

Cuprinsul revistelor din anul 1928

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1928 <u>CINSTIȚI-I NUMELE</u>	- PAG. 3
Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1928 <u>UN POPOR PENTRU NUMELE SĂU</u>	- PAG. 20
Revista nr. 3 - 1 februarie 1928 <u>PREZENȚA LUI IEHOVA</u>	- PAG. 38
Revista nr. 4 - 15 februarie 1928 <u>PREZENȚA DOMNULUI ISUS CHRISTOS</u>	- PAG. 57
Revista nr. 5 - 1 martie 1928 <u>PAȘTELE NOSTRU</u>	- PAG. 76
Revista nr. 6 - 15 martie 1928 <u>LEGĂMINTELE LUI IEHOVA</u>	- PAG. 96
Revista nr. 7 - 1 aprilie 1928 <u>LEGĂMÂNTUL LEGII</u>	- PAG. 116
Revista nr. 8 - 15 aprilie 1928 <u>LEGĂMÂNTUL DE SACRIFICIU</u>	- PAG. 135
Revista nr. 9 - 1 mai 1928 <u>LEGĂMÂNTUL NOU</u>	- PAG. 147
Revista nr. 10 - 15 mai 1928 <u>NOUL LEGĂMÂNT (CONTINUARE)</u>	- PAG. 167
Revista nr. 11 - 1 iunie 1928 <u>NUMELE SĂU ÎNĂLȚAT</u>	- PAG. 177
Revista nr. 12 - 15 iunie 1928 <u>ÎNDURĂRILE SIGURE ALE LUI DAVID</u>	- PAG. 194

Revista nr. 13 - 1 iulie 1928	
<u>O MĂRTURIE PENTRU OAMENI</u>	- PAG. 209
Revista nr. 14 - 15 iulie 1928	
<u>PERIOADE DE TIMP STABILITE</u>	- PAG. 225
Revista nr. 15 - 1 august 1928	
<u>PREGĂTITE PENTRU RĂMĂȘIȚĂ</u>	- PAG. 240
Revista nr. 16 - 15 august 1928	
<u>ANTICRISTUL</u>	- PAG. 257
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1928	
<u>FULGERELE LUI DUMNEZEU</u>	- PAG. 277
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1928	
<u>CONGRESUL</u>	- PAG. 296
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1928	
<u>IEHOVA ÎȘI FAVORIZEAZĂ RĂMĂȘIȚA</u>	- PAG. 315
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1928	
<u>PERIOADA FILADELFIEI</u>	- PAG. 334
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1928	
<u>PERIOADA LAODICEI</u>	- PAG. 345
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1928	
<u>ALTARUL DIN EGIPT - PARTEA I-A</u>	- PAG. 354
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1928	
<u>ALTARUL DIN EGIPT - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 364
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1928	
<u>DOMNITORUL NĂSCUT DIN BETLEEM</u>	- PAG. 374

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Ianuarie 1928

Nr. 1

Cinstiți-I Numele

„Cântați pentru onoarea numelui său.” – Psalmul 66:2.

Numele lui Iehova nu este compatibil cu cel al nici unei creaturi. El este Dumnezeuul Atotputernic și nu mai există altul. Contrar acestui mare adevăr numele lui Iehova a fost o chestiune problematică pentru multe dintre mințile făpturilor în ultimii șase mii de ani. Una dintre creaturile lui, Lucifer, a determinat această chestiune. Făcând acest lucru el a devenit dușmanul lui Dumnezeu și astfel numele lui și-a schimbat semnificația din „purtătorul luminii”, în tot ceea ce este rău. Metoda dintotdeauna a acestui răufăcător a fost să îndepărteze numele marelui Iehova Dumnezeu, să-l batjocorească și să determine creația să defăimeze numele lui Dumnezeu și să-l privească ca pe un demon, care nu este demn de respect și laudă. Dușmanul a făcut acest lucru pentru a se înălța pe el însuși, pentru a primi lauda oamenilor și pentru a-i ține supuși față de el. Dumnezeu ar fi putut să-l împiedice pe dușman să facă acest lucru, dar a fost chiar scopul lui Iehova să-i permită dușmanului să-și demonstreze în totalitate depravarea. Așadar, ceilalți din creația lui pot să învețe care sunt efectele dăunătoare ale păcatului și care sunt binecuvântările ce vin asupra celor care îi sunt supuși lui Dumnezeu și care-i onorează numele.

² Iehova Dumnezeu nu și-a pus numele în prim plan. La intervale menționate el și-a adus numele înaintea creației lui. El a făcut acest lucru prin demonstrația puterii lui nelimitate, care a dovedit întotdeauna că Diavolul este lipsit de putere împotriva lui Iehova, când acesta din urmă a crezut că este de cuviință să-și exercite marea putere împotriva răufăcătorului. La aceste intervale menționate Dumnezeu și-a adus numele înaintea creației lui, dar nu din motive egoiste, ci pentru beneficiul făpturilor lui. Bunătatea a fost motivul lui. Aceasta este încă o dovadă că „Dumnezeu este iubire”.

³ De-a lungul anilor Dumnezeu și-a preamărit cuvântul de promisiune deasupra numelui lui. Dar a venit timpul când numele lui Iehova să fie preamărit printre făpturile lui, potrivit promisiunii lui. Atunci toate făpturile vor ști căci cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna adevărat și că numele lui este mai presus de toți și demn de a fi lăudat.

⁴ Când Domnul Dumnezeu a pronunțat sentința împotriva omului pentru încălcarea legii lui, el a luat cunoștință de partea lui Satan în acel curs rău al lucrurilor și a promis atunci că la un moment dat, în viitor, „sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui”. Dumnezeu a întărit de multe ori, de-a lungul timpului, acea promisiune.

⁵ Secole mai târziu el a început să prefigureze planul pentru îndeplinirea acelei promisiuni. L-a chemat pe Avram și i-a făcut următoarea promisiune: „Prin tine se vor binecuvânta toate familiile pământului”. (Geneza 12:3) Aici Avraam l-a reprezentat pe Domnul Dumnezeu, iar cuvântul promisiunii lui Dumnezeu arată că binecuvântarea tuturor familiilor trebuie să plece de la Iehova pentru că el este marele Dătător de viață. Mai târziu, Domnul l-a făcut pe Avraam să-și prezinte fiul ca o jertfă și atunci Dumnezeu i-a promis: „Prin sămânța ta se vor binecuvânta toate familiile pământului”. (Geneza 22:18) În această imagine Avraam l-a reprezentat pe Domnul Dumnezeu, iar fiul său Isaac l-a reprezentat pe Fiul preaiubit al lui Iehova, Isus. Promisiunea arată că binecuvântările trebuie să vină de la Iehova prin Fiul său Cristos Isus. Mai arată și că

„sămânța promisiunii” care va zdrobi capul șarpelui este Cristos, Cel preaiubit al lui Dumnezeu și marele reprezentant al lui Dumnezeu.

⁶ De-a lungul secolelor Dumnezeu și-a ținut promisiunea față de acest lucru, în sensul că a avut întotdeauna pe cineva pe pământ care a fost martor pentru promisiunea lui. Cei fideli din Israel au preamărit cuvântul promis al lui Dumnezeu. Când a venit Isus, el a preamărit promisiunea Tatălui lui. Apostolii i-au preamărit cuvântul promisiunii și creștinii din era creștină au făcut același lucru. David i-a prefigurat pe creștinii adevărați și cuvintele lui profetice au fost puse în gurile acestora. Deci, este scris: „Mă voi închina înaintea templului tău sfânt și îți voi mulțumi pentru bunătatea iubitoare și pentru credința ta. Pentru ca tu ți-ai preamărit peste toți numele, cuvântul!” – Psalmul 138:2, *Rotherham*.

⁷ Cuvântul promisiunii lui Dumnezeu este perfect. Este voința lui exprimată. De-a lungul secolelor el a mers înainte, în mod maiestuos, pentru a-și îndeplini voința exprimată în Cuvântul lui. La intervale menționate, el și-a adus numele în prim plan în fața oamenilor, pentru a-i salva de la infidelitatea deplină. Acum, „sămânța promisiunii” este aproape deplină și se apropie timpul când Domnul își va preamări numele sfânt înaintea omenirii. Această chestiune va fi atunci, în sfârșit, stabilită împotriva lui Satan și în favoarea lui Iehova. El va avea o mărturie pe pământ pentru scopul și intenția lui de a-și preamări numele și această mărturie trebuie dată acum. Membrilor fideli ai lui Cristos de pe pământ le este oferit privilegiul de a fi martorii acestui mare eveniment. Astfel că Dumnezeu le spune: „Voi sunteți martorii mei, spune Domnul și slujitorul meu pe care l-am ales; să mă cunoașteți și să credeți în mine și să înțelegeți că Eu sunt ; înainte de mine nu a fost nici un Dumnezeu și nici nu va mai fi... Astfel, voi sunteți martorii mei, spune Domnul, că eu sunt Dumnezeu.” – Isaia 43:10, 12.

⁸ Nu există nici un dubiu referitor la misiunea prezentă a creștinilor adevărați de pe pământ. Toate dovezile profetice, privite prin prisma faptelor fizice, demonstrează că lumea s-a sfârșit, ceea ce înseamnă că organizația lui Satan a ajuns la deplinătate; că Dumnezeu și-a pus Fiul preaiubit pe tron (Psalmul 2:6), ceea ce înseamnă că Isus Cristos și-a asumat întreaga autoritate și și-a început domnia; că Satan a fost alungat din cer și că toate forțele se adună acum pentru Armagedon, care este marea bătălie a Dumnezeului Cel Atotputernic împotriva lui Satan și a organizației lui; și că Domnul a venit la templu, ceea ce înseamnă că Domnul adună la el clasa „servului credincios”. Domnul îi poruncește acestei clase să-i proclame mesajul mareț al adevărului lui Dumnezeu în fața tuturor națiunilor pământului, ca mărturie, și apoi Armagedonul va urma imediat și aceea va fi nenorocirea finală asupra pământului. În acele grele vremuri de nenorociri Iehova Dumnezeu își va face un nume pentru el, așa cum a făcut când i-a învins pe egipteni și și-a eliberat poporul din sclavie.

⁹ Dumnezeu i-a chemat pe cei care se află acum în clasa templului și i-a luat din lume, ca un popor pentru numele lui. Devine privilegiul și îndatorirea acestora de a-i aduce laudă. Mărturia pentru numele lui trebuie realizată înainte de Armagedon, pentru că este scopul anunțat al lui Dumnezeu să se facă așa. Nu pare să mai fie nici un motiv pentru această mărturie după Armagedon. Concluzia irezistibilă este că acum este timpul pentru clasa templului să preamărească numele lui Iehova. Ei fac acest lucru cântând pentru onoarea numelui lui. Trebuie deci să începem anul cu textul care este de fapt o chemare reciprocă a membrilor din clasa templului: „Cântați pentru onoarea numelui său.” – Psalmul 66:2.

¹⁰ Perspectiva este, deci, cea a unei mari activități din partea clasei templului pentru declararea mesajului lui Dumnezeu cu privire la răzbunarea lui și binecuvântările pe care le va aduce Împărăția lui pentru popoarele pământului.

¹¹ Chestiunea este declarată acum clar: Cine este Dumnezeu? Cine este deci de partea Domnului? Cine va fi cu bucurie martor pentru numele Domnului Dumnezeu? Toți cei care răspund „Eu” să privească spre asigurările pe care le-a dat Dumnezeu pentru cei care dau

mărturie și apoi să se folosească de aceste asigurări și să participe la cântarea pentru onoarea numelui lui.

PIEDICI

¹² Acum este vremea când dușmanul se războiește cu cei din rămășița seminței promisiunii, care respectă poruncile lui Dumnezeu și dețin mărturia despre Isus Cristos. (Apoc.12:17) Acea rămășița formează clasa „servului credincios și înțelept” care dă mărturia pentru numele lui Iehova împotriva dușmanului. Din acest motiv acea clasă este cel mai rău dușman al lui Satan de pe pământ, de aceea el luptă împotriva lor. Așa că fiți siguri că lucrarea de mărturie va avea și piedici. Dușmanul este viclean, subtil și necinstit. El îi va ataca pe unii dintr-o parte și pe alții din altă parte. Dușmanul va introduce în mintea unora că bogățiile materiale mai mari ar fi acum un avantaj. Unii vor deduce că, dacă ar putea acumula mari sume de bani, acest lucru nu i-ar ajuta doar pe ei, ci ar ajuta și cauza Domnului. Astfel că unii lasă deoparte lucrul pentru Domnul până când vor acumula niște bogății și apoi așteaptă să se întoarcă. Foarte rar se întâmplă să se întoarcă. De obicei o astfel de persoană uită de Dumnezeu și de privilegiul de a-l sluji.

¹³ Dușmanul ar putea introduce în mintea altora că toate lucrurile pământești ar trebui puse deoparte sau ar trebui să se renunțe de tot la ele, pentru ca oamenii să trăiască o viață de sacrificiu și să aștepte în liniște glorificarea. Alții ar putea deveni atât de leneși și visători încât nu și-ar mai asigura nici lor și nici celor care depind de ei lucrurile absolut necesare, doar așteptându-l pe Domnul. Alții ar putea ajunge așa de săraci încât ar spera, gândindu-se că Dumnezeu i-a părăsit.

¹⁴ În mințile altora dușmanul ar putea introduce gânduri orgolioase încât aceștia și-ar preamări importanța personală și ar abandona astfel calea stabilită de Domnul de a face lucrarea de mărturie și ar lua-o pe o altă cale nesăbuită. Diavolul va încerca orice metodă posibilă pentru a-i învinge pe cei unși. Domnul, cunoscând planurile dușmanului viclean și pentru binele creaturilor lui, a făcut să fie înscris în Cuvântul lui acel lucru care exprimă dorința sinceră a inimii unui creștin adevărat, și anume: „Depărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine, și să zic: „Cine este Domnul?” Sau ca nu cumva în sărăcie, să fur, și să iau în deșert Numele Dumnezeului Meu.” – Proverbe 30:8, 9.

¹⁵ Copilul adevărat al lui Dumnezeu dorește să fie smerit în fața Domnului. Acest lucru înseamnă că nu trebuie să aibă o părere prea bună despre el, ci să fie conștient și să țină minte că tot ce are este un dar de la Dumnezeu. El dorește să fie umil sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că vrea să fie întotdeauna supus poruncilor lui Dumnezeu. El vede că prea multe bogății pământești l-ar face să-l uite pe Dumnezeu și să uite de relația lui cu Cel Atotputernic. El vede că sărăcia crescută l-ar putea descuraja așa de tare încât ar spera. Cu privire la aceste lucruri el își dorește să fie întreg la minte și să folosească cu sârguință și credință orice metode sunt disponibile pentru a-și asigura nevoile și apoi să folosească toate dotările lui pentru serviciul și gloria Domnului. El realizează că Dumnezeu nu are decât o singură cale de a-și îndeplini lucrarea pe pământ, iar creștinul adevărat vrea să fie în armonie cu acea cale. Astfel, se roagă: „Hrănește-mă cu mâncare potrivită pentru mine.” Ceea ce este potrivit, ceea ce este întăritor și îl clădește pe om ca o faptură nouă în Cristos, este mâncarea potrivită.

¹⁶ Unde ar putea o faptură să caute această mâncare? Pentru nevoile lui fizice ar putea lua în considerare ce fel de mâncare naturală este potrivită pentru a-i da putere fizică și psihică pentru a putea sluji. Pentru mintea lui ar căuta cu sârguință mâncarea pe care Domnul a asigurat-o pentru propria lui minte. Văzând că Domnul și-a îndrumat oamenii în timpul perioadei de recoltare și le-a dat carne la timpul potrivit pe calea lui aleasă, copilul lui Dumnezeu are încredere că în același fel Domnul îi va asigura cele necesare. Toți boii cunosc grajdurile stăpânilor lor, pentru că de

acolo vine mâncarea. (Isaia 1:3) Cu siguranță că oamenii Domnului știu acum de unde vine mâncarea lor.

¹⁷ Nici un copil de-al Domnului să nu fie amăgit de afirmații vanitoase sau doctrine ce vin de la oameni ambițioși; de exemplu, aceste afirmații sau doctrine, care anunță luna și ziua în care ultimul membru al bisericii va fi luat în cer. Nu doar că sunt vanitoase și prostești, dar aceste doctrine mai sunt și pline de îngâmfare înaintea Domnului. Să facă fiecare cu sânguință ceea ce i-a poruncit Dumnezeu, având încredere deplină că Domnul își va glorifica copiii la timpul stabilit. Indiferent dacă este nevoie de un an sau de zece pentru a termina lucrarea de mărturie, nu ar trebui să fie ceva pur material pentru slujitorul Domnului. Dacă îl iubește pe Domnul Dumnezeu el va respecta cu bucurie poruncile lui, făcând ceea ce trebuie. Făcând acest lucru el nu va lua numele Domnului în deșert.

RUGĂCIUNE

¹⁸ Rugăciunile nu ar trebui rostite din egoism. Rugăciunea din textul anterior (Proverbele 30:8, 9) nu este una egoistă, pentru că îi cere lui Dumnezeu să-și păstreze copiii în acea condiție fericită care îl va face să glorifice și să onoreze numele Domnului. Creștinul adevărat va păstra întotdeauna în cel mai important loc din mintea lui următorul gând: Ce pot face pentru a onora cel mai bine numele Tatălui meu? Toți care sunt formați din carne sunt slabi. Din cauza acestui lucru creștinii ar putea face mari greșeli sau ar putea fi găsiți vinovați de delincvență. Creștinul ar putea descoperi că a luat-o pe o cale greșită, iar dorința inimii lui este de a fi în armonie deplină cu Tatăl său ceresc. El își dorește să meargă la tronul bunătății cerești pentru ajutor. Va merge el cu dorința sau cererea de a fi iertat doar el însuși? Nu. Ar trebui să aibă un scop măreț. Adevăratul motiv în aceste condiții este sugerat de cuvintele profetului: „Pentru numele tău, O Doamne, iartă-mi nelegiuirea; pentru că este mare.” – Psalmul 25:11.

¹⁹ Copilul lui Dumnezeu își dă seama că propria lui delicvență sau nelegiuire ar putea compromite sau dezonoara numele lui Dumnezeu și este determinat de cel mai mare motiv când se roagă: „Pentru numele tău, O Doamne, iartă-mi nelegiuirea.” Dumnezeu și-a pus numele peste cei unși ai lui care sunt pe pământ. Numele lui este implicat în cursul pe care îl urmează aceștia. Toți cei care îl iubesc pe Domnul sunt neliniștiți de orice dezonoare ce ar putea să se abată asupra numelui lui din cauza vreunui curs greșit. Moise s-a rugat fără nici un pic de egoism când l-a rugat pe Dumnezeu să-l înlăture dacă acest lucru ar aduce răscumpărarea izraeliților. (Exodul 32:32) Pavel a exprimat o dorință asemănătoare. (Romani 9:3) Cu siguranță că atunci un copil de-al Domnului preferă să fie înlăturat, decât să aducă dezonoare numelui Tatălui lui. Cel adevărat și onest, care îl iubește pe Dumnezeu și se străduiește să aducă onoare numelui lui, nu va fi uitat în milă de către Tatăl ceresc; și Domnul îi va asculta rugăciunea și îl va reface pe acel slujitor pentru numele lui.

²⁰ Cei care formează clasa „servului credincios și înțelept”, numiți și cei din „rămășiță”, trebuie să se implice în lupta cu puterile răului. Câteodată lupta se depășește cu greu și Dumnezeu nu dezvăluie imediat cum îl va salva pe slujitorul lui. Dificultatea slujitorului ar putea fi cauzată de neglijență, eșec sau refuzul de a realiza o îndatorire. El se roagă, deci, să fie curățat de orice murdărie pentru a se putea implica în slujba pentru gloria numelui sfânt al lui Dumnezeu. Inima lui găsește semnificație adevărată în cuvintele scrise: „Ajută-ne, O Dumnezeule salvării noastre, pentru gloria numelui tău; și eliberează-ne, și curăță-ne de păcate, pentru numele tău.” – Psalmul 79:9.

²¹ Slujitorul Domnului trebuie să țină minte relația lui bună cu Iehova, Tatăl său. În mod evident, acesta a fost gândul pe care Isus a vrut să îl avem noi atunci când a dat rugăciunea model discipolilor lui. Deseori rugăciunea îi este adresată lui Iehova într-o manieră superficială și câteodată cu o familiaritate necuvenită. Este folosită expresia: „Dumnezeule, venim înaintea ta”,

etc. Nu aceasta este metoda pe care Isus a arătat-o celorlalți pentru rugăciune. (Luca 11:2) „Când vă rugați, spuneți: Tatăl nostru care ești în ceruri, Sfințit fie numele tău.” Aici este implicat numele lui Iehova Dumnezeu, Tatăl noii creații. Pentru noua creatură acest nume este sacru. Ea ar trebui să păstreze și va păstra acest nume cu cel mai mare respect, adorație și venerație. Ar trebui să recunoască demnitatea, înțelepciunea și superioritatea lui Dumnezeu mai presus de toți și toate. Domnul este sursa vieții. El este Tatăl noii creații. Orice lucru bun și perfect vine de la el. Nu este nimeni ca el. El trebuie onorat mai presus de orice. Creștinul trebuie să recunoască acest lucru. Totuși, Domnul binevoiește să asculte cererea făpturii imperfecte. Închinarea potrivită înaintea lui Dumnezeu este arătată de un creștin atunci când cere o favoare care onorează numele sfânt al lui Iehova.

CUNOAȘTEREA

²² Cunoașterea este esențială pentru viața veșnică. Toți oamenii s-au născut fără dreptul la viață. Calea spre obținerea vieții veșnice este aceea pe care a dat-o Dumnezeu cu bunăvoință. Acest lucru nu este obligatoriu pentru nimeni. Îi este oferită omului ca un cadou binevoitor. Nici un cadou nu poate fi acceptat fără ca cel ce îl primește să aibă cunoaștere asupra ceea ce i se oferă. Darul vieții este prin sacrificiul lui Isus Cristos și prin exercitarea credinței și supunerea față de voința exprimată a lui Dumnezeu. Din acest motiv marele Stăpân a declarat următorul lucru: „Aceasta este viața veșnică, pentru a te cunoaște pe tine ca singurul Dumnezeu adevărat, și Isus Cristos, pe care l-ai trimis.” – Ioan 17:3.

²³ Toată omenirea care va primi vreodată viață trebuie să o primească prin Cristos și trebuie să aibă cunoștință despre acest lucru înainte să o primească. Domnul dezvăluie în Cuvântul său importanța cunoașterii de către noua creație. Creștinului i se spune să se transforme prin înnoirea minții lui. (Romani 12:2) El este îndrumat să-și adauge cunoștință la credință și, prin cunoaștere, să-și dezvolte înțelepciunea și credința. (2 Petru 1:4-8) În concordanță cu această cerere copilul lui Dumnezeu se roagă Tatălui lui: „Hrănește-mă cu mâncarea potrivită.” Domnul asigură această mâncare necesară pentru noua creație.

²⁴ Este important, deci, ca membrii din clasa templului să se adune la un loc pentru studiul obișnuit al Cuvântului lui Dumnezeu, hrănindu-se cu el la timpul potrivit și încurajându-se unii pe alții. Această hrană și asigurare este prin Domnul și îi dezvoltă și ajută pe creștini, fiind un lucru potrivit. Prin dezvoltarea cunoașterii el dobândește o mai bună viziune asupra scopului lui Dumnezeu și o dorință mai mare de a intra în slujba lui pentru a îndeplini cu credință acel serviciu.

SIGURANȚĂ

²⁵ Cei din rămășiță, fiind avertizați că dușmanul este hotărât să-i distrugă, știu că trebuie să găsească un loc de siguranță. Continuând cu mărturia numelui lui Iehova ei se ciocnesc de multe dintre agențiile dușmanului. Ei sunt obiectul batjocurii. Ei suferă mult. Trec prin multe încercări. Aceasta este poțiunea furnizată sau paharul turnat pentru clasa servului. Dacă se bea din acest pahar se ajunge la salvarea divină. Dacă se bea din acest pahar, acest lucru semnifică supunere față de Domnul. În general slab, fiind asaltat de dușman și de multele lui agenții și trecând prin multe greutăți și multă opoziție, aceasta ar avea tendința să-l descurajeze pe creștin când înfruntă o luptă. El vede totuși care este îndatorirea și privilegiul său și, știind că poate căuta tronul bunăvoinței oricând are nevoie, el spune cu încredere: „Voi lua paharul salvării și voi chema numele Domnului.” (Psalmul 116:13) Aici el caută din nou onoarea numelui lui Iehova, chemându-l.

²⁶ Dumnezeu le acordă tuturor martorilor credincioși și adevărați ai lui privilegiul de a-i chema numele, cu încrederea că această chemare va fi auzită. El și-a pus numele peste ei și își va onora, deci, propriul nume auzind chemarea făcută într-un mod corespunzător. Cel care se bucură de privilegiul rugăciunii către Tatăl și se ajută de acest lucru ,cu sinceritate găsește un loc de siguranță. „Numele Domnului este un turn puternic; cei drepti merg în el și sunt în siguranță.” – Proverbele 18:10.

²⁷ Dumnezeu acordă privilegiul de a fi martori pentru numele lui celor din clasa templului, slujitorilor fideli și prevăzători, rămășița poporului lui. El le oferă protecție completă în timp ce sunt implicați în realizarea serviciului binecuvântat. El le spune acestora: „Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile, și al cărui Nume este Domnul oștirilor. Eu pun cuvintele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou, și să zic Sionului: „Tu ești poporul Meu!” (Isaia 51:15, 16) Relația binecuvântată și scumpă dintre Tată și copiii care formează clasa servului este descrisă aici.

CURAJ

²⁸ A avea curaj înseamnă că o persoană se înfruntă în mod conștient cu pericolul și merge direct spre el, îndeplinindu-și datoria, bazându-se în același timp, cu încredere, pe Dumnezeu pentru protecție și salvare. Copilul lui Dumnezeu, care cântă pentru onoarea numelui Domnului, are toate motivele să fie curajos. De fapt, doar cei care se implică cu bucurie în slujba pentru gloria numelui lui au asigurare pentru protecție în vremurile periculoase. Aceștia știu că se află de partea Domnului și că Domnul este puterea și salvarea lor. Ei spun, deci, cu încredere: „Doamne, Tu ești stâncă mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu ești stâncă mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, și întărirea mea! Eu strig: „Lăudat să fie Domnul!” și Sunt izbăvit de vrăjmașii mei.” – Psalmul 18:2, 3.

²⁹ Aceștia nu simt că trebuie să apară înaintea altora cu părere de rău, atunci când merg ca reprezentanți ai Domnului. Din contră, ei merg înainte în numele Domnului, ca reprezentanți ai Celui Preaînalt și, prin autoritatea lui și cu încredere deplină, ei sunt bucuroși să cânte onoarea numelui lui și-i avertizează pe oameni cu privire la scopul lui. Acești servi credincioși se adună în jurul stindardului lor și declanșează lupta la poarta dușmanului. Ei se bucură de faptul că timpul eliberării și salvării este foarte aproape. Ei se încurajează unii pe alții, se sprijină reciproc și ridică vocea la unison pentru lauda numelui sfânt al lui Dumnezeu. „Atunci noi ne vom bucura de biruința ta, și vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru. Domnul să-ți asculte toate dorințele tale!” Psalmul 20:5.

³⁰ Un stindard nu este doar un simbol de încurajare, ci este și expresia sfidării dușmanului. Este un anunț că cei unși ai lui Dumnezeu vor sta umăr la umăr, declarând numele Domnului și nu vor tremura de frică în fața dușmanului. (Filipeni 1:27, 28) Acesta este motivul pentru care clasa servului în bătălia de astăzi este puternică în Domnul și în puterea autorității lui.

ONOARE DATORATĂ LUI

³¹ Copilul adevărat al lui Dumnezeu este nerăbdător să cânte onoarea numelui lui Iehova. Îi este datorat Domnului ca numele lui să fie onorat mai presus de orice. Este timpul să se cânte pentru onoarea numelui lui. Cei unși sunt singurii reprezentanți ai lui Dumnezeu de pe pământ și ei sunt foarte onorați pentru că au privilegiul să îl reprezinte. Vorbind pentru ei, psalmistul spune: „Acordați-i Domnului onoarea datorată numelui său.” (Psalmul 29:2) Acest text mai este și chemarea fiecărui membru al clasei templului pentru ceilalți membri din clasa templului.

³² În concordanță cu această poruncă este corespunzător ca fiecare membru din clasa rămășiței să păstreze printre frații lui marea importanță pe care o au, și anume, de a fi în slujba Domnului. Chiar dacă nimeni nu are nici un drept să încerce să-i oblige pe alții să se implice în slujba Domnului, este datoria și privilegiul fiecăruia să îi arate fratelui său marele avantaj și bunătatea ce rezultă din participarea în acest serviciu. Este imposibil să cântăm acum pentru onoarea numelui Domnului dacă nu ne ajutăm de șansele oferite pentru slujirea lui, pentru că acest lucru înseamnă că Dumnezeu s-a asigurat de existența mărturiei pentru numele lui. Printre multele opoziții, compania mică a celor unși se bucură să se încurajeze unii pe alții în cântarea onoarei numelui Domnului.

ÎNĂLȚAȚI-I NUMELE

³³ Aripa religioasă a organizației lui Satan, în special, a luat numele Domnului. L-au luat în deșert deoarece l-au luat cu scopuri egoiste. Ei defăimează numele lui sfânt. Ei sunt, deci, dușmanii lui Dumnezeu. Adevărații martori ai Domnului sunt puțini pe pământ. Aceștia sunt disprețuiți de către cei prefăcuți, așa cum și Isus a fost disprețuit de către oamenii religioși din vremea lui. Dumnezeu a știu dinainte condiția care va fi în prezent pe pământ și l-a făcut pe profetul lui să le spună slujitorilor lui: „Lăudați pe Domnul! Robii Domnului lăudați, lăudați Numele Domnului! Fie Numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac!” – Psalmul 113:1, 2.

³⁴ Această profeție trebuie să se împlinească la un moment dat. Împlinirea ei a început. De acum înainte și pentru totdeauna numele lui Iehova va fi înălțat și nici o putere nu poate să împiedice acest lucru. Organizația lui Satan trebuie să eșueze și atunci toți vor ajunge să cunoască adevărata semnificație a numelui lui Iehova. Este privilegiul binecuvântat al membrilor unși să înceapă acum lucrarea de preamărire a numelui lui Iehova pe pământ.

³⁵ Clasa servului vede, deci, că acum trebuie să fie îndeplinită o anumită lucrare. Această lucrare constă în declararea veștilor bune pentru națiunile pământului, că Iehova este Dumnezeu, că Cristos este Rege și că împărăția lui Dumnezeu este aproape. Domnul a asigurat mașinăria cu care se tipărește mesajul, pentru a putea fi transmis la scară mondială. El a furnizat și radioul, pentru ca mesajul să fie transmis în închisori; furnizând muniția și așezând digul, el își cheamă slujitorii să meargă înainte la luptă; și îi încurajează spunându-le că: „El va fi pentru ei o coroană glorioasă și o diademă de înfrumusețare”. El va fi un scut, îi va proteja, îi va consola și îi va binecuvânta.

³⁶ Cântecele de glorie ce a început va continua până când va umple pământul. „De la răsăritul și până la apusul soarelui numele Domnului va fi lăudat.” – Psalmul 113:3.

³⁷ Acest lucru nu presupune lauda zilnică, așa cum au presupus unii în mod eronat. Soarele răsare la est și apune la vest, iar de la est la vest sunt toate locurile de pe pământ. Va veni timpul când soarele va străluci peste tot iar numele Domnului Dumnezeu va fi preamărit cu lauda cuvenită. Toți cei care trăiesc îi vor onora numele sfânt. Profetului lui Dumnezeu i s-a dat o viziune a oamenilor eliberați din sclavie și toți îl lăudau pe Dumnezeu. A fost o viziune a cântecului de eliberare pentru omenire. Cei unși, care se află acum pe pământ, încep cântecul bucuriei, care nu se va sfârși niciodată. Acest an, 1928, va fi marcat de o mare mărturie a laudei pentru numele lui Iehova.

DEMN DE LAUDĂ

³⁸ Numele lui Iehova Dumnezeu este demn de toată lauda. El este expresia desăvârșită a lipsei de egoism. Bunătatea lui iubitoare este mai presus de orice exprimare în cuvinte. Când popoarele pământului își vor da seama că noaptea lungă și întunecoasă a conducerii lui Satan s-a

sfârșit și eliberarea lor din sclavie a sosit, când vor afla că drumul către viața veșnică este deschis întregii omeniri și că Dumnezeu, prin bunătatea lui iubitoare le-a făcut asigurări, atunci mulțimile vor exclama: „Cine nu se va teme de tine, O Doamne, și nu-ți va preamări numele? pentru că doar tu ești sfânt.” Apoc.15:4.

³⁹ Numele lui Iehova va fi în continuare înălțat. Creația invizibilă pentru om îl va lăuda. Toți factorii conducători vizibili de pe pământ și toată creația supusă lor va lăuda numele lui sfânt. Munții înalți își vor ridica vârfulurile încărunțite în cântece de laudă. Câmpiile întinse vor declara onoarea numelui lui Dumnezeu. Copacii din pădure, înveșmântați în verdeață și frumusețe, se vor bucura și fiecare făptură ce respiră și trăiește se va alătura marelui aleluia cântat în cor pentru onoarea și gloria numelui sfânt al lui Iehova.

⁴⁰ Domnul și-a chemat poporul din întuneric cu un scop și și-a pus numele peste el. Înaintea altor oameni el le-a dat celor credincioși ai lui o viziune a scopurilor lui binevoitoare. Acești oameni credincioși sunt acum martorii lui. Toți cei care sunt neclintiți și rămân credincioși până la sfârșit vor vedea victoria deplină a lui Iehova și chestiunea va fi determinată pentru totdeauna în favoarea gloriei și onoarei lui. Propria lor răsplată va fi un loc de trai veșnic în casa Domnului. Acum este datoria lor și privilegiul binecuvântat să-i roage pe frații lor și pe muncitorii de pe câmp să li se alătore, participând la serviciul Domnului, cântând pentru onoarea numelui lui.

⁴¹ Textele pentru întâlnirea de rugăciune din fiecare săptămână din anul 1928 au fost alese în armonie cu textul anului. Comentariile au fost pregătite cu acest gând, și anume, de onorare a numelui lui Iehova.

⁴² În fiecare săptămână se organizează diferite adunări pentru rugăciune și mărturie. Sugerăm ca acel timp să nu fie irosit, ci păstrat și folosit corespunzător. Nu mergeți la întâlnirile de rugăciune și mărturie cu gândul de a face legătura doar cu unele experiențe pe care le-ați avut cu cineva. Mai degrabă mărturia voastră să fie în concordanță cu textul săptămânii, în special pentru preamărirea numelui lui Iehova. Acest lucru îi va ajuta pe cei care participă la aceste întâlniri să păstreze în minte lucrul cel mai important, acela de onorare a numelui lui Iehova. Îi va ajuta pe toți aceștia să vadă și că s-a ajuns la un punct culminant; că acum este vremea cea mai binecuvântă de când există creștinii pe pământ în timpul erei creștine; că acum clasa templului a ajuns în bucuria Domnului și că cea mai mare bucurie este aceea de a justifica numele lui Iehova. Aceea trebuie să fi fost bucuria cea mai mare care a fost stabilită înainte de Cristos și la care s-a referit apostolul când a spus: „Pentru bucuria care a fost stabilită înainte de el [el] a îndurat crucea.” (Evrei 12:2) El vine la templu și îi invită să participe la bucuria lui pe cei care îi consideră credincioși. Aceștia sunt făcuți acum părtași cu Cristos Isus la proclamarea numelui lui Iehova, spunând că numele lui trebuie justificat, acest lucru aducându-le mare bucurie.

⁴³ Să nu se implice nimeni în acest serviciu cu gândul că este obligat să facă acest lucru. Cine se implică în acest serviciu trebuie să-l facă pentru că îi face plăcere. Acesta este modul prin care ne dovedim iubirea pentru Dumnezeu. (1 Ioan 5:2) Inițiativa luată la întâlnirile de rugăciune din fiecare săptămână, de preamărire a numelui lui Iehova, ar trebui urmată de-a lungul întregii săptămâni; și în fiecare zi de serviciu nu pierdeți ocazia de a-i preamări numele pentru ca și alții să știe că Iehova este Dumnezeu și că a venit vremea pentru înălțarea numelui lui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1-3. Care au fost chestiunile din mințile făpturilor lui Dumnezeu din ultimele șase mii de ani? Cine a impus această chestiune și cu ce scop? Ce curs a urmat Iehova de-a lungul veacurilor și de ce? Care este procedura lui prezentă și cu ce scop final?

4,5.Ce promisiune a însoțit condamnarea lui Dumnezeu împotriva omului pentru nesupunerea acestuia? Cum a fost prefigurată această „sămânță”? În ce mod a fost „sămânța” dezvoltată?

6,7.Cum și de către cine a fost numele lui Iehova preamărit pe pământ? Cum va fi rezolvată această chestiune în cele din urmă?

8-11.Care este datoria și privilegiul martorilor adevărați ai lui Dumnezeu astăzi? Ce mărturie trebuie dată? Ce se poate spune despre urgența acestei ocazii? De ce le este acordat creștinilor acest privilegiu?

12-15.În ce fel este dușmanul în special activ acum? De ce nu trec toți servii Domnului prin aceleași dificultăți în legătură cu acest lucru? Ce ar trebui să facă servii fideli ai lui Dumnezeu în legătură cu obstacolele ce le sunt puse în cale?

16,17.Ce asigurări a făcut Domnul pentru îndrumarea și asistarea servilor lui? (Efeseni 4:11-16) Cum ar trebui primită această înțelepciune și conducere?

18-21.Ce este rugăciunea? De ce este necesară și de ajutor? Cum ar trebui să ne rugăm și pentru ce?

22-24.În ce sens este esențială cunoașterea pentru viața veșnică? Care este legătura dintre cunoaștere și credință? Care este scopul studiului în clasă? Cum este el legat de studiul acasă?

25-27.Pentru cine a asigurat Iehova un loc în siguranță? De ce? Cum ar putea creștinul să continue să locuiască acolo?

28-30.Ce este curajul adevărat? De ce este creștinul curajos? Care este sursa încrederii și puterii sale? Cum poate crește puterea lui?

31,32.Cum se pot ajuta între ei martorii lui Iehova? Este acest lucru o obligație sau un privilegiu? Ce se poate spune, în acest caz, despre puterea exemplului?

33-37.De ce a fost influența elementului religios dăunătoare în mod special? Ce mărturie se poate da acum în legătură cu regatul Diavolului? Ce se poate declara legat de împărăția lui Dumnezeu? Ce metode diverse a furnizat Domnul pentru îndeplinirea muncii de mărturie? Care este scopul închinării zilnice?

38-40.De ce este Iehova Dumnezeu demn de toată lauda? Când va primi el onoarea datorată numelui său? Cui și cu ce scop i-a dat o viziune a planului lui? Ce se poate spune despre privilegiul acordat acum clasei „servului credincios”?

41-43.Explicați scopul adevărat al întâlnirilor pentru laudă și mărturie. Cum pot contribui rugăciunile și mărturiile direct la acest scop? Care ar trebui să fie motivul? Cum poate fi dezvoltat zelul unei persoane?

Împărăția predicată de Isus

Este clar pentru toată lumea că, în afirmația lui cu privire la împărăția lui Dumnezeu, Noul Testament nu pare să comunice aceleași lucruri despre împărăție ca cele din Vechiul Testament. Profețiile din Vechiul Testament, declarate de oamenii sfinți din vechime, cu privire la împărăția lui Dumnezeu, au vorbit despre vremea când dușmanii lui Israel și ai conducerii lui Dumnezeu de pe pământ vor fi distruși și când Dumnezeu își va extinde puterea împărăției lui pe tot pământul. Profetului Daniel i s-a spus că „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care Sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” Prin stabilirea ei vor fi distruse în bucăți și nimicite toate regatele pământului. – Daniel 2:44; 7:27.

Regatul davidic a fost imaginea principală a profețiilor. Dar viziunea profetică este mult mai cuprinzătoare decât cea a regatului evreiesc. Noul Testament vorbește despre împărăția lui

Dumnezeu sau despre împărăția cerului, ca și cum ar fi ceva diferit de acesta. Spune puține despre o asemenea organizație stabilită pe pământ pentru conducerea întregii omeniri și pare că se referă mai mult la o stare de spirit. Această diferență a determinat creștinismul organizat să spună că Vechiul Testament este cu totul greșit în ceea ce privește profețiile lui. Ei consideră ideea unei organizații vizibile reale pe pământ ca fiind imatură, chiar dacă ei înșiși au încercat să facă și să mențină o astfel de organizație pentru propria lor glorie. Nu a mai existat nici o conducere dominantă pe pământ decât cea care a încercat să fie impusă de sistemele religioase, acestea numind-o împărăția cerului pe pământ.

Membrii bisericilor din toate clasele ajung la concluzia că profeții nu au fost inspirați și că acești oameni doar vizualizau anumite condiții care ar putea exista dacă Israelul ar reuși mult așteptata lui stăpânire asupra națiunilor.

Este această diferență dintre Vechiul Testament și cel Nou una vitală sau se poate da o explicație? Răspunsul este: Noul Testament dezvăluie conducătorul, în timp ce Vechiul Testament dezvăluie reprezentanții pământești ai Împărăției cerului.

Matei relatează că, atunci când Ioan Botezătorul și-a început lucrul, subiectul principal al chemării sale era, „Împărăția cerului este aproape”. (Matei 4:17) Fără îndoială că declarația lui Ioan cum că „împărăția cerului era aproape” și că el era și prevestitorul unuia ce avea să vină și îndeplinea profeția lui Isaia „pregătind calea Domnului” (Ioan 1:23), a dus lumea într-o stare de așteptare neobișnuită. Lor li se părea că venirea lui era chiar la timp, pentru că marele Irod restaurase și mărise deja templul, dându-i ceva din gloria lui originală. Oamenii credeau că regele mult așteptat era acum probabil să vină. Dar când Ioan a anunțat că Isus din Nazaret era cel pentru care el fusese predecesor, evreii nu l-au vrut nici pe Ioan, nici pe Isus. Tâmplarul din Nazaret nu era unul pe care ei îl doreau ca rege.

Misiunea lui Ioan s-a sfârșit repede. Irod l-a băgat în închisoare și apoi l-a ucis. Isus a preluat mesajul împărăției. El a predicat vestea bună a împărăției cerului și i-a chemat pe oameni să se căiască. Fariseii, care își pierduseră repede interesul în Ioan, au gândit repede că Isus nu le era de nici un folos și nici ei nu erau pentru el și au devenit dușmanii lui.

După o vreme Isus era foarte ocupat în Galileea, învățându-i pe oameni și vindecându-i pe bolnavi. Nu există nici o înscrisere despre ceea ce i-a învățat, dar este evident că a vrut să-i facă pe oameni să înțeleagă că împărăția cerului era reprezentată de el. În discuțiile lui cu oamenii le-a întors mințile de la orice gând că el era pe cale să instaleze acea împărăție așa cum se gândeau ei, și apoi, după ce a hrănit în mod miraculos mii de bărbați și femei cu doar cinci pâini și doi pești mici, el i-a împărățiat repede.

La un moment dat, în timpul serviciului lui din Galileea a spus niște parabole, care sunt cunoscute ca parabolele împărăției, cea mai cunoscută dintre ele fiind parabola semănătorului, în care împărăția cerului este asemuită cu un om care seamănă sămânță pe câmp. Parabolele arată că orice ar fi spus Isus despre profețiile care au prezis împărăția lui Dumnezeu, a fost ceva de explicat despre împărăție, ce nu fusese dezvăluit înainte.

Isus începuse deja să arate că se pregătea conducătorul împărăției, lucrare ce trebuia realizată înainte să fie pus la putere. Când Isus era ocupat tare cu lucrarea lui, Ioan și-a trimis doi dintre discipoli să-l întrebe despre el; pentru că Ioan s-a așteptat ca Isus să crească și să devină liderul unei mari mulțimi de oameni și că o împărăție, singura despre care știa el, va fi instaurată curând. Ioan a gândit că Isus nu este unul care ar scoate sabia împotriva Romei, ci s-a gândit probabil că Dumnezeu ar stârni oamenii pentru a-l pune pe Isus pe tron.

În aceași vreme Isus a realizat multe minuni și apoi le-a spus discipolilor lui Ioan să meargă și să-i spună că scripturile despre care s-a vorbit, cu privire la Mesia, erau îndeplinite de el. În Nazaret, Isus le-a citit oamenilor din orașul său natal profeția lui Isaia: „Spiritul Domnului este peste mine pentru că m-a uns să predic.” Apoi a adăugat: „Astăzi se împlinesc această scriptură în urechile voastre.” (Luca 4:18-21) Isus a spus că el era acel Mesager. Astfel, a început

să se vadă că Isus vorbea despre conducătorul din împărăția lui Dumnezeu, care a fost prezis de profeți, care nu era același la care se înțelegea că se refereau profeții, și anume o împărăție care va face bucați toate forțele ce se opun și îi va stabili pe oamenii lui Dumnezeu în pace și va elibera familia umană de rele.

Isus a accentuat acest lucru când le-a spus fariseilor că minunile pe care le-a realizat erau dovezi că împărăția lui Dumnezeu a venit în mijlocul lor. În mod evident, el s-a referit la cel care domnește. Cuvintele lui au fost provocate de declararea batjocoritoare cum că unele dintre minuni au fost realizate prin puterea lui Satan. Isus a răspuns că ele fuseseră îndeplinite de degetul lui Dumnezeu și a adăugat că acest lucru era dovada că împărăția lui Dumnezeu era prezentă. El era reprezentantul maiestății regale a cerurilor. Împărăția a venit peste ei fiind inconștienți. Mai târziu, aceiași oameni care au devenit așa de orbi încât nu mai înțelegeau, l-au întrebat când avea să vină împărăția lui Dumnezeu, iar Isus le-a răspuns spunând: „Împărăția lui Dumnezeu va veni neobservată; nici nu vor spune: Iat-o aici! sau iat-o acolo! pentru că, iată, împărăția lui Dumnezeu este printre voi.” (Luca 17:20, 21, marginală) Ultimele cuvinte sunt traduse în Versiunea Regelui Iacov prin „în voi”, iar un creștinism fals s-a folosit de această formulare și a învățat oamenii că Isus a vrut să spună că fiecare persoană are în el ceva ce este parte din împărăția cerului. Ei învață că un om care ar „tinde către lucruri mărețe”, care vrea să „intre în contact cu infinitul”, cum spun alții, trebuie să dezvolte ceva ce se află în el și că doar acest lucru le este cerut discipolilor lui Cristos. Această deducție este contrară cu tot ce este declarat în revelația divină.

Natura umană a decăzut și refacerea ei vine de la Dumnezeu și nu de la om. Este adevărat că sunt doar câțiva oameni care sunt în întregime depravați. Fiecare are câte ceva din puritatea originală; dar salvarea vine prin regenerarea prin Cristos și nu prin eforturi personale. Faptul că interpretarea marginală „printre voi” este corectă este arătat prin comparația cu Ioan 1:26, unde Ioan Botezătorul le spune unora din aceeași clasă de oameni: „Stă printre voi unul pe care voi nu îl cunoașteți.” Împărăția acționa chiar în fața ochilor lor, dar ei refuzau să vadă acest lucru. Se pretinde și că Pavel s-a gândit la același lucru când a spus: „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură; ci dreptate, pace și bucurie în spiritul sfânt.” (Romani 14:17) Pavel nu susține că împărăția lui Dumnezeu, despre care Isus a vorbit este doar dreptate, bucurie și pace în spiritul sfânt, ci spune că împărăția cerului, în faza ei incipientă este o împărăție a dreptății pentru oricine acceptă învățătura căii lui Cristos.

Dacă există o împărăție trebuie să existe și un împărat. Isus nu a atras în nici un fel atenția oamenilor asupra lui ca împărat al împărăției pe care a proclamat-o și despre care a vorbit ca fiind atunci prezentă. Dar când venise ultima săptămâna a vieții lui, el a intrat în Ierusalim în mod umil, dar totuși regesc, pe un măgar, îndeplinind profeția lui Zaharia care spune: „Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” (Zaharia 9:9) Isus s-a prezentat pe el însuși ca reprezentant al lui Iehova și ca și conducător al împărăției lui Dumnezeu ce se pregătea atunci.

La sfârșitul aceleiași săptămâni, când se afla în fața lui Pilat și Pilat l-a întrebat despre afirmația pe care evreii i-o atribuiseră, și anume că a pretins să fie Cristos, un împărat uns, Isus i-a răspuns lui Pilat în felul următor: „Tu spui acest lucru.” Răspunsul a fost indirect, dar Isus a și vrut să fie înțeles așa pentru că a spus mai departe: „Împărăția mea nu este din această lume.” Interpretate prin alte cuvinte din Scriptură, semnificația lor este clară. Împărăția lui nu are nici o legătură cu ordinea sau căile acestei lumi. Nu este rezultatul vreunui proces evolutiv. Împărățiile acestei lumi sunt ale omului, conduse de Satan, care este stăpânul și prințul invizibil. Împărăția pe care Dumnezeu o instaura prin Isus este fapta directă a lui Dumnezeu prin Cristos; iar înțelepciunea umană, politica sau Diavolul nu au nimic de-a face cu stabilirea ei.

Dar Isus a atras în mod constant atenția discipolilor lui asupra unei zile din viitor pentru stabilirea împărăției lui. El a spus: „Nu te teme turmă mică; pentru că este plăcerea Tatălui tău să-ți dea împărăția.” (Luca 12:32) El a arătat că nu poate fi vorba de nici o moștenire a împărăției

pentru ei până nu va veni din nou. El s-a ilustrat pe el însuși, mergând să primească o împărăție și să o împartă cu discipolii lui la întoarcere. – Luca 19:12-19.

Este clar atunci că, deși împărăția cerului a venit cu Isus, lucrarea pe care el a realizat-o și a început-o a fost de pregătire pentru stabilirea ulterioară a împărăției în putere. Cei care au devenit adepții lui fideli aveau s-o împartă cu el, atunci când împărăția avea să fie stabilită. După ce Isus a fost sculat din morți, discipolii care așteptau neclintiți împărăția, aceasta fiind permanent în mințile lor, i-au spus ultima dată când l-au văzut, înainte de înălțarea lui: „Vei restabili din nou împărăția lui Israel?” (Faptele 1:6) Domnul nu le-a răspuns direct, ci a lăsat să se înțeleagă că vor primi înțelegerea când vor primi spiritul sfânt. Când spiritul sfânt a venit peste ei la Pentecostă ei au înțeles că înainte să poată fi instaurată în putere împărăția, trebuie să se realizeze o lucrare, ca o continuare a ceea ce începuse Isus. La început discipolii au perceput acea lucrare doar ca aducerea poporului lor în armonie cu învățăturile lui Isus. Ei s-au așteptat ca mulți din Israel să realizeze greșeala căii lor, să se căiască și să-l accepte pe Isus așa cum făcuseră și ei, și anume așa cum Mesia trimis de Dumnezeu i-a întors pe oameni către căință. Apostolii s-au gândit mai târziu că înainte de stabilirea completă a împărăției trebuie să se mai înfăptuiască o lucrare, și anume că trebuie să se predice vestea bună a împărăției printre toate națiunile, pentru a se putea aduna dintre ei un popor pentru numele lui Iehova. Ei nu au știu cât de mult vor dura lucrurile acestea, iar durata acestei munci nu le-a fost dezvăluită niciodată.

Este acum privilegiul slujitorilor lui Iehova să vadă desfășurarea scopurilor lui și să intre în slujba lui sub gloriificatul Isus, așa cum au făcut apostolii la început. Acum se proclamă împărăția în putere și mântuirea celor pentru care a murit Isus, și anume pentru toată omenirea, pentru a putea fi liberi să-l slujească pe Dumnezeu și să ajungă la viața veșnică pe pământ.

„Să vină împărăția ta, să se facă voința ta, Iehova Dumnezeu, Regele nostru; Strălucește în maiestate glorioasă și adu viață și binecuvântare. Împrăștie pace și bogăție peste pământ, Stârnește iubirea și bucuria. Creează fiecare inimă cu bunăvoință și fără de păcat”.

„Să vină împărăția ta, să se facă voința ta, prin el care a iubit și a salvat, care a învins moartea pentru ca noi să trăim, Care a învins mormântul. Să vină împărăția ta, O Cel minunat! Înălță-te pe tronul străvechi, Lumina națiunilor, Speranța Israelului, O, ascultă freamătul creației!”

Pilde despre Împărăție

Când Isus și-a început lucrarea, el a atras atenția asupra lui ca Mesager al lui Dumnezeu prin niște minuni pe care le-a realizat. Apoi a folosit pentru o vreme proclamația lui Ioan: „Pocățiți-vă; pentru că împărăția cerului este aproape.” (Matei 4:17) Mai târziu a început să publice în străinătate vestea bună a împărăției și i-a condus pe oameni, vindecându-i de boli. Când a început să-i învețe pe oameni despre împărăție, el le-a vorbit în parabole. Acest lucru efectiv nu poate fi considerat neobișnuit, pentru că a fost și încă mai este un obicei din est, dar discipolii au observat o diferență între metoda lui de a-i învăța pe ei și pe oameni și l-au întrebat care este motivul. Ei au spus: „De ce le vorbești în parabole?”

Isus le-a spus că are un scop precis. El a spus: „Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, cu toate că văd, nu văd, și cu toate că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu

inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.” Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că, mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit.” – Matei 13:11-17.

În evanghelia după Matei unele dintre aceste parabole sunt plasate una după alta, cu intenția evidentă de a atrage atenția asupra lor. Isus a spus în ele că împărăția cerului este asemuită cu un om care-și seamănă sămânța pe câmp și cu o recoltă care a ajuns la maturitate. El a asemuit-o cu creșterea unei semințe într-un pom. Apoi a vorbit despre ea ca fiind ca un om care caută perle prețioase și ca unul care cumpără o perlă care l-a costat mult să o găsească.

Este clar că aceste imagini sunt diferite de afirmațiile profetice din Vechiul Testament, care arată că împărăția cerului, oricât de folositoare ar fi rezultatele lui, este stabilită prin violență. Nu este surprinzător faptul că cei care nu sunt instruiți după Cuvântul lui Dumnezeu fac greșeala de a se gândi că nu poate exista nici o legătură între profețiile violente și chiar stabilirea catastrofică a împărăției din Vechiul Testament și aceste declarații din Noul Testament, care spun că împărăția vine în liniște, în timp ce natura continuă cu munca ei de producere a roadelor din sămânță și că cei care obțin binecuvântările ei le obțin cu un mare preț.

Explicația constă în faptul că dezvoltarea împărăției lui Dumnezeu își are începutul cu venirea lui Cristos. Partea reprezentată de parabole a început cu prima venire a lui Isus. Partea ce trebuie îndeplinită de profeții începe după a doua venire. Prima lucrare are ,ca unul dintre obiective, adunarea din toată lumea a celor care vor fi co-moștenitori cu Isus în împărăția lui și care, împreună cu el, formează casa regală a lui Dumnezeu. (1 Corinteni 12) Acest lucru îndeplinit, urmează reprezentanții pământești, când cei credincioși din vechime vor fi înviați. Între timp evenimentele de pe pământ din cadrul națiunilor și în special acele națiuni care se numesc creștinătate s-au dezvoltat. Aceste națiuni de pe pământ au fost aduse într-un stadiu de abilitate să fie testate în legătură cu profesiunea lor și aduse la judecată. Timpul pentru stabilirea împărăției cerului în putere a venit.

Acestea sunt două seturi de parabole care vorbesc despre împărăție în decursul perioadei dintre cele două veniri ale lui Cristos. Amândouă pot fi observate în evanghelia după Matei. Există grupul de parabole din capitolul treisprezece și încă o serie despre care a vorbit Isus la sfârșitul serviciului lui, în capitolul douăzeci și cinci. Ele nu sunt în mod deosebit legate de biserică, ci vorbesc despre împărăție , așa cum ar fi ea văzută printre oameni. Ele au ca scop îndrumarea și avertizarea discipolilor adevărați în timpul absenței lui.

Prima din prima serie este despre un semănător care merge la semănat. Deși nu se spune despre parabolă că împărăția este asemuită cu ea, Isus spune totuși că ceea ce a rostit el este legat de împărăție . (Versetul 19) Este evident că lucrarea privitoare la împărăție , care a început atunci, a fost ca semănarea unei semințe care, în timp, va produce recoltă. Acest lucru a fost făcut și mai clar în următoarea parabolă în care el i-a asemuit pe discipolii lui cu sămânța bună și pe oamenii răi cu sămânța rea. El a arătat felul în care Satan ar produce pagube și cum ar apărea o condiție de confuzie, care ar putea fi remediată doar în timpul recoltei și acest lucru doar prin foc, ceea ce ar distruge defectele. El a arătat prin parabola seminței de muștar că va avea loc o creștere anormală a ceea ce pentru unii părea a fi împărăția . El a arătat că marile sisteme religioase care vor apărea, după începutul cu adevărul simplu rostit de Isus, s-ar dezvolta anormal. Această parabolă nu arată că împărăția pe care Isus a început-o a fost concepută cu scopul de a ajunge la astfel de dimensiuni, așa cum pretinde ortodoxismul. Acest lucru este dovedit de cuvintele lui Isus, care a spus că pomul va oferi adăpost „păsărilor din cer”, despre care a spus în prima lui parabolă că erau agenții celui rău. Bisericile s-au dezvoltat și au devenit într-adevăr locuri de adăpost pentru agenții lui Satan. El a arătat prin parabola unei femei cu aluat dospit modul în care adevărul pe care el l-a spus discipolilor lui poate fi contaminat. Femeia falsă, „mama curvelor” din

Apocalipsa 17, și-a ascuns aluatul dospit al greșelii printre mâncarea pe care Isus a dat-o oamenilor lui. Aceasta este o împlinire a parabolei profetice.

Isus a arătat mai departe că doar cei care au plătit scump înainte pot face parte din împărăția cerului. El se reprezintă pe el însuși ca găsim o comoară pe câmp, câmpul fiind lumea, iar el, pentru a obține acea comoară a vândut tot ce a avut. Cristos a făcut marele lui sacrificiu pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu. El a arătat mai departe cum cei care împărtășesc binecuvântări cu el trebuie să-l urmeze pe calea sacrificiului. El i-a asemuit pe aceștia cu un om care caută perle prețioase și care, când a găsit una foarte scumpă și-a vândut tot ce avea pentru a putea cumpăra perla.

În aceste parabole este descrisă creșterea, prin pierdere și câștig; un amestec de oameni răi printre discipolii Domnului. Există o creștere anormală și o stricare a adevărului. În același timp, cei care caută adevărul așa cum i l-a dat Dumnezeu lui Cristos, trebuie să plătească scump pentru consacrarea deplină față de Dumnezeu, mergând pe urmele lui Isus. Aceste parabole, în conexiune cu cele rostite de el cu privire la sfârșitul vremii, când el va veni din nou ca un nobil care fusese într-o țară îndepărtată și se socotește cu servitorii lui, arată că s-a desfășurat o lucrare de a aduna oameni adevărați la Dumnezeu prin Cristos, oameni care să-l slujească pe Dumnezeu cu orice preț. Când se întoarce, Isus se socotește cu slujitorii lui; iar cei care sunt considerați fideli sunt numiți să continue cu serviciul, intrând în bucuria Domnului, adică aceea de a fi asociat cu el în ultima mare lucrare pe care o realizează pe pământ înainte de sfârșitul vremurilor.

Scopul semănării adevărului pe pământ a fost acela de a aduce un popor pentru Dumnezeu la sfârșitul timpului, „un popor pentru numele lui”, pentru a forma clasa servului din profețiile lui Isaia (Vezi Isaia 43:10), cei care, reprezentându-l pe Isus, vor duce la bun sfârșit lucrarea pe care el a început-o în Palestina.

Regatul cerului a testat la început evreii, prin persoana lui Isus și prin adevărul pe care acesta l-a spus; iar la sfârșit, a doua venire va testa creștinătatea, care declară numele lui Isus. Atât evreii, cât și creștinătatea au dat greș. Creștinătatea este nepregătită pentru mesaj și atât de nedoritoare să-i primească pe reprezentanții lui Isus, așa cum și evreii nu au fost pregătiți și nu au dorit să-l primească pe el și adevărul lui.

Despre această desfășurare neașteptată a împărăției se spune că este misterul împărăției. Un mister în Scripturi nu înseamnă ceva ce este ascuns și care trebuie ascuns în continuare. Înseamnă mai degrabă un secret care este dezvăluit, dar în așa fel încât doar adepții fideli ai lui Cristos îl vor înțelege. De aceea nu au fost înțelese misterele împărăției. Creștinismul organizat nu a înțeles parabolele. El a învățat că toți oamenii buni sunt luați în cer la moarte. Dar moștenirea cerească, care este pusă înaintea celor care caută perla cu orice preț, cu prețul consacrării depline a inimii față de Dumnezeu, nu este înțeleasă de către ei. Doar cei care merg pe urmele lui Isus sunt stimulați cu speranța găsirii vieții lor veșnice și a moștenirii în palatele cerești. Doar despre aceștia scrie apostolul că au intrarea „într-o moștenire incoruptibilă și nepângărită și care nu dispăre, rezervată în cer pentru voi”. – 1 Petru 1:4.

În împărăție, reprezentată de parabole, dușmanii dreptății sunt asupritorii și apostolul Pavel spune că în împărăție se ajunge prin mari nenorociri. (Faptele 14:22) În împărăție, când profeții devin reprezentanții pământești ai Regelui, va fi deschisă o cale pentru ca cei răscumpărați ai Domnului să se poată întoarce cu binecuvântările lui Dumnezeu și cu toate dificultățile îndepărtate. Răsplata lor va fi obținerea bucuriei și plăcerii pe pământ, pentru care omul a fost creat inițial. Dar, în timpul pregătirii împărăției cerului, când sunt adunați cei care vor fi moștenitorii acelei împărății, calea este una a credinței; și progresul este realizat prin depășirea dificultăților și lupta împotriva dușmanilor, care sunt puși ca niște piedici.

Este un lucru normal pentru orice ființă umană, săracă sau bogată, bătrână sau tânără, să-și dorească doar acest tip de existență care îi aparține în mod natural. Ființele umane își doresc o viață fericită pe pământ. Popoarele pământului și-au dorit sănătate, libertatea grijilor și

continuitatea vieții. Prin dezastrul creat de păcat, familia umană a fost privată de sănătate mentală, morală și fizică; și a fost obligată să trăiască într-un mediu care a fost mai degrabă dăunător, decât de ajutor, iar numărul relativ mic de oameni care s-au bucurat de aceste binecuvântări pe care le pot aduce banii, nu au scăpat de suferința morții.

Așadar, ar trebui să se înțeleagă că moștenirea cerească către care privesc cei care sunt pe urmele lui Isus a venit ca o revelație pentru ei. Nici un om nu și-a putut-o imagina. Nici un om nu o poate atinge decât prin consacrarea a ceea ce se poate spune că a aparținut de ființa umană. Nimeni nu poate ajunge la moștenirea cerească decât dacă își dedică viața în întregime lui Dumnezeu și apoi realizează legământul lui. Calea spre această binecuvântare a nemuririi și a incoruptibilității se cam încheie. Dezvoltarea împărăției a ajuns aproape la sfârșit.

Acești adepți fideli ai lui Isus, care sunt „grânele adunate în depozit”, se află la sfârșitul timpului privilegiat să devină mesagerii lui Cristos, vorbind despre stabilirea împărăției în putere. Mesajul lor este inacceptabil, dar au același spirit pe care l-a avut și Isus și îi calcă pe urme. Este privilegiul lor să stea ca martori pentru Dumnezeu, pentru onoarea și gloria numelui lui. Acum ei sunt disprețuiți pe pământ și neglijați, așa cum și Isus a fost disprețuit de fariseii și liderii oamenilor. Acești oameni fideli depun mărturie pentru numele sfânt al lui Dumnezeu. Lucrarea lui Isus ca om este privită, bineînțeles, ca cea mai mare lucrare realizată de om. Dar Isus, referindu-se la lucrarea lui și la alta ce trebuie făcută, a spus: „Ei vor realiza lucrări mai mari decât aceasta; pentru că eu merg la Tatăl meu.” (Ioan 14:12) Faptul că mărturia pe care a dat-o Isus a fost limitată, se poate spune în legătură cu acest lucru că lucrarea ce se realizează acum pe pământ de către discipoli, în numele lui Dumnezeu și sub îndrumarea Domnului, este o lucrare mai mare de mărturie decât cea pe care a făcut-o Isus, pentru că acum mărturia este pentru toate națiunile lumii.

Precum în timpul lui Isus, a venit timpul când oamenii care fuseseră singurii primitori ai bunătații lui Dumnezeu trebuiau testați, tot așa a venit timpul pentru creștinătate să fie testată. Testul este lumina adevărului. Așa cum lumina este de ajutor atunci când este adaptată la posibilitatea ochiului, așa este și periculoasă când este prea puternică pentru ochi. Evreii ar fi trebuit să poată să ia lumina pe care Isus a adus-o, dar a devenit un test pentru ei, pentru că, pe cât de simplă, a fost prea puternică pentru ei. Așa că acum simplitatea proclamării prezenței Domnului și anunțarea stabilirii împărăției lui, orbește ochii creștinătății. Adevărul este prea simplu pentru ei și prea dezastruos pentru interesele lor, pentru a-l putea accepta.

O ÎNTREBARE INTERESANTĂ

ÎNTREBARE: Se cuvine ca o soră care este membră a congregației să facă o moțiune pentru ca congregația să ia o anumită acțiune și apoi să vorbească în favoarea moțiunii; și este un lucru potrivit ca surorile să vorbească împotriva unei astfel de moțiuni, dacă sunt frați în congregație care ar putea prezenta problema în fața bisericii?

RĂSPUNS: Apostolul Pavel a scris sub inspirație de la spiritul sfânt. El a avut în vedere legea lui Dumnezeu care ar trebui să guverneze relația unei femei cu un bărbat. El a spus, „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, ci al păcii. Ca și în toate bisericile sfinților, soțiile voastre să tacă în cadrul adunărilor; pentru că nu li s-a permis să vorbească, ci să fie supuse, așa cum spune legea; și dacă vor să învețe ceva, să-și întrebe acasă soții; pentru că este un lucru necuviincios ca o femeie să vorbească la adunare.” (1 Corinteni 14:33-35, *Diaglott*) Această scriptură pare să răspundă clar la întrebare.

Trebuie să se facă distincția între o adunare și un studiu berean. O adunare se referă la momentul în care grupa face o întâlnire generală, cu scopul de a rezolva vreo problemă sau pentru ca bătrânii să se adreseze ei. Argumentul apostolului este dat cu acest scop:

Dumnezeu face toate lucrurile în ordine și la el nu este nimic confuz. Totul cu Domnul este pace și toate lucrurile din adunările sfinților ar trebui făcute în ordine și pace. Așa că soțiile să fie tăcute la adunări, pentru că este un lucru necuviincios ca o femeie să vorbească la o adunare. Acest lucru este în perfectă armonie cu afirmația apostolului, care spune, „Nu suport ca o femeie să învețe sau să încalce autoritatea bărbatului, ci să fie tăcută.” – 1 Timotei 2:12.

Apare în fața adunării o chestiune ce trebuie luată în considerare. Cei care se cuvine să o prezinte în fața adunării sunt bătrânii. Motivul pentru acest lucru este faptul că bătrânii sunt aleși prin acțiunea ei să fie sfătuitoarii sau consilierii adunării, așa cum este afirmat: „Luați aminte deci pentru voi, și pentru toată turma, peste care spiritul sfânt v-a făcut supraveghetori, să hrăniți biserica Domnului, pe care el a cumpărat-o cu propriul sânge.” – Faptele 20:28.

Să presupunem că s-a adus în discuție o problemă și bătrânii s-au întâlnit și s-au consultat în legătură cu aceasta. Pentru a face acest lucru într-un mod potrivit și în ordine, unul dintre bătrâni ar trebui să prezinte moțiunea în fața adunării și un alt bătrân ar trebui să-l sprijine. Apoi, bătrânul care a prezentat moțiunea ar trebui să declare în fața adunării motivele pentru care moțiunea ar trebui să fie aprobată. Dacă mai există o altă parte a problemei pe care biserica ar trebui să o audă, atunci alt bătrân ar trebui să o prezinte. Acești bătrâni ocupă deci poziții de sfătuitoari. Este evident că spiritul Domnului va dori ca această chestiune să fie prezentată în mod precis în fața bisericii pentru ca fiecare să poată să voteze inteligent. Nu ar trebui să existe prea multe discuții, ci atunci când întrebarea este pusă clar în fața adunării, toate discuțiile trebuie să înceteze și trebuie să se voteze.

La aceste întâlniri, diaconii care au avut puțină experiență, vorbesc de obicei cel mai mult. Acest lucru este în mod evident contrar ordinii obișnuite, deoarece Scripturile nu i-au făcut sfătuitoari sau supraveghetori în biserică. Se întâmplă destul de des ca o soră să se ridice și să țină un discurs. Făcând acest lucru aceasta își asumă autoritatea, încălcând astfel Scripturile și punându-se în poziție de instruire a adunării în legătură cu ce trebuie să se facă. De ce ar trebui ea să prezinte adunării un motiv pentru aprobarea moțiunii? Nu ar însemna că o asemenea afirmație din partea unei femei reprezintă sfătuirea adunării? Dacă da, atunci ea acționează în totalitate contrar ordinii. Se întâmplă destul de des ca femeile dintr-o adunare să cauzeze dezordine, vorbind atunci când nu trebuie. Acest lucru nu poate fi plăcut pentru Domnul. Cu siguranță acesta este lucrul pe care apostolul Pavel l-a avut în minte, când a scris scriptura de mai sus.

Se presupune că adunarea alege oameni mai în vârstă pentru post, care sunt cumpătați și care au o dorință sinceră și cinstită să se îngrijească de adunare. Din moment ce Domnul i-a însărcinat pe aceștia să sfătuiască adunarea, atunci ei trebuie să facă acest lucru; și oricine altcineva care încearcă să facă acest lucru își asumă o autoritate pe care Domnul nu i-a oferit-o. Acest lucru nu le permite bătrânilor să acționeze în mod arbitrar și să stăpânească adunarea; ei ar trebui să-și considere poziția ca una de om de încredere sau care are o relație confidențială față de adunare, și să caute cu sârguință voința Domnului și să sfătuiască biserica în mod corespunzător. Acest lucru nu înseamnă că vreun bătrân ar trebui să spună adunării că trebuie să voteze într-un anumit fel. Scripturile se referă, fără îndoială, la faptul că o adunare ar trebui să fie informată în legătură cu problema luată în considerare și apoi să i se permită fiecăruia, fără restricție sau constrângere, să se exprime ridicându-și mâna. Toți cei din biserică, care sunt creștini consacrați, au dreptul să voteze.

Chiar și în organizațiile pământești se poate observa ordinea. Dacă există în fața curții o chestiune de rezolvat și sunt mai mulți sfătuitoari de partea ei, regula generală este ca un sfătuitoar să prezinte o parte a problemei și un alt sfătuitoar să prezinte cealaltă parte a problemei, iar apoi curtea sau juriul face o constatare considerată potrivită. Chiar dacă biserica nu este organizată la

fel ca organizațiile pământești, membrii bisericii pot avea parte de sugestii bune uneori. Dacă este potrivit și cuviincios ca o organizație pământească să opereze în ordine, atunci cu atât mai mult este cuviincios și potrivit ca o adunare a bisericii să se desfășoare în ordine. În plus, noi avem declarațiile pozitive ale Scripturilor cu privire la ceea ce este ordinea potrivită și cuviincioasă. Dacă se urmează această ordine, atunci se vor evita multe lucruri neplăcute și, de multe ori, sentimentele de amărăciune vor fi eliminate complet.

În legătură cu acest lucru se poate remarca faptul că aplauzele sau bătutul din palme de către părți opuse din biserică este un lucru dezordonat și lipsit de respect. Aceasta este o metodă folosită în întâlnirile politice. Când se adună biserica cu scopul de a stabili vreo chestiune importantă, prima procedură este rugarea Domnului să o îndrume. Apoi, fiecare ar trebui să aibă o dorință sinceră să vadă voința Domnului realizată și să nu încerce să aprobe o chestiune, doar pentru că se poate face. Dacă spiritul Domnului conduce adunarea, trebuie să se ia în considerare întrebările cu calm, grijă și considerare pentru sentimentele tuturor, și mai presus de toate să se aibă în vedere voința Domnului în ceea ce se face.

Scripturile de mai sus nu se referă la o clasă de studiu berean. Acestea se țin de obicei acasă sau într-un alt loc de întâlnire. Conducătorul studiului propune o întrebare și îi provoacă pe mai mulți să se exprime în legătură cu întrebarea, și apoi el face un rezumat. Surorile participă la aceste întâlniri și este total potrivit ca ele să pună întrebări și, când conducătorul le cere, pot să-și exprime părerea. Aceasta nu este o sfătuire sau o consiliere pentru calea de urmat a adunării.

Într-o adunare mică, în care sunt doar câțiva frați și aceștia sunt bătrânii, ei ar trebui întotdeauna să realizeze îndatoririle bătrânilor și să prezinte toate chestiunile înaintea întregii adunări și apoi să se voteze. În adunările în care nu există frați, ci doar surori, atunci bineînțeles că surorile vor stabili în mod adecvat aceste chestiuni necesare.

Este destul de sigur că surorile vor impune mai mult respect dacă i se acordă atenție sfatului apostolului și dacă acestea se abțin de la discutarea chestiunilor înainte de adunarea bisericii. Va fi mult mai bine pentru surori, pentru că aceasta este calea Domnului. Un astfel de curs va aduce mare onoare bisericii și numelui Domnului.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Ianuarie 1928

Nr. 2

Un popor pentru numele Său

„Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” – Faptele 15:14.

Iehova a încheiat un legământ cu Israel și, potrivit legii aceluia legământ, s-a asigurat ca anumite lucruri să fie făcute. Printre acele lucruri a existat și chestiunea circumciziei. Acest lucru, precum și altele indicate de acea lege, a devenit un formalism pentru liderii Israelului. Oamenii au ajuns repede să acționeze la fel de nepotrivit. Încercarea izraeliților de a respecta fiecare prevedere a legii legământului a devenit pentru ei religie pură. Națiunile păgâne practicau religiile lor. Ei aveau preoții lor și acei lideri realizau anumite ceremonii care erau de fapt nesăbuite și diavolești, dar care erau crezute cu sinceritate de mulți oameni.

² O religie este o formă sau ceremonie vizibilă prin care persoanele își exprimă recunoștința existenței unei forțe superioare care stabilește și controlează destinul omului. Legea legământului era mult mai mult decât atât. Liderii din Israel au urmat totuși teoria conform căreia, dacă cercetau formele cerute de legea legământului, nu ar fi nici o deosebire cu privire la onestitatea și sinceritatea lor. Acest lucru este dovedit de cuvintele lui Isus. El le-a spus acelor lideri că au închis împărăția cerului împotriva oamenilor prin practicile lor necinstite; că au devorat casele văduvelor și s-au rugat mult ca metodă de înșelare; că au înconjurat pământul și marea să facă prozeliți din motive egoiste și că au fost conducători orbi pentru oameni. (Matei 23:13-16) Dumnezeu prezisese prin profetul lui că liderii din Israel aveau să cadă întocmai în această capcană a Diavolului și că vor fi aproape de Dumnezeu prin vorbă, dar inimile lor vor fi departe de el. – Isaia 29:13.

³ În legea legământului, Dumnezeu a prefigurat realizarea planului lui pentru salvarea și binecuvântarea omenirii. Izraeliții au avut ocazia să învețe multe; dar căzând în formalism, pe care îl practicau ca pe o religie, au pierdut din vedere adevărata însemnătate a legământului.

⁴ Exact această condiție a fost obținută în era creștină. Isus, marele Învățător, a dat bisericii lui doctrinele adevărate. Aceste adevăruri au fost scoase în evidență de învățăturile apostolilor, scrise și rostite sub inspirație de la Dumnezeu. La scurt timp după aceea liderii din biserica creștină au considerat totuși că este necesar să aibă și să supravegheze formalismul și au făcut din creștinism o religie. Rezultatul constă în faptul că astăzi există o religie numită religia creștină; dar de fapt și de drept creștinismul organizat instituie diferite ceremonii care sunt fără sens și pe care ei le numesc închinare divină.

⁵ Trebuie să ținem minte că în timpul celor trei ani și jumătate care au urmat după Penticostă, creștinismul a fost limitat la evrei. Formalismul practicat de liderii evrei înainte de acest lucru s-ar lega în mod necesar de toți într-o oarecare măsură. Cum adepții lui Cristos au ajuns să înțeleagă mai bine planul, ei aveau să fie scăpați de acest formalism. La timpul stabilit Dumnezeu le-a adus adevărul națiunilor. Petru a fost cel privilegiat să fie instrumentul lui Dumnezeu pentru acest scop. A fost dificil totuși pentru unii dintre evrei să vadă că națiunile ar trebui să cunoască adevărul. Mulți

țineau încă la formele de închinare pe care le învățaseră de la liderii evrei. Dacă acea practică ar fi fost urmată în mod exclusiv, creștinismul ar fi devenit doar o extensie a iudaismului și ar fi devenit repede un simplu formalism religios. Acei creștini de la începuturi, care țineau de acest formalism, au înțeles că venirea lui Cristos doar lărgea forma de închinare pe care ei o practicau dinainte. Închinarea lor fusese legată de templu. Slujba ținută acolo trebuia realizată de preoți. Mulți au crezut că acest mod de închinare trebuie să continue și bineînțeles că toate ceremoniile prescrise de lege ar trebui respectate.

⁶ S-a iscat o controversă în biserică. Unii au fost cinstiți. Alții au fost îndrumați greșit; iar alții au încercat în continuare să împiedice progresul. Cei care au înțeles clar despre ce este vorba au susținut că formalismul trebuie îndepărtat. Ei au crezut și au învățat că sacrificiul lui Cristos la Calvar corespundea exact cu toate cerințele legii, deci nu mai era necesară sacrificarea animalelor. Iehova l-a acceptat pe Cristos ca mare sacrificiu; așa că el nu mai putea accepta sacrificiul animalelor, care doar prefigura sacrificiul real pentru păcat. Acest lucru fiind adevărat, nu mai era nevoie de preoția levitică, cum spunea legea. Nu a mai fost nevoie de circumcizie. Acești creștini au observat că salvarea trebuie să vină prin sacrificiul lui Isus Cristos și că cei salvați trebuie să fie credincioși.

⁷ Dumnezeu l-a înălțat pe Pavel și a fost numit ambasador special sau apostol pentru națiuni. Poate că aceasta a fost metoda principală folosită de Domnul să aducă în atenția creștinilor adevărul evident. Pavel a mers mai departe decât ceilalți apostoli și învățăturile lor, respectând schimbarea absolută față de lucrurile din trecut. El a susținut și a învățat că dacă Dumnezeu a acceptat păcătosul în și prin Cristos nu mai era necesară circumcizia, aceasta fiind nepotrivită. Acest lucru era deja prea mult pentru unii dintre evreii care deveniseră creștini. Pentru ei, circumcizia era dovada clară că un om făcea parte din poporul ales al lui Dumnezeu. De asemenea, a părut imposibil pentru un evreu să accepte faptul că națiunile ar putea primi bunătatea lui Dumnezeu în același fel în care o primeau și evreii. A fost greu pentru evrei să accepte că nu erau cu nimic mai buni decât națiunile. Aceeași dificultate încă există în anumite părți ale rasei umane. La timpul stabilit vor ajunge toți să știe că Dumnezeu nu respectă oamenii, ci îi acceptă ca să-l laude în spirit și în adevăr, acestora arătându-le bunătatea lui.

⁸ Mulți dintre acești creștini de la început au considerat că Pavel exagerează. Au apărut controverse. Frații necredincioși care nu doreau ca biserica să se dezvolte s-au folosit de această diferență pentru a cauza și mai multă neliniște.

⁹ Nici măcar apostolii, cu excepția lui Pavel, nu realizau clar această chestiune. Dacă ar fi realizat-o nu ar fi existat ocazia pentru apariția acestei diferențe și acestor dezbateri. Biserica ar fi fost una singură și nimeni nu ar fi fost în opoziție. Pavel fusese un fariseu din cea mai strică sectă; dar devenind creștin, pentru el Cristos era destul. Formalismul legii nu mai era necesar. Frații lui care fuseseră favorizați de contactul lor personal cu Isus nu au văzut chestiunea într-un mod așa de clar, dar i-au fost loiali Stăpânului lor. Pavel gândea cel mai clar dintre ei și se încurca mai puțin decât alții. El era și cinstit, dar era și curajos în exprimarea a ceea ce credea el că este adevărul.

¹⁰ Unii dintre frații din Iudeea spuneau că dacă un om nu este circumcis conform metodei lui Moise nu putea fi salvat. Pavel și Barnaba au discutat această problemă cu ei. Această discuție a dus la hotărârea ca Pavel și Barnaba și alții să meargă la Ierusalim și să se întâlnească cu apostolii și bătrânii ca să judece această chestiune. Ei au urcat la Ierusalim și s-a organizat o convenție pentru a se discuta anumite chestiuni. Iacov a fost ales ca lider al acelei convenții. La acea convenție au luat parte niște farisei care credeau și care nu erau eliberați de formalismul sau ceremoniile religioase pe care le învățaseră dinainte și pe care le practicau de multă vreme. Eu au susținut că circumcizia era

necesară și că toți trebuiau să respecte legea lui Moise pentru a putea fi salvați. După ce s-a discutat mult în contradictoriu, Petru a luat cuvântul și a spus:

¹¹ „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum, deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, Suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.” – Faptele 15:7-11.

¹² Acest argument al lui Petru a fost atât de convingător încât toți cei care participau la convenție au tăcut și au devenit dornici să îi asculte pe Barnaba și pe Pavel, care au declarat minunile și miracolele pe care Dumnezeu le-a adus printre națiuni prin ei. Argumentul lor trebuie să fi fost clar, concludent și convingător.

¹³ Iacov, stând și ascultând în liniște argumentele ambelor părți și evaluându-le calm și imperturbabil și dorind să afle adevărul, a reușit prin bunăvoința Domnului să înțeleagă chesiunea clar. El a văzut planul lui Dumnezeu cum nu mai fusese văzut înainte. El a văzut atunci că Dumnezeu înlăturase sacrificiul animalelor, așa cum prevedea legea, și încheiase preoția levitică; că nu mai era nici o întrebuintare a templului și nici a ceremoniei de circumcizie; și nu doar atât, dar Domnul nu mai avea de-a face exclusiv cu urmașii lui Avraam. El a văzut și a înțeles semnificația cuvintelor profetului lui Dumnezeu, Amos.

¹⁴ Când a venit timpul ca Iacov să încheie prezentarea chestiunii el s-a adresat convenției spunând: „Fraților, ascultați-mă! Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris: „După aceea Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu” – Faptele 15:13-17.

¹⁵ Atunci, pentru prima dată, apostolii au văzut planul lui Dumnezeu și toți au avut aceeași părere. Acum au înțeles bine că Iehova înlăturase preoția ordinului levitic și că însuși poporul evreu avea să fie dezaprobat, dar doar pentru o vreme. Ei au realizat că ceremoniile legii legământului au dispărut, dar că promisiunile lui Dumnezeu date strămoșilor au rămas sigure și hotărâte. Fără îndoială că Pavel a văzut atunci ceea ce a exprimat apoi în scrisoarea către Romani, că Dumnezeu nu-și alungase poporul pentru totdeauna, ci că după alegerea bisericii bunătatea lui avea să se întoarcă din nou către ei.

REZULTATUL CONFERINȚEI

¹⁶ Convenția se încheiase. A fost foarte benefică deoarece majoritatea își dorea cu sinceritate să îndeplinească voința Domnului. Pavel a fost apărut; la fel și ceilalți care au susținut aceleași adevăruri. Ei au realizat că Cristos este calea, adevărul și viața și că nu era altul. Acesta a fost un moment critic pentru biserică, iar această controversă i-a făcut pe cei sinceri să-și dorească și mai tare să cunoască adevărul și i-a făcut să caute cu sârguință adevărul, Domnul Dumnezeu răsplătindu-i.

¹⁷ Dar Iehova a oferit mai mult cu această ocazie decât se așteptau acești creștini. Îndrumându-i cu spiritul lui, el le-a oferit posibilitatea să înțeleagă planul lui așa cum nu a mai fost niciodată înțeles. Ei au văzut că bunătatea a ajuns și la națiuni și că Dumnezeu va lua dintre națiuni

un popor pentru numele său și că apoi bunătatea lui se va întoarce la Israel și că el va deschide calea pentru toți oamenii să se întoarcă la el.

¹⁸ Este extrem de interesant să observăm aici metoda lui Dumnezeu de a se purta cu cei care caută cu sârguință să cunoască și să facă voința lui. La prezentul stadiu al dezvoltării bisericii cei sinceri pot să privească în urmă și să vadă cum Domnul și-a condus poporul și din timp în timp le-a dat o viziune mai clară despre planul său măreț decât s-ar fi așteptat vreodată, atâta timp cât sunt în carne. Ca un exemplu: atunci când s-a abătut necazul asupra bisericii în 1918 mulți au crezut, 'S-a terminat cu lucrarea; nu se mai poate face nimic.' Mai târziu, la o conferință ținută de biserică în 1922, a avut loc o înțelegere mai bună decât oricând a scopurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul lui de pe pământ. Biserica a început să-l discearnă pe Domnul în templul său, luminând mințile oamenilor pentru a putea observa și realiza îndatoririle ce le-au fost acordate.

UN POPOR PENTRU UN SCOP

¹⁹ Cu ocazia conferinței de la Ierusalim Iacov a văzut și a anunțat că Dumnezeu l-a însărcinat cu o lucrare și, când va fi îndeplinită lucrarea, bunătatea lui s-ar întoarce la Israel. Momentul în care bunătatea s-ar întoarce nu a fost înțeles atunci. S-a înțeles că scopul lui Dumnezeu a fost atunci de a vizita națiunile și de a lua dintre ele un popor pentru el, pentru un scop. Nu s-a declarat dacă aceștia aveau să primească binecuvântările pe care Dumnezeu le rezervase pentru izraeliți. Afirmatia a fost că era selectat un popor pentru un scop special. Acum s-a anunțat un lucru nou, și anume că Dumnezeu va lua dintre națiuni un popor pentru a-l folosi într-un anumit scop, adică un popor pentru numele lui. Trebuie observat clar că Dumnezeu a vrut prin acest lucru ca oamenii aleși să fie martori pentru numele lui.

GREȘEALA ORTODOXĂ

²⁰ Cititorul ortodox al Bibliei nu a înțeles cuvintele rostite aici de Iacov. Pentru el aceste cuvinte nu au nici o însemnătate. Pentru creștinul ortodox, dacă un om este ales sau este salvat prin credință, acesta merge direct în cer când moare. Dacă nu este printre cei aleși și nu găsește salvarea, atunci merge spre suferința veșnică. Bineînțeles că această învățătură a plecat de la Satan, care s-a folosit de ea pentru a amăgi omenirea. Scopul evident al lui Satan de a întoarce mințile multora în direcția greșită a fost pentru a împiedica onoarea numelui lui Iehova. Cu a doua prezență a Domnului lumina a început să lumineze mai clar peste Cuvântul lui Dumnezeu, iar textul declarat de Iacov a fost înțeles mai clar de mulți. Dar de când Domnul a venit la templu chestiunea este mai clară decât oricând. Se așteaptă ca Domnul în templu să reverse mai multă lumină clasei templului. Este o vreme când apar raze de lumină de la templul din cer. (Apoc.11:19) Domnul a promis că lumina de pe Cuvântul lui va înainta și va crește tot mai mult până în ziua perfectă.

²¹ Formalismul practicat multă vreme și numit religie creștină a rezultat din ascunderea adevărului. Crezurile au acoperit adevărul planului divin. Cu a doua venire a Domnului au venit și vremuri de înviore. Dumnezeu și-a întors fața către poporul lui și a început să le lumineze mințile și să le ofere o viziune mai clară a scopurilor lui. Aceștia au început apoi să aprecieze faptul că, potrivit promisiunii date lui Avraam, Dumnezeu va avea o „sămânță” care va deveni binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. Ei au înțeles că această „sămânță” este spirituală și este compusă din Isus Cristos, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și din adepții lui fideli. Aceștia sunt copiii lui Avraam prin aceasta, pentru că sunt aleși și acceptați de Iehova pentru că au credință precum Avraam. Pavel

a exprimat același gând când a spus: „Pentru că într-adevăr el nu a pus mâna pe îngeri, ci a pus mâna pe sămânța lui Avraam.” (Evrei 2:16, *Diaglott*) Este vorba doar despre cei care au credință ca Avraam și care i se dedică lui Dumnezeu în totalitate și sunt acceptați de el prin Cristos ca parte din „sămânța promisiunii”. Acest lucru îi separă de organizația lumii și devin membri ai organizației lui Dumnezeu. Adepții adevărați ai lui Isus s-au devotat slujirii lui Iehova și au devenit un popor pentru numele lui.

²² Acest popor, ales cu un scop și care este „un popor pentru numele lui”, este aceeași clasă menționată de Isus când a spus: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” (Luca 12:32) Versiunea mai critică interpretează astfel: „Turmă dragă a lui Dumnezeu.” Aceștia îi sunt într-adevăr dragi lui Iehova deoarece ca slujitori ai lui, mergând pe urmele Stăpânului, scopul lor este să onoreze numele lui Dumnezeu atât prin modul lor de viață, cât și prin slujire. Datorită devotamentului lor fidel față de Domnul Dumnezeu până la sfârșit promisiunea este că vor avea parte de cea mai multă bunăvoință din partea lui, bunăvoință oferită creaturilor. Acest loc binevoitor este să fie cu Cristos Isus pe tronul său și să se bucure de viața veșnică prin planul divin. Acestora le va fi dată împărăția împreună cu Cristos Isus, Căpetenia. Ei nu doar se bucură de binecuvântările împărăției, dar vor fi și co-moștenitori cu Cristos și vor domni cu el în împărăția sa.

²³ Cuvintele lui Iacov și anume: „un popor pentru numele lui”, au fost interpretate să însemne că acesta este un popor pentru numele lui Isus. Această companie va fi mireasa lui Cristos și ca mireasă a lui va purta numele Mirelui. Dar nu este aceasta adevărata semnificație a cuvintelor textului. Membrii bisericii vor constitui corpul lui Cristos și sunt co-moștenitori cu el. Ei fac parte din casa fiilor, a cărei Căpetenie este Isus; și bineînțeles că vor purta numele acelei case și numele Domnului lor, Căpetenia lor. Dumnezeu declară că ei trebuie să facă precum Domnul Isus. Promisiunea lui este că ei vor primi nemurire și că vor constitui membrii familiei lui Iehova. Totuși, cuvintele rostite de Iacov cu ocazia conferinței nu se referă la aceste lucruri.

ADEVĂRATA SEMNIFICAȚIE

²⁴ Care este atunci adevărata interpretare a cuvintelor lui Iacov? Odată cu venirea sfârșitului erei creștine se face și mai multă lumină asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Afirmăția lui Iacov este, de fapt, o profeție. Profeția poate fi înțeleasă doar atunci când este în curs de împlinire sau după ce s-a împlinit. Profeția se împlinește acum și acest text devine mult mai clar ca înainte. Textele din scriptură care au fost până acum „întunecate” sunt acum purtătoare de lumină. Textele care erau odată înțelese foarte puțin acum sunt foarte clare. Această lumină crescută a provocat o rectificare în mințile creștinilor cu privire la adevărurile divine, dar aceste rectificări au adus mai multă bucurie.

²⁵ Acum Dumnezeu le prezintă clar celor unși ai lui că dorește să-și justifice numele în mințile oamenilor și în fața întregii creații și că intenționează astfel să-și justifice numele înainte de marele sfârșit al organizației lui Satan. Dumnezeu le dezvăluie servilor lui că l-a pus pe Fiul lui preaiubit pe tronul său și că „după aceasta, el va avea o mare lucrare de mărturie realizată pe pământ, lucrare de mărturie care va fi urmată de o vreme de necazuri cum nu au mai existat niciodată. (Daniel 12:1; Matei 24:22) În acea vreme de necazuri numele lui Dumnezeu va fi justificat.

²⁶ Ce înseamnă justificarea numelui lui Iehova? Noi trebuie să aflăm acest lucru din Scripturi și doar din ele. Înseamnă oare că trebuie justificat caracterul lui Iehova? Nici vorbă! Dumnezeu este Caracterul și nimeni nu îl poate răni. El este pur și sfânt. El cuprinde în mod egal înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea. El este iubire pentru că este expresia perfectă a bunătății. Dar reputația lui Iehova Dumnezeu este de mult în pericol. Acest lucru este din cauza opoziției lui Satan. Dușmanul a întors omenirea de la Dumnezeu, Creatorul. Această opoziție a crescut așa de tare încât

oamenii nu-l mai cunosc pe Dumnezeu. Dumnezeu nu ar putea acorda viață veșnică făpturilor de pe pământ și să permită ca opoziția lor sau a altora cu ei să continue. Numele lui trebuie adus înaintea lor, deoarece viața pleacă de la el. Numele lui bun, faima și reputația trebuie să fie stabilite bine înaintea minților făpturilor lui. Justificarea numelui lui Dumnezeu nu are un scop egoist în ceea ce-l privește, ci este pentru binele celor care își doresc viața.

²⁷ Au existat condițiile anterioare pe care Dumnezeu le-a folosit cu scopul de a prefigura ceea ce are de gând să facă după sfârșitul lumii. O ilustrare a acestui lucru este dată prin experiențele Israelului. Israelii, poporul ales al lui Dumnezeu, erau în sclavie în Egipt și se aflau sub mâna aspră a faraonului. Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar că el vrea ca acea ilustrare a Israelului în Egipt să fie o lecție pentru cei care sunt acum pe pământ. Faraonul a refuzat în continuare să-l asculte pe Moise, care a vorbit în numele lui Iehova. Apoi Dumnezeu i-a spus faraonului prin Moise: „Îmi voi trimite toate plăgile acum peste inima ta și peste servitorii tăi și peste poporul tău; ca să știi că nu mai este altul ca mine pe tot pământul... Chiar din această cauză te-am ridicat, să-ți arăt puterea mea; și ca numele meu să fie declarat pe tot pământul.” (Exodul 9:14, 16) Aceasta precum și alte scripturi legate de acest lucru demonstrează că a existat un scop special de-al lui Iehova în legătură cu faraonul, pentru a prefigura ceea ce el a propus să facă la sfârșitul lumii. Faraonul l-a reprezentat pe Satan Diavolul, iar guvernul faraonului a reprezentat organizația Diavolului.

²⁸ La acea vreme popoarele pământului erau în pericol de a pierde cunoașterea lui Iehova, Creatorul omului, al cerului și al pământului. Iehova a adus numele său înaintea oamenilor. El a demonstrat prin marele potop puterea sa pentru binele făpturilor lui. Prin distrugerea turnului din Babel Dumnezeu a învățat pe oameni importanța de a fi în armonie cu numele său. Aceste lecții au fost la acea vreme uitate aproape complet de către oameni. Marea putere mondială, Egiptul, se ridicase și era mândră de puterea ei. În ochii oamenilor faraonul, regele Egiptului, părea să fie capabil să facă ce dorește. Era cea mai mare putere de pe pământ de la acea vreme. Era inflexibilă și arogantă. Astfel, când Moise a făcut, în numele lui Iehova, cererea înaintea faraonului cu privire la Israel, acel suveran a răspuns cu aroganță: „Cine este Iehova de trebuie să-i respect vocea și să las Israelul să plece? Nu-l cunosc pe Iehova și nici nu voi lăsa Israelul să plece.” – Exodul 5:2.

²⁹ Faraonul avea încredere în puterea magicienilor și a dumnezeilor lui și în propria lui putere și l-a sfidat pe Iehova. El era reprezentantul special al Diavolului și reprezenta gândurile oamenilor din imperiul lui și a oamenilor din toată lumea. Din cauza sfidării numelui lui Iehova a devenit necesar ca acesta să-și curețe numele în fața oamenilor, pentru binele lor. Iehova Dumnezeu trebuia să facă, așadar, ceva să-și apere numele și autoritatea. În limbajul Scripturilor el a mers în Egipt să-și facă un nume înaintea oamenilor. Numele și autoritatea lui erau puse la îndoială. Pentru binele omului el nu trebuia dat uitării.

³⁰ Slujitorul său, David, a făcut referire la acest lucru când, vorbind despre Iehova și poporul lui, a spus: „Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca să-și facă un Nume și ca să facă pentru el, pentru țara Ta, minuni și semne, izgonind dinaintea poporului Tău pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și pe dumnezeii lor?” (2 Samuel 7:23) Acest text este scris pe baza cuvintelor lui Iehova rostite prin Moise faraonului, când a spus: „Din această cauză te-am lăsat în picioare, ca să-mi arăt în tine puterea; și ca numele meu să fie declarat pe tot pământul.” – Exodul 9:16.

³¹ Scripturile marchează, deci, acele zile și circumstanțe ca prefigurând lucrurile ce trebuie să se întâmple în ultimele zile, când condițiile oamenilor și națiunilor vor fi într-o mare criză. Există acum pe pământ o condiție clar prefigurată de condițiile de atunci din Egipt. Nu a mai fost nimic în istoria omenirii, din zilele faraonului și până acum, care să se potrivească așa de bine cu ceea ce a fost prefigurată de faraon și Egipt. Ceea ce a făcut Dumnezeu atunci în Egipt pentru a-și justifica

numele a prefigurat modalitatea prin care își va justifica numele înaintea întregii creații, la sfârșitul lumii.

³² Astăzi pământul pare că a uitat de Iehova Dumnezeu. Acum se aplică cuvintele psalmistului cu privire la cei răi: „Dumnezeu nu este în toate gândurile lor.” (Psalmul 10:4). Psalmistul mai spune: „Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă de este vreunul care să aibă pricepere, și care să caute pe Dumnezeu.” (Psalmul 14:2) Aceasta descrie starea lucrurilor atunci când politica oamenilor, lăcomia și poziția și-au dus planurile până la capăt. În prezent, chiar dacă există multe profesii printre comunitățile creștine, gândurile oamenilor ce compun creștinismul organizat sunt departe de Dumnezeu.

³³ Omenirea a ajuns într-un punct periculos. Starea omenirii a ajuns în așa hal încât ar fi necesară distrugerea organizației pământului, așa cum Dumnezeu a distrus-o prin potop. Oamenii nu sunt așa de tare de condamnat, precum sunt liderii lor. Cei din urmă sunt adevărații distrugători ai pământului. (Apoc.11:18) Oamenii sunt de condamnat pentru lipsa de cunoaștere a lui Iehova. Aceștia au avut oportunitatea să urmeze învățăturile lui Iehova, mai degrabă decât pe cele ale liderilor pământești răi. Ei au ales a doua variantă. Necazurile ce se vor abate asupra pământului vor fi așa de rele, încât nu pot fi descrise în cuvinte. Dumnezeu îi va pune capăt.

³⁴ Condițiile de acum sunt diferite de cele de mai demult. Mai demult Egiptul era implicat ca mare putere mondială. Acum tot pământul este implicat și Dumnezeu îi va elibera acum pe oameni din sclavia în care au suferit așa de tare. Cei săraci au fost persecutați de cei aflați la putere. Învățătorii au speriat oamenii și i-au încărcat cu coșmarul suferinței eterne. Satan, cel mai mare dușman, i-a asuprit și i s-a opus lui Dumnezeu prin organizația lui păcătoasă și le-a întors mințile oamenilor de la Dumnezeu. Organizația lui Satan va fi pedepsită aspru în acea vreme de mare necaz, organizație formată din factorii conducători ai pământului și cei care o susțin și care, deci, au semnul fiarei pe mâinile și pe frunțile lor. Dumnezeu nu va face acest lucru fără să dea înștiințare înainte. Timpul indicat de el este chiar înainte de a acționa împotriva puterilor răului.

MARTORII LUI

³⁵ Pentru a-și îndeplini lucrarea, Dumnezeu trebuie să aibă niște instrumente sau persoane care să realizeze acea lucrare. Lucrarea corespunde cu cea îndeplinită de Moise. Dumnezeu nu a ridicat acum o persoană să-i facă lucrarea, ci a ridicat o companie de adepți fideli de-ai lui Cristos Isus, pe care el îi numește „servi”. Când Domnul a venit la templu i-a găsit pe aceștia apărând cu credință interesele împărăției și i-a făcut stăpâni peste toate bunurile lui de pe pământ. Colectiv, aceștia devin „servul credincios și înțelept ” menționat de Domnul.

³⁶ Isaia a avut o viziune și a auzit vocea Domnului spunându-i: „Cine va merge pentru noi?” Și răspunsul a fost: „Aici sunt, trimite-mă pe mine.” Acea imagine a ilustrat poporul lui Dumnezeu din prezent, care formează clasa „servului credincios și înțelept”. Acestora le sunt arătate condițiile care există. Ei aud vocea care le spune: Cine va merge pentru noi? și ei răspund: Aici sunt, trimite-mă pe mine!

³⁷ Bineînțeles că Dumnezeu a știut dinainte condițiile care există acum și ce va urma. Slujitorul lui, David, a rostit în profeție cuvintele care sunt puse acum în gura clasei „servului”: „Dumnezeu Se scoală, vrăjmașii Lui se risipesc, și potrivnicii Lui fug dinaintea Feței Lui.” Apoi David, ca purtător de cuvânt al Domnului, descrie necazul și spune: „Ai dat o ploaie binefăcătoare, Dumnezeule, și ai întărit moștenirea Ta, sleită de puteri.” Ploaia este un simbol pentru adevăruri revigorate ,care vin într-un timp de reîmprospătare, iar această reîmprospătare a venit pentru clasa

„servului” lui Dumnezeu acum. Profetul continuă: „ Un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune Sunt o mare oștire:” – Psalmul 68:1, 9, 11.

³⁸ Acesta este un mod codat prin care Dumnezeu își declară scopul, iar la timpul potrivit el va face anunțul semnificației lui. Acum vorbește, iar cei fideli ai lui răspund: „Aici sunt, trimite-mă pe mine.” El a ridicat o companie care să-i îndeplinească lucrarea. Psalmistul spune: „Mare este această oștire.” Nu mare ca număr de membri, nu mare ca putere proprie, ci puternică în Domnul și în puterea măreției lui. Domnul își anunță scopul și acum va avea clasa lui, a „servului credincios și înțelept”, cei pe care i-a luat ca popor pentru numele lui, să-i publice scopul, să-i justifice numele.

³⁹ Cei cu adevărat consacrați pot acum să vadă ce vrea Dumnezeu ca ei să facă în prezent pe pământ. Ei își dau seama că Dumnezeu are de gând să aibă o mărturie pentru numele lui. Cei fideli au luat în mâinile lor lucrarea și vor continua să fie martori pentru onoarea numelui lui Iehova Dumnezeu. Aceștia se află în slujba Domnului, dând mărturie împotriva organizației lui Satan și pentru faptul că voința lui Iehova trebuie să fie acum îndeplinită pe pământ. Ei stau înaintea conducătorilor lumii, așa cum Moise a stat înaintea faraonului. Ei se declară a fi la fel de curajoși ca și Moise. Aceasta este o dovadă a iubirii lor pentru Dumnezeu. (1 Ioan 4:17, 18) Ei știu că sunt separați și diferiți de lume și știu că dușmanul i-ar distruge, dacă nu s-ar îngriji Iehova de ei.

⁴⁰ Faptul că există acum un popor pe pământ care, în ciuda opoziției, continuă să depună mărturie pentru numele lui Iehova și împotriva organizației dușmanului, reprezentată pe pământ de conducătorii politici, financiari și religioși, demonstrează faptul că acum este timpul în care afirmația profetică a lui Iacov se îndeplinește. Pentru această vreme a trimis Dumnezeu adevărul lui națiunilor, pentru a aduna dintre ele un popor pentru numele lui.

⁴¹ Fiecare student al Cuvântului lui Dumnezeu știe că biserica este compusă din cei care au fost din fire evrei și din națiuni. Dar trebuie remarcat faptul că Scripturile declară că „poporul pentru numele lui” este adunat dintre națiuni. Chiar dacă totul este posibil pentru Dumnezeu, el realizează de obicei lucrurile pe cale naturală. Dacă mărturia ce se dă acum pe pământ ar fi dată de evrei, se poate observa că acest lucru nu ar fi eficient. Mărturia dată națiunilor de pe pământ la sfârșitul timpului națiunilor este dată de Dumnezeu prin oamenii pe care el i-a chemat pentru numele lui și pe care i-a luat dintre națiuni.

⁴² Aceste mărturii ale lui Dumnezeu au un mesaj clar și transmit un mesaj clar conducătorilor și popoarelor lumii. Ele declară că Dumnezeu și-a stabilit Regele uns pe tronul lui și acum trebuie toți să fie supuși Regelui. Ei au o de înfăptuit o lucrare clară, prin bunătatea Domnului, ajutând la stabilirea împărăției pe pământ.

⁴³ Isus a fost o minune pentru oamenii printre care a trăit și pentru cei care i s-au opus. Viața lui a fost o dovadă pentru toți care realizează acest lucru, că Dumnezeu a fost cu el și a fost puterea lui. Apostolul Pavel a fost un martor constant că Dumnezeu i-a binecuvântat pe cei care au acceptat cuvântul lui Cristos. Același lucru se poate spune și despre membrii corpului lui Cristos de pe pământ de acum. Dumnezeu își va arăta puterea în numele poporului său. Majoritatea popoarelor de pe pământ cred că nu există un creștinism adevărat. Ei recunosc un sistem organizat care se numește creștinism și nu cred că el este o fraudă. Dar când își vor da seama că există câțiva creștini adevărați pe pământ și când vor realiza că creștinismul adevărat nu este un eșec, mulți dintre aceia îl vor preamări pe Dumnezeu, așa cum indică Scripturile. Aceștia sunt cei despre care a scris apostolul: „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceiace vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” – 1 Petru 2:12.

⁴⁴ Ziua controlului lui Dumnezeu asupra națiunilor este acum aproape. Ziua oportunității pentru slujitorii lui Dumnezeu este, de asemenea, aproape. Cei unși ai lui Iehova, realizând cu

credință lucrarea, îi glorifică numele și dovedesc astfel că ei sunt poporul pentru numele său. Iehova a aranjat ca Moise să fie pregătit pentru serviciu chiar la timp. La fel de precis a aranjat să aibă un popor pentru numele lui, printre națiuni, exact atunci când trebuie dată mărturia pe pământ.

⁴⁵ Lucrarea pe care o înfăptuiește Dumnezeu acum pe pământ este cea mai mare lucrare dintre toate lucrările oamenilor. Planul lui a necesitat un popor acum, iar el l-a produs. Dumnezeu și-a trimis Fiul preaiubit pe pământ ca să fie martor pentru el. Mărturia pe care a dat-o el acolo poate fi numită prima împlinire a imaginii lui Moise în Egipt. În momentul întoarcerii Domnului, Iehova a cerut poporului lui să fie martor pentru el și să îi justifice numele. Așa cum și-a trimis și Fiul ca martor, așa a ridicat acum un popor pentru numele lui, a cărui oameni sunt membrii de bază ai lui Cristos.

⁴⁶ Parabolele rostite de Isus cu privire la împărăție se aplică în special sfârșitului erei creștine. În parabola semănătorului, el vorbește despre sămânța care a produs de o sută de ori, de șaizeci de ori și de treizeci de ori mai mult. Acest rod a fost de obicei înțeles ca acela care a fost adunat pentru Dumnezeu în depozitul lui ceresc, și anume poporul salvat de pe pământ și reprezentat în cer. Conform adevărului care strălucește acum, aceste parabole par să aibă îndeplinirea completă la acest sfârșit al erei creștine. Ele nu încep în timpul perioadei de selecție a bisericii și se sfârșesc în era milenară. Rodul parabolei semănătorului a fost ceea ce Dumnezeu a vrut să aibă pentru scopurile lui în momentul recoltei, care vine la sfârșitul lumii, când nu doar că îi va aduce pe ai lui la condiția desăvârșită, dar va și face ca recolta pământului să se coacă și să fie adunată. În aceste vremuri oamenii au abordat o atitudine independentă față de Dumnezeu și îl sfidează. Ei sunt hotărâți să nu aibă nici un amestec din partea lui Dumnezeu. În aceste vremuri Dumnezeu aduce înaintea poporul pentru numele său, pe care l-a pregătit pentru el și pentru scopul lui. Potrivit nivelului lor de credință ei vor fi folosiți pentru scopurile lui. – Matei 13:23.

⁴⁷ Isus a mai rostit o parabolă cu privire la vița adevărată. (Ioan 15:1-10) Această parabolă a avut multe interpretări. Mulți au crezut că rodul vine de la dezvoltarea caracterului și va fi distribuit pentru binecuvântarea omenirii. O examinare în lumina adevărului din prezent arată că nu acela este înțelesul parabolei. Isus le-a dat fariseilor și conducătorilor o ilustrare a poziției lor. Dumnezeu i-a făcut viticultorii podgoriei lui. Ei au dat greș pentru că nu au apărut cu credință interesele lui Iehova. Ei au vrut să se folosească de privilegiile pe care le aveau pentru scopuri personale. Acea podgorie nu a produs nimic. Apoi Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său drag. Ce semnificație are atunci această parabolă?

⁴⁸ Este clar că Dumnezeu a vrut să aibă o companie de oameni pregătită pentru lucrarea lui, care trebuie făcută până la a doua venire a lui Cristos și, mai ales, până la sfârșitul erei creștine. Dumnezeu l-a avut pe Isus pe pământ doar pentru o scurtă perioadă și a avut parte de o mărturie extraordinară la acea vreme. El a dat mărturie împotriva lumii de atunci, așa cum era ea reprezentată de elementul religios și de Roma. El a dat oamenilor și o mărturie despre bunătatea și iubirea lui Dumnezeu.

⁴⁹ Comparând scriptură cu scriptură, se pare că parabola viței adevărate dorește să transmită faptul că Iehova l-a plantat pe Isus ca o viță adevărată. Rodul pe care l-a căutat nu au fost suflete pentru cer; nici dezvoltare de caracter; ci rodul a fost și este un popor care să-i realizeze lucrarea pe pământ la vremea la care a dorit el. Atât de pretențios a fost Iehova în legătură cu aceasta, încât nu a numit un viticultor să se ocupe de podgorie. „Eu sunt vița, Tatăl meu este viticultorul.” Însuși Iehova s-a îngrijit de podgoria lui. Marile sisteme bisericesti nu au luat parte deloc la acest lucru, indiferent de ceea ce pretind ele că au făcut. Iehova și-a produs rodul dorit și anume, un popor pentru serviciul lui, iar atunci când va avea nevoie ca cineva să îi îndeplinească lucrarea, va avea un popor pentru onoarea numelui lui.

⁵⁰ Cei unși de pe pământ realizează acum care sunt privilegiile și responsabilitățile lor. Lucrarea bisericii este acum pusă în fața lor, așa cum lucrarea lui Isus a fost pusă în fața lui. Spiritul Domnului Dumnezeu a venit peste Isus la Iordan și i-a acordat posibilitatea să vadă ce trebuie făcut. Isus nu a stat pe gânduri, ci a făcut ce trebuia să facă. Ultima mărturie trebuia dată de el. El a știut, în timp ce își îndrepta fața către Ierusalim, că mergea acolo pentru ultima dată. Ca orice alt slujitor de-al lui Iehova el a avut nevoie de încurajări. El s-a încurajat pe el însuși, îndreptându-și privirea înspre ce avea de făcut și amintindu-și legământul cu Tatăl său. El a intrat în ascunzișul leilor, mărturisind cu curaj onoarea numelui Tatălui său.

⁵¹ Pentru ca lucrarea lui Iehova să poată fi realizată, în aceste ultime zile de necaz și întuneric asupra lumii, Dumnezeu le-a dat oamenilor săi o parte specială a spiritului său sfânt, de dorință și zel. Este ca un foc ce mistuie oasele; zel pentru Domnul, care asigură focul pentru mistuirea sacrificiului. (Ieremia 20:9) Spiritul Domnului oferă curaj mărturiei împotriva organizației lui Satan. Iehova își cheamă poporul, pe care l-a ridicat pentru onoarea numelui lui, să fie martor pentru el și împotriva dușmanului și a organizației lui. Pentru a putea face acest lucru oamenii lui trebuie să-și îndrepte privirea către „Marea Stâncă”, pentru că doar iubirea lui Dumnezeu le va oferi puterea să reziste atacurilor. „Domnul îi păstrează pe cei fideli.” Psalmul 31:23.

⁵² Aceștia trebuie să se încurajeze pe ei înșiși în Domnul. Ei fac acest lucru privind în jurul lor și observând minunile pe care Domnul le-a adus și le realizează pe pământ. Dumnezeu a realizat multe miracole în legătură cu răspândirea mesajului adevărului în ultimii ani.

⁵³ Domnul Dumnezeu a asigurat metodele pentru cei unși ai lui, ca să dea acum mărturie. Toți cei din „clasa templului”, care vor fi în continuare din „clasa templului” până la sfârșit, se vor alătura cântării onoarei numelui lui. Ei vor face acest lucru îndeplinind sarcina pe care le-a atribuit-o el. Acestea sunt timpuri temătoare și minunate, cele mai binecuvântate pe care le-au avut creștinii pe pământ.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1-4.Ce este o religie? De ce au devenit ceremoniile legii, treptat, doar un formalism simplu? Așa cum este indicat de procedura lor, ce teorie a fost susținută de liderii religioși ai Israelului? Citați sau citiți scripturi care susțin concluzia voastră. Comparați neajunsurile lor cu privire la acest lucru cu cele ale liderilor religioși din timpul erei creștine.

5-9.De ce le-a fost greu evreilor să primească națiuni în frăția lor? Ce ar fi trebuit să-i convingă pe creștinii timpurii că ceremoniile evreilor ar fi trebuit să fie desființate? Cum a dat Domnul o prezentare clară a acestei chestiuni? De ce a putut Pavel să înțeleagă și să aprecieze mai repede situația?

10-12.Ce poziție au luat Pavel și Barnaba cu privire la ritualul circumciziei? Ce s-a făcut pentru rezolvarea problemei? (Faptele 15:2) Ce le-a amintit acolo Petru apostolilor și bătrânilor? Care a fost rezultatul?

13-15.Ce părere avea Iacov despre această problemă? Cu ce argument a venit el? Amintiți și citați niște scripturi pe care și-a bazat remarcile. La ce concluzie s-a ajuns atunci?

16-18.Menționați niște rezultate ajutătoare obținute la această convenție. Ce alte elemente importante ale planului lui Dumnezeu le-au fost dezvăluite discipolilor? Referiți-vă la niște evenimente reprezentative despre cum Iehova îndrumă și se îngrijește de copiii lui fideli.

19. Potrivit profeției la care face Iacov referire, ce a făcut Dumnezeu în timpul erei creștine? Cum și cu ce scop?

20,21.Care este originea majorității învățăturilor așa-numitei ortodoxii? Dar scopul autorului lor? Cum putem explica rapiditatea luminii expuse asupra Cuvântului lui Dumnezeu din ultima jumătate de secol? De când a venit Domnul la templu? La cine se face referire prin „sămânța promisiunii”? Cum devine cineva parte din acea „sămânță”?

22,23.Ce se înțelege prin expresia „un popor pentru numele lui”? Menționați câteva dintre bucuriile și binecuvântările lor prezente. Care este privilegiul lor? Pe scurt, care este moștenirea lor viitoare?

24,25.Câtă vreme a fost în proces de împlinire profeția la care a făcut referire Iacov? De ce nu a fost înțeleasă semnificația ei mai devreme? Care este scopul lui Dumnezeu din revelația clară a planului lui în aceste „ultime zile”?

26.Ce circumstanțe sunt necesare pentru justificarea numelui măreț al lui Iehova? Pentru binele cui va fi realizat acest lucru? De ce trebuie mărturia dată dinainte?

27-31.Povestiți despre cum a prefigurat Iehova situația din prezent. Ce scop important a avut fiecare dintre acele evenimente în momentul respectiv? Dovediți prin citate din scriptură că sunt plănuite pentru o lecție viitoare mai importantă.

32-34.Cu privire la ce lucruri corespund condițiile prezente cu cele care au existat înainte de potop? și cu cele de dinainte de plecarea din Egipt? Cum sunt ele diferite? În ce măsură sunt liderii responsabili pentru aceste condiții? În ce mod sunt oamenii responsabili pentru aceste condiții?

35-38.Cine a fost folosit pentru a-l scoate pe Israel din Egipt? De ce a fost el ales cu acel scop? Care este identitatea „slujitorului” de acum? Ce circumstanțe au dus la numirea de către Domnul a aceluia slujitor, „conducător peste toate bunurile sale”? Comparați poziția lui Isaia cu cea a martorilor lui Dumnezeu din prezent. Ce mesaj primim prin profetul David? Explicați Psalmul 68:11.

39,40.Comparați situația din prezent, ca necesitând o mărturie, cu cea a lui Moise dinaintea faraonului. Ce dovedește aceasta cu privire la timpurile în care trăim noi? Aplicați 1 Ioan 4:17, 18.

41,42.De ce a fost luat „poporul pentru numele lui” dintre națiuni? Și care este, bineînțeles, mesajul pe care trebuie să îl transmitem acum?

43-45.Cum se prezintă creștinismul organizat, după părerea popoarelor pământului? În legătură cu acest lucru, care este poziția creștinilor adevărați? Citați și aplicați 1 Petru 2:12. Cum se leagă mărturia din prezent de cea a lui Moise din Egipt și de cea a lui Isus, de la sfârșitul serviciului său pe pământ?

46-49.Când se îndeplinesc în întregime parabolele despre împărăție? Ilustrați.

50-53.Cum poate clasa de unși să cunoască și să aprecieze acum privilegiul și responsabilitatea pe care o au? Ce este zelul creștin? Ce asigurare le dă creștinilor curaj? Cum își demonstrează el iubirea pentru Domnul? Cum poate să crească și să fie întreținută credința și zelul lui?

Restabilire

Restabilirea, însemnând revenirea umanității la o stare de armonie perfectă cu Dumnezeu și de bucurie deplină a tuturor binecuvântărilor divine pe care Dumnezeu le-a dat și ilustrat prima dată prin Adam, poate fi cuvântul-cheie din Biblie; iar cuvintele apostolului Petru, rostite mulțimii din Israel, când l-au văzut pe binecunoscutul olog care stătea zilnic la cerșit la poarta templului, vindecăt și sărind și laudându-l pe Dumnezeu, salvat în întregime de infirmitatea lui, pot fi considerate că

afirmă acel cuvânt-cheie sub îndrumarea spiritului sfânt. Petru a spus apoi oamenilor: „De ce vă minunați de acest lucru? sau de ce vă uitați așa de insistent la noi, ca și cum noi l-am fi făcut pe acest om să meargă, prin propria noastră putere sau sfințenie?” El le-a spus cum Dumnezeu a asigurat un Salvator în Isus Cristos, pe care ei l-au ucis cu răutate; dar că, potrivit cuvintelor lui, prin profeții lui, Dumnezeu îl va trimite din nou pe Isus să-i elibereze pe servii lui și să realizeze refacerea completă. El le-a spus: „El [Dumnezeu] îl va trimite pe Isus Cristos, cum v-a fost predicat înainte: pe care cerul trebuie să-l primească până la vremea restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor profeților lui sfinți de când a început lumea.” (Faptele 3:12, 20, 21) Acest miracol arată, contrar credinței majorității creștinilor, că Biblia dezvăluie că scopul lui Dumnezeu este salvarea deplină pentru familia sa omenească ce va include refacerea până la sănătatea deplină a corpului, minții și spiritului, și nu este doar una pentru iertarea păcatelor. Acesta este unul dintre cele mai importante lucruri de afirmat și primit cu referire la orice apreciere a scopului divin pentru om.

Nu putem ști ce revelație despre el însuși sau despre scopul lui pentru om ar fi dat Dumnezeu dacă omul nu ar fi păcătuit, iar ruperea legăturii dintre Creator și familia lui umană nu s-ar fi întâmplat, dar pentru cei care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu este clar că Biblia este înscrisura lui Dumnezeu a scopului lui de a opri cursul negativ al familiei umane și scoaterea ei din necaz și chiar din moarte, în care păcatul l-a adus pe Adam și pe toți fiii lui; și readucerea la privilegiul precedent al legăturii cu el, cu obiectivul final de a-i aduce pe toți care vor fi atunci supuși înspre deplinătatea vieții veșnice pe pământ, pe care Dumnezeu l-a făcut ca o casă pentru ei.

Biblia nu trebuie considerată a fi o carte care conține maxime pentru îndrumare morală, pentru a-l ajuta pe om să nu cadă în păcat sau, într-o oarecare măsură, să-l apere de o mai mare distrugere sau degradare. Este o înregistrare a scopului lui Dumnezeu de a-l reface. Dar este scris în așa fel încât să nu fie înțeles de cei care nu se dăruiesc lui Dumnezeu sau care nu caută să-l mulțumească. Totuși, arată că la timpul stabilit va fi înțeleasă pentru că prezice timpul când lumina cunoașterii gloriei lui Dumnezeu îi va pătrunde pe toți oamenii, așa cum spune profetul: „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel Sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” – Isaia 11:9.

Dacă ideea fundamentală a Bibliei este refacerea, rezultă atunci că a existat o cădere, o pierdere și o posibilitate de distrugere completă; pentru că nu poate exista refacere fără ca înainte să fi existat o pierdere. Dar este plăcerea omului din prezent să neghe că a existat vreo cădere a omului; din contră, el declară o dezvoltare constantă, chiar dacă înceată, a rasei umane. În privința acestui lucru omul și Cuvântul lui Dumnezeu se află în dezacord. Acesta spune că Dumnezeu l-a făcut pe om perfect și mai spune că el și-a pierdut puritatea de a exista; pentru că au intrat atunci în el acele dorințe egoiste și pasiuni rele, care au fost foarte distructive pentru fericirea copiilor lui și care au făcut lumea de rușine. El și-a pierdut viața, pentru că plata pentru păcat este moartea. El a pierdut, deci, bucuria unui mediu fericit cu toate posibilitățile pe care le-ar putea primi și meține o viață umană perfectă.

Declarațiile așa-zisei științe și a creștinului modernist se află în conflict violent cu ceea ce este scris aici. Noi nu am micșora munca oamenilor învățați, care caută să adune și să armonizeze cercetările lor din natură, dar orice iubitor de-al lui Dumnezeu trebuie să obiecteze în fața acțiunilor acestor oameni când își pun teoriile fanteziste înaintea oamenilor și când susțin că acestea sunt descoperiri științifice, când de fapt sunt doar presupuneri ale unei teorii. Și bineînțeles că orice iubitor al lui Dumnezeu și al adevărului trebuie să obiecteze când acești oameni, ajutați și sprijiniți de către clerici și predicatori, declară că cercetările lor au dovedit că Biblia este doar o carte cu legende și, mai ales, că povestea despre creația omului și despre pământ este un mit. Noi nu avem ca

scop să-i urmărim, să arătăm cum se deosebesc lucrurile și cum, când un nou teoretician apare, renunță foarte repede la teoriile acceptate, fiind foarte nerăbdători să arate că sunt la zi.

Este suficient să spunem că nu există nici un element descoperit în natură și stabilit ca un lucru ce contrazice povestea Bibliei, și anume că Dumnezeu a pregătit pământul special pentru reședința familiei umane și că atunci când a fost pregătit, l-a făcut pe om din țărână și a suflat în el cu suflarea vieții, iar omul a devenit un suflet viu, o ființă conștientă. – Geneza 2:7.

Doar acum, când omul se apropie de criza familiei omenești în legătura ei cu Dumnezeu, Creatorul ei, teoria evoluției omului din cele mai mici forme de viață pământească a fost înaintată ca explicație pentru existența lui și locul său ca fiind cel mai înalt dintre toate formele de viață de pe pământ. Să recunoaștem că primele cercetări ale oamenilor de știință nu au fost realizate cu scopul de a demonstra că Biblia nu este adevărată, ci au fost făcute în interesul cunoașterii umane și cercetării. Dar rămâne totuși faptul că teoriile lor cu privire la începuturi au fost repede preluate de cei care se numeau pe ei înșiși cei învățați ai pământului și au fost repede apucate cu lăcomie de liderii religioși. Omul de știință a privit înspre dogma evoluției ca un progres al științei. Liderii religioși s-au grăbit să preia doctrina, parțial pentru a arăta că ei erau în pas cu lumea în ceea ce privește cercetările, și parțial pentru a se elibera de obligația legăturii cu Biblia și, de asemenea, se pare, pentru a îndepărta parțial povara cu care simțeau că îi apasă Biblia.

În dorința ei de a se elibera de obligația de a căuta voința Creatorului ei, pentru că dogma evoluției nu cunoaște nici un Creator și, deci, nu are nici o revelație a voinței lui, rasa umană a luat-o pe multe căi greșite, iar Domnului i-a făcut plăcere să-i permită să cadă în marea decepție și în grotlele întunecate ale ignoranței umane. Cei care știu ceva despre calea înspre care națiunile din creștinătate au fost îndrumate greșit de un mare anticrist sau sistem anti-creștin care, în timp ce declară că este reprezentantul pe pământ al împărăției lui Cristos, a fost dușmanul acelei împărății, au văzut cum Dumnezeu a permis ca o mare dezamăgire să vină asupra celor care nu au căutat adevărul.

Poate fi considerat foarte probabil că un lucru asemănător s-a petrecut în legătură cu rasa umană în legătură cu decepția evoluției. Dacă Dumnezeu a creat cea mai măreață ființă pământească dintr-o structură asemănătoare cu cea mai simplă și microscopică formă de viață, întrucât ambele depind de un sistem respirator și digestiv pentru a exista, acest lucru nu dovedește că cea mai mare și mai complexă formă a evoluat din cea mai mică. Dovedește doar că procesul vieții, obișnuit pentru mulți, și anume prin respirarea aerului și prin tractul digestiv, este ceea ce este adaptat cel mai bine la viața pe pământ. Dar dacă i-a făcut plăcere lui Dumnezeu să aibă niște animale, și anume maimuțele, gorilele și altele ca ele, create în anumite privințe din conformații exterioare și obiceiuri, să fie ca rasa umană pe care el a avut intenția să o creeze și care ar trebui să fie reprezentanții lui pe pământ, atunci s-ar putea foarte bine ca Dumnezeu să fi prevăzut ce va face la sfârșitul timpului, când toți oamenii vor fi aduși la judecată înaintea lui.

Atunci se poate spune că Dumnezeu a lăsat omenirea să treacă printr-o cruntă înșelătorie; iar prin eforturile sale, omul de știință care caută o cauză mecanică pentru toate lucrurile, a căzut pradă ei, conducându-i pe aceeași cale și pe clericii care au părăsit lumina și care vor să spună lumii că ei se află în armonie cu acest miraj. Omul de știință se uită la maimuță, gorilă, babuin și vede o rudă a familiei umane, poate chiar predecesorii ei. El își imaginează omul dezvoltându-se din cea mai joasă formă de viață și devine atât de sigur pe lucrurile pe care crede că le vede, încât este mulțumit că Biblia este un mit. El nu poate spune când a început viața omului sau cum funcționează evoluția; și nu poate spune nimic nici despre începutul conștiinței morale la om sau modul în care s-a dezvoltat aceasta. În legătură cu toate aceste lucruri el este ca pe o insulă plutitoare într-un ocean despre care nu știe nimic. Este sigur doar pe el însuși.

Părăsind „descoperirile” științei, „numite așa în mod fals” (Vezi 1 Timotei 6:20), preluăm Cuvântul lui Dumnezeu și acolo istoria umană este legată, atât la început, cât și la sfârșit, cu eternitatea. Povestea umană ajunge să aibă nu doar un loc sigur, ci și un scop clar în marele plan al lui Dumnezeu. Omul înțelept a spus, „Iată, am descoperit doar acest lucru, că Dumnezeu i-a făcut pe oameni drepti; dar ei au căutat multe invenții.” – Ecclesiastul 7:29.

Chiar declarația lui Dumnezeu este că s-a uitat peste lucrarea sa și a afirmat că este foarte bună. (Geneza 1:31) Omul pe care l-a creat nu avea un corp bolnav sau mintea imperfectă și nici inima lui nu avea să fie altfel decât pură. Într-adevăr, nu avea nici o experiență; pentru că deși putem presupune că Dumnezeu i-ar fi putut da ceva cunoaștere, el nu ar fi făcut acel lucru și nici nu i-ar fi dat nimic ce ar fi putut corespunde cu experiența. Așa că Dumnezeu l-a pus pe om să aibă grijă de grădina în care l-a stabilit și Adam a trăit fiecare zi meditănd și bucurându-se de viață și de legătura pe care a avut-o, într-o oarecare măsură, cu Creatorul lui.

O comparație a capitolelor de început și de sfârșit ale Bibliei, dezvăluie relația apropiată dintre ei și fiecare student sânguincios trebuie să vadă că există o intenție dezvăluită astfel de Autor. Ele unesc multele scrieri variate într-o singură carte. Biblia își începe povestea istoriei umane vorbind despre modul în care Dumnezeu l-a stabilit pe om, pe care îl crease într-o grădină pe care o plantase special. Omul era perfect, pentru că „Dumnezeu a văzut că lucrarea lui era foarte bună”; grădina era o casă minunată, pentru că Dumnezeu o pregătise într-un loc special ales din Eden. Era bine irigată și roditoare. În ea se afla pomul vieții și, putem spune, în râul său era cel puțin reprezentarea apei vieții. Omul se afla în armonie perfectă cu Dumnezeul lui și cu ceea ce-l înconjura; el nu se temea de nimic, nu exista nici un nor de conștiință, nu exista nici un dezacord cu nimic și nici vreo durere sau vreun chin fizic sau mental. Acestea au continuat o vreme și apoi fericirea lui Adam a crescut prin cadoul minunat și perfect pe care Dumnezeu i l-a dat, și anume Eva, creată parțial din propriul său corp, pentru a nu exista doar compania, ci și realizarea unității adevărate. Păcatul a pătruns în acea condiție perfectă, acel loc frumos; Adam și Eva au fost alungați; grădina s-a deteriorat. De atunci înscrierile Bibliei arată că natura umană s-a deteriorat încontinuu și dezvăluie modul în care s-ar fi distrus în întregime dacă Dumnezeu nu ar fi luat din când în când măsuri să o păstreze, pentru a putea în cele din urmă să o refacă.

Prin asigurarea pe care Dumnezeu a dat-o pentru acoperirea păcatului omului, Biblia se încheie într-o notă victorioasă. Deci, Revelatorul, ultimul vorbitor din Biblie, ne spune „prin viziune”, despre stabilirea împărăției cerului pe pământ. El dezvăluie orașul lui Dumnezeu, coborât pe pământ. Are râul apei vieții, care curge prin spațiul său cuprinzător, cu pomul vieții, care vindecă națiunile. El îl aude pe Dumnezeu declarând că va sta într-un cort cu oamenii, că nu va mai exista nici un blestem, nici lacrimi, nici durere, nici suspine, că nu va mai fi moarte, pentru că lucrurile acestea au trecut. (Apoc.21:4) Deci, Biblia se încheie într-o notă triumfătoare.

Această imagine a istoriei umane de la crearea pământului ca o locuință pentru oameni, de la crearea omului prin mâna lui Dumnezeu, de la căderea omului în păcat și moartea, de la tot drumul său lung și istovitor din perioadele lungi ale tulburării omenești, suferinței și necazului, până la distrugerea finală a tuturor lucrurilor rele și refacerea completă a oamenilor care, salvați de la moarte prin înviere, dovedindu-se a fi demni, este povestea Bibliei, este revelația lui Dumnezeu despre el însuși.

Moartea este plata păcatului

Moartea, care se pare că domnește cu o putere absolută peste toate formele pământești de viață, vegetale sau animale, este considerată a fi la fel de naturală pentru om și pentru toată natura. Se spune că nimic nu este mai sigur pentru om decât că trebuie să moară. Dar moartea nu este deloc ceva natural pentru om. Orice persoană care studiază Biblia, orice cititor sânguincios și imparțial al Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să ajungă la concluzia din revelația pe care a dat-o Dumnezeu despre el și despre scopul lui pentru om, că în legătură cu Dumnezeu, omul se află într-o categorie diferită decât cea a oricărei alte forme de viață animală. Pentru ca în condițiile existente „cei vii să știe că vor muri” (Eclesiastul 9:5), concluzia nu este că ei mor prin natura lor. Scripturile afirmă întotdeauna că moartea este prețul păcatului. Din cauză că omul a venit direct din mâna lui Dumnezeu, creat de Dumnezeu din țărână și adus la viață prin fapta directă a Creatorului, prin suflarea vieții în nările lui, există o relație între om și Creatorul său, de care nu se bucură nici o altă ființă pământească. Dumnezeu l-a făcut pe om după asemănarea lui, să aibă stăpânire și i-a asigurat o minte prin care omul să poată ține legătura cu Creatorul lui.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, el nu a încheiat nici un acord cu el cu privire la viață, dar l-a plasat curând într-un aranjament de legământ implicit; pentru că atunci când l-a pus în grădina el plantase un test pentru el cu privire la fructul pomului cunoașterii binelui și răului. Lui Adam i-a fost interzis să mănânce din fructul aceluși pom, sub pedeapsa cu moartea. Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri cu siguranță.” Adam a înțeles foarte bine cum își putea păstra viața. El nu avea nici un gând cum că ar fi o ființă nemuritoare. Viața sau moartea, întreruperea vieții, era înaintea lui.

Adam a cedat în fața ispitei. Prin greșeala lui nu doar a încălcat legea Creatorului lui, ci a și arătat că păcătuiase intenționat. El și-a ales propria cale. El nu a fost amăgit; fapta lui nu a fost o simplă greșală. Cum viața lui depindea de supunerea lui, el putea să continue să se bucure de ea atâta vreme cât respecta voința Creatorului lui. Deci, moartea este pedeapsa pentru păcat și nu poate fi concepută ca ceva natural pentru om.

Nu există nimic în Biblie care să arate că Dumnezeu i-a dat omului o viață specială, ceva diferit de ceea ce se bucură creația „inferioară”. Aceștia, ca și omul, sunt pe pământ niște suflete vii. (Vezi Geneza 1:20-30) Omul este, deci, de pe pământ din punct de vedere exterior, și în sine însuși se vede diferit de Creatorul lui. Organismul lui este cel superior printre toate formele pământești, dar este doar o formă de viață pământească, dependentă de mediul înconjurător. Dar, fiindcă organismul lui era perfect, el avea posibilitatea să abandoneze orice îl putea răni. El putea să respingă boala și să ia din mâncare ceea ce era benefic și putea să respingă orice elemente de alimentație care îi erau dăunătoare. Animalele nu puteau trece de nivelul de instinct de autoconservare pe care Creatorul îl pusese în ele.

Păcatul, care este încălcarea legii lui Dumnezeu, a început repede să aibă un efect nociv asupra bărbatului și femeii. Adam a demonstrat că mintea lui a fost repede coruptă, pentru că el a încercat să dea vina căderii lui pe Dumnezeu și pe femeia pe care Dumnezeu i-o dăruise. Păcatul lui, unul al nesupunerii și îngâmfwării voite, a avut un efect imediat asupra minții lui și, din necesitate, i-a afectat și corpul; așa cum arată experiența, păcatul din minte produce otravă pentru corp. Este evident pentru toți că sentimentele și pasiunile acționează foarte repede asupra corpului, iar ceea ce este rău pune corpul în pericol. O plăcere sănătoasă pentru minte ar fi ca un bun stimulent pentru corp, chiar și pentru un om perfect sănătos. Râsul nu ar indica doar plăcere, ci ar și crea-o, în timp ce

lacrimile ar fi fost necunoscute dacă nu ar fi intrat păcatul în lume; pentru că ele aparțin păcatului și suferinței care urmează.

Care este atunci sfârșitul păcatului? Scriptura este clară: „Prețul păcatului este moartea”; și fiecare afirmație din Biblie se află în armonie cu această declarație. Se poate presupune că marea confuzie referitoare la acest subiect, care a întunecat mințile oamenilor, nu ar fi fost niciodată posibilă dacă nu ar fi existat intervenția aceluia slujitor necredincios al lui Iehova Dumnezeu, care a fost odată cunoscut ca Lucifer, Fiul Dimineții, dar care apoi a fost cunoscut sub numele de Satan și Diavol. El și-a făcut ca scop amăgirea perechii fără păcat din grija lui, pentru că el era stăpânul Edenului. – Vezi Ezechiel 28:13, 14.

Prima dată a convins-o pe Eva că Dumnezeu nu va pune în aplicare condamnarea la moarte; că Dumnezeu i-a amăgit în privința aceea. El a realizat, de asemenea, lucrul pe care el l-a considerat a fi o bună șansă de a preveni îndeplinirea scopului lui Dumnezeu sau de a-l face pe Dumnezeu să pară mincinos. În mod evident, el a încercat să-i facă pe bărbat și pe femeie să mănânce din pomul vieții, împiedicându-l astfel pe Dumnezeu să-și pună în aplicare sentința sau arătând că Dumnezeu mințise în legătură cu acel pom. Apoi, când a venit moartea, el a încercat să-i facă pe oameni să creadă că ei erau diferiți de animale, că omul nu era de fapt o creatură pe pământ. El i-a făcut să creadă că erau de fapt nemuritori, adică o parte din ei nu putea să moară. Întoarcerea omului de la Creatorul lui a devenit cu atât mai mult un motiv pentru șiretlicurile adversarului și a început să creadă într-o existență a lui după moarte. Apoi, aflând despre ființele spirite, oamenii și-au permis să fie în legătură cu acestea. Curând ei au ajuns aproape împreună sub stăpânirea lui Satan și a acelor spirite rele care au cooperat cu el în răzvrătirea lui împotriva lui Iehova.

A fi de acord cu teologii ortodocși că atunci când Dumnezeu a spus, „În ziua în care vei mânca din el vei muri cu siguranță” (Geneza 2:17), Dumnezeu vroia să-i transmită minții lui Adam altceva decât ceea ce este pentru noi semnificația clară a cuvintelor, nu doar reprezintă ceea ce a făcut Diavolul, adică a pervertit Cuvântului lui Dumnezeu, ci este și adăugarea de cuvinte Scripturii, astfel fiind condamnați ca cei care adaugă cuvinte la Cuvântul lui Dumnezeu. – Apoc.22:18.

Să observăm atunci că sentința cu moartea nici nu l-a condamnat pe Adam la o perioadă istovitoare de păcat în timpul vieții sale pe pământ, nici nu a conținut vreun cuvânt care să indice că era în pericol să sufere veșnic în chinuri. Cuvântul lui Dumnezeu să fie de neclintit. Parțial, s-a întâmplat pentru că Diavolul a adăugat la el că l-a adus pe om în păcat și și-a înrăutățit propriul păcat. Chiar din cauza aceleiași adăugiri rele, oamenii sunt așa de înțețoșiți în ceea ce privește înțelegerea lui Dumnezeu, iar omul a pierdut adevărul; sub îndrumarea Diavolului clericii au cedat în fața lui, așa cum a făcut și Eva și i-au condus pe oameni, unul după altul, pe căi greșite.

Este adevărat că sentința păcatului a inclus o desprindere de bunătatea lui Dumnezeu și, din acea cauză, omul a devenit o persoană care suferă atât moral, cât și fizic. Dar, chiar dacă ambele forme de suferință au fost incluse în pedeapsă și sunt, relativ vorbind, ca moartea, acestea nu reprezintă ele însele pedeapsa. Acea pedeapsă este încetarea absolută de a exista.

Din cauza învățăturilor greșite cu privire la adevărata relație dintre Adam și Creatorul său și din cauză că bisericile au predicat că pedeapsa pentru păcat este suferința veșnică a trupului și minții, mulți au crezut că pedeapsa pentru păcatul lui Adam a fost cu totul exagerată în legătură cu fapta sa greșită. Dacă pedeapsa ar fi fost suferința veșnică, toți trebuie să fie de acord că nu ar putea fi nici o legătură între păcat și acea pedeapsă. Nu există nimic rațional ce Dumnezeu să-i fi dat rasei și la care el însuși să apeleze când spune, „Veniți acum, să judecăm împreună.” – Isaia 1:18.

Chestiunea poate fi observată cum trebuie doar dacă fapta lui Adam este considerată a fi un indiciu conștient al intenției lui de a-i arăta Creatorului că își va folosi propria voință în legătură cu ceea ce va face sau nu va face.

Păcatul lui, ca un indiciu al voinței lui, a fost un act intenționat de nesupunere și a fost la fel de clar ca și comiterea celor mai îngrozitoare crime care au cutremurat omenirea. Apostolul Ioan spune despre păcat că este o încălcare a legii. (1 Ioan 3:4) În cazul lui Israel, pedeapsa cu moartea a urmat după abaterea, aparent mică, de adunare a lemnului de foc în ziua de sabbat, așa cum s-a întâmplat și când un om și-a ucis aproapele. – Numerele 15:32-36.

Cruzimea celor răi este măsurată după gradul de îngâmfare al păcatului și dacă acesta sfidează cuvântul lui Iehova. Acea îngâmfare împotriva voinței lui Dumnezeu, rădăcina păcatului, este arătată în Numeri 15:30, în care legea îi spune Israelului: „Dar sufletul care acționează cu îngâmfare, chiar dacă este localnic sau străin, îl disprețuiește pe Domnul la fel; și acel suflet va fi înlăturat din poporul său.”

Șuvoiul de păcate omenеști care a început să curgă în acea neagră zi în Eden a devenit tot mai puternic; pentru că Adam devenea în fiecare zi tot mai puțin dispus să-și înfrâneze propria voință pe care a eliberat-o în ziua neascultării lui și în fiecare zi a devenit tot mai puțin dispus să încerce să-și stopeze dorința de a merge pe propria cale, despre care știa că este contrară voinței Creatorului lui și contrară binelui lui. Plăcerea păcatului, adică plăcerea propriei voințe și a slăbiciunii l-au acaparat. Copiii lui au fost născuți ca el; chiar dacă nu este adevărat, după cum învață ortodoxia în acest caz, că toți copiii lui Adam au fost tratați de Dumnezeu ca și cum ar fi împărtășit păcatul tatălui lor, ei s-au născut totuși cu o pată de păcat în ei. Fiecare membru al familiei s-a născut sub legea păcatului și a morții. Nici unul dintre descendenți, familia numeroasă de pe pământ, nu a scăpat de acea lege. (Romani 8:2) Așadar, nici unul dintre ei nu a fost tratat de Dumnezeu ca și cum ar fi fost judecat pentru viață. Așa cum este dezvăluit de Biblie, Dumnezeu întrerupse legătura cu rasa lui Adam. Copiii lui nu erau moștenitori născuți ai nici unei promisiuni sau legământ pe care Dumnezeu îl încheiase cu el sau care era implicit, atunci când el era nevinovat de păcat în inima lui.

Dar unii ar putea spune, dacă este într-adevăr așa, cum se face că unii sunt considerați răspunzători înaintea lui Dumnezeu? Este clar, de exemplu, că patriarhii au fost responsabili, pentru că hotărârile judecătorești ale lui Dumnezeu s-au arătat printre ei potrivit comportamentului lor cu privire la relația lor cu Dumnezeu. De asemenea, copiii Israelului, descendenții patriarhilor prin Iacob, au fost responsabili înaintea lui Dumnezeu; pentru că hotărârile lui judecătorești au venit asupra lor ca popor, pentru păcatele lor naționale. Și este fără îndoială că este intenția Noului Testament să arate că cei care cunosc voința lui Dumnezeu și nu o îndeplinesc vor fi pedepsiți prin multe lovituri.

Acele pasaje din Biblie care prezintă responsabilitatea umană se aplică doar celor care au intrat într-o relație cu Dumnezeu, în care pot păstra bunătatea lui sau în care, dacă sunt neascultători, vor primi dezaprobarea lui. Doar aceștia au fost încercați și, în fiecare caz, aceștia au fost într-un aranjament special, conform legământului. Dumnezeu a încheiat un legământ cu patriarhii, cu Israel și cu biserica.

Este adevărat că Dumnezeu i-a răsplătit pe unii care au căutat să-i îndeplinească voința, așa cum au văzut clar la poporul său ales. Soldatul roman Corneliu este un exemplu. Dar Dumnezeu nu a oferit nici o răsplată celor din lumea păgână care au dorit să fie deasupra gândurilor obișnuite și căilor egoiste ale oamenilor. Aceștia și-au asigurat răsplata în viitor, când hotărârile judecătorești ale lui Dumnezeu vor fi clare.

Dar acele pasaje din Scriptură au fost utilizate de clerici, uneori ignoranți, dar adeseori perversi, ca și cum s-ar fi aplicat tuturor oamenilor din toate timpurile. Ei s-au folosit de Scripturi ca arme, fără a ține seama de nimic, să-i facă pe oameni să se teamă și să aibă astfel obligații față de ei și să-i oblige să intre în sistemele lor bisericеști. Dar adevărul este că, exceptând sensul larg, Dumnezeu nu l-a eliberat niciodată pe om de la cunoașterea obligației lui față de Creator, nu l-a

considerat răspunzător pentru el și, cu siguranță, nu l-a tratat ca și cum s-ar fi aflat în proces pentru viață sau moarte. Pavel spune că moartea domnește peste toți oamenii, chiar și peste cei care nu au păcătuit potrivit greșelii lui Adam. Adică Adam, pentru că a fost un om perfect, ar fi putut rezista ademenitorului; dar fiii lui s-au născut slabi și nu au putut rezista slăbiciunii native și dorinței pentru propria lor cale sau puterii dușmanului lor, care a căutat să-i lege mai strâns, să-i țină sub controlul lui. Ei au fost păcătoși și nu au avut nici un drept să trăiască. – Romani 5:12.

Speranța omenirii stă în înviere, iar Iehova l-a asigurat pentru aceasta pe Salvator, ca preț al răscumpărării și ca Salvator, și Dumnezeu îl va face să-i învingă pe toți dușmanii lui Dumnezeu. Ultimul dușman de distrus este moartea. – 1 Corinteni 15:26.

TURNUL DE VEGERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Februarie 1928

Nr. 3

Prezența lui Iehova

„Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum: soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită”. – Fapt. Apost. 2:19,20.

IEHOVA prin iubitul său Fiu și prin apostoli, servii săi, a atras atențiunea membrilor bisericii, în mod potrivit, despre aceea că vrăjmașul, în timpul de acum, va aplica multe metode amăgitoare spre rătăcirea lor. Însuși Isus a zis că aceste amăgiri vor fi atât de complete, încât că dacă ar fi cu puțință ar rătăci și pe cei aleși. Desigur Dumnezeu se îngrijește cu îmbelșugare despre aceasta. Aceștia sunt sub ocrotirea Celui Prea-Înalt, străduindu-se cu multă hărnicie și bucurie spre a face voința lui. Până când rămân în această stare, cel rău nu poate să-i atingă.

2. Desigur deducția ce se poate trage din această scriptură și din altele este aceea, că sunt unii consacrați și concepuți de spiritul sfânt care predică scripturile, dar care din motive bine cunoscute înaintea lui Iehova, totuși nu locuiesc sub ocrotirea Celui Prea-Înalt. Vorbind despre aceasta, Isus a zis: „Mulți vor zice: Doamne, am predicat în numele tău etc... dar el nu-i cunoaște. Apoi a spus și o pildă despre veșmântul de nuntă prin care a spus că vor fi prezenți și de aceia, care deși la venire par a participa în serviciul Domnului, dar veșmântul de nuntă nu-l poartă. Adică, după credința noastră, aceasta arată că aceștia nu umblă cu umilință, așa cum Domnul îndrumază pe poporul său. Negreșit că această clasă, despre a cărei rătăcirii vorbește Domnul, nu este o așa clasă care n-a fost consacrată niciodată, ci trebuie să fie compusă din unii ca aceia, care s-au consacrat și au fost concepuți de spiritul sfânt.

3. Acea încercare a vrăjmașului, repetată de mai multe ori, ca să tulbure pe consacrați, se împlinește la timpul venirii domnului Isus Christos a doua oară. Că unii au fost conduși în rătăcire în privința acestui fapt, este fără îndoială. Tot așa și aceea este sigur, că și alții tot la fel vor fi conduși în rătăcire. Aceia care se silesc a umbla în lumina dată prin Domnul și a prețui acest fapt, că acum este timpul de a-l reprezenta pe Domnul cu credincioșie pe pământ, se silesc cu multă hărnicie spre aceea, că lucrul lui astfel să-l ducă la îndeplinire, precum l-a desemnat el. Toți aceia care s-au consacrat Domnului, dar nu se silesc a lucra în modul croit de Domnul, necondiționat vor fi pradă rătăcirii.

4. Aceia care sunt sub ocrotirea Celui Prea-Înalt au lipsă de a se încuraja unii pe alții. Minte lor are lipsă de hrană, ca să se întărească în Domnul și în puterea tăriei lui. Dumnezeu, prin iubitul său Fiu se îngrijește de aceste lipsuri. Credincioșii să se silească a fi în apropierea lui Isus și a se supune cu bucurie poruncilor lui Iehova. Ei învață cuvântul împreună și comparând scriptură cu scriptură, vorbesc împreună și cercetându-le la lumina faptelor cunoscute, merg înainte bucurându-se.

5. Fiecare fiu al lui Dumnezeu, într-adevăr consacrat, care se silește a face voia sa, știe foarte bine că, conform scripturilor și altor dovezi, Domnul Isus Christos este prezent de la 1874. Prezența lui a fost făcută învederată într-un grad mai surprinzător în 1914 care, încă într-o măsură mai mare după 1918 a devenit cunoscută celor unși. Din acea dorință sinceră, ca să ajutăm celor

unși a înțelege mai clar natura prezenței Domnului a doua și cu acea speranță că aceasta poate să-i întărească și să-i încurajeze, articolul de fond al revistei, prezent și următor, va trata despre aceasta. Pare pozitiv că unii nu pot cuprinde cum se cade mărimea lui Iehova și a iubitului său Fiu. În acest articol sunt discutate scripturile referitoare la prezența lui Iehova, pe când în articolul următor vom examina venirea și prezența lui Isus Christos. Între aceste două este așa de strică relație, că una fără cercetarea celeilalte nu putem a o înțelege.

6. În numărul din 15 Iulie 1927 (în rom. Studii Biblice) al acestei reviste, sub întâia venire la aliniatul al cincilea, într- adevăr afirmă aceea, că este neînțeleaptă acea deducție, că fiindcă s-a promis venirea și prezența lui Isus, el trebuie să vie în apropierea pământului cu corpul și personal. Pentru unii este foarte greu a înțelege că în prezent pentru dumnezeiescul Isus depărtarea nu este piedică. El, personal, poate să rămână în acea parte a universului, unde Dumnezeu l-a așezat, însă tot atunci poate să isprăvească treburile pământului chiar tot așa de ușor și într-adevăr, ca și când ar fi personal și nemijlocit pe fața pământului. Unii cu greu pot cuprinde acest cuget. Însă afirmația de mai sus este atât scripturală, cât și rațională. Aceasta se poate arăta ușor din cuvântul lui Iehova. În capul textului, Petru vorbește despre venirea și prezența lui Iehova. Când odată am înțeles bine acest punct, credem, că vom putea cuprinde mai clar că ce înseamnă a doua prezență a Domnului Isus Christos.

7. Scripturile abundă în declarații că Iehova, în timpurile viitoare, va veni, se va prezenta și se va descoperi omenirii pe pământ. Să presupunem că suntem la acel punct de vedere că Isus, pentru ca să vie a doua oară și să se prezinte pe pământ trebuie să-și lase locuința cerească și personal să ocupe loc în atmosfera pământului nostru. Atunci scripturile referitoare la venirea lui Iehova și la prezența lui permanentă trebuie să ne silească la acea deducție, că el încă trebuie să-și lase tronul și să fie personal pe pământ.

8. A presupune așa ceva despre Iehova ar fi un lucru foarte neînțelept și îndrăzneț. Puterea lui este atât de mare și personalitatea lui atât de minunată, că este scris despre el: „Iată, cerul și cerurile cerurilor nu te cuprind”. Cu acest cuget în minte, Solomon pune întrebarea următoare: „Se poate oare cugeta că Dumnezeu va locui pe pământ?”. (1 Regi 8:27) . Scriptura arată hotărât că tronul lui Iehova este în cer. „Iehova, al cărui tron este în cer” (Ps. 11 : 4) „Din cerul său sfânt privește spre aceia care îl iubesc, și iubirea lui a așezat-o asupra lor.” (Ps. 20:6) Atotștiința lui și puterea lui pătrunzătoare în depărtări nu cunoaște margini, poate pătrunde și în cele mai ascunse unghiuri ale universului.

9. Teritoriul este nimic pentru el. Pentru aceea astfel strigă psalmistul: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău(puterea ta) și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților(mormânt), iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.....Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina dimprejurul meu! Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina.” (Ps. 139:7-12). Această scriptură desigur nu înseamnă aceea, că Iehova trebuie să meargă de la un punct la altul ,ci aceea că în desfășurarea puterii sale pătrunde toate.

10. În cuvântul lui și aceea este scris, că el se coboară din locașul său pe pământ ca să-l privească: „Care să înjosește spre a privi lucrurile ce sunt în cer și pe pământ.” (Ps. 113:6 trad. eng.) Deci dacă, pe cum declară această scriptură, Iehova se înjosește (după trad. germ. Elberfeld :„se lasă în jos, se pleacă”) numai pentru a privi afacerile pământului, nu se poate înconjura acea deducție, că el și privește aceste afaceri ale pământului. Deci, așadar este necesar să cugetăm aceea, că el afară de aceasta se pleacă prin părăsirea reală a tronului și prin cercetarea pământului cu prezența corpului său? Așa ceva ar fi un lucru inferior prealaltei lui demnități, care ar arăta ceva limită a puterii și a organizației sale. Este natural că Iehova, conform plăcerii sale, poate să cerceteze și personal oricare parte a stăpânirii sale; însă acea afirmație, că spre a

îndeplini promisiunea în înțelesul cuvântului el trebuie să vie personal, ar fi o supra- estimare(prețuire) a pământului nostru fizic.

11. Trebuie să știm că Atotștiutorul și Atotputernicul Iehova are o organizație completă și perfectă. Scripturile arată că el are o astfel de organizație care să poarte grijă de tot universul. Membrii diferiți ai organizației sale, care merg ca reprezentanții săi, îi trimite cu însărcinări. Aceia pentru el, în numele lui și cu autorizația lui lucrează, vorbesc și umblă; prin acest aranjament rezultatul este tot acela ca și când ar fi mers însuși Iehova și ar fi lucrat personal. În numele lui, prin puterea lui și sub îndrumarea lui își duc la îndeplinire datoriile lor acești reprezentanți cerești. Ce ar fi mai de lipsă decât a recunoaște aceea, că tot ce Iehova a voit, aceea totdeauna s-a făcut.

12. Dumnezeu este acel mare spirit, Creatorul cerului și al pământului. Mărirea, demnitatea și puterea lui este peste ceruri. (Ps. 148 : 13). Pentru ducerea la îndeplinire a scopurilor sale, nu este esențial ca prezența persoanei lui Dumnezeu să fie direct pe pământ. Deci, este clar că se poate zice despre Iehova, că a venit și este prezent unde își întoarce numai fața sau atenția, pe când face ca puterea lui să lucreze la mari depărtări sau numai trimite pe unii reprezentanți ai săi, ca în locul lui să isprăvească afacerile. Pentru sprijinirea acestei deducții să privim unele scripturi, pentru că fiecare lucru trebuie examinat prin Cuvântul lui.

13. Poporul său ales a locuit în Egipt. Ei au fost în servitutea acestei organizații a diavolului și au suferit mult. Iehova a ascultat strigarea lor și a văzut suferințele lor. Este spus clar că el s-a pogorât să-i scape de apăsătorii lor. Scris este: „Domnul a zis: „Am văzut asupra poporului Meu, care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor” (Exodul 3 :7, 8) Trebuie dar să deducem din aceste cuvinte aceea că Iehova a trebuit să-și lase tronul ceresc și personal cu corpul să meargă în Egipt? Aceasta ar fi un lucru neînțelept. Cercetarea mai departe a acestei părți scripturale arată că îngerul Domnului a fost acolo, pe care Iehova l-a trimis. Acest înger împuternicit a vorbit așa, cum ar fi fost el însuși Dumnezeu. Și chiar a zis: „Eu sunt Dumnezeul părinților tăi.” — vers 6.

14. La timpul potrivit Iehova a eliberat pe poporul său din Egipt, conducându-l peste mare și prin pustiu și oprindu-l la poalele muntelui Sinai. Despre întâmplarea de atunci sună mărturia: „Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte”. (Exodul 19:3). Atunci Iehova, în legătură cu poporul său ales, a înștiințat pe Moise: „, Și Domnul a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi și să aibă totdeauna încredere în tine. Moise a spus Domnului cuvintele poporului....Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va coborî în fața întregului popor, pe muntele Sinai....Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere.. Domnul S-a coborât pe muntele Sinai și anume, pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit sus”.Exodul 19:9,11,18,20.

15. Mai târziu profetul David , sub inspirație , tot cu aceasta întâmplare în legătură a scris: „S-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel. Ai dat o ploaie binefăcătoare, Dumnezeule, și ai întărit moștenirea Ta, sleită de puteri.”— Psalmii 68:8,9.

În ce chip el este prezent

16. Scripturile de mai sus vorbesc despre coborârea lui Iehova din cer, despre prezența lui și despre aceea, că el a vorbit cu servii săi și cu poporul său. Oare aceste scripturi arată prezența lui în corp și aceea că El, personal, a fost acolo pe munte și nu aceea că el a lucrat de pe marele său tron? Scripturile arată clar că el a fost reprezentat prin solii săi sau prin îngerii săi, pe care i-a

împuternicit și le-a dat drept, ca pentru el și în numele lui să vorbească. Cuvântul lui arată clar, că în timpul acela Dumnezeu și-a folosit solii sau îngerii spre aceea ca să lucreze cu izraeliții. Aceasta așa a înțeles și apostolul Pavel, când a scris despre introducerea legământului legii, zicând: „Legea a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.”(Gal. 3 : 19). Cuvântul însemnează aranjare și întocmire. (Tot aceasta a amintit el și în Evrei 2:2).

17. Spre adevărarea acestora, cităm cuvintele profetului Isaia: „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit.....” (Isaia 63:9) Dumnezeu a zis lui Moise și izraeliților, referitor la instrucția din lege: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit.”. Exodul 23:20.

18. Când Moise a terminat mijlocirea pentru Israel la Iehova, adică când au păcătuit cu vițelul de aur, Domnul a poruncit, zicând: „Du-te, deci, și du poporul unde ți-am spus. Iată, Îngerul Meu va merge înaintea ta”(Exodul 32:34).Aceasta, fără îndoială, însemnează aceea că acest înger a petrecut pe israeliți în călătoria lor spre Canaan.

19. În timpul petrecerii lui Moise și a izraeliților în pustiu, adesea a fost vorba despre coborârea Domnului: „Domnul S-a pogorât în nor, și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el, și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni.” Numeri 11:25 „Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor, și a stat la ușa cortului. A chemat pe Aaron și pe Maria, și ei s-au apropiat amândoi.” Numeri 12 : 5.

20. Balam a fost folosit spre a blestema pe israeliți, în legătură cu care sunt notate următoarele: „Dumnezeu a venit la Balaam și a zis: „Cine sunt oamenii aceștia pe care-i ai la tine?”..... Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te și du-te cu ei; dar să faci numai ce-ți voi spune.”... Balaam a zis lui Balac: „Stai lângă arderea ta de tot, și eu mă voi depărta de ea; poate că Domnul îmi va ieși înainte”. (Numeri 22:9,20 ; 23:3).

21. Aceste scripturi arată că Dumnezeu, în timpul prezenței sale, de mai multe ori s-a dus sus sau a venit jos. Pozitiv, aceste scripturi nu înseamnă aceea că Dumnezeu, la aceste ocazii, și-a lăsat tronul ceresc și după aceea iar s-a dus în cer și apoi din nou a venit jos din cer și iarăș s-a reîntors acolo, când și-a isprăvit lucrul. Pe Dumnezeu l-a reprezentat îngerul prezenței (feței) sale, care a simbolizat prezența sa și faptele sale. Desigur, trebuie să deducem aceea, că puterea lui Iehova este atât de mare, că poate să o exercite neatârnat de aceea că unde este corpul său.

22. Cuvântul „prezențe” care se află în vechiul testament, în cele mai multe cazuri este tradus din acel cuvânt evreiesc, care înseamnă „față”. Acest cuvânt evreiesc iarăș derivă din alt cuvânt, care înseamnă „a se întoarce”, fiindcă fața privește acea parte, pe care cineva o întoarce spre ceva obiect sau o întoarce de la el. Noi știm din experiențe, că dacă cineva către care noi vorbim, își întoarce spatele către noi, aceasta înseamnă aceea că nu voiește să ne asculte sau nu-i place vorbirea noastră. Iar dacă își întoarce fața către noi, acesta este semnul ascultării. Pentru aceea acest cuvânt adesea este tradus „față” sau „înfățișare”. Unde Iehova își întoarce numai fața, nu este acolo cu corpul, ci pentru aceea este prezent, fiindcă își întoarce privirea sau atențiunea spre acele lucruri sau afaceri, pe care i se odihnesc ochii.

23. Dar sunt și altele scripturi, în care clar „prezența” nu însemnează numai fața lui Dumnezeu sau îndreptarea atențiunii lui spre ceva, ci se referă la prezența lui Iehova nemijlocită cu corpul, față în față. Această deducție este sprijinită de următoarele scripturi: „Și a fost într-o zi, când venind fiii lui Dumnezeu, spre a se înfățișa înaintea lui Iehova, veni și Satan în mijlocul lor.... Și ieși Satan din fața lui Iehova”. (Iov: 1:6,12 ; 2:1,7). Tot acel înțeles are și versul următor: „Plinătatea bucuriei este înaintea feței tale (după trd. Engl. în prezența ta); și la dreapta ta sunt desfătări fără de capăt.” Psalmii 16:11.

24. Tot așa și în noul testament sunt cazuri când cuvântul „prezență” de multe ori derivă de la cuvântul „față” care înseamnă mai mult decât fața sau întoarcerea atenției. Exemple la aceasta: „Eu sunt Gavril, care stau (în realitate) înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună.” (Luca 1: 19). „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut

de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9:24). „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale”. – Iuda 24.

25. Cuvântul grecesc „parousia” nu este tot una cu acela din care au fost traduse cuvintele textelor premergătoare „faţă” şi „înainte”. Cuvântul „parousia” înseamnă: „cu o existenţă continuă a fi lângă el.” Acest cuvânt este folosit nu numai în legătură cu Isus, ci şi cu Pavel, cu Tit şi cu Ştefan. (1 Corint. 16 : 17 ; 2 Corint 7:6 ; Filip. 1 : 26). Deşi cuvintele textelor de mai sus aplicate la prezenţă se referă la apropiere personală, nemijlocită ,totuşi cercetarea altor scripturi arată aceea căci cuvântul prezenţă nu în tot cazul defineşte, în chip necesar şi logic, că unde este corpul. Nu discutăm că Iehova n-ar putea fi personal de faţă. Esenţa însă este aceea, că ori este prezent personal ori nu, puterea lui în nici un caz nu se poate limita sau ştirbi.

26. Când Iehova a dat lui Moise îndrumările referitor la rânduiala preoţească, a zis: „Vorbeşte fratelui tău Aaron, şi spune-i să nu intre în tot timpul în Sfântul locaş, dincolo de perdeaua dinăuntru, înaintea capacului ispăşirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispăşirii Mă voi arăta în nor.” (Levetic 16 : 2) Norul amintit aci direct asupra capacului ispăşirii, s-a arătat între cei doi cherubimi întăriţi la capetele capacului ispăşirii. Prin lumina mărească ce strălucea prin acest nor şi-a descoperit Iehova prezenţa sa în sfânta sfintelor cortului. Pentru aceea s-a zis despre el că locuieşte între heruvimi: „Domnul împărăteşte: popoarele tremură; El şade pe heruvimi: pământul se clatină.” (Ps. 99 : 1) „Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care şezi pe heruvimi!” (Psalm 80:2) Cu aceste cuvinte n-a voit să arate aceea, că în decursul veacurilor, când chivotul legământului a fost în sfânta sfintelor cortului sau a templului, Iehova a fost departe de tronul său ceresc în mod literal şi corporalmente a fost pe pământ în sfânta, în nor, şezând pe capacul ispăşirii, între heruvimi. Despre aceea că în acest loc s-a descoperit prezenţa lui nu este nici cea mai mică îndoială.

27. Prezenţa simbolică a lui Iehova şi norul reprezentant, care s-a ținut între heruvimii de aur, ,desigur a fost vederea unui obiect. Adică a reprezentat aceea că cum Iehova locuieşte în locul înalt şi sfânt în cer, între acele creaturi vii, care-l servesc acolo în organizaţia sa. (Isaia 57:15) Spre adevărire, că Iehova n-a fost în realitate prezent cu corpul în templul din Ierusalim, aducem înainte când Isus şi-a prezentat jertfa sa lui Dumnezeu, n-a intrat în sfânta sfintelor templului din Ierusalim. El a mers chiar în cer, spre a se înfăţişa acolo înaintea lui Dumnezeu, prin care este arătat că adevărată prezenţă a lui Dumnezeu este sus în cer. Evrei 9:24.

28. Templul pământesc l-a zidit Solomon şi când acesta a fost sfinţit, el a zis: „Iată, cerul şi cerurile cerurilor nu te încap; cu cât mai puţin casa aceasta pe care am zidit-o eu”. – 1Regi 8:27.

29. Apostolul Pavel, chiar la acesta aduce un argument convingător, când zice: „Dumnezeu, care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul cerului şi al pământului şi nu locuieşte în temple făcute de mâini omeneşti” (Fapt. Ap: 17 :24) Deci, astfel este clar că prezenţa lui Iehova în ceva cort sau templul pământesc a fost un semn caracteristic (simbolic), sau a fost reprezentat prin vreun sol sau înger ceresc.

Cu poporul său

30. Iehova adesea vorbeşte despre aceea că el este cu poporul său, când se supune cu bucurie ordinelor sale şi urmează acele căi pe care le-a desemnat pentru el. În așa înţeles a promis lui Moise: „Prezenţa mea va merge cu tine!” Când Iosua a fost încredinţat cu aceea, ca urmaşul lui Moise să isprăvească lucrul, Domnul i-a zis: „Cum am fost cu Moise, așa voi fi cu tine... Întăreşte-te şi îmbărbătează-te. Nu te teme şi nici nu te înspăimânta; căci cu tine este Iehova

Dumnezeul tău, ori unde vei merge.” (Iosua 1 : 5, 9). Iosua, pentru aceasta, a dobândit o dovadă deosebită, când înaintea văilor Ierihonului s-a întâlnit cu un bărbat cu sabia scoasă. La întrebarea lui Iosua, acest bărbat i-a răspuns: „Eu am venit ca mai marele oștirii lui Iehova. Și căzând Iosua cu fața la pământ, s-a închinat”. (Iosua 5 :13, 14) Iosua a înțeles că acela a fost un sol îngeresc al lui Iehova Dumnezeu.

31. Numai un înger s-a arătat lui Iosua, dar, desigur, că n-a fost singur , căci el a spus despre sine că era „mai marele oștirii lui Iehova.” , El trebuie să s-a referit atunci la o mare oaste de îngeri nevăzută, care au sprijinit pe evrei la luarea Ierihonului. Iehova adesea este amintit în scripturi ca : „Domnul oștirilor.” Și cu aceasta ocazie o oaste de îngeri a lui Iehova a tăbărât în jurul evreilor ca să-i apere ,atât de vrăjmașii văzuți ,cât și de cei nevăzuți. Astfel a fost prezența lui Iehova cu poporul său.

32. În fine, izraeliții s-au așezat în pământul promisiunii. Iehova a ales Ierusalimul oraș de capitală, pentru ca numele lui să locuiască acolo. El i-a dat onoarea lui Solomon, ca să zidească casă în Ierusalim, unde să-și poată așeza numele său. La consacrarea (sfințirea) templului, Solomon a zis o rugăciune publică. Imediat după aceea Domnul s-a arătat lui Solomon. „Și zise Iehova către el: Am auzit rugăciunea ta și cererea ta, cu care te-ai rugat înaintea mea; am sfințit casa aceasta, ce ai zidit-o, ca să pun acolo numele meu în etern; și ochii mei și inimii mea vor fi acolo în- totdeauna.” (1 Regi 9 :3) Fiindcă templul a fost permanent înaintea ochilor lui Iehova, se poate zice potrivit că a fost în prezența lui și iarăși că el, în mod simbolic, și-a reprezentat în el prezența sa.

33. Unde Iehova își așează numele său, acolo și face de cunoscut prezența sa. El, afară de aceasta, își face de cunoscut prezența cu aceia, pe care și așează numele său. „Și în tot locul unde mi-am însemnat numele meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta.” (Exodul 20:24; trad. engl.) Când Iosafat și poporul au tăbărât în templu, în timpul de mare primejdie și bărbații, femeile și copiii au stat împrejur, regele astfel a strigat către Iehova: „Stăm în această casă înaintea ta (căci numele tău este în această casă) și strigăm la tine în strâmtorarea noastră”. 2Cronici 20 :9.

34. Până când evreii au rămas credincioși față de el, Domnul a fost cu ei prezent, precum a promis. „Cei fără prihană vor locui înaintea ta.”(Ps. 140 :14). Când fiii lui Israel s-au făcut nesupuși cu intenția, Domnul s-a retras dintre ei. El așa vorbește despre aceasta, ca și cum i-ar fi îndepărtat din prezența lui, cu alte cuvinte, din 'naintea feței lui sau din atenție. (2Regi 13 : 23). „Din mânia lui Iehova asupra Ierusalimului și asupra lui Iuda s-a întâmplat aceasta, ca să-i arunce de la fața sa.”—2 Regi 24:20.

35. Când favoarea lui Iehova a fost cu poporul său în Palestina, aceea este zis despre aceasta, că (Iehova) a fost prezent pe acest pământ, pe când despre păgâni s-a zis, că au locuit departe de el. Era evident din acest punct de vedere că este scris acest lucru: „Și Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de Fața Domnului. S-a pogorât la Iafu, și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei, și s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe... de Fața Domnului.” —Iona 1 :3, 10. .

36. Palestina a fost pământul prezenței lui Iehova. Când Iona a fugit de pe acest pământ, unde vocea Domnului a grăit către el ,care l-a încredințat ca să pună mărturie Ninivei, el s-a refugiat dinaintea prezenței feței Domnului. Domnul n-a mai putut privi cu aprobare o astfel de purtare a lui Iona, desigur pentru că el s-a refugiat dinaintea feței Domnului.

37. Aceia care au fost depărtați din prezența Domnului ,ca israeliții necredincioși, sunt lipsiți de orice măsură a spiritului Domnului, pe care au avut-o cândva. Așa se vede că acest cuget este în Psalmul 51 :13, în care penitentul David astfel se roagă către Domnul: „Nu mă lepăda de la fața ta și spiritul tău cel sfânt nu-l lua de la mine!” Fiul iubit al lui Dumnezeu a făcut totdeauna fapte care au fost plăcute înaintea Tatălui. Pentru aceea fața Tatălui s-a întors totdeauna cu aprobarea către Fiul său, căruia nu i-a dat spiritul cu măsură. (Ioan 3 :34). Asemenea privește

Iehova cu aprobare spre aceia care s-au îndreptat și sunt drepti în Christos Isus și, în special, acum spre aceia care, din cauza împlinirii poruncilor Domnului, cu deplină iubire și bucurie sunt acoperiți cu mantia dreptății. „Ochii Domnului Sunt peste cei fără prihană, și urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Domnul Își întoarce Fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ.” — Psalmii 34 :16, 17.

38. Cei răi vor fi pedepsiți cu eternă pierzare (nimicire) de la prezența (fața) Domnului și de la mărirea puterii sale. Ei nu și vor așterne culcușul lor în șeol, în aceea stare a morții de unde va fi înviere, ci ei vor fi aruncați în gheenă, unde nu este prezent cu puterea lui ca pe aceia care ajung în aceasta stare de nimicire să-i aducă înapoi la viață. Aceasta o exprimă cuvântul lui: „Care vor fi pedepsiți cu eternă pierzare de la fața Domnului și de la mărirea puterii sale.” (2Tesal. 1 :9) „Dacă mă voi culca în locuința morților(mormânt), iată-Te și acolo” — Ps. 139 :8.

39. Scripturile nu arată că Iehova va fi prezent pe pământ la timpul introducerii pe pământ a împărăției sale, ci își va îndrepta fața lui sau atențiunea la acele lucruri, care trebuie să se îndeplinească în mod corespunzător pe pământ între oameni. Prezența lui pentru aceia care s-au consacrat pe sine lui, introduce timpul reînsuflețirii spiritului. Petru, sub inspirație, a vorbit în limbă profetică la rusalii mulțimii ce era adunată în templu și, printre altele le-a zis: „Pocățiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” -- Fapt. Ap. 3:19,20.

40. Chiar atunci pe când Petru vorbea, fața lui Iehova s-a întors către rămășița credincioasă a evreilor, Iehova i-a cercetat pe ei. Prin urmare ei s-au bucurat de timpul de reînsuflețire corespunzător spiritului sfânt pe care Dumnezeu l-a comunicat cu ei. Petru pentru aceea a chemat pe auditoriul evreiesc , ca prin Domnul Isus Christos să se întoarcă la Iehova, ca să se poată curăți de păcate și așa să poată veni și la ei timpuri de lumină reînsuflețitoare prin acțiunea spiritului sfânt.

41. Termenul pentru îndeplinire mai largă sau mai mare a cuvintelor apostolului, este la sfârșitul timpului creștin, când spiritul sfânt s-a vărsat peste tot corpul (peste corpul întreg) și Domnul este în templul său. Acum se răspândesc din templu fulgerele adevărului, care luminează mintea celor credincioși. Iehova , deasemenea, se bucură și acum este timpul împlinirii profeției următoare: „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine.” Țef. 3:17.

42. Scripturile arată că împreună cu prezența lui Iehova este și prezența lui Isus Christos. Acel lucru de mare importanță, care în prezența lui Iehova se împărtășește de prima atenție, este judecarea sfinților adevărați și a creștinismului. Pentru aceea Iehova se descrie pe sine ca unul care vine în calitate de mare Judecător: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” Ps. 50 : 3, 4, 6.

43. Înțelegând sfinții că judecata s-a început peste casa lui Dumnezeu, nu se uită la expresia plăcerii sau neplăcerii oamenilor sau a judecătorilor pământului. Aceștia știu că este scris: „Domnul va judeca pe poporul său; înfricoșat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu.” (Evrei 10:30, 31.) Deci, cei unși se străduiesc să placă Domnului și privesc la „judecata” lui. Judecata înseamnă expresia părerii judecătorului formată despre ei. Rugăciunea lor sună astfel: „Să se arate dreptatea mea înaintea Ta, și să privească ochii Tăi neprihănirea mea!”. (Ps. 17 :2). Aceasta este în armonie cu altele scripturi, care arată că marele acuzator a fost aruncat din cer. Vrajmașul, acum plin de mânie și turbare, își bate capul spre stricăciunea sfinților și ridică între ei mare dispută de critică a dușmăniei sau acomodează altele mijloace spre nimicirea lor. (Apoc. 12 :17) Aceștia însă mai bine își pun încrederea în Iehova, care deja dinainte a făcut să

se scrie pentru ei: „Tu îi ascunzi, la adăpostul Feței Tale, de cei ce-i prigonesc, îi ocrotești în cortul Tău de limbile-cari-i clevetesc.” Ps. 31 : 20.

44. Mai înainte de a veni Iehova ca judecător, s-a auzit o voce în pustiu: „Gătiți calea lui Iehova.” (Isaia 40 : 3) Trimite soli înaintea feței sale, ca să pregătească calea înaintea lui. (Maleahi 3:1) Această pregătire a căii a fost în curs începând de la anul 1874, prin perioada preumbrită și reprezentată prin Ilie. Credem că avem dovezi hotărâte despre aceea că pe la anul 1918 imediat a venit solul în templul său și a început judecata leviților săi sfinți. (1 Petru 4 : 17) Așa zice Iehova acelor care se numesc creștini: „Mă voi apropia de voi pentru judecată, și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strîmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor.” Maleahi. 3:5.

45. Faptele împlinirii acestei profeții aceea arată că creștinătatea organizată în 1918 sau pe la acel timp a primit Liga națiunilor și ,după aceea, Iehova s- a apropiat, spre examinarea de închidere, în contra acestor fățarnici, apăsători de popor și care jură fals. Prin purtarea sfinților săi mărturisește contra lor, îndeosebi contra religiei intrigante (care face uneltiri), fățarnică. Timpul de judecată a fiecărui om va urma la timpul potrivit. Acesta timp va fi foarte folositor pentru popor, fiindcă fiecăruia i se va măsura dreptate și, în lumina judecății lui Iehova, pe care Christos o va aduce în evidență, vor învăța adevărul. În acest timp va fi împiedecată orice apăsare. Pentru aceea inspiratul profet al lui Dumnezeu chiamă pe acei oameni care doresc după lucruri mai bune ca să se bucure. Lor le zice: „Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea!.. înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele după credințioșia Lui.” — Ps. 96 : 11, 13.

46. Popoarele veacuri de-a rândul au suspinat și au gemut sub tirania organizației lui Satan , care, prin organele sale și-a făurit capital din stările de lucruri ce au fost sub războiul mondial și pentru popor a intonat acest strigăt ostășesc: „Războiul va asigura democrația”. Oamenii acum văd că au fost amăgiți. Ei văd că de la războiul mondial încoace puterile apăsătoare cresc, pe când grijile vieții poporului tot mai tare se îngreunează. Poporul devine slab și fricos. Acesta este timpul de mare criză. Iehova ordonează acum martorilor săi, ca în acest timp de tremurare să se scoale și să facă acel lucru pe 1-a rânduit prin profetul său, zicând: „Întăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii care se clatină.” Unsul Domnului , prin harul său, aduce putere și curaj acelor care ascultă mesajul (anunțul). Dumnezeu, mai departe, ordonă martorilor săi fideli, ca să zică celor slabi de inimă: „Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzburarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni, și vă va mântui” — Isaia 35 :3, 4.

47. Stăpânitorii lumii au mărturisit opunere nechibzuită față de Iehova și față de Regele său uns. El le-a făcut de cunoscut că el este Dumnezeu și că a așezat pe Regele său pe muntele sfânt al Sionului. „Dar ei nu vor să știe de nimic, nu pricep-nimic, ci umblă în întuneric; de aceea se clatină toate temeliiile pământului.” (Psalmii 82:5) Acum Domnul își trimite solii la poporul său, care, ca rămășița ce este pe pământ, fac atent pe popor la planul lui Dumnezeu următor. Reprezentând pe sfinții ce se ostensesc în această lucrare, profetul zice această rugăciune: „Pleacă cerurile, Doamne, și pogoară-Te! Atinge munții, ca să fumege!” (Ps.144:5) „O! de ai despica cerurile, și Te-ai pogorâ, s-ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele, și ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai pogorât, și munții s-au zguduit înaintea Ta,” Isaia 64: 1-3.

48. Este natural că sfinții nu pentru aceea se roagă către Iehova, ca literal să vină jos de pe tronul său ceresc, nici nu așteaptă ca primul oficiant executor al lui Iehova, Isus Christos, să se coboare jos din locașul său ceresc cu corpul, ca să execute îndrumarea lui. Esența rugăciunii lor

este numai aceea, că Iehova Dumnezeu să se plece spre a privi stările de lucruri ce sunt pe pământ, să-și întoarcă fața către afacerile lui și să-și îndrepte atenția spre dărâmarea sistemului diavolului, scârbos și rău.

49. Profetul Domnului, chiar referitor la acest timp hotărât de mai înainte, prin înțelepciunea sa zice: „Căci iată, Domnul vine într-un foc, și carele Lui Sunt ca un vârtej; Își preface mânia într-un jăritic, și amenințările în flacări de foc.” Isaia 66 : 15.

50. Bătălia mare a Atotputernicului Dumnezeu este aproape! În ea și prin ea va arăta Iehova tuturor că el este Dumnezeu și prezența lui o va face să fie cunoscută tuturor în mod pronunțat. Va da de știre că, spre mărirea numelui său și spre eliberarea omenirii, se amestecă în afacerile oamenilor. Atunci, în prezența lui „va pieri sistemul rău. (Ps. 68: 2, 8, 3) Atunci munții (îngâmfații cu mintea a sistemului rău) se vor topi ca ceara (Ps. 97 :5) Pământul (organizația pământescă a lui Satan) se va cutremura. (Ps. 114 :7) și va arde. „Se clatină munții înaintea Lui, și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei.” (Naum 1 :5) „Și idolii egiptului Idolii Egiptului(a lumii ce este în întunec) tremură înaintea Lui, și li se îndoie inima Egiptenilor în ei.” (Isaia 19 :1) „Și toți oamenii care Sunt pe fața pământului; munții(organizațiile pământesti a lui Satan) se vor răsturna, pereții stâncilor se vor prăbuși, și toate zidurile(întăriturile organizației lui pământesti) vor cădea la pământ.” (Ezech. 38 :20) „Iehova, Dumnezeul oștirilor, se va coborî, ca să se lupte pentru muntele Sion (sau pentru organizația lui). (Isaia 31 : 4 trad., engl.) Aceste scripturi arată clar că toate aceste lucruri se vor îndeplini în timpul prezentei lui Iehova. Pentru aceea profetul zice: „Tăcere (după trad. engl. păstrează-ți pacea) înaintea lui Iehova (la prezența lui) căci aproape este ziua lui Iehova!” — Țef. 1:7.

51. Aparent , puțini au înțeles, că Iehova Dumnezeu este aceea ce conține numele său. Scopurile lui au fost comunicate. El este alcătuitorul tuturor lucrurilor; El este Atotputernic și în orice timp își poate duce voința la îndeplinire. El este Cel Preaînalt, mai pe sus de toate; și la timpul convenit toți trebuie să i se supună. Însă , în locul părerii nechibzuite, conform căreia mulți aceea au zis, că Dumnezeu chiar în acel timp la tot lucrul și în tot locul este prezent cu corpul, stă aceea că Iehova Dumnezeu este afară de orice limită și nemărginita lui putere și-o poate exercita prin organizația sa în oricare parte a universului, după buna lui plăcere. Aceasta o poate face fără a ține seamă că unde este corpul său. Coexistența (existența împreună) sa cu genul omenesc o va ține sub domnia milenială a iubitului său Fiu. Grația sa către popor o va exercita prin marele Mijlocitor. Așa își va arăta el buna voință față de oameni ,drept împlinire a acelei cântări profetice pe care au cântat-o îngerii, la nașterea lui Isus.

52. Biserica din Ierusalim a fost simbolul memento , (semn destinat de a aduce aminte) a prezenței lui Iehova în Israel. Acum adevăratul templu al lui Dumnezeu sau cort, pe care-l ridică el și nu omul, este preoția mare a lui Melchisedec, care este reprezentantul prezenței sale. Prin acesta vor putea veni oamenii la Dumnezeu și prin purtarea acestuia vor putea, în fine, câștiga deplină împăcare cu el. În vedeniile date lui Ioan, Isus foarte frumos descrie acest aranjament: „Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.. Apoc. 21 : 2, 3.

53. Când Iehova vine spre binecuvântarea tuturor familiilor pământului, vine cu organizația sfinților săi, cu Isus și membrii corpului său. Guvernul lui pregătit în cer se va pogori pe pământ și va lua în mână aranjarea afacerilor pământului. „Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!” (Zaharia 14 :5) Atunci vor înțelege oamenii pe deplin însemnătatea unui titlu dat lui Isus și anume a numelui Emanuel (care înseamnă, că „Dumnezeu este cu noi”) și potrivirea acestuia lui. (Matei 1:23) La timpul potrivit „se va arăta mărirea Domnului și tot corpul o va vedea”. Isaia 40 : 5.

54. Scripturile enumerate mai sus înlătură orice îndoială în ce privește prezența lui Iehova. Să avem o cuprindere mai corespunzătoare despre relația marelui Creator cu creatura sa! Atuncea vom înțelege că puterea lui nu are margini; că înțelepciunea și dreptatea sa sunt în deplină armonie cu aceasta și ca el este expresia desăvârșită a neegoismului. Continuarea cercetării noastre pe linia aceasta va vorbi despre venirea lui Christos, adică despre timpul și modul prezenței sale.

Întrebări pentru studiu berean

1,2. În contra a ce păzește acum Iehova în chip deosebit pe membrii bisericii? Cum s-a îngrijit de ocrotirea lor și ce este răspunderea lor personală în legătură cu aceasta? Citează în legătură cu această pildă despre veșmântul de nuntă!

3-5 În privința a ce fapt important au fost unii amăgiți? Ce este motivul înțelept la aceea că aceștia nu pot înțelege acest fapt? Pentru ce este importantă studierea cuvântului lui Dumnezeu și ce referire are acesta la cei credincioși? Ce este scopul deosebit al acestui articol și cum putem câștiga binecuvântare deplină din el?

6-10. De unde putem să știm aceea, că oare lui Dumnezeu îi este de lipsă, pentru a-și duce planul la îndeplinire, să fie personal prezent pe pământ? Citează scripturi pentru a-ți adevăra afirmația! Compară poziția lui Isus cu poziția lui Iehova în această privință!

11-15. Cu ce mijloace își execută Iehova scopurile sale în tot universul său? Atunci din ce constă „prezența” lui Iehova în careva parte a stăpânirii sale? Arată cum a fost înfățișat acest principiu prin modul de purtare a lui Dumnezeu cu Israel în Egipt, la Sinai și în Canaan. Cine a reprezentat atunci pe Iehova? Cum se referă David la prezența lui Iehova cu Israel în pustiu și la Sinai?

16 -21. Atunci, dar, cum s-a coborât Dumnezeu din cer? Ce spune apostolul Pavel în legătură cu evenimentul de la Sinai? Ce spune Isaia despre aceasta? Cum a fost exprimat aceasta lui Moise? Citează și compară Exodul 32:34 cu 33 :14! Înșiră exemple mai departe despre aceea, că Iehova s-a „coborât” ca să lucreze cu unii!

22-25. Cum este adesea aplicat în Biblie cuvântul „prezență”? În ce alt înțeles mai este acela aplicat? Adu exemple importante , spre aplicare, în fiecare înțeles!

26-29. Cum a fost descoperită prezența lui Iehova în cort și în templu? Arată, din scripturi, că aceasta n-a fost o prezență reală cu corpul!

30-34. Adu dovezi scripturale spre a arăta aceea, cum a fost Iehova prezent cu Moise, cu Iosua și în templul din Ierusalim cu cei adevărați. Arată că, în fine, cum și-a retras el prezența de la Israel cel nesupus!

35-38. În ce înțeles a voit Iona să fugă dinaintea feței Domnului? Ce a cugetat David prin aceea: „când s-a rugat să nu fie lepădat de la fața Domnului? Fă deosebire între șeol și „pierderea eternă” în gheenă, în ce privește prezența lui Iehova!

39-41. Ce a cugetat Petru prin amintirea „feței” Domnului” în Fapt. Ap. 3:19? Când s-au împlinit aceste cuvinte? În ce înțeles este Domnul între poporul său?

42, 43. Cum este de față împreună Iehova și Isus Christos la sfârșitul timpului? Cu ce scop? Pentru ce trebuie ca sfinții să-și pună încrederea în Domnul, în loc de a și-o pune în oameni? Cine îi judecă pe ei și cu ce măsură?

44-46. Cum și când s-a împlinit Isaia 40:3? Arată la ce se aplică Maleahi 3:1! În contra cui vorbește Maleahi 3 :5? Spre a căror bine? Când și cum se va împlini aceasta complet? Pentru ce este potrivit mesajul (anunțul) mângâierii, în special în timpul de acum?

47-50. Ce este înțelesul rugăciunii exprimată în Psalmii 144 :5 și în Isaia 64 :1, 2? A găsit oare ascultare această rugăciune? Și dacă da, întru cât? Dacă nu, când și cum va fi ascultată?

51-53. Cum se raportează înțelegerea mărimii lui Iehova la obiectul prezenței sale? Prin ce mijloace își va descoperi Iehova prezența sa în timpul de restaurare? Explică Apoc. 21:3! Ce va fi rezultatul glorios al acestei domnii?

54 Ce arată scripturile citate aici referitor la felul prezenței lui Iehova?

W.T. 1 Februarie 1928.

Împărăția în acțiune pe pământ

Împărăția dreptății pe care Dumnezeu o stabilește acum pe pământ este, de asemenea, numită împărăția lui Hristos, deoarece Hristos este conducătorul. Am arătat deja că stabilirea împărăției se face prin intervenția directă a lui Dumnezeu. Împărăția nu este în niciun caz rezultatul vreunui proces evoluționar; nu provine nici printr-o creștere a cunoașterii lui Dumnezeu, nici prin vreun efort al bisericilor și, în mod sigur, nu printr-o răspândire a religiei organizate. Adevărul este că bisericile sunt obstacole în calea stabilirii dreptei conduceri a lui Dumnezeu pe pământ, iar din acest motiv Dumnezeu le dă la o parte din cale. Primul lucru făcut în stabilirea împărăției este înlăturarea sau zdrobirea tuturor puterilor, fie ele de natură spirituală sau pământească, care au ținut oamenii captivi sau care i-au orbit și i-au înșelat. Din acest motiv Satan, marele conducător al ordinii mondiale care a existat de atâta vreme, este alungat din locul de privilegiu și autoritate pe care îl deținea. Apoc.12:9.

Apoi acele instituții religioase, politice sau sociale care par să dea oamenilor stabilitate în lume, dar care sunt în mare parte rezultatele politicilor malefice sau a concepțiilor greșite despre Dumnezeu, vor fi distruse. Acestea, deși aparent sunt instituții exclusiv umane, fie au fost organizate de Satan, fie au fost aduse sub controlul lui. Urmărilor politicilor lumesti au adus ruină și moarte. Zilele în care aceste lucruri sunt lăsate să se întâmple, sunt zile de necaz pentru toți oamenii. (Matei 24:29). Isus, vorbind despre acel timp teribil în care pământul își va culege roadele căilor sale rele, spune: „dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, n-ar fi nimeni salvat.” Matei 24:22. Civilizația care s-a dovedit fără succes, pretinzând să aducă oamenii în starea cea bună și de a câștiga binecuvântările pământului, va fi distrusă în confuzia generală.

Omenirea va fi într-un impas total pentru că puterea banilor va fi zdrobită; nu vor mai exista politicieni, iar bisericile vor decădea pentru totdeauna, respinse de om și cer. Dar în tot acest timp Dumnezeu a avut oameni pe pământ atrăgând atenția alor săi și cerând supunere în calitate de Creator și statutul puterii ca marele Iehova, Cel Mai Înalt peste tot pământul; și vestind de asemenea despre scopurile îndurătoare printre familia de pe pământ și că în momentul lor de restriște Dumnezeu îi va ajuta. Mărturia lor consistentă va face ca oamenii să vadă că lucrurile care s-au întâmplat pe pământ sunt mult mai mult decât consecințe a cauzelor naturale. Ei vor vedea că Dumnezeu a luat în mână problemele pământului și că împlinește cuvintele pe care le-a rostit prin profeții săi cu mult timp în urmă. Cu bisericile și politicienii dați la o parte, puterea banilor dispărută; cu o absență totală a învățătorilor care induceau în eroare, oamenii vor începe să înțeleagă cuvintele vorbite prin martorii lui Dumnezeu, aceia care, cu efort neîncetat și plini de dorință, au răspândit mesajul spunând despre constituirea împărăției sale. Unul dintre primele lucruri pe care le vor învăța este că toți oamenii au același sânge. (Fapte 17:26), că războaiele care au zdrobit oameni și popoare au fost rezultatul comploturilor realizate de oameni și nu pentru că oamenii de pe pământ s-au urât unul pe celălalt. Patriotismul va fi la fel de mort ca și politicienii. Profetul Isaia spune despre venirea împărăției că oamenii nu vor mai învăța despre război. În același pasaj el spune: „se va întâmpla în zilele de pe urmă ca muntele casei Domnului va fi așezat peste cei mai înalți munți și se va înălța deasupra dealurilor și toate popoarele se vor

îngrămădi la el. Și mulți oameni vor merge și vor spune: Veniți să urcăm la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacob; și ne vor învăța despre căile sale și noi vom merge pe urmele sale; căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul Domnului.” Isaia 2:2, 3.

Problemele apăsătoare vor fi cele care îi vor face pe oameni să opună rezistență lui Iehova. Necazul slăbește dorința omului încăpățânat și înmoaie pământul tare al inimii sale. Este ușor să îți imaginezi că un avantaj enorm va veni prin dărâmarea a tot ce a stat în calea adevărului. Dar lumea are nevoie de mai mult decât ruină pentru a se ajuta. Inima omului nu este îndreptată în mod natural spre dreptate și va fi nevoie de un ajutor bun ca omul să profite din plin de avantajele pe care lecțiile din timp de necaz le aduce. În acest scop se va ridica un guvern puternic care să țină departe oamenii de la planurile malefice, în așa fel încât oamenii egoiști să nu mai aibă ocazia să facă rău celorlalți oameni și care să învețe de asemenea și să întărească regula de aur, de a aduce oamenii să trăiască în armonie unul cu celalalt.

Dumnezeu a asigurat că acest guvern își va exercita autoritatea printre oameni, în faptul că sămânța lui Avraam după trup trebuie să fie reprezentantul său pe pământ. Aceasta constituie etapa pământescă a împărăției cerului. Scripturile arată trei etape a acestei conduceri sau organizații: (1) Însuși Isus este Prințul regatului, Prințul Păcii. Cu toate acestea, el nu este vizibil oamenilor. Prin înviere și înălțare el a fost făcut Domn al tuturor, Prinț și Salvator. (Fapte 5:31). Dar după perioada de așteptare la dreapta lui Iehova (Evrei 10:12), el este făcut rege mareț, a cărui drept este să conducă, regele care este în același timp fiul lui David și Domnul lui David. El este regele ales de Iehova pe tronul său, așa cum este scris: „Totuși eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt.” (Psalmi 2:6). El a fost pus în acel loc de autoritate din 1914, când a venit timpul pentru instaurarea împărăției pe deplin. El este conducătorul suprem, Regele regilor și Domnul domnilor, iar slujitorii lui Dumnezeu îl proclamă pe Rege și cer ca toți oamenii să se supună lui.

(2) Dar este de asemenea adevărat că Hristos, conducătorul uns este alcătuit din Isus și cei ce-l urmează. Aceștia sunt făcuți moștenitori alături de El; ei sunt acei despre care Isus a spus: „Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția.” (Luca 12:32; Romani 8:17); și cărora Apocalipsa le scrie: „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” Apoc.5:10. Aceștia, la venirea lui Hristos, vor fi treziți din moarte la gloria divină, pentru că aceasta le va fi răsplata pentru credința lor și pentru o viață trăită după voia lui Dumnezeu. A lor este moștenirea cerurilor. Prin învierea lor ei sunt făcuți asemenea Domnului lor, fiind îmbrăcați cu incoruptibilitate și dându-li-se gloria vieții veșnice. (Romani 2:7). Pentru că Noul Testament vestește despre această speranță pentru aceștia, a fost spus că cerul este locul pentru toți acei care găsesc îndurarea lui Dumnezeu. Acest lucru este neadevărat. Cerul este o recompensă specială pentru acei care pe durata cuprinsă între cele două veniri, au călcat cu credință pe urmele lui Hristos. Ei, împreună cu un mare număr cunoscut și sub numele de marea ceată, mulțimea pe care Ioan a văzut-o venind din marele necaz și care și-au spălat hainele curățându-le în sângele Mielului, formează etapa cerească a împărăției. Vezi Apoc.7:9.

(3) Care formează atunci etapa pământescă a conducerii? Pentru că acționează asupra pământului. Când Isus a spus: „salvarea este a evreilor” el a rostit în mod evident adevărul care este o parte integrală a planului lui Dumnezeu. Cuvintele Sale nu pot fi înțelese doar ca să arate că el, Salvatorul oamenilor, a fost evreu. Este adevărat că a fost necesar ca acel care va izbăvi lumea să se nască Evreu, pentru că evreul venea sub blestemul legământului legii sale și a fost nevoie de un tratament diferențial; celelalte popoare nu păcătuiseră înaintea lui Dumnezeu așa cum făcuseră evreii.

Așadar Pavel spune că Isus s-a născut sub lege ca să îi poată răscumpăra pe cei care erau sub lege. (Galateni 4:4, 5). Dar după consacrarea sa la Iordan, Isus nu mai era evreu în ochii lui Dumnezeu și Salvatorul lumii nu mai este un evreu glorificat, ci este de natură divină. Trebuie să

recunoaștem atunci că Isus a însemnat aceasta, că Dumnezeu și-a propus să îi facă pe Evrei poporul său ales ca sămânța lui Iacob, canalul său de binecuvântare pentru lume.

Fără îndoială Isus s-a referit la apelul și separarea lui Avraam și la alegerea seminției lui Iacob ca reprezentanți ai săi, când Dumnezeu a făcut pentru prima oară o distincție între oamenii de pe pământ. Într-un sens special Biblia este istoria aceluiași popor ales și răspândirea seminției lui Avraam. Decăderea israeliților nu a afectat planul lui Dumnezeu, nici faptul că a numit un Israel spiritual, biserica, nu anulează scopul de a-l avea pe Avraam și sămânța lui aleasă în Iacob ca mijloacele sale de binecuvântare a omenirii. Evreii au fost alungați de sub privilegiile lui Dumnezeu atunci când l-au respins pe Isus și făcând acest lucru l-au respins pe Dumnezeu care l-a trimis, dar nu au fost alungați pe vecie, așa după cum Pavel spune în discuția acestei etape a planului lui Dumnezeu: „Dumnezeu nu a alungat pe poporul său pe care l-a cunoscut mai dinainte.” De asemenea Pavel spune că este făgăduit că la timpul potrivit Izbăvitorul va veni din Sion și va aduce poporul de dinainte. (Romani 11:2, 26). Acei oameni demni din vechime, a căror credință este menționată în al unsprezecelea capitol din Evrei, dar care au murit fără o recompensă specială, sunt acei despre care vorbesc Scripturile când se adresează aceluia care este făcut prinț conducător spunând: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi, îi vei pune domni în toată țara.” –Psalmi 45:16.

Scripturile arată că din toate acele zile au venit oamenii cu credință mare, ceea ce înseamnă că au rămas fideli lui Dumnezeu în vremuri de grele încercări. Dacă sămânța lui Avraam este menită să stăpânească pământul, este evident că atunci când Isus a spus: „mântuirea vine de la evrei” el a intenționat să se înțeleagă că din sămânța lui Avraam după trup Dumnezeu își va alege reprezentanții pe pământ. Aici este un scop mai clar în împărăție. Dumnezeu are un Israel spiritual cu puterea în ceruri și un Israel pământesc cu autoritate pe pământ. Este ușor de imaginat ce se va întâmpla cu omenirea și cu lucrurile pământești când oameni precum Moise, Samuel, David, Avraam, Isaac, Iacob, Neemia, Isaia și Daniel și mulți alții a căror nume este scris în Biblie vor avea misiunea de a pune în ordine toate problemele pământești și de a regla omenirea.

Acești oameni înzestrați nu au fost individualiști; ei au fost slujitori ai lui Dumnezeu și a poporului său. Ei au slujit pentru ceea ce ar putea da, nu pentru ceea ce ar putea primi. Toți dintre aceștia au fost oameni ai dreptății. Acesta este scopul lui Dumnezeu și salvarea lumii este astfel asigurată; pentru că acești oameni buni și minunați sunt susținuți în eforturile lor de puterea lui Dumnezeu, scopul întreg al acestei perioade fiind de a scăpa omenirea de probleme și suferință. Obiectivul împărăției este restaurarea omenirii. Puterea împărăției este folosită prima dată pentru a distruge dușmanul, puterea lui Satan și pe toți cei care s-au asociat cu el, apoi ridicarea omenirii din starea în care păcatul și ignorarea lui Dumnezeu i-au făcut să cadă.

Împărăția lui Dumnezeu nu ar trebui privită ca o insuție permanentă, și în mod sigur nu ar trebui considerată ca sinonim cu veșnica condiție a fericirii. Organizația lui Dumnezeu lucrează la scopul lui de a remedia situația produsă prin intrarea răului în lume. Astfel, când Pavel vorbește despre înviere și repunerea morților deoarece Hristos a murit pentru toți, declară că puterea morții va fi ruptă și când Hristos își va dobândi pe deplin rezultatele victoriei asupra morții, el va da împărăția Tatălui, ca Dumnezeu să poată fi în tot și toate. 1Corinteni 15:24-28.

O întrebare interesantă

Întrebare: unii cred că prezentarea volumelor este tot ce e nevoie să facem, și dacă o achiziționare nu este făcută atunci să se treacă la următorul loc. Alții, fiind refuzați, se simt

constrânși într-o denunțare a predicatorilor, numindu-i mincinoși, în ligă cu Diavolul, etc. Care este atitudinea potrivită a unui creștin?

Răspuns: Domnul, prin cuvântul său, a definit misiunea unui creștin. O misiune înseamnă autoritatea de a-l reprezenta pe Domnul și de a vorbi ca martor al său. Această misiune este în mod special prevăzută în capitolul șaizeci și unu din Isaia. Acum marea problemă care se ridică în mințile oamenilor este: cine este Dumnezeu? Satan a făcut din aceasta o problemă a tuturor timpurilor, dar care s-a agravat și mai mult în ultimii ani datorită unui număr mare de greșeli care sunt comise de acei care în mod fraudulos pretind că îl reprezintă pe Domnul. Dumnezeu spune unșilor săi: „, Voi îmi sunteți martori, că eu sunt Dumnezeu.” Cel care iese înaintea ca martor a lui Dumnezeu ar trebui să spună oamenilor: „Am aici o explicație a cuvântului lui Dumnezeu care stabilește mijloacele sale de eliberare a oamenilor de pe pământ de suferință, aducându-le binecuvântările dorite. Aceste remarci pot duce la unele întrebări. Unii se pot întreba, de ce este atâta rău răspândit pe pământ? Și creștinii pot explica de ce, pe scurt, ca să ateste că Diavolul a orbit ochii oamenilor și i-a îndepărtat de adevăratul Dumnezeu, ducându-i în întuneric și acest lucru a condus la nenorocirea omenirii.

Aceasta poate oferi oportunitatea de a spune că nefericirea națiunilor și perplexitatea sunt doar câteva din dovezile că împărăția Domnului este la lucru și că aceste dovezi au fost făcute încă de la începutul Războiului Mondial în 1914. Foametea, molimele și revoluțiile au precedat întoarcerea evreilor în Palestina și acum fiecare vede necazul și nenorocirile oamenilor de pe pământ. De asemenea ne este spus să vestim ziua răzbunării lui Dumnezeu. Se poate ivi oportunitatea de a explica aceasta, dacă este propusă o întrebare și ar trebui discutat pe scurt spunând ceva care să ateste că Satan, care a fost mult timp conducătorul acestei lumi, este detronat și organizația sa distrusă, fiind urmată de dreapta organizație a Domnului și stabilirea guvernului cel bun pe pământ. Aceste aspecte pot fi specificate fără a folosi expresii dure în denunțarea persoanelor. Se poate pune întrebarea: nu vestesc predicatorii Cuvântul lui Dumnezeu? La aceasta se poate răspunde fără să numim pe cineva mincinos. Mai degrabă cineva poate arăta că majoritatea predicatorilor neagă Biblia, neagă că Iehova Dumnezeu este marele Creator al omului și insistă în schimb că omul s-a creat singur sau că este o creatură în evoluție; că niciodată nu a căzut și niciodată nu a avut nevoie de răscumpărare și că sângele lui Isus nu salvează omul; că, pe de altă parte, alți predicatori pretind că au credință în Hristos și Dumnezeu, dar cu toate acestea îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un demon care va tortura pentru eternitate marea parte din rasa umană; de asemenea, că în același timp predicatorii își vor da mâinile într-o asociație mondială controlată de Diavol. Ei nu oferă hrană adevărată pentru mințile oamenilor ca să le arate calea spre eliberare. Aici nu e cazul să folosim vorbirea dură. Însuși adevărul este puternic.

Uneori cineva crede că este chemat să vorbească clericilor răutăcios, chiar în fața sau prezența acestora. Acest lucru este total nepotrivit și este josnic pentru un creștin adevărat. El ar trebui să vorbească Cuvântul adevărului lui Dumnezeu cu sinceritate și hotărâre și niciodată să nu recurgă la cuvinte dure. Știm că toți clericii sunt asemenea fariseilor și, prin urmare, reprezentanții Diavolului, așa cum Isus a mărturisit. (Ioan 8:44). Dacă am prezenta faptele înaintea judecății oamenilor și i-am lăsa să își formeze o opinie, am realiza mult mai bine decât folosind fraze dure. Un creștin este delegat să învețe pe cei care pot fi învățați. Angajându-ne în controverse nu realizăm nimic bun. Dacă întâlnim pe cineva care dorește să se angajeze în discuții aprinse, denunțându-i pe cei care sunt creștini, este mai bine să îl lăsăm în pace. „Am spus: voi veghea asupra căilor mele ca să nu păcătuiesc cu limba mea; îmi voi pune strajă gurii mele cât va sta cel rău înaintea mea.”- Psalmi 39:1.

Lăsați pe fiecare care dorește să meargă mai departe pentru a deveni martorul lui Dumnezeu să se comporte asemeni Celui pe care îl reprezintă și să urmeze cursul acțiunilor pe care Isus l-a urmat, mai ales să vorbească adevărul curat și să nu tremure niciodată în fața

dușmanilor. Totuși, în vorbirea adevărului faceți în așa fel încât adevărul să fie cel care taie. Acest lucru va aduce mai mult bine.

SCRISORI INTERESANTE DIN PARTEA TINERILOR

Când apostolul spune Vă scriu vouă tinerilor,” el nu se referă neapărat la oameni care au doar câțiva ani sau mulți ani, ci se referă la cei care sunt cu adevărat tari în Domnul; așadar fraților mai tineri ai Domnului Isus. Mai jos sunt unele scrisori din partea fraților de șaiszeci și opt de ani sau nouăzeci de ani care arată un zel și seriozitate pentru Domnul în purtarea mesajului oamenilor, încât îi rușinează pe mulți dintre tinerii care consideră că sunt atât de importanți înât nu se pot osteni să ducă mesajul oamenilor. Frații care sunt cu adevărat devotați Domnului vor fi interesați de aceste scrieri și că sunt publicate cu acest motiv.

DIN CHESTIONARUL UNUI PIONER MISIONAR

“Sunt în al 68-lea an de viață; am citit tot ce este scris de pastorul nostru iubit și de către succesorul său, fratele Rutherford; am studiat publicațiile Turnului de Veghere de când fratele Russell a lansat primul volum al „Studiilor Scripturii.”

LEVI WALTHALLW, Wichita, Kansas.

El a intenționat să se dedice tot timpul muncii de vânzător, în medie cinci ore pe zi dacă este posibil și să răspundă la întrebarea cu privire la preferința teritoriului, dând două selecții, adăugând o a treia alegere: „oriunde mă trimite Domnul, după cum fratele Pavel a spus, care a fost trimis la neamuri, care nu au auzit niciodată de vestea cea bună.”

IUBIȚI SLUJBA

Dragi frați

La o întâlnire din Norfolk Ecclesia seara trecută, secretarul nostru a citit o comunicație din partea voastră cu privire la oportunități pentru unii în munca de misiune, ceea ce m-a făcut să vă prezint cazul meu pentru sfatul vostru în această problemă. Am aproape șaptezeci și opt de ani , dar sunt destul de activ, dețin o mașină Ford pentru care strâng piese în Norfolk. Am de asemenea un venit mic, care îmi este aproximativ suficient pentru a achita cheltuielile zilnice ale mele și ale soției în limita posibilităților. Locuim cu o fiică, pentru ca soția să nu fie singură. Vă prezint toate acestea ca să înțelegeți mai bine cazul meu și să mă sfătuiți. Nu conduc Fordul pe timp de noapte, numai dacă este absolut necesar. Mă adresez ție frate Tatem, pentru că mă cunoști. Probabil am fost amintit de fratele Macmillan, de frații Woodworth și Van Amburgh. Fratele T.J. Cartwright, care este puțin mai în vârstă decât mine mă va însoți în lucrare și am căzut de acord să împărțim egal tot. Dacă acest aranjament sau acord vă convine și vouă, noi vă stăm la dispoziție. Suntem mai înaintați în vârstă și am fi bucuroși dacă ne-ați atribui locuri în apropiere de Norfolk pentru sezonul de iarnă, după care sperăm să luăm teritorii oriunde considerați că am fi capabili să mergem. Eu, bineînțeles, iubesc slujirea și misionez în fiecare săptămână. Fratele vostru, W. SNELLING, Virginia.

„CONDU-I SPRE LUMINĂ”

Domnilor,

„Am 78 de ani; l-am întâlnit pe fratele Russell de mai multe ori; l-am auzit predicând destul de des; am citit șapte volume din scrierile sale și am câteva din ultimele voastre publicații: *Izbăvire; Unde sunt morții?* etc. Am câțiva oameni buni interesați și vreau să îi conduc spre lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă puteți să îmi dați o activitate prin care vreau să ajut la nobila cauză prin vânzarea cărților voastre. Vă rog să mă sfătuiți. Aș vrea să îmi trimiteți în timp util trei cărți, în special cartea despre iad, etc; și orice considerați că ar fi de folos. Vă implor să mă abonați, fratele vostru de credință, DR. J.H. DUNCAN, *Tenn.*

PRIMIREA ȘI RĂSPÂNDIREA MESAJULUI

Dragi frați

„Mulțumesc lui Iehova Dumnezeu că v-a îndemnat să îmi scrieți. am dorit să fac ceva ca să ajut la vânzarea cărților publicate de Societate, am citit Turnul de Veghere și Golden Age încă de la început și sunt încă în măsură să citesc. Va trebui să îmi schimb ochelarii. Vremea se răcește. Am putut vinde douăzeci și una de copii și să explic numele tuturor cărților. Le-am vândut la Leedey Dewey County, Oklahoma. Până acum, pe perioada de douăzeci de ani cât am stat în Oklahoma, încă nu am dat mâna cu un student I. B. S. A. și am 98 de ani. Al dumneavoastră, în dragostea lui Iehova, THOMAS WIER, *Moorewood, Okla.*

STABILITI CREDINȚA, CURAJUL, CONvingEREA

Dragul meu frate Rutherford

„Cu mare plăcere vă trimit aceste câteva rânduri, exprimându-mi din nou aprecierea cu privire la bunătatea Domnului pentru privilegiile acordate în slujba din ultimul an. Nu este nimic mai dulce decât slujba pentru Rege și m-am bucurat de oportunitățile care mi-au fost acordate. Doresc să spun că pentru mine, cu experiență de douăzeci de ani în adevăr, acum este cel mai bine. Știind că Regele este aici și Sionul este stabilit, bucuriile noastre sunt neapărat bucuriile împărăției. Sunt încrezător, dincolo de cuvinte, că Turnul de Veghere este condus de Domnul și mesajul său este cunoscut la vreme. Nu pot concepe ca vreoa persoană dedicată să nu vadă viziunea atât de clar pusă înaintea noastră. Cu toate schimbările care le văd în jur, determinarea mea este să fac mai mult, trăind dincolo de limitele sentimentelor fizice și deasupra mediilor naturale, dar în plină glorie și putere a viziunii împărăției. Este întradevăr foarte important să experimentezi bucuria Domnului. Îți trimit dragostea mea, dragă frate Rutherford, cunoscând că Domnul te folosește neîncetat printre oamenii săi. Spiritul și zelul tău în interesele divine sunt încurajatoare pentru a fi privite; știi că este o mare încurajare pentru prietenii din această țară. Suntem iubiți de ei și rugăciunile lor se înalță spre binele tău. Aș fi fost bucuros să-ți adresez câteva cuvinte în Glasgow, dar știind cât de bolnav ai fost și foarte ocupat în Govan Hall, nu am insistat. Cererile tale, știi, sunt mari și experiența mea din biroul din Londra mă îndreptățește să apreciez unele dintre aceste lucruri. Sunt încrezător că te simți mult mai bine acum și nu consideri o muncă grea slujba care o aveai în Marea Britanie. De asemenea mă rog Domnului pentru binecuvântarea susținerii din partea Domnului în zilele voastre de necaz. M-am bucurat în citirea cărții „Creația”. Este cu adevărat *minunată* și foarte cuprinzătoare. Conține aproape fiecare element al adevărului pe care Domnul l-a dat poporului său și, prin urmare, amplifică măreția Dumnezeului nostru în lucrarea sa minunată de creație. Dacă a existat vreodată o carte *prețioasă* pentru studenții Bibliei pentru ora de studiu în forma Berean, sunt încrezător că această carte *Creația* este. Cred că ar fi spre folosul prietenilor dacă *suplimentar* la studiul articolului principal din Turnul de Veghere, să se preia studiul *Creației*. Aceasta stabilește credință, convingere și curaj. În încheiere vă asigur de loialitatea mea în slujba Regelui și bucuria anticipării care o am pentru orice va aduce anul 1928. Nu poate fi decât creșterea slujbei și, prin urmare, a bucuriei

pentru că Regele nostru mășăluiește. Cu toată dorința pentru binecuvântările cerești din moment ce intrați într-un alt an de slujbă divină și cu iubirea mea călduroasă pentru voi, eu sunt dragă frate Rutherford, slujitorul tău în regatul bucuriilor,

CLEMENT GILLATT, *Anglia.*

COOPERAȚIA WHOLEHEARTED

DRAG FRATE ÎN HRISTOS

Salutări! Bisericii Toledo îi face deosebită plăcere în a-și exprima către tine și către alți membri a comitetului editorial, ca instrument al Domnului, aprecierea noastră sinceră a minunatelor articole care apar în Turnul de Veghere. Ele sunt întradevăr hrană în vremea potrivită, pe care Tatăl ceresc o dă ca să instruiască, să asiste și să își întărească copiii, în promulgarea prielniceii vremi a împărăției. De asemenea, vă oferim din toată inima sprijinul nostru în partea care o ai în lupta cu organizația Diavolului. Curajul tău este pentru ei (organizația Diavolului) o dovadă de distrugere, dar pentru tine una de salvare, aceea a lui Dumnezeu (Filipeni 1:28); și pentru noi inspirația și imboldul de a ne da toată silința în slujba Regelui nostru. Ne rugăm ca Domnul să te poată îndruma și să te conducă în anul care urmează, dându-ți puterea necesară și acea înțelepciune care vine de sus, chiar până la sfârșitul pelerinajului pământesc.

Cu călduroasă iubire creștină, noi rămânem frații tăi prin mila sa, Biserica TOLEDO (Ohio). W.E WIENEKAMP, Secretar.

ADEVĂRUL PREZENT FOARTE BINE APRECIAT

DRAGI FRAȚI

Salutări în numele noului Rege al pământului. În conformitate cu aprobarea bisericii din Boston, vă trimit iubirea și aprecierea lor în legătură cu lucrurile minunate apărute în Turnul de Veghere. Suntem încrezători că Societatea este folosită din plin de către Dumnezeu Atotputernic pentru a furniza hrană la vreme în susținerea casei credinței. El își împlinește promisiunile căci calea dreptății va străluci mai tare și mai tare, iar astfel o vom găsi. Fiecare număr din Turnul de Veghere aduce o lumină nouă și mai puternică, crescând în consecință bucuria minții și a inimii. Războiul ceresc a început și nu va lua sfârșit până când Satan și organizația sa va fi complet detronată. Rugăciunea noastră zilnică este ca Dumnezeu bunavoinței să te păstreze puternic și plin de curaj să continui lupta și să ajuți „rămășița” să cânte laude lui Iehova, în timp ce bătălia se întetește.

Cu multa dragoste creștină, biserica BOSTON, ALEXANDER ORGSTON, Secretar.

„SUGESTII”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

Dumnezeu să te binecuvânteze din plin, acum când Domnul Dumnezeu își strigă de-a lungul Sionului organizația. Suntem extrem de fericiți de privilegiile zilei și dorim să continuăm loiali până la sfârșit. Recent am fost la o convenție și consider că este onoarea și de datoria mea să îți împărtășesc părerile mele cu privire la acea convenție. A fost o convenție a lucrătorilor sau a slujbei. Chiar dacă nu au fost prezenți mai mult de 300, Domnul a binecuvântat-o extraordinar.

Mărturiile au fost cu privire la hrana binecuvântată de la masa Domnului și cu privire la bucuria slujirii Regelui. Cel mai trist aspect care m-a impresionat a fost atitudinea bătrânilor din apropiere. Lucrătorii, ale căror inimi au fost în deplină armonie cu lucrarea Domnului au fost toți acolo. Fără îndoială unii au avut motiv să lipsească pe care îl puteau spune Domnului; dar absența atâtor lideri a fost cu siguranță o mărturie împotriva lor. Mărturiile prietenilor au demonstrat de asemenea că au flămânzit după învățăturile *Turnului de Veghere* și nu le-au primit. Am avut privilegiul de a vorbi despre „Prima Înviere”. A fost o mare binecuvântare pentru mine și pentru prieteni; și sunt convins prin această experiență, mai mult ca niciodată, că nu poți să accentuezi prea mult importanța de a fi la zi în adevărul prezent. Acesta pare a fi singurul lucru care îi împinge pe prieteni la luptă.

Loialitatea față de canalul de vestire este susținută de mulți, dar puțini sunt cei care o găesc. Se pare că aceste comitete se întorc înspre “Sanhedrini” acum și atunci “luând sfat” cum ar putea “prinde” câteva cuvinte și “să îi alunge” pe cei care sunt hotărâți să lupte împotriva organizației Diavolului. Aceste lucruri se întâmplă sub influența unora care „vorbesc în somn”. Sunt de părere că din moment ce Diavolul a fost alungat din cer ca pârâș a fraților, acea slujbă de acuzare a credinciosului a fost îndreptată spre bătrâni și spre acei care îi admiră mai mult decât ar trebui. Nu îmi place să cred că este o defalcare în biserică; dar odată cu trecerea timpului cineva nu poate să nu o observe. Mai mult, lideri ai sciziunilor care au dispărut în 1918 sunt acum activi. Fără îndoială poate fi rezultatul acelor care sunt nemulțumiți de lucrarea Domnului. Este un timp pentru alarmă în Sion. Condițiile care sunt în fața ochilor noștri par a fi o împlinire sau începutul ei a armatei lui Ghedeon și a luptei. După ce Ghedeon a fost numit să izbăvească Israelul, primul lucru care i s-a cerut să îl facă a fost să demoleze altarul lui Baal, ceea ce a făcut în timpul nopții. (Judecători 6:27). Apoi oamenii din cetate au eșuat în scopul lor de a-l ucide pe Ghedeon datorită acestui act. (Judecători 6:28-32). Se pare că gestul lui Ghedeon de a dărâma altarul lui Baal i-a stârnit pe madianiți și amaleciți și s-au ridicat împotriva Israelului. Puterea lui Dumnezeu a coborât peste el și atunci a chemat o armată. „Dar spiritul Domnului a venit peste Ghedeon, și el a sunat din trâmbiță”, chemarea la luptă (Judecători 6:33-35). Apoi s-a asigurat că Iehova era de *partea lui*. (Judecători 6:36-40). Mulți au răspuns chemării și evident au avut dorința de a lupta cu el. Dar Domnul i-a spus lui Ghedeon: „ Poporul pe care îl ai cu tine este prea mult ca să dau Madianul în mâinile lor; el ar putea să se laude împotriva mea și să zică: Mâna mea m-a izbăvit. Acum vestește poporului spunând: cine este fricos și se teme să se întoarcă și să se îndepărteze de muntele Galaadului. Douăzeci și două de mii de oameni s-au întors; și au rămas zece mii. (Judecători 7:1-3). Apoi a urmat testul apei și numai 300 au băut în așa fel încât să-și țină în același timp ochii îndreptați spre dușmani. „Cu cei trei sute de oameni care au limpăit te voi salva,...și lasă pe toți ceilalți oameni să meargă la casele lor. Așa că au luat merindele oamenilor și *trompetele*; și a ținut pe cei trei sute de oameni.” Judecători 7:4-8.

Apoi Ghedeon a fost încurajat mergând în tabăra lui Madian și auzind istorisirea „turtei de orz” și ce credeau despre victoria lui Ghedeon ce avea să vină. (Judecători 7:9-14). Turta de orz este folosită de săraci în țările estice, și izraeliții erau numiți „mâncători de pâine de orz”. Cu toate acestea, pâinea de orz se rostogolea la vale și a dărâmat cortul lui Madian. Aceste vești din partea dușmanului l-a întărit pe Ghedeon și a fost atât de fericit, încât lăuda pe Dumnezeu și întorcându-se a strigat: „ridicați-vă; pentru că Domnul a dat în mâinile noastre tabăra lui Madian.” Judecători 7:15. Apoi a urmat pregătirea celor trei sute. Ei trebuiau să facă exact așa cum li s-a spus în această bătălie: „Uitați-vă la mine și faceți la fel.” În întunericul nopții, în timp ce inamicul încă dormea, si-a poziționat oamenii lui peste tot în jurul dușmanului, cu trâmbița într-o mână și ulciorul cu o torță în cealaltă. La timpul potrivit s-a dat comanda, ulcioarele au fost sparte și trâmbițele au fost suflate. Cunoaștem restul poveștii, modul în care aceștia s-au înspăimântat și s-au ucis unul pe altul. Ulterior, ceilalți din Israel au continuat urmărirea.

Un minunat exemplu de răbdare găsim în Ghedeon și cei trei sute. „Și Ghedeon a venit la râul Iordan și l-a traversat, el și cei trei sute de oameni care erau cu el, vlăguiți de puteri, dar au continuat.” (Judecători 8:4). Iar Scriptura arată {8: 5-17} că cei care au refuzat să hrănească și să ajute oastea celor trei sute au fost pedepsiți sever de Ghedeon.

În 1918, Domnul a coborât din cer, cu un strigăt de semnal de război, iar din acel moment un mare număr au venit la luptă cu o dorință clară de a lupta. Domnul are de gând să-și facă cunoscut numele și, prin urmare, prea mulți sunt prezenți. Încercările vin și selecția se va face. Fricoșii au posibilitatea să se întoarcă la casele lor. Ei sunt izraeliți, dar sunt fricoși. Acest lucru a fost în conformitate cu reglementările de război din Israel. Frica este molipsitoare și, prin urmare, cei temători sunt separați de ceilalți. Se pare că suntem ACUM la testul apei. O clasă este anunțată să bea și în același timp să nu scape din ochii pe inamic; cealaltă clasă se bucură de apă foarte mult, având fețele lor îndreptate în jos în ea și, aparent, pretinând mai multă iubire și loialitate chiar decât ceilalți. Nu toți cei înscriși vor fi de rang credincios, pare să fie lecția. O simplă cerere de loialitate față de Turnul de veghere ajunge a fi o decepție, și săracele oi nu se pot decide în a spune de care parte ar trebui să fie. Cel credincios face lucrarea Domnului, iar voia Domnului va determina cursul nostru.

Se pare că aceasta este dorința lui Dumnezeu pentru a arăta că, prin puterea Sa, El poate răsturna orice tip de Madian, deși El se va folosi de oameni puțini ca instrumente ale lui. În multe locuri există un sentiment de mare importanță în rândul bătrânilor și o lipsă de apreciere a modului în care Domnului lucrează. Fără îndoială acest sentiment va fi zdrobit în pământ, pentru că numai Domnul va fi înălțat în această zi de mânie.

Serviciul este acum pregătit pentru două funcții mari, și anume: (1) Radio, (2) Serviciul de lucru. Este posibil și cred că va veni timpul, în care Domnul va putea pune la dispoziția rămășiței trei sute stații de radiodifuziune în lume, suficiente pentru a înconjura antipicele „madiane”; și să ne furnizeze suficiente torțe (cărți) pentru a lucra în deplină armonie cu acest mesaj radio. Trămbițele vor corespunde, prin urmare, stațiilor; lucrările de servire corespund „vaselor de lut”, având un scop până în ziua judecății (faciile). Oștirea de trei sute de oameni ar reprezenta în cele din urmă pe cei credincioși și ascultători, care se folosesc de aceste două mijloace, utilizate de către Domnul în răsturnarea madianelor, reprezentând întregul sistem cleric. Serviciul de radio și cel de răspândire a cărților pentru a aduce lumina oamenilor, îi vor face pe aceștia să folosească sabia unii împotriva celorlalți, în loc de a o folosi împotriva lui Ghedeon și a celor trei sute, cum au intenționat inițial. Astfel, Domnul Dumnezeu își face un nume pentru el. Și cei credincioși, la sfârșitul acestei epoci vor fi, de asemenea, convinși că această bătălie care vine este dată de puterea lui Dumnezeu.

Atunci când 300 de stații transmit mai departe mesajul Domnului, tot sentimentul de auto-importanță al clericilor (fie în Babilon sau în IBSA), va fi complet dărâmat, iar numele lui Dumnezeu va fi înălțat. Precum Ghedeon și cei trei sute au fost „vlăguiți de puteri”, dar au continuat, așa va fi cu rămășița. Cei care nu sunt de acord cu Ghedeon și grupul său și refuză să îi însuflețească și hrănească, vor fi pedepsiți de Domnul. Ce oportunitate au bătrânii în acest moment în a hrăni turma lui Dumnezeu, din hrana asigurată!

Ghedeon și grupul au continuat până când au capturat pe cei doi împărați ai dușmanilor lor – posibil chiar reprezentând Fiara și Profetul Mincinos, luați în viață și aruncați în iazul de foc și pucioasă. Cele de mai sus sunt doar niște sugestii, și par a fi încurajatoare pentru dorința de a fi găsit credincios până la sfârșit. Fie ca Domnul să te țină statornic până la momentul acela, și cu multă dragoste și rugăciuni, rămân fratele tău în El.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Februarie 1928

Nr. 4

Prezența Domnului Isus Christos

„Căci pe cum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, astfel va fi și venirea Fiului omului.”

DACĂ cuvintele de mai sus spuse de Isus înseamnă prezența lui corporală pe pământ, atunci venirea lui trebuie să fie graduală. Cuvântul amintit aici „fulger” nu se poate aplica la explozia electricității, obișnuită în timp de furtună, pentru că fulgerul nu se arată de la răsărit și să lumineze până la apus. Domnul nostru a avut în minte soarele, pe care l-a folosit spre a ilustra felul venirii sale.

2. Textul în legătură a servit o puternică dovadă contra prezenței lui corporală sau personală. Răspunzând la întrebarea învățăceilor, El afirmă accentuat, că se vor ridica christoși mincinoși și profeți mincinoși, care vor face semne mari și minuni, care vor rătăci pe mulți, încă și pe cei aleși vor voi să-i amăgească. Apoi adaugă: „Dacă vă va zice cineva: Aici este Christos sau acolo, să nu credeți!” Dacă ar fi voit să exprime acel cuget că se va prezenta pe pământ corporal, desigur n-ar fi folosit soarele spre a ilustra felul arătării sale.

Dumnezeirea lui Christos

3. Nimeni care crede în Biblie, nu poate să tragă la îndoială acea putere a lui Isus Christos de a se prezenta pe pământ cu corpul, dacă el așa voiește. Întrebarea, însă, este aceea: Ce dovadă scripturală este spre a arăta aceea că el, pentru executarea scopurilor lui Dumnezeu, astfel trebuie să se arate? Pentru ce ar fi de lipsă ca astfel să se arate? Dacă referitor la necesitatea prezentării sale pe pământ nu aflăm cauză bazată și dacă nu aflăm dovezi scripturale spre aceea că el astfel se va prezenta, atunci să cercetăm, în mod special, dovezile scripturale referitoare la felul arătării sale.

4. Isus Christos este capul noii creațiuni. El, la Iordan, a fost născut spre natura dumnezeiască. El a murit ca om, dar Dumnezeu l-a înviat din moarte și i-a dat natura dumnezeiască. Iehova l-a înălțat la cel mai înalt loc din marele univers. Să depărtăm odată și pentru totdeauna acel cuget că el ar fi om, fiindcă El nu va mai fi om niciodată. El este imaginea Tatălui. „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evrei 1: 3) Toată puterea în cer și pe pământ s-a dat în mâna lui. (Matei 28:18) Părintele a predat toată judecata în mâna lui și pentru executarea judecății l-a îmbrăcat cu toată puterea. (Ioan 5 :22) Aceasta nu se poate explica acolo, că Iehova s-a despuiat pe sine de toată puterea și dreptul, ci aceasta trebuie să însemne aceea, că de la gloriificarea iubitului său Fiu, Fiul a fost îmbrăcat cu toată puterea și dreptul spre aceea, ca să lucreze în tot lucrul ,ca marele executor încredințat al Tatălui, în armonie cu voința sa.

5. Iehova a dat lui Isus Christos o descoperire despre lucrurile viitoare, pe care Isus a spus-o lui Ioan, servul său. În această descoperire, Isus zice lui Ioan: „, Șed împreună cu Tatăl meu pe tronul

lui.” (Apoc. 3 :21) Tronul este simbolul exercitării puterii competente; aceasta ,deci, înseamnă aceea că puterea competentă a lui Iehova, de aici în colo, se exercită prin iubitul său Fiu, prin Isus Christos și prin purtarea sa. Ei, în procedură, sunt una.

6. Din aceasta, deci, rezultă aceea că ceea ce poate face Iehova, aceasta poate să facă și iubitul său Fiu, Isus Christos. În articolul conducător de mai înainte am adus numeroase dovezi spre a arăta aceea, că Iehova a venit pe pământ, fără ca să fi trebuit să-și lase tronul ceresc. Dacă Iehova a putut veni pe pământ, pentru a se prezenta și a se descoperi oamenilor și făcând aceasta, nu-și lăsa tronul ceresc și nu s-a prezentat pe pământ corporal, atunci, prin urmare, chiar acest lucru îl poate face și Isus Christos. Altfel, acele scripturi, conform cărora el este imaginea Tatălui, n-ar avea o înțelegere deosebită. Dacă Scriptura afirmă aceea că lui I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ, nu se poate ajunge la altă deducție, decât că el are putere a face toate, ce poate face Iehova, fiindcă Ei toate le fac împreună, pentru că acesta este planul lui Iehova.

7. Dacă cugetăm aceea, că pământul este numai o mică parte în lumea creată a lui Iehova, desigur nimeni nu va socoti de lipsă pentru Iehova ca, pentru îndrumarea afacerilor pământului, trebuie să-și lase tronul ceresc și corporal să vie pe pământ. Așa ceva ar atribui o supra importanță pământului , cu mult mai mare decât aceea pe care o notează scriptura pentru pământ, în stăpânirea lui Dumnezeu. Puterea lui Iehova n-are margini. „Unde să mă duc de dinaintea spiritului tău și unde să fug de dinaintea feței (prezenței) tale?” (Ps. 139 :7) Când Dumnezeu își întoarce atenția la lucrurile ce sunt pe pământ, ca să le consacreze atenție, prin aceasta s-ar înjosi dacă s-ar coborî personal pe pământ; căci el tot ce voiește numai, aceasta poate s-o facă prin solii sau trimișii săi, potriviți spre aceasta. Despre aceea că-i stă la dispoziție o oaste de îngeri, nu este nici cea mai mică îndoială — Apoc. 12:7.

8. Preoții au micșorat mărimea lui Iehova Dumnezeu și a iubitului său Fiu. Au șoptit în minți acest cuget, că Iehova Dumnezeu și Isus Christos cu rugăminte îi roagă, pe oameni, ca să părăsească pe diavolul și să vie în cer și că tot lucrul lor îl isprăvesc ei personal. Marea organizațiune a lui Iehova au lăsat-o cu totul afară din socoteală. Organizațiunea diavolului încă a fost lăsată afară din socoteală și așa se vede că despre aceste organizații nici despre una n-au avut considerare. Privind noi împrejur, vedem o puternică organizație pe pământ. Aceasta este organizația vizibilă a lui Satan. Însă, apostolul Pavel spune că Satan are și o organizație mare, care nouă ne este invizibilă și care este vrăjmașul creațiunii noi. (Efes.6 :12) Noi știm din Scripturi, că Iehova are o organizație nevăzută, și că el a avut o astfel de organizație, care execută voința lui. Când Isus a fost prins, a declarat că el ar putea să roage pe Tatăl, și imediat s-ar prezenta mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Isus a știut despre organizația Tatălui.

În cer

9. Isus Christos, după învierea sa, s-a dus în cer, unde s-a prezentat în realitate înaintea feței lui Iehova. (Evrei 9:24). Scris este: „Și s-a pus să șadă la dreapta sa, în ceruri.” (Efes. 1 :20) Este scris mai departe: „El însă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii lui să-i fie puși sub picioare”.(Evrei 10:12,13) El a ocupat această poziție în armonie cu voința lui Dumnezeu exprimată: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” — Psalmii 110:1.

10. Aceste scripturi definesc poziția cerească a lui Isus Christos, și încă acea poziție grațioasă, că poate să fie cel mai aproape de Tatăl. Dar, desigur, înțelesul acestor scripturi nu se poate explica că ar însemna aceea că Isus, în cele optsprezece secole trecute sau mai mult, ar fi

fost în inactivitate. Fără îndoială, în tot timpul acesta, a fost ocupat cu lucruri importante. Însă, chiar în decursul acestui timp, a așteptat acel timp potrivit al lui Iehova, când va putea consacra o deosebită atenție intereselor pământului. Știm că a făcut și în acel timp unele lucruri, pentru că a zis: „Mă duc ca să vă gătesc un loc.” Aceasta a zis-o ucenicilor săi și aceluia care vor fi urmașii lui. A mai zis că, după isprăvirea acestui lucru : „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde Sunt Eu, să fiți și voi.” —Ioan 14 :3.

11. Pregătirea locului pentru membrii corpului său a trebuit să țină de la timpul când Isus s-a prezentat cu prețul de răscumpărare în cer, până când vine îndărăt ca să îi ia și pe ei la sine. Aceasta scriptură, singură, se vede arătând aceea, că în timpul pregătirii locului pentru poporul său, va fi cu totul departe de pământ. Noi, însă, trebuie să comparăm scriptură cu scriptură și să știm că scripturile sunt în armonie. Chiar înainte de mergerea sa în cer, Isus a zis învățăceilor săi: „Iată ... eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului acestuia.” (Mat. 28:20). În legătură cu explicarea acestei scripturi, aceea a zis Isus că, în iubirea lui și în cugetul său le va purta de grijă și așa va fi cu ei. Cu alte cuvinte îi va iubi, se va cugeta la ei și, prin aceasta, va purta în inimă interesele lor. O astfel de explicare se poate aduce în armonie cu puterea nemărginită a lui Christos. Omul se poate cugeta la cei depărtați, poate să-i iubească și astfel să le poarte de grijă. Însă ființa dumnezeiască totul poate să facă pentru iubii ei, de ceea ce au lipsă, fie prezentă sau în depărtare.

12. Atunci, deci, cum poate el să fie cu ei, deși este în cer? Oare poate el să privească spre ei din cer? „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței lui, el privește pe toți locuitorii pământului.” (Ps. 33 : 13, 14). Această scriptură se referă la Iehova. Fiind aceasta adevărat despre Iehova, pentru ce n-ar putea fi adevărat și referitor la Isus Christos? Iehova trimite îngerii săi, ca să fie spre serviciu servilor săi în lipsurile lor. Pentru ce n-ar putea face chiar aceasta și Isus Christos? „Nu sunt oare toți spirite puse în slujba lui Dumnezeu, trimise să îndeplinească o slujbă în folosul celor ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). Aceasta arată aceea, că Domnul a fost cu ei prin reprezentanții săi. Iarăși este scris : „Îngerul lui Iehova tăbărește în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie. (Ps. 34 : 8) Aceasta, desigur, a fost adevărat în decursul întregului timp creștinesc, referitor la fiecare credincios. Până la venirea Domnului, urmașii săi credincioși au fost împreună cu făcătorii, fiindcă Isus a zis că aceia trebuie să crească împreună, până la timpul secerișului (Mat 13 : 30). Isus Christos, reprezentându-se pe sine prin soli credincioși, potriviți pentru aceea și, prin astfel de împrejurări, a putut să fie cu credincioșii săi și să le păzească interesele lor.

13. Mai departe, a zis ucenicilor săi: „Căci unde sunt adunați doi sau trei în numele meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor!” (Mat 18 :20) Pentru ce să nu explicăm aceasta, în armonie cu altele scripturi, adică, că unde doi sau mai mulți indivizi consacrați Domnului se adună împreună în numele lui, el este prezent, reprezentat prin îngerii săi, îngrijindu-se despre lipsurile lor? Isus a zis că îngerii pot să vadă totdeauna fața Tatălui. Pentru ce n-am putea ajunge la acea deducție, că acești soli sunt prezenți pentru aceea, ca rugăciunile celor adunați să le ducă la Domnul? Credincioșii au spiritul Domnului, prin care sunt mângâiați. Face bucurie și ocrotirea Domnului, prin reprezentanții săi potriviți, prin îngeri.

14. Nu este prea înțelept acel cuget, că în decursul celor optsprezece secole, când Isus a fost în cer, numai așa a putut să fie cu atențiune asupra credincioșilor săi urmași, dacă ar fi venit personal sau trupește pe pământ. El n-a avut lipsă să vie pe pământ, pentru aceea ca să observe că ce se întâmplă pe el și că ce trebuie făcut. Să lepădăm pentru totdeauna acel cuget, că puterea gloriificatului Isus Christos ar fi în ceva chip limitată. Dacă un om poate să îndrumeze pe alții și de la o depărtare de cincizeci de metri, sigur, că Isus Christos cu puterea lui fără de margini poate să conducă pe credincioșii săi, fără considerația depărtării.

Ilustrația potrivită

15. Dacă Domnul ne dă o ilustrație, putem să fim siguri, că aceea se potrivește. Isus a dat ucenicilor săi o ilustrație potrivită despre felul venirii sale. Aceasta, însă, a făcut-o răspunzând la întrebarea adresată lui, zicând: „Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.” Este învederat că el, aici, s-a cugetat la lumina razelor soarelui, care mai întâi se arată la răsărit întunecoase, dar, după aceea, într-una crescând ajung până la apus. (Venirea Fiului omului o înțelegem acum mai clar și aceasta va fi, în numărul viitor, într-o întrebare lămurită.)

16. Să fim cu atențiune la aurora soarelui și la răsărirea lui. Mai întâi lumina se arată la răsărit într-o strălucire cu totul slabă. După câțva timp lumina crește. Norii sunt străbătuți de strălucire, pe când vedem o minunată scenă, care îmbucură inima și, plini de respect, strigăm: „O Iehova, ce minunate sunt lucrurile tale, toate cu înțelepciune le-ai făcut! Lumina crește într-una și, atunci, deși norii acopăr soarele, este ușor a cunoaște că se luminează de ziuă. Fiecare zice: „A răsărit soarele și soarele este aici. În realitate soarele este tot așa departe de pământ, cum a fost la miezul nopții.” Aceasta poate să conducă la acel cuget că Domnul, la venirea lui, este tot la acea depărtare de pământ cum a fost în timpul cel mai întunecos al vârstei creștine. Soarele, numai- decât se desface din nori și totul devine luminos. Decurgerea ce a putut fi privită este următoarea: 1) O mică lumină se ivește, care arată prezența soarelui; 2) se ridică mai multă lumină, care descopere prezența soarelui și deplina dezvăluire a strălucirii lui. Sub toate aceste desfășurări graduale, soarele este prezent.

17. Trei cuvinte grecești figurează în legătură cu venirea Domnului sau cu prezența lui; foarte frumos corespund celor trei trepte de mai înainte. Aceste cuvinte sunt: „Parusia” care însemnează „prezență”, „epipfania”, care însemnează „prezență și arătare într-o mai mare lumină”, și „apocalipsis”, care însemnează „prezență arătată clar și complectă dezvăluire”. Să ne gravăm în minte acest chip de figurație, pe care l-a dat Isus, continuând cercetarea Scripturilor referitor la a doua sa prezență!

1874

18. Să ținem totdeauna în minte că Scriptura a fost scrisă pentru binele bisericii, în mod special, însă, în interesul acelor care vor fi pe pământ în timpul sfârșitului lumii. (Rom 15:4 ; 1 Corint. 10 :11) Aceia care într-adevăr s-au consacrat Domnului, sunt privilegiați cu aceea că pot să fie în lumină. Toți ceilalți umblă în întuneric. (Ps. 82 :5) În broșura cu titlul „Reîntoarcerea Domnului” este dovedit că anul 539 d.Ch. este acel an, de la care începând se socotesc zilele profetice ale lui Daniel. Profetul zice următoarele: „Fericit cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. (Daniel 12 :12) Aceste 1335 de zile simbolice însemnează tot atâția ani; Socotind acest timp de la 539 d.Chr. s-a sfârșit în toamna anului 1874, adică aproape la începutul anului 1875. Aceasta însemnează timpul fericit amintit prin Daniel.

19. Înainte de acest timp credincioșii au fost înconjurați de unii de aceia care numai s-au mărturisit creștini, dar n-au fost credincioși consacrați. Au fost cuprinși de întuneric, însă totuși Domnul a fost cu ei și a apărât interesele credincioșilor. Acea pentru ce ei s-au rugat și aceea în ce au sperat a fost venirea Domnului. Pe la începutul anului 1875, conform mărturiei faptelor, lumina în mintea credincioșilor a început să se însenineze gradual, arătându-le că a sosit timpul prezenței Domnului. Aceasta corespunde primelor raze ale soarelui sau fulgerul ce se arată la răsărit. Aceasta a

fost începutul parousiei Domnului. Aceasta a sporit lumina în mintea acelor credincioși, care au avut spiritul Domnului și care au fost cu atenție spre reîntoarcerea lui.

20. De unde a venit lumina? Dumnezeu, cu fața lui s-a întors către poporul său ce este pe pământ și a trimis pe iubitul său Fiul, ca să fie cu deosebită atenție asupra unșilor ce sunt pe pământ. Aceasta a fost începutul pregătirii timpului de reînsoțire a lui Dumnezeu, desemnat prin profetul său. Atunci a început Domnul Dumnezeu să adune, prin Isus Christos, pe aceia care au încheiat cu el legământ de sacrificii. (Ps. 50 : 5) El i-a scos din închisoarea Babilonului, i-a adunat și i-a hrănit cu hrana potrivită; iar ei s-au bucurat.

21. A fost de lipsă oare pentru Domnul Isus Christos ca să fie prezent pe pământ cu corpul, pentru ca să isprăvească această lucrare? Desigur că nu! Cu puterea lui nemărginită toate a putut face pentru biserica sa, pe când era în cer cu Iehova. Iehova, deja cu mult înainte, i-a dat lui toată puterea în cer și pe pământ. Dacă cugetăm aceea că Isus trebuia să fie atunci pe pământ cu corpul, trebuie să primim și aceea, că tot atunci trebuia să fie pe pământ și Iehova, pentru că apostolul afirmă că tot acel timp, când Iehova trimite iarăși pe Isus Christos, însemnează și prezența sau fața sa. Fapt. Ap. 3:19,20.

22. Adevărul înțeles este acela că Isus Christos, sub îndrumarea Tatălui, atunci a început a devota o deosebită atenție urmașilor săi ce sunt pe pământ, ca să-i scoată din Babilon și să-i adune laolaltă și să le dea hrana potrivită timpului. Aceasta a făcut-o prin sporirea luminii sale către ei și așa a făcut clară prezența sa înaintea lor. Fiindcă pentru personalități dumnezeiești depărtarea nu este piedică, anunțul acesta al prezenței sale, sporirea luminii pentru poporul său, tot așa a putut să-l facă, dintr-un loc ca și din altul. Altele scripturi arată că el, în acel timp a fost în cer; aceasta însă nu este în contra prezenței sale, fiindcă el tot așa de bine își poate exercita puterea din cer, ca și cum ar fi pe pământ.

23. În anii următori după anul 1874, lumina pentru poporul lui Dumnezeu a crescut într-una. Ei au ieșit din Babilon prin lumina care strălucea de la prezența Domnului Isus și au venit cu mare bucurie. Dumnezeu înainte a spus despre acesta. (Ps. 126 :1—3) Aceasta este acel timp, în care Domnul și maestrul principal al secerișului deosebește pe cei dreپți ilustrați în parabolă prin grâu de cei răi ilustrați prin neghină (tăciune). Deci acesta este timpul secerișului, în care Domnul este prezent. Aceasta prezență însă se arată din aceea lumină pe care o revarsă asupra lor și din modul de tratare cu ei. El deosebește pe cele două clase, prin care fapt face de cunoscut prezența sa.

24. Cuvântul „prezență” este tradus din cuvântul grecesc „parousia”. Prezența lui s-a început în 1874, pe cum reprezintă lumina neîntreruptă a razelor soarelui. Soarele niciodată nu se întoarce îndărăt pe drumul său. Dacă noi ținem la aceea că el a trebuit să se prezinte pe pământ cu corpul, atunci el a trebuit să se întoarcă înapoi în cer, ca să aranjeze lucrurile de acolo. Această deducție ar răsfrânge în limitații puterea Domnului Isus Christos, pe când Scriptura arată că el are putere nemărginită.

25. Iacov, sub inspirație, a zis fraților săi: „Fiți îndelung răbdători fraților, până la venirea Domnului!” (Iacob 5 : 7) Aceste cuvinte arată aceea, că frații vor fi încunjuțați de întunec până la prezența Domnului, iar atunci, prin venirea și creșterea luminii, prezența lui va deveni învederată. Faptele naturale arată aceea că lumina a început să se arate pe la 1874 și de atunci crește într-una, prin care acest timp este denumit de începutul prezenței Domnului, care de atunci ține într-una, continuând stabil.

26. Atunci, dar, ce deosebire este între prezența lui, care ține de la 1874 și între aceea că, de la mergerea lui în cer a fost totdeauna cu învățăceii săi? Până la venirea lui întâmplată în 1874, biserica a fost înconjurată de întunec. La sfârșitul anului 1874 s-a dat mai mare lumină bisericii, care a corespuns prezenței Domnului. Dumnezeu și-a întors fața către ei, la care Isus Christos a

întors o deosebită atenție spre scoaterea lor din Babilon, spre adunarea lor și spre pregătirea aducerii lor în starea templului.

1914

27. Apostolii nu au întrebat numai aceea căci „care va semnul prezenței tale?” Pe ei i-a interesat venirea împărăției care, după înțelesul lor, va veni la sfârșitul lumii, când va domni Messia. Pentru aceea întrebarea lor a sunat astfel: „Care va fi semnul (dovada) venirii tale și a sfârșitului lumii?” (Mat. 24 :3). Aceste două lucruri, adică prezența și sfârșitul lumii, se țin laolaltă. Dacă Isus Christos trebuie să vină cu corpul, ca să se prezinte și să pârjolească lumea, pe cum unii au învățat, aceasta într-un mod nechibzuit, atunci nu era de lipsă a se da nici un semn sau dovadă referitor la aceasta, mai cu seamă pentru învățăceii. Aceasta toți ar fi cunoscut-o foarte ușor. Întrebarea a fost aceasta: Cum vor putea cunoaște învățăceii săi prezența lui sau prezența lui și sfârșitul lumii?

28. Isus i-a învățat pe ei aceea, că Satan domnește asupra lumii și el n-are nimic cu această lume; pentru aceea, această lume trebuie să treacă înainte de a-și începe Isus activitatea contra ei. Dumnezeu a permis națiunilor ca să întocmească guverne pe pământ, pe când Satan era domnitorul. Timpul națiunilor s-a sfârșit în 1914, fiindcă acest interval a trebuit să țină de la anul 607î. Chr., neîntrerupt 2520 de ani. Din întrebare și din răspuns nu se poate trage aceea deducțiune că Domnul n-a fost prezent înainte de sfârșitul lumii. Chiar, din contră, Scriptura arată aceea, că el a fost prezent înainte de sfârșitul lumii.

29. Răspunsul lui Isus a fost acela, că strâmtorările de la sfârșitul lumii, vor fi marcate de războiul mondial, foamete și epidemie. Faptele naturale arată împlinirea cuvintelor lui profetice, că acestea s-au început către sfârșitul anului 1914 și că el atunci a fost prezent. Scriptura și altele fapte naturale arată aceea, că el a fost prezent și înainte de aceea. Atunci, dar, unde a fost corpul glorificat al lui Isus în 1914 sau mai înainte? A fost de lipsă oare pentru el ca atunci să fie prezent cu corpul?

30. Scriptura arată aceea, că atunci când Isus Christos s-a suit în înălțime, a șezut cu Părintele său pe tronul lui și acolo a trebuit să rămână în neactivitate față de vrăjmașul, până când Tatăl nu l-a îndrumat la activitate. (Ps. 110:2 ; Evrei 10 :12,13 ; Apoc.3: 21) Cu mult după începutul prezenței sale, la sfârșitul anului 1874, s-a dat o luptă, deoparte între Domnul și oastea sa îngerească și de altă parte între Satan și îngerii săi, când Satan a fost aruncat din cer. (Apoc. 12 :1—9). Conform acesteia, prezența lui Isus cu corpul trebuia să fie în cer. Tot atunci el a putut să fie prezent pe pământ, reprezentându-se pe sine prin reprezentanții săi sau prin exercitarea puterii sale de pe tronul ceresc.

31. Războiul mondial a izbucnit cu iuțea și într-un timp cu acesta a venit mai mare lumină la creștinii de pe pământ. Isus Christos a fost prezent. Creșterea cu iuțea a luminii prezenței sale este exprimată de cuvântul grecesc „epipfania”, care în Bibliile noastre este tradus prin „descoperire” sau „arătare.” (2Timot. 2 :8 ; Tit 2:13). Aceasta nu însemnează aceea, că Isus a trebuit să meargă înapoi în cer spre a se lupta și „după aceea, iarăși să vie și să stea pe pământ. „Epipfania” însemnează arătarea luminii mai mari, deși, chiar atunci pentru alții a crescut întunericul.

32. Conform faptelor este sigur că însuși preoții vestiți ai creștinătății, deși au fost în întuneric în ce privește cea mai mare parte a adevărului, totuși războiul mondial și împrejurările în legătură cu el le-au recunoscut ca semnele celei de a doua veniri a Domnului. Acest timp iarăși a însemnat descoperirea luminii mai mari pentru scumpii sfinți ai Domnului, care lumină a crescut într-una. Mulți nori au venit peste aceia, care n-au folosit lumina dezvoltată spre înaintarea lor. Aceștia au ajuns în întuneric. Așa au pățit aceia care, în 1914 , au văzut ceva lumină, dar s-au întors de la ea.

Cei credincioși văd tot mai multă lumină și-și continuă drumul în aceea lumină, care conduce până la ziua deplină.

1918

33. Ziua pregătirii lui Dumnezeu ține de la 1875. Dumnezeu și-a descoperit prezența lui astfel, că și-a întors fața către poporul său, pe când Isus Christos așa și-a descoperit prezența sa, că munca denumită pentru el în planul dumnezeiesc a executat-o. În tot timpul acesta Isus Christos a fost prezent. Apoi Domnul Isus deodată sau în timpul hotărât a venit în templul său, chiar așa cum a plănuț Tatăl. „Iată, eu trimit pe solul meu, ca să gătească calea înaintea mea; și de odată va intra în templul său, Domnul pe care-l căutați, solul legământului pe care-l doriți; iată că vine, zice Iehova, Dumnezeul oștirilor.” — Maleahi 3 :1.

34. Pentru ca să vie în templul său, a fost de lipsă pentru Isus prezența corpului său pe pământ? Scriptura zice: „Și s-a deschis templul lui Dumnezeu, care este în cer.” (Apoc. 11 :19). Învingătorii credincioși compun templul lui Dumnezeu. (1 Corint. 3:16,17 ; 2Corint. 6 : 12, 1 Petru 2:5). Deci, clasa templului cuprinde în sine pe aceia care au murit în credință și pe aceia care, pe pământ, sunt credincioși până la capăt. Aceia care au murit în credincioșie, mai întâi fiind înviați, trebuie să fie așezați în templu ca pietre vii. Deci, este clar că deschiderea templului în cer se referă la învierea apostolilor și a celorlalți care au murit în credința lui Christos. Cu mult se vedea mai rațională aceea presupunere, că Domnul Isus Christos mai vârtos și-a exercitat puterea sa referitor la sfinții săi în cer, decât pe pământ. El, desigur, a putut să exercite aceasta în amândouă locurile, dar pentru ce ar fi trebuit să vie el pe pământ ca să facă aceasta?

35. Venirea în templu trebuie să însemneze atât venirea lui Iehova, cât și venirea lui Isus Christos. Această deducție este sprijinită de următoarele cuvinte ale apostolului Pavel: „Așteptând fericita speranță și arătarea măreață a marelui Dumnezeu și a mântuitorului nostru, Isus Christos.” (Tit 2:13). Cuvântul tradus aici cu „arătare” sau „descoperire” derivă din cuvântul grecesc „epipfania”, care, pe cum am spus deja, înseamnă „arătare” sau „descoperire.” Acest cuvânt grecesc este compus din „epi” care înseamnă „sus” și „fania” care înseamnă „descoperire, strălucire sau ridicare de lumină”, deci cuvântul întreg înseamnă „descoperire (arătare) sau apariție”. Deci, așa se vede că acesta vrea să însemne acel timp când Iehova și Isus Christos se vor arăta, cu mult mai mare glorie, ca mai înainte.

36. Afirmația profetului este aceasta: „Când Iehova va rezidi Sionul, în mărirea sa se va arăta”. (Ps. 102 :17 — după trad. engl.) Aceste texte arată atât descoperirea lui Iehova sau arătarea lui, cât și a iubitului său Fiu.

37. Dar în ce chip? Cu prezența corpului pe pământ? Desigur că nu! Ci prin revărsarea luminii mai mari peste unșii săi. Acesta este acel timp, când Iehova se îngrijește despre mantia dreptății, sub care aduce și pe membrii bisericii lui Christos ce sunt încă pe pământ. Desigur, Iehova n-a trebuit să vină atunci pe pământ și iarăși să se întoarcă în cer. Mai departe, nu este bază pentru acea deducție, că Isus a trebuit să vie pe pământ, ca să se descopere și, după aceea, iarăși să se reîntoarcă în cer, ca acolo să ducă lucru la îndeplinire. Aceasta înseamnă aceea, că în timpul acela se va îndeplini o mai mare arătare a prezenței Domnului, prin revărsarea luminii mai mari peste creștini. Aceasta se unește cu acele cuvinte ale lui Isus, în care aseamănă modul venirii sale cu răsăritul soarelui.

38. După tulburarea războiului mondial și după lucrurile ce au urmat acestuia, care au însemnat începutul necazurilor, adevărul a devenit cu totul întunecat pentru creștinătatea nominală. Conducătorii ei au căzut și n-au mai cunoscut voia lui Dumnezeu și nici nu s-au mai îngrijit despre

aceea. Aceste fapte arată împlinirea următoarelor cuvinte ale lui Isus: „Soarele se va întuneca și luna nu-și va da lumina sa, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor clătina. Și atunci se va arăta semnul Fiului omului în cer.”(Matei 24:29, 30). Nu s-ar putea deduce că acest semn se va arăta înaintea lumii, ci acesta se va descoperi pentru clasa bisericii. Acești credincioși au văzut acel adevăr, conform căruia Domnul este în templul său; ei au văzut și văd într-una și înțeleg organizația lui Dumnezeu, cu care stă în față organizația vrăjmașului, care acum, încurând, trebuie să se nimicească. — Matei 24 : 30 ; Apoc. 12 :1-3.

39. Este natural că clasa bisericii n-a văzut aceste lucruri cu ochii trupești, ci lumina mai mare ajunsă la ei le-a făcut posibil ca să deosebească aceste fapte. Această lumină corespunde prezenței Domnului și arătării strălucirii lui sporită.

Armagedonul

40. Scriptura arată „că bătălia Atotputernicului Dumnezeu” va arăta lumina mai mare dată sfinților săi și marea descoperire a puterii lui Dumnezeu pe seama tuturor. Isus Christos va fi prezent și, ca comandant general, va conduce lupta. Cuvintele „parousia” și „epifania” sunt deopotrivă potrivite la descrierea acestui timp, fiindcă Isus Christos va fi prezent și se va arăta. Atunci, dar, va fi prezent pe pământ cu corpul? Ar fi o mare îndrăzneală a afirma hotărât aceasta sau contrariul, fiindcă aceasta n-o știm. Că el poate să fie prezent cu corpul și astfel să conducă lupta pe pământ, aceea este sigur, dar este sigur și aceea, că aceasta poate să conducă și din cer. El poate să-și descopere prezența sa în toate părțile pământului și dacă corpul său glorios va fi în cer sau pe pământ.

41. Scriptura accentuează că Armagedonul este bătălia lui Dumnezeu: (Apoc. 16: 14, 16). Isus Christos va fi cel mai mare în această luptă, care va conduce armatele lui Iehova, căci Scriptura spune și aceasta astfel. (Apoc. 19 :11-14; Ps. 110 :2-5; 45 :4-6) Cu greu se poate cugeta că Iehova își va lăsa tronul său ceresc în timpul acestei lupte și va veni pe pământ. Chiar acest argument trebuie să se refere și la Isus Christos. Armagedonul va face de cunoscut la toată făptura că Iehova este Dumnezeu și Isus Christos este iubitul său Fi, Regele regilor și Domnul domnilor. Popoarele pământului nu vor vedea cu ochii trupești pe Isus Christos, totuși, cu toții vor observa prezența lui, fiindcă atunci se va descoperi pentru ei mare lumină și mare putere, din care cauză se vor întrista.

Norii

42. Scris este: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns.” . (Apoc.1 : 7). Norii reprezintă strâmtorare. În legătură cu venirea Domnului este arătat, că înaintea multora va deveni cunoscut acest fapt în mijlocul mării strâmtorări. Înșuși aceasta strâmtorare va aprinde lumină în mințile lor și va dovedi despre aceea, că Domnul a luat în stăpânire lucrurile pământului. Așadar, cuvintele „parousia”, cât și „epifania” corespunzător se pot acomoda la aceasta, căci aceea va însemna prezența Domnului și arătarea sau descoperirea lui pentru făpturi, care va lumina mințile lor și le va da cunoștință.

43. Norii înseamnă strâmtorare. Cuvântul „nor”, folosit în înțeles simbolic, nu înseamnă întotdeauna strâmtorare. Când Dumnezeu a apărut pe izraeliți în contra egiptenilor, conform scripturilor „Iehova mergea înaintea lor; ziua în stâlp de nor, spre a le arăta calea, iar noaptea în stâlp de foc, spre a lumina drumul lor, ca ei să poată merge ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta ziua de dinaintea poporului, nici stâlpul de foc noaptea.” (Exodul13 : 21, 22) . Norul a însemnat

aceea că prezența lui Iehova este cu Israel. Noaptea a luminat norul și l-a făcut în stâlp de foc, care a mers înaintea poporului. Acest nor și stâlp de foc a fost adăpost și mângâiere aceluia care au fost în armonie cu Dumnezeu, dar pentru vrăjmașii lor a fost norul întunericului și al spaimei. (Exodul 13 :21, 22 ; 14:18—20) Atunci Iehova a fost prezent în nor și în stâlp de foc.

44. Când izraeliții au murmurat în contra lui Moise ,Aaron a grăit către ei și ei „se uitară spre pustiu și, iată, mărirea lui Iehova se arată în nor.” (Exodul 16:10). Deci, Iehova a făcut de cunoscut lui Israel prezența sa. Când Iehova a introdus legământul legii la muntele Sinai, s-a arătat poporului în nor, când s-au ridicat mari fulgere și tunete, care au însemnat puterea și prezența lui. (Exodul 19 :16). Pavel zice că o asemenea stare va fi și la introducerea legământului nou; și că atunci vocea lui Iehova va zgudui tot pământul, dar nu numai pământul, ci și cerul. Astfel se va face de cunoscut prezența și puterea lui Iehova.

45. Când, la îndrumarea lui Iehova, ridicarea cortului a fost isprăvită, atunci „Atunci norul a acoperit Cortul Întâlnirii, și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în Cortul Întâlnirii pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul. cât au ținut călătoriile lor, copiii lui Israel porneau numai când se ridica norul de deasupra cortului. Și când nu se ridica norul, nu porneau până ce nu se ridica. Norul Domnului era deasupra cortului ziua; iar noaptea, era un foc, înaintea întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor.” Exodul 40:34-38.

46. Atunci Iehova a fost prezent prin descoperirea gloriei și puterii sale. Dar nici într-un caz nu putem să ne legăm de aceea că el a fost prezent personal.

47. Isus, în legătură cu a doua sa venire, a zis: „,Vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă”.(Matei 24 :30) Aceasta nu înseamnă aceea că oamenii vor vedea cu ochii trupești corpul glorios al lui Isus Christos; dar spre aceea nu avem motiv că pentru ce n-ar vedea oamenii cu ochii simțirii norii luminați cu gloria Domnului și descoperitori ai puterii sale. Aceasta va vesti spaimă celor necredincioși, dar bucurie aceluia care iubesc pe Domnul și care doresc introducerea dreptății pe pământ. Să nu uităm că puterea Domnului Isus este nemărginită. Puterea lui este în stare ca să ridice nori puternici pe tot pământul, așa ca tot omul de pe pământ să vadă odată descoperirea maiestății, a puterii și a gloriei sale. Domnul Isus ,desigur, are putere spre aceea ca astfel să-și descopere prezența și tot atunci să rămână în cer. Că chiar în ce chip se va întâmpla aceasta, o știe numai Iehova și iubitul său Fiu. Însă aceea este fapt că Iehova , din timp în timp, și-a descoperit prezența sa poporului său prin nor și prin foc, care arată că aceasta o va face iarăși.

48. Însuși Domnul Isus cu ocazia convorbirii cu Saul din Tars, s-a descoperit prin mare strălucire. Scris este: „Deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. Atunci Saul a auzit o voce, care i-a zis: „,Eu sunt Isus pe care tu-l prigonești.” (Faptele Ap. 9:3, 5). În timpul acela Domnul Isus a fost în cer, fiindcă el s-a suit la Tatăl. Însă este sigur că Saul a văzut o mare strălucire, care a arătat prezența și puterea gloriei lui Isus Christos. Se vede rațional, că Domnul își va face de cunoscut puterea și prezența sa popoarelor și națiunilor pământului prin marea strămtorare și prin descoperirea văzută a gloriei sale.

49. Așa se vede că și apostolul Pavel chiar la acesta timp se referă, când zice: „Și atunci se va arăta (mai bine zis: se va face de cunoscut) acel nelegiuit, pe care Domnul îl va mistui cu suflarea gurii sale și-l va pierde cu strălucirea venirii sale (după textul grecesc: cu epipfania parousiei sale).” (2 Tesalon. 2 :8) Fiind Domnul prezent chiar atunci, va dărâma organizația Diavolului prin „epipfania” sa, adică prin arătarea sa.

50. Popoarele pământului, care vor trece prin marea bătălie a Armagedonului, trebuie să se convingă, în modul rânduit de Domnul, că aceea este arătarea puterii sale și timpul prezenței Regelui, care a fost așezat pe tronul său. Isus zice: „Veți vedea pe Fiul omului venind pe norii

cerului, cu putere și cu mărime mare.” Aceasta nu înseamnă că vor vedea corpul său. Din contră, el a zis că lumea nu-l va mai vedea. Ioan 14:19. Din aceasta nu urmează, în chip necesar, aceea că el atunci trebuie să fie pe pământ cu corpul; căci așa cum Iehova s-a descoperit în nor și stâlp de foc și așa cum Isus s-a descoperit pe sine în mare strălucire cerească, chiar așa își va putea descoperi mărirea și puterea sa poporului, prin lucruri vizibile ochilor și aceasta poate să o facă ori pe pământ, ori în cer.

51. Nimeni să nu micșoreze puterea lui Iehova sau a Domnului Isus Christos. Toate lucrurile derivă de la Tatăl, prin Fiul. Nici un creștin să nu se lase a fi condus în rătăcire prin unii filozofi falși, care zic că Domnul Isus încă nu s-a reîntors. Însuși Isus declară că amăgirile vor fi în așa măsură că, dacă ar fi cu puțință, ar amăgi și pe cei aleși adevărați. Însă aceia care au spiritul Domnului și care sunt ai săi, nu vor fi amăgiți.

52. În timpul potrivit, puterea și prezența Domnului se vor face pe deplin cunoscute, adică se vor arăta în modul descoperit, pe cum este exprimat prin Apocalipsa. Atunci toate cele trei cuvinte: parousia (prezență) epifania (arătare) și Apocalipsa (descoperire deplină), în legătură cu prezența lui, se vor putea aplica în mod corespunzător. Deci, este învederat că acel chip pe care l-a dat Domnul Isus Christos despre soarele, adică fulgerele ce ies de la răsărit și se arată până la apus, arată modul venirii sale și a descoperirii sale pentru neamul omenesc.

53. Despre aceea că Domnul nostru Isus Christos este prezent de la 1874, că strălucirea prezenței sale se arată într-una tot mai tare, că Dumnezeu, la timpul său potrivit, va face pe deplin cunoscute prezența și puterea sa, avem dovezi pe deplin convingătoare. Vrajmașul acum se folosește de orice mijloc posibil ca să nimicească pe „rămășița seminței femeii, care păstrează poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Christos”. Un mod al său pentru aceasta este acela, că pe unii dintre poporul Domnului vrea să-i înfășure în somn și să-i facă să creadă că Domnul încă n-a venit. Lasă să se trezească credincioșii unși spre știința situației! Acum este timpul la aceea, că clasa templului trebuie să lumineze, căci Domnul este aici. Cuvintele profetului sună: „Scoală-te, luminează, căci lumina ta a venit și mărirea lui Iehova a răsărit asupra ta”. Isaia 60:1. Aceste cuvinte se aplică la timpul de acum.

Întrebări pentru studiile bereane

1,2. Cum putem să știm că Isus, în acest text, nu s-a cugetat la fulgerul luat în înțelesul comun? În contra a ce amăgiri a păzit pe urmașii săi în timpul prezenței sale?

3-6. Permițând posibilitatea prezenței lui Isus cu corpul, dovediți că aceasta n-a fost de lipsă! Care este poziția prezentă a lui Isus Christos și care este întinderea cerului de pătrundere a puterii sale? Influențează oare această putere și drepturile lui Iehova? Conform acesteia, în ce relație stă prezenta putere a Domnului Isus cu puterea lui Iehova și ce controlează expresia acestei puteri din partea Domnului Isus?

7,8. Ce am văzut deja despre modul prezenței lui Iehova și despre acele unelte ale sale, prin care își exercită planul său? Ce n-au cunoscut preoții cu privire la relația dintre Părintele și Fiul său? Și ce n-au cunoscut referitor la acel mod, conform căruia se realizează intențiile dumnezeiești? ? Și ce n-au cunoscut referitor la acele unelte, pe care le folosește Satan la ducerea spre îndeplinire a lucrurilor sale? Dă dovezi scripturale despre aceea, că cine alcătuiesc aceste organizații mari! Cum au ajuns la cunoștința acestora?

9-12. Unde s-a dus Isus la sfârșitul celor patruzeci de zile după învierea sa? Cu ce scop direct? Cu ce făgăduințe asigurătoare s-a despărțit de învățăceii săi? Deși, începând de atunci a fost în

activitate, pentru ce a trebuit totuși să aștepte timpul hotărât de Tatăl? Până când? Care lucruri le-a făcut el între timp, cel puțin două?

13,14. Spune, cum a putut Domnul să fie departe de urmașii săi și, totuși, cum a putut să fie cu ei în decursul timpului? Adu dovezi scripturale, spre sprijinirea răspunsului tău! Explică versul din Matei 28:20. Ce serviciu înseamnă împlinirea acestui text? Ce arată aceasta referitor la felul prezenței Domnului?

15- 17. La ce lumină s-a referit Isus în textul principal examinat aici? Arată cum se potrivește răspunsul învățătorului, dat la întrebarea învățăceilor? Explică însemnătatea cuvintelor „parousia”, „epifania” și „apocalipsis”, în legătură cu revărsarea zorilor zilei?

18-22. Spre a cărui bine s-a scris Scriptura în mod special? Spre ce timp a fost aceasta în special rânduită? Despre ce este însemnat anul 539 d. Chr.? Când s-au sfârșit acele „1335” de zile? Ce a fost noaptea aceea din care a trebuit să iasă biserica? La ce parte a dimineții a condus aceasta? Cum s-a împlinit atunci expresiunea „fericit”? Ce parte a prezenței Domnului a însemnat aceasta? Ce a fost izvorul luminii acesteia? Cum se raportează acest timp la „ziua pregătirii” lui Dumnezeu și la „timpul de reînsuflețire”? Cum se raportează la Ps. 50 vers. 5? Atunci, dar, cum s-a descoperit prezența Domnului?

23-26. Arată, în legătură cu aceasta, aplicabilitatea pentru: Apocalipsa 14:18! Proverbe 4:18! Și a Psalmului 126:1-3! Aplică aici parabola despre grâu și neghină! Adu în armonie, în acest punct, Iacob 5:7 și Matei 28:20?

27-29. Citează întrebarea învățăceilor! Ce au cugetat ei prin expresia „sfârșitul lumii”? Despre ce fel de lume a fost vorba aici? Ce se arată din cronologia timpului biblic și din faptele naturale comparate (puse laolaltă) referitor la timpul „sfârșitului lumii”?

30-33. Care parte a prezenței Domnului s-a început în 1914? Pe când războiul, foametea, etc. au arătat aceea, că a sosit sfârșitul lumii, ce s-a întâmplat în cer? Ce lumină cerească a arătat epifania prezenței Domnului? Ar fi lucru înțelept să presupunem, că de atunci și-a pierdut legalitatea cuvântul Domnului cuprins în Proverbe 4:18?

31-39. Din ce constă „templul Domnului”? când și unde s-a deschis templul și ce înseamnă aceasta? Ce a fost mai potrivit pentru „marele Dumnezeu și mântuitorul nostru Isus Christos”, că pentru aranjarea lucrurilor pământești și cerești să fie prezenți cu corpul în cer sau pe pământ chiar atunci? Cum și când se poate aplica Matei 24:29? Când, cui și în ce mod s-a arătat „semnul Fiului” în cer?

40,41. La ce se referă expresia „bătălia mare a Atotputernicului Dumnezeu”? Cine va fi conducătorul ei? Dovedește-ți răspunsul din Scripturi. E probabil, deși cu puțință, că atunci ori Iehova, ori Isus Christos va fi personal pe pământ?

42-46. Explică expresia care zice „iată că vine pe nori și-l va vedea tot ochiul”! Adu exemple spre aceea, când Iehova și-a făcut de cunoscut prezența sa văzută în nor?

47-49. Referindu-se la Matei 24:30, este potrivit aceea, că oamenii îl vor vedea cu ochii naturali pe norii cerului? Ce influență va schimba aceasta? Descrie arătarea lui Isus în legătură cu convorbirea cu Saul din Tars? Când se va arăta acel „nelegiuit” (organizația Diavolului) și prin ce va fi nimicuit?

50-53. Adu în armonie cuvintele lui Isus: „Lumea nu mă va mai vedea” cu expresia din Matei 24:30! În legătură cu ce a apărât el pe învățăceii săi de amăgirea însemnată în legătură cu expresia „Domnul meu întârzie de a veni”(Matei 24:48)? Cum poate să înconjoare poporul Domnului aceea că „în aceste zile din urmă să nu fie condus în rătăcire”? Arată deci, pe scurt, armonia închipuirii dată de Domnul, care este însemnată în Matei 24:27!

ÎMPĂRĂȚIA FALSĂ, REPREZENTATĂ DE BISERICI

Unii pot crede că existența unei împărății false a cerului este o imposibilitate. Dar națiunile occidentale sunt cunoscute chiar ca reprezentând creștinătatea, deși ca popoare nu sunt mai creștine decât era Roma în zilele lui Cezar. De asemenea este dovedit că o mare și importantă parte din istoria omenirii din zilele lui Isus este o mărturie de mare și puternică domnie „spirituală”, biserica din Roma care a condus peste trupurile și mințile a mii de milioane de oameni și care a făcut astfel în numele lui Hristos și cu pretenția de a fi împărăția cerului peste pământ. Această mare organizație încă se menține sus printre ruinele timpului și poate fi considerată cea mai solidă dintre toate instituțiile pământești. Se spune despre ea că în vremuri de restriște ar fi neafectată de elementele distrugătoare din jurul ei. „Stau ca regină, nu ca văduvă și nu voi vedea amărăciunea.” (Apoc. 18:7). Corespunzător cu descrierea dată ei de către Scripturi, ea mereu are ceva ce poate vinde ca să îi aducă plăcere. Nu este greu de văzut cum ideea unei împărății, ca și cea din Roma, se poate dezvolta. Provine de la Satan desigur; pentru că el este marele instigator al tuturor greșelilor cu privire la Dumnezeu, Creatorul și a relației omului cu Creatorul său și el este responsabil pentru doctrinele înșelătoare care au apărut în biserici și care au amăgit atât de mult omenirea.

Scopul lui a fost să denatureze cuvintele lui Isus și adevărul despre împărăția pe care o propovăduise. Isus a arătat că a existat o fază a împărăției, când discipolii săi au primit eliberare de sub dominația lui Satan și au devenit supușii împărăției lui Hristos, împărăție despre care Pavel spune: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a mutat în împărăția Fiului său iubit.” Col. 1:13. Din moment ce Isus a vorbit mult despre o împărăție și, totuși, nu s-a întors atât de repede precum era așteptat pentru a prelua conducerea pământului și cum apostolii, îndeosebi Pavel, a vorbit de bucuriile de a fi deja în împărăția preaiubitului Fi al lui Dumnezeu, nu a fost deloc dificil ca mințile celor care nu erau bine instruiți în Cuvântul lui Dumnezeu să se schimbe spre ideea că împărăția, despre care a vorbit Isus, era doar o împărăție spirituală. Satan și-a plantat deja sămânța rea a oamenilor nelegiuți în biserici, după cum Isus a spus: „Neghina sunt fiii celui rău” (Matei 13:38), și aceștia erau pregătiți să dea la o parte adevărul. Acești oameni au văzut ocaziile de a câștiga putere și autoritate în biserici și organizația bisericii a început să prindă formă. Lucrarea și sfera bisericii au fost mărite, ca și însărcinarea sa care era de a lua lumea în mână și de a face cunoscut pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, ca Dumnezeuul său.

Pildele despre creșterea seminței de muștar și despre fermentul de lucru în măsurile de mâncare au fost interpretate greșit ca să însemne că acestea au prefigurat o mare creștere a discipolilor lui Hristos. Întârzierea Domnului și absența unei mișcări din partea lui, au așezat pe mulți creștini ignoranți la mila acelor reprezentanți ai lui Satan. A fost un pas relativ ușor de la poziția aceea pe care o dețineau Timotei și Tit la aceea a unei episcopii generale și peste scurt timp au fost stabilite în biserici. Astfel, este văzut că în momentul în care biserica a acceptat politicile imperiului Roman din timpul lui Constantin, ea se afla deja într-o poziție din care putea cădea pradă ușoară planului inamicului. Din vremea lui Constantin puterea Episcopiei Romei a crescut. Oameni uneltitori au înaintat pretențiile episcopului; deoarece au văzut ocaziile de revendicare a dreptului de conducere universală în numele lui Hristos și a lui Dumnezeu.

Acest studiu scurt nu va permite o analiză în detaliu a diverselor cauze care au dus episcopia Romei la marea sa înălțare. Pretențiile sale au devenit atât de mari, încât erau în măsură să înșele oamenii. Carol cel Mare a scaldat Europa cu sânge pentru a-l stabili pe papă ca șef a ceea ce el a numit Sfântul Imperiu Roman. Din anul 800 d.Chr., timp de o mie de ani, biserica romană a condus

în Europa, peste regi ca și peste oameni, cu stăpânire aproape nelimitată. Bisericii romane nu i s-a permis să ocupe toată atenția. Existau și alți pretendenți, îndeosebi episcopii Constantinopolului. În timp, biserica greacă a atins o poziție puternică în est și mai târziu în zilele sale a ajuns, într-un sens, să fie mai aproape ca tip biblic; deoarece țarul Imperiului Rus „srijinul principal al bisericii Greciei, a fost numit capul acelei biserici. Roma, desigur, a făcut cea mai mare solicitare; a cerut să fie o singură biserică și papa conducător peste toate națiunile. După 800 de ani de supremație, poziția Romei a fost contestată de mișcarea protestantă, dar așa numita reformare n-a fost mai mult decât o ușoară lovitură pentru Roma și, în timp, s-a dovedit că susținătorii și întemeietorii acelei mișcări aveau același spirit ca și biserica din care s-au desprins. Timpul a demonstrat că ecleziaștii protestantismului au avut același spirit ca acela ce a fost manifestat în papi sau biserica Romei.

Istoria bisericilor a arătat, de asemenea, că rușinea bisericii mamă de la Roma se răsfrânge asupra copiilor ei. Numele scris pe fruntea femeii necredincioase este „*Taina, Babilonul cel mare, mama târfelor și a ticăloșeniilor pământului.*” (Apoc.17:5). Acuzația adusă împotriva ei este că a comis adulter cu regii pământului. Marea rușine a tuturor bisericilor este că s-au dovedit necredincioși jurămintelor de fidelitate față de Hristos, a cărui nume l-au luat. Războiul Mondial a fost cu adevărat un test al bisericilor, fiind ultimul. Este o chestiune de istorie faptul că toate bisericile care alcătuiesc „creștinătatea” și-au adus aportul în acea mare și teribilă devastare; toți au intrat și s-au alăturat regatelor lumii. În lunga istorie a bisericilor, nu a existat nimic care să le afecteze în așa măsură cum a făcut-o războiul mondial; cu un singur consințământ ei au intrat. Pentru prima dată bisericile erau una. Se poate spune că totuși există un singur lucru care îi va uni mai mult decât atunci. În războiul mondial, deși erau una în spiritul Diavolului, erau în tabere opuse; dar se apropie cu pași repezi ziua în care ei se vor uni pentru a se opune stabilirii împărăției cerului, pe care Dumnezeu o pregătește acum.

Când Isus a fost ispitit de Satan în pustiu, una dintre cele mai iscusite trei tentații puse de Diavol a fost oferta lui de a coopera cu Isus și de a-I da lui toate regatele lumii și gloria lor. Prețul pe care îl cerea a fost ca Isus să i se închine. Cum Satan era conducătorul acestei lumi (2 Corinteni 4:4), și prințul acestei lumi (Ioan 16:11), pretenția pentru puțină recunoștință a închinării, probabil, nu pare o propunere atât de exagerată. Isus știa că are un drum lung și greu de parcurs pentru de a împlini voia Tatălui său și fiind găsit credincios, ar fi acceptat de Dumnezeu ca moștenitor de drept pe tronul lui David și, prin urmare, al lumii. Dacă Isus ar fi urmat sugestia lui Satan, ar fi câștigat ceva; s-ar fi salvat de lunga suferință ce avea să urmeze, opunându-se lumii conduse de Satan și ar fi scăpat de moartea rușinoasă de pe cruce. Ar fi avut curând gloria unui cuceritor al lumii, lumea cu toată pompa de est și de vest i s-ar fi „așternut la picioare”. De asemenea, ar fi putut să aducă multe reforme în viața omului, așa cum inima unui om bun dorește să vadă bucurie în familia lovită; da, în câștigarea unei imediate gratificații, el ar fi pierdut tot. Și-ar fi pierdut statutul de fiu; ar fi încălcat voia lui Dumnezeu, pentru că moartea ar fi căzut peste el. Isus a venit să facă voia Tatălui său; viața sa, cu tot ce însemna, a fost dată Tatălui său, și nu s-ar fi abătut nici pentru un moment de la voia Tatălui sau a propriei consacrări la aceasta. El a poruncit lui Satan să treacă înapoia lui; el se va închina Domnului Dumnezeului său și doar lui, așa cum Scripturile poruncesc. Deuteronom 6:13. Dar bisericile au căzut în ispita lui. Ele s-au alăturat lumii; și marile biserici au pretins, așa cum Roma a pretins dreptul de a conduce lumea sau la fel cum biserica Anglicană s-a alăturat puterii lumii. Bisericile încă nu văd că au căzut în capcana pe care Satan le-a întins-o și că au căzut în ispita sa. Ei s-au vândut pentru nimic; pentru că liderii lumii nu au repect față de ei și oamenii le resping. Numele de „Creștinătate” este în totalitate un termen impropriu. Nici o națiune nu s-a pretins vreodată a fi a lui Hristos în sensul de a urma învățăturile sale. Guvernul britanic a fost de comun acord că marea parte a națiunilor creștine, atunci când politicile sale sunt determinate, nu cer

îndrumarea lui Hristos, nici nu depun vreun efort pentru a face voia lui. Camera sa a Comunelor își începe sesiunile cu rugăciune, dar actul este cea mai seacă formalitate. Parlamentul nu acordă nici un fel de atenție vocii lui Dumnezeu sau învățăturilor lui Hristos, în orice spune sau face. Statul trebuie să păstreze aparența că dorește să ajute biserica; iar biserica trebuie să susțină farsa, deoarece dorește să păstreze dominația asupra puterii mondiale. Dumnezeu a fost de acord ca să permită ca aceste lucruri să se dezvolte și să obțină o autoritate asupra oamenilor și să permită lui Satan, în special prin intermediul bisericilor, să înșele întreaga lume. Cu abordarea momentului în care împărăția cerului trebuie stabilită pe pământ, Dumnezeu a început să avertizeze bisericile de poziția lor falsă. Dar ei au respins avertismentul; nici chiar după ce războiul cumplit a luat sfârșit, ei nu și-au dat seama de falsa lor postură. Ele s-au îndreptat spre altă politică a lumii, și anume Liga Națiunilor și au acceptat-o ca expresie politică a împărăției cerului pe pământ. Creștinismul s-a dovedit a fi nu doar un imens eșec ci, de asemenea, o înșelătorie și o iluzie.

El este pierdut acum în hainele propriilor greșeli. Este respins de oameni. Dezolația lui este vizibilă, întrucât bisericile și-au dat mâna cu regii pământului, și anume cu politicienii și acele interese puternice care controlează banii lumii. Creștinismul, falsul regat, trebuie să facă loc împărăției cerului, înființată de Dumnezeu. Când a venit vremea ca Dumnezeu să își stabilească împărăția Sa pe pământ, el a început să prevină bisericile în legătură cu poziția lor falsă. Aceștia au fost avertizați de către slujitorii credincioși ai lui Iehova că sunt într-o doctrină greșită; că au învățat lucruri eronate în numele Domnului; că „într-adevăr, au blasfemiât numele lui cel sfânt. I-au atribuit infama doctrină a dracilor, și anume că scopul Lui a fost de a avea o mare majoritate din ființele omenești chinuite pentru eternitate.

Ei au fost avertizați în legătură cu necredința lor în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu; că aceștia conduceau lumea spre infidelitate, în loc să o conducă spre Dumnezeu așa cum au pretins. Nu au acordat nici un fel de atenție, dar s-au alăturat lumii; și în momentul în care, după patruzeci de ani de avertismente, lumea s-a aruncat într-un război suicidal, ei au devenit cel mai mare ajutor pentru națiuni, lăsând la o parte toate obligațiile lor de a-l mărturisi pe Dumnezeul și pe Domnul lor, Isus Hristos. Nici chiar după primul Război Mondial, când devastarea și originea sa satanică erau clare pentru toți oamenii, ei nu s-au schimbat și nu au realizat poziția lor falsă. Când Liga Națiunilor a luat naștere, ei au acceptat-o ca o expresie politică a împărăției cerului pe pământ. Deoarece Liga este fără Dumnezeu, în sensul că nu ia în considerare voia lui Iehova, religia organizată și-a dovedit nu doar cumplita ariditate, ci și că a fost o înșelătorie și o iluzie. Ruinarea sa este iminentă; deoarece este respinsă de Dumnezeu și aruncată de către oameni. Prăbușirea sa este cea mai sugestivă dovadă că împărăția lui Dumnezeu este așezată pe pământ. Sistemele false sunt condamnate și niciodată nu se va mai întâmpla ca un om să fie înșelat de nici o astfel de impoziție a lui Satan.

ISUS ȘI VIAȚA SOCIALĂ A OAMENILOR

Când Isus a venit în Israel se poate spune că condițiile generale ale vieții din aproape toate națiunile, care au atins orice nivel de civilizație, puteau fi găsite printre evrei. Existau conducători și conduși, bogat și sărac; și între ei un număr mai mare a acelei clase care mai târziu se vor numi clasa mijlocie. Probabil ar fi adevărat să spunem că în aceste privințe condițiile evreilor din Palestina zilelor lui Isus erau la fel cu acele ale națiunilor vestice din zilele noastre. Există un număr relativ mic a înaltei clase și a clasei destul de sărace; și există principalul grup de oameni care trebuie

întotdeauna să asigure resursele oricărei națiuni și care oferă stabilitate în vremurile sale de criză. În zilele lui Isus erau mulți oameni bogați în Israel; iar săracul este prezentat prin aceleași întâmplări scrise în evanghelii ca și prin cuvintele sale când a spus: „pe săraci îi aveți mereu cu voi.” (Matei 26:11). După cum pentru discipolii săi Isus este Stăpân al tuturor lucrurilor, Învățător, Îndrumător și discipolul poate fi vrednic de numele său doar dacă își urmează Stăpânul, este important să îl copiem pe Isus în comportamentul său față de oameni, cât și față de condițiile lor de viață. Adevăratul discipol nu o va lua înaintea Stăpânului său. Trebuie precizat că nu poate exista dezvoltare a învățăturilor lui Isus, deoarece el a dat un nucleu de gândire sau de scop cu intenția ca urmașii săi mai târziu să o poată aduce astfel la perfecțiune sau îndeplinire. Cunoaștem câte ceva despre atitudinea lui Isus vizavi de bogați, că era mereu pregătit să îi slujească ca oricare altul, dar niciodată nu i-a căutat. Întrădevăr, Isus nu avea trebuință de averilor lor și știa că bogăția ar fi mai mult un impediment decât un ajutor pentru ei în primirea învățăturilor; deoarece averea tinde mereu spre satisfacția proprie și nu încapă îndoială că bogatul ținutului, cât și conducătorii, l-au considerat pe Isus un intrus printre ei.

Cunoaștem, de asemenea, atitudinea sa cu privire la sărac și cu privire la cei care erau marginalizați; în plus era milos cu vameșii și păcătoșii, care, săraci și bogați, deopotrivă erau considerați respinși. Dar în slujirea sa, cei mai de jos dintre oameni erau prea departe pe scală pentru a permite slujirii lui Isus să îi afecteze în general, cu toate acestea el s-a apropiat cu bunățate; și pe de altă parte, bogații erau prea bine situați ca să accepte faptul că aveau nevoie de ajutor din partea lui. El a fost medicul suprem. Bogații și liderii nu știau că sunt bolnavi; fiind foarte bolnavi, ei erau neajutorați în boala care îi afecta. Rezultă atunci că marea parte a lucrării lui Isus a fost îndreptată spre acei care erau considerați oameni de rând ai ținutului, și care pot fi numiți într-un sens special oamenii săi; deoarece Isus nu a făcut parte dintre cei bogați dar nici din acea clasă care a căzut atât de jos, încât se complăce în condițiile sale mizerabile ale păcatului. Ne întrebăm atunci: Care a fost atitudinea generală față de acești oameni ai săi? Cum i-a abordat?

A existat concepția generală greșită despre venirea lui Isus pe pământ, atât în ceea ce privește maniera vieții, cât și a atitudinii sale față de oameni. Fără îndoială concepțiile generale despre Isus nu sunt atât de departe de adevăr, dar au fost și sunt încă dăunătoare oamenilor de pe pământ, la care Isus a venit să le propovăduiască. Imagini realizate de artiști medievali, care au fost îmbibați cu învățăturile bisericii romane, au reprezentat în mod greșit pe omul Isus Hristos în timp ce umbla printre oameni. Conform tradiției, Isus a trecut prin scurta lui viață de om cu o expresie tristă și amară a feței, ca și cum ar fi fost apăsător de necazurile acestei lumi și ca și cum ar urma ca greutatea păcatelor sale să fie plătită de el. Indiscutabil, Isus a fost serios și devotat în atitudinea sa generală, dar tradiționalul Isus nu este Isus din Nazaret. Acea înfățișare tristă nu îi era obișnuită în comportament; aceasta nu putea fi explicația, altfel cărturari și fariseii nu ar fi spus despre el că a fost un bețiv și o persoană lăcomă și prieten al vameșilor și al păcătoșilor.

De asemenea, putem fi destul de siguri de tot ce este scris despre Isus și anume că a evitat atitudinea aspră și comportamentul fariseic; el nu ar fi vorbit împotriva oamenilor adoptând o atitudine, nici nu le-ar fi cerut să îl considere sfânt, având o atitudine fariseică, spunând: sunt mai sfânt decât voi. Aceste imagini ale lui Isus nu sunt acceptabile în această zi mai pragmatică; dar le-au făcut rău generațiilor trecute și au lăsat o impresie generală care se menține puternică și astăzi, este evident pentru toți cei care cred în aceste lucruri. Nu este deloc lipsit de importanță ca noi să avem o impresie corectă despre Isus și despre felul lui de a trăi și despre metoda de a conduce serviciul său, deoarece ideile sunt cauzale. Cert este că o multitudine a Creștinătății a fost condusă spre concepții greșite despre Isus, prin prezentarea eronată a lui de către cler. În felul de a se îmbrăca, Isus nu a purtat nimic diferit care să indice că s-a considerat diferit sau mai bun decât semenii săi. Nici nu a

purtat semne care să arate că vine din Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Isus nu a evidențiat prin nimic despre persoana lui, nici nu și-a asumat vreo diferență care să indice misiunea sau separarea de semenii săi. Ordinea generală a așa numiților preoți a bisericii Romane și a clerului mai cunoscut din diferite alte biserici nu i-au îmbrăcat într-o manieră atât de depreciativă așa cum diferitele ordine ale călugărilor și a monahilor au făcut-o; însă clerul a folosit haine speciale cu scopul de a arăta că erau diferiți de semenii lor; ca și cum ar fi mai sfinți decât ei prin chemarea lor; și în închinarea lor ei și-au asumat o manieră de a vorbi și o atitudine de slujire menită aceluiași scop.

Există un motiv pentru această denaturare. Nu este într-un totul vina artiștilor; pentru că artiștii, așa cum am spus, și-au format ideile de la preoți. Este una din metodele lui Satan de a zăpăci mințile celor care ar trebui să audă despre Isus Hristos. În această privință asumarea rochiei obișnuite circumstanțelor sale în viață și timpului său, Isus a fost diferit de Ioan Botezătorul, pentru că Ioan a purtat o rochie diferită, veșmântul unui profet pârșos. De asemenea, Ioan a trăit departe de oameni; el a locuit în pustie și a trăit modest, hrănindu-se cu lăcuste și miere sălbatică. Dar Isus și-a început lucrarea publică atunci când a fost la ospățul unei nunți, unde, pentru confortul gazdelor și a invitaților, a făcut o nouă rezervă de vin în momentul în care stocul normal se terminase. Nu trebuie să credem că făcând diferit de Ioan Botezătorul, Isus l-a condamnat pe acesta. Ioan a îmbrăcat haine de profet cu un scop anume. El a făcut ca oamenii să își dea seama că este unul din linia de profeți ai Israelului, astfel pentru a vesti mesajul său și, probabil, pentru o lucrare ca și a lui, era ca cineva care a trăit departe de semenii săi. De asemenea, pentru a împlini profeția care îl privea, el trebuie să fie vocea celui care strigă în pustiu. (Vezi Luca 3:4). Ioan avea să facă lucrarea promisă lui Ilie și să îndrume oamenii spre faptul că Dumnezeu le vorbea prin el; așadar, el s-a îmbrăcat asemenea lui Ilie. Dar pentru Isus a fost esențial să fie cunoscut ca unul dintre oameni; el trebuia să fie adevăratul Fiu al omului, care avea parte de încercările și dificultățile oamenilor printre care venise să locuiască. Există un motiv mai important legat de aceasta; deoarece chiar Isus, referindu-se la timpul când puterea și gloria împărăției și destinele familiei umane vor fi în mâna sa, a spus: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului... Si i-a dat putere ca să judece deoarece este Fiul omului” (Ioan 5:22, 27) Acesta este cel mai liniștitor cuvânt pentru greua povară și pentru omenirea lovită de păcat.

Putem presupune că o asemenea abordare către Israel din partea unuia dintre fiii Israelului, care a pretins că a fost trimis de Iehova, a fost unul dintre testele deliberate de Dumnezeu destinate evreilor din acel timp. Uneori Isus a acceptat ospitalitatea fariseilor și uneori a mâncat la masă cu vameșii. Dar pentru că a acceptat prietenia vameșilor, fariseii l-au vorbit de rău și au spus că este prietenul vameșilor și a păcătoșilor. (Matei 9:11). A fost într-adevăr, dar nu în sensul în care se refereau aceștia; ei au insinuat că el a fost unul dintre cei care trebuiau priviți ca fiind de jos și clasat alături de respinșii societății. Deși nu a fost necesar pentru aceia printre care Isus a lucrat să știe că el s-a născut dintr-o fecioară, cunoștințele sale despre acel fapt vor face o mare diferență pentru el. Putem să presupunem pe bună dreptate că nu și-ar fi putut face munca dacă nu ar fi înțeles deosebirea sa de lume în această privință. Rezultă că discipolii săi, care umblă pe urmele pașilor săi, trebuie să înțeleagă acest lucru sau ei nu vor putea avea cunoștința necesară pe care el o poate oferi, acel sacrificiu perfect care este necesar nu doar pentru salvarea bisericii, ci și pentru lume. Prin urmare, în această privință Isus nu a fost „al lumii”, dar acea cunoștință deținută de el l-a separat de lume. Miracolele lui l-au emblemizat ca fiind un om aparte; dar în sine ele nu ar putea dovedi altceva decât că a fost trimis de Dumnezeu, deoarece minunile nu erau neobișnuite în istoria copiilor lui Israel. Mesajul său a arătat că a fost neobișnuit; pentru că nimeni nu a vorbit așa cum a vorbit el. Viața lui a fost altruistă; nu a luat nimic de la oameni, dar a dat în mod constant tot ce a avut mai

bun; și în tot ce a făcut scopul său evident a fost să facă voia lui Dumnezeu. Moise și Samuel și alții stau ca mărturie.

Isus a arătat că nu este lumesc, nu prin aceea că era separat de ei. Exceptând acele momente de meditație și rugăciune, care erau necesare pentru el și acele dăți când a trebuit să îi aibă pe ucenici în particular, el a fost mereu pregătit să stea în compania lor; și frecvent obosea în slujba lor. Nu prin aspectul îmbrăcămintei sau prin înfățișare a arătat că nu este unul dintre oameni, așa cum făceau preoții, ci el a arătat că „a renunțat la pompa și frivolitățile lumii.” În mod sigur Isus nu și-a asumat misiunea de a interfera cu plăcerile oamenilor; mai degrabă el a luat parte la acestea ocazional, ca atunci la nunta din Cana. Răspunsul la întrebare: Cum nu a fost Isus lumesc? nu este găsit în ce a fost el în sine sau în atitudinea sa vizavi de viața socială și desfătările oamenilor, ci în atitudinea sa cu privire la societatea organizată care guvernează viețile oamenilor. Trebuie făcută o distincție clară între oamenii care trebuie să trăiască împreună pe pământ și care trebuie să fie considerați familia umană și clasa de guvernare care îi conduce. Oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, deși sunt mult îndepărtați de el. El îi iubește și și-a trimis Fiul ca să asigure mijloace de salvare pentru ei și va face din acel Fiul marele Salvator al lumii oamenilor. Dar lumea din care Isus stătea deoparte a fost sistemul organizat al societății și guvernului. Acesta este greșit și inspirat de către Diavol. În orice formă este găsit, lucrează nu pentru binele celor mulți, ci pentru avantajul câtorva și pentru a păstra pe cei mulți sub controlul celor puțini. Lumea lui Isus nu a avut nimic de a face cu acest aranjament, de aceea nu a făcut nici o încercare de a-l rectifica.

În vremea lui Isus s-a spus că Israelul a ajuns parte lumească. Ei au eșuat să păstreze acest aspect din înțelegerea cu Iehova. Sistemul lor de guvernare (deoarece ei au avut o măsură considerabilă a regulei țării sub conducerea romanilor) era exact ca și cel al neamurilor. Prin urmare, când Isus a venit la un popor care ar fi trebuit să fie destul de deosebit și separat de lume, el a venit de fapt într-o organizație a lumii. Evreii erau separați doar prin nume și îngâmfare. Dar lucrătorul spune: De ce nu a încercat Isus să obțină condițiile generale ale oamenilor îndreptați? El a simpatizat cu ei, i-a vindecat pe unii dintre ei, dar le-a lăsat condițiile neschimbate și nu a ridicat nici o provocare împotriva lor. Răspunsul la această întrebare este că Isus a venit în lume nu ca să o modifice, ci să se asigure că este făcut un sacrificiu pentru păcat, și că ucenici din toată lumea vor fi adunați în slujire alături de el când împărăția va fi stabilită. Așadar, Isus nu a fost un reformator a politicilor oamenilor, așa cum nici nu a spus absolut nimic despre sclavia care se instaurase sau despre severul și mistuitorul guvern al Romei.

Toate aceste lucruri aveau să continue până în momentul în care oamenii vor avea deplină experiență și își vor culege roadele politicilor lor, acum fiind secerișul. Atunci ei vor fi pregătiți pentru împărăția pe care Dumnezeu o va stabili prin Fiul Său, care va veni în gloria Tatălui pentru acest scop.

ÎNTREBĂRI INTERESANTE

Întrebare: Din moment ce, acum, suntem într-adevăr creaturi noi, când are loc nașterea noii făpturi?

Răspuns: Este necesar să ținem minte mereu tot ceea ce constituie o formare. Nici o ființă nu poate exista fără un organism. Omul este o ființă. El are o minte, o dorință, inimă și trup de carne. Fiind egoist, el este devotat lucrurilor egoiste. Fiind o creatură căzută și necunoscându-l pe Dumnezeu, el este sub influența dușmanului lui Dumnezeu, Diavolul. Când

ajunge să cunoască adevărul și se predă deplin, fiind de acord să facă voia lui Iehova și bazându-și credința în sângele vărsat al lui Isus Hristos, atunci el este judecat și renăscut de Iehova prin Duhul Său și el devine o făptură nouă. El are același trup ca și înainte. Acum, mintea lui începe să fie transformată. El își hrănește mintea cu toate lucrurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu. Motivele lui sunt drepte acum, din dorința de a face voia lui Dumnezeu. Prin urmare, el are o inimă curată. Dorința lui este de a face ceea ce Dumnezeu dorește să facă, de aceea el este în întregime devotat Domnului. El este încă în trup, deci, cu toate acestea imperfect. El a câștigat neprihănirea prin virtutea faptului că el este în Hristos și este oferit de către Hristos, ca făcând parte din sacrificiul propriu perfect. El nu este o ființă veche, devotată lucrurilor rele ale lui Satan, ci o făptură nouă, renăscută în duhul lui Iehova și și-a stabilit dragostea lui asupra lucrurilor din Împărăția lui Dumnezeu și nu asupra lucrurilor contrare acestora. El caută slava, cinstea și nemurirea, precum a subliniat apostolul, modul corespunzător în care ar trebui să procedeze un creștin. Dacă el este credincios până la moarte, ca să spunem așa, potrivit voii Domnului, de ai împlini voia Lui, atunci el va primi recompensa promisă, cununa vieții. Aceasta, desigur, se va întâmpla atunci când el este înviat sau are loc schimbarea și primește un nou trup în Domnul. El a fost o făptură nouă în tot acest timp de la renașterea sa, dar când s-a transformat după voia Domnului el a primit viață pentru totdeauna, iar acesta este momentul nașterii sale la natura divină.

ÎNTREBARE: există altceva în rodire înafară de Biblie sau de Cuvântul adevărului sau nu există un act direct al lui Dumnezeu în trimiterea sfântului său spirit în minte ,rezultând în luminarea și noua putere a percepției mintale pe care omul obișnuit nu o posedă?

RĂSPUNS: Scripurile declară că Dumnezeu prin voia sa, prin Cuvântul adevărului dă roadă. Indubitabil, această rodire nu este doar prin auzirea unuia a Cuvântului adevărului, ci Domnul Dumnezeu dorește ca acea persoană să devină o ființă nouă. Pentru Dumnezeu a dori un lucru înseamnă ca acel lucru să fie făcut, și spiritual înseamnă puterea sa. Când unei persoane îi este dat duhul Domnului, el are o putere pe care nu o avusese înainte. El are puterea de a percepe lucrurile care au legătură cu Dumnezeu și cu planul Lui, putere pe care omul obișnuit nu o poate și nu o va primi. Apostolul spune: „Știm frați preaiubiți alegerea voastră. Într-adevăr, Evanghelia noastră va fost propovăduită nu numai prin vorbe, ci și prin putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală; după cum știți am fost printre voi spre binele vostru. Și voi ați călcat pe urmele noastre și pe urmele Domnului, întrucât ați primit cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt.”¹ Tesaloniceni 1:4-6. *Diaglott*.

Prin urmare, putem concluziona că duhul lui Iehova Dumnezeu acționează asupra minții omului și începe în acel om o nouă viață. Minte lui este hrănită cu lucruri de valoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Puterea sa de percepere a lucrurilor spirituale crește. Puterea lui Dumnezeu operează asupra inimii sale, în special asupra afecțiunii sale și acesta își îndreaptă iubirea spre împărăția Domnului, nu spre lucrurile de pe pământ. De acum înainte motivul său nu este egoist, ci cu o dorință altruistă de a-l glorifica pe Dumnezeu. Nu mai dorește să facă ceea ce este greșit; el dorește să facă ce este drept și anume voia lui Dumnezeu. Acum este o ființă nouă, datorită milei lui Dumnezeu și a duhului său cel sfânt.

SCRISORI DE DEPARTE

ÎNFOMETAT DE MAI MULT

STIMATE DOMN:

Cu siguranță te face să te simți foarte bine să auzi o predică din Biblie ca cea susținută de dumneavoastră, duminică după-amiază [la stația de radio WGY, Schenectady], și cred că sunt în măsură să spun asta, deoarece am cântat în corul bisericii aproximativ cincisprezece ani și am auzit o mulțime de predici; Dar nu am auzit niciodată Biblia explicată pe înțelesul tuturor cum ați făcut dumneavoastră și ași dori să mai aud cât mai mult.

Toate cele bune, al dumneavoastră,
J. B. THOMAS, N. Y.

PĂȘIND ÎN LUMINĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Dragoste și salutări în numele răscumpărătorului nostru Rege! Noi, cei de la biserica San Pedro, dorim să ne exprimăm marea noastră apreciere față de sfatul înțelept și îndemnurile sincere pentru serviciu activ, aceste binecuvântări fiind din partea Domnului.

Turnul de Veghere, Izbăvirea și Cărțile Creației, etc abundă de lumină crescândă. Cuvintele nu pot exprima minunata binecuvântare revărsată pe o bucățică de hârtie; așteptăm cu nerăbdare și multă bucurie venirea anului de slujire al marelui nostru Rege. Vedem cât de minunat te-a binecuvântat și te-a protejat Domnul în lucrarea închinată lui și am primit multă putere și încurajare prin îndrăzneala ta în ziua judecății. Te iubim foarte mult pentru aceasta dragă frate și ai susținerea și rugăciunile noastre sincere. Fie ca binecuvântările bogate ale Domnului să fie peste tine în timp ce vei continua prin mila Sa să îi faci voia.

Frații și colegii tăi slujitori,
Biserica SAN PEDRO (CALIF.)

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Martie 1928

Nr. 5

Paștele nostru

„Pentru că însuși Cristos, paștele nostru, s-a sacrificat pentru noi.” – 1 Corinteni 5:7.

IEHOVA le-a poruncit izraeliților să țină paștele în a paisprezecea zi din Nisan, în fiecare an de la instituirea lui. Acela era începutul aceluia an cu ei. Isus a ținut acel paște atâta timp cât a fost pe pământ. El a îndeplinit legea prin moartea sa. În același timp a instituit amintirea morții lui și le-a impus adeptilor lui necesitatea păstrării comemorării. Este obligatoriu pentru fiecare membru adevărat al corpului lui Cristos să continue să păstreze comemorarea, atâta vreme cât se află în carne. În ceea ce privește biserica, comemorarea va înceta când ultimul membru va fi schimbat.

² Data potrivită din acest an pentru amintirea morții Domnului nostru este 4 aprilie. După ora șase după-masa din acea zi toți cei care îi sunt devotați Domnului ar trebui să se adune în diferitele locuri de întâlnire și să țină paștele morții lui Isus. Dacă sunt și oameni bolnavi sau care nu pot să participe la adunări, comemorarea poate fi ținută astfel: un frate va merge la camera bolnavului și va duce acolo paharele. Dacă o persoană este chiar singură și nu se poate alătura celorlalți, atunci poate lua pâinea și vinul, și după o apreciere profundă a privilegiului său binecuvântat, poate să servească vinul și pâinea.

³ Deoarece comemorarea este o amintire a morții lui Isus și fiindcă Isus a murit o singură dată, este potrivit ca această comemorare să se țină doar o dată pe an. Aceasta ar trebui să se țină, bineînțeles, în ziua în care Isus a fost ucis.

CUNOAȘTEREA

⁴ Este evident că voința lui Dumnezeu este ca toți cei care iau parte la comemorare să facă acest lucru cu inteligență. „Sfințiți-l pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre; și fiți întotdeauna pregătiți să-i dați un răspuns oricui vă întreabă, spunându-i motivul pentru speranța care se află în voi cu smerenie și teamă.” (1 Petru 3:15) Cel mai binecuvântat privilegiu acordat vreodată unui om este acela de primire a lui în legământul prin sacrificiu și oferindu-i-se a fi parte a corpului lui Cristos. Cea mai mare speranță prezentată oricui este participarea la natura divină. Aceasta poartă cu ea toate binecuvântările pe care Dumnezeu le are pentru cei mai fideli pentru el. Fiecare dintre cei care cer speranța nemuririi ar trebui să dea un motiv bun și suficient pentru ea. Pentru a putea face acest lucru este esențial ca orice creștin să-și hrănească mintea cu lucrurile prețioase pe care Dumnezeu i le-a asigurat prin bunătatea lui. – Evrei 12:2, 3.

⁵ Iehova le-a poruncit izraeliților să-și învețe copiii cu privire la semnificația paștelui instituit la început în Egipt. Acest lucru a fost important pentru că a fost o poruncă de-a lui Dumnezeu. Un creștin ar trebui să se păstreze informat cu un raționament puternic cu privire la motivul sărbătorii morții Domnului nostru, având în vedere faptul că moartea Domnului a fost o împlinire a ceea ce a fost prefigurată prin paștele Israelului. Creștinii ar trebui să le spună copiilor lor motivul pentru care

se sărbătorește moartea Domnului. S-ar putea ca ei să nu înțeleagă multe acum, dar vor învăța că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că el a asigurat viața pentru toți, prin vărsarea sângelui lui Isus Cristos. Este important, deci, ca la intervale regulate de timp să ne amintim unii altora despre adevărurile prețioase legate de comemorare.

PAȘTELE ISRAELULUI

⁶ Ceea ce a avut loc referitor la Israel, potrivit condițiilor legii, a prefigurat lucruri viitoare mai bune. Pentru a putea aprecia mai bine semnificația amintirii morții lui Isus, este esențial pentru noi să înțelegem paștele izraeliților.

⁷ Descendenții direcți ai lui Avraam se duseseră în Egipt să locuiască. Acest lucru a fost o parte din planul lui Dumnezeu. În timp ce Iosif, preaiubitul fiu al lui Iacov, a trăit, izraeliții au fost tratați bine în Egipt. Conducătorul Egiptului i-a acordat atenție lui Iosif și lui Iehova Dumnezeu, la care Iosif se închina. Iosif și cei din generația lui au murit, iar la tronul Egiptului a venit un suveran sever, arogant și crud, care nu îl cunoștea pe Iosif și nici nu îi acorda atenție lui Iehova Dumnezeu. Egoist, crud și asupritor, acel Faraon al Egiptului a fost un copil de-al Diavolului, pe care îl reprezenta. Regatul lui a fost o imagine a organizației rele a lui Satan. Faraonul i-a făcut pe oameni să practice religia lui Satan. Mulți dintre izraeliți au fost întorși de la devotamentul lor față de Dumnezeu cel adevărat. Egiptenii, aflându-se sub controlul lui Satan, au fost induși să-i urască pe oamenii aleși ai lui Dumnezeu. Faraonul și consilierii lui au început să realizeze și să pună în aplicare o metodă sistematică de persecutare a izraeliților. Venise timpul stabilit ca Dumnezeu să acționeze.

NUMELE LUI

⁸ Dumnezeu dăduse promisiunea că va produce o sămânță care a fost prefigurată de Isaac, fiul lui Avraam; și că prin sămânță Dumnezeu va binecuvânta toate familiile pământului. Aflând câte ceva despre acest lucru, Satan și-a propus să se opună dezvoltării seminței naturale a lui Avraam; de aici a plecat și persecuția lor. Știind că izraeliții erau descendenți direcți din Avraam, Satan și-a provocat instrumentele să-i asuprească pe izraeliți, cu scopul de a-i distruge. El nu doar i-a asuprit în mod direct, ci le-a și întors subtil mințile de la adevăratul Dumnezeu. A fost totdeauna intenția lui Satan să-i întoarcă pe oameni de la Iehova, singurul care poate da viață omenirii. Dacă toți izraeliții ar fi întorși de la Iehova, atunci promisiunea ar fi un eșec total, referitor la descendenții direcți ai lui Avraam, cu privire la constituirea canalului de binecuvântare. Numele lui Iehova era foarte mult batjocorit în Egipt și acum, pentru binele oamenilor lui aleși și pentru a-și apăra propriul nume și cuvânt, el va vizita Egiptul și își va face un nume pentru el.

⁹ Moise era pus la coadă în familia regală din Egipt. Când a avut vârsta necesară și a văzut chinul la care sunt supuși izraeliții, a refuzat să mai fie aliat cu reprezentanții Diavolului și să fie numit cu numele familiei regale și, în schimb, s-a unit cu poporul său și a luat parte la chinurile lor. El a făcut acest lucru pentru că avea credință în Iehova Dumnezeu. Credința lui a fost pe placul lui Dumnezeu. Iehova l-a ales pe Moise să realizeze o mare ilustrare, care să prefigureze întocmirea planului lui pentru salvarea omenirii. Moise, nefiind deloc temător cu privire la ce i-ar putea face Faraonul, reprezentantul Diavolului, și având încredere în Iehova și în promisiunile lui, a părăsit Egiptul și s-a dus în Madian. Acolo a avut grijă de turmele socrului său, Ietro, în apropierea muntelui Horeb. Iehova Dumnezeu a apărut înaintea lui Moise și a spus: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău,

Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise avea încredere în strămoșii lui. Dumnezeu i-a mai spus: „Am venit să-i salvez din mâna egiptenilor.” – Exodul 3:6-8.

¹⁰ Apoi Dumnezeu i-a trimis pe Moise și pe Aaron în Egipt să-l înștiințeze pe Faraon că trebuie să elibereze Israelul și că, dacă nu va face acest lucru, Dumnezeu îi va nimici pe primii născuți din Egipt. (Exodul 4:23). Dumnezeu se pregătea acum să realizeze o imagine care să prefigureze scopul lui de a elibera popoarele pământului din organizația Diavolului și, în același timp, să-și facă un nume pentru el printre toată creația. Dumnezeu a apărut, deci, în Egipt prin reprezentatul său instituit potrivit, Moise. Vorbind despre scopul său de a face aceste lucruri, profetul a scris: „Care națiune de pe pământ este ca poporul tău, Israelul, pe care Dumnezeu s-a dus să-l salveze ca popor pentru el și să-și facă un nume pentru el?” (2 Samuel 7:23). În această imagine Moise l-a prefigurat pe Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, Isus, pe care Dumnezeu l-a trimis pe pământ pentru a elibera omenirea și pentru a o salva apoi din organizația lui Satan. Egiptul a reprezentat această lume, a cărui dumnezeu este Satan; și lecția este că, la timpul stabilit, Dumnezeu va distruge în întregime lumea aceasta, dar înainte să facă acest lucru el îi va înștiința pe Satan și pe reprezentanții lui în legătură cu scopul lui de a face acest lucru.

FARAON AROGANT

¹¹ Moise și Aaron au apărut în fața conducătorului egiptean și au făcut o cerere formală ca israeliților să li se permită să plece. Acel suveran arogant a răspuns: „Cine este Iehova, ca eu să-i ascult vocea și să las Israelul să plece? Eu nu îl cunosc pe Iehova, și nici nu voi lăsa Israelul să plece... Apoi Domnul i-a spus lui Moise: Acum vei vedea ce îi voi face Faraonului.” (Exodul 5:2; 6:1) Numele lui era implicat și, la timpul stabilit, îi va arăta clar Faraonului că Iehova este Dumnezeu. Îndeplinindu-și scopul, el a trimis mai multe plăgi peste egipteni. Suferind de pe urma lor, Faraonul s-a potolit, a promis Israelului că-i permite să plece, dar apoi și-a încălcat cuvântul. Iehova l-a îndrumat apoi pe Moise să pregătească ultima plagă pe care avea să o trimită egiptenilor.

¹² „Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Dacă Sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lor cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta. Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara.

¹³ „Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineața; și, dacă va rămâne ceva din el pe a doua zi dimineața, să-l ardeți în foc. Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci Sunt Paștele Domnului.

¹⁴ „În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri. Timp de șapte zile, veți mânca azimi. Din cea dintâi zi veți scoate

aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită, din ziua întâi până în ziua a șaptea, va fi nimicit din Israel.” – Exodul 12:1-15.

¹⁵ Legea lui Dumnezeu cu privire la om este voința lui exprimată. Legea indică ce trebuie făcut și ce nu trebuie făcut. Indicațiile precise date pentru evenimentul menționat mai sus trebuiau respectate de către Israel, pentru a-și salva primii-născuți de la moarte. Ei au ascultat de porunca lui Iehova. Atunci a început legea legământului, pe care Dumnezeu a încheiat-o cu Moise, ca intermediar pentru și în numele Israelului.

PAȘTELE DOMNULUI

¹⁶ În acea noapte a evenimentului din ziua a paisprezecea din luna Nisan, îngerul Domnului a trecut prin Egipt și a lovit cu moartea primii-născuți din Egipt, de la primul-născut al regelui, până la cel mai modest din țară. Izraeliții au fost cruțați datorită credinței în Dumnezeu și ascultării poruncii lui. Nu a fost ucis nimeni din casa pe care se vedea sângele. Evenimentul se numește „paștele Domnului” fiindcă Dumnezeu a trecut și i-a cruțat pe cei care îl ascultaseră.

¹⁷ Evreilor li s-a poruncit să țină paștele anual, ca o amintire că Iehova i-a scos din țara Egiptului. Marele dușman al Israelului a fost Satan. El a împiedicat acel popor să-l cunoască și să-l asculte pe Dumnezeu. Atâta vreme cât izraeliții au respectat cu credință paștele, ei și-au amintit că Prietenul și Binefăcătorul lor adevărat este marele Iehova, și acest lucru îi va ajuta până la venirea celui pe care l-a prefigurat mielul.

ISUS TREBUIA SĂ ȚINĂ PAȘTELE

¹⁸ Isus s-a născut evreu. El s-a născut cu această lege și, deci, trebuia să respecte fiecare hotărâre a legii. Înscierea spune că Isus, în timpul serviciului de trei ani și jumătate, a ținut întotdeauna paștele atunci când a trebuit. Venise timpul ca el să mănânce ultima masă de paște și s-a așezat cu discipolii lui să facă acest lucru. „Și le-a spus: Cu dorință mi-am dorit să mănânc acest paște cu voi înainte să sufăr.” (Luca 22:15) El nu mai suferise înainte? Cu siguranță, a suferit de pe urma batjocurilor din partea dușmanului și a agențiilor lui. Acum avea să sufere pe cruce. El știa că ultimul paște indica timpul pentru marea suferință. În acea noapte el a suferit în grădina Ghetsimani și a strigat către Iehova și a primit alinare. El a suferit în fața curții când a fost supus unui proces de bătaie de joc și, în aceeași zi, a fost agățat pe cruce.

MIELUL

¹⁹ Dumnezeu l-a făcut pe Moise să profetească că el îl va ridica pe unul pe care Moise îl reprezenta și, deci, Moise era un corespondent de-al lui Isus. (Deuteronom 18:18, 19) Eliberând Israelul, el a prefigurat eliberarea omenirii. Dacă Moise ar fi continuat cu partea de sacrificiu a imaginii, nu ar fi putut să o îndeplinească pentru că ar fi fost mort. Astfel că mielul turmei a fost ales și sacrificat în locul lui Moise. Sacrificiul mielului a reprezentat și prefigurat sacrificiul Celui puternic, pe care Moise l-a ilustrat. Când Isus și-a început serviciul, Ioan, sub inspirație de la Dumnezeu, l-a identificat pe Isus ca cel prefigurat de Moise și miel. Arătând înspre Isus, el a spus: „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care șterge păcatul lumii.” Mielul ucis în Egipt l-a reprezentat pe Cel care va asigura prețul răscumpărării. Prin urmare, Isus trebuia să moară pentru îndeplinirea exemplului sau imaginii. El l-a îndeplinit cu totul. Mielul ales pentru sacrificiu trebuia să fie fără

pată. Isus a fost Mielul lui Dumnezeu, fără pată sau cusur. (1 Petru 1:19). El a fost sfânt, blând și fără păcat. – Evrei 7:26.

²⁰ Moartea lui Isus a încheiat paștele evreiesc, pentru că paștele a fost asigurat prin lege, iar Isus a îndeplinit legea, ținându-o pe cruce. (Galateni 3:10; Coloseni 2:14) A fost momentul potrivit, la sărbătorirea ultimului paște, să le amintească discipolilor lui că legea fusese îndeplinită și calea vieții fusese deschisă de propria sa moarte și că nici un om nu poate obține viața pe nici o altă cale. Din momentul luminării minților lor prin spiritul sfânt, discipolii au observat și au apreciat faptul că în Egipt Dumnezeu instituisese legea pentru a învăța Israelul și pentru a-l conduce pe calea dreaptă până la venirea lui Cristos și că, odată cu venirea lui, el va îndeplini fiecare parte a legii.

²¹ Scopul legii legământului poate, deci, să fie rezumat în declarația pe care Dumnezeu a dat-o pentru evrei, ca ei să păstreze în minte faptul că el este singurul Dumnezeu adevărat; și că planul său pentru salvare este singurul și că este singura metodă de binecuvântare a tuturor națiunilor pământului, așa cum îi promisese lui Avraam; că din cauza condiției lor păcătoase el a dat legea și a definit păcatul și pentru a-i îngrădi și a-i ține pe calea dreaptă până la venirea Fiului său preaiubit, iar apoi le va arăta celor doritori calea spre viață. Era important ca evreii să țină paștele în fiecare an, pentru a-și aminti ce a făcut Dumnezeu pentru ei. Acum ar fi și mai important ca discipolii lui Isus Cristos, care atunci au fost toți evrei și toți care vor deveni apoi discipolii lui, să țină minte motivul pentru care Isus a murit, ca Mielul de paște corespondent.

COMEMORARE INSTITUITĂ

²² Când s-a încheiat mâncarea ultimului paște, Isus a instituit imediat sărbătorirea morții lui. El trebuia să facă acest lucru înainte să moară și în aceeași zi în care va muri. Apostolul spune: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâte ori veți bea din el.” Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.” – 1 Corinteni 11:23-26.

²³ Este obligatoriu, deci, ca fiecare discipol adevărat de-al lui Isus Cristos să țină sărbătoarea comemorării în ziua corespondentă instituirii ei și doar în acea zi și doar o dată pe an. Isus a promis că va veni din nou și-i va primi pe adepții lui la el. Venirea lui trebuie să-i cuprindă pe cei primiți la sine ca fiind ai Lui. Prin urmare, creștinii trebuie să continue să țină comemorarea până când fiecare este schimbat și primit în totalitate și luat la Domnul.

PÂINEA

²⁴ Când Isus a luat pâinea și a rupt-o, le-a spus discipolilor lui: „Acesta este corpul meu, care este frânt pentru voi.” Bineînțeles că acea pâine nu era chiar corpul său; dar prin aceasta a vrut să spună: „Aceasta reprezintă corpul meu și ruperea ei reprezintă că eu sunt frânt pentru voi.” Trebuie să luăm în considerare cuvintele lui, care au oferit o explicație despre pâine, cu altă ocazie: „Eu sunt pâinea vie care a venit din cer: dacă orice om mănâncă din ea va trăi pentru totdeauna: iar pâinea pe care o voi da este carnea mea, pe care o voi da pentru viața lumii.” – Ioan 6:51.

²⁵ Discipolii trebuie să mănânce din pâine sau din ceea ce reprezintă ea; așa că toți oamenii trebuie să mănânce din ea pentru a trăi. Un om mănâncă și absoarbe mâncare naturală prin gura lui și primește hrană pentru corpul lui. El mănâncă și absoarbe hrană spirituală prin mintea lui. Când își centrează sentimentele asupra a ceea ce crede, el va crede cu inima. „Pentru că omul cu inima crede în dreptate; și cu gura își declară credința pentru salvare.” – Romani 10:10.

²⁶ Din acest motiv toți cei care beneficiază de sacrificiul răscumpărării trebuie prima dată să știe că s-a dat și cu ce scop s-a realizat acest lucru. Viața este un dar de la Dumnezeu și nimeni nu îl poate primi fără cunoaștere. Când cineva află că Cristos este Salvatorul lui, este atras spre Dumnezeu, se dedică în întregime să facă voința lui Dumnezeu și atunci aceasta reprezintă dovada că el crede. Fiind primit de Iehova datorită credinței în sângele lui Isus și datorită devotamentului lui deplin, Iehova îl confirmă pe acesta; și această confirmare are ca rezultat dreptul celui confirmat la viață. Toată omenirea va trebui să exercite credință și supunere pentru Cristos și va trebui să dovedească aceste lucruri prin cursul acțiunilor ei. Oamenii vor primi justificarea la sfârșitul domniei mesianice. Cei ai bisericii exercită credință sau fidelitate, dedicându-se în întregime realizării voinței lui Dumnezeu. Prin cursul acțiunii lor și prin comportamentul de care dau dovadă, aceștia iau parte la pâine; adică, umanitatea lui Isus Cristos, care a fost dată pentru binele lor.

²⁷ Toți oamenii trebuie să primească beneficiul sacrificiului răscumpărării asigurat de sângele vărsat al lui Isus Cristos, vărsat pentru iertarea păcatului. Acea asigurare este dată indiferent de acțiunea fiecăruia. „Cadoul gratuit ajunge la toți oamenii ca justificare a vieții.” (Romani 5:18) Tuturor le va fi dată ocazia să accepte valoarea aceluia sacrificiu al răscumpărării. Prin urmare, corpul frânt și vărsarea sângelui lui Isus Cristos înseamnă același lucru pentru toți oamenii, ca justificare. Dar Isus a făcut mai mult pentru discipolii lui și pentru cei care au devenit apoi discipolii lui, decât pentru omenire în general.

²⁸ Isus încheiase cu Iehova un legământ prin sacrificiu. El întindea acum invitația adeptilor lui, pentru ca aceștia să urmeze cursul indicat de el și să fie luați în legământul prin sacrificiu. El a luat paharul și le-a spus discipolilor: „Acesta este sângele meu pentru noul legământ, care este vărsat pentru mulți pentru iertarea păcatelor.” Prin aceasta el nu s-a referit la legământul prin sacrificiu; dar a vrut să spună că sângele lui, reprezentat de vin, este sângele pentru noul legământ și că acest sânge este cel vărsat pentru a asigura marea jertfă a păcatelor omenirii. El le-a spus: „Beți toți.” Ceea ce Isus i-a invitat pe discipolii lui să facă nu s-ar aplica niciodată omenirii în general, ci este un privilegiul întins doar înspre biserică.

²⁹ Legea pe care Dumnezeu a dat-o Israelului i-a împiedicat pe toți să bea sânge. O asemenea crimă împotriva legii se pedepsea cu moartea. (Leviticul 17:10). Se înțelege atunci că invitația lui Isus pentru discipolii lui, de a bea din sângele lui, însemna că ei vor fi luați în legământul lui prin sacrificiu și trebuie să însemne moartea fiecăruia. Se arată că aceasta este semnificația pentru că el a spus cu altă ocazie: „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.... Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el.” – Ioan 6:53-56.

³⁰ Semnificația clară a cuvintelor Stăpânului citate mai sus este: Că el a fost distrus sau omorât și și-a vărsat sângele pentru a se asigura că prețul răscumpărării va fi folosit ca o jertfă a păcatului pentru omenire; că cei care vor fi luați în legământul său prin sacrificiu și se vor alătura lui în împărăție trebuie prima dată să mănânce din carnea lui, adică să creadă că el a fost omorât pentru iertarea păcatelor și înviat din nou pentru justificarea omului; că trebuie să bea din sângele lui, adică să se alătore lui în legământul prin sacrificiu și să fie omorâți; că cei ce vor face așa vor primi viață veșnică și vor fi înălțați în ultima zi, însemnând partea din urmă a perioadei de sacrificiu; și cei care

mănâncă din carnea lui și beau din sângele lui trăiesc în Cristos și Cristos în ei: astfel, devin o parte din Cristos. Această ceremonie realizată de Isus a conturat cursul ce trebuie urmat pentru a deveni un membru al corpului lui Cristos. Nu există altă cale.

³¹ Această invitație de a bea din sângele lui și de a participa la moartea lui nu se aplică nici unuia care va primi vreodată binecuvântări de refacere. Cei care participă trebuie luați în corpul lui Cristos și apoi sacrificați cu el. Apostolul prezintă așa: „Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu este oare participare la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o rupem nu este oare participare la corpul lui Cristos? Pentru că noi, fiind mulți, suntem o singură pâine și un singur corp; pentru că luăm toți din acea singură pâine.” – 1 Corinteni 10:16, 17.

³² Paharul băut reprezintă, deci, participarea membrilor corpului cu Cristos Isus la sângele lui. Frângerea pâinii reprezintă participarea membrilor corpului lui Cristos, frânți împreună cu el. Altfel spus, înseamnă că fiecare, care va face parte din familia regală a lui Cristos trebuie să-și verse sufletul la moarte ca parte a sacrificiului lui Cristos și să-i fie oferit de el ca sacrificiu. Aceștia iau parte prima dată la pâine și devin o parte din acea singură bucată, și anume Cristos, și apoi sunt frânți împreună cu el. Aceștia sunt omorâți prin umilire și ridicați într-un corp glorios. Prin urmare, este nepotrivit ca oricine care pretinde că îi este devotat Domnului și care se așteaptă să trăiască pe pământ pentru totdeauna să ia parte la comemorare. Este destul de evident că mulți iau parte la comemorare în mod necorespunzător și în necunoștință de cauză.

PAȘTELE NOSTRU

³³ Dumnezeu a trecut și i-a cruțat pe cei din Israel care aveau pe la uși sângele mielului. Valoarea adevărată nu a constat, bineînțeles, în sângele mielului; Dumnezeu i-a cruțat datorită credinței lor în el și supunerii lor pentru porunca lui.

³⁴ Sângele lui Isus are valoare adevărată, pentru că sângele lui a fost vărsat pentru a asigura sacrificiul răscumpărării și pentru a fi folosit ca o mare jertfă pentru păcat, ca omul să poată fi primit de Iehova. Toți cei care vor primi beneficiul complet al sacrificiului răscumpărării trebuie să aibă credință în Dumnezeu și în asigurarea lui pentru salvarea omenirii. Credința în Dumnezeu și credința în Cristos și în vărsarea sângelui lui ca sacrificiu al răscumpărării și supunerea completă față de poruncile Domnului vor aduce binecuvântări permanente. Sângele înlătură incapacitatea legală; dar mai este nevoie de credință și supunere. El a fost omorât pentru toți oamenii; și toți oamenii trebuie să ajungă să cunoască adevărul pentru a putea accepta asigurarea pentru viață pe care a dat-o el.

³⁵ Argumentul apostolului este acesta: „Cristos paștele nostru s-a sacrificat pentru noi.” Mielul de paște a fost ucis și sângele lui a fost stropit deasupra ușii; și când Dumnezeu a văzut că israeliții și-au demonstrat credința în el și supunerea față de el, el a trecut de casa respectivă. Mielul l-a reprezentat pe Isus Cristos. El este mielul de paște pentru biserică. Sângele lui a fost vărsat și prezentat în cer în numele celor care cred în el și care se supun. – Evrei 9:24.

³⁶ Acum am ajuns la o anumită cunoaștere a adevărului și am acceptat valoarea sacrificiului răscumpărării și ne-am devotat în totalitate Domnului și am fost luați în legământul prin sacrificiu. Acum suntem sub sânge. Dacă vrem să fim cruțați și dacă vrem ca Domnul să treacă de noi trebuie să fim credincioși și fideli Domnului, având întotdeauna încredere în sângele lui Cristos și fiind supuși semnificației lui. Porunca pentru noi este să ne supunem și să ținem comemorarea. Făcând acest lucru prezentăm moartea lui Cristos Isus. Mărturisim și că prin bunătatea lui Dumnezeu am fost luați în legământul prin sacrificiu și am fost de acord să murim cu el. Să ținem, deci, comemorarea.

DAR CUM?

³⁷ Aluatul este un simbol al păcatului. Dacă există păcat printre oamenii lui Dumnezeu, ei trebuie să-l îndeprăteze. Apostolul spune: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și Sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim, deci, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.” – 1 Corinteni 5:7, 8.

³⁸ Înainte ca un om să devină creștin el este un păcătos și are toate incapacitățile aduse asupra lui prin păcatul lui Adam. Aluatul vechi se referă la practicile aduse de păcătosul care devine creștin. Acestea, spune apostolul, trebuie îndeprătate; ca să fiți o bucată nouă pentru că v-ați curățat de sângele lui Cristos. Nu mai practicați ceea ce este practicat de cei care nu regretă nimic. Faceți în așa fel încât acțiunile voastre să fie în armonie cu cele ale lui Cristos.

³⁹ Apoi adaugă: „nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.” Răutatea înseamnă nelegiuire sau încălcare a poruncilor Domnului. Răutatea înseamnă o condiție rea a inimii, fără o considerație potrivită pentru ceilalți și o hotărâre de a-i răni pe ceilalți. Este posibil ca creștinii să fie chinuiți de astfel de păcate? Acum există pe pământ numeroși clerici care au parte de greutate, luptându-se unii cu alții, implicându-se în conflicte. Unii se opun celor care încearcă să facă slujba Domnului, încercând astfel să-i rănească pe frații lor și să afecteze lucrarea Domnului. Acestea se datorează egoismului. Unde există dragoste adevărată nu poate exista răutate.

⁴⁰ De ce oricine care declară că este consacrat Domnului ar fi în dușmănie cu fratele lui? Dacă este, atunci acțiunea lui se datorează egoismului. Cum poate spune cineva care îi este devotat cu sinceritate Domnului că, pentru că nu-i place felul în care este realizată munca Domnului de unii, o va împiedica? Cum poate cineva cu inima sinceră să întocmească un plan pentru a interveni în lucrarea de mărturie cu privire la împărăția Domnului? Nici un om nu poate să urmeze o cale atât de egoistă și plină de răutate și, în același timp, să rămână în adevăr. Nimeni nu poate sta cu Dumnezeu și cu Cristos decât dacă merge în lumină. (1 Ioan 1:6, 8) El nu poate merge în lumină dacă se opune luminii și se opune celor care încearcă să meargă în lumină și să se supună poruncilor lui Dumnezeu cu privire la lucrarea de mărturie a împărăției.

⁴¹ Atunci, oricine pretinde că îi este consacrat Domnului și care se opune serviciului de mărturie al numelui sfânt al lui Iehova, al prezenței lui Cristos și al împărăției, așa cum a poruncit Domnul, nu merge în lumină și, deci, nu se poate întovărăși cu Dumnezeu și cu Cristos. El este condus de egoism; el trebuie să îndeprăteze acest sentiment și trebuie să fie condus de iubire înainte să poată fi plăcut în fața Domnului. Biserica a ajuns într-o mare criză. Dumnezeu își va îndeplini lucrarea, iar cei care nu vor să ia parte la ea ar trebui să fie avertizați și să nu îi încurce pe cei care participă la această lucrare. Nu vă amăgiți pe voi înșivă și nu încercați să-i amăgiți nici pe alții. Nimeni nu îl poate amăgi pe Domnul.

⁴² Cei care pretind că sunt ai Domnului trebuie să fie în totalitate de partea Domnului pentru a fi pe placul lui. Toți cei care rostesc numele lui Cristos să pună deoparte egoismul și să-și ajute frații să continue cu lucrarea pe care Domnul le-a încredințat-o. Mânia lui Dumnezeu se răsfrenge asupra celor neascultători. Fie ca fiecare adunare, atunci când are probleme, să acorde o atenție deosebită acestei chestiuni. Fiecare să-și pună deoparte egoismul și să se examineze cu grijă pe el însuși și apoi să urmeze porunca lui Dumnezeu.

⁴³ „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați desbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici

netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți. Astfel, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeță, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” – Coloseni 3:8-16.

⁴⁴ Cei care mor cu Cristos au parte de cel mai mare privilegiu care le-ar putea fi acordat ființelor de pe pământ. Pentru a fi pe placul Domnului, ei trebuie să fie în totalitate de partea Domnului. Apostolul spune: „Nu puteți bea din paharul Domnului și din paharul diavolilor: nu puteți sta la masa Domnului și la masa diavolilor.” (1 Corinteni 10:21) Nimeni nu poate fi parțial pentru lume și parțial pentru Domnul. Conflictul, ura, răutatea, rea voința și egoismul pleacă de la Diavol și nu de la Domnul. Servii lui Dumnezeu trebuie să stea umăr la umăr, sprijinindu-se unii pe alții cu grijă, ca frați în Cristos, afirmând vestea bună a lui Isus Cristos. – Filipeni 1:29, 30.

BUCURIA DOMNULUI

⁴⁵ Paharul, fiind un simbol al participării la moartea lui Cristos, este și un simbol pentru intrarea în bucuria Domnului. Domnul a venit la templul său și toți cei din clasa templului trebuie să fie testați și dovediți. Pe cei aprobați Domnul îi invită să între în bucuria lui acum. A venit timpul ca Isus Cristos, ca Mare Preot, să justifice numele mare și sfânt al Tatălui lui, Iehova. Și va face acest lucru. Acest lucru îi aduce mare bucurie Domnului. Adepții lui sunt invitați să ia parte la bucuria Domnului și să se dăruiască în totalitate Domnului Dumnezeu și slujirii lui. Cei care intră în bucuria Domnului și continuă acolo, vor fi puternici în Domnul și în puterea măreției lui. „Bucuria Domnului este puterea ta.”

⁴⁶ Pentru a fi bucurios în Domnul trebuie să pui tot egoismul deoparte. Să fim fericiți acum că ne este permis să murim cu Cristos, ca parte din sacrificiul lui, ca să putem trăi cu el. Să ne bucurăm cu el și să suferim de pe urma batjocurii lui Cristos, luând o atitudine puternică împotriva organizației lui Satan pentru Domnul Dumnezeu, pentru a putea domni cu el. Să ne veselim acum și să-i aducem laudă lui Dumnezeu, care a făcut totul pentru noi. Fiecare dintre cei unși să țină sărbătoarea amintirii Domnului și să o țină cu inima fericită. Apoi toți aceștia să cânte onoarea numelui lui. Acest lucru poate fi realizat doar dacă îi suntem devotați în totalitate lui și cauzei lui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1-3.Unde și de către cine a fost instituit paștele tipic? A păstrat Isus acea hotărâre? De ce? Cum și când a fost păstrarea ei încheiată? Ce a perimat-o? Cui îi este ordonat să o păstreze? Cât de des? Când? Până când? Ce asigurare le este dată tuturor pentru a lua parte la ea?

4,5.Care este privilegiul și speranța creștinului în legătură cu aceasta? Ce cunoaștere este necesară și cum se poate obține această cunoaștere? Ce au fost părinții îndrumați să facă în legătură cu aceasta? Arătați aplicarea acesteia pentru creștin.

6,7.Cine a fost Iosif și ce a însemnat pentru izraeliți poziția lui în Egipt? Ce schimbare a avut loc în această situație și cum a afectat ea condiția lor? Pe cine a reprezentat următorul Faraon și a cui a fost regatul lui o imagine?

8.De ce ar trebui aici luată în considerare sămânța lui Avraam? Cum s-a mai opus Satan izraeliților? Ce scop a avut?

9.Cine a fost Moise și cum a fost el dat în spate? Cum a privit el mai târziu acea asociere și mediu? Ce s-a hotărât el să facă și ce privilegiu i-a fost apoi acordat datorită credinței lui?

10.Pe cine a ilustrat Moise și cum? Izraeliții pe cine au reprezentat? Egiptul ce a ilustrat? Ce a prefigurată eliberarea Israelului din Egipt?

11.Cu ce scop au apărut Moise și Aaron înaintea Faraonului și cum au fost ei primiți? Cum s-a împietrit inima Faraonului pentru a rezista eliberării izraeliților?

12-15.Ce l-a instruit Domnul pe Moise să facă pentru a se pregăti de paște? De ce trebuie urmate așa de precis aceste instrucțiuni?

16,17.Descrieți experiența egiptenilor din noaptea paștelui și aceea a izraeliților. De ce a instituit Iehova paștele ca un ordin de comemorare?

18.De ce a fost necesar ca Isus să respecte acest ordin? De ce a fost el așa de tare îngrijorat cu privire la „acest paște” menționat în Luca 22:15? La ce s-a referit el prin „înainte să sufăr”?

19-21.Cine a fost ilustrat prin mielul de paște? Care sunt cele două motive pentru care a fost folosit mielul? Arătați cât de potrivită a fost introducerea lui Ioan Botezătorul despre Isus ca „Mielul lui Dumnezeu”. De ce trebuie ca mielul ales să fie „fără pată”? Care a fost legătura uciderii mielului de paște cu sacrificiul din Calvar? Cum afectează acesta din urmă necesitatea respectării primului? Au înțeles și apreciat discipolii Domnului semnificația paștelui? De ce? Explicați pe scurt obiectul și importanța legii legământului.

22,23.Descrieți instituirea lui Isus a sărbătoririi morții lui. Când, cât de des și pentru câtă vreme trebuie ca oamenii devotați ai Domnului să o păstreze? Este un privilegiu sau o datorie sau amândouă, și de ce?

24-26.Ce reprezintă „pâinea”? Cine mănâncă din ea? Cum? Cu ce scop?

27-30.În ce măsură primesc toți oamenii beneficiul sacrificiului răscumpărării? Vor obține astfel toți viață? De ce? Cine ia parte la „pahar”? Ce înseamnă să „bei sângele Fiului omului”? Cum a fost scopul acestui lucru ilustrat în lege? Explicați semnificația lui Ioan 6:54, 56.

31,32.Pe scurt, deci, ce îi deosebește pe cei care pot lua parte corespunzător la comemorare?

33-36.Cum a arătat Israelul credință prin sângele mielului și care a fost rezultatul acestui lucru? Arătați aplicarea aceluiași principiu acum. Pentru cine este valabil acum meritul sacrificiului lui Isus și cu ce scop? Cum ajunge o persoană să fie sub sânge și care este lucrul esențial pentru a rămâne acolo?

37-39.Aplicați expresia, „Îndepărtați aluatul vechi”, „aluatul dușmăniei și al răutății”, Pâine nedospită a sincerității.”

40,41.Arătați care este cauza care stă la baza conflictului. Arătați că nu este corespondent cu spiritul adevărului și că este un obstacol pentru mersul în lumină.

42-44. Explicați sau ilustrați semnificația furiei, Mâniei. Răutății. Blasfemiei. Comunicării murdare. Minciunii. „Omul bătrân.” „Reînnoit în cunoaștere.” Milă. Bunătate. Umilință a minții. Smerenie. Îndelungă Răbdare. Toleranță. Iertare. Iubire. „Lăsați pacea lui Dumnezeu să domnească în inimile voastre.” „Fiți recunoscători.” „Cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belșug în toată înțelepciunea.” Cum își va găsi și conflictul loc dacă respectăm cu grijă și practicăm sfatul lui Pavel, prezentat aici?

45,46. Pentru ce este „paharul” Domnului un simbol? Cum pot adepții lui să ia parte la el, cu sensul pe care îl are aici? Cu ce condiție se poate avea aprobarea Domnului și se poate continua în bucuria lui?

ARANJAMENTUL PENTRU REABILITARE ȘI REPUNERE ÎN DREPTURI

Am văzut deja că intenția Bibliei, revelația lui Dumnezeu despre el, este de a ne spune despre scopul lui, că la timpul stabilit va elibera familia sa umană din robia păcatului și de la condamnarea la moarte în care a căzut la prima sa greșală; și că îi va elibera de puterea lui Satan sub a cărei dominație au ajuns prin același păcat împotriva lui Dumnezeu, și printr-un eliberator pe care îl va ridica să-i aducă înapoi în uniune cu el și să se bucure astfel de toate binecuvântările pe care le-a pregătit inițial pentru ei.

În același moment în care a pronunțat sentința împotriva lui Adam și Evei, Dumnezeu a stârnit speranța pentru refacere. El nu a făcut acest lucru în mod direct, ca printr-o promisiune; nu prea putea să facă acel lucru pentru că, din moment ce păcatul era voit și pedeapsa era finală, promiterea refacerii în timp ce pronunța sentința ar fi părut nepotrivită. Speranța era ascunsă în forma în care a fost rostită sentința asupra șarpelui pentru implicarea pe care a avut-o la atragerea omului în păcat. Din scripturile de mai târziu știm că șarpele a fost doar instrumentul marelui rău Satan care, prin ambiția lui, a căutat să smulgă această pereche umană perfectă și fericită, cu posibilitățile ei de dezvoltare nelimitată, din grija și puterea lui Dumnezeu și să-și facă un mare imperiu compus din omenire și niște îngeri. Profetul Isaia spune că Satan a zis: „Voi fi ca cel Preaînalt.” (Isaia 14:14) El a remarcat ceea ce a crezut el că este o șansă de a deveni mareț, un conducător ca Dumnezeu. A vrut să smulgă această pereche din grija lui Dumnezeu. Nu i-a păsat de răul ce l-ar provoca, nici de dezastrul pe care l-ar face și nici de suferința care s-ar abate, atât asupra cerului, cât și asupra pământului, atâta vreme cât el își satisfăcea ambiția. Dumnezeu i-a spus lui Satan în Eden: „Voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; îți va răni capul, iar tu îi vei răni călcâiul.” (Geneza 3:15) Avea să urmeze un conflict în urma căruia șarpele și-ar pierde viața, pentru că lovitura la cap însemna strivirea lui.

Auzind această sentință asupra șarpelui, bărbatul și femeia au înțeles probabil că sămânța învingătoare a femeii va realiza o anumită refacere. Dar nu s-a făcut nici o promisiune. Speranța, care presupunem că a fost luată cu siguranță, a fost negativă, doar în forma în care a fost dată. Ei au presupus că dacă șarpele, forma vizibilă a dușmanului lor care a pozat în prietenul lor, ar fi rănit la cap, cel puțin puterea răului ar fi distrusă. A fost ușor pentru ei să gândească faptul că bunul lor Creator, a căror binecuvântări i-a bucurat, a cărei bunătate au cunoscut-o, nu le-ar spune atât de multe fără să aibă intenția ca ei să înțeleagă că sămânța care avea să apară s-ar dovedi a fi nu doar salvatoare, ci și reparatoare.

Faptul că acest lucru este adevărat e dovedit de cuvântul apostolului Pavel cu privire la căderea omului și separarea lui de Creatorul lui. În scrierile lui către Romani a spus: „De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii-nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o-cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8:19-21) Pavel, luminat de spiritul sfânt, știa că sămânța femeii era marele Cristos pe care Dumnezeu îl

producea, prima dată Isus, iar apoi cei fideli în Cristos Isus, care sunt acceptați de Dumnezeu ca perfecți în el.

Pavel arată că aceasta este sămânța pe care toată omenirea o așteaptă, oftând în timp ce așteaptă. El vede durerea rasei, efectul pe care l-a cauzat păcatul: el știe că nici un salvator nu poate să se ridice din omenire și nici ea singură nu poate produce un salvator. Într-adevăr, lumea nu știa, în durerea ei, pentru ce ofta.

Lumea încă oftează, pentru că încă nu cunoaște nici o speranță. Nu vede nimic în cer sau pe pământ care să îi ofere vreo promisiune pentru salvarea de relele care o țin în sclavia păcatului, suferinței și morții. Pavel a fost însărcinat cu rostirea durerii și cu declararea mai aprinsă a salvării glorioase decât orice alt apostol de-a lui Isus Cristos. El spune că creatura a fost supusă frivolității, a fost redusă la neputință și adusă sub stăpânirea răului. Dar a fost o supunere în speranță pentru că se pregătea salvatorul.

Dacă organizațiile bisericești, care au declarat că îl reprezintă pe Cristos și toate învățăturile lui, i-ar fi fost credincioase lui și lui Dumnezeu și celor cărora le-au declarat că încearcă să-i îndrume către adevăr, ar fi învățat de la Pavel. Apoi ar fi făcut ceva să-i salveze pe oameni de această teamă ce s-a abătut asupra lor prin ignoranță. În loc să facă așa ei au pus o mare povară de teamă peste omenire pentru că, sub pretextul că vorbeau cu autoritate în numele lui Dumnezeu și al lui Cristos, au învățat oamenii despre doctrina suferinței veșnice. Această dogmă a instalat frica în inimile a milioane de oameni și a avut mult de-a face în păstrarea oamenilor în sclavia superstițiilor.

Trebuie observat că Dumnezeu a făcut diferența între cei cărora li s-a adresat când a pronunțat sentința în Eden. El a pus un blestem peste șarpe, căruia i-a vorbit prima dată; pentru femeie a existat o bază de speranță, așa cum am observat; lui Adam i-a adresat sentința cu moartea, deși avea să urmeze o vreme de muncă și suferință până la întoarcerea lui în țărâna din care a fost luat și în care Dumnezeu a spus că se va întoarce. – Geneza 3:14-19.

Deci, Dumnezeu nu i-a promis nimic lui Adam. Speranța care a fost dată, a fost dată prin sămânța femeii. Cu siguranță există un motiv pentru aceasta. Se poate spune că în timp ce există un scop pentru refacere, care este arătat destul de evident, nu toți urmașii lui Adam vor fi refăcuți. Adam reprezintă pe păcătoșii intenționați, cei care se depărtează de Dumnezeu și își îndeplinesc propria voință.

Dar femeia îi reprezintă, mai degrabă, pe cei care cad pradă înșelăciunii și ajung în puterea păcatului. Copiii Evei sunt familia umană, născută în condiții care îi limitează în fața răului; Adam îi reprezintă pe cei care caută să-și satisfacă propriile voințe pe seama altora și fără nici un pic de respect pentru Dumnezeu.

Acum vom rezuma ceea ce se spune despre sămânța femeii, prin care va veni salvarea. Întrebăm: Cine este sămânța și cum și când este ea produsă? Este evident din cuvintele Evei că așa cum copiii s-au născut și au fost numiți de ea, s-a gândit că unul dintre fiii ei pământești ar putea fi sămânța promisă. Probabil că nu a avut așteptări prea mari din partea lui Cain, dar se pare că speranța a fost stârnită de Abel. A fost primită la nașterea lui Set, despre care ea a spus că Iehova i l-a dat în locul lui Abel. – Geneza 4:25.

Dar Set a murit și Eva probabil a renunțat la speranța că va vedea sămânța salvatoare. Și nici nu a existat nici un semn de-al salvatorului. În schimb, rasa s-a degenerat; deoarece a devenit așa de contaminată de Diavol și de armatele lui și de tot răul, cu excepția familiei lui Noe, că potopul a înlăturat-o de pe fața pământului.

Chiar și atunci Biblia nu are nici o înscrisoare a vreunei mișcări din partea lui Dumnezeu spre îndeplinirea cuvântului lui, care pentru toți cei care credeau că o sămânță salvatoare va veni, a fost de natura unei promisiuni. Dar cam la patru sute de ani după potop Dumnezeu l-a chemat pe Avraam

din familia lui Set, care trăia atunci în Caldeea, și ,după înțelegerea să meargă într-o țară indicată de Dumnezeu, Dumnezeu i-a promis că sămânța lui va fi cea care va binecuvânta familiile pământului. (Vezi Geneza 12:1; 22:18) Acest legământ cu Avraam a fost prima legătură cu speranța inițială care a apărut din Eden. A dezvăluit faptul că Dumnezeu nu a uitat; de asemenea, acest fapt le vorbea generațiilor viitoare de atunci despre mișcările relativ lente ale scopului lui Dumnezeu, pentru că două mii de ani trecuseră din Eden și până în vremea lui Avraam.

Dar fiul lui Avraam, Isaac, a murit și apoi a murit și Iacov, care fusese și el făcut parte la legământul promisiunii. Apoi au trecut generații după generații și nu era nici un semn care să arate că sămânța prin care Satan avea să fie rănit venea. Dar cei credincioși din Israel au murit cu speranța în ei.

Moise i-a spus lui Israel că Dumnezeu va ridica într-o zi dintre ei pe unul ca el, care va fi un învățător și un salvator. (Deuteronom 18:15) Cei fideli din Israel l-au așteptat pe cel care avea să vină, dar Dumnezeu nu le-a mai dat nici o lumină până când David a fost făcut rege al Israelului. David a fost un rege după placul lui Dumnezeu, pentru că el urmărea binele oamenilor peste care Dumnezeu îl făcuse rege și pentru că îi învăța pe oameni să se închine la Dumnezeu, să-i aducă onoare numelui lui Iehova.

După aceasta David a propus construirea unui templu pentru Chivotul lui Dumnezeu și realizarea lui ca o clădire care, după părerea lui, ar fi proporțională cu gloria lui Iehova. Dar Iehova nu a fost de acord cu propunerea lui David, deoarece David fusese un om de război, iar templul trebuia să reprezinte pace pe pământ, armonie iubitoare între Dumnezeu și familia lui umană. Dar, ca o recompensă pentru David, Dumnezeu a spus că-i va construi lui David o casă și, prin profetul Natan, Dumnezeu i-a promis căci casa lui va fi unită cu tronul Domnului pentru totdeauna. – Psalmul 89:29; 2 Samuel 7:13.

De atunci David a remarcat că el avea să fie strămoșul seminței mult promise. El a mai realizat că sămânța ce avea să binecuvânteze popoarele pământului, conform promisiunii făcute lui Avraam, avea să fie un rege în putere. A fost indicat, deci, că cel care va binecuvânta ar trebui plasat într-o poziție de putere pentru a putea să-și realizeze lucrarea. Nu ar fi onorabil pentru Dumnezeu ca cel ce binecuvântează să poată să facă doar acest lucru și să fie neputincios în fața opoziției. Aceasta este chiar situația în care creștinismul ortodox l-a pus pe marele Iehova. Ei spun că el are dorința și voința să-i binecuvânteze pe toți oamenii, dar nu poate să facă acest lucru pentru că marile puteri ale răului, Diavolul și îngerii lui, i se opun; aceasta este o acuzație foarte batjocoritoare la adresa lui Dumnezeu.

Promisiunea făcută lui David, observată în legătură cu cea făcută lui Avraam, este garanția lui Dumnezeu că prima promisiune va fi încheiată.

La timpul convenit, adică exact la momentul potrivit conform aranjamentului lui Dumnezeu, Isus s-a născut, mama lui, Maria din Nazaret, fiind fecioară. El s-a născut din ea prin puterea spiritului sfânt. El nu a fost întruchiparea lui Dumnezeu, așa cum susține religia organizată, ci a fost un copil adevărat.

Dar Isus din Nazaret nu s-a dovedit a fi sămânța care va salva popoarele. El s-a dovedit a fi cel trimis de Dumnezeu, pentru că profețiile cu privire la Mesia în suferință s-au împlinit prin el. El a realizat multe miracole de refacere temporară, chiar ridicându-i pe unii din morți. El nu a salvat nici poporul său, nici națiunile.

Chiar el a fost ucis de puterile rele, Satan și „conducătorii acestei lumi”. Dar Dumnezeu l-a înviat din morți și curând după aceea a apărut dovada că Isus era în cer, acceptat de Dumnezeu, și stătea la mâna dreaptă a lui Dumnezeu. De atunci a fost Salvator pentru toți cei cărora Dumnezeu le

va dezvălui adevărul. Dar el a așteptat până când cei fideli în Cristos Isus vor fi făcuți părtași cu el la gloria împărăției lui.

Marea zi a lucrării seminței vine cu stabilirea completă a împărăției lui Dumnezeu, care va fi instaurată curând pe pământ. Apoi lumea va fi fericită după eliberarea ei din sclavia păcatului și morții și din conducerea lui Satan, care a început în ziua când Adam și Eva au păcătuit împotriva lui Dumnezeu.

Înălțarea lui Isus

Există două pasaje în Noul Testament care vorbesc despre înălțarea lui Isus. Primul este cel binecunoscut în care, la începutul serviciului său, Isus a vorbit cu Nicodim, conducătorul evreu care a mers la el noaptea pentru că îi era teamă ca oamenii lui să știe că el este interesat de Isus. Isus i-a spus, referindu-se la el însuși: „Așa cum Moise a ridicat șarpele în pustiu, așa și Fiul omului trebuie înălțat.” (Ioan 3:14) Celălalt pasaj, adresat discipolilor lui, are loc prin cuvintele lui Isus de la sfârșitul serviciului lui. Atunci a spus: „Iar eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, îi voi lua pe toți oamenii la mine.” (Ioan 12:32) Aceste două pasaje din Scriptură, chiar dacă nu sunt aparent contradictorii, nu sunt nici în armonie, dacă sunt citite în lumina învățăturilor ortodoxe.

Primul text indică faptul că Dumnezeu a asigurat o metodă de salvare, dar că răspunderea obținerii ei este asupra celui care se vede lovit de păcat și care este condamnat la moarte. Celălalt text indică altceva; pentru că afirmă o lucrare activă de-a lui Isus care va avea ca rezultat victoria lui asupra tuturor forțelor care i-au împiedicat și îi vor împiedica pe oameni să vadă în el și să obțină apoi acele binecuvântări pe care Dumnezeu le-a pus în el. Primul pasaj este mai cunoscut și a fost unul hotărâtor pentru teologia creștinătății.

Aceste două cuvinte ale lui Isus pot fi rostite pentru a ilustra cele două faze ale programului pe care Dumnezeu l-a fixat când l-a trimis pe Fiul său, Isus Cristos, în lume ca să fie Salvatorul ei. Cele două faze sunt diferite. Primul pasaj declară evident o șansă de a accepta bunătatea pentru cei care o caută; al doilea declară la fel de clar lucrarea ce trebuie realizată care, începând în afară, îl va atrage pe om către Cristos, pentru ca măcar să îl știe și să înțeleagă că el este Salvatorul stabilit de Dumnezeu. Această fază este voluntară, în timp ce cealaltă va fi într-o oarecare măsură obligatorie.

Isus i-a spus lui Nicodim de ce a venit în lume. El a spus: „Pentru că Dumnezeu așa de tare a iubit lumea, încât l-a dat pe singurul său Fiul, pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) Lumea era condusă de păcat și moarte; foarte mulți oameni au pierit pentru că au murit fără nici o speranță de înviere și oamenii trebuie să continue să piară dacă Dumnezeu nu face ceva să oprească domnia păcatului. Ilustrarea lui Isus pentru Nicodim este una grafică. Nicodim știa bine povestea din pustiu de la scurt timp după ce au ajuns în Canaan, despre cum strămoșii lor au fost atacați de șerpi în flăcări, adică de șerpi a căror mușcătură avea ca rezultat o inflamație groaznică imediată și apoi moarte. Acel popor dificil, care era aproape la granița cu țara promisă, s-a plâns din nou de asigurarea lui Iehova pentru ei, spunând că ar prefera să fie în Egipt. Atunci Dumnezeu le-a trimis șerpii în flăcări ca pedeapsă. Mulți dintre cei care au fost condamnați să pribegească prin pustiu și să moară înainte ca poporul să intre în țara promisă nu muriseră încă, și acum Dumnezeu i-a testat, ceea ce a demonstrat că ei erau încă neascultători și necredincioși ca în generația anterioară, ceea ce le-a adus condamnarea cu moartea în pustiu. Șerpii în flăcări au fost una dintre metodele folosite pentru a aplica pedeapsa corectă oamenilor. Dar pentru că oamenii au început să strige și au declarat păreri de rău, Dumnezeu, la rugămintea lui Moise, i-a spus să facă un șarpe din bronz, care în fața soarelui ar părea de foc; și a spus că oricine se va uita la șarpe va trăi.

Șarpele de bronz a reprezentat păcatul oamenilor; și când s-au uitat la el li s-a amintit păcatul. Doar conștientizând păcatul lor ar fi putut să obțină eliberarea din acel blestem care era asupra lor. S-au uitat și au trăit. (Numeri 21:8, 9) La acest eveniment s-a referit Isus când i-a spus lui Nicodim: „Așa și Fiul omului trebuie înălțat.” (Ioan 3:14) Nu ar avea nici un rost special referirea lui Isus la înălțarea șarpelui, dacă se referea doar la punerea lui la moartea pe cruce; a fost în mod evident intenția lui să arată că prin înălțarea lui, de asemenea, trebuie să însemne ca Unul care poartă păcatul.

Este o imagine grafică, o ilustrare aproape teribilă. Dar vorbește cum nici o altă ilustrare nu o face, nu doar despre asigurarea prețului răscumpărării, ci și că otrava păcatului poate fi eliminată, iar suferințul vindecat complet; otrava arzândă, inflamatoare, din mușcătura șarpelui, care a reprezentat așa de potrivit otrava păcatului, poate fi oprită. Dumnezeu a asigurat nu doar iertarea păcătosului, ci și distrugerea puterii păcatului din viețile celor care acceptă salvarea pe care a asigurat-o prin Fiul său.

Ilustrarea ne vorbește și despre costul lui Dumnezeu pentru asigurarea lui pentru salvarea omenirii. Ortodoxia spune: Costul lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii este arătat de faptul că Dumnezeu s-a dăruit pe el însuși pentru rasa umană. Dar acea doctrină acceptată de obicei nu are nici un sens și este incompatibilă cu scriptura. Dumnezeu este o ființă nemuritoare; el nu poate muri, fiind incoruptibil, nici un fel de corupție nu-l poate înfrânge. Ceea ce Biblia ne spune despre iubirea lui Dumnezeu pentru lumea aceasta căzută este că Dumnezeu a iubit-o atât de mult încât l-a dat pe Fiul său, cel mai mare dar al lui, pentru salvarea ei. Sacrificiul a fost unul foarte mare, dar a fost sporit din cauza morții rușinoase care a fost necesară. Iar costul pentru Fiul a fost unul imens, pentru că a trebuit să dea tot ce a avut. Viitorul lui nu depindea doar de fidelitatea lui, acum că i-a fost pusă la încercare, dar felul în care urma să aibă loc sacrificiul a presupus multă suferință; pentru că așa cum șarpele a fost simbolul păcatului, așa și Isus, prin moartea sa, trebuia să pară ca un păcătos. Când a fost ridicat pe cruce a părut că însuși Tatăl lui, Dumnezeul lui, îl părăsise. Pavel, referindu-se la acest eveniment și vorbind pentru evrei, a spus: „Cristos ne-a eliberat de blestemul legii, devenind un blestem în locul nostru.” – Galateni 3:13.

După învierea lui Isus, declarația că Dumnezeu îl făcuse prinț și salvator a fost formulată de apostoli, prima dată pentru națiunea lor și, apoi, mai ales de către Pavel, pentru greci și romani. De atunci și în timpul lungii perioade de absență a lui Isus de printre discipolii lui, mii de oameni au auzit câte ceva despre adevărul despre Isus și mulți l-au crezut și au devenit adepți adevărați. De-a lungul timpului națiunile vestice, sub conducerea lui Constantin cel Mare, au declarat că părăsesc păgânismul pentru a deveni creștini. Dar trebuie să recunoaștem toți că națiunile au luat-o pe calea lor și, cu siguranță, fără să fie schimbate de fapt de către profesiunea lor de a-l accepta pe Isus Cristos ca obiect al închinării lor. Politicile națiunilor au fost, de fapt, păgâne, indiferent de profesiune.

Deci, chiar dacă acum aproape două mii de ani Isus a fost înălțat, ca și cum Dumnezeu ar fi spus lumii lovite de păcat despre asigurarea lui pentru vindecarea lor, lumea nu este vindecată. Într-adevăr, din cauza falsei reprezentări care a fost realizată despre această chestiune de către clericii din creștinătate, este adevărat că, până la un anumit punct, lumea civilizată a fost lovită, mai degrabă decât ajutată, de către declarația ei de a fi creștină. Acest lucru nu vrea să spună că afirmarea de a deveni creștin nu a avut o influență restrictivă asupra popoarelor. Necazul este că liderii vieții religioase a oamenilor au predat greșeala în locul adevărului și și-au îndrumat oamenii spre o poziție falsă. Națiunile creștine cred că ele sunt conform numelui lor dar, de fapt, ele sunt păgâne atât în ceea ce privește politicile lor naționale și de familie, cât și în viața popoarelor, în general.

Mulțimile de oameni nu știu motivul pentru care Isus a fost înălțat, dar având o cruce dacă sunt romano-catolici sau o icoană dacă sunt greco-catolici sau o Biblie sau o carte de rugăciuni, dacă sunt protestanți, ei au trecut pe lângă Isus cel răstignit, neștiind nimic despre binecuvântările pe care Dumnezeu le are pentru ei prin el. Deci, înălțarea lui Isus nu este un remediu pentru boala păcatului lumii încă.

Cel de-al doilea text face aici lumină asupra poziției. Isus a spus: „Iar eu, dacă voi fi ridicat de pe pământ, voi lua toți oamenii la mine.” (Ioan 12:32) Dumnezeu are mult mai multe de obținut de pe urma morții lui Isus, ca metodă pentru salvarea lumii ,decât s-a realizat până acum. Circumstanțele în care Isus a rostit acest cuvinte dau soluția semnificației lor și ne ajută să înțelegem mai mult din bogăția scopului lui Dumnezeu, conținut de cuvintele lui. Isus ajunsese la sfârșitul serviciului lui și așa de puțini dintre milioanele de oameni îl ascultaseră și crezuseră în el încât un raport ar fi dovedit că a fost un eșec.

Se afla în curțile templului într-una dintre ultimele zile ale vieții sale. Chiar dacă nu era descurajat, a simțit probabil un anumit grad de dezamăgire din cauza eșecului lucrării sale; pentru că, omenește vorbind, așa ar fi părut după toată agitația iscată în țară. Mulțimile, pregătite să-i primească ajutorul, nu erau pregătite să îl accepte ca mesagerul lui Dumnezeu pentru ei și nici să își schimbe modul de viață potrivit învățăturilor lui. În timp ce era acolo, meditând probabil la aceste lucruri, Filip și Andrei, discipolii lui, s-au dus la el să îi spună că niște greci întrebau de el. Acesta este un indiciu că evreii din afară erau mai deschiși la minte decât evreii din Ierusalim, care erau conduși de scribii ipocriți și de farisei și preoți; de asemenea, că probabil sunt mulți oameni printre națiuni cărora le-ar plăcea să asculte mesajul lui și să-l primească. Dar, spre surprinderea discipolilor lui, Isus nu a cerut să îi vadă, ci a spus: „Dacă un spic de grâu nu cade în pământ și nu moare, va sta singur; dar, dacă moare, este foarte roditor.” (Ioan 12:24) A adăugat: „Iar eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, îi voi lua pe toți la mine.” (Ioan 12:32) Deci, a sugerat că înainte să se dezvolte trebuie să moară și că, doar după ce va fi înălțat, poate să se dezvolte.

Chiar dacă Ioan spune că a rostit aceste lucruri respectând modul în care a murit, este totuși sigur că Isus a privit crucea ca înălțarea la putere, care știa că este planul Tatălui său pentru el. El a văzut Împărăția în care el însuși urma să fie rege. El știa că scopul Tatălui său era să aibă o împărăție a dreptății stabilită pe pământ. El știa că în ziua aceea puterea răului va fi distrusă. Mai știa și că dragostea pe care o avea pentru popor va fi exprimată; pentru că atunci lumina va fi revărsată peste pământ pentru ca cei mulți să știe despre el; și că cei care atunci știau nu au obținut cunoașterea din întâmplare sau din cauza anumitor circumstanțe fericite, așa cum părea să fie până atunci. El mai știa și că îi va atrage pe oameni la el, învățându-i despre dragostea lui Dumnezeu, Tatăl lui; pentru că atunci toată puterea Împărăției va fi în mâinile lui. El i-ar fi atras cu bucurie pe oameni înspre Tatăl lui prin miracolele realizate, prin bunătatea și compasiunea de care a dat dovadă; și i-ar fi atras cu bucurie la el prin aceeași bunătate manifestată prin apostolii din zilele ce au urmat, până când va fi stabilit la conducerea împărăției lui. Dar așteptarea și tot ce trebuia făcut în timpul ei ,era treaba Tatălui său; iar Isus, chiar dacă acum era înălțat la statutul ceresc, era încă slujitorul binevoitor și ascultător al Tatălui său. A așteptat până i-a venit vremea.

Se poate vedea, deci, că cele două texte luate în considerare vorbesc despre cele două timpuri în care s-a predicat vestea bună: Prima, care ocupă timpul dintre cele două veniri, când Dumnezeu își adună oamenii la el prin mesajul lui de iubire, iar când îi face să vină la el să vadă crucea și pe Fiul său preaiubit răstignit și le spune despre învierea și puterea salvării ce se va realiza prin el; a doua, care este perioada de domnie a lui Cristos, cunoscută, în general, sub numele de domnia milenară, deoarece Biblia spune că el va domni o mie de ani. Apocalipsa20:6.

Primul pasaj, cuvintele rostite către Nicodim, vorbește despre chemarea bisericii, acea companie care este adunată din lume pentru a deveni co-moștenitoare cu Isus în împărăția lui. (Romani 8:17) Al doilea pasaj, care prezintă cuvintele lui Isus despre ceea ce va face el, ne spune despre ziua Împărăției și ne face asigurarea că în acea zi puterea lui Dumnezeu se va strădui să detroneze răul; pentru că Dumnezeu îl înalță pe Isus la puterea Împărăției, cu scopul de a distruge toate barierele pe care Satan și agenții lui, spirite sau oameni, le vor construi pentru a-i ține pe oameni departe de cunoașterea adevărului și iubirii lui Dumnezeu.

Puțini dintre milioanele pământului au auzit despre moartea lui Isus și au și înțeles semnificația ei și chiar mai puțini au răspuns printr-o viață de disciplină adevărată, dăruindu-se pe ei înșiși în totalitate lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a încercat să-i facă pe oameni să se convertească și nici să facă lumea un loc potrivit pentru oameni să locuiască, așa cum mulți au crezut. Nici una dintre lucrările lui nu poate fi un eșec. El spune despre el însuși: „Domnul oștirilor a jurat și a zis: „Da, ce am Hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini.” (Isaia 14:24) El face ceea ce își propune. Când va fi instaurată, când tulburarea necazurilor prezente se va sfârși, împărăția lui Isus va aduce acea apropiere spre dreptate, care se va dovedi a fi adevărata speranță a lumii și salvarea ei.

Cine este aproapele meu?

Un avocat evreu i-a pus această întrebare lui Isus, adică unul care a fost învățător și care explica legile lor. Dar, chiar dacă Isus i-a dat un răspuns cunoscut în toată lumea, întrebarea încă rămâne în mințile majorității oamenilor care au declarat că sunt creștini. De ea mai sunt legate altele impuse minților oamenilor, de condițiile schimbătoare ale lumii, și anume: Care ar trebui să fie atitudinea mea față de aproapele meu? Și: Care ar trebui să fie față de comunitate?

Avocatul mersese la Isus cu ceea ce era aparent o întrebare personală importantă. El a spus: „Ce trebuie să fac pentru a moșteni viața veșnică?” (Luca 10:25) Dar Luca, povestind despre incident, nu ezită deloc să spună că bărbatul nu era sincer; pentru că spune că s-a dus să-l ispitească pe Isus. Isus i-a spus: „Ce este scris în lege? tu cum citești?” Avocatul a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul și cu toată puterea ta și cu toată rațiunea ta; și pe aproapele tău, ca pe tine.” (Luca 10:26, 27) Isus a spus că a răspuns corect și i-a cerut să facă ce spune legea și va trăi.

Avocatul a fost demascat. A răspuns împotriva lui însuși; pentru că dacă ar fi respectat legea nu ar fi întrebat despre calea vieții, ci ar fi simțit viața în el, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, dat în legământul lui cu Israelul. (Vezi Leviticul 18:5) Avocatul a căutat să se justifice. Încercând să arate că respectase legea, fiindcă era direct legată de Iehova, dar admitând că din cauza incertitudinii se poate să fi greșit în ceea ce îl privește pe aproapele său, el a întrebat, nu ca informație sau ajutor, dar ca argumentare: „Dar cine este aproapele meu?” Cel mai ușor răspuns ar fi fost să-i amintească acestui evreu că din moment ce Israelul era un popor separat de celelalte și că legea de la Sinai a fost dată pentru a regla relațiile sociale din Israel, precum și obligația lor față de Iehova, fiecare israelit era aproapele celorlalți izraeliți.

Legea de la Sinai nu a fost dată tuturor popoarelor, doar Israelului. Separat de celelalte popoare de pe pământ, lor li se cerea să i se închine lui Dumnezeu și să se îngrijească de interesele generale ale oamenilor, care erau poporul lui. Dar Isus a avut o lecție, atât pentru avocat, cât și pentru cei care mai ascultau și, de asemenea, pentru discipolii lui, atât cei care erau atunci cu el cât și cei care au urmat; pentru că este foarte probabil că avocatul i-a exclus pe vameșii și păcătoșii din

Israel dintre cei pe care i-ar recunoaște ca apropiați ai lui. Așadar, Isus a spus povestea bunului samaritean.

Știind că drumul de la Ierusalim la Ierihon era plin de hoți, el a povestit despre un călător care, mergând spre Ierihon, a căzut pe mâna hoților care l-au dezbrăcat și aproape l-au omorât. Isus a povestit cum un preot care mergea pe drum a văzut victima hoților întinsă pe jos și plină de sânge și, văzând-o, a trecut pe cealaltă parte a drumului. Apoi, un levit care mergea pe acel drum a văzut omul rănit. S-a dus să se uite la el, apoi a făcut la fel ca preotul. Amândoi l-au lăsat pe omul neajutorat și rănit; l-au lăsat să moară. Apoi, a spus Isus, un samaritean (pe care evreii îi urau) a mers pe drum. Când l-a văzut pe om a avut compasiune; l-a ridicat pe om și i-a legat rănile, curățându-le și calmându-le cu puținul vin și ulei pe care îl avea la el. Apoi l-a ridicat pe om și l-a dus la un han. Acolo a plătit pentru ce a trebuit și s-a asigurat că va fi îngrijit, spunând că va plăti pentru orice cheltuieli mai apar. El a spus: „Orice mai cheltuiești, când mă voi întoarce, îți voi plăti.” (Luca 10:35) Acest act binevoitor, plin de îndurare, a fost realizat de un samaritean urât. Isus i-a spus avocatului: „Care dintre aceștia trei, crezi tu, i-a fost aproape celui care a căzut pe mâna hoților?” Avocatul, fără simpatie, nu a spus Samariteanul, ci a spus: „Cel care a dat dovadă de milă.” Apoi Isus i-a spus: „Du-te și fă și tu la fel.” – Luca 10:36, 37.

Trebuie remarcat faptul că Isus a întors pe dos întrebarea avocatului. El întrebase: „Cine este aproapele meu?” Răspunsul întrebător pe care l-a primit a fost: Care i-a fost aproape omului rănit? Preotul? Levitul? Samariteanul? Dar samariteanul s-a purtat de parcă ar fi spus: Cui îi sunt eu aproape? Acest lucru chiar dezvăluie adevărul cu privire la această chestiune. Obligația de a acorda ajutor este asupra celui care îl vede pe altul care are nevoie de ceva. În sensul strict al literei legii, acest lucru a însemnat că israelitul nu poate să aleagă pe care dintre ceilalți israeliți să îi numească apropiați; el avea obligație față de fiecare israelit care avea nevoie de el. Dar acest lucru nu însemna că izraeliții trebuiau să fie tot timpul în căutarea celor care ar putea avea nevoie de iubirea și compasiunea lor; însemna totuși că dacă știa că cineva avea nevoie de ceva sau avea o problemă, el trebuia să îl ajute imediat și fără îndoială. Dacă nu ar fi oferit ajutorul ar fi însemnat că nici el nu se putea aștepta să primească grija și ajutorul Dumnezeuului lui; pentru că ar fi încălcat legământul. Dacă vrea să primească binecuvântările legământului, trebuie să respecte hotărârile lui.

Întrebăm: Trebuie să se înțeleagă din această poveste că Isus a dat o instruire generală tuturor oamenilor și că fiecare om care declară că este creștin trebuie să se considere aproapele tuturor celorlalți și este, deci, obligat față de toți oamenii din viața lui care au probleme? Acest lucru duce la următoarea întrebare: Care este îndatorirea unui om față de aproapele lui și față de comunitatea celor apropiați lui? Și întrebarea: Care este datoria lui ca cetățean, printre cei cu care locuiește?

Bunătatea care l-a împins pe bunul samaritean spre fapta lui a dat naștere la sentimente de milă și compasiune, care sunt o rămășiță a frumuseților inițiale ale bunătății adevărate sădite în om în momentul creației lui de către Dumnezeu. Bunătatea samariteanului a fost de fapt regula de aur a acțiunii; nu aceea care este exprimată sub formă negativă, și anume, „Nu fă celorlalți ce nu vrei să îți facă ei ție”, ceea ce pare a fi ținta la care năzuiesc oamenii să ajungă, ci forma pozitivă, „Așa cum vrei să îți facă ție, așa fă-i și tu lui.” (Luca 6:31) Atunci intervine întrebarea: A dorit atunci Isus, prin învățăturile și povestea lui, să stabilească regula de aur a acțiunii? Trebuie ca discipolii lui Isus să meargă prin lume nu doar pregătiți să îi ajute pe cei care au fost prinși în roțile mașinăriei acestei lumi, ci și să îi caute și să îi ajute pe toți cei care au fost supuși suferinței de către lume sau de către răutățile celorlalți oameni? Unii oameni cred că Isus a avut de gând ca discipolii lui să facă întocmai aceste lucruri, și că ucenicul Iacov face o afirmație clară, când spune: „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinată de lume.” – Iacov 1:27.

Mulți care declară că au niște opinii foarte clare, consideră că acest cuvânt al lui Iacov pare să definească religia practică și să fie standardul stabilit pentru biserică. Dar este evident din tot ce este spus în Noul Testament că serviciul lui Isus Cristos este ceva mai mult decât îngrijirea maselor sau ajutorarea la nevoile fizice ale cuiva. Cei care îndeamnă la această „religie practică” ca și cum ar fi singurul lucru care contează, rar iau în considerare ceea ce a mai spus Iacov și anume, „și să te păstrezi nepătat în lume”. Ce a vrut să spună Iacov prin această expresie? Pentru Iacov, lumea a însemnat organizația lumii, așa cum este ea văzută din expresia următoare: „Oricine va fi prieten cu lumea este dușmannul lui Dumnezeu.” (Iacov 4:4) Dar nu a vrut să spună că discipolul lui Isus trebuie, întocmai ca un călugăr, să se separe de ceilalți oameni. Nici nu a vrut să spună că un discipol trebuie să rupă legăturile cu viața oamenilor, ca și cum tot ceea ce este legat de ea este rău. Israelul spiritual, adepții consacrați ai lui Isus, ar trebui să fie împrăștiați peste tot printre oameni. Deci, separarea lor nu putea fi ca cea a Israelului tip, o națiune despărțită de toate națiunile. Acest Israel spiritual și-a stabilit speranța vieții în cer; ei nu au căutat nici o prosperitate externă ca recompensă. Sârguincioși cu treburile lor, fie de sclav care slujea doar pentru a trăi, sau vândut, ei au trăit pentru Dumnezeu și pentru interesele lui și nu pentru ei înșiși. Ei își îndreaptă afecțiunea către lucrurile menționate mai înainte, când Isus s-a dus să pregătească un loc pentru ei, iar ei s-au așteptat ca aceștia să fie luați de el la întoarcere. Ei au învățat că lumea, așa cum este ea organizată (și nu s-a schimbat deloc la exterior), a fost instituită potrivit înțelepciunii umane, fără nici o considerație față de Creator, Iehova al Israelului; că politicile ei au fost stârnite de Satan, care este acum noul dumnezeu al acestei lumi. Ei au văzut, deci, că nu o pot ajuta nici cum, prin nici unul dintre planurile lor.

Ei știau că Stăpânul lor fusese ispitit de Satan chiar în legătură cu acest lucru; pentru că Satan ar fi făcut din Isus un reformator și i-ar fi acordat mare laudă; nu pentru binele lumii (chiar dacă Satan a „declarat religia” în fața oamenilor întotdeauna), ci pentru a-l distruge pe Isus și pentru a distruge legătura dintre el și Tatăl lui. La această lume s-a referit atunci Iacov, iar discipolul lui Isus care și-a petrecut timpul încercând să îmbunătățească condiția acestei lumi îl slujește pe Satan; pentru că el prelungește lumea în opoziție cu venirea împărăției lui Dumnezeu.

Când Isus a dat regula de aur, trebuie să se înțeleagă că el le dădea instrucțiuni discipolilor lui. Nimic din învățăturile lui nu arată că el dădea legi pentru organizarea națiunilor sau a popoarelor lor. În acest caz, multele adevăruri ce au fost date pentru instruirea discipolilor lui, sunt acelea care îi binecuvântează pe toți cei care încearcă să trăiască în armonie cu ele. Trebuie să înțelegem, deci, că lecția cu bunul samaritean nu a fost o instrucțiune pentru discipolii lui Isus în legătură cu modul lor de comportare în relațiile lor cu ceilalți, ci a fost un sfat bun pentru avocat și pentru toți ca el. Ceea ce avocatul a trebuit să înțeleagă a fost că nu trebuie să limiteze termenul de „aproape” la persoanele alese de el, așa cum făcuse; și, poate chiar mai important, să primească semnificația legii în inima lui și să aibă voința să o pună în practică.

Fără îndoială ,povestea este o reprezentare expresivă a iubirii și compasiunii lui Dumnezeu pentru cei care au fost prădați de toate lucrurile rele ale acestei lumi, oameni răi sau condiții rele. Aici nu sunt date instrucțiuni nici pentru acele mari biserici să se organizeze ca instituții caritabile sau agenții pentru ajutorarea săracilor lumii de la necazuri și sărăcie. Adevărul este că aceste sisteme nu sunt reprezentanți de-ai lui Isus; ele sunt, mai degrabă, reprezentate de preotul și levitul care au trecut de cealaltă parte a drumului. Aceste instituții au făcut multe lucruri ce au determinat condițiile actuale ale lumii. Acum s-ar putea să se convertească și să înceapă să remedieze unele dintre lucrurile pe care le-au făcut greșit. Ar putea face acest lucru prin proclamarea adevărului despre instituirea Împărăției lui Isus.

Isus nu a fost niciodată nepăsător în fața necazurilor lumii, dar când a venit și-a propus să realizeze calea pentru salvarea omenirii. Prima dată trebuie să existe sacrificiul răscumpărării pentru păcat; și, pentru că a fost pe placul lui Dumnezeu să aibă niște asociați la lucrarea lui de ridicare a lumii, lunga perioadă dintre sacrificiul răscumpărării și pentru salvarea lumii este folosită pentru adunarea acelei companii. Isus știa că ziua Împărăției lui va fi în folosul marelui lui sacrificiu oferit la Calvar pentru omenire. Discipolii lui Isus, care îl urmează cu fidelitate pe Domnul lor, sunt des acuzați că stau departe de nevoile lumii oamenilor. Ei nu sunt nepăsători; dar îl urmează pe Domnul și, prin fidelitate și loialitate, se pregătesc pentru marele privilegiu care va fi al lor când vor domni cu el și vor avea puterea să-i prădeze pe hoții și pe tâlharii de drepturile omenirii.

Oamenii sunt încă conduși de putere și nu dreptate; nici un om nu caută voința Domnului în nici o situație sau în vreo instituție de pe pământ. Condiția actuală a lumii nu lasă loc nici unei așteptări că ar putea sau că va încerca să se ajute pe ea însăși, prin calea dreptății și adevărului. Politicianul nu poate fi un bun samaritean: el are necazurile lui și, oricum, se dovedește a fi inutil. Specialistul în finanțe are prea multe interese personale pentru a-și dăruia din timpul său ca să-i ajute pe cei care au căzut sub roțile carului acestei lumi; în plus, el deține o parte din car și din bogăția lui și din ceea ce așteaptă să primească; el știe că nu va veni în mod cinstit, ci prin muncă intelectuală inteligentă, întotdeauna pe seama aproapelui. Preotul ar fi bucuros dacă cineva s-ar ocupa de ajutorarea săracului om prădat și abandonat aproape mort. Așa că ei sunt destul de bucuroși, chiar dacă nu invidioși, când aud că vreo organizație caritabilă se ocupă de vreo lucrare de salvare, mai ales dacă sunt și ei chemați să binecuvânteze acea lucrare și să-și ofere sprijinul.

Adevărul este (și este soluția pentru toate întrebările acestea) că Dumnezeu a stabilit o zi, cunoscută ca ziua lui Isus Cristos, când toată lumea va fi eliberată din sclavia răului. Christosul va lega rana omenirii; omenirea va fi dusă la hanul (Împărăția) lui Dumnezeu, iar bunul samaritean, care și-a dat viața pentru ca ei să fie salvați, va suporta costul vindecării lor (răscumpărarea, valoarea vieții lui omenești) și orice alt serviciu care mai urmează.

TURNUL DE VEGERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Martie 1928

Nr. 6

Legămintele lui Iehova

„Voi face un legământ între mine și tine.....” Geneza 17 :2

Legămintele lui Iehova foarte pronunțate în Biblie ne pun în vedere restabilirea păcii între Dumnezeu și omenirea căzută. Dacă omul poate cunoaște adevărata valoare a acestui fapt, atunci se va minuna mult de umilirea Atotputernicului și de desfășurarea minunată a dezinteresării lui Iehova. Într-adevăr Dumnezeu este iubirea.

2. Între legămintele despre care vorbește Biblia, se cuprinde legământul avraamic, legământul legii, legământul de jertfă și legământul nou. Scopul acestei reviste este ca să explice în acest număr și cele viitoare, ce spune scriptura despre aceste legăminte. Sperăm că martorii care trăesc azi pe pământ primesc o înțelegere mai clară despre aceasta și le dă o putere îndoită, ca să vestească mărirea numelui lui Dumnezeu.

3. De mai multe ori vorbește Iehova în cuvântul său de „legământul meu.” (Geneza 9:9 ; 17 :2 ; Exodul 26 : 42) Cauza este că în toate cazurile Dumnezeu este acela care propune încheierea legământului. Ar fi îndrăzneală din partea creaturii ca să propună așa ceva lui Iehova. „Așadar lucrul acesta nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” (Romani 9 :16). Întrucât Dumnezeu are înțelepciunea desăvârșită, cunoscând ce este mai bun și posedând dreptate, pentru ca să judece ce este drept și întrucât are și putere ca să-și ducă la îndeplinire voința sa, el este singurul care poate propune condițiunile unui legământ de încheiat cu dânsul și îl poate împlini. Nu este potrivit ca o creatură să spună creatorului său ce are de făcut și ce nu. Aceia care s-au consacrat Domnului și spun că aceasta o fac ca să primească un grad oarecare de viață, fac înțelept dacă iau în considerare principiul sus-amintit.

Cu cine?

4. Dumnezeu nu face legământ cu nimeni care să nu fie în armonie cu El. Credința este de mare importanță pentru creatură. Ca să fie plăcută lui Dumnezeu, trebuie să creadă că el este și că răsplătește pe cel care-l caută (Evrei 11:6) Acela, deci, care face legământul cu Iehova, trebuie să fie îndreptățit. Drept este Isus, fiul lui Dumnezeu, care este totdeauna în armonie cu Iehova.

5. Îndreptățirea înseamnă că cineva este socotit drept pentru credința sa. Dumnezeu, în mila sa a avut grijă ca, prin anumite condițiuni, credința omului să-i servească spre dreptate. Un astfel de om în fața lui Iehova trece ca un individ drept sau îndreptățit. Dacă Iehova face legământ cu unul sau mai mulți dintre aceia care nu au această însușire, acesta se poate întâmpla numai printr-un astfel de mijlocitor, care este în relație potrivită cu Iehova.

Dumnezeu ține totdeauna legămintele sale

6. Iehova niciodată nu calcă legămintele sale. În repetate rânduri putem citi în Scriptură despre el, ca despre unul care ține legămintele sale. Moise a spus despre el: „Să știi ,dar, că Domnul Dumnezeu tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni, față de cei ce-l iubesc și păzesc poruncile lui.(Deuteronomul 7 : 9) Moise a știut despre aceea, că Dumnezeu a ținut legământul său încheiat cu Avraam. El a știut că Avraam a fost binecuvântat cu un copil și că seminția lui a fost înmulțită până la generația a patra. (Geneza15 : 16) El a știut că Dumnezeu a scos din Egipt seminția naturală a lui Avraam. Și Solomon mărturisește despre credințioșia lui Iehova, în ce privește ținerea legămintelor sale, spunând: „Doamne Dumnezeul lui Israel! Nu este Dumnezeu ca tine, nici sus în ceruri, nici jos pe pământ. Tu ții legământul și îndurarea față de servii tăi, care umblă înaintea ta din toată inima.” (1 Regi 8 :23) Neemia tot astfel mărturisește. Neemia 1:5.

7. Dacă partida cealaltă, pe care o privește legământul lui Dumnezeu, devine necredincioasă sau își calcă promisiunea, atunci Iehova, față de acela care calcă legământul, nu mai este obligat ca să îndeplinească oarecare parte a legământului. El însă nu-și reține îndurarea față de aceia care, din pricina slăbiciunilor sau altor neajunsuri, au fost ademeniți și au călcat legământul. Dacă un om rămâne credincios în inima lui față de Dumnezeu, Dumnezeu este îndurător față de unul ca aceasta. Acela care iubește adevărul, trebuie să se țină de această regulă. Dumnezeu pretinde bunăvoință din partea celor pe care îi iubește.

Motivare

8. Motivul încheierii legământului între Iehova și o creatură oarecare a sa nu poate să fie niciodată egoismul. Nici deoparte nu poate să fie egoismul motivul adevărat. Cu toate că Dumnezeu prețuiește credințioșia aceluia cu care a încheiat legământul și are plăcere de dânsul, totuș n-are nici un folos din îndeplinirea legământului ce cade asupra celui alt. Dorința creaturii de a sta în relație de legământ cu Iehova, trebuie să izvorască din îndemnul să fie plăcut lui Dumnezeu și să-i preamărească numele lui. Aceasta este o motivare dezinteresată. Omul nu poate să încheie legământ cu Iehova, numai din motivul egoist ca să dobândească un loc în cer sau pe pământ. Acela care vrea să devină creștin, trebuie să încheie legământ cu Dumnezeu, fără considerare ce va primi pentru aceasta, răsplătă sau nu. Dânsul declară că dorește să facă voia lui Dumnezeu. Dumnezeu știe că încheierea va fi bună pentru om, dacă va rămânea credincios și chiar îndeamnă pe contractant ca să fie credincios în împlinirea legământului.Maleahi 2 :1,2,4.

9. Iehova Dumnezeu se obligă dezinteresat, că va împlini legământul său. El zice: „Eu am spus și eu voi împlini”. (Isaia 46:11). Aceasta o face nu pentru binele și folosul său, ci pentru binele și folosul creatorilor sale. „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață cum face astăzi.” (Deuteronomul 6: 24) Regulile de conduită arătate de Iehova sunt totdeauna aceleași. El nu se schimbă. — Maleahi 3:6.

Explicări

10. Cuvântul legământ înseamnă o învoială prin contract. „Este o contractare solemnă și obligatorie pentru aceia care iau parte la ea”. Cuvântul evreiesc din care este tradus cuvântul legământ, înseamnă, în înțeles restrâns, „tăiere” sau „despicare” și derivă din faptul că animalul de

jertfă trebuia tăiat în bucăți și părțile contractante trebuiau să treacă printre membrele astfel îmbucătățite. „...învoielii pe care o făcuseră înaintea mea, tăind un vițel în două și trecând printre cele două jumătăți ale lui.” (Ieremia 34 : 18). Compară cu Geneza 15 :17. Acesta a fost un serviciu solemn, care a arătat sfințenia și îndemnul de obligare a învoielii dintre părți.

11. Facerea unui legământ necesită următoarele: 1) părțile care sunt decise sau capabile a face învoiala reciprocă; 2) cunoștința condițiilor la care se învoiesc, mai bine am putea spune acord asupra condițiilor; și 3) o garanție bună și corespunzătoare ce oferă unul altuia. Dumnezeu totdeauna este capabil să încheie legământ. Acele creaturi, care sunt în armonie și împăcate cu Dumnezeu, încă sunt capabile a încheia legământ. Acestora li se acordă posibilitatea de a cunoaște condițiunile legământului, iar promisiunile reciproce asigură o bază destul de suficientă pentru garantarea legământului.

12. Adam, ca om desăvârșit, fiind în Eden a cunoscut voința lui Dumnezeu referitor la el, s-a decis ca să îndeplinească voința creatorului său, după ce a luat în stăpânire lucrurile anume întocmite de Dumnezeu pentru dânsul și a avut plăcere de ele. Mai bine zis între Dumnezeu și om s-a încheiat un legământ de înțelegere mută (fără cuvinte) cu scopul ca, în virtutea supunerii omului, omul să fie binecuvântat cu viață veșnică și să aibă stăpânire absolută asupra pământului. Adam, fiind perfect, a fost capabil pentru încheierea legământului. Voința exprimată a lui Dumnezeu referitor la Adam și procedura lui Adam, cu drept cuvânt, se poate privi ca un legământ contractat tacit (fără cuvinte). Adam a călcat acest legământ prin neascultarea sa. „Dar ei ,ca Adam, au călcat legământul și nu mi-au fost credincioși atunci.” (Osca 6: 7) Relația dintre Dumnezeu și Adam s-a întrerupt și Adam a trebuit să sufere condamnarea la moarte. Toți urmașii săi născuți în fărâdelegi trebuie să sufere asemenea pedeapsă, dacă Dumnezeu nu se va îngriji de ispășirea omului cu dânsul. Dumnezeu, însă, în marea sa îndurare s-a îngrijit și de aceasta.

Legământul avraamic

13. Iehova l-a îndrumat pe Avram (mai târziu l-a numit Avraam), ca să-și părăsească patria și să plece în țări străine. Dumnezeu i-a promis că îl va face o națiune mare, îl va binecuvânta, îi va înălța numele și dânsul va deveni binecuvântare. A mai adăugat: „În tine se va binecuvânta tot neamul omenesc.” (Geneza 12:3). Prin aceste cuvinte Iehova a făcut o promisiune fără de condiții cu privire la scopul său, ca să binecuvânteze tot neamul pământesc, fără considerare la aceea, că ce pot sau ce fac creaturile sale. Acesta a fost un legământ unilateral, întrucât prin acest legământ Dumnezeu numai singur a fost obligat. Cu toate acestea acest legământ ,mai târziu, a devenit totuși legământ încheiat între Dumnezeu și Avraam, deoarece Avraam, prin purtarea sa și-a dovedit credința, ceea ce a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu.

14. În acel timp, când Dumnezeu i-a făcut această promisiune, Avraam a fost încă în pământul său natal. În momentul când a pășit pe pământul Canaanului, Avraam și-a început petrecerea sa în acel pământ. Cu patru sute treizeci de ani după aceea, chiar în această zi a fost înființat Paștele în Egipt și tot atunci au părăsit evreii Egiptul. „Șederea provizorie a copiilor lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani. Și după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (Exodul 12:40,41 trad. engleză). Deoarece Avraam a fost părintele lui Israel, șederea provizorie a izraeliților a început cu intrarea lui Avram în Canaan.

15. Înființarea Paștelui a fost începutul legământului legii. Paștele a fost înființat exact la patrusute treizeci de ani după promisiunea dată lui Avraam (Galateni 3:17). Această dovadă arată că Dumnezeu i-a comunicat lui Avram planul său încă atunci când era în Caldeea. Îndată ce a pășit

Avram pe pământul Canaanului, s-a și încheiat legământul cu dânsul, care l-a obligat acum și pe el. Cu această ocazie legământul a devenit bilateral, obligând ambele părți.

16. Când și-a părăsit Avram patria și a călătorit către un pământ străin, el a dovedit credința sa față de Dumnezeu și promisiunile sale. Credința lui Avram i s-a socotit spre dreptate (îndreptățire). Fiind îndreptățit prin credință, a devenit capabil să încheie legământ cu Iehova. Se vede, deci, inevitabilă concluzia că legământul încheiat cu Avram se datează de la intrarea sa în pământul Canaanului.

17. Aflăm căci, cu ocazia încheierii unui legământ, de regulă a fost înjunghiată o jertfă. Vedem oare o asemenea jertfă la încheierea legământului avraamic? Da, cel puțin s-a format o icoană și anume în modul următor: Când Avram, cu ocazia plecării sale în pământul străin și-a părăsit patria, el a murit pentru țara sa natală și cele în legătură cu ea. Cugetele sale și le-a îndreptat asupra pământului către care călătorea. Nu este însemnat nicăieri că Avram s-ar fi întors vreodată în țara sa natală, Caldeea. Mai târziu l-a trimis pe servitorul său Eliezer în pământul acela, ca să aducă nevastă fiului său Isaac. Însă Avram nicicând nu s-a mai întors acolo. Avram a jertfit tot ce a stat în legătură cu pământul său părintesc, dând astfel dovadă de credința sa în Dumnezeu.

18. Așa se vede că și apostolul Pavel dovedește aceasta. Citim: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile promise, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă la ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” Evrei 11 :13-16.

19. Aceasta dovedește că Dumnezeu a încheiat legământ cu un astfel de om, care a murit față de toate lucrurile trecute, însă a fost făcut viu pentru credința și speranța în viitorul pregătit de Dumnezeu pentru astfel de oameni. Iehova a făcut pe Avram să vadă ziua viitoare a lui Mesia, în care se va întrona guvernarea de dreptate, la care va lua și dânsul parte . A privit cu încredere înaintea acelei împărății. Isus a zis: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua mea; a văzut-o și s-a bucurat.” — Ioan 8 : 56.

20. Când a ajuns Avraam în Canaan, Dumnezeu i-a spus întâia oară că acel pământ îl va da „seminței” sale. Avraam a ridicat imediat un altar pe acel loc, evident că numai în scopul de a aduce jertfă pe el.

21. În Geza 15 : 18 este folosită prima dată expresiunea „legământ”. Acest text sună astfel: „În ziua aceea Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: seminței tale dau țara acesta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, Eufrat.” Aceasta s-a întâmplat la zece ani după intrarea lui Avram în pământul Canaanului. Oare această dată s-o luăm drept începutul legământului avraamic sau cum să înțelegem aceasta?

22. Cuvântul „încheiat” din acest text , tradus literal înseamnă „tăiat”. Așa este însemnat că Dumnezeu, cu ocazia aceasta, a tăiat legământ cu Avram. Înainte de acest timp Avram a jertfit animale pe altar. Atunci a făcut Avram întrebarea către Dumnezeu: „prin ce voi cunoaște că voi stăpâni acel pământ?” Drept răspuns, Dumnezeu l-a îndrumat, ca să ia anumite animale pe care să le taie. „Și a zis Domnul: Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel. Avram a luat toate animalele acestea și le-a despiciat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia, dar păsările nu le-a despiciat. ... În ziua aceea Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului, până la râul cel mare, Eufrat.” Geneza 15 :8, 9, 10, 18.

23. Putem trage două concluzii din cele ce s-au petrecut acolo ,care sunt în armonie una cu alta. Acest eveniment se poate considera ca întărirea legământului original, care atunci a intrat în vigoare când a pășit Avram pe pământul Canaanului. Declararea originală a legământului s-a referit la planul lui Dumnezeu ca să binecuvânteze toate neamurile pământului. În armonie cu aceasta este faptul prin care Dumnezeu a întărit acest legământ. Cealaltă concluziune este aceea căci cuvintele lui Dumnezeu , rostite la evenimentul din urmă, se referă la moștenirea pământului. Este foarte la loc și armonios faptul, că Dumnezeu a mai făcut un legământ referitor la acel pământ pe care trebuie să-l moștenească Avram pe veci. Cu această ocazie nu Avram a trecut printre părțile animalelor tăiate, ci un cuptor fumegând și o limbă de foc. Acestea au închipuit pe Domnul și au arătat ferm că Iehova s-a obligat ca să dea pământul lui Avram și seminției lui.

24. Când Avram a ajuns vârsta de 99 ani „Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea mea și fii fără prihană. Voi pune legământul meu între mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia eu voi fi Dumnezeul tău și al seminției tale după tine. Geneza 17:1,2,7.

25. Cum să înțelegem cuvintele: „Și voi pune legământul meu. . . ?” Cuvântul care în acest caz este tradus „pune”, nu derivă din același cuvânt evreiesc din care s-a tradus „a tăia”, ci este tradus din alt cuvânt, care luat pe înțelesul său literal, înseamnă „a da” sau „a îndeplini”. Aceasta înseamnă că legământul său Dumnezeu îl va împlini sau îndeplini cu concursul lui Avram, dacă Avram v-a umbla înaintea lui și va fi neprihănit. Chestia îndeplinirii promisiunii sau a legământului lui Dumnezeu referitor la binecuvântarea tuturor neamurilor n-a fost astfel pusă deoparte. Aceasta se putea întâmpla neatârnat de ceea ce a făcut sau nu a făcut Avram. Întrebarea a fost mai mult aceea, că oare va lua parte Avram la dispozițiunile lui Dumnezeu referitoare la împărțirea binecuvântărilor? În legătură cu aceasta s-a încheiat contractul sau legământul referitor la tăierea împrejur a seminției lui Avram. „Acesta este legământul meu pe care să-l păziți între mine și voi și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.” Geneza 17 : 10.

26. Acest legământ a fost subordonat, adică adăugat legământului original, care a intrat în vigoare când Avram a ajuns în Canaan. Pentru îndreptățirea lui Avram nu a fost de lipsă tăierea împrejur, fiindcă el era deja îndreptățit. Credința lui i s-a atribuit ca dreptate cu mult înainte de introducerea tăierii împrejur. Argumentele lui Pavel clarifică pe deplin acest punct. „Fericirea acesta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avram credința i-a fost socotită ca neprihănire, după sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur, apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur, ca ,adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur. În adevăr făgăduința făcută lui Avram sau seminției lui că va moșteni lumea n-a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” Romani 4:9-13.

27. Din timpul când a intrat în Canaan, Avram a fost socotit drept, fiind astfel capabil să încheie legământ. Semnul tăierii împrejur i s-a dat în semn de recunoaștere, ca om drept prin credința sa ce i s-a atribuit deja înaintea tăierii sale împrejur. Tăierea împrejur trebuia deci să arate că dânsul și sămânța sa au obținut proba sau semnul îndreptățirii lor și au stat în legământ cu Dumnezeu, în virtutea îndeplinirii promisiunii lor originale. Avraam a arătat supunerea față de Dumnezeu, atât în privința tăierii împrejur, cât și a altor dispozițiuni ale voinței sale, pentru care a obținut aprobarea

Domnului, după cum este scris: „Pentru că Avram a ascultat de porunca mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile mele, orânduirile mele și legile mele.” Geneza 26 : 5.

28. Isaac trebuia să se nască nu peste mult, în care scop a fost potrivită tăierea împrejur. Isaac trebuia să tipifice „sămânța” promisiunii, umbra căreia a fost într-adevăr. Tăierea împrejur se referă la curățenie. Aceasta îndreptă cugetarea asupra zămislirii seminței promisiunii, precum și asupra curățeniei acelei semințe. Sămânța trebuia să fie prevăzută cu sigiliul îndreptățirii. În armonie cu aceasta a fost schimbat numele lui Avram și a soției sale. De acum încolo trebuia să se numească Avraam, ceea ce înseamnă „părinte al națiunilor.” Soția sa, care de acum încolo se numea Sara, adică „prințesă”, trebuia acum să-i dăruiască un copil.

Jurământul lui Dumnezeu

29. Când Avraam a adus ca jertfă pe Isaac, Dumnezeu i-a zis următoarele: „Pe mine însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu; te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și ca nisipul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile dușmanilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca mea.” Geneza 22:16-18.

30. Oare pentru ce a adus Dumnezeu jurământul acesta la cuvintele sale? Apostolul Pavel ne asigură, că aceasta a făcut-o pentru binele credincioșilor, ca să recunoască prin aceasta nestrămutarea hotărârii lui Dumnezeu și astfel să li se întărească speranța. (Evrei 6 :18) N-am putea oare spune și aceea că prin jurământul său Dumnezeu a voit să-și exprime plăcerea față de credința și supunerea lui Avraam? A zis doar: „Pentru că ai făcut lucrul acesta ... te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța ta.” Aceasta dovedește plăcerea lui Dumnezeu, precum și asigurarea că Dumnezeu va fi cu mare atenție în executarea legământului.

31. Cu această ocazie vorbi Dumnezeu către Avraam: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmurile mării”. Ce trebuie să înțelegem sub aceste cuvinte? Desigur, nu poate însemna două semințe, una de natură cerească, iar alta pământescă. Pavel ne spune clar: „Promisiunile au fost date lui Avraam și seminței lui. Nu zice și semințelor, (ca și cum ar fi vorba de mai multe) ci ca și cum ar fi vorba numai de una: și.....seminței tale, adică Christos.” Aceasta nu se putea aplica semințelor de diferite naturi. Stelele și nisipul pot să arate deci numai numărul. Scriptura dovedește acest argument.

32. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri; așa va fi sămânța ta.” (Geneza 15 : 5) Mai departe: „Domnul Dumnezeu vostru v-a înmulțit și azi sunteți foarte mulți la număr, ca stelele cerului.” (Deuteronomul 1 : 10) „Domnul Dumnezeu tău a făcut din tine o mulțime ca stelele cerului.”(Deuteronomul 10:22). Pavel, referindu-se la acest fapt, spune: „De aceea, dintr-un singur om, cu trupul trecut de vârstă, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului și ca nisipul de pe malul mării, ce nu se poate număra.” (Evrei 11 :12). Aceste texte din Scriptură dovedesc clar, că sămânța făgăduinții nu constă din două părți, una fiind cerească și alta pământescă. Sămânța este Christosul singur.

33. Deoarece vedem că sămânța lui Avraam va fi o mulțime ce nu se poate număra, ca stelele și nisipul, cum se poate deci pretinde, că „sămânța” este una? Răspunsul este că toți au fost chemați la „o speranță.” (Efeseni 4 : 4) La început toți au fost concepuți să devină membrele „Christosului”. Din cei astfel chemați și din națiuni iese „mulțimea mare” pe care n-o poate număra nimeni”, (Apoc. 7 :9) pe care Dumnezeu totuși o poate număra. (Psalm 147 :4). Dumnezeu a zis: „Sămânța ta se va numi după Isaac.(Geneza 21 : 12) Aceasta dovedește că Isaac a fost un tip, care a preumbrat

sămânța. Isaac reprezintă, astfel, pe toți cei născuți de spirit, deoarece ,de fapt, toți au fost chemați să facă parte din cel „Uns”. Cuvântul „biserica” arată o clasă aleasă sau o comunitate chemată, (după trad. grecească). Mulțimea mare se consideră ca o parte a bisericii și foarte just, fiindcă tot astfel au fost chemați ca să fie membre în Christos.

Simbolurile legământului

34. Iehova a făcut icoane pentru simbolizarea îndeplinirii legământului său. Avraam, care a fost numit ca „părinte a unei mulțimi” a închipuit pe Iehova. (Romani 4:16, 17) Soția sa Sara a închipuit legământul care a născut sămânța. (Galateni 4:24-26) Isaac ,care a fost singurul fiu al lui Avraam și al Sarei, a închipuit sămânța promisă, adică pe Christos. Isus Christos este capul bisericii, care este corpul său. (Coloseni 1 :18) Aceia care, în sfârșit, vor compune mulțimea mare, tot la aceiași speranță și în aceiași corporațiune au fost chemați și concepuți, fac astfel parte din biserică, dar nu și din Christosul glorios. Pentru aceasta este „sămânța” ce nu se poate număra. Aceasta nu dă de înțeles că Dumnezeu nu a știut numărul lor de la început și că nu știe aceasta nici acum. Aceasta arată mai mult aceea, că numărul mulțimii mari nu ni l-a făcut cunoscut, cum a făcut cu cel al turmei mici, al cărei număr fix știm că este 144.000 de membrii.

„Sămânța”

35. Ca cineva să facă parte din sămânța promisă, nu este de lipsă ca numaidecât să fie și urmașul natural al lui Avraam. Ioan Botezătorul a zis fariseilor: „Adevăr vă spun, că Dumnezeu chiar și din pietrele acestea poate ridica pe fiii lui Avraam.” (Matei 3 :9). Isus a zis către Zacheu, un vameș și păcătos: „Azi a intrat mântuirea în casa aceasta, că și acesta este un fiu al lui Avraam.” (Luca 19 :9) Aceste Scripturi dovedesc clar că, pentru ca cineva să fie considerat fiu al lui Avraam, în înțelesul promisiunii, nu este destul ca să fie numai urmașul după corp al acestuia. O credință ca a lui Avraam hotărăște în chestia aceasta. „Să știți, dar, că cei ce au credință sunt fiii lui Avraam.” — Galateni 3:7.

36. Este adevărat că Isus a fost născut dintr- o fecioară, care era urmașe a lui Avraam, însă acest fapt, desigur, nu l-a făcut pe el „sămânța promisiunii”. Nu se prea poate susține că el ar fi fost sămânța promisiunii chiar înaintea botezului său în Iordan. Cu ocazia consacrării sale, Isus a fost conceput de Părintele, la speranța naturii dumnezeiești și, astfel, a devenit „sămânța lui Avraam” după promisiune. A fost de lipsă ca Isus să se nască din neamul patriarhului Avraam, fiindcă acest fapt a fost prezis de Dumnezeu. Însă nu descendența sa omenească, ci purtarea sa față de voința lui Dumnezeu este aceea ce l-a făcut pe el acea sămânță pe care a trebuit s-o nască legământul. Profetul Isaia a declarat, în locul lui Isus: „Iată-mă pe mine și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu”. Acești copii au fost toți părtași cu dânsul în „corp și sânge.” Astfel și Isus a devenit părtaș de corp și sânge.” (Evrei 2 :13, 14) Dintre descendenții naturali ai lui Avraam, numai puțini vor face parte din „sămânță”, dar toți aceia care compun „sămânța” sunt părtași în corp și sânge cu Isus.

37. Când a sosit timpul ca Isus să aleagă pe fiii lui Dumnezeu, nu a favorizat pe îngeri, ci pe „sămânța” lui Avraam. (Evrei 2 : 16). Sub aceste cuvinte înțelegem că el a ales pe aceia care au avut credință asemănătoare cu aceea a lui Avraam. Aceia care prin Christos devin fiii lui Dumnezeu, sunt moștenitorii promisiunii și compun sămânța promisiunii. Descendența omenească nu are nici un rol în alegerea seminței lui Avraam după promisiune. Este clar, deci, că Christos este sămânța promisă

și că tot acela care vine la Christos face parte din „sămânță”, prin faptul că este în Christos, în înțeles spiritual.

38. S-a zis că Isus a împlinit legea și că, prin faptul că a împlinit-o, a devenit capabil pentru a fi „sămânța promisiunii.” Aceasta nu poate fi adevărat. Isus n-a fost fiul Agarei , spune Pavel. Legământul avraamic este acela care naște „sămânța”, adică „Christosul”, ce trebuia să se întâmple afară din cadrul legământului legii. (Galateni 3 :17). Deși este adevărat că Isus a împlinit legea, totuși, prin acest fapt n-a câștigat nimic. El a preamărit legea și a arătat că a fost dreaptă și desăvârșită.

Binecuvântări pentru toți

39. Scopul final al legământului avraamic este binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ. Binecuvântările trebuie să vină de la Dumnezeu. Pentru aceea a zis Dumnezeu către Avraam: „În tine se va binecuvânta întreaga omenire”. Avraam, în acest caz, joacă rolul unui reprezentant și reprezintă pe Dumnezeu. Celce aduce binecuvântările este Dumnezeu. Legământul trebuie mai întâi să aducă la iveală „sămânța”, care este Christosul, și prin acest Christos va împărți Dumnezeu binecuvântările. Pentru aceasta Isaac, singurul fiu al lui Avraam și al Sarei, reprezintă pe Christos.

40. Din ce va consta binecuvântarea? Desigur, din împăcarea omului cu Dumnezeu. Toți cei împăcați cu Dumnezeu vor avea dreptul să trăiască. Aceia care vor beneficia, în primul rând, de binecuvântările legământului avraamic sunt cei îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele lui Isus Christos. Aceștia sunt, așadar, descendenții naturali ai lui Avraam, care au recunoscut că Isus este Christosul și care au fost îndreptățiți și au fost concepuți la Rusalii de spiritul sfânt.

41. Apostolul Pavel spune: „Scriptura, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit dinainte lui Avraam că: „ În tine vor fi binecuvântate toate neamurile.”(Galateni 3:8). Cuvântul „neam”, aici, arată pe cel străin, nefiind evreu, deci necredincios. Aceasta arată că îndreptățirea prin credință este o chestie principală și de mare importanță, care privește legământul avraamic. În decursul domniei lui Mesia, neamurile nu vor fi îndreptățite prin credință. Îndreptățirea lor va avea loc prin deplina lor supunere ce vor dovedi până la sfârșitul domniei lui Christos.

42. Cine sunt, deci, neamurile pe care le amintește apostolul în textul de sus? Desigur, astfel de oameni care nu sunt evrei, adică care sunt necredincioși. Mai întâi evreii au fost împărțășiți de binecuvântările legământului avraamic, precum ne dovedește aceasta Scriptura. Citim: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: toate neamurile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Fiul său Isus, l-a trimis mai întâi vouă ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” Fapte 3 :25, 26.

43. Apostolul Pavel, prin următoarele cuvinte, explică cine sunt neamurile: „Ca binecuvântarea lui Avraam să se poată revărsa asupra neamurilor, prin Isus Christos, ca să putem primi prin credință promisiunea spiritului.” (Galateni 3:14, trad. engleză) Precizând cele de sus, vedem că factorul principal al seminței este Isus Christos și toate fapăturile de la el trebuie să primească binecuvântările.

44. Aceia care au fost îndreptățiți, pe baza credinței lor în sângele Domnului nostru Isus Christos, s- au împăcat cu Dumnezeu și de aceea au primit în primul rând ei acele binecuvântări care au fost promise prin legământul avraamic. Dacă aceștia sunt concepuți de spiritul sfânt și sunt primiți ca fii în Christos, devin o parte din „sămânță”, după cum este scris: „Și dacă sunteți ai lui Christos,

înseamnă că sunteți „sămânța” lui Avraam, adică moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3 :29) În sfârșit, membrii corpului lui Christos, fiindcă compun părțile Christosului, participă cu el la distribuirea binecuvântărilor.

45. Aceasta a fost ilustrat prin aceea că Isaac, singurul fiu al lui Avraam cu Sara, a luat de soție pe Rebecca, care astfel a devenit părtașe la moștenire. Isaac a fost stăpânul Rebeccei, care s-a bucurat de ceea ce a avut dânsul, fiindu-i soție. Christos este capul bisericii, care este corpul său și care se bucură de acele lucruri pe care le capătă ca mireasa lui Christos. Pentru aceea, apostolul Pavel în Galateni 3 :8 cu toată siguranța se referă la acei păgâni care au fost îndreptățiți prin credință, deoarece au venit în Christos, și că el nu s-a gândit la aceia care numai în timpul mileniului vor beneficia de binecuvântări.

46. Christos, „sămânța promisiunii”, va distribui binecuvântările popoarelor pământului. Binecuvântările vor consta din împăcarea omului cu Dumnezeu și restatornicirea la desăvârșire omenească. Acestea nu le vor primi însă prin credință. Astfel, când Pavel a zis, cum că Scriptura a prezis că păgânii vor fi îndreptățiți prin credință, el nu s-a gândit la diferitele națiuni străine, ci la astfel de neevrei care vor deveni membrii celui Uns. Nu există alt nume prin care poate veni mântuire, decât al lui Isus Christos și fiindcă toți trebuie să primească binecuvântările prin „sămânță”, rezultă din aceasta ,incontestabil, că cei ce vor fi îndreptățiți în vârsta evanghelică, vor fi îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele Mântuitorului și astfel vor avea și împărtășire la binecuvântările promise prin legământul avraamic.

Melchisedec

47. Desigur, a fost ceva la mijloc pentru Avraam, când a venit în contact cu Melchisedec. Despre acesta scrie apostolul Pavel: „În adevăr Melchisedec aceasta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la înfrângerea împăraților, care a binecuvântat pe Avraam, care a primit de la Avraam zeciuală din tot, care după însemnarea numelui său este întâi împărat al dreptății, apoi și împărat al Salemului, adică împărat al păcii..... Vedeți bine, dar, cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război. Aceia dintre fiii lui Levi, care îndeplinesc slujba de preoți după lege, au poruncă să ia zeciuală de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. Iar el , care nu se coboară din familia lor, a luat zeciuală de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele.” Evrei 7 :1-6.

48. În legământul care l-a încheiat cu Avraam, Dumnezeu a zis: „În tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului.” Din aceasta rezultă că și Avraam trebuie să fie binecuvântat; și ceace se referă la Melchisedec din citatul de sus arată că Marele Preot, pe care l-a preumbrit Melchisedec, va binecuvânta toată omenirea, inclusiv pe Avraam. Aceasta dovedește cum că Avraam, individual, este supus legământului, precum și Marelui Preot regesc după rânduiala lui Melchisedec. Și aceasta ne clarifică că Avraam, în ceea ce privește legământul, a jucat numai rolul de a reprezenta pe Dumnezeu și că Dumnezeu însuși este izvorul tuturor binecuvântărilor.

Mijlocitor

49. Este de observat că legământul avraamic n-are mijlocitor. Nu este de lipsă să fie mijlocitor la oricare legământ. Dacă un astfel de legământ se încheie unde numai una dintre părți se obligă, acolo nu este lipsă de mijlocitor. Iar dacă ambele părți sunt competente, de asemenea nu este lipsă de

mijlocitor. Sunt motive convingătoare pentru ce nu este lipsă de mijlocitor la legământul avraamic: 1) fiindcă Dumnezeu s-a obligat că binecuvântă toate națiunile pământului, ceea ce va și face, fără să țină cont de ceea ce face celălalt. Legământul a fost unilateral, pentru care motiv n-a fost lipsă de mijlocitor. Avram în acest loc a fost o persoană care a închipuit pe Dumnezeu. 2) deoarece Avraam și-a dovedit credința în Dumnezeu, atunci când legământul a intrat în vigoare și a devenit obligatoriu, pentru care a primit aprobarea lui Dumnezeu. Credința lui i-a fost socotită spre dreptate sau îndreptățire. Deoarece a fost socotit drept sau fiind îndreptățit, dânsul a fost astfel competent să facă legământ cu Iehova.

50. Mijlocitorul este un sol sau un împăciuator. Toată rasa omenească trebuie să se împace cu Dumnezeu prin Isus Christos. „Căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4:12) Isus spune despre sine: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la tatăl, decât prin mine.” (Ioan 14:6) Apostolul declară: „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și om, omul Isus Christos, care s-a dat pe sine ca preț de răscumpărare pentru toți, fapt ce trebuie adevărat la timpul cuvenit.” (1Timotei 2 :5,6.) Aceste texte nu se referă la un legământ ci, fără îndoială, numai la Isus ca mijlocitor sau împăciuator între Dumnezeu și om. Membrii bisericii nu sunt aduși în Christos printr-un mijlocitor de legământ, ci ajung acolo prin credința lor în sângele vărsat al Mântuitorului. Națiunile pământului, care vor fi restatornicite, vor primi binecuvântările restatornicirii mulțumită unui legământ nou, iar „sămânța” legământului avraamic va fi executorul binecuvântării lor.

Avraam se va întoarce

51. Profetul lui Dumnezeu scrie: „ El își va aduce pururea aminte de legământul său. . . legămintele sale sunt întărite pe vecie.” (Psalm 111: 5,9). Aceasta este o încredințare că Avraam se va întoarce din mormânt și se va împărtăși de acele binecuvântări care sunt asigurate pentru dânsul prin promisiunile legământului. Dumnezeu i-a promis că-l va binecuvânta și Dumnezeu în veci nu va uita de legământul său.

52. Restatornicirea lui Avraam o arată și următoarele cuvinte: „Și a adăugat: Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam.” (Exodul 3 : 6) Isus explică declarația aceasta a lui Iehova, zicând: „Dar că morții înviază a arătat însuși Moise în locul unde este vorba despre rug, când numește pe Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” (Luca 20 : 37) Faptul că legământul îi asigură mortului Avraam o viață viitoare, arată clar pentru ce s-a numit Iehova „Dumnezeul lui Avraam”. Faptul că Avraam va trăi din nou și niciodată nu va mai muri, este arătat astfel: „Vei împlini . . . îndurarea promisă lui Avraam.” (Mica 7 :20) Ca o mărturie pe mai departe, spune Isus: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor.” (Matei 8 :11). Împărăția va fi regatul lui Mesia, care se compune din preoții după rânduiala lui Melchisedec. Avraam, în împărăția lui Mesia, va figura ca suplinitorul acestuia pe pământ. Aceasta o arată promisiunea făcută lui Avraam prin legământ.

Împlinire deplină

53. Christosul este Executorul sau Marele Preot regesc, pe care Dumnezeu îl va folosi în decursul mileniului spre a aduce în armonie cu dânsul pe orice om care se va supune. Atunci se vor împlini pe deplin condițiile legământului, fiindcă în acel timp toate națiunile pământului vor avea

ocaziuni de împăcare cu Dumnezeu. Aceia care vor dovedi supunere față de Dumnezeu, vor fi împăcați cu Dumnezeu și vor fi restatorniciți. Aceasta va fi încheierea deplină a legământului avraamic. Celelalte legăminte și anume: legământul legii, legământul de sacrificiu și legământul nou, toate sunt subordonate legământului avraamic.

54. În minunata lucrare de realizare a promisiunii avraamice cu privire la binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ, membrii Christosului, care cei dintâi s-au împărțit de aceste binecuvântări, au privilegiul că pot să conlucreze la distribuirea binecuvântărilor. Cei dintâi care au fost aleși ca membri ai „seminței” au fost evreii. Apoi, membrii corpului au fost aleși și dintre națiuni sau păgâni. Aceștia sunt aceia pe care Dumnezeu i-a ales ca pe un popor pentru numele său. Acest punct este ilustrat prin parabolă: „Cu vremea săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat.” (Luca 16 :22) Aceasta înseamnă că păgânii, care odinioară erau departe de Dumnezeu, au ajuns în harul lui Dumnezeu, închipuit prin sânul lui Avraam și beneficiază de privilegiul ca să guste binecuvântarea lui Iehova prin credință și să aibă ocazie să devină o parte a seminței promisiunii. Aceia , deci, care sunt încă pe pământ și sunt chemați, concepuți și unși de spiritul sfânt, au privilegiul ca să fie martorii lui Dumnezeu și să vestească cu curaj preamărirea numelui său. Prin aceasta ei își dovedesc dragostea și aprecierea lor față de Dumnezeu. (1Ioan 4:17, 18). Dacă aceștia dovedesc credință și credincioșie până la sfârșitul călătoriei lor de pe pământ, vor lua parte la prima înviere și alături de Christos vor binecuvânta toate popoarele pământului.

Întrebări pentru studiul berean

1,2.Înșiră câteva legăminte ale lui Iehova despre care amintește Scriptura. Pentru ce sunt acestea însemnate? Cum primesc explicarea însemnătății legămintelor aceia care se „tem” de numele lui?

3-5.Arată cum se aplică cuvintele „legământul meu”, folosite de Iehova. Ce condiții sunt de lipsă ca Dumnezeu să facă legământ cu o creatură a sa? Poate să fie competent vreun membru din familia lui Adam? Ce însărcinare are mijlocitorul?

6,7.Are grijă Iehova de ținerea legămintelor sale? Ce dovadă avem despre aceasta? Cum tratează Iehova cu partea cealaltă a legământului?

8,9.Pentru ce a făcut Iehova legământ cu unele creaturi ale sale? Și care este motivul că aceștia sunt aprobați de către Iehova?

10-12.Explică cuvântul „legământ” și arată originea lui. Explică punctele esențiale ale unui legământ valabil. În care înțeles a fost Adam în relație de legământ cu Dumnezeu și ce urmare a avut călcarea legământului din partea lui?

13-16.Ce dispozițiuni a dat Dumnezeu lui Avraam referitor la pământul Canaanului? Ce promisiune a fost în legătură cu aceasta? Cum a primit Avraam această poruncă și ce răsplată a avut? Ce legătură de timp era între supunerea lui Avraam față de chemarea dumnezeiască și instituirea Paștelui, adică începutul legământului legii? Arată cum a încheiat Dumnezeu cu Avraam mai întâi un legământ unilateral, iar pe urmă unul bilateral.

17-19.În ce înțeles a fost jertfa în legătură cu încheierea acestui legământ? Citează textele Scripturii referitoare la aceasta.

20-23.Aplică textul Geneza 15:18! Care sunt cele două concluzii care se pot trage din legătura care arată o încheiere de legământ?

24-28. Care este înțelesul textului din Geneza 17 :1, 2, 7? Întrucât se referă aceasta la legământul tăierii împrejur? Arată că pentru ce n-a fost lipsă de tăierea împrejur în cazul îndreptării lui Avraam. Pentru ce a primit atunci pecetea acesteia?

29-30. Explică intenția care era în faptul că Dumnezeu și-a întărit prin jurământ promisiunea referitor la binecuvântarea omenirii.

31-33. La cine se referă cuvântul „sămânța”? Textele din Geneza 1 : 10; 10 :22 și Evrei 11 :12 se referă oare la „sămânța” naturală sau la cea spirituală? Arată pe baza textului: „În Isac se numește sămânța ta” din Geneza 21 :12, că acesta este adevărul.

34. Arată cum a preumbrit Dumnezeu ducerea la îndeplinire a legământului său. Cari sunt aceia care compun „mulțimea mare” și pentru ce se numește așa? 34.

35-38. Ce condițiuni de căpetenie trebuie să întrunească cineva pentru a deveni un membru al „seminței avraamice”? Pentru ce a fost de lipsă ca Isus să fie un descendent natural al lui Avraam? Când a devenit el „sămânța promisiunii”? În ce scop a trebuit să împlinească legea?

39,40. Ce scop are legământul avraamic? De la cine trebuie să vină binecuvântările? Cum au parte în planul lui Dumnezeu Avraam, Sara și Isaac? În ce vor consta binecuvântările și în ce rânduială vor fi împărțite?

41-43. Fă comparație între îndreptățirea din vârsta evanghelică și necesitatea îndreptării de sub domina lui Christos.

44,45. Ce închipuiește Isaac și mireasa sa Rebecca în legătura cu moștenirea lor?

46. Ce sunt acele binecuvântări de care se va împărtăși omenirea și prin cine le va primi?

47,48. Ce închipuiește faptul că Avraam a dat zeciuială lui Melchisedec și că prin aceasta a primit binecuvântarea lui?

49-50. Definiște acea regulă care determină necesitatea unui mijlocitor. Aplică această regulă asupra legământului avraamic.

51,52. Când va primi Avraam binecuvântările promise lui personal? Dovedește aceasta cu Scriptura.

53. Descrie serviciul noului legământ. În ce relație se află celelalte legăminte față de legământul avraamic?

54. Arată cum se aplică Luca 16:22. Care este privilegiul clasei „seminței” și întrucât influențează moștenirea lor viitoare punerea în aplicarea a acestui privilegiu?

CONTROVERSELE ÎN GRUPE

De la unele grupe, în diferite părți ale țării, vin rapoarte în acest sens: „Bătrânii sunt votați în funcție de către majoritatea grupei ,care crede că sunt în armonie cu Societatea și cu lucrarea de a da mărturia împărăției, dar de fapt nu sunt. Bătrânii nu acceptă ca lucrurile care apar în *Turnul de Veghere* să fie studiate ,la fel și alte cărți. Bătrânii creează controverse în aproape fiecare studiu. Alți bătrâni își ocupă aproape tot timpul vorbind doar ei, iar grupa beneficiază puțin sau deloc din urma acestui lucru.” Pare destul de ciudat că oricine care pretinde a fi devotat Domnului s-ar angaja într-o controversă legată de a da mărturie în numele Domnului. Fiecare trebuie să recunoască faptul că de ceva vreme *Turnul de Veghere* a accentuat necesitatea de a mărturisi acum numele lui Iehova și de a-i anunța pe oameni despre împărăție și binecuvântările ce urmează să fie aduse de aceasta. Dacă cineva este în fruntea unei grupe sau chiar unul care se opune acesteia, desigur, atunci el nu este în mod sigur în acord cu Domnul sau cu lucrarea Domnului. Dacă cineva încearcă să se înalțe pe sine și

își pune opiniile proprii în prim plan, iscând controverse, atunci el nu este animat de un devotament dezinteresat pentru Domnul.

Grupele ar trebui să realizeze că așa ceva nu se cuvine pentru funcția de lider sau bătrân al grupei. Fără urmă de îndoială, Iehova a dat unșilor săi de pe pământ privilegiul de a fi martorii săi. *Turnul de Veghere* are timp și din nou a definit Societatea ca însemnând toți unșii care lucrează împreună în armonie, să ducă mai departe scopul lui Dumnezeu. Toți cei care susțin că sunt în acord, dar cu toate acestea continuă să creeze controverse, criticând și căutând vină, nu sunt parte din Societate și nu ar trebui să fie considerați astfel. Dumnezeu a pus asupra Societății și anume, peste unșii săi, obligația și privilegiul de a da mărturie pe acest pământ. Dacă alții nu doresc să se alăture, lăsați-i să se abțină de la a face acest lucru, dar ei pot găsi o cauză nedreaptă sau scuză pentru a aduce polemici și de a încerca să împiedice munca. Fiecare grupă ar trebui să identifice pe orice membru care creează polemică și stârnește ceartă și să evite un astfel de om, punându-l de o parte și nepermițându-i să fie un bătrân sau conducător sau să aibă vreo poziție sau vreo responsabilitate. Cei loiali și credincioși nu ar trebui să se angajeze în ceartă și nu ar trebui să permită ca timpul lor să fie irosit de discuții controversate. Acolo unde sunt unii care doresc să se lupte, lăsați-i să meargă afară și să se lupte cu altcineva. De aproape fiecare dată se va observa că acele persoane care se opun Societății și lucrului și, prin urmare, cauzează dezbinare își permit să vorbească, pozând ca mari revelatori și subliniind punctul legat de dezvoltare în dragoste frățească. În adevăr și de fapt aceștia nu cunosc ce înseamnă dragoste frățească. Dragostea față de frați înseamnă a avea grijă în mod altruist de interesul fiecărui frate și nimeni nu poate păzi cu sinceritate interesul celui alt, dar în același timp să încerce să inoculeze îndoială, confuzie și să se implice în polemici. Lăsați grupele, ca acolo unde s-au ridicat dificultăți, să urmeze sfatul Scripturilor: „Vă îndemn fraților să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o și evitați-i. Deoarece astfel de oameni nu slujesc Domnului nostru Isus Hristos, ci pântecelui lor; și prin vorbe dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători.” (Romani 16:17, 18). Lăsați ca aceia care sunt cu adevărat devotați Domnului să spună celor care sunt împotriva: „Dacă dorești să te opui, opune-te; dar te rog să ne lași în pace în efortul nostru de a continua munca.” Fără îndoială disputele destramă cu repeziciune, după cum s-a arătat din experiențele lui Ghedeon. Cei reprezentați de cei trei sute sunt părtași ai adevărului prezent și caută fiecare oportunitate de a da mărturie numelui lui Iehova și împărăției. Ceilalți care pretind că au acceptat adevărul și îl folosesc pentru scopuri egoiste, fac parte din cealaltă clasă. Problema este prea importantă pentru oricine care este cu adevărat devotat Domnului ca să permită ca mintea lui să fie distrasă de la adevărata chestiune, angajându-se în certuri și controverse. Acum, marea întrebare este: Cine este Iehova? Este împărăția aici și dorește Domnul să mărturisim numele lui și împărăția Sa? Toți cei care sunt în acord cu acest lucru vor vedea și împreună vor ridica vocea pentru vestirea mesajului. (Isaia 52:7, 8). Toți aceia vor pune umăr de la umăr, lucrând împreună în armonie și fără a tremura înaintea dușmanului comun. – Filipeni 1:27, 28.

Toți cei adevărat credincioși și loiali vor fi îndemnați de altruism și vor avea îndrăzneala să răspândească mesajul la vremea potrivită (1 Ioan 4:17, 18). Toți cei care sunt împotriva și care se opun mărturisirii armonioase a adevărului, ar trebui să stea la o parte și să lase pe ceilalți în pace. Domnul nu se uită la numere. Domnul și-a revărsat binecuvântarea peste aceia care au duhul său și care lucrează împreună spre gloria sa și care evită orice urmă de egoism. Va fi descoperit faptul că mare parte din aceste controverse apar datorită egoismului manifestat de către unii; iar unde există egoism, iubirea este absentă. În acest moment este multă muncă de realizat. Din păcate aceste grupe nu pot să își rezolve propriile dificultăți între ei și acel timp trebuie ocupat de către alții care au lucruri mai importante de făcut, care încearcă să le rezolve divergențele. Pare destul de sigur că acei

care continuă în a avea conflicte și care nu încearcă sincer să le rezolve, vor fi curând înlăturați. Domnul va avea mărturia dată și va fi dată doar de către aceia care sunt credincioși și sincer devotați Domnului. Totuși, cei care îl iubesc pe Domnul trebuie să fie atenți să nu își judece aspru frații. Ei sunt îndemnați să nu permită conflictele; dar li s-a spus clar să evite pe acei care se opun și să îi lase să se lupte cu altcineva, înafară de frații lor. O armată lumească nu ar putea să intervină când este ceartă în ranguri. Cu un raționament mai puternic noi știm că armata Domnului nu poate progresa cu munca, acolo unde timpul este ocupat de conflicte. Este știut că în grupele unde există ceartă ,cei care o provoacă nu au, de asemenea, parte în lucrare ,dar îi îngreunează și pe cei care doresc să lucreze. Cum poate cineva, care reprezintă un impediment, să se justifice înaintea Domnului pentru ce a făcut? Se pune împotriva Domnului și cu siguranță Domnul îl va considera răspunzător. Așadar, sfatul care se dă, acolo unde există ceartă, este: să se facă o întâlnire a celor care sunt dedicați Domnului. Când ședința va fi deschisă, să fie puse următoarele întrebări: „Câți din acest loc s-au dedicat total Domnului și au reprezentat cum se cuvine devotamentul lor și sunt determinați de către bunătatea Domnului să îi facă voia? Toți cei care ați făcut astfel, vă rog să ridicați mâna.” Se va face numărătoarea și apoi ar trebui să se pună întrebarea: „Toți cei care nu s-au devotat în totalitate Domnului și nu au prezentat devotament și cei care nu sunt dedicați fără rezerve Domnului, ridicați mâna.” Doar aceluia care au votat, ridicând mâna la prima întrebare de mai sus, ar trebui să li se permită să ia parte la întâlnire. Apoi cei care participă la întâlnire ar trebui să se străduiască serios și conștiincios, în spiritul Domnului, să rezolve acolo unde sunt dificultăți și să le pună deoparte , să fie de acord să se ierte unul pe celălalt, să uite neînțelegerile trecute și să se angajeze să lucreze împreună în armonie, spre gloria Domnului. Dacă acest curs este urmat, dificultatea dispare. Atunci fiecare să își demonstreze devotamentul prin participarea activă în slujba Domnului. *Turnul de Veghere* a solicitat grupele la slujbă activă pe teren, deoarece în mod evident este voia lui Dumnezeu să se facă acest lucru și toți care participă acolo sunt întăriți în Domnul. Dacă fiecare grupă unde se iscă ceartă urmează acest curs, nu va fi necesar ca aceia din frunte să își piardă timpul examinând fraze lungi ale disputei și să încerce să dea ajutor. Haideti să vedem dragi frați , că timpul este dedicat gloriei Domnului și nu războiului între noi. În acest sens, sunt câțiva care pretind că sunt în adevăr care se ocupă să aducă chestiuni injurioase legate de alții care sunt angajați în slujba Domnului. Cei care pretind că sunt în adevăr primesc aceste informări, dacă au crezut că sunt în adevăr. Fiecare ar trebui să își amintească că oricine acuzat de o crimă sau răufăcătorie este îndreptățit să fie pus înaintea acuzațiilor și să răspundă de ele într-un tribunal correct. Domnul stabilește regula cu privire la modul în care toate acuzațiile împotriva fraților pot fi audiate. Matei 18:15-18.

Orice hârtii sau scrisori care circulă abuziv împotriva fraților ar trebui ignorate, deoarece acel vorbitor de rele, împotrivor al Scripturilor și cei care le promovează nu urmează un curs scriptural. Toți frații ar trebui să știe acest lucru și să nu se lase influențați de acesta. Schimbările injurioase de această natură reprezintă doar mijloace pe care Diavolul le-a inițiat ca să iște ceartă și să semene îndoială în mințile fraților, pentru a le perturba lucrarea. Articolele din *Turnul de Veghere* nu vor fi folosite cu scopul de a răspunde expunerilor vulgare, pentru că această revistă este devotată lucrării Domnului. Fiecare trebuie să stea sau să cadă față de stăpânul său și nici o persoană nu are voie să se autoproclameze acuzator sau instanță, pentru a judeca unul dintre servii Domnului. Domnul a subliniat singura modalitate de a face asta. Se pare că unii au uitat, în cazul în care au știut vreodată, că acesta este timpul în care Diavolul merge înainte pentru a începe război împotriva celor din rămășiță. (Apoc.12:17). Știind că acesta este adevărul, atunci trebuie să ne așteptăm că Diavolul îi va ataca pe cei care fac cu adevărat lucrarea Domnului și îi va ataca în forma cea mai subtilă. Toți cei cu adevărat dedicați Domnului să fie atenți. Nici unul nu are vreun motiv să fie ignorant în fața

metodelor viclene ale lui Satan. Ca frați în Domnul, haideți să punem umăr la umăr și să facem lucrarea Domnului, lucrare pe care Domnul a încredințat-o în mâinile servilor săi ca să o realizeze.

PROFEȚII EVREI ȘI STATUL

S-a pretins de către cler că poziția lor în relație cu statul în care trăiesc este aceeași ca și a profeților evrei în relație cu regatul lui Israel sau sunt atât de similare încât sunt practic la fel. Pe acest lucru își bazează pretenția lor de a lua parte la afacerile politice ale zilei. De fapt ei fac mai mult de atât; ei insistă asupra activității politice, ca parte a datoriei lor în calitate de conducători și reprezentanți ai lui Dumnezeu și Isus Hristos pe pământ și ,mai departe, insistă că nu este doar privilegiul ci și datoria fiecărui om care se numește creștin și peste ale căror interese spirituale conduc într-o oarecare manieră, să facă la fel. Chestiunea este importantă deoarece Bisericile Libere, în special, au învățat aceasta multă vreme în congregațiile lor, încât acum ideea este puternic fixată în mințile membrilor bisericii. Politica, spun ei, trebuie considerată ca parte din religia creștină. Probabil se poate spune că democrația zilelor noastre, care ar trebui să aibă un loc foarte important în viața politică, este într-o mare măsură rezultatul mișcării Bisericii Libere.

Roma determină politica oamenilor săi; ea le spune ce trebuie să facă în toate etapele vieții. Biserica Greco-catolică va face la fel; biserica Anglicană dădea libertate teoretic, dar practic nu, pentru că preotul va impune enoriașilor să se supună conducerii politice, în mare măsură, pentru că Bisericile Libere au fost nevoite să lupte cu viața lor împotriva marilor sisteme, că au încercat să inoculeze dogma libertății conștiinței în rândul oamenilor lor și au dorit, cel puțin teoretic, ca „oamenii lor” să nu fie sub controlul acelor mari puteri bisericești, împotriva a căror doctrine și influențe au protestat ei înșiși. Ei au declarat, pe bună dreptate, că uniunea bisericii și a statului ,ca în Anglia și în Rusia, în zilele Țarului , este contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Dar atitudinea lor, deși corectă ca și concept, s-a dovedit practic a fi ireală; pentru că nu au existat politicieni mai înflăcărați decât predicatorii și conducătorii turmelor lor.

Ei nu au avut puterea de a conduce afacerile statului; dar au încercat să își câștige puterile prin intermediul urnei de vot. Ne întrebăm, este pretenția clerului una bună? Le dă Biblia vreo autoritate pentru aceasta? Răspundem că, de fapt, clerul nu are nici o susținere în Scripturi și că în această privință nu există nici o asemănare între profeții evrei și clerul zilelor noastre. Putem spune mai mult, și anume, că nu există o adevărată asemănare între clerul organizațiilor bisericilor creștine și profeții evrei. Dar o asemănare poate fi observată între ei și falșii profeți, care pretindeau că vorbesc Israelului în numele lui Iehova, deși nu aveau autoritatea din partea Lui. Clerul și bisericile susțin că se numesc ale lui Dumnezeu și că sunt numite de El ,asemenea profeților evrei, dar afirmația lor este falsă; ei sunt fie auto-numiți, fie numiți de către un sistem pur uman și și-au luat poziția înaintea oamenilor, absolut fără ordinare divină sau autoritate ori privilegiu. Pentru a obține adevărata opinie, relația specială între oamenii Israelului, regatul lor și Iehova trebuie luată în considerare. Israelul erau oamenii lui Dumnezeu iar regatul era regatul lui Dumnezeu. Poporul lui Israel erau poporul lui ales; și Palestina, pământul dat moștenire, era pământul lui Dumnezeu în acest sens special, deoarece tot pământul era al Lui; iar această pârțică, pe care și-o rezervase pentru el, le-a dat-o fiilor lui Israel. A păstrat Canaanul ca să poată fi un loc de moștenire pentru poporul său ales. Vezi Deuteronom 7:1, 6. Legile date oamenilor pe muntele Sinai, pentru a le permite să trăiască o viață împreună, în bună pârțășie unul cu celălalt și înaintea lui, erau legile lui Iehova. Legea nu prevedea nici o hotărâre pentru o constituție de comun concepută. Legea și comandamentele sale erau

suficiente pentru toate nevoile; nici un alt fel de aranjament nu ar fi fost necesar, dacă oamenii ar fi păstrat legea. Dar când a venit vremea, în răspuns la un strigăt din partea Israelului ca vecinii lor să ia cale întoarsă, Dumnezeu le-a dat un rege, apoi regele a fost regele lui, unsul Său. Prin urmare în cazul lui David, s-a spus în mod special să stea pe tronul lui Iehova. (1 Cronici 29:23). Astfel, pământul era al lui Dumnezeu, oamenii erau ai Lui și regele era, de asemenea, al Lui. Israelul nu a fost să aibă nici,un aranjament cu popoarele vecine, nu a fost stabilită vreo politică de urmat; ei erau în grija lui Iehova. Dumnezeu i-a așezat nu să învețe popoarele, nici să facă vreun efort pentru a-și extinde teritoriul dincolo de granițele delimitate în promisiunea sa făcută lui Avraam, scrisă în Geneza 15:18. Israelul a căzut din acea poziție înaltă. Regii lor au devenit ca și ceilalți conducători și nu mai erau păstori ai turmei lui Dumnezeu. Oamenii și-au pierdut poziția privilegiată din ochii lui Dumnezeu și au devenit ca și celelalte popoare. Mândri de autonomia lor în împrejurările istoriei trecute, pe dinafară Israelul a încercat să se conformeze ideilor neamurilor. În aceste circumstanțe Dumnezeu și-a ridicat slujitorii și profeții pentru a spune oamenilor și regilor lor despre calea lor greșită. După cum regii, înalții preoți și oamenii de bază ai poporului erau cei care conduceau problemele națiunii, adesea profeții erau trimiși să le vorbească. Astfel Isaia a fost mesagerul lui Dumnezeu regilor lui Iuda, Ozia , Iotam , Ahaz și Ezechia; și Ilie a fost mesagerul lui Ahab și Ieremia regilor vremii lui. Profeții erau ,de asemenea mesageri, ai oamenilor, vorbind despre lucrurile pe care Dumnezeu li le dăduse și asta pentru ca oamenii lui Dumnezeu să poată fi conștienți de responsabilitatea lor. Dar acești profeți nu au încercat să interfereze cu politicile oamenilor. Ei erau mesagerii lui Dumnezeu, de a spune despre pozițiile greșite în care se aflau și să îndrepte oamenii spre cerințele legii. În cazul lui Isaia, Dumnezeu și-a folosit profetul pentru a spune ce trebuie făcut pentru a corecta greșelile comise. Însă profeții nu erau politicieni; ei erau mesageri ai lui Iehova. Acum trebuie spus că popoarele creștinătății nu au nici într-o privință o asemenea relație cu Iehova, Cel Mai Înalt de pe tot pământul, ca și acea de care Israel se bucura în timpurile vechi. Creștinătatea, ceea ce înseamnă regatul lui Hristos, este numele preluat de anumite națiuni, deoarece a fost considerat înțelept din punct de vedere politic să decidă ca religia creștină să fie acceptată și recunoscută de stat. Prima dată s-a încercat asta în zilele lui Constantin, care a transformat păgânismul în creștinism. El nu a devenit, în nici un caz, un adevărat discipol al lui Isus din Nazaret, dar a acceptat forma de religie așa cum a fost prezentată deja în marea instituție, care s-a delegat în evidențierea în puterea pământului. Constantin a renunțat la ideea (sau la a declara) că Zeus la Romani sau Jupiter era marele dumnezeu; și a acceptat declarația majorității preoților că Isus Hristos, atunci deja divinizat ca Dumnezeu, ar trebui acceptat ca Suveran. De fapt Constantin a fost cel care a determinat că doctrina trinității ar trebui, începând din acel moment, să fie doctrina acceptată de către biserică. Cu alte cuvinte, împăratul s-a aliat cu cei care îl slăveau pe Hristos în falsa poziție de egalitate cu Dumnezeu, Tatăl. De atunci multe regimuri au ales să legitimizeze că creștinătatea, reprezentată de cele mai mari biserici, ar trebui să fie religia acceptată de către stat; și clerul acestor regimuri au primit anumite privilegii și protecția lor.

Agregarea acestor situații, în orice vreme, a fost cunoscută ca și creștinism, deoarece ei au pretins că sunt regatul lui Hristos. Aceasta, însă, nu i-a ferit de la ceartă și încercarea de a se distruge unul pe celălalt. Într-adevăr, datorită divergențelor violente și disputelor bisericilor, țările care le susțineau au fost incitate la război una împotriva celeilalte. Faptul este patent ideii că niciodată nu a fost un regat care să pretindă să fie condus și guvernat de către principiile învățaturii lui Isus Hristos. Creștinismul este creștin doar cu numele. Dumnezeu nu a condus treburile lor, nici nu a interferat cu acestea, exceptând circumstanțele în care o politică exercitată se amestecă în planurile lui, ca atunci când Napoelon Bonaparte a încercat să aibă lumea sub controlul său. Dumnezeu nu a trimis niciodată vreun mesager la curțile creștinismului. Simplul fapt este că toate națiunile lumii au fost

sub conducerea lui Satan, pe care Scripturile l-a numit „dumnezeul acestei lumi” din zilele lui Nebucadnețar, regele Babilonului. Înainte, în zilele lui Nebucadnețar, Dumnezeu a lăsat regatele lumii lor, să se conducă după metodele lor, intervenind doar dacă organizările lor se opuneau scopurilor sale. Dar în zilele lui Nebucadnețar s-a întâmplat o schimbare, pentru că Dumnezeu a dat atunci, pentru un timp, ca anumite regate să poată fi numite la conducerea pământului. Era din timpul în care regatul lui Iuda a fost detronat, până când împărația lui Dumnezeu se va stabili pe pământ. De asemenea, din acel timp, s-a făcut o unificare a regatelor pământului sub controlul spiritual. Dar acel control nu este al lui Iehova, însă este permis de Iehova pentru Satan. Aceasta, de asemenea, va continua până când își va da seama cine are dreptul la conducerea Israelului și cine ar trebui să fie regele lui Dumnezeu peste tot pământul. Acea poziție nu s-a schimbat până în anul 1914, când perioada alocată de 2520 de ani a ajuns la sfârșit. Concepția greșită despre lucrurile cu privire la creștinism a existat de atâta vreme și a fost atât de persistentă înaintea minților membrilor bisericii și a susținătorilor, încât a devenit un adevăr acceptat în problemele umane. Cei care nu cunosc Scripturile în această privință consideră ciudat că Dumnezeu nu ar trebui să aibă grijă de treburile așa numitelor popoare creștine, atât în politicile lor, cât și în fericirea oamenilor. Și pentru ei pare încă și mai ciudat că creștinii, care îl slujesc pe Domnul, trebuie să se abțină de la toate politicile lumii.

Adevărul este că aceste aranjamente care s-au obținut în lume sunt umane în toate privințele; și că orice cerere ar fi fost în unele popoare care se consideră creștine, nu a existat dorință în nici una dintre ele să caute voia Domnului, pentru a o îndeplini. Dumnezeu a lăsat umanitatea să își caute singură calea, pentru a demonstra că ea are nevoie de el nu doar pentru viață, ci și pentru fericirea sa. Afirmatia clerului că este dreptul lor să se comporte față de puterile lumii cum au făcut profeții din vechime în Israel și că ei ar trebui să ajute să pună în ordine lucrurile regatului, este fictivă și de-a dreptul nocivă, în sensul că a condus creștinismul la a crede că această confuzie a politicilor și prejudiciilor naționale, este într-un sens împărația lui Dumnezeu. Dar este adevărat că din anul 1914, când a venit vremea pentru Regele lui Dumnezeu să fie așezat pe tronul său, Dumnezeu a trimis martorii săi la creștinătate, nu la o singură națiune, ci la toate. El le va face de cunoscut că a sosit timpul când ei trebuie să îi dea lui onoare, datorită numelui său și să slujească Regelui lor. Astfel, acești martori pentru Iehova sunt folosiți cum au fost folosiți profeții din vechime. Ei nu încearcă să intervină în treburile regatelor lumii, ci mărturisesc acelor regate că ziua lor a trecut și împărația este instaurată.

Cinstea și onoarea sunt date lor. Mărturia că Dumnezeul cerului urma să instaureze împărația Sa pe pământ a fost dată de la prima mișcare pe care el a făcut-o în pregătirea pentru acea împărăție prin anul 1874. Curând a început o mărturie clară care, mereu crescând în forță și puterea duhului lui Iehova, s-a răspândit pe tot pământul. Regii pământului de toate felurile, nu doar conducătorii titulari ci și cei care controlează cu adevărat puterea treburilor pământești prin banii lor și, de asemenea, conducătorii din locurile ecleziastice înalte, au refuzat să asculte, așa cum regii și conducătorii din zilele lui Ieremia au refuzat să asculte de el atunci când le-a spus despre prăbușirea conducerii regilor lui Iuda. Acești martori știu că nu este de datoria lor să inițieze ceva care ar trebui să fie contrar conducerii; misiunea lor este să mărturisească tuturor că Dumnezeu cheamă oamenii de pe pământ să slujească Regelui lor și să realizeze că ordinea în lume nu este a lui Dumnezeu, ci a omului și a ajuns la putere prin învățătuile greșite ale clerului, care au fost infideli crezurilor lor.

ISUS, VAMEȘII ȘI PĂCĂTOȘII

Când Isus a venit la evrei, poporul ales al lui Dumnezeu, națiunea era împărțită în trei clase sociale; existau trei straturi în societatea lor. În privința aceasta ei erau la fel ca și majoritatea popoarelor, fie din trecut sau prezent, mici sau mari, care au arătat o formă de civilizație. Exista clasa mică, dar cu influență, oamenii bogați și cu rang, clasa comună, care varia în funcție de nivelul de bogăție, influență locală sau putere; iar ,mai apoi, erau aceia care erau priviți ca fiind cea mai de jos clasă și care erau ostracizați de către amândouă clasele de sus, deoarece acestea se considerau superioare ei. Conducătorii poporului erau îndeosebi Fariseii, Saducheii, avocații, cărturarii și înalții preoți, care conduceau peste templu și ,de asemenea, oamenii bogați erau găsiți la locuri de frunte. Urmărind cursul general al evangheliilor, aceste trei clase pot fi împărțite în farisei și cărturari, oamenii comuni și vameșii și păcătoșii. Oamenii comuni îi priveau cu respect pe conducătorii lor, cărturarii și fariseii; și amândouă clasele îi priveau cu un aer de superioritate pe vameși și păcătoși. Când Isus și-a început preoția, El a acordat o atenție considerabilă conducătorilor oamenilor, deși nu a făcut niciun efort deosebit ca să le câștige atenția și, în mod sigur, niciunul ca să le intre în grații. Dar s-a așezat la preoție în așa fel încât ei să poată lua exemplul de la el și asta pentru simplu motiv că, prin privilegiul funcției lor și datorită cunoștințelor lor , erau pregătiți să primească mesajul cu care a fost însărcinat de către Tatăl și astfel să devină ajutoare în marea sa lucrare. Ei au devenit astfel ceea ce au spus că o să devină și anume ajutoare a oamenilor în întoarcerea lor înapoi la Dumnezeu. Apoi a venit Isus; Ioan Botezătorul deja predica de șase luni și a primit o atenție considerabilă din partea fariseilor. Dar a fost interesul propriu ceea ce i-a mișcat; ei au vrut să vadă ce efect ar avea preoția lui asupra lor și a intereselor lor. Acești lideri în Israel au decis deja împotriva lui Ioan Botezătorul și curând au făcut la fel în privința lui Isus. Ei au văzut că, cu toate acestea, Nazarineanul nu a stârnit mințile oamenilor împotriva lor, ci mai degrabă a spus oamenilor că ar trebui să țină seama de farisei care reprezentau autoritatea; el i-a învățat care a fost cea mai mare stricăciune pentru poziția lor și a avertizat poporul să nu facă ce au făcut învățătorii lor. Atitudinea lui Isus față de acești oameni nu a fost aceea a unuia pe care Dumnezeu l-a însărcinat cu munca de a scoate acești oameni din funcție, oricât de tare s-ar fi înșelat, ci aceea de a proclama adevărul care știa (și pe care l-au realizat devreme) că în cele din urmă îi va duce la căderea din înalta lor poziție și va aduce castele pe care le-au construit pentru ei înșiși în ruine, asupra capurilor lor. Deși ei s-au întors repede împotriva lui Isus, o vreme au fost foarte prudenți de teamă că o să își facă rău în ochii oamenilor care credeau ca El este un profet trimis de Dumnezeu, chiar așa cum Dumnezeu a trimis profeți în zilele părinților lor, cu mult timp în urmă.

După ce liderii evreilor au primit oportunitate deplină, Isus a acordat mai puțină atenție lor și mai multă oamenilor de rând, aceia care prin felul de viață, formau majoritatea națiunii. Dar trebuie înțeles că Isus nu a făcut diferențe; el a fost slujitorul tuturor și a fost mereu pregătit să fie prietenul tuturor, al tuturor celor care aveau nevoie sau ascultau mesajul lui. Dacă pentru o vreme a părut că el acorda mai multă atenție unei clase decât celeilalte, nu a fost pentru că a crezut că unii sunt mai buni decât alții. El știa ce era în om și a văzut atât binele, cât și răul. El a urmat cea mai bună cale pentru promovarea lucrării sale. Vameșii din zilele lui Isus, desigur, nu au avut nici o legătură cu acel lucru care mai târziu a fost cunoscut. Ei nu erau hangii, nici simpli comercianți de băuturi tari; ei erau colecători de bani publici, pe care imperiul roman îi percepea de la toți oamenii. Roma a avut un sistem de colectare a taxelor sale. Oamenii bogați la curtea romană plăteau un preț pentru taxele care trebuiau sau puteau fi adunate într-o provincie. Acești oameni numiți să colecteze taxele în diferite părți ale provinciei, își vindeau dreptul celui mai mare ofertant. În schimb acești oameni numiți (Zacheu din Ierihon era unul) erau cunoscuți în districtele locale ca șefi de impozite.

La rândul lor, șefii numeau oameni în funcții și districte mai mici. Sistemul putea permite multă injustiție; deoarece fiecare om de la cel mai înalt contractor, căutau să obțină cât mai mult câștig pentru ei înșiși. Că acest lucru era normal, este dovedit de către Zacheu, care spune: „dacă am luat ceva de la cineva prin falsă acuzație, îi înapoiez împătrit” (Luca 19:8); și toate scrierile din zilele noastre confirmă că a fost înfăptuită multă injustiție. Colectorii de taxe, fie a acelor zile, fie a zilelor noastre, nu au fost niciodată oameni plăcuți de semenii lor; deoarece ei reprezintă pe cei care trebuie să ia ceea ce, de cele mai multe ori, sunt considerați bani câștigați cu greu. Nici o conducere de până acum nu s-ar fi putut menține din darurile voluntare ale cetățenilor. Dar pentru evreu, colectorul de taxe era un frecvent memento a faptului că evreii erau supușii romanilor, o dominație supărătoare pentru evreul mândru. Însă erau și evrei care se numărau în rândul vameșilor și aceștia erau considerați renegați; pentru că doar un evreu căruia îi păsa puțin sau deloc despre părerea semenilor săi, ar fi acceptat munca aceasta. Și pentru că vameșul evreu a fost ostracizat de către semenii săi și dat afară din sinagogă, adesea era considerat că un astfel de om a renunțat la speranța pentru Israel. Astfel s-a imprimat în mințile oamenilor, bogați sau săraci, că vameșii erau asociați cu păcătoșii, cu adulterii și cu păgânii. Vezi Matei 18:17. Care a fost atitudinea lui Isus față de ei? A judecat el oamenii care au decis că nu sunt potriviți pentru a fi membri în comunitățile lor locale? A fost distant? Prin contemplarea atitudinii sale față de numeroasele clase de oameni, putem învăța multe despre Isus și mesajul lui adresat tuturor. Prima dată vedem aceasta, că el nu a întors spatele fariseilor pentru că erau nesinceri și asupritori ai oamenilor; ei se puteau căi; nici nu și-a întors fața de la oamenii de rând, pentru că a dovedit că aceștia îl vroiau doar pentru ce puteau obține de la el, așa după cum El le-a spus: Mă căutați... pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat.” (Ioan 6:26). Nici nu i-a evitat pe vameși sau păcătoși, cea mai de jos clasă, pentru că erau de jos.

Aici este atitudinea lui Isus față de omenire, reprezentată de evrei. Nu era niciunul care să nu aibă nevoie de ajutorul și mesajul său, deși majoritatea credeau că nu aveau nevoie de el, așa cum Isus, referindu-se la farisei în dreptatea lor, a spus: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor.” (Matei 9:12). Ei erau neobișnuitul bun al națiunii și Isus, încercând să-i învețe și să-i ajute să se dezlege de legăturile cu care erau înnoați, a fost primit cu batjocură și dispreț. Acești oameni erau bolnavi de o boală mai rea decât aceea care afectase oamenii atât de mult disprețuiți. Ei erau atât de disprețuitori față de orice încercare de a-i ajuta, cum sunt și astăzi înalții preoți ai lumii religioase față de pagina printată pentru ei și față de mesagerul care o reprezintă. Oamenii și-au stabilit propriile standarde prin care este judecat păcatul. Fariseii le-au stabilit pe ale lor și credeau cu adevărat că sunt dreți. Aceștia erau ipocriți, pentru că au încercat să înșele lumea.

Isus i-a demască. Este cunoscută observația că inima omului devine mai aspră, pretinzând că nu trăiește conform unui standard pe care în inima lui îl disprețuiește; iar fariseii, saducheii și conducătorii oamenilor, care au urmat acest curs, erau mai departe de Dumnezeu decât vameșii și păcătoșii pe care îi disprețuiau atât de mult. Ei s-au făcut să creadă că dacă sunt pedanți în observații exterioare, multiplicare pentru a se potrivi dreptății de sine, ei nu aveau nevoie de probleme referitoare la impuritățile interioare. Vameșii și păcătoșii, cu care nu se asociau, au renunțat probabil la toate standardele vieții după bunul plac. Trebuie să fie întotdeauna bine să ai un adevărat standard; este întotdeauna rău să faci doar o profesie de fațadă. Mai bine să nu ai nici un standard și să trăiești o viață decentă, decât să ai un standard și să fii un ipocrit. Faptul că Isus a învățat acest lucru este arătat în pilda Sa despre fariseul și vameșul care au mers în templu să se roage. Fariseul, în timp ce se ruga, l-a văzut pe vameș; și văzându-l, a avut un subiect de „rugă”. El a mulțumit lui Dumnezeu că nu este ca și ceilalți oameni, nici ca acest vameș; și, mulțumit de sine, și-a încheiat rugăciunea.

Vameșul, care a mers să se roage, se simțea sărac în cuvinte. Ar fi putut să mulțumească lui Dumnezeu pentru faptul că nu era ca alți oameni, chiar ca și fariseul pe care probabil îl văzuse; dar,

în inima sa căită, nici măcar nu și-a ridicat ochii spre ceruri, cu atât mai puțin să se uite cu cine s-ar putea compara. Isus a spus că omul acela s-a dus acasă mai îndreptățit decât celălalt. Este clar că vameșii au simțit că Isus este prietenul lor, prin faptul că îl ascultau. Când fariseii l-au văzut pe Isus vorbind cu vameșii și cu păcătoșii ei au murmurat, spunând: „De ce mănâncă și bea cu vameșii și cu păcătoșii?” (Marcu 2:16), insinuând că El era din aceeași clasă. Minunatele pilde despre oaia pierdută, despre moneda pierdută, fiul pierdut, erau spuse în auzul lor și pentru că se adunau în jurul lui. Probabil, în parte, pentru a arăta că a venit de la Dumnezeu, ca să fie un mesager al dragostei pentru tot Israelul și ,de asemenea, ca o mărturie împotriva fariseilor, Isus a ales unul dintre discipolii Lui din această clasă detestată și disprețuită.

El l-a chemat pe Levi, altfel cunoscut cu numele de Matei de la vamă; și Matei a fost atât de onorat de Domnul, încât i s-a dat privilegiul de a scrie prima dintre evanghelii. Așa este și astăzi. Oamenii de rând de pe pământ, care sunt priviți de sus ca fiind nevrednici de chemare de către dreptii din prezent, au o inimă mai bună decât cei care îi disprețuiesc; și liderii religiei organizate este posibil să fie mai departe de împărăția cerului decât oamenii săraci, pe care i-au disprețuit deschis. Cu adevărat, fariseii zilelor noastre sunt oponenții mesajului împărăției Lui Dumnezeu.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 APRILIE 1928

Nr. 7

Legământul legii

„Acum dacă veți asculta glasul meu și veți păzi legământul meu, veți fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al meu.” —Exodul 19 :5

Iehova a încheiat un legământ cu poporul evreu, care este însemnat în Biblie ca legământul legii. (Galateni 3 :17). Între legea lui Dumnezeu și legământul legii încheiat cu evreii, trebuie să tragem o linie de deosebire. Legea lui Dumnezeu este voința sa cu referire la oameni. Aceasta este regula lui acțiune pe care o oferă și care pretinde ascultarea la ceea ce este drept și pedeapsă pentru nelegiuire. Avraam a îndeplinit legea lui Dumnezeu, adică voința sa exprimată, în măsura în care a cunoscut această voință. Avraam totuși n-a fost sub legământul legii: „Pentru că Avraam a ascultat de porunca mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile mele, orânduirile mele și legile mele.” (Geneza 26 : 5). „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu și acesta i s-a socotit ca neprihănire . . . Făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui că va moșteni lumea n-a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” — Romani 4:3, 13.

2. Avraam Isaac și Iacov sunt amintiți ca părinții izraeliților. Legământul legii nu s-a încheiat cu părinții. „Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta.”- (Deuteronomul 5:3) Părinții lor au murit înainte de încheierea legământului legii. Promisiunea originală făcută lui Avraam și întărită lui Isaac și Iacov, s-a referit strict numai la acea sămânță prin care trebuie să vină binecuvântările la toate națiunile pământului. Promisiunea lui Dumnezeu nu atârna de vre-un lucru al legii. Promisiunea lui a fost neschimbată și legea n-a mai adăugat nimic la ea. Deoarece Isaac n-a fost sub legământul legii, prin acesta preumbrește sămânța care nu stă sub legământul legii.

Când s-a încheiat?

3. Agar a fost o femeie egipteană. (Geneza 16 : 1) Ea a fost preumbrirea legământului legii. (Galateni 4:24). S-a văzut deci potrivit, ca legământul pe care l-a închipuit ea să fie făcut în Egipt. Profetul lui Dumnezeu scrie astfel despre acest legământ: „Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului.” (Ieremia 31:32) „Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!” (Hagai 2 :5) Aceste texte dovedesc cum că legământul legii s-a încheiat în ziua când au părăsit evreii Egiptul și, pe mai departe, că atunci se îplineau chiar 430 ani de când Avraam a intrat în pământul Canaanului.

4. În anul 1513 înainte de Christos, în ziua a patrusprezecea a lunii Nisan , au părăsit izraeliții Egiptul. Atunci au mâncat întâia dată mielul de paște. „Și după patrusute treizeci de ani tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (Exodul 12:41) Pavel întărește această dovadă când scrie: „Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită” — Galateni 3 :17.

5. „În adevăr acolo unde se face un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea aceluia care l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.” (Evrei 9:16,17) Mielul de paște a fost jertfa care a trebuit înjunghiată. Mielul de paște a reprezentat pe Moise, care, după omorârea mielului a fost considerat mort. Aceasta arată o altă dovadă despre timpul încheierii legământului, precum și aceea că a fost încheiat în Egipt.

6. În ziua a cincisprezecea a lunii a doua după ieșirea din Egipt, fiind în pustiu, izraeliții au murmurat contra lui Moise din cauza foamei ce îndurau. Exodul 16:1. „Domnul a zis lui Moise: Iată că voi face să vă ploaie pâine din cer. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea mea. . . . Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea, care este sabbatul meu, nu va fi.” (Exodul 16:4, 26). Legământul legii era deja atunci în vigoare, cu toate că izraeliții nu ajunseră încă la muntele Sinai.

La muntele Sinai

7. Muntele Sinai din Arabia de obicei se cheamă Horeb. Aceste două numiri amintite de Scriptură, de fapt arată același lucru. Oare nu dovedesc următoarele texte, că legământul legii la muntele Sinai și nu în Egipt s-a încheiat? „Domnul Dumnezeu nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb.” (Deuteronom 5:2). „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, servitorul meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci pentru tot Israelul.” (Maleahi 4:4) „Care lucruri trebuie luate în alt înțeles: acestea sunt două legăminte, unul de pe muntele Sinai, care naște pentru robie și este Agar.” — (Galateni 4:24).

8. Ceea ce s-a întâmplat pe muntele Sinai, privitor la legământul legii, a avut loc cam la cincizeci de zile după ieșirea izraeliților din Egipt. Evenimentul de pe muntele Sinai a fost, probabil, sfințirea sau întărirea faptului întâmplat în Egipt, în timpul înființării paștelui. La muntele Sinai izraeliții au primit în amănunt legile legământului. Mai întâi au primit legea fundamentală, care consta din cele zece porunci. (Exodul 20 :1-7) După aceasta au urmat regulile și orânduielele legii. Iehova i-a dictat lui Moise legea, pe care a scris-o și a predat-o izraeliților. Au jertfit cu acea ocazie animale, cu sângele cărora au stropit altarul și capetele poporului. (Exodul 24:7, 8.) Aceasta a fost confirmarea și sfințirea faptului întâmplat în Egipt. Pe timpul paștelui evreii au stropit cu sângele mielului stâlpul și pragul de sus al ușilor, iar întreaga familie era înăuntrul casei, ceea ce era analog cu stropirea fiecărui membru din familie. Sângele a fost proba pentru fiecare membru al casei.

9. Evenimentul de la muntele Sinai a fost mai mult o cauză națională, care dovedea lucrul întâmplat cu fiecare familie, ca întâmplat cu întreg poporul, ca unitate națională. În urma legământului întărit prin sărbătoarea paștelui, Iehova a lăsat ca izraeliții să beneficieze imediat de folosul legământului, întrucât i-a eliberat de sub robia din Egipt. În ceea ce privește răscumpărarea evreilor din jugul egiptean, citim: „Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta.” (Isaia 43:3) „Nu ești Tu acela care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării un drum pentru trecerea celor răscumpărați?” (Isaia 51:10) Egiptul a închipuit lumea aceea în care erau izraeliții. Horeb este muntele lui Dumnezeu și a închipuit cerul. În ce privește această ilustrațiune, a fost de lipsă ca acea carte a legii să fie stropită cu sânge pe Horeb și nu în Egipt. Dovada arată, deci, că legământul a fost încheiat în Egipt și a fost întărit sau aprobat pe muntele Sinai.

Pentru ce s-a încheiat?

10. Pentru ce a trebuit să încheie Iehova legământ cu izraeliții? Desigur, nu pentru că ei ar fi meritat aceasta sau că Iehova ar fi avut ceva obligație față de ei. Ei s-au murdărit cu idolii

Egiptului. Când Dumnezeu s-a pregătit să-i scoată din Egipt, le-a zis: „Să părăsiți fiecare urâciunile ochilor săi și să nu vă spurcați cu idolii Egiptului. Eu sunt Iehova Dumnezeuul vostru.” (Ezechiel 20:7) Aceasta arată că ei n-au fost vrednici de buna plăcere a lui Dumnezeu și că ei n-au meritat nimic bun din mâna lui Dumnezeu. Atunci, totuși, pentru ce a trebuit să încheie Iehova legământ cu dânșii?

11. Iehova a încheiat legământ cu Avraam, ce trebuia să stea în putere. Acesta l-a moștenit Isaac și Iacov. Acești oameni sunt părinții lui Israel. Dumnezeu a iubit pe izraeliți pentru părinții lor. Apostolul scrie: „În ce privește Evanghelia ei sunt dușmani și acesta spre binele vostru, dar în ce privește alegerea sunt iubiți din pricina părinților lor.” (Romani 11:28) „Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Izrael, pe care îi țin egiptenii în robie și mi-am adus aminte de legământul meu.” (Exodul 6:5). Aici stă scris că Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său. Oare de care legământ și-a adus aminte? Desigur, de acela încheiat cu Avraam, deoarece legământul legii încă nu a fost încheiat. De aceea spune copiilor lui Izrael: „Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți.” Exodul 6 : 6.

12. Iehova a promis că va binecuvânta toate familiile pământului și că binecuvântările ispășirii și ale vieții prin „sămânța promisiunii” le va extinde peste toate națiunile și familiile pământului. Dumnezeu nu se putea folosi, în scopul executării planului său referitor la binecuvântarea omenirii, de un astfel de om care ar fi stat în legătură cu Satan sau să fi fost sub controlul acestuia. Izraeliții se închinau pe atunci idolilor furnizați de Satan pentru egipteni. Dumnezeu voia acum să pună în vedere urmașilor naturali ai lui Avraam, că nimeni dintre ei nu poate face parte din sămânța promisiunii, dacă nu se leapădă de nelegiuiri. Dumnezeu voia acum să le dea legea sa, prin care vor putea cunoaște păcatul.

13. „Prin lege vine cunoștința păcatului.” (Romani 3 :20) „Nu a-și fi cunoscut păcatul, decât numai prin lege.” (Romani 7:7) „Că până la lege păcatul era în lume, dar păcatul nu se socotește, nefiind lege.” (Romani 5 :13). „Păcatul este călcare de lege.” (1Ioan 3:4). „Unde nu este lege, acolo nici nu este călcare de lege.” Romani 4 :15.

14. Dacă rasa omenească era fără de păcat, atunci nu era lipsă de lege. Urmașii lui Avraam erau copii ai lui Adam care, prin păcatul său, a adus osândă și asupra urmașilor săi. (Romani 5 :12) Legile sunt prevăzute pentru cei păcătoși și nu pentru cei drești. „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni” (1Timotei 1 :9) Apostolul Pavel, vorbind despre legământul legii, spune în ce scop s-a încheiat: „Pentru ce dar este legea? Ca adaos pentru călcările de lege, până ce era să vină sămânța ,căreia s-a dat făgăduința. . . .Încât legea ne-a fost învățător spre Christos, ca să ne îndreptăm prin credință.” Galateni 3 :19,24.

15. Iehova Dumnezeu este izvorul a toată viața și nimeni nu poate primi viață veșnică dacă i se împotrivesc. Dușmanului Satan i-ar plăcea ca să înstrăineze pe orice om de la Dumnezeu, ceea ce ar însemna pentru om nimicirea, fără să mai poată nutri speranță la viață. Pentru aceea a dat în știre Dumnezeu izraeliților legea, să le servească spre binele lor ,cât și spre binele întregii omeniri. Este de observat că partea întâi din legea fundamentală se referă la Iehova, ca singurul și adevăratul Dumnezeu. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei; să nu ai alți dumnezei afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul.” Exodul 20:2-4.

16. Toate legile sale se bazează pe acel mare adevăr, că Iehova este Dumnezeuul adevărat. Satan a pus în discuție întrebarea: Cine este Dumnezeu? care întrebare a trebuit să se judece spre mărirea lui Dumnezeu și fiecare care va primi odată viață, trebuie să stea de partea lui. Iehova este drept și adevărat. Această mare lege a pus-o Dumnezeu în vedere izraeliților pe muntele

Sinai. Începând cu acel timp, legea trebuia să le servească copiilor lui Israel ca învățător pe calea adevărului, până va veni „sămânța promisă” prin care vor primi binecuvântările. În lipsa legii, toți evreii s-ar fi întors de la Iehova până la vremea când a venit Isus Christos pe pământ și astfel nimeni nu ar fi avut ocazia să devină o parte din „sămânță”. Legământul legii a fost dat izraeliților pentru starea lor păcătoasă.

17. Sămânța promisiunii trebuia să fie pe deplin consacrată Dumnezeului Iehova. Dacă cineva care cunoaște pe Dumnezeu, în inima sa se apleacă spre Satan, acela este necurat. Prin legământul legii Dumnezeu a arătat lui Israel ce trebuie să facă pentru ca să fie curat. Poporul a fost sfânt de la timpul încheierii legământului, atât timp până când nu l-au călcat. (Ieremia 2 :3) Ei au fost poporul ales al lui Dumnezeu și nu al diavolului. Satan pe toate celelalte națiuni le-a ținut sub controlul său. Dacă Israel ar fi ascultat de lege până la venirea "seminței" care prin care prin el va veni, apoi ei au ocazia de a face parte din acea "sămânță". Dumnezeu le-a vorbit astfel: „Îmi veți o împărăție de preoți și un neam sfânt”. Exodul 19:5,6.

18. Dumnezeu a prevenit pe Israel ca să nu facă nici o învoială cu dușmanii lor pentru a se păstra liberi de la alți dumnezei, care erau dumnezeii ai Diavolului. (Exodul 23:32) Le-a zis că, dacă vre-un bărbat sau femeie dintre ei se va închina soarelui, lunii sau oricărui din oștile cerești să fie omorât cu pietre. (Deuteronom 17 :2-5) Legea a dispus ca primul născut să fie jertfit Domnului. Dumnezeu a dat izraeliților diferite reguli cari serveau pentru ținerea lor pe calea dreaptă. Aceste legi au servit ca învățători la aceea ca să-i țină pe dânșii pe calea potrivită, până va veni Christos, „sămânța promisă”.

Viața promisă

19. Oare legământul legii nu a promis evreilor viață, dacă-1 vor împlini? Da, a promis! „Să păziți legile și poruncile mele; omul care le va împlini va trăi prin ele.” (Levitic 18 :5) „În adevăr Moise scrie, că omul care împlinește neprihănirea care o dă legea, va trăi prin ea.” Romani 10 :5.

20. Dacă evreii ar fi împlinit în mod perfect legea lui Dumnezeu, oare ar fi primit ei viața veșnică? Nu încapă nici o îndoială, deoarece Dumnezeu a promis că el se ține totdeauna de cuvânt. (Isaia 46 :11). Dacă cineva s-ar îndoii să-i servească dăm dovadă cuvintele lui Isus: „Un învățător al legii s-a sculat să ispitească pe Isus și i-a zis: Învățătorule ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Isus i-a zis: Ce este scris în lege? Cum citești în ea? El a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Bine ai răspuns i-a zis Isus, fă așa și vei avea viață veșnică”. — Luca 10:25-28.

21. Când a venit Isus, oare el a împlinit legea în mod perfect? Da, ceea ce dovedește că numai un om perfect poate să țină legea, nimeni altul. După cum declară Pavel, dacă dânsul ar fi putut împlini legea ar fi fost drept, iar fiecare creatură îndreptățită are drept la viață. Pentru aceasta, dacă evreii ar fi împlinit legea, ar fi dovedit prin acest fapt starea lor dreaptă, ce i-ar fi îndreptățit la viață veșnică. Cauza că evreii n-au putut împlini legea, a fost imperfecțiunea lor rezultată din urmarea păcatului. Păcatul, prin neascultarea lui Adam, a intrat în lume și astfel toți și chiar evreii s-au născut păcătoși. (Romani 5 : 12) „Nici un păcătos n-are drept la viață” . (Romani 6 : 23) Legea a arătat evreilor, cât și celorlalți oameni, că pentru ca omenirea să se împărtășească vreodată de binecuvântarea vieții, după promisiunea legământului avraamic, negreșit trebuie să se facă ceva pentru înlăturarea păcatului, adică este de lipsă ispășirea pentru păcate.

22. Deoarece Dumnezeu a prevăzut că Satan va aduce la iveală, în mod vicelan, o sumedenie de învățători ai evoluției, care vor declara că omul nu are lipsă de răscumpărător, Dumnezeu s-a folosit de funcționarea legământului legii pentru a dovedi falsitatea și nebunia

teoriei lor. Nimeni nu va putea vre-odată spune cu drept cuvânt: Dacă a-și fi avut ocazie m-ași fi făcut desăvârșit și acum a-și trăi. Aplicarea legământului legii servește deplină dovadă că teoria evoluției este de la Satan și că cei ce se luptă pentru că sunt uneltele diavolului, ori au cunoștința aceluia fapt, ori nu.

Preumbrirea lucrurilor mai bune

23. Pavel declară că legea a preumbrit lucrurile mai bune ce vor veni. (Evrei 10 :1) Pe când legământul legii a fost adus la iveală, în primul rând pentru păcat, Dumnezeu s-a mai folosit de el ca să formeze din lege umbrele sau tipurile planului său referitor la ispășirea omenirii. Apostolul spune mai departe: „ Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pământesc de închinare.” (Evrei 9 :1) Ce au fost oare aceste ceremonii ale serviciului divin și ce au fost aranjamentele ei ca regulă? Când legământul a fost încheiat în Egipt s-a înjunghiat un miel de parte bărbătească fără cusur, iar cu sângele lui au stropit ușorii ușii, ce a servit evreilor ca un mijloc de mântuire în noaptea paștelui. Acest miel a fost mâncat cu pâine nedospită. (Exodul 12 :8) Această ceremonie trebuia repetată în fiecare an, în ziua de patrusprezece Nisan.

24. Mielul a închipuit jertfa lui Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, care va răscumpăra din păcate întreaga omenire. El a fost mielul înjunghiat de la începutul fondării lumii. (Apocalips13:8) „Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1: 19). Cu această ceremonie a fost preumbrită jertfa de răscumpărare. Dumnezeu a promis că va scăpa pe om din moarte și mormânt. (Osea 13 :14).Această ceremonie servea pentru evrei și urmașii lor să le pună în vedere că mielul lui Dumnezeu va lua păcatele lumii, cum a și declarat Ioan, la începutul slujbei lui Isus. — Ioan 1:29.

25. După confirmarea legământului pe muntele Sinai, Moise a ridicat cortul, după îndrumările date de Dumnezeu. Dumnezeu și-a arătat prezența sa prin norul și lumina din sfânta sfintelor. (Exodul 40:34) În fiecare an, odată, s-a ținut un serviciu special în legătură cu cortul. Într-o zi anumită s-au înjunghiat viței și țapi, a căror sânge a fost dus de marele preot în sfânta sfintelor, să stropească scaunul îndurării, în cauza de ispășire. (Levetic16; Evrei 9 : 6-8) Acest serviciu al cortului a preumbrit lucruri viitoare mai bune, anume că adevărata jertfă va aduce ispășire pentru păcatele omenirii și va face posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu, conform promisiunii sale. Jertfirea acestor animale a fost oficiată de un mare preot, pe care îl îndreptătea legea.

26. Aceste ceremonii au servit ca să dea anumite lecții evreilor și altora după dânșii. Jertfirea mielului de paște se referea la jertfa lui Isus Christos și închipuia răscumpărarea. Jertfirea vițelor și a țapilor, precum și stropirea cu sângele lor, închipuia vărsarea sângelui lui Isus Christos ca jertfa de păcat pentru omenire. Învăța, pe mai departe, că Christos, Marele Preot ales de Dumnezeu, va reprezenta jertfa și va câștiga ispășire pentru păcat, — Evrei 9 :10-14.

27. Deci ,legământul legii arăta, cum că era neapărată lipsă de jertfa lui Isus Christos, mai întâi în interesul „seminței”, pe urmă a tuturor oamenilor. Acest legământ a preumbrit și legământul cel nou și mai bun, iar ceremoniile în legătură cu el, dau dovadă de faptul, că între încheierea și întărirea sau sfințirea acestui legământ nou, va fi un interval lung.

Cele mai bune năzuințe

28. Presupunând că evreii și-ar fi dat toată silința pentru împlinirea legii, oare această năzuință aducea ceva favoruri pentru dânșii? Da. Ar fi arătat credința și încrederea în Dumnezeu lor în promisiunile sale și credință față de el, mai degrabă decât credințioșia față de Diavol. Conducătorii lui Israel n-au căutat să îplinească legământul legii după spiritul ei. L-au ținut

numai formal, cu gura lor, în timp ce inima lor era îndepărtată de Iehova. (Isaia 29:13) Au fost înșelători și fățarnici, numai din egoism au manifestat un aspect exterior cucernic. (Matei 23 :13-35) Ei susțineau că sunt copiii lui Avraam; dar Isus le-a spus clar erau mincinoși și copii ai diavolului pentru că ei făceau voia lui Satan și nu voia lui Dumnezeu. (Ioan 8 :39-44) Dovadă că ei erau copii ai diavolului, este că ei n-au crezut în legământul legii și nici nu voiau să-l împlinească.

29. Unii evrei au voit să împlinească legea. Aceștia au crezut în Dumnezeu și și-au dat cele mai bune năzuințe să se supună lui. Când a venit Isus a aflat pe unii care au așteptat pe Mesia și l-au și recunoscut pe Isus ca atare. Conducătorii, de asemenea au așteptat venirea lui Mesia, pe baza celor scrise, însă conduși de un sentiment egoist. Ei au comis înșelăciune și amăgire. „Isus a văzut pe Natanael venind la el și a zis despre dânsul: iată, cu adevărat, un izraelit în care nu este vicleșug.” (Ioan 1:47) Natanael a recunoscut atunci pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu și rege al Israelului. „Natanael i-a răspuns: Rabi tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești împăratul lui ISrael.” (Ioan 1 : 49) Într-însul nu era amăgire și fățarnicie ca în farisei. ...

30. Acesta și alți evrei cumsecade au împlinit spiritul legii, deoarece ei au crezut în Dumnezeu și în „sămânța” promisă. Ei au fost plăcuți lui Dumnezeu, care i-a și primit la sine, nu că doar ar fi împlinit legea în mod perfect, ci fiindcă au crezut în Christos. Despre aceștia zice Pavel: „Fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii, ci numai prin credința în Isus Christos, am crezut și noi în Isus Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Christos, iar nu prin faptele legii, pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii.” (Galateni 2 : 16) Cei care au avut credință în Dumnezeu și promisiunile sale și care au voit să împlinească legea, pentru aceștia legea a servit ca învățător, spre conducerea și ocrotirea lor, până la venirea lui Christos. Galateni 3:24.

Mijlocitorul

31. Legământul legii are mijlocitor. Și oare pentru ce? Deoarece poporul lui Israel n-a fost în măsură să încheie legământ cu Dumnezeu. Ei au fost păcătoși, în urma păcatului adamic. Moise a fost ales, ca să fie mijlocitorul între Dumnezeu și poporul Israel. (Galateni 3:19). Dar Moise nu s-a născut tot așa de păcătos, și dacă da, atunci cum de a putut fi mijlocitor? Moise s-a născut păcătos, dar prin credința sa în Dumnezeu și promisiunile sale și prin supunerea sa, prin care și-a dovedit credința, a fost îndreptățit prin credință, pentru care fapt Dumnezeu l-a ținut vrednic ca să încheie legământ cu dânsul, în calitate de mijlocitor pentru Israel. (Evrei 11 :23-28, Exodul3 : 5). Despre Moise a zis Iehova: „...„Servul meu Moise care este credincios în toată casa mea.” (Numeri12 :7) „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, servul meu, pe care am dat-o în Horeb pentru tot Israelul”. (Maleahi 4:4) „Acesta este acel ce a fost, în adunarea din pustiu, cu îngerul care-i vorbea în muntele Sinai care a și primit cuvintele vii, spre a ni le da.” — Fapte 7 : 38.

32. Moise, în calitate de mijlocitor al legământului legii, a preumbrit pe Christos, mijlocitorul unui legământ nou și mai bun. „Că legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul prin Isus Christos a venit”. Ioan 1:17.

33. La jertfirea mielului de paște, Moise a reprezentat pe Isus singur, fără de biserică sau membrele corpului său. În noul legământ, Isus singur este destul să îndeplinească funcția mijlocitorului, pentru care poziție a fost destinat deja, atunci când a fost omorât mielul de paște. Nu era de lipsă pentru El ca să aștepte pentru facerea legământului nou până la întemeierea împărăției sale. Dimpotrivă, la muntele Sinai, când legământul legii a fost confirmat, Moise a închipuit pe Christos, adică pe Isus și membrele sale. În acel loc, atât cartea legii, cât și poporul a fost stropit cu sângele vițelilor și țapilor. Sângele vițelilor reprezintă sângele lui Isus Christos, până

când sângele țapilor reprezintă sângele bisericii, care împreună cu Isus ia parte la serviciul legământului nou.

Născut sub lege

34. Pentru ce a fost de lipsă ca Isus să se nască evreu? Dumnezeu a prezis prin profeții săi, că din sămânța lui Avraam va veni Mântuitor. Apostolul Pavel mai arată un motiv, când zice: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să câpătăm înfierea.” (Galateni 4:4, 5) Deoarece evreii au fost incapabili de a împlini legea, s-a adevărit că sunt păcătoși și erau deci robi ai păcatului. Legea constată păcatul, iar neputința lor în ce privește împlinirea punctelor legii, i-a încadrat ca fiind în servitutea păcatului. Ca păcătoși, nu au putut deveni fii ai lui Dumnezeu. Ei nici de cum nu se puteau elibera prin propriile lor puteri de sub neputință. Pentru aceasta în toată viața lor au fost supuși servitutei. Evrei 2:15.

35. La timpul convenit a venit Isus. El n-a fost fiul Agarei, deci nu se putea spune că este „sămânța legământului legii.” Faptul că s-a născut sub lege, arată lămurit, că El a fost sub restricțiile legământului legii, de la naștere până la consacrarea sa. Tot în legătură cu aceasta, declară Pavel: „Dar câtă vreme moștenitorul este nevrâstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, cu toate că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său.” (Galateni 4 :1,2.) Cu toate că a fost Fiul lui Dumnezeu, el nu s-a deosebit de un servitor, în timpul de la naștere până la ajungere la maturitate, în vârsta de 30 ani, deoarece a fost supus restricțiilor legii, care i-a servit ca tuturor. Desigur, acesta este argumentul apostolului. Isus, ca Fiul direct al lui Dumnezeu, a fost om liber, dar i-a plăcut lui Dumnezeu să-l așeze sub restricțiile legii. Este de însemnat că Maria și Iosif au dus în Ierusalim pe băiatul Isus ca, după prescrierea legii, să-l prezinte Domnului. (Luca 2 :22-24) Astfel El, ca băiat, a fost supus părinților săi, conform dispozițiilor legii. Deoarece El a fost prezentat lui Iehova de părinții evrei, ca primul născut al acestora, după aceea Iehova a avut drept să dispună asupra lui.

36. Referitor la toate acestea, spune apostolul: „Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se pentru noi blestem.” — Gal. 3 :13.

37. Au fost oare evreii osândiți de două ori la moarte, întâi pentru că erau urmașii lui Adam, și al doilea pentru că nu au îndeplinit legământul? Aceasta nu se prea poate! Ca și copiii lui Adam, erau păcătoși și trebuiau să moară. (Romani 3:9 ; 6 :23) Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții au murit fiindcă erau imperfecti, din cauza păcatului moștenit. Moartea lor desigur nu este mizerabilă. Dacă un evreu a violat cu voința legământul legii, în urma căreia a trebuit să moară, dânsul a trebuit să sufere o moarte blestemată. Cum trebuia să sufere moarte blestemată? „Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu.” (Deuteronom 21 :22, 23.) Apostolul se cugeta, desigur la aceasta, când zicea: „Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi, fiindcă este scris: Blestemat este oricine este atârnat pe lemn.” (Galateni 3:13). Nu putem admite că moartea, în sine, este blestemată, ci blestemul constă în felul de a muri mișelește, prin spânzurătoare.

38. Moartea omului desăvârșit Isus ne asigură de răscumpărare, neținând seamă de felul morții lui. Omul Adam a păcătuit, în urma căreia toți au căzut în puterea morții. Omul desăvârșit Isus a gustat moartea pentru toți. (Evrei 2:9). Moartea omului desăvârșit este factorul care pune la cale răscumpărarea. Însă faptul că a suferit moarte mișelească pe cruce sau atârnat de lemn, dă de înțeles că a avut scopul ca să ridice păcatul de pe evrei. Ca evreu după corp, „născut sub lege”, prin moartea sa mișelească a luat blestemul. Isus a împlinit toate cerințele legii, chiar și atunci când a murit, ca un păcătos blestemat. Astfel el a curățit pe Israel, ca națiune, de acest blestem și le-a dat posibilitatea de a deveni membrii casei fiilor, a cărei cap este El. Evrei 3 : 6; Ioan 1 :12.

39. Deoarece legământul a fost încheiat cu Israel ca națiune, asupra acestei națiuni era blestemul de a muri mișelește pe lemn, din cauza violării legii, ce reclama pedeapsa cu moartea. Isus a murit pe cruce ca un păcătos, care, cu toate acestea a fost fără prihană, deși el a murit ca unul blestemat de Dumnezeu, cu toate că a fost sfânt, nevinovat și neprihănit. Prin această moarte el a nimicit blestemul. El a eliberat pe evrei de sub neputința care i-a apăsât prin legământul legii și pentru că nu l-au putut împlini, și le-a dat posibilitatea ca primind pe Christos să devină fiii lui Dumnezeu. Ioan 1:12.

Sfârșitul legământului

40. Moartea pe cruce a lui Isus Christos a pus capăt legământului legii. El n-a nimicit nicidecum legământul legii, ci l-a împlinit. „Să nu credeți că am venit să stric legea sau profeții; am venit nu să o stric, ci să o împlinesc.” (Matei 5 :17) Deoarece legea a fost împlinită, a fost la loc să i se pună capăt. „Sămânța” a venit și n-a mai fost lipsă de legământul legii. El a preamărit și glorificat legea. (Isaia 42:21) Scopul legământului legii, după cum spune apostolul Pavel, a fost ca să lucreze, până când va veni „sămânța”, căreia i s-au dat promisiunile. Christos, „sămânța” a venit și astfel toți aceia care l-au primit s-au eliberat de sub lege. „Căci Christos este sfârșitul legii, pentru ca oricine crede în el să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10:4) . El, astfel, a pus capăt legii, pironind-o pe lemn, adică așa a murit ca un păcătos. „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.” Coloseni 2 : 14.

41. Legea a fost împotriva lui Israel , pentru că nu a putut-o împlini. Christos a înlăturat-o cu moartea sa, pentru aceia care au crezut în El și l-au recunoscut de Mesia. „ și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace” (Efeseni 2:15) Apostolul Pavel zice iarăși, în Evrei 8 :6, că: „legământul al cărui mijlocitor este el, este mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. Și aceasta dovedește, că legământul vechi al legii s-a sfârșit cu moartea Domnului.”

A fost oare fără scop?

42. Oare legământul legii a fost un lucru cu nereușită? Având în vedere scopurile pentru care Dumnezeu l-a făcut, nu a fost fără reușită. Nu a putut să facă pe oameni desăvârșiți, din cauza slăbiciunii și imperfecțiunii lor. Dumnezeu a promis că va da viață tuturor acelor care vor împlini legea. Însă Pavel zice: „Și porunca mi-a pricinuit moartea. Așa că legea negreșit este sfântă și porunca sfânta, dreaptă și bună. Atunci un lucru bun mi-a dat moarte? Nicidecum! Dar păcatul, ca tocmai să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate din cale afară de păcătos, prin faptul că se slujea de aceiași poruncă” — Romani 7: 10-13.

43. Mai adaugă apostolul: „Căci lucru cu neputință legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului pe însuși Fiul său, într-o fire asemănătoare păcatului.”(Romani 8 :3) . Aceasta nu poate însemna că legea ar fi fost slabă, ci legământul legii a fost slab din pricina celui care a fost o parte contractantă. Israeliții erau slabi și Moise, mijlocitorul lor, era slab și ceea ce nu a putut face legea, a făcut Dumnezeu prin iubitul său Fiu.

44. Vedem deci lămurit, că scopurile legământului legii sunt cuprinse în punctele următoare: 1) S-a încheiat pentru păcatul sau slăbiciunea izraeliților, care a precizat păcatul și le-a arătat că ce se cere de la acela care trebuie să facă parte din „sămânță”. Știind acesta a acționat ca învățător sau institutor ca să conducă pe evrei pe calea dreaptă până va veni Mesia. A avut de scop să păzească poporul de influența diavolului, ca să nu uite cu desăvârșire de Dumnezeu.

Dumnezeu a hotărât timpul când trebuie să vină pe pământ acela, care a trebuit să fie „Sămânța promisiunii.” Până la acest timp legământul legii a trebuit să servească pentru ocrotirea și ajutorarea evreilor. El a ales pe evrei, ca pe un popor pentru sine. Ei au devenit astfel poporul său propriu. Adeseori au uitat de legământul lor, dar Dumnezeu a fost milos față de ei. Națiunea însă, condusă de mai marii săi ,s-a depărtat de tot de Dumnezeu, astfel că, pe când a venit Isus, poporul l-a părăsit. Desigur, s-au aflat unii care l-au recunoscut ca Mesia.

45. 2) Afară de aceasta, legământul legii a arătat hotărât că omenirea, fără răscumpărare sau jertfă pentru păcat, nu poate să obțină viață. A preumbrit jertfa cea mare și a învățat că, înainte de ce s-ar îndeplini în mod complet punctele legământului avraamic, trebuie să se facă jertfa. A preumbrit lucruri mai bune viitoare, între care figurează și legământul nou, făcut de Dumnezeu, în scopul ducerii la îndeplinire a promisiunii ce a făcut lui Avraam.

46. Mijlocitorul legământului, în sine, a fost imperfect; chiar dacă ar fi putut face ceva, a fost împiedecat de moartea sa; Moise a murit în pământul Moabului, după cuvântul Domnului. (Deuteronom 34:5). Isus Christos este Mare Preot după ordinul lui Melchisedec. El este mijlocitorul legământului nou și posibilitățile sale de acțiune nu cunosc margini. „Dar el fiindcă rămâne în veci, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să măntuiască, în chip desăvârșit, pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin el, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei.” Evrei 7:24, 25.

47. Dumnezeu a ales o clasă din poporul Israel, care se va asocia cu Isus Christos și vor fi membrii seminței promisiunii. Deoarece Dumnezeu a știut dinainte că dintre evrei nu vor fi deajuns aceia care vor primi pe Christos să compună numărul de lipsă al „seminței”, s-a îngrijit dinainte, ca o parte din sămânță să o compună păgânii, înlăturând pe evrei. „... ei sunt dușmani în ce privește evanghelia, spre binele vostru (păgânilor)”. (Romani 11 :28). Sau, mai bine zis, Dumnezeu a dat posibilitatea neamurilor ca să poată veni la El prin Christos, ca să fie îndreptățiți, să fie concepuți de spirit și să fie o parte din sămânța promisă lui Avraam. Dintre națiunile pământului își alege „un popor pentru numele său”. (Fapte 15 :14). Acest popor pentru numele său, în acest timp, se compune în mare parte din păgâni și evrei, cărui popor i s-a dat privilegiul de a preamări numele lui Iehova prin cântarea laudei Măreției sale.

48. Nu peste mult va intra în acțiune legământul nou, prin care Dumnezeu va realiza promisiunea sa cu privire la binecuvântarea familiilor de pe pământ. Atunci rămășița „seminței”, care ține poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Christos, și vor dovedi credințioșia lor până la moarte, vor avea parte în opera distribuirii binecuvântărilor provenite din legământul nou.

49. Când a văzut Pavel ,cu mintea sa luminată, minunile planului lui Dumnezeu, a exclamat: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile lui și cât de neînțelese sunt căile lui!” (Romani 11 : 33). Acum flăcări se revarsă din templu, la lumina cărora clasa templului vede tot mai clar desfășurarea planului dumnezeiesc. Aceste adevăruri scumpe să-i însuflețească la vestirea cu bucurie a preamăririi numelui lui Dumnezeu. „Și în templul său totul zice: Mărire.” — Psalm 29:9.

Întrebări bereane

1,2.Ce deosebire este între legea lui Dumnezeu și legământul legii pe care l-a încheiat cu Israel? Pe ce bază au primit „îndreptățirea” părinții lui Israel? Pe cine a închipuit Isaac, care n-a fost sub lege?

3-6.Cine a fost Agar și ce a închipuit ea? Arată, pe baza scripturii, când și unde s-a încheiat legământul legii? Ce jertfă s-a adus atunci, pentru ce a fost de lipsă și pe cine a închipuit? Pentru ce s-a îngrijit Dumnezeu de „mană”?

7-9.Explică — în legătură cu legământul legii — relația dintre ceremonia paștelui din Egipt și evenimentul de pe Muntele Sinai.

10-13.Au meritat oare izraeliții îndurarea lui Dumnezeu? Atunci pentru ce a încheiat cu dânșii legământul? Care a fost scopul direct pentru care Dumnezeu le-a dat legea? Ce ne spune Pavel?

14-18.Pentru cine sunt date legile? Care a fost porunca întâi din lege? Înșiră unele părți a acestei porunci! Care a fost scopul final privitor la evrei cu darea legii și ce ocazie au primit în legătură cu aceasta?

19,20.Arată din Scriptură că legea, într-adevăr, a promis viață.

21,22.Ținut-a Israel legea și pentru ce nu? Ce putem spune despre Isus în legătură cu acest fapt? Ce reiese din acesta? Ce dovedește aceasta în ceea ce privește evoluția și originea ei?

23-27.Pentru ce a fost lipsă mai întâi de legământul legii? Ce scop a mai urmărit? Explică scopul direct al serviciului ceremoniei paștelui și serviciului zilei de ispășire al cortului și arată pentru fiecare, care este simbolul său și la ce se referă.

28-30.Ce beneficiu ar fi tras evreii din silința lor pentru împlinirea legământului? Arată din Scriptură cum au stat cu împlinirea legii. Ce se poate spune în această privință despre rămășiță?

31.Avut-a mijlocitor legământul legii și pentru ce? Cine a fost mijlocitorul și cum a devenit vrednic pentru acest serviciu? Citează Scripturile pentru dovedirea răspunsului .

32,33.Cum a fost reprezentat Moise în omorârea mielului de paște? Pe cine a reprezentat acolo Moise? Pe cine a închipuit la Sinai? Pe cine a preumbrit el în calitatea sa de mijlocitor al legământului legii? Ce a închipuit stropirea cărții de lege și a poporului cu sângele vițelilor și al țapilor?

34.Care sunt cele două scopuri pentru care Isus a trebuit să se nască evreu?

35,36.Arată cu dovezi potrivite: a fost Isus supus legământului legii sau a fost scutit și pentru ce?

37-39.A mai supus oare legământul legii pe evrei și sub o altă pedeapsă de moarte? Cum a influențat, starea lor în această privință? Explică pentru ce a trebuit să moară Isus pe cruce? Cea făcut Isus prin aceasta pentru Israel, ca națiune?

40-41.Ce scop a avut legământul legii și s-a sfârșit acest legământ? Ce ocaziune nouă a întins evreilor și sub ce condițiuni le-ar fi servit spre binele lor? Ce privilegiu mare s-a mai deschis pentru Isus Christos?

42,43.Legământul legii a fost oare un lucru nereușit? Ce zice Pavel despre rezultatul lucrării lui? În ce înțeles a fost slab? Cum a fost slab? Cum a fost totuși dus la îndeplinire ceea ce nu a putut îndeplini legea?

44-46.Fă un rezumat despre scopul legământului legii cu privirea la punctele: a) pentru ce a fost contractat? b)cum a servit ca fir conducător?, c) ce putere disciplinară a avut? d) pentru ce s-a dat numai lui Israel ? e) în ce măsură i s-a supus? f) cum a arătat lipsa prețului de răscumpărare? g) ce a preumbrit? h) cum a fost mărginit mijlocitorul lui în posibilitățile sale de acționare, față de posibilitățile mijlocitorului noului legământ?.

47-49.Dacă legământul legii a avut de scop să vină în ajutorul lui Israel, să poată deveni „sămânța promisiunii”, pentru ce s-a îngrijit Dumnezeu să aleagă dintre păgâni popor pentru sine? Ce învățătură și încurajare trebuie să câștige poporul Domnului din faptul, că numai o mică rămășiță a Israelului a ajuns în moștenirea binecuvântată?

ÎNCERCĂRILE LUI SATAN DE A DISTRUGE SĂMÂNȚA

Este evident că atunci când Dumnezeu i-a spus Evei că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, Satan a considerat cuvintele o amenințare împotriva puterii sale și chiar împotriva existenței sale. Din acel moment și-a propus să fie atent la sămânța femeii care îl va răni sau poate ar putea să îl distrugă. Cain s-a născut. Fără îndoială, în timp ce Cain creștea și a manifestat ceva din acea înclinație a minții, care în cele din urmă a rezultat în uciderea fratelui său, Satan l-a privit și a ațâțat flacăra răutății. Satan nu a avut același control asupra lui Abel cum a avut asupra lui Cain; și când a văzut că Abel a căutat să facă voia Creatorului, să îl mulțumească, atunci Satan neștiind dacă el ar putea fi sau nu sămânța care va da eliberare de legătura cu care el deja cuprinsese mica familie umană, a căutat să îl distrugă pe Abel și a reușit, folosindu-l pe Cain ca unealta sa. Cain a făcut jurământ să îl slujească pe Iehova; dar Satan a știut că Cain nu îl iubea pe Dumnezeu și știa că îl putea controla. Crima comisă de Cain a fost cu adevărat prin instigarea lui Satan, urmărindu-și propriile scopuri.

Începând din acel moment se pare că nu a mai fost nici o sămânță specială remarcată de Satan care ar fi putut fi un răscumpărător, capabil să-i atragă atenția. Acum el s-a angajat în acțiunea disperată de a înșela toată familia umană cu sămânța îngerilor neascultători și acel lucru teribil cu privire la aceasta este scris în capitolul șase din Geneza. Spiritele au început să se materializeze și au avut legături cu fiicele oamenilor; și astfel rasa a devenit atât de coruptă încât, se pare că exceptând familia lui Noe, nu exista familie pură rămasă pe fața pământului. Vezi Geneza 6:9.

Încercarea superumană de a înșela rasa umană nu a apărut din dorința sau din partea spiritului făpturilor care au fost implicate; a fost, fără îndoială, un plan de-al lui Satan să împiedice planul lui Dumnezeu. Dacă ravagiile păcatului au fost tolerate să meargă puțin mai departe, familia lui Noe, de asemenea, putea fi coruptă și ar fi fost imposibil pentru Dumnezeu să aducă o sămânță curată din cea originală. Satan ar fi reușit să zădărnicească planul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a remediat situația prin mijloace drastice de măturare a pământului de lucrurile monstruoase care se întâmplaseră și atunci începe din nou cursa lui Noe și a familiei lui. Din nou, când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, deja căsătorit cu Sara, care împărtășea legământul pe care Dumnezeu îl făcuse cu el și când, după multă vreme de așteptare și încercare a credinței lui Avraam, a venit vremea ca Dumnezeu să binecuvânteze această pereche stearpă cu sămânța promisă, s-a întâmplat în circumstanțe neobișnuite ca Sara să fie luată de la Avraam de către Abimelec, regele filistenilor și era în pericol de a fi luată ca soție de către acesta. Cu răutatea persistentă care a fost și este prezentă în el, Satan, la acea vreme și prin mijloacele acelea, a încercat să înșele fântâna vieții de la care copilul promis al lui Avraam ar fi trebuit să vină. În mod deosebit Dumnezeu a ocrotit-o de acel pericol și a fost înapoiată lui Avraam nevătămată. Totuși, din nou mai târziu, când Dumnezeu și-a manifestat plăcerea de a avea toată familia lui Iacov luată drept poporul său special, Satan și-a îndreptat atenția asupra lor. Ori de câte ori Dumnezeu a arătat că avea un reprezentant special, fie vorba despre o singură persoană sau de mai mulți, Satan a încercat să rănească pe acela și să îl distrugă. Fără îndoială a fost metoda lui Satan, mai degrabă decât a înaltelor puteri ale Egiptului, cea care i-a determinat pe egipteni să îi trateze pe izraeliți atât de aspru. Diavolul i-ar fi distrus pe izraeliți. El nu putea ști câtă vreme vor fi izraeliții robiți în Egipt; și și-a stabilit metoda de a-l face pe faraon ca prin muncă silnică să îi zdrobească și, mai apoi, prin măsuri nedrepte pe care faraon le-a adoptat să îi distrugă, deoarece era o încercare de a distruge la naștere toți copiii de parte bărbătească. Femeile Israelului s-ar fi căsătorit cu bărbați din alte neamuri și Israelul, ca popor destrămat, ar fi încetat să existe. Așadar, izraeliții, poporul ales, conform promisiunilor pământești, erau într-o situație rea. Cum Dumnezeu i-a izbăvit, manifestându-și puterea și, apoi, cum i-a făcut un neam mare, orice student al Bibliei știe. Satan a fost din nou împiedicat.

Cu toate astea, el și-a continuat încercările de a-i distruge pe izraeliți, uneori prin atacuri asupra lor, ca atunci când amaleciții au încercat să îi distrugă, alții împingând Israelul în ispite

și apoi la răzvrătire împotriva lui Iehova, ca ei să devină atât de răzvrățiți încât Iehova să fie obligat să îi distrugă. Toate au fost încercări din partea lui Satan de a distruge acest popor care putea fi neamul sau din care putea ieși neamul vestit.

Când Dumnezeu a făcut din casa lui David reprezentantul permanent pe tronul lui Israel și a promis că sămânța lui David va stăpâni peste toți dușmanii (Vezi Psalmul 72:9), trebuie să fi fost clar lui Satan că sămânța femeii a fost acum pentru totdeauna legată de descendența împărătească a lui David.

În vremea regilor lui Iuda, chiar mai mult decât cu sute de ani după vremea lui David, a existat o încercare foarte definită realizată de același mare inamic, Satan, de a distruge casa lui David. Scrierile arată că Atalia, mama lui Ahazia a distrus toată sămânța împărătească sau "sămânța regatului" (2 Împărați 11:1). Pentru o vreme a părut că dușmanul era sigur de îndeplinirea scopului său; și aparent părea că a reușit să facă așa cum și-a propus. Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei din Israel, era căsătorită cu Ioram, regele lui Iuda.

Această femeie a avut o asemănare rușinoasă cu mama ei. Și-a îndepărtat soțul de la credința în Iehova și a dus pe Iuda la închinarea degradantă a lui Baal. Când fiul ei Ahazia a fost ucis de Iehu, ea, un spirit străin pentru pământul adopției sale, determinată să păstreze puterea regală în mâinile ei, a făcut să fie uciși toți soții din familia sa și toți membrii din neamul împărătesc al casei lui David. Cu toate acestea, cel mai tânăr fiu din familia regelui, un copil, a fost salvat de moarte, a fost ascuns și după șapte ani a fost făcut rege, cu multe urale. (2 Cronici 22:11, 12). Cu excepția celui copil, David, la acea vreme nu avea pe nimeni în Iuda care avea dreptul să stea pe tronul său.

Odată, Satan a încercat să distrugă pentru totdeauna tot poporul ales. Aceasta a fost pe pământurile imperiului persan, când era putere mondială. Ahașveroș (Xerxes cum apare în scrierile vechi) era monarhul. Unul dintre ofițerii săi șefi și un favorit a fost Haman amalecitul, din poporul care s-a dovedit a fi primul dintre dușmanii Israelului. Probabil, familia lui a fost luată ostatică în timpul unui raid al monarhilor din partea de est, atunci când devastau toate ținuturile Canaanului și ținuturile din sud, până la granițele Egiptului. Din cauza răutății și a urii lui Haman împotriva lui Mardoheu, pentru că evreul nu îi dădea onoarea care și-o dorea s-o aibă și care aștepta să o primească, acest dușman ereditar al lui Israel a conceput planul viclean de a distruge toți evreii din tot imperiul, care împânzea atunci lumea „civilizată”.

Acest om intrigant și mincinos a prezentat regelui că era un popor răspândit prin toate provinciile (și cu atât mai periculos din această cauză) care au continuat să își urmeze legile lor și care nu avea respect față de legile regelui; că era, prin urmare, periculos pentru interesele imperiului și că ar trebui distrus. Regele nu a făcut nici o anchetă, dar a luat în seamă sfatul slujitorului său și a dat un decret, ordonând distrugerea acestui popor. Instrucțiunile lui Haman au fost urmate; poporul urmând să fie ucis și bunurile confiscate.

Niciodată, în toate experiențele numeroase din istorie, evreii nu au fost în condiții atât de disperate ca atunci. Dar, prin activitatea lui Mardoheu și prin pledoaria îndelungată a Esterei, regina evreică, ridicată în ultima vreme în acea poziție prin providența îngrijirii lui Iehova, decretul a fost înlăturat. Regele a văzut că a fost înșelat de Haman; și că Haman a fost cel care era dăunător pentru interesele imperiului și că el, pentru a-și satisface dorința de răzbunare, ar fi distrus o mulțime de cetățeni care respectau legea. El a văzut că Mardoheu a fost un slujitor credincios și că poporul Esterei, regina lui, era credincios tronului. El a făcut ca Haman și familia lui, cu cei zece fii, să fie spânzurați pe spânzurătoarea pe care Haman o pregătise pentru Mardoheu. Așadar, deși evreii au fost în pericol de distrugere ca popor, rezultatul a fost că amalecității și-au sfârșit istoria la spânzurătoare. Haman, un exemplu de copil al Diavolului, a fost mișcat de acel spirit rău.

Următoarea încercare din partea lui Satan fost cea mai mare dintre toate. Când Isus s-a născut, Satan a văzut că Dumnezeu făcea ceva care îl afecta în mod deosebit. Folosind înțelepții

înșelători din est, el a încercat să distrugă pe copilul Isus. Pruncul a fost salvat de cruzimea lui Irod și de încercarea criminală a lui Satan. Când Isus a avut treizeci de ani și s-a prezentat la Iordan, în consacrarea pentru Tatăl, el a fost condus de sfântul spirit în sălbăticia Iudeii. Este scris că aceasta a fost pentru scopul special al său de a fi ispitit de Diavol. Nu s-a pus problema aici că Satan va încerca să îl distrugă pe Isus prin forță. Dumnezeu l-ar fi avut pe Isus în grijă. În cazul lui a fost necesar ca Dumnezeu să-l pună pe Isus și pe Satan în contact, pentru că Isus a fost numit ca reprezentantul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a dovedit că, prin fidelitatea și devotamentul plin de dragoste față de Iehova, era posibil să reziste tentațiilor celui rău.

Astfel, în lanțul ispitelor din pustie, Satan ,prin sugestii subtile și propuneri provocatoare, a încercat să distrugă credința și loialitatea lui Isus și foarte repede să se mândrească. El a eșuat. Prin mijloace simple, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu și în deplin devotament față de Tatăl său, Isus a dovedit că un om se poate împotrivi marelui spirit rău și să reziste celor mai puternice atentate de seducție care se pot face asupra inimii, sentimentelor, minții sau dorințelor naturale. Fără îndoială, în mai multe ocazii Satan ,în cele din urmă, a căutat să distrugă viața lui Isus și uneori să îi distragă atenția de la voia Tatălui său. S-a spus că Isus a suferit mult fiind ispitit. Fără îndoială ispitele erau ca să îl încerce pe Isus, asta fiind voia Tatălui pentru el.

În cele din urmă pe cruce părea că Satan și oamenii răi au izbândit; cel puțin așa credeau ei. Dar, când Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, în calitate de ființă nemuritoare, Satan a realizat că nu mai avea puterea să-i facă rău. El a realizat că Dumnezeu l-a depășit; Satan nu s-a putut gândi că Dumnezeu va face acest lucru. El putea ști doar despre o înviere a unei vieți trăite înainte. Dar a văzut că, exceptând singurul discipol fals, Iuda Iscarioteanul, pe care l-a folosit ca să își trădeze Învățătorul, acea mică companie erau o singură minte pentru a-l sluji pe Iehova, călcând pe urmele pașilor lui Isus.

El a văzut, de asemenea, că Dumnezeu le-a dat spiritul lui Isus, pentru a le permite să înțeleagă lucrarea lor și noua lor relație cu Dumnezeu și cu Hristos; de asemenea, pentru le îngădui să se împotrivescă lui, dușmanului lor. El a văzut că, pentru a-și atinge scopul, el trebuie să-i distrugă pe aceștia sau ar fi un efort combinat împotriva lui și a tuturor din mulțime pe care Satan nu se aștepta să le reziste. Probabil ,el a început să înțeleagă că aceștia, împreună cu Căpetenia lor, s-ar dovedi a fi seminția pe care poporul lui Dumnezeu au așteptat-o și de care el se temea. Acum el și-a îndreptat atenția spre discipolii pe care Isus i-a lăsat în urmă și asupra celor care, crezând în Cuvântul lui Dumnezeu prin ei, au călcat pe urmele pașilor lui Isus. El a aflat că ei ,având spiritul lui Dumnezeu și a lui Hristos, erau de neînvins. Apoi și-a urmat metodele sale obișnuite de seducție și ispită.

Cei cu inima curată au rezistat lui, ajutați mereu de sprijinul lor din cer. Din moment ce mici asociații erau înființate din loc în loc prin munca apostolilor, Satan a încercat să înșele aceste surse de viață, printr-o adăugare a propriei semințe. Isus a spus aceluia care se împotriveau lui că erau ai tatălui lor Diavolul; de asemenea, el a spus despre neghina din pildă că sunt „copiii celui rău”. (Matei 13:38). Satan ar face din clasa curată, care în simbolistica sacră reprezintă mama semințiilor ,o clasă coruptă de sămânța rea a celor vicleni, care pretinzând că îl slujesc pe Dumnezeu, erau de fapt slujitorii Diavolului și urmăreau interesele lui, așa cum el le urmărea pe ale lor. Scopul lui Satan ,de-a lungul timpului, a fost să încerce să îi istovească pe sfinții Celui Prea Înalt, să le sfărâme credința, să îi distrugă ca neam. Cu acei care nu au avut spiritul lui Dumnezeu, a reușit; pentru că ei au luat onoarea pe care lumea le-a dat-o; ei au căutat și luat gloria regatelor acestei lumi, așa cum Satan le-a oferit-o. Condițiile prezente (ca și istoria trecută a bisericilor nominale) au stat mărturie la faptul că ei n-au rezistat acelor tentații la care stăpânul lor, Isus, a ținut piept și astfel a devenit Salvatorul lumii.

Capitolul 12 din Apocalipsa spune, într-un mod pitoresc, despre încercarea lui Satan de a distruge neamul, pe membrii din corpul lui Hristos; și cum , folosind aceleași mijloace ca învățătorul lor și anume simpla loialitate, credința și ascultarea de voia lui Dumnezeu ei l-au

învins, chiar așa cum Isus a făcut-o. Astfel Satan l-a văzut pe Isus, Capul bisericii, ridicat la puterea divină și acum vede că Dumnezeu are în cer o parte dintre cei care îl urmează pe Miel cu credință, ei fiind acum schimbați în ființe spirituale, ca să fie asemenea Domnului lor; și că pe pământ are un grup de oameni care sunt credincioși Domnului și legământului cu Iehova, pe care nu îi va duce în ispită și care nu se vor teme, oricât de mare este supărarea lui împotriva lor. Creștinii ,astăzi, pot vedea sămânța ieșind triumfătoare, scopul lui Dumnezeu în ei fiind împlinit. Aceștia sunt neamul spiritual care să zdrobească capul șarpelui, care să domnească ca rege și care să binecuvânteze toate familiile de pe pământ.

Satan este încă foarte pornit împotriva tuturor celor care arată orice dorință de a-l sluji pe Dumnezeu. În această zi, în care vede credința căzută pe străzi și când întunericul cel mare acoperă pământul, Dumnezeu îi are pe cei care îl iubesc și care caută să îl slujească în toate lucrurile, care caută onoarea numelui său, mai mult decât orice. Satan caută să distrugă toate acestea, nu doar pentru că urăște pe toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu, ci pentru că el știe că Dumnezeu are parte din sămânță printre aceștia, cei care curând vor fi folosiți pentru a zdrobi capul lui Satan. Scripturile arată că el va fi foarte activ până la sfârșit împotriva femeii, împotriva seminței sale și a rămășiței seminței ei. Dar sfinții lui Dumnezeu au curaj; ei știu că sunt ascunși în locul secret al Celui Prea Înalt și nici un rău nu îi poate atinge acolo. Ei merg înainte, fără frica săgeților lui Satan sau a nemulțumirii lui; și, fiind avertizați de Cuvântul Domnului lor, ei nu se tem că vor fi prinși în cursele lui Satan.

CELE DOUĂ ETAPE ALE ÎMPĂRĂȚIEI CERULUI

Speranța omenirii este în mâna lui Dumnezeu, potrivit scopului său, așa cum a fost exprimat în sentința șarpelui când a spus că sămânța femeii îi va zdrobi capul. (Geneza 3:15). Hristos, Isus Capul și biserica trupul Său, este sămânța care va zdrobi capul lui Satan. Așa cum Isus nu a fost născut din bărbat ,deși a fost cu adevărat fiul omului prin mama sa, fecioara Maria, tot așa membrii bisericii „care este trupul Lui” nu sunt născuți din carne, ci s-au zămislit din puterea lui Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu nu are în niciun caz o evoluție sau o fabricație umană, și desigur aceasta este diferită de sistemele religiei organizate. Sămânța care va birui este fiul omului din Apocalipsa 12. Clasa curată, mama, reprezintă grupul celor consacrați care îl urmează pe Dumnezeu în Hristos. Cel cu adevărat credincios din acest grup este acceptat de Dumnezeu la momentul potrivit ca fiul omului și ca să conducă toate popoarele. Acest grup întreg este Hristosul, marele Mesia despre care au vorbit profeții. Vezi Ioan 1:12, 13; 1 Corinteni 12:12; Efeseni 1:23; 2 Corinteni 11:2.

Marele Hristos, care va zdrobi capul lui Satan, inamicul lui Dumnezeu, este sămânța femeii, sfinții. (Vezi Romani 16:20). Este semnificativ că termenul „zdrobi” a fost folosit de Iehova; deoarece cu gândul în minte de cucerire și restituire ulterioară a păcătoșilor se putea aștepta că Dumnezeu va vorbi despre distrugerea celui care a încercat să se împotrivescă lui Dumnezeu și să distrugă speranța familiei umane. De ce ar vorbi Dumnezeu doar despre zdrobirea capului dușmanului? Probabil pentru că Dumnezeu nu a vrut ca Satan să știe ce dorește să facă și ca momentul distrugerii sale să fie necunoscut de el.

Noi știm acum că Satan nu trebuie distrus imediat ce Dumnezeu își stabilește împărăția. Știm că el va fi legat la începutul domniei de o mie de ani a lui Hristos. Este legat pentru ca lucrarea de învățare a căii drepte, a adevărului și a restaurării familiei născute din nou sub marele Rege, Mesia, să poată continua nestingerită; ca oamenii să nu fie distrași, astfel oferindu-le la fiecare oportunitatea de a ajunge la o deplină înțelegere și la o decizie dacă doresc sau nu să trăiască în armonie cu voia Creatorului. Apoi, după ce a fost dezlegat pentru o perioadă scurtă de

timp, să încerce pe toți cei de pe pământ, ca să scoată la iveală tainele voinței din inima fiecăruia, Satan va fi aruncat în iazul de foc, care simbolizează distrugerea totală. Vezi Apocalipsa 20.

Speranța dată la început a fost nelimitată, până la detaliile despre modul în care salvarea neamului ar putea fi îndeplinită. Doar în momentul în care înțelegem legământul făcut cu tatăl Avraam putem discerne că Dumnezeu a intenționat să stabilească o regulă pe pământ sub controlul său; atâta vreme cât Avraam a fost încredințat să fie binecuvântătorul tuturor oamenilor, a existat aluzia că ar trebui să aibă un loc de putere peste toți oamenii, care să îi permită să facă această lucrare. Am văzut că Isus și credincioșii Lui sunt sămânța lui Avraam. Apostolul Pavel susține foarte clar că promisiunile făcute lui Avraam și jurământul care a confirmat acele promisiuni, a fost cu adevărat pentru ei. (Vezi Galateni 3:29; Evrei 6:17, 18.) Așadar, rezultă că legământul avraamic are două faze. Trebuie luat în considerare că atunci când Dumnezeu a făcut un legământ cu Isaac, asemănător celui cu Avraam și în aceleași condiții, Isaac a avut o obligație permanentă pentru îndeplinirea cuvântului lui Dumnezeu cu el.

Există atunci două etape ale lucrării de binecuvântare, două etape ale legământului avraamic. Aici, în promisiunea avraamică, a început misterul planului lui Dumnezeu pentru restaurarea familiei sale umane. Depinde de aceasta, pentru că sunt două seminții, una spirituală și alta pământească; asta înseamnă un singur neam, Isus și biserica sunt ridicați la natura divină. Ei sunt făcuți ființe spirituale, mari în însuși ochii lui Dumnezeu. Neamul natural al lui Avraam, însă, aceia cunoscuți ca poporul lui Israel, chiar dacă sunt un popor ales, cu toate acestea nu sunt neamul ales să binecuvânteze. Pavel vorbește despre această chestiune în Romani 9:6-8. În timp ce acel popor este pentru totdeauna asociat cu binecuvântările pe care Dumnezeu le are pentru familia umană, doar cei care sunt credincioși legământului, căutând să-l împlinească la vremea potrivită, doar aceia sunt *sămânța*. Aceștia, încep cu Avraam și cu patriarhi, și se termină cu Ioan Botezătorul.

Dacă ne îndreptăm acum pentru un moment atenția către cealaltă fază a seminției promise, cu alte cuvinte că sămânța trebuie să fie un rege pe un tron, după cum spune promisiunea făcută lui David, care stabilește casa lui ca fiind în mod sigur locul de domnie al Israelului, stabilirea întregului plan devine clar. În prezent este văzut că în scopul restaurării, Dumnezeu va stabili un guvern pe pământ, care va avea control absolut peste tot ce este legat de problemele omenești. Dumnezeu a prevăzut că oamenii se vor îndepărta de El; că Satan va face mari ravagii printre ei; că în zilele din urmă a vieții umane pe pământ sisteme și organizații mari își vor face loc printre oameni; acestea nu doar i-ar ține robiți, dar care ar fi folosite de Satan pentru a-i permite să conducă peste ei și împotriva lui Dumnezeu. Dar, cum marele control asupra oamenilor a fost deținut de Satan și spiritele rele care sunt de aceeași parte cu el, a fost necesar ca Dumnezeu să aibă alt control care se putea ocupa doar de treburile pământești. Era o nevoie categorică pentru o latură spirituală a împărăției, precum și pentru ce ar putea conduce printre oameni, văzută și înțeleasă de ei.

Așadar, regele trebuie să fie o ființă spirituală și cei din guvernul ceresc, alături de el, trebuie să fie ființe spirituale, în măsură să participe la acele etape mai înalte ale intereselor împărăției. Creștinătatea nu a comis o greșală mai mare în interpretarea Bibliei ca aceea referitoare la atitudinea față de Vechiul Testament. În zilele lui Isus și ale apostolilor, când biserica lui Dumnezeu era stabilită în adevăr, Vechiul Testament a fost considerat ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, tezaurul de adevăr. De la acesta biserica a primit îndrumare și confirmare în credința sa și în lucrul pentru Iehova. Dar cum puritatea acelor zile timpurii s-a stins, Vechiul Testament a ajuns să fie privit mai degrabă ca un compendiu de zicale bune, decât ca o revelație și ca un depozit de adevăr. Astfel, promisiunile care au fost făcute lui Avraam și acelea care au fost făcute copiilor lui Israel, ca familie aleasă a lui Iacov, au fost considerate ca neavând vreo aplicație specială în biserică. Mai mult decât atât și mai dureros, ca interpretare a Bibliei ca întreg, a fost considerat că Vechiul Testament, ca valoare practică s-a demodat. Toate

promisiunile făcute de Dumnezeu poporului lui Israel, nu au fost considerate ca având vreo importanță până după venirea lui Isus.

Indiferența s-a intensificat în zilele noastre; pentru că acum s-au ridicat mulți critici care, în timp ce pretind că sunt slujitorii lui Dumnezeu, declară cu îndrăzneală că lucrurile scrise în Vechiul Testament sunt pur umane și, în cel mai bun caz, nu sunt mai mult decât expresii ale dorinței oamenilor buni de a explica fie lucruri din trecut sau pentru a ghici despre desfășurarea lucrurilor în viitorul îndepărtat. Deci criticul modern nu crede în declarația Bibliei că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și i-a făcut promisiuni; nici nu crede că Dumnezeu a separat copiii lui Israel de celelalte popoare. Pentru criticii moderni Vechiul Testament este mai degrabă literatură. Acesta are puțin mai mult respect pentru Noul Testament, dar în prezent nu îndrăznește să se exprime atât de liber cum ar putea, din respect față de Vechiul Testament.

Dar chiar și pentru acei care nu sunt deloc de acord cu modernistul, este prezent întotdeauna gândul că Vechiul Testament este în întregime al trecutului. Este acceptată în general ideea că Dumnezeu și-a îndeplinit promisiunea făcută lui Avraam că în el „toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate”, atunci când l-a trimis pe Isus Hristos. Dacă este spus că nu toți au fost binecuvântați de Isus, este pentru că oamenii sunt de vină, deoarece nu au luat seama la ceea ce li se vestise; și este cunoscut faptul că bisericile nu au fost așa de credincioase cum au jurat că vor fi. Cât despre speranța Israelului că vor fi uneltele lui Dumnezeu pentru popoare, ei susțin că atunci când Pavel spune: „este evreu acela care este evreu înăuntru” (Romani 2:29), și că discipolii lui Hristos sunt adevăratul Israel, Israelul lui Dumnezeu (Galateni 6:16), ei, prin urmare, elimină posibilitatea că un astfel de evreu are vreo legătură specială cu viitorul. Aceștia sunt cu bună știință ignoranți la dovada lui Pavel că favoarea specială care a venit în biserica lui Dumnezeu nu abrogă vechile făgăduințe pe care Dumnezeu le-a dat Israelului și pe care Dumnezeu, ce nu poate minți, nu le poate anula.—Romani 11:1, 25-29.

Creștinătatea a eșuat în a vedea și, prin urmare, în a învăța, că perioada dintre prima și a doua venire este pentru selecția seminței spirituale, care va zdrobi capul șarpelui, care va asigura puterea cerească, pentru a valida seminția lui Avraam conform trupului, de a binecuvânta toate familiile de pe pământ și care va domni în locurile cerești, ca mare rege al lui Dumnezeu, în primul rând să dărâme toate opozițiile, să conducă și să îndrume oamenii de pe pământ. Legământul cu Avraam încă se menține; și fiul său Isaac, cu nepotul Iacov au fost făcuți părtași egali cu acesta. (Vezi Geneza 12:3; 22:17, 18; 26:3, 4; 28:14). Faptul că Dumnezeu a ridicat sămânța spirituală a lui Avraam, care sunt adevărații fii ai credinței, nu anulează promisiunea inițială. (Vezi Galateni 3:29). Dumnezeu a promis lui Avraam nu doar că va avea o sămânță care să binecuvânteze, dar și că sămânța lui va moșteni Canaanul pentru totdeauna. (Geneza 15:18). Cum Dumnezeu este drept în promisiunile Lui, înseamnă că Avraam, Isaac și Iacov și toți credincioșii aceluși timp care au primit acele făgăduințe și au murit în nădejde, vor primi binecuvântările lui Dumnezeu la împlinirea glorioasă. Sămânța lui Avraam, conform trupului, sunt credincioșii printre care, oameni ca Moise, Aaron, Iosua, Samson, Ghedeon și mulți alții, despre a căror credință este scris în capitoul 11 din Evrei, oameni care au fost loiali lui Dumnezeu și speranței Israelului.

Aceștia, deși primii din punct de vedere cronologic, nu sunt primii din punct de vedere al ordinii; sămânța spirituală are întâietate. (1 Corinteni 15:46). Apoi, în scopul învierii, vine sămânța naturală, formată din acei oameni ai zilelor de dinainte, care au căutat o înviere mai bună, care și-au modelat viețile potrivit credinței în Iehova și promisiunilor lui. Când aceste două seminții sunt adunate, Dumnezeu va avea pregătirea completă pentru marea lucrare de distrugere a răului, refăcând și binecuvântând familia umană, ghidând oamenii și aducându-i pe calea cea bună la bunăstare, viață și fericire supremă. Este în perfect acord cu aceasta ce s-a spus despre biserica lui Hristos că are binecuvântările lui David, pentru nădejdea sa. Așa cum Isus Hristos este adevărata sămânță a lui David, și, deci, este moștenitor cu dreptul de a sta pe tronul lui Israel,

tot așa Dumnezeu, care face biserica moștenitoare cu Isus, dă parte la acele binecuvântări sigure (Vezi Isaia 55:3).

Această promisiune făcută seminției lui David este diferită de legământul cu Avraam și sămânța lui; deoarece nu este de așteptat că va fi un rege în Israel. Acea glorie este preluată de Hristos. Nici nu este de așteptat ca seminția femeii va fi găsită în două etape. De asemenea, că promisiunea este preluată de Hristos. Legământul cu Avraam este diferit; pentru că este legământul cel important. În el „Avraam îl reprezintă pe Dumnezeu; sămânța spirituală care domină ca stelele în cer este reprezentată de Isaac; și sămânța pământească care vor fi reprezentanții vizibili pe pământ a seminției spirituale este reprezentată de Iacov. Orice cititor atent al Bibliei a observat diferența dintre promisiunile Vechiului Testament și cele ale Noului Testament. Cele de dinainte sunt de natură pământească și în ele nu este ideea unei împliniri spirituale. Cele mai recente sunt de natură cerească și sunt destinate doar bisericii, aparținând doar lucrurilor spirituale. Discipolul este privilegiat să sacrifice lucrurile pământești, ca să poată câștiga moșternirea cerească.

Oamenii vrednici din vechime au fost încercați în credință, dar nu au fost chemați să se dedice lui Dumnezeu „așa cum Isus și discipolii săi au avut privilegiul s-o facă. Până în zilele lui Isus nici un gând de a merge în cer nu a pătruns în mintea slujitorilor lui Dumnezeu; nădejdea acelor vrednici din vechime a fost să primească și să distribuie întotdeauna binecuvântările lui Dumnezeu pe pământ și oamenilor de pe pământ. Astfel chemarea bisericii la o moștenire cerească este specială și este pentru scopul particular de asigurare a seminției care va fi puternică pentru a face față tuturor etapelor necesare ale împărăției și a lucrării sale. Sămânța este aproape completă. Lucrarea lui Dumnezeu este grăbită. Ziua de deplină împăcare este aproape. Orice ureche să audă și orice inimă să răspundă.

O ÎNTREBARE INTERESANTĂ

ÎNTREBARE: Câțiva dintre bătrâni se opun comenzilor pentru cărțile din diminețile de Duminică. Ei spun: „Vânzarea de cărți nu o să vă ducă în împărăție. Voi faceți bine dacă vă îndepliniți chemarea și alegerea liberă.” Unii frați sunt înclinați să fie descurajați de aceste remarci. Care este atitudinea potrivită a mulțimii față de un bătrân care ia această poziție?

RĂSPUNS: Este adevărat că doar vânzând cărți nimeni nu va dobândi împărăția. Nici predicând prin cuvintele gurii nimeni nu va ajunge în împărăție. Ce va aduce consimțământul Domnului este o îndeplinire serioasă a datoriilor care stau asupra poporului său. Unii dintre bătrâni adoră să se audă vorbind, pentru ca înțelepciunea lor să fie văzută de alții. Aceasta nu îi va duce pe ei sau pe alții în împărăție. Remarca citată în întrebare arată o lipsă de devotament altruist pentru Domnul. Dacă cineva caută să ia de unul sigur decizii și să facă alegeri sigure, atunci este limpede că motivul este de a primi o răsplată, indiferent de ce face pentru gloria Domnului. Oricine acționează din acest motiv este aproape sigur să nu facă alegerea și chemarea singuri. Apostolul Petru îndeamnă pe frați să își întărească chemarea și alegerea, dar precizează cum să o facă. El arată că este necesar să ai și să pui în practică credința pentru a crește în cunoștință, în curaj, autocontrol, răbdare, în fapte după placul lui Dumnezeu, dragoste frățească și conchide adăugând iubirea. Iubirea înseamnă devotament altruist pentru Domnul. Ioan afirmă: „aceasta dovedește dragostea noastră pentru Dumnezeu, că păstrăm poruncile Sale cu o inimă voioasă.” (1 Ioan 5:3). Porunca către biserică acum, în mod special, este: „Voi sunteți martorii mei... că eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:10, 12). Și la aceasta sunt adăugate cuvintele lui Isus, care accentuează această poruncă: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească drept mărturie tuturor popoarelor; și atunci va veni sfârșitul.” –Matei 24:14.

Nimeni nu poate fi un martor pentru Iehova și să predice evanghelia împărăției, conform semnificației textului de mai sus, doar stând și susținând un discurs înaintea fraților dedicați. Este

un fapt lamentabil că unii dintre bătrâni par să nu aprecieze acest lucru. Oricine va descuraja pe frați în activitatea de ieșire cu cărți, în scopul de a ajunge în mâinile oamenilor, este nedemn de a fi bătrân și nimeni nu ar trebui să îl aleagă pentru nici o funcție. Dacă nu dorește să se angajeze în această activitate, este dreptul lui să refuze. Când îi descurajează pe alții în a face astfel, grupul de frați ar trebui să îl pună deoparte. Discursurile sale înaintea mulțimii nu ar reprezenta un beneficiu și dacă dorește să vorbească ,poate ieși afară să își exprime opiniile și să primească unele instrucțiuni în această privință.

Alți bătrâni au căzut în cealaltă extremă, nu pentru cel mai cinstit scop de a ajuta grupul, ci în scopuri necinstite de a deruta frații. Recent, un bătrân care a fost destul de remarcabil timp de mai mulți ani în grupul său, a avut inițiativa ca toate întâlnirile să fie întrerupte și timpul acela să fie alocat pentru dezbateri. În momentul în care a fost întrebat, în particular, dacă a avut de gând să conducă această inițiativă animat de intenții sincere, el a spus: „Nu, ideea a fost propusă în scopul de a dezgusta clasa de activitățile care se desfășoară.” Cineva poate să se comporte necinstit cu frații săi ,dar nu îl poate înșela pe Domnul printr-un curs murdar.

Cel mai important lucru dintre toate pentru un creștin este să fie supus Domnului. Dumnezeu cere fiecăruia să fie umil înaintea lui. Apostolul spune: „smeriți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu ca El să vă ridice la vremea potrivită.” A se smeri cineva înseamnă a fi un supus voios poruncilor Domnului. Domnul a spus clar că dorește să aibă mărturia dată. Unul dintre cele mai potrivite momente de a vedea și de a vorbi cu oamenii este în dimineața de Duminică. *Turnul de Veghere* a sugerat de mai multe ori ca diminețile de duminică să fie dedicate de toți frații chemării oamenilor; iar duminica după-masa și duminica seara să fie dedicate studiului berean, cu întâlniri publice din când în când, așa cum consideră toți că ar fi potrivit sau un discurs adresat fraților în una dintre întâlniri, fie după-masa, fie seara. Aproape toate grupele au răspuns cu bucurie la această sugestie și multe comunicări au primit binecuvântări mari. Acest lucru dă fiecăruia dintre cei dedicați o oportunitate la slujire și este mult mai benefic pentru ei decât să asculte vreun bătrân exprimându-și înțelepciunea. Dacă bătrânii, în discursurile lor, ar sublinia fraților numeroasele avantaje ale activității în slujba Domnului și i-ar ajuta să înțeleagă mai bine despre lumina pe care Domnul a dat-o oamenilor de când a intrat în templul Său și astfel i-ar încuraja să fie activi în slujire, atunci discursurile lor ar fi cu adevărat benefice. Mulți dintre bătrâni urmează întocmai acest curs și Domnul îi binecuvântează din plin.

Dacă grupul observă că un bătrân se opune activității de slujire, atunci ei ar trebui cu calm să îi reamintească că acesta urmează un curs contrar Scripturilor și dacă continuă să facă la fel, cereți-i să renunțe. Grupul ar trebui să refuze re alegerea lui, până când știe că are cu adevărat spiritul Domnului. Oamenii Domnului trebuie să păstreze în minte faptul că Dumnezeu a pus peste unșii Săi obligația și marele privilegiu de a da mărturie în acest timp pe pământ. Dacă cei care au fost, așadar, delegați dau greș, El va pune pe altcineva să îi facă lucrarea. Dumnezeu poate face ca până și o piatră să fie martorul Său. Atunci nu lăsați pe nimeni care dorește să se angajeze activ în slujba Domnului, să fie descurajat sau să se abțină de la această lucrare, din cauză că o anumită persoană dintre bătrânii unui grup îl descurajează.

Apostolul sfătuiește biserica să fie pregătită în sezon și înafara sezonului. Asta înseamnă că fiecare dintre cei unși ar trebui să fie pregătit să poarte mărturia adevărului indiferent de vreme. Este mai convenabil pentru oameni să primească acasă pe cineva duminică dimineața, decât după-masa sau seara; și din acest motiv *Turnul de Veghere* a sugerat că împărțirea de cărți duminică dimineața este mai avantajoasă și Domnul a arătat lucru acesta prin binecuvântările asupra celor care au fost implicați în lucrare.

PREAMĂRIND SLAVA LUI IEHOVA

DRAGI FRAȚI:

Cele trei surori din Adunarea Billings transmit iubirea lor fratelui Rutherford și celor care lucrează alături de el în slujbă. Suntem foarte recunoscătoare pentru noua carte *Creația*, care sperăm că se va vinde mai repede pe teritoriul nostru. Noi credem că avantajul cel mai mare dintre toate sunt explicațiile ei foarte rezonabile și cartea în sine este foarte frumoasă. Suntem foarte recunoscătoare pentru minunata pregătire pe care Domnul ne-a făcut-o prin slujba, calea adevărului. Dorim să atingem un record mai bun pentru anul 1928 decât înainte. Ne bucurăm în preamărirea slavei lui Iehova. Bucuria Domnului este puterea noastră. Apreciem munca voastră și lucrarea de dragoste pentru noi și știm că această cale are aprobarea Domnului.

Surorile voastre prin îndurarea Sa, BILLINGS (Mo.) Ecclesia.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 APRILIE 1928

Nr. 8

Legământul de sacrificiu

„Adunați-mi pe cuvioșii mei cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu.” Psalmi 50:5

IEHOVA a încheiat încă și alt legământ, al cărui scop este împăcarea oamenilor cu El. Acest legământ cere cel mai mare sacrificiu (jertfă), din care cauză este foarte la loc numit „legământul prin sacrificiu.” În legătură cu încheierea legământului avraamic și a legământului legii s-au adus jertfe de animale, acestea însă au fost numai umbre și chipuri ale marelui legământ de jertfă.

2. În textul nostru de bază (Ps. 50 : 5), cuvântul folosit „sacrificiu”, în mod strict, se referă la jertfă de sânge; adică la un astfel de legământ, în care vărsarea de sânge este factorul principal. Acest cuvânt „jertfă” este tradus din cuvântul evreiesc „zebah”, care iarăși se trage de la cuvântul „zebach”, iar acesta înseamnă „a omorî” (agungheia). Următoarele locuri din Scripturi adeveresc aceasta, unde chiar acest cuvânt este adus înainte. „Atunci junghie din boi tăi și din oile tale, pe care Iehova le-a dat ție”. (Deuteronom 12 :21) „Și a junghiat pe altare pe toți preoții înălțimilor”. (2 Regi 23:20) „Și femeia aceasta avea un vițel gras în casă; și ea se grăbi și-l junghie.” (1 Samuel 28 : 24) „Iată ascultarea este mai bună decât sacrificiul.” (1 Samuel 15 :22) Cuvintele din aceste citațiuni derivă (se trag) tot din acel cuvânt evreiesc, care însemnează „junghiere.”

3. Deși legământul de sacrificiu este extraordinar, totuși este în armonie cu dreptatea și expresia deplină a neegoismului. Creatura lui Dumnezeu, omul desăvârșit Adam a păcătuit și prin aceasta și-a pierdut dreptul de viață. El a trebuit să moară și să rămână mort pentru etern, afară numai dacă, un om tot așa de desăvârșit precum el a fost, nu va ocupa locul lui Adam în moarte. Dreptatea a pretins încetarea vieții lui Adam. Însă iubirea s-a îngrijit pentru o jertfă, care să corespundă de locuitor.

4. Nimeni, în cer sau pe pământ, n-a putut să fie autorul (fondatorul) acestui legământ de jertfă, numai singur Iehova. „După hotărârea Aceluia (a lui Iehova), care toate le lucrează, după sfatul voiei sale (după trad. engl.: care toate au funcționat după sfatul voiei sale)”. (Efes. 1:11) „Căci cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitorul lui?” (Rom. 11 :34) „Cine a cercetat Duhul Domnului, și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură! Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea, și I-a făcut cunoscut calea priceperii! ” (Isaia 40:13—14). Nimeni n-a dat lui Iehova clarificarea și El cu nimeni nu s-a sfătuit.

5. Legământul de jertfă și scopul lui a fost o taină pentru toți, până când a sosit timpul potrivit al lui Dumnezeu ca să-l descopere. „...În care îngerii doreau să privească.” (1 Petru 1 :12). Fără

îndoială între aceștia a fost și Logos, care era căpetenie între îngerii. „Lăuntrul său (taina) deschide Iehova celor ce să tem de dânsul, și el îi învață legământul său.” (Ps. 25 :14) Aceasta și alte versuri scripturale sprijinesc hotărât acea părere, căci calitatea legământului de jertfă n-a fost cunoscută de nici o făptură a universului, până atunci când el n-a fost încheiat. Legământul este sfânt înaintea lui Iehova. El chiar și spune acesta: „Legământul meu nu-l voi strica, nici ceea ce a ieșit de pe buzele mele nu voi schimba.” (Ps. 89 : 35).

6. Legământul și realizarea lui a cerut serviciul unui mare preot, ca în funcție de preot să ducă la îndeplinirea serviciul de sacrificiu. „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron.” (Evrei 5 :4) Deci, dacă funcția de mare preot jertfitor nimeni nu poate să-și ia singur, cu atâtă mai mult nu poate să propună lui Iehova un legământ de jertfă. Deci ,se dovedește în unitate, că singur Iehova a putut alcătui legământul de jertfă și el l-a făcut de cunoscut la timpul potrivit.

Motive de pornire

7. Ce a fost motivul acestui atât de mare legământ? Nu cumva Iehova a fost însetat de sânge? „La el este izvorul vieții”. (Ps. 36 :9) El nu pofteste sânge, ca pe sine să îndestuleze. „Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a mea este lumea și tot ce cuprinde ea. Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele țăpilor?” (Ps. 50 :12-13) „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile-de-tot ale berbecilor, și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țăpilor.”(Isaia 1:11) Motivul a fost iubirea și bunătatea mărturisită de Iehova, iubirea și mila au lucrat împreună cu înțelepciunea pentru câștigarea celor de lipsă.

8. Viața umană este un privilegiu sau drept sfânt (Geneza 9:5). Adam a vătămat dreptul sfânt al vieții dat de Dumnezeu. La acesta Iehova a recomandat ca cineva să pășească pe drumul de jertfă, ca păcătosul să-și poată reînnoi aceste drept sfânt la viață. Iehova n-a pretins ca cineva să se jertfească; pentru aceea lucrul jertfirii a fost împins de iubire. Jertfa este atât a lui Dumnezeu, cât a celui alt care aparține părții de legământ, fiindcă Dumnezeu însuși s-a îngrijit și a orânduit jertfa. Tot lucrul a trebuit să pornească din bună voința lui Dumnezeu și din învoiala voluntară a persoanei care stă pe cealaltă parte a legământului. Pentru aceea acest legământ a fost singurul aranjament care potrivit a putut servi scopul de a se îngriji de răscumpărarea omului. Libertatea de jertfire și dreptul de independență prin acesta nu sunt atinse.

Când și unde a fost încheiat

9. Ca să definim că unde s-a încheiat legământul de sacrificiu, putem zice că scopul legământului hotărăște deducția potrivită la aceasta. Un om desăvârșit a păcătuit și a pierdut dreptul la viață, Dumnezeu a voit ca acest drept de viață să fie răscumpărat cu prețul unui alt drept la viață. Legea lui pretinde viață pentru viață. (Deutonom 19:21). Un om cu viață desăvârșită independentă a trebuit să se jertfească. O ființă spirituală n-a putut păși în legământul de sacrificiu și n-a putut să răscumpere ființa umană, fiindcă ea n-ar fi fost prețul corespunzător. Este adevărat că natura lui Logos a fost transferată, de la cea spirituală la umană, dar nu sunt dovezi scripturale la aceea că Logos, în timpul transferării, ar fi cunoscut legământul de sacrificiu. Fiindcă a fost în deplină armonie cu voința lui Iehova, a venit pe pământ după voința lui, devenind om desăvârșit. El n-a fost conceput printr-un om decăzut, ci prin puterea lui Iehova. Când a devenit major, fără îndoială a știut că pentru răscumpărarea(recâștigarea) vieții umane, trebuie să se facă ceva. El a fost gata să facă totul, ceea ce în acesta sau în

altă privință era voia părintelui. Aceasta, prin urmare, chiar cuvintele de el folosite, arată: "Atunci am zis: „Iată-mă că vin! în sulul cărții este scris despre mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! " (Ps. 40:8,9)

10. Pavel arată timpul încheierii legământului de la Iordan, când cuvintele mai sus citate s-au împlinit. (Evrei 10:5). Atunci Isus, pășind în lume ca om matur, a trebuit să decidă că aparține lumii sau nu. Înainte de acest timp, deși era moștenitor, poziția lui în nimic nu se deosebea de a servului, fiindcă el a fost sub disciplina legământului legii. Galateni 4: 1,2.

11. Când a sosit „timpul hotărât de Părintele”, o astfel de mișcare a voinței lui Dumnezeu a putut fi îndeplinită, care până la acest timp era o taină pentru toți. Acest timp a fost hotărât de Tatăl, atunci când s-a întâmplat jertfirea omului Isus la Iordan. Pentru aceea se vede clar, că acesta a fost timpul potrivit pentru încheierea aceluia legământ, din care a rezultat jertfirea omului Isus. Acolo s-a întâmplat din partea lui acea necondiționată învoială, ca să facă voia Tatălui, orice ar fi aceea și chiar dacă ar însemna moartea sa, el și la aceea a fost învoit. Jertfa mai întâi a fost a lui Iehova, fiindcă a dat de jertfă pe unicul Fiu iubit, care era numai al său. Aceasta ne arată acea icoană când Avraam, care a închipuit pe Iehova, a voit să jertfească pe unicul său fiu, pe Isaac, care preumbrea pe Isus.

12. Iubirea lui Dumnezeu a fost aceea că s-a îngrijit de jertfa închipuitoare de pe muntele Moria. Aceasta este arătată prin următoarele: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16). Concluzia irezistibilă este, că legământul de sacrificiu s-a încheiat pe pământ și nu în cer; și acesta a fost încheiat atunci, când Isus s-a consacrat pe sine și s-a botezat în Iordan. Abia s-ar vedea logic că Isus, înainte de aceasta, ar fi înțeles că el trebuia să se jertfească. După consacrarea lui la râul Iordan, îndată s-a dus în pustiu, ca să învețe planul lui Dumnezeu. Fără îndoială că în decursul timpului de trei ani și jumătate al serviciului său, el a învățat planul Tatălui său.

Nu are mijlocitor

13. Este mijlocitor în legământul de sacrificiu ? Răspunsul este că nu, fiindcă a fost încheiat între Iehova și omul desăvârșit Isus, care amândoi erau în stare a încheia un legământ sau contract. De mijlocitor numai atunci este lipsă, dacă unul dintre contractanți este neputincios sau incompetent(ne în stare a judeca). Încă nici pentru aceia nu este lipsă de mijlocitor, care, ca membrii ai corpului lui Christos, au ajuns în legământul de jertfă; pentru că nimeni nu este tras în acela până atunci, până când nu este îndreptățit și pentru aceea ca drept stă înaintea lui Iehova. Unii ca aceștia pentru aceea ajung în legământul de jertfă, pentru că au fost îndreptățiți și primiți ca părți ale jertfei lui Christos.

Preot

14. Scripturile arată ,fără îndoială, că Logos a fost marele oficiant, executor la toate lucrurile de creare ale lui Iehova. (Ioan 1:3). Preot este acela, care în calitatea oficioasă ca oficiant, face serviciu pentru altul. După Scripturi ,numai preot dintre oameni poate executa (isprăvi) serviciul slujbei de jertfă. De la începutul creștinii a fost cel mai înalt preot al lui Dumnezeu ,fiindcă el fost cel mai mare reprezentant al lui Iehova. Însă acum, ajungându-se la timpul de jertfire pentru păcatul unui om desăvârșit, a fost lipsa de serviciul unui preot. Pavel ,referindu-se la relația preoțimii levitice cu sacrificiile, adaugă: „ Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea

lui Melhisedec, un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți neperitoare.” Evrei 7 :15—16.

15. Cuvântul folosit aici „se ridică” nu înseamnă că Logos n-a fost cel mai înalt preot la creerea tuturor lucrurilor din univers, ci cu mult mai mult aceea, că la acel timp când legământul de sacrificiu s-a încheiat, acela este acel timp când Dumnezeu a jurat că el va fi preot după rânduiala lui Melchisedec. (Evrei 7:17-21.)

16. Înainte de acest timp, Logos sau Isus n-a fost nemuritor; acum însă i s-a dat ocazie pentru cea mai înaltă probă în care ,dacă va sta cu reușită, Dumnezeu îi va da lui nemurire și va fi ridicat la cea mai înaltă treaptă de onoare ,al doilea după Tatăl în tot universul. Și tot atunci Dumnezeu l-a făcut autor de mântuire veșnică tuturor celor ce-l ascultă. (Evrei 5:8—10) Aceasta a compus baza legământului; și fiindcă a fost credincios până la moartea cea mai rușinoasă de cruce, Dumnezeu l-a prea înălțat pe el, prin aceea că i-a dat un nume care este mai presus de toate numele. (Filip8:2—11) „Și iată ,el iarăș trăește în veci vecilor”,și nu va mai muri niciodată — Apoc. 1 :18.

17. Deci este clar că legământul de sacrificiu a fost încheiat la Iordan, și atunci Dumnezeu și-a dat cuvânt de jurământ, că Isus Christos va fi cel mai înalt preot, după rânduiala lui Melchisedec și că, după aceea, nu va mai fi schimbat niciodată. Isus, la Iordan, a fost om perfect, unde datoriile de sacrificiu au fost alăturate la oficiul lui, și s-a jertfit pe sine însuși. Legământul legii a fost încheiat în Egipt și, după apostolul Pavel, începând de la acel legământ Isus a fost făcut mare preot. „Căci legea a rânduit mari preoți oameni cari au slăbiciuni, iar cuvântul jurământului făcut ,care a fost în urma legii, pune pe Fiul ,care este desăvârșit în veac”. (Evrei 7 :28) Atunci omul Isus s-a consacrat pe sine și încă pentru totdeauna; și, prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin jurământ, este prevăzut cu slujba de Mare Preot pentru etern, care cuprinde în sine și lucrul de sacrificiu. De la acel timp începând, toate sacrificiile consacrate lui Iehova, lui, adică lui Isus, Marelui Preot trebuie prezentate. După Iordan, n-a mai avut nici un înțeles să mai rămână preoția levitică, care atunci și-a ajuns sfârșitul. Lucrul de jertfă al preoțimii levitice a fost numai o preumbrire a lucrării de jertfă a preoțimii lui Melchisedec.

O jertfă

18. Nici unul din rasa adamică nu a fost potrivit spre acea ca să fie jertfă de împăcare pentru omenire. Numai singur omul desăvârșit Isus a fost potrivit pentru o astfel de jertfă; înainte de consacrarea Domnului nostru n-a putut fi vorba despre un legământ de sacrificiu, pentru că începând de la Adam numai el singur a fost om desăvârșit pe pământ. Chiar nici îngerii din cer n-a putut să pășească într-un astfel de legământ pentru răscumpărarea rasei umane, fiindcă la acesta era de trebuință om desăvârșit, ca să poată fi un preț corespunzător. De aici urmează că nici o cauză nu a fost ca Iehova să descopere, înaintea de venirea lui Logos pe pământ, căci va fi o jertfă. El n-a putut să pășească în acest legământ până n-a devenit om desăvârșit. Apostolul spune deslușit, că singur Isus Christos este acela care pășește în legământul de jertfă și că numai o singură jertfă este. „Nici ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe sine . . . acum, dar, la sfârșitul veacurilor s-a arătat o singură dată spre desființarea păcatului prin sacrificarea sa. . . . Astfel și Christos, fiind o singură dată adus jertfă ca să înlătore păcatele multora.” Evrei 9 :25-28.

19. Atunci dar cum poate cineva să fie jertfă, ca să poată fi cu Christos? Urmează că numai așa poate fi cineva jertfă primită înaintea lui Dumnezeu dacă, ca o parte a jertfei lui Isus Christos, este

adus în ea. Urmează că oricine se alătură lui Isus în astfel de jertfe trebuie să facă acest lucru pe baza a ceea ce a făcut Isus. Pentru aceea jertfa lui Isus trebuie să fie prezentată în cer și depusă ca o bază pentru îndreptățirea acelor care sunt trași în acest legământ. Pentru aceea nu se încheie legământ de jertfă cu fiecare separat, care constituie corpul lui Christos, care sunt toți una în Isus Christos. Fiecare care este primit, este prezentat ca o parte a jertfei lui Christos.

Nu târguială de comerț

20. Nimeni nu poate să încheie legământ de jertfă cu Iehova în timpul consacrării sale, din acel simplu motiv că este imperfect și nu este potrivit pentru legământ și n-are jertfă cu care să poată păși în legământ. Fiecare se poate consacra pe sine spre a face voia lui Dumnezeu. Deci cum poate păși cineva în legământul de jertfă? Numai din grația lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Omul învață că este păcătos, că Isus Christos este răscumpărătorul său, pe care Iehova l-a dat pentru răscumpărarea omului. Aceasta o crede și să predă pe sine cu totul lui Dumnezeu, unindu-se să facă voia lui, chiar orice ar fi aceea. Credința lui în sângele lui Isus Christos îi oferă bază pentru aceea, ca Isus să-l poată prezenta pe el înaintea lui Iehova. Omul, prin urmare, fiind justificat prin credință, i-a fost socotit dreptul la viața umană pe care Domnul Isus, prin harul lui Dumnezeu, acum îl oferă lui Iehova ca parte a sacrificiului său.

21. Aceasta a fost simbolizată prin prezentarea țărilor în legătură cu cortul mărturiei și biserică (Levetic 16:9-16) Iehova, prin aceea că pe omul consacrat și îndreptățit îl primește grațios ca o parte a sacrificiului lui Christos, prin aceasta dă individului cea mai mare ocaziune a tuturor vârstelor. Cel mai mare privilegiu și ocaziune este aceea că poate să fie o parte de sacrificiu a corpului lui Christos. „O parte a suferințelor lui Christos a fost lăsată îndărăt pentru dragostea față de corp, care nu este altul, decât biserica! (Colos. 1 :24) Însă personal, în timpul consacrării sale ,nimeni nu poate să pună aceea condiție că pentru aceea se consacrează ca să fie primit ca o parte a sacrificiului și să fie luat în cer. Aceasta ar fi din partea lui o îndrăzneală afară din cale. Nici aceea nu poate zice nimeni, căci cu acela înțeles se consacrează, ca să rămână pe pământ în veci. Singur Dumnezeu trebuie să decidă aceasta. Voința lui Dumnezeu este aceea ca să fie luați dintre oameni 144.000, care vor fi membrii gloriosului corp al lui Christos, a căror umanitate trebuie să fie jertfită de către marele preot , ca parte a jertfei sale. Aceștia sunt toți una în Christos. Dintre aceia care se consacrează pe sine cu totul lui Dumnezeu, va ieși la urmă acel număr dorit, care constituie corpul lui Christos.

22. Deși persoane particulare nu pot încheia legământ de jertfă cu Iehova, avantajul lui final este al persoanei; pentru aceea acesta este lucrul grației lui Dumnezeu. Isus Christos a încheiat legământul de sacrificiu, pe când membrii particulari sunt aduși în legământ ca părți ale jertfei sale, pentru care așa sunt priviți ca și cum ar fi încheiat legământ de sacrificiu. Răsplata lor va fi viață și mărire cu Christos. Iehova nu are folos din legământul de sacrificiu, ci acela îl lasă cu totul spre binele omenirii. Pentru aceea Christos, adică viața lui de umilire și corpul vieții umane, în interesul morților este botezat în moartea ce rezultă din legământul de jertfă. Aceasta este asigurarea la aceea, că morții vor fi treziți spre acea ocazie, ca să primească binecuvântările izvorâte din jertfa cea mare. Iar această ocazie este ocazia împăcării depline cu Dumnezeu. 1 Corint. 15:29.

23. Deși în timpul de consacrare dorința cuiva poate fi aceea ca să fie primit în legământul de jertfă, totuși nu poate fi sigur despre aceasta. Prin aceasta se înțelege acea dorință ca să moară și să trăiască împreună cu Christos; aceasta însă numai Iehova poate să decidă. Iehova este acela care,

potrivit voinței sale, îndreptățește pe cel consacrat ca să poată fi primit în legământul de sacrificiu; iar Isus este acela care pune în moarte pe cel consacrat și-l prezintă ca o parte a sacrificiului său, cu condiția ca acesta să fie îndreptățit în acest scop. Cel ce se consacrează nu poate să decidă; trebuie să aștepte lucrarea Domnului. (Rom. 9:16) Cea mai mare grație ce întinde Dumnezeu oamenilor, este că îi primește a păși în legământul de jertfă cu Christos. Pentru aceea zice Pavel: „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El”. — Filip. 1:29.

Relațiunile făgăduinței

24. Făgăduința dată lui Avraam a fost aceasta: „În sămânța ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.” Ce are a face făgăduința cu legământul de sacrificiu? Răspunsul lui Pavel este: „Fii făgăduinței sunt socotiți (de Dumnezeu) ca sămânța.” (Rom. 9:8). „Iar noi fraților, precum Isaac, suntem fii ai făgăduinței.” (Galat. 4:28). Avraam a avut un singur fiu de la Sara, acela pe care, după porunca lui Dumnezeu, a trebuit să-l jertfească pe muntele Moria. Avraam, acolo, a mers să jertfească pe Isaac, fiul său cel unul născut, pe care însă, într-un simbol al învierii, l-a primit îndărăt. (Evrei 11:17-19) Această jertfire a lui Isaac și învierea lui simbolică, au preumbrit înainte că „sămânța”, prin care vor veni binecuvântările împăcării, trebuie să moară mai întâi moarte de jertfă și după aceea să învieze din morți. Aceasta a făcut Iehova cu iubitul său Fiu, pe care Isaac l-a preumbrit înainte. Fiecare, care este tras în legământ cu el, încă trebuie să moară și iarăși să învieze din morți, prin care va fi o parte în împăcarea omenirii căzute. Condițiile puse înaintea tuturor acelor cari sunt primiți în legământul de sacrificiu, sunt următoarele: „Acesta este cuvânt adevărat: Dacă murim împreună cu el, vom și trăi împreună cu el. Dacă răbdăm împreună cu el, vom și domni împreună cu el; dacă ne vom lepăda de el și el se va lepăda de noi.” (2Timot. 2:11) Aceștia împreună cu Isus Christos, cu capul, trebuie să sufere dispreț (lepădare) și trebuie să moară împreună cu el, ca să poată trăi și domni împreună cu el.

Preoții

25. Nu toți sunt preoți cei din legământul de jertfă? Membrii corpului sunt numiți „preoție sfântă”, ei însă nu sunt preoți jertfitori. Ei sunt numai ajutători ai marelui preot Isus Christos, care duce la îndeplinire sacrificiul bine primit și jertfa pentru păcat. (1 Petru 2:5, 9 ; Levetic 16:6) Nici o persoană nu poate să aducă jertfă pentru păcat, pentru aceea pentru că „o jertfă veșnică pentru păcat a adus omul Isus Christos”. (Evrei 10 :12) Ce fel de jertfe pot să aducă dar ajutătorii marelui preot? Pavel răspunde: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.”. (Evrei 13 :15, 16) — Vezi împreună și următoarele versuri: (Psalmii 27:6; 50 : 23; 51 :19; 107 : 22; 116 :17; 4 : 6) Acesta este serviciul înțelept al tuturor consacraților. — Rom. 12 :1.

Adunarea sfinților

26. Iehova poruncește: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei!” Cine sunt cuvicioșii amintiți în acest text? E foarte clar că aceia care s-au consacrat cu totul lui Dumnezeu și pentru aceea sunt făpturi blânde și cucernice. Aici este vorba despre acea clasă, despre care așa zice profetul: „Scumpă este în ochii Domnului moartea cuvicioșilor (engl. sfinților) săi”. (Psalmii 116 :15) Acest text se referă mai întâi la Isus Christos, iar după aceea la aceia „sfinți” care sunt membrii corpului său. Cuvântul „sfinți” nu însemnează sfinții în înțelesul comun al cuvântului, ci aceia care au ajuns în Isus Christos prin

concepere și primire veșnică. Aceasta nu poate să arate pe aceia cari au ajuns în legământ cu Dumnezeu prin jertfa animalelor și păsărilor, ci pe aceia care sunt în legământul de sacrificiu al lui Isus Christos.

27. Din Scripturi se arată că adunarea sfinților se îndeplinește prin acele unelte ale Domnului, care vestesc adevărul său. „Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, vorbește și cheamă pământul ,de la răsăritul soarelui până la apusul lui. Din Sion , care este desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește. Dumnezeu nostru vine și nu tace; . . . El cheamă cerul de sus și pământul, ca să judece pe poporul său.” (Psalmii 50 :1-4). Este clar, deci ,că adunarea sfinților este înștiințată prin solia adevărului și prin serviciul celor din Sion.

28. Profetul arată timpul când se va începe adunarea sfinților. În textul de mai sus scrie: „Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, vorbește . . . de la răsăritul soarelui.” Domnul Isus, vorbind despre reîntoarcerea lui, a asemănat-o cu soarele răsărind, care luminează până la apus. În 1874 sau la începutul anului 1875, a fost că soarele a început să se arate sau a doua prezență a Domnului a putut fi cunoscută. Isus, în parabolele sale ,a zis că sfinții Domnului și reprezentanții săi falși vor fi lăsați să se dezvolte împreună, tot pe acea țarină pe care a doua lui prezență o va marca (însemna). (Matei 13 :39) Sfinții, până atunci au fost în Babilon, așteptând a doua venirea a Domnului.

29. De la începutul anului 1875, Dumnezeu a trimis solia adevărului celor veghetori și așa s-a început chemarea și strângerea lor. Aceasta s-a întâmplat prin strălucirea prezenței a doua a Domnului asupra cuvântului său și prin luminarea minții sfinților. Profetul a prezis, prin următoarele cuvinte, cum vor fi simțurile inimii lor: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului, eram ca cei ce visează. Atunci gura noastră de răs era plină și limba noastră de cântare; atunci se zicea între popoare; „lucruri mari făcut-o Iehova cu aceasta! Da, lucruri mari făcut-o Iehova cu noi, de aceea suntem veseli.” — Psalmii 126 :1-3. .

30. Profetul lui Dumnezeu zice: „El cheamă cerul de sus și pământul”. „Cântați Celui ce călărește pe cerurile cerurilor veșnice! Iată că se aude glasul Lui, glasul Lui cel puternic!” (Psalmii 68:34). În acesta Isus Christos este oficiantul său executor. Iehova îl cheamă pe el, ca să înceapă lucrarea adunării sfinților. Aceasta este în armonie cu începutul celei de a doua prezențe a Domnului. „Chiamă pământul”, adică instrumentele lui pământeste încă au început la lucrarea lui de adunare. Fiecare care primește lumina soarelui răsărind și o înțelege, are bucurie în aceea ca să spună fraților săi veștile de bucurie. După aceea, Domnul a început vestirea soliei, prin aceea că a trimes pe urmașii săi pentru adunarea aleșilor din cele patru vânturi și de la o marginea cerului până la cealaltă margine a lui. (Mat. 24:31). Cuvintele folosite aici „cele patru vânturi” și „cer” se vede că mărturisesc, în mod simbolic, acel lucru că adunarea este în general din toate acele părți ale pământului unde sunt consacrații lui Dumnezeu.

Scopul adunării

31. După afirmația psalmistului ,scopul adunării este că Dumnezeu „să judece pe poporul său.” (Psalmii 50 : 4). Judecata trebuie ca să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Isus a spus o parabolă despre reîntoarcerea sa și despre socoteala cu aceia cărora le-a încredințat interesele împărăției. (Mat, 25 :14-30) Așa, deci, este clar că adunarea poporului său se face cu acel scop, ca lor să li se dea o astfel de cunoștință despre planul lui Dumnezeu, ca să poată fi judecați și probați.” Să fim cu atenție

la aceea cum se potrivesc faptele naturale cu cuvintele profetului. „Ziua pregătirii” lui Dumnezeu se întinde de la 1875 până la 1918. În acest interval de timp Christos, marele sol ceresc și prea-înaltul preot al lui Dumnezeu, a pregătit calea înaintea lui Iehova; și când adunarea a fost completată, el deodată sau la timpul hotărât a intrat în templul său. (Maleahi 3 : 1) Templul este clădit din unșii lui Dumnezeu. El a venit pentru judecată, pentruca cei aprobați să aducă Domnului jertfă (serviciul de laudă) în dreptate. El a făcut clar adevărul înaintea celor adunați, ca să poată aduce Domnului jertfă de laudă și ca aceasta s-o facă în armonie cu voia lui; și așa el șade ca curățitorul de metal care, prin topire, curăță metalul; adică ca să probeze și să curețe pe aceia care au fost ilustrați prin fiii lui Levi. Maleahi 3 :1-3.

32. Adunații au cuprins în sine pe aceia care au fost primiți în legământul de sacrificiu. Este de lipsă că aceasta trebuie să cuprindă în sine și pe aceia care compun mulțimea cea mare. Aceștia n-au fost adunați ca mulțimea mare, dar după ce au fost adunați s-a făcut lucrul de alegere. Din tigaia de topire a ieșit o mică clasă de rămășiță, pe când aceia care au rămas îndărăt, în mod de lipsă s-a arătat o mare gloată sau o mulțime mare, aceasta s-a făcut după multă acțiune de curățire.

Rămășița

33. Clasa rămășiței a fost clarificată, fiindcă aceștia sunt aceia care s-au predat pe sine supunerii ordinului dumnezeiesc. Aceia care compun clasa rămășiței și care rămân într-acesta, nu trebuie să urmeze drumul fărădelegii, ci trebuie să se supună cu bucurie până la capăt poruncii Domnului, precum zice profetul: „Rămășița lui Israel nu va mai face nedreptăți și nici nu va mai spune minciuni și în gura lor nu se va mai afla limba înșelătoare; căci ei vor paște și se vor culca și nu va mai fi cine să-i înspăimânte”. (Țefania 3 :13) În vestirea soliei lui Dumnezeu trebuie să fie deschiși și îndrăzneți. Rămășița adunată vestește cu îndrăzneală cuvântul Domnului în această zi de judecată și astfel își manifestă iubirea față de el. (1 Ioan 4:17, 18) Este clar că tot la această clasă se referă profetul când zice: „Domnul a deșteptat . . . spiritul rămășiței poporului; ca să meargă și să lucreze la casa lui Iehova, Dumnezeul lor”. — Hagai 1 :17.

34. Pârătorul, care îi pâră înaintea lui Dumnezeu, a fost aruncat din cer, „și ei l-au învins prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața lor până la moarte.” — Apoc. 12 :10,11.

35. Trebuie să fim cu atenție că, până ce rămășița se silește cu sârguință a isprăvi acea lucrare, pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, vrăjmașul face amarnice încercări spre a o nimici, fiindcă ei țin poruncile lui Dumnezeu și au credință în Isus Christos. (Apoc. 12 :17). Ce să zicem dar, despre acei frați ai noștri, asupra cărora se aduc grele învinuiri și care chiar atunci se străduiesc în serviciul Domnului? Trebuie să ne aducem aminte de aceea, că fiecare serv stă sau cade față de Domnul său și că acela care se silește a servi pe Dumnezeu, este punctul de țintă a lui Satan. Că Dumnezeu îl primește sau nu, nu este lucrul omului de judecat. Toată judecata trebuie încredințată lui Iehova. Și tot atunci, toți adevărații consacrați ai Domnului se vor lupta umăr la umăr pentru evanghelie și nu se vor teme, nici nu se vor înspăimânda de dușman, pentru aceea că Satan a folosit unele unelte spre aceea ca să răspândească învinuiri grele în contra fraților lor — Filip. 1 :27—29.

36. Scris este: „Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer și în templul lui s-a văzut chivotul legământului său”. (Apoc. 11 : 19) Despre ce fel de legământ este vorba aici? Așa se vede că acesta

este legământul de sacrificiu, pe care clasa rămășiței îl vede cu mult mai bine și, pentru aceea, cu mult mai bine își înțelege datoriile și privilegiile față de Domnul. Ei, după cum spune psalmistul: „...Leagă sacrificiul cu funii la coarnele altarului”. (Psalmii 118: 27). Aceasta nu înseamnă sacrificiu de animale și funii reale, pentru că focul le-ar arde, nici la jertfe moarte nu se referă, pentru că acelea nu trebuie, legate. Pentru aceea trebuie să fie vii, să se sacrifice de bucurie și aceasta se referă la clasa templului, la rămășiță, care pășește cu bucurie în slujba Domnului, fiindcă ei văd fulgerele ieșind din templu, care le descopere legământul de sacrificiu, pe care îl văd și înțeleg tot mai clar. Prin aceasta se explică aceea, că pentru ce rămășița acum ia parte în serviciu cu bucurie.

Legătura legămintelor

37. Între legăminte este legătură vitală. În legământul avraamic, Avraam închipuiește pe Dumnezeu, soția sa, Sara, legământul avraamic, iar unicul său fiu Isaac „sămânța”. Legământul avraamic aduce în existența sămânța făgăduinței. Sacrificarea lui Isaac în chip preumbrește legământul de jertfă. Legământul dintre Iehova și Isus Christos pregătește „sămânța”. Corpul ei înjosit trebuie să-l jertfească, iar rezultatul va fi sămânța cu corp glorificat. Legământul legii încheiat în Egipt a servit ca un învățător pentru protejarea și conducerea sămânței firești a lui Avraam, până atunci când a venit timpul încheierii legământului de sacrificiu.

38. Legământul de jertfă a fost făcut pentru pregătirea acelei „sămânțe”, prin care trebuie să vină binecuvântările la toate familiile pământului. Legământul nou a fost încheiat pentru aceea ca să pună binecuvântările făgăduite ca unealtă în lucrare; toate aceste legăminte pentru aceea a fost încheiate și puse în lucrare, ca la urmă să împace pe om cu Dumnezeu. Lui Iehova Dumnezeu i se cuvine pentru aceasta toată gloria și onoarea.

39. Isus, pentru că a fost credincios în consacrarea sa voinței lui Dumnezeu, care voință a însemnat moartea sa, Isus pentru aceea a devenit mijlocitorul unui legământ nou mai bun. „Isus este garantul unui legământ mai bun”. (Evrei 7 :22) Din acest legământ mai bun vor rezulta binecuvântările pentru popor.

40. Din legământul de jertfă a rezultat glorie pentru Isus, fiindcă a fost ridicat la cea mai înaltă treaptă din univers, care reciproc a servit onoare lui Iehova, „ca . . . orice limbă să mărturisească, că Isus Christos este Domn spre mărirea lui Dumnezeu Părintele”. (Filip. 2 : 5—11). Din acest legământ va rezulta glorie și onoare încă și pentru toți aceia care, din mila lui Dumnezeu au fost primiți în el și s-au dovedit credincioși până la moarte. Isus a zis: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” Apoc.2:10. Aceasta nu însemnează credincioșie numai până la moarte, pentru că aceștia s-au consacrat pe sine lui Iehova pentru eternitate, iar credincioșia în punctele hotărâtoare ale sacrificiului, va rezulta în onoare, glorie și ridicare la nemurire.

41. Aceia care, din mila lui Dumnezeu, au fost primiți în legământul de jertfă, sunt în cea mai binecuvântată și fără pereche situație între toți acei oameni cari au trăit cândva pe pământ. Aceștia au fost luați din neamul omenesc depravat, au fost îndreptățiți și primiți în legământul de sacrificiu. Lor le zice Dumnezeu: „Priviți spre stânca din care sunteți ciopliți și la gaura gropii, din care ați fost scoși”. — Isaia 51 :1.

42. Acum credincioșii caută la Domnul și înțeleg că ei nu aduc nimica Domnului Dumnezeu, că numai iubirea și grația sa le face posibilitate ca să poată fi în legământul său și dacă vor împlini cu credincioșie acest legământ, prin îndeplinirea acelor lucruri ce le sunt poruncite, vor ajunge în glorie. Acum privilegiul lor binecuvântat este acela că își pot preda corpurile lor de jertfă vie lui Dumnezeu, care este serviciul lor înțelept. (Romani 12 :1) De asemenea, ei au privilegiul să-și dea din zi în zi cea mai bună silință, spre serviciul și glorificarea sa, căutând lauda numelui său.

Gloria lui

43. Toți aceia care au fost trași în legământul său de jertfă, au dobândit acel privilegiu și însărcinare ca să glorifice pe Dumnezeu, până sunt încă în corpul de înjosire. Pe aceștia i-a cumpărat Isus Christos cu propriu său sânge, iar ei au fost îndreptățiți, au fost primiți în legământ și concepuți prin spiritul sfânt ca fii ai lui Dumnezeu. Pentru aceea trebuie să se silească spre a înălța mărirea lui. (1 Corint. 6 :20) Este clar că aceia, care fac aceasta, la fel ca Isus, vor fi disprețuiți. „De sunteți defăimați pentru numele lui Christos, fericiți sunteți”, pentru că spiritul măririi, spiritul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi; din partea lor se hulește, dar din partea voastră se mărește”. — 1 Petru 4 : 14.

44. Nu ne-ar disprețui dacă n-am fi martori credincioși și adevărați ai lui Dumnezeu. Aceasta este aceea ziua, în care trebuie să vestim răzbunarea Dumnezeului nostru în contra făcătorilor de rele și să arătăm că numai adevăratul Dumnezeu este acela de la care vine toată binecuvântarea. Pentru aceea, acei care sunt părtași legământului de sacrificiu, trebuie să fie credincioși până la moarte și cu bucurie să cânte onoarea numelui lui Iehova. „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta. Vor spune slava împărăției Tale, și vor vesti puterea Ta, ca să facă cunoscut fiilor oamenilor ". Psalm 145 :10-12.

45. Făptura nouă a fost alcătuită spre mărirea lui Dumnezeu. . „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. ". — Efes. 1:5,6.

46. Acum rămășița credincioasă va face de cunoscut mărirea lui și va fi mărirea lui pentru eternitate. „Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. ". (2 Corint. 4 :15) Aceia care sunt în legământul de sacrificiu și vor fi credincioși până la moarte, vor fi pe vecie împreună cu Isus Christos, spre lauda și gloria lui Iehova. „a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin. ". — Efes. 3:21.

Întrebări pentru studiile bereane

1,2.Fă deosebire între legământul avraamic, al legii și între legământul de jertfă, scopul jertfelor și ținând seamă de aceea că părțile esențiale, care alcătuiesc legămintele, se compun din jertfă.

3-6.Dovedește că pretenția acestor jertfe era cu drept. Dă dovadă că cine a fost autorul legământului. Până când a fost ținut în taină acest legământ și pentru ce?

7,8.Care a fost motivul ce l-a împins pe Iehova la încheierea acestui legământ? Ce scop a trebuit să servească acela? Arată cât a fost de potrivit acest aranjament!

9-12.Explică ce jertfă cere legea, când a fost încheiat acest legământ! A cui a fost aceasta jertfă, în primul rând? Pentru ce? Cum a fost aceasta preumbrită? Este posibil ca Isus să fi știut înainte de Iordan despre jertfa cerută?

13.Pretinde legământul de sacrificiu mijlocitor? Pentru ce? Cum pot să ajungă membrii corpului în legământ?

14-16.Care a fost poziția și oficiul lui Isus înainte de a deveni om? Când și unde a devenit el clarificat „preot în veci după rânduială lui Melehisedec?”. Ce fel de scop mare formează baza legământului de sacrificiu? Cum a suportat Isus proba și care i-a fost răsplata?

17.Ce datorii preoțești au mai fost alăturate la oficiul lui Isus la timpul consacrării sale? În ce relație a stat acesta și cum a atins preoția levitică?

18-19.Pentru ce n-a putut fi legământul de sacrificiu înainte de consacrarea lui Isus? Cum poate fi părtaș cineva la acest sacrificiu?

20,21.Ce se întâmplă la consacrare și care este condiția de a putea fi bine primit? Ce fel de precauții, limității sau pretenții se cuprind în el? Cum se poate ajunge la îndreptățire ? Pentru ce este aceasta esențial și care este scopul ei? Arată cauza pentru la o parte a unora din „suferințelor lui Christos”? Când se va sfârși privilegiul de a jertfi?

22,23.În ce înțeles au încheiat membrii corpului legământul de sacrificiu? Cui va aduce folos privilegiul legământului de sacrificiu și despre ce garantează acesta? Ce trebuie să facă cel ce dorește a pași în legământ cu Iehova? Ce este partea lui Iehova în acesta? Dar a lui Isus?

24.Cum se raportează legământul avraamic la legământul de sacrificiu? Explică chipul de pe muntele Moria și că ce este de lipsă ca acela să fie îndeplinit?

25.Definește jertfa acelor care sunt în legământul de sacrificiu! Arată din Scripturi,ce fel de jertfe pot prezenta membrii corpului? Și ce nu pot prezenta?

26,27.Ce este înțelesul cuvântului „cuvioși” din Psalmii 50 : 5? Cine sunt și prin ce unelte se face adunarea?

28-30.Arată din Scripturi, când a trebuit să se înceapă adunarea cuvioșilor și cum este în armonie cu începutul prezenței a doua a Domnului?

31,32.Ce a fost ziua „pregătirii” lui Iehova? Ce s-a întâmplat atunci și pentru ce? Pe cine cuprinde în sine cei adunați? Ce este decursul și scopul zilei de judecată și care va fi succesul ei?

33-36.Citează locurile din Scripturi spre a documenta că ce deosebește pe clasa „rămășiței”! Cum biruiesc? Ce fel de purtare trebuie să aibă credincioșii față de adversar și acuzatori? Explică însuflețirea și bucuria rămășiței!

37-40.Ce este scopul final al legământului lui Iehova? Arată relația legămintelor!

41,42. Compară starea de mai înainte și acum a celor ce sunt în legământul de sacrificiu! A cui este meritul acesta? De la ce atârnă moștenirea lor viitoare?

43,44.Ce fapte trebuie să călăuzească pe cei credincioși spre aceea ca să continue lauda lui Iehova? Din ce trebuie să constea această laudă?" La ce mod de tratare se pot aștepta credincioșii din partea altora și pentru ce? Cum trebuie primită aceasta și pentru ce?

45,46.Care este scopul lui Iehova cu făptura nouă? În ce legătură stă credincioșia de acum cu privilegiile mărețe ale „vârstelor viitoare”?

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Mai 1928

Nr. 9

Legământul nou

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.... Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” — Ieremia 31 :31, 33.

Iehova a promis că va încheia un legământ nou cu Israel și Iuda. El ,desigur, va îndeplini această promisiune. Expunerea „legământ nou” nu însemnează că acest legământ este ceva cu totul nou sau conține lucruri cu totul noi. Legământul legii fondat în Egipt, a fost o închipuire de model a legământului nou. Ultimul pentru aceea se numește nou, fiindcă acesta este un alt aranjament și va aduce la îndeplinire, pe care legământul legii, fondat în Egipt, n-a putut să o facă. Legământul legii a fost șters cu totul și ridicat; pentru aceea legământul nou nu este reînnoirea celui dintâi sau al legământului legii. Acel legământ, fondat în Egipt și care este legământul legii, a ținut încă 635 de ani după ce profetul Ieremia ,în textul de mai sus, a profețit despre noul legământ. Aceasta dovedește că legământul legii nu a fost vechi din cauza vechimii, nici noul legământ nou, nou pentru că nu se știa înainte de acesta. Legământul avraamic a fost încheiat cu 430 de ani înainte de fondarea legământului legii în Egipt și totuși legământul avraamic nu se numește vechi.

2. Pavel afirmă că Sara reprezintă legământul avraamic, pe când Agar legământul legii. (Galat. 4 :24) Avraam, după moartea Sarei nu și-a reînnoit legământul cu Agar, ci și-a luat altă soție, al cărei nume era Chetura. Avraam a avut de la Chetura șase fii. E clar că, pe cum Agar a închipuit legământul legii, așa Chetura a închipuit legământul nou. Acest chip încă învață aceea, că legământul nou nu este o reînnoire a celui vechi, ci acela este cu totul un nou aranjament.

Pentru ce cu iudeii?

3. A fost Dumnezeu obligat față de iudei, ca să se îngrijească a încheia cu ei un legământ nou? Acel legământ, care l-a încheiat cu ei în Egipt, l-au rupt de repetate ori. El n-a fost obligat ca să încheie cu ei un legământ nou. Ei cu aceea au supărat pe Dumnezeu, că s-au întors către organizațiunea lui Satan. Pentru aceea a zis Dumnezeu lui Moise că a vrut să nimicească pe iudei. „Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: „Israele! Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!” Domnul i-a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpăținat. 10 Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.”. —Exodul 32:8—10.

4. Moise a fost direct un urmaș al lui Avraam. Dumnezeu ,prin Moise ca fondatorul lor, ar fi putut începe o națiune nouă și ,după aceea, ar fi putut păși în legământ cu această națiune. El chiar și așa și-ar fi realizat scopul său. Însă Dumnezeu n-a nimic pe izraeliți și pentru ce n-a făcut acesta? Fiindcă a fost vorba despre numele său. Nu numai lui Avraam și fiului său a făcut făgăduință ci, după făgăduința sa, și Șilo a trebuit să se tragă din sămânța Lui Iuda. Moise s-a întors cu cerere către Dumnezeu și a zis: „Pentru ce să zică Egiptenii: „Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului?” Întoarce-Te din iuțea mâniai Tale și lasă-Te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine însuși: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta despre care v-am vorbit și ei o vor stăpâni în veac.” Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.”. Exodul 32 :12-14.

5. Alte locuri din Scripturi arată că era vorba despre numele lui Iehova: „Pentru numele tău nu ne lepăda; nu lăsa de batjocură scaunul măririi tale! Adu-ți aminte de legământul tău cu noi și nu-l rupe”. (Ieremia 14:21) Dumnezeu și-a dat cuvântul și așa numele lui, precum și cuvântul lui erau trase în acest lucru. Aceasta a fost cauza temeinică la aceea că pentru ce n-a stârpit pe Israel. „Pentru numele meu amân mânia mea și pentru lauda mea mă stăpânesc să nu te stârpesc”. (Isaia 48:9) „Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor printre care se aflau, și în fața cărora Mă arătasem lor, ca să-i scot din țara Egiptului.”. (Ezechiel 20:9) „Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor în fața cărora îi scosesem din Egipt.”. — Ezechiel 20:13,14.

6. Iehova a voit să facă de cunoscut lui Israel și la toate faptele sale, că el este singurul adevăratul Dumnezeu și nu se poate alt-cumva de-a ajunge la viață de cât numai prin portul grațios al darului său. Aceasta adevăratele următoarele cuvinte zise de profet: „ Vă voi scoate din mijlocul popoarelor, și vă voi strânge din țările în care v-am risipit, cu mână tare și cu braț întins, și vărsându-Mi urgia.... Și veți ști că Eu Sunt Domnul, când Mă voi purta cu voi având în vedere Numele Meu, și nicidecum după purtarea voastră rea, nici după faptele voastre stricate, casa lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu.”. — Ezechiel 20:34, 44.

Părțile încheietoare de legământ

7. Deoparte Iehova încheie noul legământ, dar cine figurează de cealaltă parte? După cuvintele profetului Ieremia, Iuda și Israel. „Voi încheia legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda”. Dumnezeu, prin profetul său, aceasta le zice: „Cum m-am judecat cu părinții voștri în pustiul pământului Egiptului, așa mă voi judeca cu voi, zice Iehova Domnul. Și vă voi trece pe supt toiag, și vă voi aduce în legăturile legământului.” „Și voi întări legământul meu cu tine,și vei cunoaște că eu sunt Iehova”. — Ezechiel 20 :36, 37; 16 : 62.

8. Dar cum poate să ajungă Israel în legământ, văzând că sunt în raport contrar cu Dumnezeu? Răspunsul îl putem vedea în cuvintele zise de profetul lui Dumnezeu: „În zilele acelea și în timpul acela zice Iehova, veni-vor fii lui Israel și fiii lui Iuda împreună, mergând și plângând, umbra-vor și vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor. Întreba-vor de calea Sionului și întorcând fețele lor într-acolo, zice-vor: „Veniți și să ne lipim de Iehova cu legământ etern ,care nu se va uita.” — Ieremia 50 :4, 5.

9. Să fim cu atențiune că ei, pentru a se împărtăși în legământ cu Iehova, trebuie să vină la Sion. Ei nu pot singuri să încheie legământ cu Domnul. Sionul este organizația principală a lui

Dumnezeu. Fiindcă Isus Christos este capul Sionului, acest nume îndeosebi se referă la persona sa. Fiindcă Israel și casa lui Iuda, sunt în raport contrar cu Dumnezeu, nu sunt în stare a încheia legământ cu Iehova și chiar aceasta stă referitor la toți oamenii. Deci este de lipsă ca Israel să aibă pe așa cineva, care este în stare, ca în locul lor și pentru ei să lucreze, să ia răspunderea legământului și să vie direct în atingere cu Iehova Dumnezeu. Despre această persoană destoinică, Pavel scrie următoarele: „Și atunci tot Israelul va fi mântuit, dupăcum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiurile de la Iacov. Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.”. Romani 11 :26, 27.

10. Contractanții ,deci, sunt deoparte Iehova și de altă parte acela pe care Iehova l-a denumit ca reprezentant a lui Israel în locul lui și pentru interesele lor să intervină. Acest cineva trebuie să fie destoinic spre aceea ca să ia slăbiciunile și păcatele lui Israel. Iudeii încă sunt părtași la binecuvântările sacrificiului de răscumpărare adus pentru toți, pentru că Isus și-a dat viața sa ca răscumpărare pentru toți. (1Timot. 2 :5, 6). Isus ,totodată, a izbăvit pe iudeii și de blestemul legii, fiindcă legământul legii, pironindu-l pe cruce, l-a șters. Iudeii ,în toată viața lor erau supuși servituții, fiindcă n-au putut îndeplini legea, care le arăta lor că sunt păcătoși, deci sunt sub robia păcatului și a morții. Legământul de sacrificiu încheiat la Iordan aduce iudeilor acel folos, că le arată un drum de scăpare din acea neputință, care era asupra lor. Legământul de sacrificiu s-a încheiat la Iordan. Dumnezeu, de atunci, a privit ca completat legământul lor. Fiindcă Isus a eliberat pe iudeii din servitutea ce era asupra lor, imediat a devenit moștenitor cu drept al iudeilor și așa este dreptul său, ca în locul lor și pentru ei să lucreze. El este competent și ales de Iehova, să procedeze și să încheie noul legământ.

11. Iudeii ,încă nici acum nu sunt în stare spre a păși în legământ cu Iehova Dumnezeu. Dacă din fapte vor recunoaște că legământul nou s-a încheiat, atunci acela de sigur nu s-a încheiat direct cu iudeii. Scripturile arată că Christos este capul organizațiunii principale a lui Dumnezeu, cel care este din această organizațiune Sion, Acela care în locul lui Israel și pentru ei lucrează și prin care Israel va ajunge în legământ. Pe scurt, legământul nou este încheiat de o parte între Iehova și de altă parte între Isus Christos, ca reprezentantul competent a casei lui Israel și al casei lui Iuda. Totodată, acest legământ servește și spre binele întregii omeniri.

Când și unde a fost încheiat

12. Sunt convingătoare dovezile scripturale că legământul nou a fost încheiat între Iehova și Isus, ca reprezentantul lui Israel, la timpul omorârii lui Isus, ca Mielul adevărat de paște. În anul 33 d. Chr., în a patrusprezecea zi a lunii Nisan, Isus a intrat cu ucenicii săi în Ierusalim, ca să mănânce mielul de paște, rânduit de legea iudeilor. Fiindcă Isus a fost antipul mielului de paște, omorât în Egipt, el a trebuit să împlinească chipul, care a pretins viața lui. Era de lipsă ca Isus să mănânce paștele, înainte de a suferi moartea. După mâncarea mielului de paște în anul 33 d.Chr., Isus a introdus serbarea morții sale. Tot atunci sângele său vărsat l-a denumit ca sângele noului legământ: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; aceasta este corpul meu. Apoi a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu l-a dat, zicând: „Beți toți din el; căci acesta este sângele meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. Matei 26 :26-28.

13. Aceasta este primul cuvânt tradus „legământ” în noul testament. Cuvântul testament este de origine greacă, care însemnează legământ. Aceste cuvinte le -a zis Isus, care singur era în stare,

atunci, a înțelege și a explica paștele. Isus a făcut referire la sângele său, care a fost vărsat în aceeași zi. Vărsarea aceluși sânge a fost prefigurată de sângele mielului de paște jertfit în Egipt în momentul când legământul a fost făcut. Cuvintele profetului arată că legământul legii a fost încheiat în Egipt: „Nu ca legământul ce l-am încheiat cu părinții lor, în ziua în care i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului, legământ pe care l-au călcat, deși aveam dreptul de soț asupra lor, zice Iehova”. (Ieremia 31 :32) În acea zi Israel a fost dus afară din Egipt și a prevestit ziua morții adevăratului miel pascal și stabilește timpul pentru realizarea noului legământ.

14. Pavel, vorbind despre introducerea serbării memorabile a morții lui Isus, care s-a întâmplat chiar în noaptea zilei când Isus a murit, zice: „Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”(1 Corint. 11:25). Pavel a vorbit cu competență și singura deducțiune care poate fi trasă din cuvintele lui, este că atunci a fost încheiat legământul; și sângele lui Isus, care s-a vărsat în acea zi, a fost sângele întăririi și asigurării legământului. Chiar în legătură cu aceasta, a zis Pavel: „Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este împărțirea cu sângele lui Christos? (1 Corint. 10:16). El chiar la acel pahar s-a referit, despre care Isus a zis că acela este sângele noului legământ.

15. Pentru sprijinirea acestui raționament (cuget), Pavel a zis mai departe următoarele: „Căci unde este un testament, acolo trebuie să fie vorba despre moartea celui ce face testamentul. Căci testamentul are putere numai după moarte, alminterea este fără putere, până când trăiește cel ce face testamentul”. (Evr. 9 :17:18). Rotherham îl redă, așa după cum îl redă și Cornilescu: „Pentru că un testament nu capătă putere de cât numai după moarte. N-are nici o putere câtă vreme trăește cel ce face testamentul”. Trad. Diaglot (englez.) „Legământul este tare asupra jertfei celor morți”.

16. La legământul legii încheiat în Egipt, Moise a pășit în legământ pentru Israel, și sângele aceluși legământ era sângele mielului de paște. Atunci Moise a murit, în mod simbolic, prin miel. Moise, care a murit în mod simbolic în a patrusprezecea zi a lunii Nisan, a preumbrit pe Isus, care în anul 33 d.Chr. tot în a patrusprezecea zi a lunii Nisan a murit. Testatorul este acela care, după ce a făcut testamentul, a murit. Isus a fost acela care a făcut testamentul, care, după ce a încheiat contractul sau legământul, chiar în acea zi a murit. De cealaltă parte a legământului a stat Iehova, care nu poate să moară. În acest legământ a murit omul. Afară de orice îndoială, aceasta accentuează timpul legământului. Dumnezeu însă a dat jertfa destinată morții și anume pe prea iubitul Său Fiu, și așa Iehova a luat parte în jertfă. Așa, deci, precum zice Pavel, legământul a devenit tare după moartea jertfei. Timpul potrivit pentru încheierea noului legământ a fost acea zi când s-a sfârșit legământul legii. Iar legământul legii s-a sfârșit la anul 33 d. Chr., în a patrusprezecea zi a lunii Nisan, chiar în acea zi când Isus a murit și tot în acea zi a fost încheiat noul legământ.

17. Fiindcă Isus a fost adevăratul contractant al legământului în interesul lui Israel, n-a fost de lipsă ca încheierea legământului să fie așteptată până la restatornicirea lui Israel sau să aștepte până la începutul restatornicirii; nu este de lipsă nici spre aceea, ca sângele lui Isus să fie păstrat până la glorificarea bisericii și după aceea să fie folosit la încheierea noului legământ. Nici aceea nu este necondiționat de lipsă, ca prețul de răscumpărare să fie plătit înainte de încheierea noului legământ.

Mijlocitorul

18. Fiindcă legământul nou Iehova îl încheie cu Israil, e clar, că e lipsă de mijlocitor. Iehova nu poate să fie inconsecvent (fără de rânduială) și nu poate să pășească în legământ direct cu un astfel de popor sau persoane cari nu sunt în armonie cu el. Iudei n-au fost în armonie cu el. Isus a spus pe față aceea hotărâre a lui Iehova că casa lor să va lăsa pustie. Iudei nu l-au primit pe Isus ca do rege a lor, ci l-au lepădat. Ei n-au ținut legământul legii și erau supt servitutea păcatului. Deci cine putea să fie mijlocitorul lor? În substanța numai singur Isus, care singur a fost om desăvârșit pe pământ și în deplină armonie cu Iehova.Dumnezeu.

19. Mijlocitorul este acela, care e apt pentru a încheia contract și stă între contractanții neapți și care umblă ca locțiitor în locul și în interesul contractantului neapt. Acesta regulă este și în organizațiile lumești. De exemplu, un om major voește să încheie contract cu un copil minor sau cu unul bolnav de minte, care contract să referă la interesele averii acestora. Omul major e apt pentru contract înaintea legii, însă minorul său cel bolnav de minte nu. În astfel de cazuri judecătorie competentă denuște o altreilea persoană, care corespunde cerințelor legii, ca epitrop (tutor) sau mijlocitor în interesul și în locul celui de supt epitropie să facă încheierea contractului. Atunci contractul să încheie. E de lipsă ca, acesta fie încheiat de o parte direct de un om major, care contractează pentru sine. De cealaltă parte trebuie un astfel de om major să încheie, care ca tu tur sau locțiitor legitim contractează în locul sau interesul lui, fiind acela este sau minor sau bolnav de minte. Dacă minorul crește sau cel bolnav de minte să vindecă. nu mai este lipsă de epitrop sau mijlocitor; și acest oficiu încetează.

20. Iudei n-au fost. apți pentru contract fiindcă s-au născut în păcat și au fost concepuți în nelegiuire. (Psalmii 51:5). Legământul lor încheiat prin Moise ca mijlocitorul lor n-a condus la scop, fiindcă și ei. și Moise, au fost imperfecti. Isus a pus capăt legământului legii, care în timpul crucificării sale a fost pironit pe cruce. El a împlinit, legământul legii, cari s-a. învechit. Cu , moartea lui l-a împlinit pe acesta. Și pentru aceea (adică fiindcă sângele lui Christos șterge păcatul) el este mijlocitorul noului legământ, că „supunându-se morții spre răscumpărare de la abaterile făptuite supt legământul cel dintâi, să primească cei chemați promisiunea , moștenirii legământului etern". (Evr. 9:9,15) Iudei i erau păcătoși din cauză păcatelor făptuite supt legământul legii, din care sângele lui Christos i-au răscumpărat. Pentru aceea, el este acela, care a fost pregătit și denumit, spre aceea, ca să intervină ca mijlocitor a celui legământ nou, care cu acela scop a fost încheiat în interesul lor și în interesul întregii omeniri, ca cei' supuși și ascultători să devii împăcați cu Dumnezeu.

21. Ca spre dovadă mai departe, că legământul nou a fost încheiat și că Isus este mijlocitorul lui. ne îndreptăm către următoarele cuvinte a lui Pavel adresate bisericii: „Ce v-ați apropiat . . . de Isus, mijlocitorul noului legământ". (Evr. 12 :22—24) În timpul, când Pavel a scris aceste cuvinte, Isus a fost mijlocitorul și legământul a fost încheiat, fiindcă legământul a trebuit să fie încheiat cu un astfel de mijlocitor, care singur a fost apt spre aceea.

22. Referitor la legământul cel dintâi apostolul Pavel a zis, că și acela avea regule de servicii Dumnezeesc și un locaș pământesc de închinare. (Evrei 9 :1). El și aceea a zis, ca aceste lucruri ilustrau un loc de închinare mai bun și mai bun servicii Dumnezeesc în legătură cu el. În legătură cu cortul mărturiei din pustiu o slujbă de servicii Dumnezeesc. Iar aceia cari făceau serviciul, au fost din

preoțimea levetică. Adevăratul sanctuar e „ne făcut de om” ce însuși ceresc în care Isus Christos marele archireu îndeplinește serviciul. Ceea ce s-a făcut în cortul mărturiei din pustiu, preumbrea ceea, ce va face Isus Christos în relație cu sanctuarul ceresc. Serviciul lui Isus Christos e cu mult mai însemnat, de cât serviciul cortului. Prin credincioșia lui până la moarte s-a îngrijit de marele sacrifici de răscumpărare. Făcând acesta, s-a onorat pe sine ca mare jertfa pentru păcat. După aceea oferă și pe membrii corpului său, cari din mila lui Dumnezeu sunt aduși în legământul său de sacrifici. Acest servici îl îndeplinește ca un serv sau preot.

23. Ce a mai primit el .afară de acest servici însemnat ? A fost făcut mijlocitorul noului legământ. „Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atâta mai înaltă de cât a lor, cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun de cât cel dintâi, căci este așezat pe făgăduinți mai bune". (Evrei 8 : 6) Baza acestui nou legământ este sângele vărsai pentru omenire, și acesta dă pentru omenire făgăduința lucrurilor mai bune, de cât cum a dat vechiul legământ. Servii vechiului testament au murit și n-au fost în stare a mântui pe Israil în acest legământ. Dar Isus Christos, mijlocitorul așezământului nou poate mântui cu deplinătate. Acesta este adevărat pentru aceea, pentru că el trăește pururea și are preoție eternă. „Dar el, fiindcă rămâne în veac, are preoția nestrămutată; de aceea poate să și mântuiască cu desăvârșire pe Cei.cari să apropie printr-ânsul de Dumnezeu, fiind totdeauna viu spre a se ruga pentru dânșii". — Evrei 7 :24, 25.

24. Noul legământ nu numai că are făgăduinți mai bune, ce este fondat și pe sângele prețios, a lui Isus Christos, care promite viață vecinică tuturor celor credincioși și supuși.

Garanție

25. Tatăl 1-a primit pe Isus la Iordan ca marea jertfă pentru păcat. Acolo a fost denumit spre aceea ea să îndeplinească datorința ca preot jertfitori. El a fost preotul celui prea-înalt; și pentru aceea preot după rânduială lui Melchisedec. Atuncea și a dat Dumnezeu jurământul, că Isus Christos va fi archierul pururea și în aceasta nu va mai fi schimbarea. Aceasta s-a întâmplat cu trei ani și jumătate înaintea de încheierea noului legământ. Să fim atenți la argumentul apostolului Pavel referitori la aceasta: „Cu atâta s-a făcut Isus garantul unui legământ mai bun". — Evrei 7 :22.

26. Întrebăm, cu cât? De sigur prin jertfă de răscumpărare s-a făcut Isus garantul noului legământ, fiindcă sângele legământului este sângele său. Imediat după consacrarea sa Iehova și-a dat jurământul, că el este preot după rânduiala lui Melchisedec. Deci prin jertfirea de sine s-a făcut garantul legământului, și încă prin jurământul lui Iehova s-a făcut dublu sigur. Aceasta o arată următoarele cuvinte apostolului Pavel: „Și fiindcă lucrul acest nu s-a făcut fără jurământ, căci, pe când leviții să făceau preoți fără jurământul celui ce i-a zis: Domnul a jurat și nu se va căi: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec". — Evrei 7:20, 21.

27. Isus deja era preot după rânduiala lui Melchisedec, dar acum în timpul consacrării sale a devenit preot vecinie fără de puțința schimbării și după rangul lui Melchisedec. Deci prin sângele lui și prin jurământ s-a făcut garantul unui așezământ mai bun. Profetul lui Dumnezeu referitor la el a zis: „Eu Iehova, ... te voui face legământ poporului". (Isaia 42:6) Aceasta profeție în primul rând trebuie să se referă la Isus. Membrii corpului (rase în legământul lui după aceasta vor fi părtașii servului, la care să referă profetica în al doilea rând.

28. Așa să vede, că deducțiunea la loc este aceea, că Isus la timpul consacării sale s-a făcut garantul noului legământ, însă încheierea acestui legământ s-a făcut la timpul moartei sale. Fiindcă acela a trebuit să fie încheiat cu el ca cu mijlocitorul lui Israil și a întregii omeniri, urmează deci că el la timpul moartei sale pe Calvar a devenit mijlocitorul noului legământ. Pentru aceea, chiar în seara înaintea moartei sale, în aceea ziuă, a rădicat paharul și astfel a grăit către învățăceii săi: „Aceasta este sângele meu (simbolic) a noului așezământ, care să varsă pentru mulți spre ertarea păcatelor”. (Matei 26 : 28) Deci sângele lui Isus a câștigat răscumpărarea, care tot atuncea a servit pentru sigilarea sau întărirea noului legământ.

Tragerea membrilor corpului în el

29. Cuvântul folosit aici „introducere” înseamnă aprobare și întărire, pornirea faptelor sau lucrării, așezarea, înfăptuirea primului pas a mișcării. Din Scripturi se vede sigur, că atunci când legământul nou se introduce și își începe lucrarea, și biserica, care este corpul lui Christos, încă va lua parte în lucrarea de mijlocire. De unde putem să deducem aceasta? Fiindcă membrii corpului au fost primiți în legământul de jertfă și prin Isus Christos au fost prezentați ca părți ale sacrificiului său și pentru aceea au devenit părtașii lui Christos, împreună lucrători cu el, ca membrii ai corpului în slujba noului legământ.

30. Dumnezeu zice prin profetul său: „În timpul îndurării te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat și te voi păzi, și te voi da de legământ poporului, ca să reîntocmești țara și să faci să moștenească moștenirile pustiite”. (Isaia 49 :8). Pavel citează această profeție aplicând-o bisericii (2 Corint. 6 :2). Aceasta este dovadă la aceea că membrii corpului lui Christos constituie „clasa servului” și împreună cu capul, cu Isus Christos, sunt făcuți de legământ poporului pentru rezidirea pământului. Aceasta chiar aceea dovedește că membrii corpului, împreună cu capul Isus Christos, vor lua parte în aranjarea legământului. Pavel și aceea arată că profeția se referă la membrele corpului în timpul alegerii și dezvoltării bisericii. În decursul acestui timp ei sunt membrii servului și urmași ai lui Christos pentru vestirea soliei împăcării. Pentru aceea zice apostolul că trebuie să se îngrijească să nu primească în zadar marele har al lui Dumnezeu.

31. Învăță Scriptura că biserica, care este corpul lui Christos, are de- a face ceva cu încheierea sau sigilarea noului legământ? Membrii corpului n-au nimica de a face cu încheierea noului legământ, din acel simplu motiv fiindcă legământul a fost încheiat între Iehova și Isus Christos, ca reprezentantul neamului omenesc, încă atunci când încă nimeni nu era născut, ca membru al bisericii lui Christos. Scriptura nu vorbește nimic despre sigilarea noului legământ, cu atât mai puțin despre aceea, că biserica ar avea ceva rol în aceasta. Iar ne adresăm la argumentarea apostolului Pavel, amintită în Evrei 9:17, în care afirmă aceea, că testamentul are putere numai după moartea celui ce l-a făcut. Jertfa de moarte a omului Isus Christos a fost aceea al cărei sânge a întărit legământul. Legământul a devenit cu efect începând de la momentul morții sale. De atunci, începând, este sigur, tare și ferm, pentru eternitate. Nu va fi deci așa ceva, în legătură cu legământul nou, care la facerea documentului cu contractanții pământești, să se numească sigilare.

32. Începând de la Rusalii, care au urmat la câteva zile după încheierea legământului nou, au ajuns și oameni în legământul de consacrare. Atunci au fost primiți ucenicii ca părți ale sacrificiului lui Christos și aceasta stă de atunci referitor la creștini. Ajungerea lor în Christos i-a însărcinat cu serviciul împăcării și a devenit privilegiul și datoria lor ca să servească spiritul noului legământ, adică să

vestească oamenilor solia împăcării cu Dumnezeu. Ei pentru aceea sunt servii spiritului noului legământ, fiindcă spiritul acela este spiritul ispășirii(împăcării). 2 Corint. 3 :5, 6.

33. Legământul legii a fost făcut în Egipt. Egiptul este simbolul lumii sau organizației lui Satan. Legământul legii a preumbrit legământul nou. Se cuvine deci, ca legământul nou să fie încheiat în lume și faptele arată că el atunci a fost încheiat, când Isus a petrecut în lume, însă n-a aparținut ei. Isus Christos s-a jertfit pe sine pe pământ, ca mielul de paște antitipic. Atunci când mielul antitipic a fost junghiat, Isus a luat singur asupra sa datoriile legământului, în locul acelora pentru cari a fost acela încheiat. Atunci contractul a devenit valabil. Începând de la Rusalii, cei întâi născuți au fost eliberați, dar nu prin legământul nou, ci prin jertfa mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

Participare la introducere

34. Membrii corpului lui Christos, conform Scripturii, vor lua parte la introducere sau așezare. Apostolul descrie introducerea legământului legii pe muntele Sinai, în modul următor: „Și într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul". (Evrei 9 :19) Atunci au jertfit viței și țapi, cu a căror sânge a stropit cartea legii și pe popor. Aceasta arată aceea, că acolo Moise a ilustrat pe Acela care era închipuit prin jertfa animalelor, adică pe Isus, care era ilustrat prin vițel și pe membrii corpului, care erau ilustrați prin țap. Legământul legii era reînnoit în tot anul, odată, în ziua de ispășire, prin sângele vițelului și al țapilor. Prin urmare, atât la timpul introducerii, cât și la timpul reînnoirii, vițelul și țapii tot pe aceleași persoane închipuiau.

35. La timpul introducerii legământului legii, Moise a comunicat poporului cuvântul lui Iehova Dumnezeu, la care poporul s-a unit. Atunci acea jertfă a fost prezentată de tineri: „A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel să aducă Domnului arderi-de-tot și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire.”. (Exodul 24 :5). Acești „tineri” reprezintă bine pe frații mai tineri ai lui Isus, cari au fost primiți în legământul său de jertfă și, făcând parte din Christos, vor lua parte împreună cu el la introducerea legământului nou. Aceștia corespund „tinerilor” amintiți de apostolul Ioan. Aceștia sunt aceia care s-au consacrat pe sine cu totul Domnului. „V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă Sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.”. — 1Ioan 2 :14.

Preoțimea

36. Cuvintele apostolului sprijinesc hotărât acea deducție că este o preoție în legătură cu noul legământ și cu serviciile lui. „Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pământesc de închinare.”. (Evrei 9:1) În legătură cu cortul pământesc (locaș de închinare) amintit aici, era și serviciu, care era o icoană de închipuire a cortului celui adevărat. (Evrei 9 :9) Cortul adevărat și serviciul zilei de împăcare s-a început pe pământ, fiindcă Isus a fost jertfit pe pământ. Aceasta ar fi o altă dovadă la aceea că noul legământ s-a început cu moartea lui Isus. Moartea lui Isus pe Calvar a câștigat prețul de răscumpărare. În aceasta însă a stat ascuns ceva și mai mult. Atunci a fost încheiat noul așezământ. Cortul mărturiei din pustiu, cu serviciile lui anuale, dă dovadă despre aceea că trebuie să fie un serviciu dumnezeiesc în legământ și că va fi un timp lung între încheierea și introducerea noului legământ.

37. Este natural că pe creștini foarte mult i-a interesat introducerea noului legământ. Văzând acum că biserica se apropie de sfârșitul cursului ei pământesc, introducerea noului legământ vine tot mai mult în cercul intereselor. În numărul următor vom vorbi despre aceasta.

Întrebări pentru studiile bereane

1,2.Pentru ce se numește acest legământ „legământul nou” și ce relație are cu legământul legii? Cum au fost închipuite toate legămintele lui Iehova și ce este însemnat în acest chip în ce privește raportul așezămintelor?

3-6.Arată din Scripturi că a fost Iehova dator să încheie un legământ nou cu iudeii? Și dacă nu, ce a putut să facă cu ei la Muntele Sinai pentru idolatria lor? Ce a fost cererea lui Moise și cum a răspuns Iehova la ea? Ce considerare a mântuit pe Israel de a fi stârpit și ce scop final a pornit pe Iehova spre aceasta?

7,8.Cine sunt contractanții legământului nou? Cum va fi condus Israel spre aceea ca să caute pe Iehova, Dumnezeuul lor?

9-11.Are lipsă de mijlocitor noul legământ și pentru ce? Explică cum se întâmplă purtarea de grijă pentru reprezentarea lui Israel în acest legământ! Cum a fost întrebuițată aceasta aranjare și spre cine se vor întinde binefacerile lui?

12-15.Arată tipul și antitipul folosit a paștelui. Când, unde și cu cine a fost încheiat noul legământ? Ce zice, referitor la aceasta, apostolul Pavel, în epistola sa întâi către Corinteni?

16,17.Spre dovadă mai departe, arată aplicațiunea de la Evrei 9 :17. Este de lipsă pentru încheierea legământului nou să se aștepte restaurarea lui Israel, glorificarea bisericii sau plățirea prețului de răscumpărare? Și dacă nu, pentru ce?

18,19.A putut Dumnezeu să pășească în legământ cu iudeii direct și pentru ce nu? Dovedește că numai Isus era apt pentru aceasta! Ce este acel mijlocitor și în ce împrejurări este lipsă de el? Pune în vedere datoria și slujba mijlocitorului!

20-24.Arată deslușit liniile principale denumite, că ce a gândit apostolul Pavel, când, vorbind despre legământul legii, a zis că sanctuarul lui pământesc și regulile lui de serviciu erau chipul unui sanctuar mai bun! Compară legământul legii și legământul nou, din punctul de vedere al asigurării vieții și arată deosebirea! Ce rezultat va avea lucrarea legământului nou și în ce stă puterea lui mântuitoare?

25-28.Cum se raportează consacrarea lui Isus la (a) prețul său de răscumpărare (b) la acel oficiu că el este cel mai înalt Preot al lui Dumnezeu (c) la stabila lui denumire, spre aceasta și (d) la aceea că s-a făcut garantul noului legământ? În ce stă mărturia acestei garanții? Explică textul din Isaia 42 :6! În care două scopuri a servit sângele lui Isus?

29,30.Ce trebuie înțeles prin introducerea sau așezarea noului legământ? Când se va întâmpla aceasta? Ce va însemna aceasta pentru biserică și pentru ce? Arată că le ce se referă Isaia 49:8?

31,32.Arată că are biserica ceva de a face la încheierea noului legământ? Definește că în ce constă „serviciul împăcării” și spune: a) când s-a încheiat acesta ; b) cui a fost încredințat și c) în acest raport, care este poziția și rolul corespunzător al bisericii în prezent.

33.Comparând chipul cu realitatea, arată: a) când, b) unde, c) cu cine și d) în ce împrejurare s-a încheiat noul legământ.

34,35.Folosind chipul de la Sinai, arată că oare biserica va avea parte la introducerea noului legământ!

36,37.Ce a preumbrit preoția legământului legii? ce a arătat serviciul lor de la cort, repetat din an în an? Pentru ce i-a interesat pe creștini introducerea noului legământ și pentru ce îi interesează , în mod deosebit, și acum?

REFACEREA ISRAELULUI

Fără îndoială poporul cunoscut ca fiind copiii lui Israel, care ca neam, a apărut prima dată pe paginile istoriei prin experiențele lor în Egipt, sunt obiectul învățaturii lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Cel mai comun gând al celor din Creștinătate, care astăzi nu acordă nici un fel de importanță Scripturilor, este că capacitatea de lucru care a fost întotdeauna asociată cu poporul evreu a fost cea care i-a separat de celelalte popoare; că s-a întâmplat să ajungă la o cunoaștere clară a unicității lui Dumnezeu și s-au închinat unui singur Dumnezeu, astfel fiind foarte diferiți de alte popoare; persanii făcând excepție; și asta probabil prin comparație și studiu sau pentru faptul că aveau oameni cu o gândire limpede printre ei ca Moise, care a fost un om de seamă și inteligent. Ei au copiat repede și au fost în măsură să proiecteze legi care erau foarte benefice pentru ei și care s-au dovedit întradevăr atât de bune de-a lungul timpului, încât până și popoarele occidentale mai târziu, care în multe privințe erau considerate mult mai avansate față de evreii acelor zile, totuși au găsit avantajos să își bazeze legile pe legislația vechilor izraeliți. Studentul Bibliei, credincios Cuvântului lui Dumnezeu, știe că frica de Domnul este începutul înțelepciunii și vede atât de multă mărturie în Biblie, care se dovedește a fi Cuvântul Dumnezeului cel viu, încât învață din el.

Pentru studentul Bibliei separarea copiilor lui Israel de celelalte națiuni nu a fost o simplă mișcare tribală înăuntrul lor. El știe că își are rădăcina în chemarea părintelui lor Avraam , când Dumnezeu l-a distins față de semenii săi, făcându-i o ofertă. Atunci, lui Avraam care se afla în Caldeea, pământul său de obârșie, i s-a spus că dacă va pleca într-un pământ pe care Dumnezeu i-l va arăta, el îi va da acel pământ și că din acest pământ Avraam va fi o binecuvântare pentru toate familiile de pe pământ. Astfel Dumnezeu l-a legat pe Avraam cu speranța Edenului și seminția lui Avraam cu promisiunea lui Avraam. Dar nu toată seminția a fost inclusă, ci doar copiii lui Iacov, care au fost aleși să fie părtași cu Avraam în țara Canaanului.

Luând poporul lui Israel pentru El și dându-le ocaziile speciale de a-L cunoaște, se poate spune că Dumnezeu a ales un popor și le-a dat oarecum experiențe asemănătoare cu cele pe care le-a avut Adam în grădina Edenului. Acolo a fost testat un individ; acum Dumnezeu testează un popor. Nu este necesar să spunem că Israelul trebuie să fie perfect ca și Adam, în condițiile unei comparații.

Când copiii lui Israel au fost aleși să fie poporul lui Israel, ei erau atunci într-o poziție favorizată în Egipt, sub grija marelui faraon care îl avea pe Iosif ca mâna lui dreaptă și ca executor. În cursul timpului s-a ridicat în Egipt un faraon care nu l-a cunoscut pe Iosif. El nu a acordat atenție istoriei, întrucât nu a avut nici o legătură cu ceea ce Dumnezeu lui Israel a făcut pentru Egipt, salvându-l de distrugere și reorganizându-l prin Iosif. De asemenea, scrierile arată că înșiși izraeliții și-au uitat Dumnezeu și au manifestat puțină credință în promisiuni. Acest lucru este văzut prin faptul că ei l-au respins pe Moise, când i-a ajutat cu orice preț. Moise le-a văzut condiția lor jalnică ; știa că ei ar putea să se apropie de Iehova Dumnezeu, pentru că erau copiii cărora Dumnezeu le-a făcut promisiuni ; el știa că el însuși putea fi la dispoziția lor. Dar când a mers jos la ei ca să vină în ajutorul lor, ei l-au respins și a fost nevoit să fugă pentru viața lui. Ei au preferat să fie robiți în Egipt ,sub loviturile de bici ale conducătorilor lor, decât să caute și poate chiar să dorească binecuvântările legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam.

Asprul și crudul Faraon al aceluși timp nu l-a reprezentat pe Dumnezeu, ci pe Diavolul, care se va împotrivi scopurilor lui Dumnezeu și va oprima poporul lui Dumnezeu. Printr-o serie de plăgi care au venit peste Egipt, Dumnezeu a zdrobit pentru o vreme spiritul crud al Faraonului, iar plăgile au distrus complet atât puterea militară a Egiptului, cât și resursele sale financiare ; de asemenea, prin ele Dumnezeu a distrus prestigiul preoților. Pentru un timp stabilit a existat o confuzie completă în Egipt, din punct de vedere politic, financiar și ecleziastic. Astfel răscumpărarea Israelului din Egipt a fost o imagine a răscumpărării finale a poporului lui Dumnezeu de puterea lui Satan și de condițiile lumii, la momentul venirii lui Isus ca să își stabilească împărăția. Este pe deplin adevărat să spunem că în acest timp, aceia cu adevărat dedicați Domnului știu că a venit momentul răscumpărării.

Istoria izraeliților, generație după generație, arată faptul că ei , ca și popor, au preferat mereu să își urmeze propria cale și să își caute propriile interese, decât să țină cont că Dumnezeu i-a ales și i-a separat de ceilalți pentru scopul Lui. Istoria Israelului de o mie de ani a fost aceea a unui popor privilegiat și neprivilegiat de Dumnezeu, în funcție de credința și de împietrirea inimii lor. Dumnezeu s-a arătat neîncetat prin ei ca popor și prin persoane remarcabile din mijlocul lor (în mod deosebit regi ai Israelului și a lui Iuda), care ,oricât de viclean a fost cursul pe care l-au luat, oricât de înșelătoare a fost influența lor printre oameni, Dumnezeu a fost mereu pregătit să îi primească cu milă și compasiune. S-a considerat că lumea, în momentul nașterii Creștinătății, s-a debarasat de toată istoria trecută din punct de vedere al relației particulare dintre Dumnezeu și orice națiune sau individ. Dar ca să spui acest lucru este ,în totalitate, să nesocotești planul lui Dumnezeu ,așa cum a fost prezentat de Scripturi.

Nu există un argument mai definit sau explicit cu privire la acest subiect, decât cel din capitolul nouă și unsprezece , din Epistola lui Pavel către Romani. În acea epistolă, Pavel arată poziția bisericii, cei aleși, în planul lui Dumnezeu. Apoi se întoarce la întrebarea cu privire la relația evreului cu acel plan și spune : ‘pentru că Dumnezeu a aranjat o strângere în credință pe care Izraelul nu a cunoscut această vreodată, „Dumnezeu este departe de poporul său pe care l-a cunoscut mai dinainte ?” El răspunde la întrebare: „, Nicidecum ”. Pavel nu a spus ca omul creștin să devină evreu, nici că speranța poporului evreu s-a sfârșit pentru că poporul creștin ar putea avea spiritul legii, nici că evreii care l-au acceptat pe Hristos au devenit evrei mai adevărați. Din contră, el arată clar că în momentul în care chemarea specială care aduce biserica lui Dumnezeu la viață și maturitate este completă, binecuvântarea lui Dumnezeu va reveni peste poporul său din vechime. El îi va reintegra nu doar sub binecuvântarea Lui, ci le va reda moștenirea lor cea de demult pe pământul Palestinei, pentru ca el însuși să fie reabilitat în ochii popoarelor. Vezi Ezechil 37 :28 ; 38 :23.

Atunci, Israel reprezenta pe Dumnezeu în lume, pentru a arăta nu doar cum Dumnezeu pedepsește răufăcătorul, ci de asemenea cum are milă de el ca să îl aducă pe căile drepte și să poată primi binecuvântările sale. Israel a fost binecuvântat de Dumnezeu, dar a fost nerecunoscător. Ca și popor a fost rebel. Ei au mers atât de departe până la a-l crucifica pe mesagerul lui Dumnezeu, chiar dacă le-a dovedit că este trimis de Iehova. Dar el a devenit răscumpărătorul lor și mântuitorul lor. În restaurarea lor, ei sunt astfel martorii bunătații abundente a lui Dumnezeu ; și mila care vine peste ei dovedește că Dumnezeu, prin domnia lui, trebuie și va binecuvânta neamurile care nu au păcătuit atât de mult împotriva luminii cum a păcătuit Israelul.

IMPERIUL REGELUI REGILOR

„Regele regilor” este Domnul Isus Hristos, glorificat acum în ceruri. Numele este de trei ori atribuit lui în Sfintele Scripturi. (1 Timotei 6 :16 ;Apoc. 17 :14 ; 19 :16). Ideea expresiei, potrivit Scripturilor, pare să fie în principal aceasta : Omenirea a avut o lungă succesiune de regi care au condus peste ei. Nici unul dintre aceștia nu s-a dovedit satisfăcător, în sensul de a da poporului ce le dorea inima: viață veșnică, libertate și căutarea fericirii în armonie cu Dumnezeu. Prin urmare, dintre toți regii pe care i-au avut oamenii vreodată sau îi vor avea conducând peste ei, Isus Hristos va fi în mod remarcabil Regele, deoarece el se dovedește a fi Conducător, a cărui domnie va aduce „dorința tuturor națiunilor”. Mai mult, în ziua pedepsei lui Dumnezeu împotriva celor mai nedrești și necorespunzătorilor regi ai pământului, Isus va demonstra că este superior lor, prin faptul că îi va înlătura, punând capăt domniei lor peste oameni și luând el însuși stăpânirea, conducerea și domnia, fără rival pentru binecuvântările omenirii.

Scripturile, în mod profetic ,declară că regii pământului vor lupta împotriva lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, că se vor împotrivi în ceea ce va face, dar nu vor avea câștig înaintea lui. Este scris: „ se vor război cu Mielul și Mielul va birui, [De ce?] pentru că este Domnul Domnilor și Regele regilor.” Înaltul Dumnezeu a dat lui Isus puterea și autoritatea să facă acest lucru pentru că, referindu-se la el ca Marele Preot al lui Dumnezeu, Scriptura spune : „ Domnul de la dreapta ta zdrobește pe împărați în ziua mâniei Lui » - Psalm 110 :5.

La scurtă vreme după potopul din zilele lui Noe, mai exact din zilele împăratului babilonian Nebucadnețar, istoria Bibliei arată că Diavolul a avut un imperiu peste pământ. În stabilirea imperiului Fiului său ca Rege al regilor, Iehova Dumnezeu nu imită sistemul politic al Diavolului. Adevărat, din zilele Edenului, scopul mărturisit al lui Iehova a fost să stabilească un imperiu universal peste pământ pentru binele omului. Nu este intenția Lui să folosească forța conducerii omenești pentru a administra acest imperiu, ci ca acest imperiu să ia locul tuturor conducerilor omenești pe care lumea le-a avut până acum. Dumnezeu a cunoscut dinainte cum vor fi organizate conducerile umane, că se vor dovedi a fi un eșec și, prin urmare, el a plănuit că după ce omul se va dovedi clar a fi inapt de a conduce în condiția sa decăzută și sub conducerea lui Satan, atunci va stabili împărăția Fiului său, ca să binecuvânteze toate familiile pământului.

Prin profeți, Dumnezeu a făcut de cunoscut intențiile sale bune cu privire la acest imperiu care va veni. În cursul timpului, Dumnezeu a ascultat cererea evreilor pentru a avea un rege uman, care să conducă peste ei ca reprezentantul lui Iehova și Dumnezeu le-a dat un rege (Osea 13 :11). Evreii au crezut că împărăția astfel stabilită se va dovedi a fi împărăția pe care Dumnezeu o va folosi ca să împlinescă profețiile despre împărăție. Dar s-a dovedit a fi doar un ilustrativă; și anume, a

prefigurată pur și simplu adevăratul și marele imperiu prin care vor veni, în cele din urmă, binecuvântările pentru omenire. Regii evrei s-au dovedit necorespunzători și neascultători de Dumnezeu, din această cauză Domnul a distrus regatul lui Israel și a îngăduit ca mecanismul politic al neamurilor să devină suprem pe pământ. La acea vreme a fost o răsturnare de situație faptul că « vremurile neamurilor », așa cum Isus le-a numit, au început și că Dumnezeu a spus, în esență, că neamurile vor continua să conducă fără întrerupere „ până când va veni cel a cărui drept este dreptul ” și atunci Dumnezeu va da conducerea întregului pământ Lui. Cu alte cuvinte , Dumnezeu se va instala ca împărat sau Rege al regilor.

Dumnezeu l-a folosit în mod special pe profetul Daniel să ofere imagini profetice despre cursul puterii neamurilor lumii, de la imperiul babilonian , până la formarea și prăbușirea Ligii Națiunilor. (Capitolul 2). Daniel a fost folosit ca să arate că, deși Isus va deține conducerea în calitate de Cap al împărăției , vor exista și alții asociați cu el în conducere, adică sfinții lui Dumnezeu. Cu referire la Regele regilor, profetul scrie prima dată : „pe norii cerurilor a venit unul ca Fiul omului, a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și l-au adus înaintea lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și toate limbile: domnia lui este o domnie veșnică, care nu va trece și împărăția lui nu va fi distrusă.” Apoi, după descrierea distrugerii sistemului imperiilor neamurilor, profetul scrie: „și domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică și toate puterile îl vor sluji și îl vor asculta.” Daniel 7 :13,14. Prin urmare, este evident că acești sfinți sunt cei care au călcat cu credință pe urmele pașilor săi, în timpul epocii creștine. Lor, Domnul Isus le-a făcut o promisiune: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și eu am biruit și am stat cu Tatăl meu pe scaunul lui de domnie.” Apoc.3:21.

Cuvântul „imperiu” apare doar o dată în Biblie și asta în legătură cu imperiul persan (Esteră 1:20), dar împărăția lui Hristos va fi, de asemenea, un imperiu. Imperiu înseamnă o vastă deținere a conducerii și exercitarea puterii supreme a suveranității, stăpânirii și controlului. Isus s-a referit la imperiul ce urmează să vină ca fiind împărăția lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu organizează, posedă și exercită puterea supremă peste ea, spre folosul creaturilor sale și ,în mod deosebit, spre folosul omului.

Dumnezeu a lăsat înalta poziție oficială în imperiu Fiului său preaiubit; așadar este pe drept numit împărăția lui Hristos sau guvernarea lui Mesia, Hristosul. Puterea supremă a împărăției vine de la o sursă cerească, adică de la Dumnezeu din cer și, prin urmare, imperiul este după modelul împărăției cerului. Totuși, toate acestea nu înseamnă că Iehova Dumnezeu nu a avut o împărăție înainte. Împărăția sa se întinde peste tot universul; însă condițiile neobișnuite de păcat care s-au ridicat pe pământ au făcut necesar să trateze problemele omenirii printr-un remediu special al împărăției ,confirmând eforturile și activitățile sale îndeosebi pe pământ. Dar cât despre exercitarea puterii suverane a lui Iehova ca Rege peste toată creația, nu există nici o scriere despre aceasta la început.—Ieremia 10:10.

Planurile inițiale ale lui Dumnezeu cu privire la rasa umană nu au privit stabilirea unui astfel de imperiu. Dumnezeu a creat pământul pentru ca omul să locuiască pe el. (Isaia 45 :12, 18). El a făcut omul perfect și după bunul plac, iar acesta era total capabil să domine sau să conducă peste lucrurile pământului, după instrucțiunile lui Dumnezeu. Lucifer, marele heruvim, pe care Dumnezeu l-a pus să conducă peste om în grădina Edenului, a devenit ambițios și a corupt aranjamentul lui Dumnezeu peste pământ. Comițând infamul act de trădare împotriva lui Dumnezeu, el a influențat omul să se ridice împotriva Creatorului său, singurului și adevăratului Dumnezeu ; omul pierzându-și astfel dreptul și viața. Lucifer, ale cărui acțiuni l-au făcut acum Satan, Diavolul, a început imediat

să construiască o organizație imensă, pentru a supune lui rasa umană care se înmulțea și să țină departe mintea omului de Iehova, împiedicând așadar închinarea omului la Dumnezeu și obținând posibil închinarea pentru el.

Înainte ca Satan să își înceapă organizația sa mondială, Iehova și-a mărturisit planul de a stabili un imperiu care să îl zdrobească pe Satan și organizația pe care Dumnezeu a știut dinainte că o va construi Satan. El a promis să facă un aranjament sau o organizație care, asemenea unei femei, să dea naștere sau să producă „sămânța” sau urmașul care va scăpa omul de puterea lui Satan și îl va repune în condițiile sale de viață pe care le avusese în Eden. (Geneza 3:15). În construirea acestui imperiu, Dumnezeu nu s-a grăbit ci, în mod maiestuos ,a înaintat cu munca după bunul său plac. În timpul regilor evrei, Dumnezeu a avut o organizație la Ierusalim. Templul de închinare al lui Dumnezeu a fost construit la Ierusalim, iar pe una dintre colinele Muntelui Sionului a fost construit palatul regelui. Având în vedere aceste caracteristici, numele Sion și Ierusalim sunt folosite în Biblie cu referire la organizația lui Dumnezeu. Romani, capitolul 11, versetul 26, spune clar că Răscumpărătorul omenirii trebuie să vină din această organizație și este normal ca temelia marelui imperiu să fie situată în organizația lui Dumnezeu. Prin urmare, este scris : „De aceea așa vorbește Domnul Dumnezeu : iată pun ca temelie în Sion o piatră, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică ; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă ”. Isaia 28 :16.

Domnul Isus este Piatra de Temelie menționată aici și profetația prezintă fiabilitatea și încrederea noului imperiu peste omenire. Vorbind consiliului evreiesc, care l-a respins pe Isus și l-a adus la crucificare, apostolul Petru a spus: „, s-o știți toți și s-o știe tot poporul lui Israel, că...Isus Hristos din Nazaret pe care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți,...el este piatra lepădată de voi zidarii care este pusă în capul temeliei.” (Fapte 4:10, 11). Astfel Petru îl identifică pe Isus ca fiind Piatra pusă în planurile lui Dumnezeu. Înfruntarea crucii a fost un test crud al loialității lui Isus față de Dumnezeu, dar, prin acest gest extrem, Isus și-a dovedit devotamentul pentru El și pentru programul lui Dumnezeu cu privire la răscumpărarea omului. Acest lucru îl face prețios în ochii Tatălui său. El este cu siguranță „o temelie puternică”, după cum este descris în profetație, Acela care nu poate fi clintit, menținând întotdeauna demnitatea și onoarea numelui cel bun al lui Iehova Dumnezeu. În ceea ce privește instalarea acestei pietre de temelie, Scripturile o plasează în momentul consacării lui Isus lui Dumnezeu, consacrare pe care Isus a făcut-o publică, fiind scufundat în apa Iordanului de către Ioan Botezătorul.

Când spiritul sfânt a apărut în chip de porumbel peste capul lui Isus, Ioan l-a recunoscut ca fiind Hristosul și, din acel moment, Ioan l-a numit „ Mielul lui Dumnezeu care ia păcatele lumii”. Această expresie are legătură cu Apocalipsa 13 :8, care îl numește pe Isus : „Mielul sacrificat de la întemeierea lumii”. Lumea la care se referă aici nu este pământul, ci imperiul, organizația lui Dumnezeu, dedicată lui Dumnezeu să fie credincioasă. Isus a fost în conținut și din punctul de vedere al lui Dumnezeu ca și un sacrificiu, asemenea unui miel proaspăt junghiat și gata să fie pus pe altarul lui Dumnezeu ca o jertfă. Apoi, acolo, în vremea dedicării lui Isus, a avut loc în mod normal întemeierea noii lumi sau a imperiului. Prin urmare, Isus a predicat ulterior: „Împărăția cerului este aproape.” Nici o piatră din vârful unghiului, nici o piatră de temelie nu este o clădire întregă, dar fiecare este câte o piatră esențială în construirea mai multor pietre. Această imagine arată ,așadar, că Isus ,care este atât o temelie, cât și o piatră de vârf, nu va fi singur în construirea organizației lui Dumnezeu, ci mulți alții vor fi asociați cu el în guvernarea imperiului. Există și alte pietre în construcția lui Dumnezeu.

Așa cum Iehova Dumnezeu a plănuțit, selectat, testat și perfectat Temelia și piatra din capul unghiului, tot așa și Isus face același lucru cu celelalte pietre pe care le folosește în structura lui. Plănuțind pentru imperiu cu mult înainte și fiind atât de precaut și atent în pregătirile lui, el trebuie să

aibă ceva foarte mare în minte. Este o realitate faptul că acordă prima și cea mai mare atenție calității aceluia care vor ocupa poziții oficiale în imperiu. Acest lucru se datorează faptului că scopul său nu este acela de a ține omenirea într-o structură de pură supunere forțată, ci să aibă treburile și interesele oamenilor credincioși fidel administrate, astfel încât să le aducă în dreptatea în care ei vor alege cu bucurie pentru ei înșiși să facă voia lui Dumnezeu și să trăiască în armonie cu el. Este uluitor faptul că, pentru un imperiu atât de diferit față de orice a văzut pământul până acum, Dumnezeu a trebuit să selecteze din rândul bărbaților și femeilor pe aceia care urmează să fie asociați cu Regele regilor. Dumnezeu îl folosește pe Isus ca reprezentantul său în realizarea selecției. De la învierea și înălțarea lui Isus, Dumnezeu s-a bazat pe bărbații și pe femeile care au crezut în Dumnezeu, așa cum Avraam a avut și care sunt socotiți, prin urmare, a fi copiii seminței lui Avraam. (Galateni 3:7). Scripturile prezintă această chestiune spunând: „pe lângă asta, El nu vine în ajutorul îngerilor, ci în ajutorul seminței lui Avraam.” (Evrei 2:16, Diaglott). Scrierile Scripturilor arată că numai o parte mică din această sămânță vor fi luați dintre sămânța naturală și trupească a urmașilor lui Avraam. Legătura trupească nu este punctul decisiv; credința este ceea ce explică de ce oportunitatea de a deveni parte din „sămânța lui Avraam” ar putea fi dată deschis neamurilor, după ce poporul evreu a refuzat șansa minunată, prin necredință. Isus a pus peste discipolii săi marea importanță a acestei chestiuni, în momentul în care a spus: „Aveți credință în Dumnezeu.”

Dumnezeu își arată marea bunătate celor care se bazează cu adevărat pe Cuvântul lui. Ei trebuie să aibă încredere în Cuvânt și să accepte că , deși nu o să înțeleagă dintr-o dată toate porțiunile Cuvântului, doar treptat vor ajunge la o deplină înțelegere, după cum spiritul lui Dumnezeu își dezvăluie înțelesurile către aceștia. Discipolii lui Isus au început prima dată să priceapă învățăturile fundamentale ale celui Cuvânt după ce spiritul sfânt a fost revărsat peste ei în ziua de Rusalii (Cincizecimii), la cincizeci de zile după învierea lui Isus. –Fapte 2.

Poporul evreu a fost ,în general, vinovat de necredință și ,prin urmare, de neascultare. Ei sau ,mai exact, liderii lor prețioși și religioși, au crezut că zidesc un imperiu; și au așteptat ziua în care Mesia va veni și va domni, făcându-i conducători ai pământului. Dându-și prea multă importanță, ei au dorit și s-au pretins a fi cei aleși să ia deciziile în locul lui Mesia, în loc să accepte pe Cel pe care Dumnezeu l-a ales. Așadar, când Dumnezeu l-a pus pe Isus în poziția de Piatră de Temelie ,aducându-l proeminent în atenția evreilor în momentul în care a intrat în Cetatea Sfântă pe spatele asinului, liderii evrei l-au respins cu trufie și au îndemnat oamenii să facă același lucru. Ei au mers mai departe, făcând mai mult rău, prin faptul că au complotat la omorârea lui Isus și prilejuind crucificarea lui. (Isaia 53 :3 ; Ioan 1 :11, 12).

Astfel, așa-zișii constructori au refuzat Piatra lui Dumnezeu. Cu toate acestea Dumnezeu l-a făcut Piatra din vârful unghiului, înviindu-l din morți ca o ființă glorioasă și punându-l în drepturi în calitate de mâna lui dreaptă în ceruri. (Psalmul 118 :22. 23 ; Matei 21 :42, 43). Respingerea evreilor a Petrei de vârf nu întârzie în nici un fel pregătirile pentru construirea imperiului glorios al lui Dumnezeu ; Dumnezeu a luat pur și simplu oportunitățile de la națiunea lor și le-a dat unui popor care duce mai departe roadele credinței. Scripturile spun că toți ceilalți membri ai împărăției sunt pietre care sunt folosite de Hristos Isus, Piatra de Temelie. Apostolii lui Isus sunt ,în mod normal, cei mai strâns conectați cu el în preoția lui împărătească și au fost special numiți ca apostoli ai săi, folosiți de Domnul în construirea adevăratei biserici creștine în zilele sale de început. Acești apostoli sunt numiți, de asemenea, profeți, deoarece un adevărat profet al lui Dumnezeu, în timpul epocii creștine, este acela care mărturisește prin autoritate divină planurile și împărăția lui Dumnezeu. În această privință Pavel, care a fost unul dintre apostolii săi, spune în scris creștinilor : „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind

Hristos. În el toată clădirea bine încheată crește ca să fie un templu sfânt în Domnul și ,prin El, și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu prin spirit. (Efeseni 2 :19-22). În Apoc.21 :14 imperiul este simbolizat ca fiind o cetate și citim : « Zidul cetății avea doisprezece temelii și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. » Domnul Isus Hristos este Piatra din capul unghiului și apostolii Mielului sunt cele doisprezece pietre de temelie. 1 Petru 2 :6.

Nici un om sau grup de oameni, ori vreo organizație făcută de om, nu alege membrii imperiului lui Dumnezeu. Dumnezeu își rezervă alegerea acestora pentru el însuși și îl angajează pe Fiul său în munca de selecționare.(Efeseni 1:4; 2 Tesaloniceni 2:13; Iacob 2:5; 1 Petru 2:4). Nici un om nu se poate invita sau să se nominalizeze la acel imperiu, nici măcar Isus nu a făcut acest lucru, după cum specifică în Evrei 5:4, 5 spunând: „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Hristos nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce i-a zis : „ tu ești Fiul meu, astăzi te-am născut .” Așadar, putem fi siguri că auto-proclamații clerului creștinătății nu vor face parte din membrii împărăției sau vreun preot, cleric al unei secte bisericești, nu are puterea de a chema un păcătos să devină parte din împărăția lui Dumnezeu și apoi să îl aleagă în acel scop. Doar Scripturile pot servi ca ghid despre cum sunt chemați și aleși membrii împărăției . Singura cale a păcătoșilor să vină la Dumnezeu este prin Isus Hristos, după cum a declarat : „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6). Ordinea scripturală de a veni la Dumnezeu, prin Isus Hristos, este următoarea: Cunoaștere, credință, consacrare lui Dumnezeu și justificare. Cunoașterea trebuie să precede credința și, deci, credința înseamnă să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu și apoi să te bazezi pe el.

Romani 10:17 spune: „Astfel credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu.” Din Cuvântul lui Dumnezeu omul învață că s-a născut un păcătos, că nu există alt nume dat sub cer prin care să poată veni la Dumnezeu, doar prin Isus Hristos. El învață că Isus a murit pe cruce pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă șansa la viață veșnică. (Ioan 3:16, 17). Cunoașterea acestui lucru aduce pe om la Isus. El învață că Isus este Răscumpărătorul și că pentru a-l mulțumi pe Dumnezeu el trebuie să urmeze indicațiile pe care Domnul Isus le arată. Așadar, el trebuie acum să aibă credință și primul lucru de mare importanță este să creadă că Iehova există și că îi va răsplăti pe cei care îl caută cu sârguință. (Evrei 11:6). La aceasta Isus spune: „dacă dorește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să își ia crucea și să Mă urmeze.” Matei 16:24.

Să se lepede de sine înseamnă să se predea de bună voie și în totalitate lui Dumnezeu, fiind de acord să facă voia lui Dumnezeu și, în același timp, să aibă încredere în meritul sacrificiului lui Hristos Isus. Aceasta este consacrare. Isus a făcut acest lucru în momentul în care a venit la Ioan să îl scufunde în apă, pentru că este scris despre el: „vin să fac voia lui Dumnezeu.” Acesta este un acord în care ,ulterior, omul își va exercita puterile voinței sale în armonie cu dorința lui Dumnezeu și își va folosi mintea pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu și apoi de a o împlini. Domnul Isus prezintă acum omul care este dedicat lui Iehova și Iehova Dumnezeu ca judecător hotărăște dacă cel astfel prezentat are sau nu dreptate. Are loc apoi justificarea, deoarece justificarea înseamnă să se facă dreptatea lui Dumnezeu. Prin urmare, Scripturile arată trei lucruri distincte și separate necesare pentru justificare: (1) credința; (2) imputarea sângelui lui Isus; și (3) determinarea judiciară a lui Iehova Dumnezeu; așa cum este scris: „Așadar, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5:1). „Cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.” (Romani 5:9) și „Dumnezeu este acela ce-i socotește neprihăniți.” Romani 8:33. Între perioada Cinzecimii și finalizarea clasei imperiului, justificarea este pentru scopul de a permite celui astfel justificat să își sacrifice toate prospectele și speranțele pământești, în special dreptul său de a trăi pe

pământ; ca astfel să poată participa la învierea cerească și la domnia cu Hristos în calitate de membru al imperiului. (2 Timotei 2:11; Apoc.20:6). Acestea fiind adevărate, justificarea de către Iehova este în realitate o chemare sau o invitație a membrilor în împărăție sau imperiu. În legătură cu aceasta, Dumnezeu urmează chemarea, prin crearea celui justificat prin spiritul său sfânt. Spiritul lui Dumnezeu este o putere invizibilă pe care el o folosește ca să își ducă mai departe scopurile sale sfinte. A crea înseamnă a începe; și crearea sau începerea s-a referit aici la o speranță a vieții sau la o moștenire incoruptibilă în cer. Dumnezeu dă la o astfel de persoană Cuvântul său al adevărului. Apoi își folosește puterea sa invizibilă ca să opereze asupra celui căruia îi dă Cuvântul său, începând transformarea aceluși născut în felul acesta după placul lui Hristos Isus, Piatra din Vârful Unghiului. Așadar, putem înțelege Scripturile (Iacob 1:18), în care se spune: „El de bunăvoie ne-a născut prin Cuvântul adevărului ,ca să fim un fel de pârgă a făpturilor lui.” Vezi, de asemenea, și 1 Petru 1:2-5. Cel născut din spiritul sfânt este o făptură nouă, după cum spune clar în 2 Corinteni 5:17 ; speranța lui de viață este pe plan spiritual cu Hristos Isus. El este socotit mort ca ființă umană, deoarece dreptul său de a trăi ca om s-a încheiat în momentul în care Dumnezeu l-a acceptat ca sacrificiu. (Coloseni 3:2, 3). El trebuie acum să fie zidit ca piatră vie în templul lui Dumnezeu, dacă va fi membru a liniei regale și participant în marele imperiu. Deoarece el doar acum își începe viața ca și creatură nouă, se vorbește despre el ca despre un copil nou născut; și adresându-se astfel, apostolul Petru spune: „și ca niște copii nou născuți, să doriți laptele duhovnicesc și curat, ca prin el să creșteți spre mântuire ; dacă ați gustat într-adevăr ce bun este Domnul. Aproiați-vă de El, Piatra vie, lepădată de oameni ,dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu ; și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:2-5.

Cel astfel desemnat ca o piatră vie va fi zidit în construcția lui Dumnezeu și, prin urmare, uns de spiritul lui Dumnezeu. A unge înseamnă a desemna într-o anumită poziție în imperiu. Scriptura, în 2 Corinteni 1 :21 spune : „și cel ce ne întărește împreună cu voi în Hristos și care ne-a uns, este Dumnezeu.” Cei unși sunt puși să reprezinte pe Iehova și pe Domnul Isus Hristos. Promițându-le împărăția lor, Dumnezeu îi socotește ca fiind cei unși și o parte din împărăția cea nouă, a imperiului sau a națiunii. Așadar, apostolul declară cu privire la ei : „, dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat să fie al lui ,ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumină.” (1 Petru 2 :9). Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul lor. Acesta le spune că nu trebuie să se conformeze sau să se modeleze după această lume, deoarece Satan este dumnezeul acestei lumi. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” –Romani 12:2.

Procesul de transformare este dus mai departe de cooperarea creștinului, zidindu-și mintea prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Din acesta el vede voia lui Dumnezeu și prin asta el dovedește ce este bun, acceptabil și după voia lui Dumnezeu. Din aceasta se poate vedea cu ușurință faptul că Dumnezeu nu va face pe nimeni membru al imperiului, doar dacă este în deplină și completă armonie cu Domnul Isus, Piatra din vârful unghiului. Acest lucru este exact ceea ce citim în Romani 8 :29, unde declară : „și pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului său, pentru ca el să fie Cel dintâi născut dintre mai mulți frați.” Aceasta înseamnă că fiecare, care va fi în cele din urmă un membru al aceluși imperiu, trebuie să se asemene tot mai mult cu Domnul Isus, fiind în fiecare zi transformat prin virtutea spiritului lui Dumnezeu care lucrează în el și să facă voia lui Dumnezeu.—2 Corinteni 3 :18.

În îndemnarea creștinilor de a nu se conforma lumii, Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește cuvântul « lume » cu înțelesul de pământ. Lumea înseamnă oamenii acestui pământ organizați în

forme de guvernare ,sub supervizarea unui suveran invizibil; și în acest caz suveranul este Satan, dușmanul lui Dumnezeu. (2 Corinteni 4:3, 4). Diavolul este prințul sau conducătorul acestei lumi. (Ioan 14:30). El este inamicul Domnului Isus Hristos și inamicul oricui care încearcă să facă voia lui Dumnezeu. Cel care va face parte în cele din urmă din imperiul lui Dumnezeu trebuie, prin urmare, să nu iubească această lume, implicit metodele și sistemele sale. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume . Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.”(1 Ioan 2:15-17). Cei care se vor dovedi până la sfârșit credincioși divinei îndrumări, vor fi socotiți biruitori și vor împărți imperiul cu Isus, Regele regilor. La aceasta Isus spune: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și eu putere de la Tatăl Meu.” Apoc. 2 :26, 27.

Satan, suveranul aceste lumi, este un înșelător și a încercat să orbească oamenii, lucrarea și planurile lui Dumnezeu în timpul Creștinismului și astfel să îi împiedice să gândească și să muncească în armonie cu Iehova Dumnezeu. În așa numita Creștinătate, Satan a continuat munca de înșelare în mare măsură prin intermediul unei organizații pseudocreștine, pe care Scripturile o etichetează cu numele de antichrist. Antichrist înseamnă ceva care se pretinde a fi înlocuitor al lui Hristos și care este, prin urmare, opus lui Hristos. Organizația anticreștină ia pe nedrept pentru sine numele lui Dumnezeu și al lui Hristos, iar biserica în scopul de a înșela. Ea se distinge prin ipocrizia religioasă notorie. Are propriul cler auto-proclamat și orbește oamenii de Adevărul lui Dumnezeu, prin împiedicarea grotească a învățăturilor Bibliei. Astfel a adus Cuvântul lui Dumnezeu în ocară. A încercat ,de asemenea, să conducă oamenii implicându-se în politică. Normal, se pretinde a fi foarte indignată de cei care îl reprezintă cu adevărat pe Domnul și care sunt cu adevărat membrii ai împărăției cerești și s-a opus întotdeauna, persecutându-i și denaturându-i. Astăzi, cei care sunt cu adevărat moștenitori ai împărăției , vestesc cu bucurie prin cuvântul gurii, prin pagini scrise și prin radio că lumea lui Satan este spre sfârșit și că divinul și invizibilul Hristos s-a întors și împărăția sa este acum stabilită, conform împlinirii profeției rostite de El în legătură cu aceasta. Dar antichristul, îndeosebi clerul său, nesocotește acest mesaj, nu intră în armonie cu el și astfel nesocotesc Regele și împărăția sa. Așadar,acest antichrist trebuie distrus; și Hristosul va face acest lucru, prăbușindu-se peste el ca o Piatră și zdrobindu-l până în țărână. (Matei 21:44). Atunci marele imperiu pământesc, împărăția lui Dumnezeu, prin Hristos va fi dezvăluită în toată puterea și gloria ei și apoi vor urma binecuvântările tuturor familiilor de pe pământ, vii sau moarte.

CEREREA ANUALĂ PENTRU SERVICIUL CONFERENȚIAL IBSA

Legat de Mai, primelor grupe de Studenți ai Bibliei din fiecare an, li se cere să își reînnoiască cererea de lectori IBSA pentru următorul an. O invitație este adresată tuturor grupelor pentru a-și reînnoi cererea în acest moment, pentru ca Societatea să își repartizeze vorbitorii în acord cu aceste cerințe. Este de datoria secretarului grupei să aducă această chestiune în atenția grupei și să îi pună să voteze, iar apoi să comunice imediat Radioului și Departamentului de Conferință rezultatul votului și ,pe cât posibil, răspunsul la toate întrebările de mai jos.

Numărați fiecare răspuns să corespundă cu numărul întrebărilor. Scrieți cât de clar posibil, vă rugăm, în așa fel încât însemnările să fie corecte. Dați adresa străzii unde este cazul și nu numărul cutiei oficiului poștal, deoarece telegramele nu pot fi trimise către o adresă de cutie poștală. Datorită

importanței timpului și a activităților numeroaselor stații de radio din toată țara, s-a constatat o creștere a dorinței din partea publicului de a auzi adevărul. Desigur, cel mai eficient mod de a pune adevărul în mâinile oamenilor este prin a cerceta această literatură; prin urmare, este sugerat ca unde este posibil, zilele săptămânii și duminica înainte de masă să fie dedicate lucrării de dezbateri. Grupele ar trebui să aibă un supliment de cărți la îndemână pentru acest scop.

Societatea are o înțelegere să furnizeze suplimente grupelor pe credit și să fie plătite când sunt vândute. Întâlnirile pentru prieteni sau publice pot fi ținute seara, în timpul săptămânii, după-masa și în serile de Duminică. Sfătuim ca nici o întâlnire publică să nu fie ținută acolo unde se știe că va fi un eșec și să se irosească, atât timp, cât și bani. Prietenii se bucură oriunde să se întrețină cu acești lectori care așteaptă doar hrană bună și o cameră confortabilă, unde să se poată odihni. Ei călătoresc pe cheltuiala Societății, ca și reprezentanții săi. Vă rugăm să răspundeți la cât mai multe dintre întrebările următoare:

- (a) Specificați numărul de Studenți ai Bibliei din grupa voastră, care sunt în acord cu lucrarea Societății.
- (b) Sunt susținute întâlniri săptămânale?
- (c) Dați adresa completă și numele sălii sau a casei unde au loc întâlnirile duminicale.
- (d) La ce ore au loc întâlnirile de Duminică ?
- (e) A avut loc votarea pentru invitația vorbitorilor ?
- (f) Și-au ales membrii grupei voastre liderii în acord cu Volumul 6, capitolele 5 și 6 ?
- (g) Dați numele și adresa completă al secretarului grupei.
- (h) Dați numele și adresa unei alte persoane căreia putem să îi trimitem înștiințare.
- (i) Dați numele stației de tren la care trebuie să coboare vorbitorul.
- (j) La ce distanță de stație este locul de întâlnire ?
- (k) Dacă se află la o distanță mare de stație, va fi vorbitorul dus cu o mașină sau alt mijloc de transport ?

Societatea dorește să servească tuturor grupelor și celor câtorva izolate și îndeamnă pe toți să răspundă cerințelor lor. Datoriile acestor lectori sunt să asiste prietenii în chestiunile spirituale, să îi sfătuiască, ajute și să îi întărească, susținându-i în interesele lor ca și creaturi noi.

SPERANȚA LUI DUMNEZEU PENTRU 1928-1929

Lucrarea Societății Bibliei Turnul de Veghere este de a predica evanghelia împărăției lui Mesia. Fiecare copil dedicat al lui Dumnezeu are privilegiul de a participa la această lucrare. Fratele Russell a subliniat întotdeauna lucrarea din timpul anului, în măsura în care Domnul a oferit bani prin copiii săi devotați. Noi continuăm să urmărim acel exemplu în biserică. Fiecare dintre cei care au fost luminați de adevăr înțelege faptul că această binecuvântare vine la el ca un dar plin de har ; și cine are un zel pentru Domnul apreciază privilegiile sale de a dăruia timp, energie și bani în răspândirea mesajului altora. Unii nu sunt binecuvântați cu darul de a merge și a transmite acest mesaj celorlalți, dar sunt binecuvântați cu bani pe care ei doresc să îi folosească în slujba Domnului ca, în cele din urmă, aceste suflete flămânde să fie hrănite cu adevărul scump, așa cum am fost și noi hrăniți. Obiceiul de a pune deoparte în fiecare săptămână ce poate fi folosit în slujba Domnului s-a dovedit întotdeauna benefic pentru cel ce oferă. Un anunț pentru Societate pe care sperați atât de mult să îl dați, ne permite să organizăm lucrarea, în funcție de ceea ce este așteptat. După primirea acestui anunț, *Turnului de Veghere* cu amabilitate să scrie două bilete identice. Unul dintre acestea să

fie pus deoparte pentru voi, ca un remember a ceea ce ați promis ; celălalt să fie trimis nouă. Sau, dacă preferați, puneți-l în formă de scrisoare, păstrând o copie pentru interesul vostru. Vă sugerăm să fie scrută și să nu conțină nimic altceva înafară de următoarele :

Prin harul Domnului sper să fiu în măsură să ofer pentru lucrarea lui de propovăduire a Cuvântului Său pe perioada anului următor suma de Voi achita această sumă când voi considera de cuviință, după cum Domnul mă va ajuta să propășesc.

Semnătura

Cu amabilitate adresez acest billet Turnului de Veghere, Departamentul financiar, strada Adams nr 117, Brooklyn N.Y.

Frații care au reședința înafara Statelor Unite trebuie să scrie respectivele lor servicii în țările în care locuiesc și să trimită „Speranța lui Dumnezeu” către asemenea birouri. De unii singuri nu putem face nimic, dar suntem încredințați că rugăciunile celor dreți vor cântări mult. Așadar, vă rugăm fraților să le aduceți zilnic înaintea tronului de bunătate cerească, ca să putem găsi cu înțelepciune și îndurare un folos bun al banilor în răspândirea evangheliei spre gloria Domnului și să împlinim lucrarea ce ne-a fost încredințată.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Mai 1928

Nr. 10

Noul legământ

(Continuare)

„Ci v-ați apropiat de muntele Sion, cetatea Dumnezeului celui viu, care este Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, cari alcătuiesc adunarea în sărbătoarea a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, cari este judecătorul tuturor, de spiritele dreptilor ajunși la desăvârșire, de Isus care este mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” Evrei 12:22-24.

IEHOVA a așezat cortul mărturiei în pustiu, ca în legătura cu el să fie îndeplinit serviciul dumnezeiesc. În ziua de ispășire a lui Israel marele preot, singur, a intrat în sfânta-sfintelor, ca acolo să facă ispășire pentru păcat. Sfânta sfintelor a închipuit cerul însuși. După ce Isus Christos a fost înviat din morți s-a ridicat la cer, ca acolo să se prezintă cu jertfa pentru păcat. „Căci nu în locul preasfânt, făcut de mâni a intrat Christos, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu...Acum dar...s-a arătat o singură dată spre desființarea păcatului, prin jertfa sa”. Evrei 9 : 24,26.

2. Prețul de răscumpărare a fost câștigat prin moartea omului Isus. Aceasta este acea valoare jertfită, pe care a închipuit-o sângele vărsat, și aceea ce Marele preot, Isus Christos, a adus în cer, ca acolo să fie folosită în armonie cu voința lui Dumnezeu. Cum putem să decidem că ce este voința lui referitoare la modul întrebuintării acestei valori de jertfă?

3. Știind aceea că serviciul cortului din pustiu a preumbrit serviciul cortului adevărat, chipul îl folosim spre aceea, ca să scoatem la iveală, ce este adevăratul înțeles real. În ziua de ispășire anuală a lui Israel era junghiat un vițel, a cărui sânge ,ducându-l marele preot în sfânta sfintelor, a stropit cu el acolo, ca să facă ispășire pentru sine și casa sa. (Levetic16 :6). „Pentru sine” înseamnă că pentru aceia cari vor deveni membrii sub-preoțimii ,care este corpul său. „Casa sa” înseamnă pe aceia membrii ai casei credinței, cari afară de corpul său, sub-preoții au fost îndreptați și concepuți de spirit. După sfârșitul acestei ceremonii, marele preot s-a întors în curte și a junghiat țapul de ispășire pentru popor, al cărui sânge l-a adus în sfânta sfintelor, unde a făcut ispășire pentru păcatele poporului ,prin aceea că și cu acest sânge, a stropit acolo, după cum a făcut cu sângele vițelului. (Levetic16:15).

4. Aceste jertfe erau repetate din an în an, în ziua de ispășire a lui Israel. În aceste jertfe, sângele vițelului a ilustrat singur sângele vieții lui Isus Christos vărsat. Sângele țapului a închipuit pe membrele corpului lui Isus Christos, care prin legământul de jertfă au devenit părtași sacrificiului lui Isus Christos. Deci, în substanță, sângele în amândouă cazurile a ilustrat sângele lui Christos, dar în țap ,în chip deosebit, era ilustrată biserica în Christos. Atât vițelul, cât și țapul au fost junghiați

în curte, care închipuia că aceia pe care acestea i-a preumbrit, vor fi omorâți pe pământ; iar cu sângele lor va fi stropit chiar în cer, care era ilustrat prin sfânta sfintelor.

5. Privind în realitate chipul vedem, când Isus s-a suit în cer, valoarea sacrificiului său, care a fost reprezentată prin sângele vițelului, a prezentat-o și a stropit cu ea acolo pe scaunul milei, să facă ispășire pentru membrii corpului său și pentru membrii casei credinței. La Rusalii s-a început alegerea și junghierea țapului Domnului, care a decurs în tot timpul creștinătății sau timpul sacrificiului.

6. Ce s-a întâmplat în decursul acestui timp în legătură cu legământul nou? Membrii corpului au servit spiritul aceluia legământ, vestind planul voinței lui Dumnezeu de a binecuvânta toate familiile pământului. Când timpul de sacrificare, desemnat prin țapul Domnului va fi împlinit, atunci, pe cum arată – sângele lui Christos(înțelegând în el și membrii) trebuie să fie prezentat și tradus spre ispășire pentru păcatele poporului. Ce dar este de făcut în legătură cu legământul nou? Sângele va servi ca bază de încheiere a noului legământ? Nu, fiindcă acest legământ a fost încheiat atunci când Isus a fost pe pământ. Spre sigilarea noului legământ va fi folosit sângele? Desigur, că nu! Fiindcă la timpul încheierii lui fost făcut sigur, pentru că Isus s-a făcut garantul lui. Nu este vorba nicăieri în Scripturi despre sigilarea legământului.

7. De ce trebuie dar jertfă la sfârșitul timpului? Pavel zice: „Va-ți apropiat, de muntele Sion și de Isus mijlocitorul legământului nou și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. (Evrei 12 :22- 24) Legământul era deja încheiat, când Pavel a scris aceasta: „Acum însă a dobândit un serviciu cu atât mai înalt; cu cât este mijlocitorul unui legământ mai bun, care este așezat pe baza promisiunilor mai bune.” Evrei 8:6.

Introducerea

8. Dacă jertfa pentru păcat, cea pentru popor va fi isprăvită, atunci a sosit timpul introducerii noului legământ. Legământul legii a fost încheiat în Egipt și a fost introdus la muntele Sinai, care a închipuit muntele Sion. (Evrei 12 :22) Acest chip arată aceea că legământul nou a fost încheiat pe pământ și pe muntele Sion, chiar în cer trebuia să fie introdus. Stropirea sângelui de introducere se face în cer. (Evrei 12 :24). Cu ocaziunea introducerii legământului legii la Sinai, Moise a stropit cu sângele cartea și poporul. „după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul (Evrei 9 :19) (vezi Exod 24 : 6—8). Cartea legii reprezenta voia lui Dumnezeu exprimată, fiindcă El a dictat-o. Așa cum Moise a citit lui Israel cartea legământului , așa și Christos a vestit lui Israel și la toată omenirea deciziunile (hotărârile) noul legământ, prin care va deschide calea înaltă pentru viață. Până când ține legământul de sacrificiu, numai biserica singură este supusă voii lui Dumnezeu exprimată. Legea pentru omenire va fi dată atuncea când noul legământ va fi introdus.

9. Când s-a introdus legământul legii, poporul, care a fost eliberat din Egipt, a fost la picioarele muntelui Sinai. Când se va face introducerea noului legământ, poporul va fi deja eliberat din lume (organizația lui Satan), care a fost preumbrită prin Egipt și va fi la picioarele muntelui Sion, care este muntele lui Dumnezeu, adică va fi supus îndrumărilor împărăției lui Dumnezeu.

Părtași la ceremonie

10. Cine va fi prezent la introducerea noului legământ? Pavel ,vorbind către biserică, a zis: „ Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de adunare în sărbătoare a îngerilor”. (Evrei 12:22). Nu este permis să uităm că muntele Sion, asemenea muntelui Sinai, închipuiește locul introducerii noului legământ. „ Cetatea viului Dumnezeu” este împărăția organizației dreptății. Conform Scripturilor va fi de față și o nenumărată oaste de îngeri. Sub desfășurarea și dezvoltarea planului dumnezeiesc, acești îngeri curăți, sfinți, puternici și credincioși, consacându-se pe sine cu totul lui Dumnezeu, și-au împlinit serviciul. Lui Dumnezeu îi place ca acești credincioși să fie prezenți la încheierea aceluia legământ, al cărui scop este acela ca prin el să împace omenirea cu sine. Apoi Pavel amintește adunarea generală a celor întâi născuți, care arată aceea, că biserica atunci va fi completă. Marele Dumnezeu Iehova, Cel mai înalt judecător, își va descoperi acolo prezența sa. Acolo va fi Isus, mijlocitorul legământului nou, cea mai înaltă persoană lângă Iehova din tot universul. Așa este arătat, că la introducerea legământului, cei doi contractanți competenți sunt Iehova și Isus. Cei 144.000 de credincioși învingători, atunci vor fi împreună moștenitori cu Isus Christos în glorie; uniți cu el vor compune mijlocitorul întrunit. Aceasta glorioasă ceată va fi compusă din 144.000 membri, din Isus și familia sa oficioasă. Aceștia, ca sub-preoții lui Isus, vor lucra împreună cu el și sub direcția lui. Acești subpreoți , așa se vede, au fost preumbriți prin Aaron, Nadab și Abihu, care au fost consortii lui Moise în timpul introducerii legământului legii.

11. Avraam, Isaac, Iacob și ceilalți eroi ai credinței, pe care îi numim „vrednicii din vechime” ,vor fi de față și vor participa la ceremonie? Va fi de lipsă oare, ca legământul nou să fie introdus și să funcționeze înainte de ce acești credincioși fideli vor fi treziți din morți? Nu, fiindcă marele preț de răscumpărare acomodat drept jertfă pentru păcat, asigură învierea lor. Noul legământ nu are a face nimic referitor la scularea lor din moarte. Acești oameni vrednici, care au fost credincioși până la moarte, au primit bună mărturie (dovadă) de la Dumnezeu. Prin credință au văzut ziua lui Isus Christos și s-au bucurat de ea. Pavel zice: „Fără de noi (biserica) să nu ajungă la desăvârșire”. (Evrei 11:40). Din acesta urmează aceea că biserica va fi completă. Când toți aceia cari au fost primiți în legământul de sacrificiu și au sfârșit cursul lor, atunci sosește timpul potrivit spre aceea ca vrednicii din vechime să fie readuși.

12. Fiindcă Scriptura arată că la încheierea noului legământ va fi de față adunarea generală a bisericii, să vede pozitiv că cu câțva timp mai înainte biserica trebuie să fie completată. Pentru ce să nu fie vrednicii din vechime de față și de ce să nu ia parte în ceva mod la ceremoniile acestei mari ocaziuni? La introducerea legământului legii nu numai Aron și alții din ramura preotească au fost de față, ci și șaptezeci din bătrânii lui Israel au fost de față și au luat parte cu Moise. „Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui. El nu și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut”. Exodul 24:9-11.

13. Aceștia „șaptezeci” au fost oameni cu renume și în acest text sunt numiți „nobili”, care însemnează căpetenii sau oameni aleși. Pe cine au preumbrit aceștia, dacă nu pe credincioșii vrednici din vechime, amintiți în vechiul testament și de Pavel în epistola sa scrisă către Evrei? Unii dintre acești credincioși nu au aparținut lui Israel, fiindcă au trăit înainte de alegerea lui Israel. Pentru aceea ei, la introducerea noului legământ ,vor fi reprezentanți ai lui Israel și ai omenirii. Este de notat că în textul de mai sus, scrie: „Și văzură pe Dumnezeu și mâncară și beură.” Nu că doară vor vedea cu ochii naturali corpul glorios al lui Iehova, ci ei vor putea vedea descoperirea puterii Lui și vor înțelege deplin înștiințarea ei.

14. Pavel ,descriind adunarea, zice: „Și de spiritele dreptilor care au ajuns la desăvârșire”. (Evrei 12:24). Acei oameni credincioși și fideli din vechime, din cauza credinței și credincioșiei lor, s-au îndreptat (au fost făcuți drepti). Când jertfa de răscumpărare, ca jertfa pentru păcatul oamenilor, se va aplica pentru ridicarea (luarea) neputinței, corespunzător legii ,acela va fi timpul când sufletul (spiritul) sau puterea de viață a acestor oameni va fi făcută desăvârșită. Aceasta este o dovadă pe mai departe la aceea, că vrednicii din vechime vor fi de față la introducerea noului legământ. Ei nu vor fi în cer, ci pe pământ, isprăvind o lucrare specială la introducerea legământului.

Ceremonie minunată

15. Ceremoniile de la muntele lui Dumnezeu Horeb, care s-au făcut cu ocaziunea introducerii legământului legii, au preumbrit introducerea noului legământ pe muntele Sion, muntele lui Dumnezeu sau organizațiunea a sa. Așa se vede că despre aceasta nu încapă nici o îndoială. Pavel pe aceste două le leagă direct. Cât de mare și puternic va fi ritualele sau ceremonie acolo, numai așa putem să ne închipuim, dacă privim ceea ce s-a întâmplat pe muntele Sinai. Atunci Iehova , și-a descoperit prezența Sa pe munte „au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere.” (2 Moise 19:16) Pavel, referindu-se chiar la aceste lucruri zice: „Nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul, care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: "Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata." Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare, încât Moise a zis: "Sunt îngrozit și tremur!" Evrei 12 :19—21.

16. Ce întâmplări se pot dar aștepta atunci la introducerea noului legământ? Îngerii cerești se vor aduna acolo. Biserica celor întâi născuți va fi acolo. Isus gloriosul mijlocitor și subpreoții lui vor fi acolo, dar mai presus de toate Iehova Dumnezeu. Dar nici unii nu vor fi văzuți ochilor omenești, Dumnezeu însă de multe ori și-a făcut de cunoscut prezența sa prin arătarea puterii sale. Vrednicii din vechime, înviați atunci pe pământ (probabil în Ierusalim) ca oameni desăvârșiți, încă vor fi de față, ca să reprezintă pe amândouă casele lui Israel și pe întreg neamul omenesc. Aceștia toți vor vedea descoperirea prezenței Domnului Dumnezeu în nor, vifor și în foc, care descoperire, de sigur ,se va întâmpla într-o formă cu mult mai minunată de cât omul ar putea să o descrie. Atunci toți vor ști că Iehova este marele Dumnezeu și că împărăția lui s-a stabilit, care niciodată nu va putea fi zguduită. După ce noul legământ va fi introdus, popoarele pământului vor începe a-i cunoaște punctele și scopurile.

17. Pavel, mai departe, scrie cu autoritate următoarele: „Și într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi (care închipuie sângele lui Isus dat spre răscumpărare și împărtășirea bisericii în el) , cu apă (simbolul adevărului, fiindcă cunoștința adevărului trebuie adusă la popor), lână stacojie (după explicație „purpurie” care înseamnă pe mielul junghiat care acum, după cum înseamnă culoarea purpurie a regalității, domnește) și isop (care a fost folosit spre curățirea de păcat) (Psalm 51:7), a stropit cartea și tot norodul și a zis: „Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi." De asemenea, a stropit cu sânge cortul și toate vasele pentru slujbă”. (Evrei 9:19-21). Ceea-ce a fost preumbrit acolo, este clar că se va face și în realitate, când noul legământ va fi introdus, pentru că cele ce s-au făcut, în legătură cu legământul legii, au preumbrit noul legământ și ceremoniile lui.

Legea legământului

18. Noul legământ a fost încheiat în interesul păcătoșilor și va fi introdus pentru aceea, ca pe oameni să-i împace cu Dumnezeu, pentru că neapărat va fi lipsă de legi ,ca pe oameni să-i întorcă la calea cea bună. „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni”. (1Timotei 1:9). Atunci poporul va avea o direcție sigură și nu vor avea ocaziune ca să greșescă drumul cel bun. În timpul acela toată omenirea va avea convingătoare și înrădăcinată învățatură despre urmările păcatului și lipsa îndrumării pe calea cea dreaptă. Ei se vor întoarce către Sion, ca să-i învețe drumul ce trebuie urmat. „În zilele acelea, în vremurile acelea, zice Domnul, copiii lui Israel și copiii lui Iuda se vor întoarce împreună; vor merge plângând și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor. Vor întreba de drumul Sionului, își vor întoarce privirile spre el și vor zice: "Veniți să ne alipim de Domnul, printr-un legământ veșnic care să nu fie uitat niciodată!" – Ieremia 50:4,5.

19. Atunci ei vor voi a învăța legea lui Dumnezeu și vor pofti explicarea ei în mod potrivit. „Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: "Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui." Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului.” (Isaia 2:3). Legea va fi dată de Christos, regele și capul Sionului, și va fi vestită de reprezentanții încredințați ai noului guvern, reprezentat prin „noul Ierusalim”. Oamenilor li se va da solia adevărului și vor învăța serviciul și supunerea față de Dumnezeu cel adevărat. Apocalipsul 21 :1—3.

Păcatele

20. Prin primirea prețului de răscumpărare sub condițiunile recomandate, tot păcatul moștenit de la Adam va fi șters. „Și păcatele lor și fărădelegile lor nu le voi mai aminti. Iar unde este iertarea de acelea, acolo nu mai este sacrificiu pentru păcate”. (Evrei 10: 17,18). Acesta va însemna sfârșitul păcatelor lor moștenite.

21. Apostolul aplică următoarele cuvinte ale profetului la domnia lui Christos și la administrarea noului legământ: „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: "Domnul, Dumnezeul vostru vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.”— Faptele Ap. 3 : 22, 23.

22. Este clar că aceste păcate nu se referă la călcarea intenționată a legi noului legământ sau la astfel de păcate care le va face cineva cu voința ,după ce a ajuns la cunoștința planului dumnezeiesc. Pentru unii ca aceștia nu este iertare, căci „unde este o iertare de acelea, acolo nu mai este sacrificiu pentru păcate”. Evrei 10 : 18.

23. Tot referitor la aceasta este scris: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el și răutatea celui rău va fi peste el”. Ezechiel 18:20). Aceasta va fi timpul când se va aplica cuvintele profetului: „Și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos.” (Isaia 65:20). Dumnezeu va aduce iarăși pe cei supuși în armonie cu el, dar pe cei ce vor păcătui cu voința îi va stârpi. „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi”. (Psalm 145:20). Cei ce iubesc pe Dumnezeu se vor bucura că pot a se supune lui. Alții nu se vor bucura. (după trad. engl.).

Scop și succes

24. Scopul legământului nou este împăcarea oamenilor cu Dumnezeu. Succesul legământului nou va fi împăcarea tuturor acelor oameni cu Dumnezeu, cari se vor supune legilor acestui legământ. Sub domnia lungă de întuneric a lui Satan, oamenii au fost stăpâniți de egoism. Această împrejurare se va schimba. Inima omului este cuibul pornirilor, ca să arate motivele egoiste sau neegoste prin fapte. Inima omului căzut a fost crudă (fără milă) și tare ca piatra. Sub noul legământ se vor schimba împrejurările. „Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în ei. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor”.(Ezechiel 11:19,20). Chiar referitor la aceasta, Pavel scrie: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” – Evrei 8:10.

25. Când adevărata regulă dumnezeiască a faptelor va fi scrisă în mintea și inima oamenilor, nu vor mai avea lipsă de legi scrise pe piatră sau în cărți. Porniți prin neegoism, se vor supune cu plăcere adevăratului lor mijlocitor și marelui Dumnezeu etern. „Atunci judecata se va așeza în pustiu și dreptatea va locui în câmpia cea roditoare; și lucrarea dreptății va fi pacea și fructul dreptății ,liniștea și asigurarea în etern. Și poporul meu va locui în colibe pașnice, în locuințe liniștite și în locuri fără grijă.” — Isaia 32 : 16—18.

26. Se vede destul de pozitiv că ,sub regula noului legământ, fiarele câmpului, păsările cerului și târâtoarele nu se vor mai teme de om și nici omul nu va mai trebui să se înfricoșeze de ele. „Și în ziua aceea voi încheia legământ pentru ei cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului; și arcul, sabia și războiul le voi stârpi din țară, și voi face ca ei să locuiască în siguranță.” (Osea 2 :18). Atunci pământul va fi scena liniștei, a păcii și a fericirii.

27. Noul legământ, prin scump sângele lui Isus, care îl face sigur și prin Isus Christos, gloriosul mijlocitor al legământului, va fi fără cusur. „În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.”. – Evrei 8:7.

Binefacerile

28. Noul legământ va aduce bine la întreaga omenire. Evreii vor fi primii favorizați, fiindcă Dumnezeu îi iubește pentru părinți (pentru Avraam și pentru alții).(Romani 11: 28). Neamurile încă vor fi primite și împăcate cu Dumnezeu, sub condițiunile noului legământ. După aceea ei vor cunoaște pe Iehova, adevăratul Dumnezeu și vor servi lui.

29. Domnul îi va curăți sub condițiunile noului legământ și le va da o inimă curată. „Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți, vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru”. – Ezechiel 36:25-28.

Toți vor fi binecuvântați

30. Sângele lui Isus vărsat pentru toți, este asigurare că sub noul legământ fiecare va dobândi ocaziune spre primirea binecuvântărilor. „ Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. (Matei 26:28). Sângele lui va curăța pe atâția câți vor voi aceasta. El, din mila lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți și, la timpul

potrivit, fiecare trebuie să dobândească ocaziune pentru aceste binecuvântări. (Evrei 2:9; Fapt. Ap. 3 : 29). Spre adevărarea acestei afirmațiuni, profetul lui Dumnezeu a scris: „Atunci îți vei aduce aminte de purtarea ta, te vei rușina, când vei primi la tine pe surorile tale, mai mari și mai mici pe care ți le voi da ca fiice, dar nu pe temeiul legământului făcut cu tine. Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu Sunt Domnul”. — Ezechiel 16 :61,62.

31. Popoarele diferitelor națiuni, fiindcă orbirea le va fi ridicată, vor căuta pe Domnul, ca să se poată supune lui și ca să poată dobândi binecuvântările. „Așa zice Iehova, Dumnezeul oștirilor: Vor veni încă și popoare și locuitorii ai multor cetăți; și locuitorii unei cetăți vor merge la altă cetate, și vor zice: „Să mergem să ne rugăm lui Iehova și să căutăm pe Iehova, Dumnezeul oștirilor; și eu voi merge!” —Zaharia 8:20-22.

Binecuvântările preumbrite

32. Când s-a născut Isaac, Avraam. era de o sută de ani și Sara de nouăzeci. După Scripturi „erau ca și cu niște corpuri moarte.” Pentru aceea Isaac, născut prin credință, a fost fiul promisiunii (Galat. 4 :23). Avraam ,după aceea, a trăit încă șaptezeci și cinci de ani și Sara treizeci și cinci. Avraam ,după moartea Sarei, a luat de soție pe Chetura. Atunci Avraam era de 140 de ani. Lui Avraam, de la Chetura, i s-a născut șase fii. (Geneza 25 :1-4) Dacă Avraam era cu „un corp ca mort” când a născut pe Isaac, tot aceasta trebuie să zicem despre el cu patruzeci de ani mai târziu. Deci, trebuie să deducem aceea că, fără mila lui Dumnezeu, cei șase fii a lui Avraam, născuți de la Chetura, niciodată n-ar fi ajuns la viață. Văzând aceea, că preumbrește noul legământ, potrivit putem zice, că aceia care vor fi odraslele noului legământ, au fost „ca morți”, dar prin minunata putere a lui Dumnezeu, prin Christos ,au fost aduși la viață. Avraam, de la Agar a avut un fiu și acesta, cu cei șase de la Chetura fac șapte, care este simbolul deplinătății.

33. Avraam a dat daruri acestor șapte fii și i-a trimis în partea răsăritului, din Canaan; iar pe Isaac l-a făcut moștenitorul la toată averea sa. (Geneza 25:1-6). Ismael, fiul Agarei, a închipuit pe națiunea evreească, (Galat 4:24) iar cei șase fii ai Cheturei au închipuit pe toate națiunile, adică pe toți, afară de iudei. Pentru aceea cei șapte fii, care au dobândit daruri de la Avraam, au ilustrat bine pe toți aceia care vor dobândi binecuvântări sub condițiunile noului legământ. Avraam ,după ce s-a îngrijit de cei șapte fii, a murit. Aceasta preumbrește aceea că, atunci când, sub noul legământ, binecuvântările vor fi depline, acesta va însemna îndeplinirea legământului avraamic și atunci acest legământ va fi al istoriei. Atunci se va împlini cu totul necondiționata făgăduință a lui Dumnezeu: „ În tine și sămânța ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului”. Avraam a reprezentat pe Dumnezeu, de la care vine toată binecuvântarea. Isaac a reprezentat sămânța, pe Christos, prin care va veni toată binecuvântarea și marea lucrare de împăcare va fi completată.

Conexiunea (legătura) legămintelor

34. Iehova a ordonat lui Moise ca să pregătească marelui preot haine sfinte. Dumnezeu a rânduit, ca parte glorioasă îmbrăcămintei sale (a marelui preot) să fie pregătit efodul. „Efodul să-l facă de aur, de fir albastru, purpuriu și cărămiziu și de in subțire răsucit; să fie lucrat cu măiestrie. Să aibă doi umerari uniți cu el; la cele două capete ale lui, să fie legat de el . Brâul să fie de aceeași lucrătură ca efodul și prins pe el; să fie de aur, de fir albastru, purpuriu și cărămiziu și de in subțire răsucit”. (Exodul 28 : 6-8) Cele două părți ale efodului erau legate cu legăturile de pe umeri, cari stăteau pe umerii marelui preot.

35. Pieptarul judecății (hoșen) era pregătit tot dintr-un material cu efodul și pe el erau așezate în aur douăsprezece pietre scumpe: „Să faci apoi pieptarul judecății, lucrat cu măiestrie, să-l faci din aceeași lucrătură ca efodul; să-l faci de aur, de fir albastru, purpuriu și cărămiziu și de in subțire răsucit. Să fie în patru colțuri și îndoit; lungimea lui să fie de o palmă și lățimea tot de o palmă. În el să țeseși o țesătură de pietre și, anume, patru rânduri de pietre: în rândul întâi, un sardonix, un topaz și un smaragd; în al doilea rând, un rubin, un safir și un diamant; în al treilea rând, un opal, un agat și un ametist; în al patrulea rând, un hrisolit, un onix și un iaspis. Aceste pietre să fie legate în ferecătura lor de aur. Să fie douăsprezece, după numele fiilor lui Israel, săpate ca niște peceți, fiecare cu numele uneia din cele douăsprezece seminții. Exodul 28 :15—21.

36. În împăcarea neamului omenesc cele trei legăminte mari au fost, mai ales, cuprinse. Însă toate legămintele au fost așezate pe umerii iubitului Fiul al lui Dumnezeu, care este preotul Celui Prea-înalt. Știind că legea a preumbrit lucruri mai bune viitoare și ,de aici, privind la frumoasa îmbrăcăminte descrisă a preotului, putem zice că partea dinainte a efodului a închipuit legământul avraamic, pieptarul, împodobit cu pietre scumpe ,care conținea numele celor douăsprezece seminții, a închipuit legământul de sacrificiu, pe când partea dinapoi a efodului, care era legată de partea dinainte și atârnată pe umerii marelui preot, în mod potrivit a simbolizat legământul nou.

37. Deci Isus, Marele Preot, este aceea axă (osie) în jurul căreia se întorc aceste legăminte. Dar pieptarul nu înseamnă legământul legii? Această deducție nu se vede a fi de acord cu faptele. Legământul legii n-a rezultat în nici un lucru plăcut și măreț. Cu mult se vede mai cuviincios, că aceste douăsprezece pietre scumpe să reprezinte pe cei 144.000 membrii, care vor alcătui corpul lui Christos și care sunt descriși ca împărțiți în douăsprezece seminții, reprezentând efectivul complet. (vezi Apoc. 7 :4-8) Isus Christos, Marele Preot, este capul acestora, care este plăcut mai pe sus de toate. Lui s-a dat toată judecata în cer și pe pământ, (Ioan 5 :22). Aceia, care compun pe cei 144.000, după cuvintele lui Isus vor ședea împreună cu el pe scaunul său de judecată. (Matei 19 :28) Aceștia, împreună cu Isus Christos, vor alcătui templul lui Dumnezeu, marea organizație principală, numită Sion, care va fi împărăția poporului (casa regală) sau domniitorul său. Aceștia toți se pregătesc prin jertfă și toți atârnă de isprăvirea cu credincioșie a serviciului Marelui Preot ,Isus.

Rezumat

38. În rezumat pe scurt, la împăcarea omului cu Dumnezeu servesc cele patru legăminte, care sunt următoarele: (1) Legământul avraamic, pe care Iehova la încheiat cu Avraam fără de condițiune, când el era în Haran și care a devenit obligatoriu și, referitor la Avraam legitim, îndată ce a pășit în pământul Canaan .Acest legământ aduce în existență acea sămânță care va binecuvânta toate neamurile pământului. În icoană ,Avraam închipuiește pe Dumnezeu, Sara ,soția lui, legământul, iar Isaac acea sămânță prin care trebuie să vie binecuvântările.

39. (2) Legământul legii, care a fost încheiat la 430 de ani după legământul avraamic, care a fost făcut din cauza nelegiuirilor, definierea păcatului și îngrădirea împotriva izraeliților servind ca un învățător spre aceea ca, pe ei să-i conducă până la venirea lui Isus Christos. A preumbrit lucrurile mai bune viitoare. Acest legământ a fost încheiat în Egipt, de o parte între Iehova, de altă parte între Moise ca mijlocitorul lui Israel și la Sinai a fost introdus. Acest legământ a fost închipuit prin Agar, care a născut numai un fiu și pe acela spre servitute, închipuind pe izraeliți.

40. (3) Legământul de sacrificiu, care a fost încheiat între doi contractanți capabili, Iehova și Isus Christos, atunci când Isus s-a consacrat pe sine la Iordan. În acest legământ au fost trași și membrii corpului lui Christos și ,ca și corpul său, recomandați. Acest legământ n-a avut lipsă

de mijlocitor și nici n-a avut un mijlocitor; acest legământ pregătește „sămânța făgăduinței”, iar împlinirea condițiilor aduce glorioasa răsplată a nemuririi și „pentru „sămânță”, rezultatul va fi împărăția. Această „sămânță” va fi judecătorul și binecuvântătorul tuturor națiunilor pământului.

41. (4) Legământul nou, care a fost încheiat de o parte între Iehova și de altă parte între Isus Christos; realizat în momentul morții lui Isus, pe care cu propriu sângele său l-a făcut obligatoriu și tare. Acesta a fost încheiat pe pământ și va fi introdus chiar în cer. Acest legământ l-a încheiat Isus, ca mijlocitor al lui Israel și a întregii omeniri, iar membrii corpului său au devenit servii legământului și iau parte împreună cu el, în lucrarea de mijlocire. Acest legământ a fost închipuit prin Chetura, a treia femeie a lui Avraam; iar copiii ei, împreună cu copilul Agarei, închipuitorul lui Israel, închipuiesc pe toate neamurile pământului, care vor dobândi binecuvântările. Toată binecuvântarea vine de la Iehova, prin Isus Christos, Marele Preot. Legămintele sunt unelte pentru a pune în lucrare făgăduințele lui Dumnezeu și pentru aducerea neamului omenesc în armonie cu el.

Spre mărirea Lui

42. Noul legământ va aduce onoare și mărirea numelui lui Iehova Dumnezeu. Sub servirea lui vor învăța toate popoarele pământului că Iehova este adevăratul Dumnezeu, și că el este Dumnezeul iubirii, că el negeoist s-a îngrijit de împăcarea omului și că motivația tuturor faptelor sale este neegoismul (iubirea). Atunci cunoștința măririi lui Dumnezeu așa va umple tot pământul, cum apele acopere fundul mării și fiecare va cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare. — Habacuc 2 : 14

43. Profetul, vorbind despre binecuvântările și mărirea care vor fi aduse numelui lui Dumnezeu prin acest legământ, așa scrie: „Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și pe prinșii de război ai lui Israel, și-i voi așeza iarăși ca odinioară. Îi voi curăți de toate nelegiuirile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiuirile prin care M-au supărat și prin care s-au răzvrătit împotriva Mea. Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă, printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face, vor rămâne mirate și uimite de toată fericirea și de toată propășirea pe care le-o voi da.” Ieremia 33:7-9.

44. Servul lui Iehova, în care El își află plăcerea, este Christos. (Isaia 42:1) Toți aceia care, prin legământul de sacrificiu, au fost primiți în Christos și care acum sunt credincioși, gustă mari binecuvântări prin aceea că văd cu mult mai clar relațiunea lor cu Iehova Dumnezeu, de cât mai înainte. Acum, cu mult mai clar stă înaintea lor, că au împărtășire cu Dumnezeu și cu Isus Christos, fiindcă sunt în Christos și fiindcă umblă în lumină, au împărtășire unii cu alții. (1 Ioan 1:5-7). Acum înțeleg acel fapt că Dumnezeu și Isus Christos i-au primit pe ei în împărtășirea lor, care însemnează aceea că ei sunt adevărați consorți ai lui în munca de împăcare a omenirii cu Iehova Dumnezeu. Făpturile niciodată nu vor putea avea mai mare privilegiu ca acesta.

45. Sfinții săi îngeri cerești au fost credincioși fața de Iehova și s-au bucurat de multe privilegii minunate, dar în așa ceva ca și aceia cari au fost primiți în legământul de sacrificii și au devenit membrii servului, n-a avut parte. Privilegiul lor binecuvântat acum este ca să cânte lauda lui Iehova. Nimenea să nu lase acum să-i slăbească mâinile! Toți aceia cari se vor ținea, în adevăr, de clasa servului, se vor sili de acum să fie spre laudă lui Iehova Dumnezeu, după cum li se dă ocaziune.

Întrebări pentru studiile bereane

1-4.Ce a fost scopul cortului din pustiu? Ce s-a dus la îndeplinire în sfânta sfintelor cortului în ziua de ispășire a lui Israel, și ce a ilustrat? Cum s-a făcut îngrijire pentru răscumpărarea omului, și cum putem să știm aceea că în ce chip se va folosi valoarea acestui sacrificiu? Ce s-a întâmplat în umbră cu țapul Domnului și ce a însemnat aceea?

5-7.Ce a preumbrit omorârea animalelor în curte? Cum și când s-a împlinit această parte a chipului?

8,9.Explică, ce a însemnat aceea, că legământul legii a fost încheiat în Egipt, dar introdus pe muntele Sinai; mai departe, că Moise a stropit cu sângele cartea legii și pe popor, care era la picioarele muntelui!

10-14.Ce moment mare a planului dumnezeiesc va urma imediat după încheierea timpului de sacrificiu, unde se va întâmpla aceasta și cine va fi acolo? Arată că oare vrednicii din vechime vor lua parte în aceasta?

15-17.Care locuri din Scripturi dau a presimți grandiozitatea ceremoniei introducerii noului legământ? Aplică Evrei 9:19-21!

18,19.Ce îngrijire se va face pentru omenire spre instrucție și conducere, sub servirea noului legământ și ce rol vor juca într-aceia experiențele trecutului?

20-23.Spune, ce va fi rezultatul primirii prețului de răscumpărare prezentat! Explică răspunderea personală de după aceea! Cum va câștiga atunci aplicare Psalmii 145:20 ?

24-27.Fă deosebire între scopul și succesul legământului nou! Cum va fi pregătită inima omului pentru primirea adevăratului aranjament dumnezeiesc și spre supunere la acela și ce va rezulta din adevărata supunere? Ce se poate spune în legătură cu acestea despre domnia originală a oamenilor peste animale? Aplică Evrei 8:7!

28-31.Pentru cine vor fi valabile binefacerile legământului nou și pe lângă ce condițiuni?

32,33.Pentru ce este amintit Isaac ca „copilul făgăduinței” și ce închipuiește aceasta? Ce însemnează aceea că Avraam, pe el singur, l-a făcut moștenitorul său? Cine a fost Agar și Chetura și ce a închipuit fiecare? Pe cine a închipuit Ismael și cei șase fii ai lui Avraam de la Chetura? Ce a închipuit aceea împrejurare că Avraam „atunci a căpătat pe acești șase fii pe când era ca „ un corp mort” și aceea că au căpătat daruri de la Avraam?” Ce a preumbrit aceea că Avraam atunci a murit după ce s-a îngrijit de cei șase fii?

34-37.Cine și cui a dat îndrumare pentru pregătirea efodului purtat de marele preot? Pentru ce a fost atât de importantă executarea acestei îndrumări? Descrie efodul și arată că la ce simboale se acomodează părțile lui!

38-42.Înșiră că ce legăminte sunt cuprinse în împăcarea omului și spune despre fiecare pe scurt, că: (a) unde, cu cine și cu ce scop s-a încheiat; (b) e de lipsă la el de mijlocitor, pentru ce și (dacă e de lipsă) în al cui interes; c) când a pășit sau va păși legământul în lucrare; d) ce va fi rezultatul lucrării lui!

43-45.Despre cine zice Scriptura că este servul lui Iehova în care el își află plăcerea ? Cine sunt cuprinși în aceasta și ce este binecuvântarea deosebită a cunoștinței acelor soți ai lui, în care ei se bucură? Cât de mare este privilegiul lor și pentru ce l-a primit pe acela? Ce probă se cuprinde în aceasta și pentru ce este importantă folosirea cu bucurie a ocaziei recomandată de Iehova ?

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Iunie 1928

Nr. 11

Numele Său Înălțat

„Și în ziua aceea veți spune: Lăudat fie Domnul, chemați-i numele, declarați printre oameni faptele lui, spuneți că numele lui este înălțat.” – Isaia 12:4.

Numele lui Iehova este înălțat. El stabilește prin profetul lui momentul din care numele lui este înălțat. Isaia a fost însărcinat să spună Israelului despre pustiirea ce avea să vină asupra lui. Profeția lui a prefigurat ce trebuie să se abată asupra oamenilor declarați ai lui Dumnezeu la mai multe secole după aceea. Profetul a reprezentat biserica adevărată, care este Servul lui Dumnezeu. Profeția lui pune cuvinte în gura „clasei servului”. Înțelegând profeta, „clasa servului” poate să vadă ce trebuie să facă acum pentru gloria lui Dumnezeu.

² În capitolul al șaselea, profetul Isaia începe o serie de profeții, iar în capitolul al doisprezecelea acea serie este încheiată. Există o legătură strânsă între începutul și sfârșitul seriei de profeții. Cel care vorbește în textul fundamental de mai sus este servul lui Iehova și este denumit „clasa templului”. Cel care vorbește nu este un individ, ci o companie a celor unși, peste care Dumnezeu și-a pus spiritul și pe care i-a făcut martorii lui pe pământ.

³ Profeția este un cântec sau psalm adresat lui Iehova. Nici o companie de-a oamenilor Domnului nu ar putea să spună, în mod potrivit, cuvintele de laudă din profeta aceasta până când nu va veni timpul stabilit de Dumnezeu ca ei să facă acest lucru. Atunci, cei îndrumați de spiritul lui, vor vorbi sau vor cânta. Cei care nu vor avea spiritul Domnului nu se vor alătura în cântec. Cântecele nu descrie experiențe individuale. Nu este mesajul anumitor indivizi. Este un cântec de laudă interpretat de cei pe care profetul îi descrie într-un alt loc ca „picioarele celui care aduce vești bune”. Este clasa a căror membri sunt în acord și își înalță împreună vocea și cântă. – Isaia 52:7, 8.

⁴ Se cântă „în acea zi”. Timpul „în acea zi” se referă întotdeauna la momentul când Dumnezeu începe lucrarea sa măreață de stabilire a împărăției. Se referă și la timpul mâniei lui Dumnezeu împotriva organizației dușmanului. Este ziua binecuvântării lui acordată celor unși, care rămân pe pământ. Când Dumnezeu îi pune în dificultate pe egipteni își manifesta în același timp protecția și iubirea față de Israel. Și acum, când Dumnezeu începe să-și arate mânia împotriva organizației lui Satan, el le oferă asigurări și alinare servilor lui, pentru a-i ajuta să aibă o mai bună înțelegere a lui și a planului pe care îl are. Această lumină sporită de la Domnul bucură inimile „clasei servului” și îndeamnă la cântare.

⁵ Numele Iehova este evidențiat în cântecul profeției. Cel Etern s-a dezvăluit prin numele Tatălui, odată cu venirea Fiului său preaiubit. Fiul i-a învățat pe adepții lui să se adreseze lui Iehova ca Tată, iar ei au făcut întocmai. În aceste ultime zile Dumnezeu le-a făcut cunoscută servilor lui semnificația numelui său, Iehova, așa cum a făcut și cu Moise și, mai târziu, cu Israel. Numele Iehova semnifică scopul lui față de poporul lui. Acum le spune celor unși ai lui de pe pământ: „Voi fi tot ceea ce vreau să fiu.” A venit timpul când el le arată clar servilor lui ce vor face și îi asigură că sunt identificați cu Cel preaiubit, care este Căpetenia „clasei servului”. Înțelegerea semnificației

numelui lui și a scopurilor lui față de ei îi determină pe membrii clasei servului să aibă credință deplină și să continue cu lucrarea ce le-a fost încredințată. În această cântare a profeției sunt trei elemente importante, și anume:

⁶ (1) Ea vorbește despre alinarea și bucuria „clasei servului” „în acea zi” și despre privilegiul membrilor acelei clase de a-și face cunoscute bucuria și alinarea pentru ceilalți și de a se încuraja unii pe alții; (2) asigură faptul că „servul” a primit veșmintele mântuirii și că Dumnezeu își arată aprobarea, dovedită prin mantia dreptății, pe care a creat-o; și (3) îi oferă „clasei servului” o vedere mai clară a scopurilor lui Dumnezeu, dezvăluind că există o mare responsabilitate asupra clasei și că o mare lucrare trebuie realizată în numele lui Iehova. Este un stimulent pentru mai mult zel și activitate pentru serviciul Domnului. Lucrarea este acum o bucurie pentru „clasa servului”, o bucurie ce nu poate fi exprimată îndeajuns în cuvinte.

⁷ Cântecul începe cu următoarele cuvinte: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” (Isaia 12:1) „Clasa servului”, realizând bunătatea de care se bucură, izbucnește în cântare. Iehova a orânduit și a poruncit să fie așa. Există o vreme de îndoială și perplexitate și necaz prin care cei unși ai Domnului vor trece. Apoi el va face ca lumina lui să strălucească în mințile „servului”, iar „servul” va începe să realizeze că el se află „în acea zi” prezisă de profet și atunci va izbucni în cântec de bucurie.

⁸ Servul spune: „Chiar dacă ai fost mânios pe mine.” Se poate spune oare că Dumnezeu a fost mânios pe cei pe care i-a creat și i-a uns? Dacă Domnul era mânios pe cei unși ai lui, de ce era mânios? Ce a făcut ca bunătatea Domnului să fie manifestată într-un mod așa de minunat asupra „servului” și de ce cântă „servul”? La începutul acestei serii de profeții, Isaia descrie o viziune pe care a avut-o. El este reprezentat închinându-i-se Domnului în templu. I-a văzut acolo pe serafimi și i-a auzit cântând unul altuia: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; întreg pământul este plin de gloria sa.” Când Isaia l-a văzut în viziunea lui pe Împărat pe tronul său și i-a auzit pe „cei ce străluceau puternic” declarând laudele lui Iehova „el și-a dat seama de impuritatea lui și a strigat: „Vai de mine! pentru că sunt necurat; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unor oameni cu buze necurate: că ochii mei l-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.” (Isaia 6:5) El a recunoscut că trebuie să cânte și el laudele pentru Iehova, așa cum cântau serafimii. El a crezut și că a atras asupra lui nemulțumirea Domnului din cauză că nu a reușit să îndeplinească proclamarea laudelor lui. Isaia i-a ilustrat acolo pe servii unși ai lui Dumnezeu, în special în vremea când Domnul a venit la templu.

⁹ În anul 1918 Domnul a venit la templu pentru judecată. (Maleahi 3:1) Acolo a început să clarifice adevărul și să-i cântărească pe servii lui în funcție de credința de care au dat dovadă. A fost o vreme de testare aprigă. Unii au căzut, în timp ce alții au rămas neclintiți. Din cauza marilor încercări și necazuri, membrii „clasei templului” au ajuns la concluzia că Domnul este mânios pe ei; pentru că timp de aproape un an nu s-a proclamat aproape deloc mesajul adevărului Domnului. A avut loc o mare selectare în acea vreme și mulți care pretinseseră că erau adepții lui Cristos au căzut. Strigătul celor adevărați și creștini este reprezentat prin cuvintele profetului: „De ce îți ascunzi fața și uiți de nenorocirea și asuprirea noastră?... Ridică-te să ne ajuți și salvează-ne pentru mila ta.” – Psalmul 44:24, 26.

¹⁰ Apoi Domnul a început să le arate servilor că, din cauza fricii sau nenorocirii, nu fuseseră ocupați cu interesele împărăției ce le-au fost încredințate. În a doua parte a anului 1919, servii și-au dat seama că trebuie să realizeze lucrarea pe care Domnul le-a încredințat-o. Domnul a auzit strigătul poporului lui. Acest lucru a fost ilustrat în profeție prin serafimul care curăța buzele profetului, care reprezenta pe „clasa servului”. „Apoi, unul dintre serafimi a zburat către mine, având un cărbune arzând în mână, pe care îl luase din altar cu cleștele: și mi l-a pus pe gură și a spus: Iată, acesta ți-a

atins buzele; și nelegiuirea ți-a fost îndepărtată și păcatul curățat. Am auzit și vocea Domnului spunând: Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi? Apoi am spus: Aici sunt; trimite-mă pe mine.” (Isaia 6:6-8) Chiar dacă Domnul este mânios pe servul lui, acum îl alină. Cei dintre servii lui, care sunt cu adevărat devotați Domnului, s-au ridicat și au început cu lucrarea pe care Domnul le-a încredințat-o. Alții s-au fofilat și au trecut de partea opoziției. Acest lucru marchează începutul împărțirii și începutul cântecului din profeție.

¹¹ Profeția mai stabilește timpul într-un fel. Era „anul în care regele Ozia a murit”. (Isaia 6:1) Ozia pare să reprezinte clar biserica creștină declarată. În vremea lui, Ozia a făcut ceva lucruri bune ca rege al Israelului. A devenit impresionat de propria lui importanță și nu l-a mai slujit pe Domnul. Fără nici o autoritate a mers la templu și a oferit tămâie și a fost imediat lovit de lepră și a murit. Sistemul bisericesc nominal făcuse ceva lucruri bune, în numele Domnului, înainte de anul 1919. În acel an liderii lui au devenit impresionați de importanța lor, au declarat o alianță între sistemele bisericești și organizația Diavolului, anunțând că Liga Națiunilor este expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. A declarat intenția sistemului de a stabili împărăția fără să aștepte să le spună Domnul ce să facă. Acea a fost o încercare de a face ceva ce doar Domnul poate să facă. Acel sistem a fost lovit de lepră și acum este mort.

¹² Când „clasa templului” a văzut în anul 1919 și după aceea că Domnul îi iubește pe cei credincioși și că are multe sarcini pentru ei, membrii „clasei templului” au fost alinați, iar clasa este reprezentată spunând: „Mânia ta s-a întors [de la mine] și tu mă alini.” Cei credincioși au început să realizeze și să aprecieze privilegiile pe care Domnul le-a dat. Cel pe care Dumnezeu îl făcuse lider printre oamenii de pe pământ murise. Alții care s-au evidențiat printre frați, au devenit ambițioși pentru obținerea conducerii, s-au luptat între ei și au creat dezbinări. Cei mulți, care s-au bazat pe oameni și au avut încredere în oameni, au decăzut cu totul. Dar cei care au avut încredere în Dumnezeu și în Fiul său preaiubit au început atunci să realizeze că cei unși ai Domnului aveau o obligație de îndeplinit și că salvarea poporului lui este de la Dumnezeu și de la nimeni altcineva. Fiind cu inima împăcată, cei credincioși au început să cânte: „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit.” – Isaia 12:2.

¹³ Uitați aici o expresie de asigurare deplină că Domnul Iehova este cel care salvează și dă putere poporului său. „Este mai bine să ai încredere în Domnul, decât să-ți pui încrederea în om. Este mai bine să ai încredere în Domnul, decât să-ți pui încrederea în prinți.” (Psalmul 118:8, 9) Indiferent de cât de credincios și devotat îi este un om Domnului și indiferent dacă este un superior sau un lider printre oamenii Domnului, el este imperfect. Și chiar dacă ar fi perfect și nu ar face niciodată nici o greșală, tot ar fi mai bine ca cei unși să nu își pună încrederea într-o mână de carne. Dumnezeu este cel care salvează. Este un fapt incontestabil că cei care îl iubesc pe Domnul cu adevărat, au încredere în el. Indiferent de cât de credincios sau necredincios ar fi un om, indiferent de câte lucruri bune se pot spune despre vreun frate, cei cu adevărat unși nu vor fi astfel influențați, ci își vor da seama că puterea lor este în Domnul și că el este cel care oferă salvarea. Având încredere absolută în Domnul, ei îl laudă și îi înalță numele. Aceștia sunt cu adevărat bucuroși în Domnul, pentru că sunt puternici în el și în puterea măreției lui. Motivul pentru care profetul exprimă bucuria acestora este din cauză că Dumnezeu a devenit salvarea lor. Nu este ceva la care se speră, ci este realizarea unui fapt ce a avut deja loc. Dumnezeu le-a arătat servilor puterea lui. El asigură veșmintele mântuirii, prin care ei se identifică ca fiind ai lui și că sunt mântuiți și sunt în condiția salvării. Cu credință în el, ei spun: „Eu... nu mă voi teme; pentru că Iehova este puterea mea.”

¹⁴ Prin aceasta cei unși nu trebuie să înțeleagă că au trecut deja prin toate încercările. Atacul dușmanului va fi și mai dur, pentru că aceasta este vremea în care el încearcă să distrugă rămășița. Totuși, cei care apreciază faptul că Dumnezeu cel Atotputernic este forța lor, vor avea încredere deplină că el îi va purta și le va oferi victoria. Aceasta este acum atitudinea adevărată a rămășiței unse, a „clasei servului”.

¹⁵ Mai mult, „clasa templului” se bucură datorită prezenței lui Iehova. Membrii acestei clase își dau seama că Domnul Dumnezeu l-a pus pe preaiubitul său Rege pe tron și l-a dus la templu să-i primească la el pe cei credincioși. Sfinții adevărați își dau seama că a venit timpul pentru împărăție și că de acum înainte nu mai poate exista vreo stăpânire a răului. Dumnezeu își îndeplinește acum promisiunile față de poporul său. Ei văd că organizația lui Satan a ajuns la sfârșit și că trebuie să cadă și acesta este încă un motiv de bucurie pentru ei.

¹⁶ Câteodată, câte un creștin remarcă următorul lucru în legătură cu un alt creștin: „Este neînfricat și curajos.” Fiecare dintre cei unși ar trebui să fie neînfricat și curajos. Totuși, nimeni nu poate fi neînfricat și curajos dacă are încredere în oameni; dar dacă încrederea lui îi este încredințată întru totul Domnului Iehova, atunci de ce ar trebui el să se teamă de ceea ce i-ar putea face vreun om? Profetul reprezintă deci „Servul” spunând: „Voi avea încredere și nu îmi va fi teamă.” De ce nu ar trebui să ne fie frică și să tremurăm, văzând că dușmanul și reprezentanții lui sunt puternici? Profetul răspunde: „Pentru că Domnul Iehova este puterea mea.” Cei din „clasa templului” își dau seama și apreciază faptul că Iehova Dumnezeu îi iubește pe ai lui și îi apără pe cei credincioși și că atunci când Domnul este pentru ei, nimeni nu îi poate învinge. Din cauza acestei credințe și încrederi și din cauză că Iehova este forța celor unși, profetul spune:

¹⁷ „Cu bucurie veți scoate apă din izvoarele mântuirii.” (Isaia 12:3) Apa este simbolul adevărului, dar simpla cunoaștere a adevărului nu aduce salvarea. Adevărul cunoscut și folosit potrivit voinței Domnului va aduce aprobarea și salvarea celor credincioși. Un izvor este o fântână de apă sau o sursă de apă. Scoaterea apei din izvoarele mântuirii ar simboliza, deci, a lua din fântâna adevărului marile adevăruri pe care Dumnezeu le are pentru servii lui și folosirea acestor adevăruri potrivit poruncilor Domnului. Cei care nu primesc adevărul și nu îl țin în iubirea adevărului și nu ascultă de poruncile lui, nu pot lua apa din izvoarele mântuirii. Ei scot din propriile izvoare. Acest lucru este arătat de cuvintele profetului lui Dumnezeu pentru Israel: „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.” – Ieremia 2:13.

¹⁸ Faptele arată că profetul a exprimat aici exact ceea ce au făcut mulți dintre cei care s-au devotat Domnului. Au renunțat la sursa adevărului pe care Dumnezeu le-a asigurat-o și au folosit limitata lor cunoaștere a adevărului într-o manieră egoistă și potrivit cunoașterii lor, depărtându-se astfel de Domnul. Când o persoană devine nerăbdătoare să folosească adevărul pentru a se evidenția în ochii celorlalți, atunci se ridică pe el însuși și pierde din vedere faptul că apele adevărului și mântuirii vin de la Domnul și că nimeni nu i-o poate lua înainte Domnului. Cei care îl iubesc pe Domnul Dumnezeu nu se bucură doar de cunoașterea adevărului, ci și de folosirea lui așa cum a poruncit Domnul. De când a venit Domnul la templu, pentru cei credincioși apele adevărului au devenit mai clare decât oricând. Cei credincioși sunt revigorați de apele adevărului, pe care continuă să le scoată din izvoarele mântuirii. Ei fac acest lucru cu mare bucurie.

¹⁹ Scoaterea apei din izvoare necesită muncă. Această muncă este ori obositoare și grea sau este o bucurie pentru cel ce o realizează. Pentru cei credincioși nu este nici o greutate să scoată apa. Ei ajung la fântânile adevărului și sunt încântați să vadă frumusețea lui și calitățile lui dătătoare de viață. În timp ce lumina strălucește de la templul Domnului și se extinde peste membrii clasei

templului în fiecare zi, ei recunosc faptul că Iehova Dumnezeu este marele izvor al adevărului și se bucură să cânte laudele numelui lui.

²⁰ Cel care primește de la Domnul trebuie să și ofere, dacă vrea să se dezvolte. Cel care primește adevărul și continuă să îl păstreze, trebuie să îl și servească. Dacă îl primește și îl folosește pentru scopuri egoiste nu progresează deloc și nu are parte de nici o bucurie adevărată. Cei credincioși primesc adevărul cu bucurie și îl și dau altora cu și mai mare bucurie. Ei se bucură să onoreze numele marelui Dătător. Isus este cel care a spus: „Este mai binecuvântat să dai, decât să primești.” Primirea adevărului aduce mulțumire inimii; dar declararea lui spre lauda lui Iehova aduce și mai multă bucurie. Sacrificiul celor unși este „sacrificiul continuu de laudă a lui Dumnezeu, adică rodul buzelor noastre mulțumindu-i numelui lui.” Apostolul adaugă apoi: „Dar nu uita să faci bine și să împărtășești: pentru că Dumnezeu este mulțumit de asemenea sacrificii.” – Evrei 13:15, 16.

²¹ Profetul spune, deci, despre bucuria servirii Domnului. Dacă cei care se află în „clasa templului” continuă să stea acolo și să primească binecuvântările celor unși, trebuie să continue să ofere sacrificiul bucuriei, cântând laude numelui lui Iehova. (Psalmul 27:6) Unii dintre cei pe care Domnul i-a favorizat cu cunoașterea adevărului, se opun serviciului de transmitere a mesajului adevărului altora, așa cum a poruncit Domnul. Nu uitați că nici unul dintre aceștia nu va avea parte de bucuria adevărată. Ei vor șușoti și vor găsi greșeală în faptele celor ce îndeplinesc lucrarea Domnului. Cei care au privilegiul servirii și găsesc multă bucurie în ea, să nu fie întorși de la servire de opoziția celor care au încetat să mai scoată cu bucurie apele din izvorul adevărului lui Dumnezeu. De acum înainte, nimeni nu poate sta ferm decât în cazul în care continuă să scoată cu bucurie apă din izvoarele mântuirii. Dumnezeu continuă să dezvăluie frumusețile adevărului lui servilor, pentru întărirea și încurajarea lor. Dacă o persoană nu reușește sau refuză să folosească adevărul așa cum este el dezvăluit de Dumnezeu, atunci dă dovadă de lipsă de iubire pentru adevăr și nu va putea să îl păstreze.

Vestiți numele Său

²² Apoi Domnul va porunci prin profetul lui ce trebuie făcut „în acea zi” când Domnul instaurează. „Și în ziua aceea veți spune: Lăudat fie Domnul, chemați-i numele, declarați printre oameni faptele lui, spuneți că numele lui este înălțat.” – Isaia 12:4.

²³ Țineți minte faptul că „veți”, în acest text, nu se referă la un individ sau la o mică adunare de oameni. Se referă la servii unși ai lui Dumnezeu, care compun „clasa servului” și peste care și-a pus spiritul. (Isaia 42:1) De când a venit Domnul la templu, vin scânteieri de lumină de la templu. (Apoc.11:19) Piatra Principală a fost pusă înaintea lui Iosua și peste acea Piatră (Regele uns al lui Dumnezeu) strălucește lumina deplină a planului divin. – Zaharia 3:9.

²⁴ Domnul îi dezvăluie „clasei templului” „din când în când, lumina pe care o poate suporta. Când primesc lumina, inimile celor din „clasa templului” răspund cu laude pentru Dumnezeu. Aceștia nu doar îl laudă, ci se îndeamnă unii pe alții să îi laude numele. Aceștia sunt oamenii pe care Domnul Dumnezeu i-a luat de printre națiuni ca popor pentru numele lui. (Faptele 15:14) Ei sunt un popor pentru un scop. Acum trebuie să poarte laudele celui care i-a scos din întuneric. Aceștia sunt servii Celui Preaînalt.

²⁵ Citirea marginală a versetului patru din profetia de mai sus este: „Proclamați-i numele”, spuneți-le oamenilor despre faptele lui, că numele lui este înălțat. Este un ordin clar că proclamarea trebuie realizată pentru ca numele lui Iehova să fie înălțat. Numele lui Iehova este înălțat în Sion mai mult ca oricând. Dacă vreun om se opune serviciului de cântare a laudelor pentru Iehova „aceea este

o dovadă grăitoare că acel om nu face parte din „clasa templului”. Este scris: „În templul lui fiecare trebuie să vorbească despre gloria lui.” – Psalmul 29:9.

²⁶ Acum există o lucrare specială ce trebuie îndeplinită de către cei din „clasa templului”, pentru că Iehova spune: „Voi sunteți martorii mei, că eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:12). Aceștia sunt chemați să explice semnificația marelui nume al lui Dumnezeu, dar nu doar unii altora, ci și tuturor care pot să audă. „Clasa servului” trebuie să declare acum pentru oameni faptele Domnului. Nimeni de pe pământ nu poate proclama numele lui Iehova și nu poate vorbi despre marea lui lucrare dacă nu este la zi cu cunoașterea adevărului. A fi la zi înseamnă a ști și aprecia lumina pe care Domnul Dumnezeu o dă oamenilor acum. Experiența demonstrează că nimeni nu îi va declara faptele și marele nume în afară de cei care au intrat în bucuria Domnului. Pare a fi destul de sigur faptul că numerele nu vor crește foarte mult, dar zelul celor din „clasa templului”, care sunt credincioși cu adevărat, va crește și aceștia vor înălța numele lui Iehova.

²⁷ Proclamarea numelui lui Iehova Dumnezeu înseamnă exprimarea semnificației numelor lui, așa cum le-a dezvăluit el poporului lui. Dumnezeu a demonstrat semnificația numelor lui Israelului, dar Israelul nu a înțeles-o. Adevărul este că acele lucruri au fost scrise dinainte, de către profeți, pentru binele bisericii actuale. (Romani 15:4). Doar de când a venit Domnul la templu, „clasa servului” a avut o înțelegere precisă a semnificației numelor cu care s-a dezvăluit Cel Veșnic. Când această cunoaștere ajunge la servii lui Dumnezeu, aceștia sunt obligați să o transmită mai departe și să spună despre ea tuturor care au urechi de auzit. Cei unși din „clasa servului” se adună într-o unitate pentru a spune despre faptele lui, într-o armonie deplină. Nu există mai multe metode de proclamare a mesajului adevărului.

²⁸ Cei care compun „clasa servului” se află în armonie; și fiecare membru din această clasă își ridică vocea, așa cum declară profetul. Acest lucru nu înseamnă doar acțiunea de a spune oamenilor despre planul lui Dumnezeu referitor la trecut, prezent și viitor, ci și de a spune oamenilor despre ceea ce face Iehova Dumnezeu în prezent. Se întâmplă acum pe pământ multe lucruri minunate și este datorită și obligația servului să le spună semnificația acestor lucruri tuturor care vor să asculte.

²⁹ Este vremea când dușmanul, prin agenții lui, batjocorește numele lui Iehova, întorcând mințile oamenilor de la el. Martorii lui trebuie să proclame acum oamenilor că a venit timpul când numele lui Iehova va primi onoarea datorată. Marea întrebare este: Cine este Dumnezeu? Servul trebuie să spună oamenilor că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că ei trebuie să-l accepte ca Singurul de la care pot primi binecuvântările. Trebuie să le spună oamenilor că spunerea față de voința lui și cunoașterea lui sunt singura cale către viață.

³⁰ Aceasta este o obligație a celor unși ai Domnului. Domnul a asigurat metodele pentru transmiterea mesajului oamenilor, iar cei care fac parte dintre cei unși nu pot să evite responsabilitatea de a-l transmite oamenilor. Unii superiori și viitori lideri se vor opune serviciului proclamării mesajului adevărului oamenilor și unii îi vor urma pe cei ce se opun, pentru că nu au încredere în Domnul. Toți cei care urmează acest curs și continuă cu el, sigur nu vor face parte din împărăție și mulți nu vor reuși să obțină viața. Dumnezeu a promis să-i păstreze în această zi doar pe cei care îl iubesc și care își dovedesc iubirea ca servi credincioși.

Ca mărturie

³¹ Profetul arată că servul nu trebuie să se mulțumească cu interpretarea cântecului doar pentru o vreme și apoi să înceteze; el trebuie să continue. „Cântați pentru Domnul; pentru că el a făcut lucruri minunate; să se știe pe tot pământul.” (Isaia 12:5) Acest lucru se face ca mărturie pe pământ. Mărturia trebuie dată pentru că aceasta este voința exprimată a lui Dumnezeu. Cei unși au

primit cunoașterea realizării scopurilor lui Dumnezeu și este datorია lor să le spună despre ea și altora, ca mărturie.

³² Multe lucruri sunt greu de înțeles pentru oameni, iar dușmanul s-a folosit de aceste lucruri pentru a le întoarce mințile oamenilor de la Dumnezeu. Printre lucrurile greu de înțeles se află distrugerea cauzată de marele potop, distrugerea egiptenilor, războiul mondial și alte lucruri de genul acesta, care au cauzat mari stricăciuni pe pământ. Dumnezeu a avut un mare scop de bine prin toate aceste lucruri, iar „clasa servului” știe acum despre scopul acestora. Numele lui Iehova este acum înălțat prin cunoașterea bunelor lui scopuri referitoare la aceste mari evenimente. I se poate spune oricui că Isus a prezis războiul mondial, dar acum oamenii trebuie să știe și de ce. A fost una dintre dovezile sfârșitului organizației lui Satan și începutul împărăției lui Dumnezeu. Isus a declarat că această veste bună trebuie spusă națiunilor pământului, ca mărturie și că trebuie să fie spusă înainte de marele sfârșit. (Matei 24:14). Trebuie spusă de către cei unși; nu poate fi spusă de altcineva! Dumnezeu a ales „clasa templului” cu acest scop, iar toți cei din „clasa templului” o vor spune.

³³ Versiunea Revizuită arată aceste cuvinte ale profetului: „Să se știe pe tot pământul.” Țineți minte că aceasta este o poruncă pozitivă. Cei unși ai Domnului au obligația de a spune popoarelor pământului despre semnificația faptelor lui Dumnezeu de acum și despre binecuvântările care vor urma să fie oferite familiei omenești. Este timpul în care oamenilor trebuie să li se spună semnificația potopului, semnificația distrugerii egiptenilor și motivul pentru care bătălia de la Armaghedon este aproape.

³⁴ Domnul a permis ca radioul să deschidă calea. El a asigurat existența unor cărți cu mesajul adevărului din prezent, pentru ca oamenii să poată învăța. Cine se va implica, deci, în lucrarea Domnului, supus poruncii lui? Isaia, reprezentându-i pe cei unși ai Domnului, răspunde la întrebare „după ce serafimul îi atinge buzele cu un cărbune aprins și îi înlătură nelegiuirea. Apoi profetul spune: „Am auzit și vocea Domnului spunând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi? Apoi eu am spus: Aici sunt; trimite-mă pe mine. Iar el a spus, Du-te și spune-le acestor oameni: De auzit auziți, dar nu înțelegeți; și de văzut vedeți, dar nu pricepeți.” – Isaia 6:8, 9.

³⁵ Profetul indică faptul că mulți vor auzi cuvintele, dar nu le vor asculta. Scopul nu este acela de a converti lumea, ci de a informa popoarele lumii în legătură cu ceea ce are de gând Dumnezeu să facă. Această poruncă este atât de clară și răspunsul atât de simplu, încât trebuie să se realizeze că toți cei care fac parte din „clasa templului” vor lua parte la serviciu de acum înainte. Cei mai vârstnici sau slăbiți de bătrânețe sau suferinzi nu ar trebui să fie descurajați din cauză că șansele lor sunt mici, dar ar trebui lăsați nu doar să scoată apă din izvoarele mântuirii, ci și să se supună poruncii de a spune mesajul celorlalți, de fiecare dată când au ocazia. Nu contează așa de mult ce face o persoană, ci contează mai mult credința cu care face acel lucru. Dacă o persoană are ocazii, responsabilitatea lui este în proporție cu ele.

³⁶ De curând, mai mulți oameni cu vârste cuprinse între șaptezeci și nouăzeci de ani au înștiințat biroul Societății în legătură cu intenția lor de a lucra ca distribuitori de broșuri, cu începere imediată. Aceștia oameni sunt bătrâni ca vârstă, dar tineri în Domnul. Ei nu sunt visători. Ei sunt oameni tineri. Ei sunt frații mai tineri ai Domnului Isus, iar inimile lor răspund cu bucurie să știe că Iehova le-a dat ceva să facă și ei sunt bucuroși să facă acel lucru. Cât de diferiți sunt aceștia de cei care doresc să fie lideri și de superiorii care se opun proclamării mesajului împărăției în prezent!

³⁷ Dacă cei din clasa servului uns al Domnului găsesc printre ei pe unii care se opun și provoacă împărțiri, „indicați-i... și evitați-i. Pentru că cei care sunt așa nu îl slujesc pe Domnul Isus Cristos, ci propria lor burtă; și amăgesc inimile oamenilor simpli prin cuvintele lor frumoase și discursurile lor atrăgătoare.” (Romani 16:17, 18) Se va dovedi că aceștia le spun fraților cuvinte cu următorul scop: „De ce trebuie să spunem noi ceva despre organizația Diavolului? De ce să facem

atâta gălăgie și să aducem indignarea altora asupra noastră? Să ne mulțumim să vorbim între noi despre sporirea iubirii pentru frați, ca să ne pregătim să mergem în cer.” Exact așa cum spune apostolul, prin cuvinte frumoase și discursuri atrăgătoare, ei amăgesc inimile oamenilor simpli. Nu vă luptați cu aceștia, nu discutați în contradictoriu cu ei, ci urmați avertismentul apostolului, indicați-i și evitați-i. Lăsați-i în pace. Raționamentul lor este fals, pentru că este contrar poruncii clare de acum a Domnului.

Vestiți

³⁸ Prin ordinul dat celor unși, Domnul le poruncește să declare „ziua răzbunării Dumnezeului nostru”. Răzbunare împotriva a ce? Împotriva dușmanului și a organizației lui, care a defăimat așa de multă vreme numele sfânt al lui Dumnezeu, i-a adus reproșuri și a asuprit omenirea. Cum poate să fie declarată răzbunarea Dumnezeului nostru, dacă oamenilor nu li se spune despre dușmanul care i-a defăimat numele?

³⁹ Răzbunarea înseamnă ,de fapt, justificare. A venit timpul pentru justificarea numelui măreț al lui Dumnezeu. Numele lui este acum înălțat în Sion și trebuie să fie înălțat și pe pământ. Iehova este marele dătător de viață și oamenii trebuie să știe acest lucru și trebuie să li se spună ce va rezulta din cedarea în fața dușmanului și a agenților lui. Poate vreun creștin să respecte acea parte din ordinul de a declara răzbunarea lui Dumnezeu dacă se întâlnește discret cu ceilalți și vorbesc încet, doar între ei, despre iubirea fraților? Ar fi trebuit să facă acest lucru cu mult înainte de ziua răzbunării. Dacă o persoană își iubește cu adevărat fratele, va avea grijă de el ,cerându-i să facă ceea ce a poruncit Domnul că trebuie făcut. A venit timpul ca adevărul să fie declarat oamenilor. Cum se va realiza acest lucru? Profetul răspunde:

⁴⁰ „Strigă și țipă, locuitor al Sionului: pentru că Cel Sfânt din Israel este mare în mijlocul tău.” (Isaia 12:6) Porunca pozitivă către Sion este să strige și să țipe. Iehova a făcut din Sion locuința lui și acum le spune tuturor din Sion să strige cu putere, curaj și neînfricare că numele lui Iehova este înălțat și că timpul ca împărăția lui să fie stabilită este aici și că organizația lui Satan trebuie să cadă. Nu există timp pentru compromis. Nu este timp de zăbovire cu cei care pretind că sunt în adevăr ,dar care, totuși, se opun proclamării mesajului către popoarele pământului.

⁴¹ Dacă există persoane care nu doresc să se implice în serviciu, dar doresc să-și dedice din timpul lor exprimându-și propria înțelepciune înaintea câtorva dintre frați, atunci să-i ia pe cei care doresc să îi asculte și să-i ia deoparte și să facă cum doresc. Dar cei care sunt din templu, care îl iubesc cu adevărat pe Domnul și care îi sunt devotați, să nu cedeze în fața acestora, din cauza fricii sau vorbelor lor duioase și să nu slăbească serviciul acum.

⁴² Dumnezeu le oferă asigurare deplină servilor lui că este cu ei și că își va îndeplini scopurile în legătură cu ei. Puterea extraordinară este o garanție deplină că scopurile lui vor izbuti. Acesta este cel mai mare stimul de încurajare pentru cei unși de acum. Așadar, ei continuă îndatorirea lor cu bucurie și curaj. Ei știu că lupta a început și că va continua să fie dură. Ei văd că numărul lor scade și mai văd că zelul rămășiței este mai mare ca oricând și că numărul mai mic îndeplinește mai multe ca oricând.

⁴³ Rămășița va continua să scoată cu bucurie apă din izvoarele mântuirii și să se bucure. Ei știu că victoria le este asigurată, dacă rămân credincioși Domnului, pentru că el le-a spus: „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului, sau: un duh de dreptate pentru cel ce șade pe scaunul de judecată, și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi până la porțile lui.” – Isaia 28:5, 6.

⁴⁴ Numele lui Iehova *este* înălțat. Cântecul laudei lui a început, iar puterea lui va spori și mărturia pentru numele și scopurile sale va fi realizată pe pământ, chiar așa cum a poruncit el. Toți cei credincioși să fie curajoși, să se bucure și să se grăbească.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1-3.Ce nume poate fi dat pentru Isaia 6-12, inclusiv? Pe cine reprezintă profetul în această profecie? Cui îi este adresat cântecul? Care este subiectul lui? Ce binecuvântare primește cântărețul din el?

4-6.Când trebuie cântat acest cântec? Ce lucrare dublă are loc în timpul cântării? Care este semnificația numelui prin care Dumnezeu nostru se dezvăluie în acest moment? Care sunt cele trei părți esențiale ale acestei Profetii Cântec?

7-10.De ce a atras „Servul” nemulțumirea lui Iehova asupra lui? Ce a făcut ca mai târziu bunătatea lui Iehova să-l umple? Descrieți viziunea lui Isaia (capitolul 6) și arătați aplicarea ei „Servului” din prezent. Ce efect a avut această cunoaștere asupra diferiților membri ai „clasei servului”? Ce împărțire a cauzat ea?

11,12.Arătați că păcatul nesăbuit al regelui Ozia a ilustrat respingerea din partea creștinătății nominale a Regelui lui Iehova în 1919. Ce pedeapsă a acordat Iehova acelui sistem? În același timp, ce mare lumină a venit asupra „clasei servului”? Ce cântec a început atunci să cânte?

13-18.Ce lecție importantă a învățat „clasa servului” din experiențele din ultimii zece ani? De ce i-au adus bucurie? Îi garantează Servului această bucurie faptul că greutățile lui s-au sfârșit? Atunci ce înseamnă? Arătați că acest lucru este ilustrat în Isaia 12:3 și Ieremia 2:13.

19-21.Evidențiați relația dintre serviciu și bucuria Domnului. De ce depinde creșterea în grație? Ce sacrificiu oferă Servul în mod continuu? Ce se alege de toți cei care nu reușesc să se folosească de ocaziile lor în servire? De ce?

22-25.Ce mare privilegiu le este prezentat acum servilor lui Dumnezeu? Explicați Isaia 12:4 în legătură cu această chestiune. De ce este acum înălțat numele lui Iehova în Sion? Ce se înțelege prin Sion? Ce indică opoziția față de serviciu?

26,27.Ce lucrare specială trebuie să realizeze acum Servul? Ce calificare este necesară pentru realizarea corespunzătoare a acestei lucrări? Explicați ce se înțelege prin această lucrare specială de acum.

28-30.În ce sens sunt membrii „clasei servului” în armonie? Care este mesajul pe care trebuie să îl declare? Care este marea problemă din zilele noastre? Din partea cărei clase vine opoziția față de acest mesaj? De ce?

31-33.Cât trebuie să mai continue cântarea? Numiți câteva dintre lucrurile pe care oamenii le înțeleg cu greu și spuneți de ce dușmanul a scos în evidență aceste lucruri. Cum va fi făcut cunoscut adevărul cu privire la aceste lucruri?

34-37.Care sunt cele două căi prin care Domnul a făcut asigurări speciale pentru această lucrare? Cine va răspunde cu bucurie? Care este limita de vârstă pentru cei care vor să participe? Care este capcana pregătită de adversar pentru a împiedica realizarea lucrării?

38-41.Care parte din însărcinarea bisericii (Isaia 61:1-3) se aplică în mod special zilelor noastre? Ce se înțelege prin această declarație? De ce nu pot să îndeplinească această însărcinare cei care nu reușesc să ia parte la serviciu? În legătură cu acest lucru explicați Isaia 12:6.

42-44. Care este garanția Servului că va îndeplini această sarcină cu succes? Ce efect are asupra „rămășiței” această asigurare? În ce fel este numele lui Iehova înălțat? Cum putem ști acest lucru?

Ziua mâniei

Biblia prezice o zi a mâniei, când mânia lui Dumnezeu va fi dezvăluită împotriva întregii nedreptăți și când va duce lumea la judecată. Acest lucru, chiar dacă este greșit afirmat, a fost predicat de fiecare parte a creștinătății, ca unul dintre lucrurile sigure din Biblie. Probabil că este adevărat că s-a vorbit mai mult despre această zi a mâniei și judecării, decât despre orice altceva referitor la relația lui Dumnezeu cu oamenii. Iubirea lui Dumnezeu pentru om, așa cum este arătată de venirea lui Isus ca Salvator al lumii, a fost declarată de armatele celor care au crezut că Dumnezeu l-a dat pe Isus ca Salvator pentru oameni. Dar mult mai mulți au predicat despre teroarea mâniei lui Dumnezeu din ziua judecării decât au proclamat iubirea lui; aceștia au considerat că a trebuit să fie pus accentul pe consecințele îngrozitoare ale refuzului de a asculta declarația lor referitoare la iubirea lui Dumnezeu.

Vestea bună care înseamnă, bineînțeles, vestea bună a salvării lui Dumnezeu, a fost transformată într-o undă purtătoare a dogmei chinurilor veșnice, concepute cu răutate. Unul dintre cele mai vechi cântece religioase ale creștinătății, considerat de unii ca fiind cel mai de seamă cântec al ei, este cel cunoscut sub numele de „Dies Irae” sau Ziua Mâniei. Acest lucru se poate spune pentru a exprima motivul pe care bisericile îl dau pentru existența lor; ele se consideră ca fiind instaurate pentru a le oferi oamenilor o cunoaștere a căii prin care pot scăpa de ziua mâniei.

Observăm aici unele dintre scripturile care vorbesc despre o zi a mâniei. Iov spune, „Cei răi sunt păstrați până în ziua distrugerii: ei vor fi eliberați în ziua mâniei.” (Iov 21:30) Omul înțelept a spus, „Bogățiile nu sunt folositoare în ziua mâniei; dar dreptatea salvează de la moarte.” (Proverbele 11:4) Profetul Țefania (1:14) spune despre un anumit moment, „Acea zi este o zi a mâniei, o zi a necazului și a neliniștii, o zi a pustiirii și a devastării, o zi a întunericului și a mâhnirii, o zi a norilor și a întunericului dens.” Apostolul Pavel, scriind despre cei care îi judecă pe alții, spune: „Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecări a lui Dumnezeu” (Romani 2:5) Și Ioan, văzând în viziunea lui anumite evenimente de pe pământ, spune: „Pentru că marea zi a mâniei lui a venit.” –Apocalipsa 6:17.

Cântecul „Dies Irae” menționat mai înainte exprimă atât această învățătură a bisericilor, cât și faptul că a fost o metodă constantă de a-i îndruma pe oameni să creadă că în ziua mâniei pământul și tot ce este pe el va arde: „Cerul și pământul vor sfârși în cenușă.” Clericii creștinătății au predat tot timpul faptul că într-o zi stabilită de Dumnezeu, Domnul Isus va fi dezvăluit omenirii în flăcări de foc; că, dintr-o dată, cerurile și pământul vor izbucni în flăcări și vor fi mistuite; că atunci toți oamenii, inclusiv cei morți, care vor fi ridicați din morți cu acest scop, vor scăpa cumva de flăcări și vor sta în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Cei care l-au chemat deja pe Dumnezeu să aibă milă de ei vor fi salvați de la acea mare mistuire; dar toți ceilalți, indiferent de faptele pe care le-au comis în viața lor sau magnitudinea păcatului, comis voit sau involuntar, vor fi aruncați într-un alt foc, focul iadului, pentru a fi chinuiți veșnic, dar niciodată mistuiți. Este un lucru monstruos să credem că Scripturile, Cuvântul lui Dumnezeu, ne-ar învăța niște lucruri așa de îngrozitoare.

Se poate spune cu încredere că nici un creier omenesc sau vreo companie de oameni nu ar fi putut născoci asemenea lucruri diabolice. Nu poate exista nici o îndoială că aceste lucruri au plecat

de la marele spirit rău, Diavolul, susținut de acele spirite rele care au conspirat împreună cu el împotriva lui Iehova. Interpretând greșit anumite afirmații din Biblie, deformându-le și răsucindu-le, aceștia i-au convins pe oamenii care nu erau învățați cu Cuvântul și care au refuzat să caute adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu; și s-a întâmplat că acești oameni devotați au primit aceste doctrine, care fuseseră moștenite de strămoșii lor și au crezut că trebuie să le rostească în numele lui Iehova. Nici un om bun, oricât de tare a fost îndrumat greșit, nu ar putea pune asemenea lucruri rele pe seama marelui și bunului Creator al omenirii. Dar, dacă spunem că aceste doctrine nu sunt de la Dumnezeu și că sunt interpretări dezgustătoare ale anumitor pasaje din Scripturi, deformate din contextul lor și puse într-o relație incorectă unele cu celelalte, este necesar ca noi să arătăm intenția acestor pasaje. Nu putem discuta aici și acum dogma chinurilor veșnice, dar vom spune că toate pasajele din Biblie care menționează iadul sunt tratate într-o broșură numită *Iad*, publicată de International Bible Students Association, Brooklyn, New York.

În afară de dezvăluirea faptului că va exista o zi a mâniei, Scripturile vorbesc despre mânia lui Dumnezeu, dezvăluită deja împotriva păgânătății. Pavel spune, „Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor” Acest lucru a fost considerat uneori ca și cum apostolul s-ar fi referit la condamnarea la moarte dată primilor păcătoși din grădina Eden. Dar se referă în mod evident la mânia manifestată asupra acelor oameni care, punând adevărul lui Dumnezeu deoparte, au devenit subiecții pedepsei drepte a lui Dumnezeu. Pavel spune: „Fiindcă, cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat., ... De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, ... așa că își necinstesc singuri trupurile” – Romani 1:18-24.

Din acest pasaj rezultă clar că degradarea care s-a văzut în familia umană în anumite momente și locuri, degradare care l-a făcut pe om de rușine prin îngăduirea pasiunilor lui și care l-a adus într-un loc inferior celor în care se află fiarele și l-a adus la nivelul târâtoarelor de pe pământ, deși câteodată el s-a închinat acestora ca imagini ale Dumnezeului lui, este un semn al mâniei lui Dumnezeu. Din mândria ei, civilizația privește în jos înspre rasele inferioare de pe pământ și își închipuie că prin ea omul a ajuns la un curs superior de capacitate umană. Dar civilizația nu l-a ridicat pe om la principii morale superioare; și știe că ea însăși are locuri întunecoase, care sunt o discreditare și o rușine pentru omenire. Nici unul dintre animalele câmpului nu ia parte la astfel de desfrâuri, așa cum se întâmplă din când în când în marile centre ale civilizației.

Într-un alt loc apostolul Pavel a vorbit despre necazul care se abătuse asupra poporului lui Israel, din cauza lipsei lor de credință față de legământul lor: „Mânia a venit asupra lor cu toate puterile.” Evreii nu doar l-au răstignit pe Isus Cristos, chiar dacă el le-a demonstrat în întregime că este în misiune ca mesager al lui Dumnezeu, dar au făcut tot ce au putut pentru ca acel mesaj de la Dumnezeu să nu ajungă la națiuni. Pavel spune că prin aceasta și-au umplut măsura păcatelor lor. – 1 Tesaloniceni 2:16.

Ce sunt aceste „toate puterile” despre care vorbește Pavel? Cu siguranță nu sunt chinurile veșnice, pentru că Pavel nu a predicat niciodată acea doctrină oribilă. „Toate puterile” sunt ceea ce a vorbit Dumnezeu prin Moise și prin profeți în legătură cu ceea ce ar trebui să pățească evreii dacă îi resping legământul. Pavel a arătat că evreii se îndreptau atunci înspre acel necaz, care era consecința naturală a respingerii bunătății lui Dumnezeu. Evreii și-au pierdut simțul proporției; răzvrătindu-se împotriva romanilor ei au crezut că pot face față puterii imperiului roman. Calea lor necugetată a adus asupra lor și, în special, asupra Ierusalimului, orașul lor reprezentativ, asemenea suferințe și distrugere cum nu s-au mai văzut niciodată în lume.

Dar acea mânie a lui Dumnezeu, chiar dacă s-a abătut asupra lor, nu a avut nici o legătură cu o viață viitoare după înviere. Le-a afectat viitorul imediat, adică timpul dintre momentul de atunci când Dumnezeu nu le-a mai acordat bunătatea lui și până când Dumnezeu le-a oferit bunătatea lui din nou, când vor primi binecuvântările noului legământ și vor fi uniți pe vecie cu bunătatea lui Dumnezeu. Deci, nici mânia lui Dumnezeu manifestată asupra rasei ca pedeapsă pentru degradarea ei și nici mânia pe care Dumnezeu a trimis-o asupra evreilor pentru păcatele lor împotriva luminii, nu se referă la o viitoare zi a mâniei: mai degrabă reprezintă pedepse actuale aplicate în timpul unor perioade lungi din istoria umană.

În mod corespondent, în pasajul citat deja de la profetul Țefania, în care este prezisă ziua mâniei, se poate observa că profetul vorbește despre necaz și neliniște națională și nicidecum despre necazuri individuale în orice zi a mâniei la încheierea subită a treburilor omenești sau despre necaz pentru cei mulți, înviați după încheierea vieții prezente.

Ce este, atunci, această zi a mâniei, necazului, întunericului și mâhnirii? Este acea vreme de necaz ce va veni asupra întregului pământ, ziua despre care a vorbit profetul Daniel când a spus că la un moment dat din istoria pământului va veni un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată. Daniel a spus, „În acel moment se va ridica Mihail, marele prinț, care îi susține pe copiii poporului tău.” (Daniel 12:1) Deci, ridicarea lui Mihail grăbește timpul necazului. Isus l-a asociat cu prezența lui, pentru că în ultima lui discuție cu discipolii lui s-a referit la acea profeție și a spus că se va îndeplini în momentul întoarcerii lui, arătând astfel că el este Mihail, prințul.

Necazul din ziua mâniei este un necaz ce va veni peste toate națiunile. Este ziua mâniei lui Dumnezeu asupra tuturor națiunilor. Dar este important de observat că această mânie nu are nici o legătură specială cu indivizii națiunilor: ei sunt implicați doar în măsura în care fiecare individ este afectat de ceea ce afectează națiunea ca întreg.

Care este, deci, semnificația profetului? Este aceasta: că națiunile, în special cele care formează creștinătatea, sunt responsabile în fața lui Dumnezeu, așa cum și națiunea lui Israel a fost responsabilă în fața lui. Este adevărat, Dumnezeu nu i-a acceptat niciodată ca făcând parte din legământ așa cum a făcut cu Israel, dar marile națiuni, Marea Britanie, Germania, Rusia, Austria, Spania și, până de curând, Franța și Italia, au fost toate declarate ca fiind națiuni creștine, susținătoare ale religiei creștine. Regii lor au pretins că ei conduc după dreptul divin și fiecare a susținut un sistem religios, ca parte integrantă a regatului. Dar nici unul dintre aceste regate nu a făcut altceva decât să declare: în politicile lor au ignorat total învățăturile lui Cristos și voința lui Dumnezeu, prezentată în Cuvântul lui. Relația lor cu „creștinismul organizat” a fost doar o chestiune de politică.

Aceste națiuni au luat numele lui Dumnezeu asupra lor; el nu li l-a dat niciodată. Iar pentru că au făcut acest lucru, sunt responsabile înaintea lui Dumnezeu. Atitudinea lor a afectat întreaga lume; în consecință, el aduce toate națiunile la judecată. El spune prin profetul lui, Țefania: „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am Hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.” – Țefania 3:8.

Această zi a mâniei asupra națiunilor sigur le va aduce sfârșitul, pentru că nu vor fi în stare să facă față judecăților aprinse pe care le va aduce acea zi. Folosind limbajul intens al Bibliei, cerurile și pământul (pentru că așa este descrisă organizația lumii din prezent) vor fi mistuite. (Vezi 2 Petru 3:7, 10) Colapsul tuturor formelor de guvernare, prin care Dumnezeu își va manifesta nemulțumirea față de ei, vor cauza în mod inevitabil suferințe cumplite omenirii. Fără aproape nici un mijloc de comunicare, foametea și ciurma trebuie să continue cu siguranță lucrarea de distrugere începută de ultimul mare conflict.

Dar Isus ne asigură că timpul necazului, care îi va nimici pe oameni de pe fața pământului, va fi sub controlul împărăției cerului. El ne asigură și că nu va mai exista niciodată o vreme de astfel de necaz ,pentru că lumea își va învăța lecția. Apoi, după întunecimea acelei perioade, vor veni zorii unei noi epoci, ce va purta toate binecuvântările pe care Dumnezeu le are pentru familia lui omenească demult izgonită, care va fi adusă înapoi acasă, pământul glorios creat pentru ea.

Ordine în biserică

În numărul din 1 ianuarie 1928 din *Turnul de veghere*, pagina 13, apar o întrebare și un răspuns referitoare la ordinea potrivită pentru conducerea treburilor bisericii. Unii au fost confuzi și nu au înțeles răspunsul , așa cum l-a intenționat cel ce l-a scris. Alții l-au interpretat într-un mod extrem de tehnic, ceea ce a dus la dificultăți ale grupei. Așadar, este necesar să facem o încercare să clarificăm această chestiune.

Copilul cu adevărat devotat al Domnului ar trebui să aibă în minte binele general al cauzei Domnului și al poporului lui. Dacă o persoană vânează mecanismele formale pentru a profita de frații lui, ea nu poate fi o persoană cinstită. Condițiile care au dus la această referire la întrebarea și răspunsul menționate mai sus, au fost ridicate într-o mare grupă, care conținea mai mult de cincizeci de bătrâni. Surorile au acționat spre propunerea moțiunilor și discutarea lor pe larg și s-au chiar implicat în discuții aprinse. Aceste lucruri par a fi chiar contrare cu spiritul Domnului și cursul potrivit de acționare, așa cum a fost el evidențiat de apostol. În acea grupă erau și niște tineri care erau diaconi și unii care nu erau diaconi și care păreau mai interesați să deranjeze adunarea, decât să prezinte o condiție potrivită.

Cel care scria răspunsul la întrebare, având acest lucru în minte, a spus:

Grupa ar trebui să aleagă oameni pentru posturi de bătrâni, oameni cumpătați și care au o dorință cinstită și sinceră să se îngrijească de binele grupei. Din moment ce Domnul i-a însărcinat cu sfătuirea grupei, atunci ei ar trebui să facă acest lucru; și oricine altcineva care încearcă să facă acest lucru, își asumă o autoritate pe care Domnul nu i-a acordat-o. Acest lucru nu le permite bătrânilor să acționeze în mod arbitrar și să stăpânească grupa; ei ar trebui să privească această funcție ca o relație de încredere sau de confidențialitate cu grupa și să încerce să caute cu sârguință înțelepciunea Domnului și să sfătuiască biserica potrivit ei. Acest lucru nu înseamnă că vreun superior ar trebui să spună grupei cum să voteze. Ceea ce vor să transmită cu siguranță Scripturile este faptul că grupa ar trebui să fie complet informată în legătură cu un anumit subiect și apoi fiecare, fără constrângere sau obligare, să poată să se exprime liber prin ridicarea mâinii. Oricine din biserică, care este un creștin consacrat, are dreptul să voteze.

Acest lucru nu înseamnă că doar bătrânii din grupă pot să propună o moțiune și că nici un frate nu poate face acest lucru. Se pune accentul pe faptul că sfaturile în grupă ar trebui date de frații mai în vârstă, pentru că spiritul sfânt i-a pus în poziții de sfătuitori. Totuși, grupa nu este obligată să accepte sfatul bătrâni, pentru că ar putea să nu fie unul bun. Dar, dacă un bătrân are spiritul Domnului, atunci sfatul lui ar trebui luat în considerare.

În același articol, menționat mai sus, se afirmă: „Bătrânul care prezintă moțiunea ar trebui să exprime în fața grupei un motiv bun pentru care moțiunea ar trebui acceptată.” Acest lucru înseamnă că argumentarea moțiunii ar trebui realizată de un bătrân, acesta oferind și un motiv.

Atunci se pune întrebarea: este potrivit atunci ca vreun diacon sau vreun frate din grupa să propună o moțiune într-o întâlnire de serviciu? Răspunsul la această întrebare trebuie să fie unul

afirmativ. Bineînțeles că un diacon are dreptul să propună o moțiune și orice frate din grupă are acest drept. Chiar și o soră s-ar putea ridica și ar putea propune o moțiune oficială înaintea unei grupe, dar *discutarea acelei moțiuni, care presupune sfat și învățătură, ar trebui realizată* de bătrâni, iar motivul pentru acest lucru este că superiorii sunt învățătorii grupei.

Se întâmplă destul de des ca o moțiune să nu necesite nici un fel de discuție; dar dacă moțiunea include interesele grupei, atunci cu siguranță ar fi mai bine ca superiorii să discute despre ea și nu surorile. Ar fi în totalitate potrivit pentru grupă să-i ceară vreunui dintre frați, *care nu este un bătrân sau nici măcar diacon*, să-și exprime punctele de vedere în legătură cu moțiunea, înainte de votare. Grupa ar fi total îndreptățită să-i acorde unei astfel de persoane dreptul să se exprime.

Frații nu ar trebui să încerce să interpreteze limbajul într-un mod așa de formal, încât să devină imposibil ca orice frate, cu excepția bătrânilor, să propună vreo moțiune în fața grupei. Nu a fost niciodată intenția *Turnului de veghere* să exprime, și nici nu a exprimat, că o moțiune nu poate fi propusă de nici un alt frate. Când se spune „bătrânul care prezintă moțiunea ar trebui să prezinte grupei motivul pentru care moțiunea ar trebui acceptată” vrea să însemne doar că argumentarea moțiunii ar trebui realizată de către frații bătrâni.

ÎNTREBARE

Presupunând că un frate din grupă nu este un bătrân, ci este un administrator, poate el să propună o moțiune privitoare la chestiuni de afaceri înaintea grupei?

RĂSPUNS

Da, bineînțeles. Nu este doar un lucru potrivit, ci este și datoria lui. Destul de des se întâmplă ca anumite chestiuni legate de serviciu să fie în mintea administratorului mai clare decât în mintea oricui și acesta ar trebui să prezinte întotdeauna în fața grupei orice lucruri necesare serviciului. Administratorul este numit de Societate și devine obligația lui să sfătuiască grupa despre orice care are legătură cu serviciul.

ÎNTREBARE

Să presupunem că o soră din grupă are în minte o moțiune care ar trebui înaintată și propusă grupei; ce ar trebui ea să facă?

RĂSPUNS

Cel mai potrivit ar fi ca ea să își exprime moțiunea în fața vreunui frate și să-l lase pe el să o prezinte sau moțiunea poate fi scrisă și apoi citită de secretar. Este clar scopul Domnului, exprimat prin apostolul Pavel, că o decență și ordine potrivite în biserică nu îi permit unei surori să aducă argumente unei moțiuni și, cu aceeași autoritate, nu i se permite să predice grupei.

Se pune din nou accentul pe faptul că acest lucru nu se aplică pentru studiul berean. Femeile pun des întrebări în timpul unui studiu berean. Ele pun întrebări cu scopul de a învăța, iar în timpul acestui studiu berean ele pot chiar să dea răspunsuri. Dar când se ajunge la vreo discuție aprinsă, surorile ar trebui să se abțină cu totul; de fapt, nu ar trebui deloc să existe discuții aprinse. Câteodată apar și astfel de situații și atunci frații cumpătați, pe care grupa i-a ales ca sfătuitori, ar trebui să clarifice situația, pentru ca toți să poată vota în cunoștință de cauză. Nimeni nu are autoritatea să îngreudească libertățile surorilor. Nu acesta a fost scopul *Turnului de veghere* prin această publicare. Scopul este de a atrage atenția asupra ceea ce a spus apostolul Pavel și, crezând că el a scris ca reprezentant special al Domnului pentru binele bisericii, sfatul lui ar trebui urmat.

Este de datoria bătrânilor să se îngrijească de interesele grupei și nu să domine moștenirea lui Dumnezeu. Ei ar trebui să ia parte la întâlnirile grupei și să încerce să descopere ce să facă pentru a veghea asupra intereselor grupei și a lucrării ei.

Niște bătrâni au interpretat greșit, din nou, ceea ce a spus *Turnul de veghere* în legătură cu întâlnirile bătrânilor. Bătrânii au exagerat așa de tare, încât i-au exclus pe diaconi din întâlnirile lor.

Acest lucru este total greșit. Ceea ce a exprimat *Turnul de veghere* și ceea ce și repetă, este că la întâlnirile bătrânilor doar bătrânii votează în legătură cu acțiunea pe care urmează să o realizeze. Este în totalitate potrivit ca diaconii să fie prezenți. Cum altfel ar putea diaconii să învețe atât de bine îndatoririle bătrânilor, decât dacă ar fi prezenți? Este în totalitate potrivit ca la astfel de întâlniri diaconii să pună întrebări pentru a se informa sau pentru a cere permisiunea președintelui să aducă în atenția bătrânilor anumite chestiuni. Nu există nici un motiv pentru care întâlnirea bătrânilor să fie privată și nu există nici un motiv pentru care diaconii să fie excluși din acea întâlnire. Simplul fapt că bătrânii sunt făcuți supraveghetorii bisericii nu îi plasează într-o poziție de a ține întâlniri secrete și de a-i exclude pe alții de la întâlnirile lor. Un supraveghetor este o persoană care apără interesele celui pe care îl supraveghează. Este pentru binele diaconilor ca ei să fie prezenți la întâlnirile bătrânilor, pentru a aduna aceste informații care ar putea fi benefice pentru biserică.

Unii dintre bătrâni au înțeles greșit ceea ce vrut să exprime *Turnul de veghere* prin afirmația „prezentarea moțiunii înaintea grupei”. Este descris aici un caz concret: bătrânii au o întâlnire și în timpul ei apare o întrebare importantă care ar trebui adusă și înaintea grupei. După ce îi acordă atenția cuvenită și după ce majoritatea bătrânilor se pun de acord în legătură cu acțiunea ce ar trebui urmată, apoi este cazul ca bătrânii să-l aleagă pe unul dintre ei să ducă moțiunea înaintea grupei. Acest lucru nu înseamnă că cineva nu ar putea să propună o moțiune legată de un alt subiect, într-un alt moment sau chiar despre chestiunea luată în considerare. Dacă frații ar evita atâtea detalii tehnice și ar fi întotdeauna deschiși la minte și doritori să-și ajute frații, atunci nu ar mai exista neînțelegeri sau dificultăți în legătură cu chestiunile de acest gen.

ÎNTREBARE

Cine îl poate propune pe administrator, pe asistent, pe persoana care ține inventarul sau pe alți slujitori ai bisericii? Ar trebui ca doar bătrânii să poată face acest lucru?

RĂSPUNS

Nu; este o chestiune pentru toată grupa; chiar dacă ar fi corect ca bătrânii să facă astfel de propuneri, nu este obligatoriu pentru grupă ca doar bătrânii să propună o moțiune. Așa cum s-a afirmat mai sus, o moțiune sau o propunere poate fi lansată de oricine, indiferent dacă e soră sau frate; dar discutarea sau argumentarea acelei moțiuni ar trebui să fie limitată la cei care au fost aleși de grupă să fie sfătuitori. Dacă grupa dorește să asculte părerea sau sfatul vreunui frate prezent, care nu este nici bătrân, nici diacon, grupa poate să îi ceară acestui frate să-și prezinte punctele de vedere cu privire la moțiunea care urmează a fi votată. Să nu uităm că scopul acestui lucru este păstrarea decenței și ordinii corespunzătoare în casa Domnului.

ÎNTREBARE

Este potrivit atunci ca bătrânii să fie în frunte la întâlnirea de serviciu și să ia conducerea lucrării serviciului?

RĂSPUNS

Dacă un bătrân este în armonie deplină cu lucrarea serviciului și este rugat de grupă sau de servii serviciului să ia conducerea, atunci este potrivit să facă acest lucru. Cei prezenți la întâlnire pot alege pe oricine să conducă acea întâlnire. Dacă grupa alege un frate ca și conducător al acelei întâlniri, îi este conferită autoritatea să acționeze cu aceeași putere și autoritate ca și cum ar fi unul dintre bătrânii obișnuiți.

ÎNTREBARE

Dacă un bătrân numit să se adreseze grupei predică o doctrină greșită, poate cineva să îi atragă atenția asupra greșelii lui?

RĂSPUNS

Bineînțeles. Bătrânul ar trebui să fie așteptat de niște frați și să i se atragă atenția asupra greșelii lui, iar dacă recunoaște că a greșit, sigur își va corecta singur greșeala. Dacă prezintă în continuare o doctrină greșită înaintea grupei, aceasta ar trebui să propună o moțiune prin care să i se ceară să demisioneze din funcție.

Cine ar putea să propună această moțiune? Oricine dintre cei consacrați. Cine ar putea să prezinte și argumentele? Orice frate din congregație pe care aceasta îl roagă să discute despre această chestiune, indiferent dacă este unul dintre bătrâni sau nu.

Este foarte ciudat că, după toți aceștia ani în care oamenii au primit instruire de la Domnul prin apostoli și de la Domnul Isus și în care au lucrat împreună, bătrânii încă insistă să provoace neplăceri în grupe. Acest lucru se întâmplă, de obicei, pentru că se iau pe ei înșiși prea în serios și nu se mai preocupă cu sinceritate de binele grupei. Timpul acesta este, mai presus de toate, timpul în care oamenii care îi sunt cu adevărat devotați Domnului ar trebui să stea umăr la umăr și să aperse interesele servilor Domnului și ale împărăției lui, încercând tot timpul să se ajute între ei și să nu împiedice pe nici unul să facă bine. Fără îndoială mulți fac greșeli și intenționează să facă bine. Atunci să își manifeste fiecare spiritul Domnului în tot ceea ce face, mai ales în legătură cu grupa.

Bătrânii nu trebuie să creadă că toate chestiunile trebuie aduse înaintea lor înainte să fie duse înaintea bisericii. Ceea ce a vrut să exprime *Turnul de veghe* este aceasta: atunci când superiorilor li se prezintă o chestiune ei trebuie să o discute acolo și să clarifice dificultățile care apar și apoi să o prezinte clar înaintea congregației. Acest lucru nu poate fi în nici un caz interpretat că toate chestiunile trebuie să ajungă prima dată înaintea superiorilor și nici că congregația nu ar putea să rezolve o chestiune, fiind în totalitate independentă de superiori. Superiorii sunt slujitorii bisericii, nu șefii ei. Scopul principal al superiorilor în legătură cu vreo chestiune care le este prezentată este evitarea controversei printre superiori în prezența congregației. Dacă există multe păreri printre superiori subiectul ar trebui discutat la întâlnirea lor. Dar să nu se înțeleagă că congregația nu poate să ia în considerare orice chestiune vrea oricând vrea.

ÎNTREBARE

Care sunt îndatoririle unui bătrân? Din cauza faptului că este mai în vârstă are un bătrân mai multă autoritate decât oricine cu privire la serviciu?

RĂSPUNS

Apostolul prezintă clar îndatoririle unui bătrân. Pe scurt, acestea sunt: el ar trebui să se adreseze grupei în chestiuni spirituale atunci când sunt încredințați cu acest scop; ar trebui să se adreseze grupei în legătură cu chestiuni spirituale, atunci când este numit să facă acest lucru; ar trebui să acționeze în calitate de sfătuitor general al grupei. Iar, în ceea ce privește organizația serviciului, nu are de-a face cu aceasta mai mult din cauză că este bătrân decât ar fi avut dacă nu era bătrân. Când vine vorba de munca de câmp toți se află pe picior de egalitate. Administratorul prezintă munca și atribuie un teritoriu și îl controlează. Poziția unui bătrân față de servii din serviciu este exact la fel ca cea a oricărui din biserică. Bătrânii nu au absolut nimic de-a face cu supravegherea muncii administratorului serviciului, nici cu examinarea ei. Aceasta nu face parte din îndatoririle lor. Ei ar trebui să ia bucată de teritoriu ce le este atribuită și să lucreze pe ea la fel ca ceilalți. Bătrânii lucrează sub supravegherea administratorului în ceea ce privește munca de câmp și nu au nici un fel de control asupra ei.

Biroul este informat că o anumită grupă refuză să aleagă bătrâni de teamă că aceștia vor face pe șefii cu ei. Este într-adevăr mare păcat că orice frate ar fi în stare să creeze o astfel de stare. Nu există nici un șef în organizația Domnului. Un bătrân este un serv și nu un șef; și atâta vreme cât biserica se teme că vreun frate poate deveni șef este mai bine ca acesta să nu fie ales. Frații trebuie să țină minte că Dumnezeu le-a încredințat un serviciu și le-a dat ordinul să-l îndeplinească și că Satan

dușmanul încearcă să-i împiedice. Cei cărora li se cere să-l slujească cu bunătațe pe Domnul vor încerca să ajute și niciodată nu vor încerca să împiedice vreo parte a lucrării Domnului.

Această întreagă afirmație este consultativă. *Turnul de veghere* nu are nici o autoritate să fie arbitrar sau categoric. Singurul său scop este acela de a sfătui și ajuta biserica. Sperăm că *Turnul de veghere* nu va ajunge niciodată în situația în care își va asuma stăpânirea asupra cuiva.

Pe scurt, sfatul este că atunci când chestiunile sunt luate în considerare la întâlnirea bătrânilor, ei ar trebui să stabilească în ce fel vor fi prezentate înaintea bisericii într-o manieră organizată. Dacă biserica dorește ca cineva din afara bătrânilor să participe la discutarea chestiunii, atunci poate indica și realiza acest lucru. Ar trebui să reținem întotdeauna că întreaga autoritate de acționare este deținută de biserică și nu de bătrâni sau de alți servi ai bisericii. Dacă orice biserică consideră că este potrivit ca moțiunile și discuțiile să fie ținute și de surori, aceea este în totalitate treaba bisericii. Totuși, *Turnul de veghere* nu sfătuiește acest lucru, din motivele menționate mai înainte. Dar rămâne la latitudinea bisericii să decidă dacă vreun frate din grupă poate să propună o moțiune și să o discute, iar hotărârea bisericii în legătură cu acest lucru este decisivă, în ceea ce privește biserica.

TURNUL DE VEĞHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Iunie 1928

Nr. 12

ÎNDURĂRILE SIGURE ALE LUI DAVID

„Plecați-vă urechea și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi; și voi încheia un legământ veșnic cu voi, îndurările sigure ale lui David.”- Isaia 55:3.

IEHOVA face un legământ veșnic cu cineva, așa cum arată acest text. Cine este acela care este în legământ de cealaltă parte? Din moment ce Iehova a făcut mai mult decât un singur legământ, ar fi bine să stabilim la care din aceste legăminte, dacă la vreunul din ele, se face referire în afirmația de mai sus a profetului.

2. Cuvântul „veșnic” folosit în textul de mai sus nu înseamnă în mod neapărat o perioadă de timp fără sfârșit. Cuvântul evreiesc din care cuvântul englezesc „veșnic” este tradus are semnificația de „durată ascunsă”. Aceasta înseamnă o durată care nu este cunoscută. Din moment ce perioada nu este cunoscută, s-ar putea să fie o vreme limitată sau s-ar putea să fie veșnică.

3. Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe imediat după potop, în care sacralitatea vieții umane este accentuată. Scripturile care vorbesc de acel legământ spun: „Curcubeul va fi în nor;...ca să-mi aduc aminte de legământul veșnic dintre Dumnezeu și orice viețuitoare de orice trup care este pe pământ.” (Geneza 9:16). Este clar că profetul lui Dumnezeu s-a referit la acel legământ când a spus: „Ei au călcat legile...au rupt legământul veșnic” (Isa. 24:5). Acel legământ cu Noe a declarat legea lui Dumnezeu relativă față de sfințenia vieții umane. Legea lui Dumnezeu nu se schimbă. De aceea acel legământ cu Noe este veșnic.

4. Iehova a făcut un legământ cu Avraam, în care este stipulat: „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine în generațiile lor, ca un legământ veșnic, ca să fiu un Dumnezeu pentru tine și pentru sămânța ta după tine”. (Gen. 17:7). Va veni timpul când termenii aceluia legământ vor fi aduși la îndeplinire. Dar durata acestuia a fost ascunsă la momentul când a fost făcut.

5. Legământul legii făcut cu Israel în Egipt și confirmat la Muntele Sinai este denumit ca legământ veșnic. (Exod 13:16; Levitic 24:8). Punctul de încheiere al legământului legii a fost ascuns și de aceea nu a fost făcut cunoscut evreilor. El ar fi durat pentru totdeauna dacă evreii și-ar fi făcut partea lor într-un mod perfect.

6. Legământul nou făcut la moartea lui Isus, care va fi confirmat și inaugurat în cer, este numit în Scripturi un legământ veșnic. „Și Eu voi face un legământ veșnic cu ei, că nu mă voi întoarce de la ei, ci le voi face bine; și le voi pune frica de Mine în inimile lor, ca să nu se depărteze de Mine”. (Ieremia 32:40).

7. Având în vedere dovada scripturală citată mai sus, arătând legămintele diferite care au fost menționate ca legăminte veșnice, nu prea este scriptural să spunem că orice legământ poate fi denumit ca legământ veșnic, prin excluderea celorlalte legăminte. Toate legămintele pe care le face Iehova sunt veșnice, prin faptul că El este credincios și adevărat în aducerea la îndeplinire a legământului sau a legămintelor de partea lui, fără nici o schimbare.

CU DAVID

8. Iehova a spus despre David: „Am găsit pe David fiul lui Iese, un om după inima Mea, care va îndeplini toată voia Mea”. (F.A. 13:22). El a mai spus despre El: „Am făcut un legământ cu alesul Meu, am jurat lui David, slujitorul Meu” (Psalmul 89:3). Mai mult, este scris: „Dar Domnul nu a vrut să distrugă casa lui David, din pricina legământului pe care-l făcuse cu David și după cum a promis să dea o lumină (lampă sau candelă) lui și fiilor lui pentru totdeauna”. (2 Cronici 21:7). Când David se apropia de moarte, a rostit aceste ultime cuvinte: „Iată cele din urmă cuvinte ale lui David.... Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare. Nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre mântuirea și bucuria mea?”. (2 Samuel 23:1, 5). Mai mult, Domnul arată prin Cuvântul Lui că legământul cu David nu trebuia călcat. (Ieremia 33:20, 21).

9. Termenii legământului sunt, de asemenea, făcuți cunoscuți în Cuvântul Domnului. Dumnezeu a trimis pe profetul Său Natan să spună lui David aceste cuvinte: „Și când îți se vor împlini zilele și vei dormi cu părinții tăi, Eu voi ridica sămânța ta după tine, care va ieși din coapsele tale, și voi întemeia împărăția lui. El va zidi o casă pentru numele Meu, și Eu voi întemeia tronul împărăției lui pentru totdeauna. Și casa ta și împărăția ta vor fi întemeiate pentru totdeauna înaintea ta; tronul tău va fi întemeiat pentru totdeauna”. (2 Samuel 7:12, 13, 16).

10. Iehova a promis lui David și și-a dat jurământul că dacă copiii lui vor păzi legământul Lui, ei vor sta pe tronul Lui pentru totdeauna. (Psalmul 132:11, 12). Este scris că acordul a fost încheiat chiar și cu un legământ de necălcat(de sare). (2Cronici 13:5). Sarea este un simbol că legământul va fi păzit și de aceea trebuie să rămână pentru totdeauna. (Levitic 2:13; Numeri 18:19).

Cel iubit

11. Numele David înseamnă „preaiubit”. Este evident că omul imperfect David l-a prefigurat pe Isus, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu David, împăratul lui Israel ,este într-adevăr făcut și se aplică între Dumnezeu și Fiul Său preaiubit, Cristos Isus. El a fost împlinit în tip cu David, care a prefigurat completarea acestuia cu Cristos Isus, asupra căruia el este împlinit. Când recunoaștem că legământul se aplică lui Cristos, el devine dintr-odată de un interes extraordinar pentru toți care sunt în Cristos, din pricina îndreptățirii, nașterii și ungerii de Iehova. Legământul veșnic, chiar și îndurările sigure ale lui David, este de un mare interes și de o mare importanță pentru biserică în această vreme. Crezând că acest lucru este adevărat, ne vom strădui să arătăm pe larg aplicarea lui corespunzătoare.

12. Diadema și coroana au fost luate de la descendenții naturali ai lui David la înfrângerea lui Zedechia și Dumnezeu a promis să le dea celui „al cui este dreptul”. (Ezechiel 21:26, 27). Psalmistul ,în expresia profetică a cântat referitor la Isus, unsul Domnului, și a spus: „I-ai pus o coroană de aur curat pe capul lui”. (Psalmul 21:3). Faptul că profeția lui Isaia 55:3 se aplică lui Isus Cristos, este arătat clar de cuvintele apostolului Pavel: „Faptul că l-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă în putrezire, l-a spus când a zis: „Vă voi da îndurările sigure ale lui David”. (F. A. 13:34).

13. În această privință trebuie să facem referire la cuvintele profetului: „Îți cerea viața, și i-ai dat-o: o viață lungă pentru totdeauna și pe vecie.”. (Psalmul 21:4). Isus a cerut de la Iehova viață. Când era aproape să-și dea viața, El s-a rugat ca să fie glorificat cu slava pe care o avusese înainte de a fi lumea. El nu a cerut o onoare mai mare decât aceasta. Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunea Lui și L-a ridicat din moarte și i-a dat viață pentru totdeauna. Aceasta este o dovadă că Isus a fost înviat

la natura divină. Psalmistul scrisese despre aceeași chestiune când a spus: „Tu vei prelungi viața împăratului (prin ruperea legăturilor morții); și anii lui ca multe generații. El va rămâne înaintea lui Dumnezeu pentru totdeauna”. (Ps. 61:6, 7).

14. De aceea, pare sigur că legământul a inclus promisiunea din partea lui Dumnezeu de a învia pe Isus din moarte. Isus a înțeles că El va fi înviat din morți ,când a spus: „Și ei îl vor omori și a treia zi El va învia din nou”. (Mat. 17:23).

15. Isus a fost rădăcina și odrasla lui David. (Apocalipsa 5:5; Isaia 11:10). Îngerul Gavril a spus Mariei: „El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David; și El va domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna; și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. (Luca 1:32, 33).

16. Acest fapt este întărit de conversația lui Isus cu fariseii. (Matei 22:42-45). Ca o dovadă suplimentară a faptului că Isus era sămânța lui David și că legământul a fost făcut într-adevăr cu El, profetul spune: „Îl voi face întâiul Meu născut, mai înalt decât împărații pământului. Mila Mea o voi păstra pentru El pentru totdeauna și legământul Meu va fi neclintit față de El. Sămânța Lui o voi face să rămână veșnic și tronul ca zilele cerului”. (Ps. 89:27-29).

17. Fără îndoială că profetul s-a referit la Isus când a rostit cuvintele: „Tu ești mai frumos decât copiii oamenilor; harul este turnat pe buzele tale; de aceea Dumnezeu te-a binecuvântat pentru totdeauna. Tronul Tău, Dumnezeule, este veșnic; sceptrul împărăției Tale este sceptru drept”. (Ps. 45:2, 6). Sceptrul Lui a fost un sceptru drept, fiindcă a fost rânduit Lui de profeția lui Iacov. (Geneza 49:10). Faptul că numele Lui trebuie să fie reținut pentru totdeauna este sigur: „Îți voi face numele să fie amintit în toate generațiile: de aceea popoarele te vor lăuda în veci de veci”. (Psalmul 45:17).

18. Apostolul Pavel aplică aceste texte lui Isus și, prin urmare, știm că avem aplicarea dreaptă. „Dar Fiului îi zice: Tronul Tău, Dumnezeule, este în veci de veci; un sceptru al neprihăririi este sceptrul împărăției Tale. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemnul bucuriei deasupra tovarășilor Tăi”. (Evrei 1:8, 9).

19. Profetul Isaia vorbea despre Isus când a scris cu privire la Prințul Păcii că guvernarea va fi pe umărul Lui. (Isaia 9:6, 7).

20. Prin urmare, Scripturile dovedesc fără urmă de îndoială că legământul veșnic, îndurările sigure ale lui David, este de fapt un legământ al lui Iehova cu Cristos, sămânța lui David și că legământul este pentru viață divină, pentru tron veșnic, pentru o coroană și pentru o împărăție.

ZELUL LUI CRISTOS

21. Este scris cu privire la David, împăratul lui Israel ,că el a stat în casa lui făcută din cedru și că în acel timp chivotul Domnului era într-un cort. David adusese chivotul din casa lui Obed-Edom și l-a pus într-un cort pe Muntele Sion. Dat fiind faptul că David a stat în casa lui proprie, el a meditat cât de potrivit ar fi ca el să construiască o casă pentru Domnul ,în care să stea chivotul. Dumnezeu a cunoscut gândurile lui David și zelul lui de a construi casa și de aceea l-a trimis pe profetul Natan, care a vorbit în numele Domnului, spunând lui David: „Așa vorbește Domnul: „Oare tu vei zidi o casă pentru Mine ca să locuiesc în ea?” (2 Samuel 7:5).

22. Se vede, așadar, că grija lui David pentru interesele Domnului încredințate lui și zelul său pentru casa Domnului a fost baza pentru încheierea legământului. În aceasta David l-a prefigurat pe Isus, care a fost zelos în îndeplinirea obligațiilor Lui, purtând de grijă de interesele pe care Dumnezeu le încredințase în mâinile Lui. Referitor la El, profetul a scris: „Zelul casei Tale mă mânăncă”. (Psalmul 69:9). Isus a arătat zel pentru casa Tatălui Său ,care L-a determinat să încheie legământul prin jertfă, legământ prin care El a făcut eforturi în numele casei Domnului Iehova. Din

pricina acelu zel și a acelei credincioșii ,Dumnezeu a făcut un legământ cu El pentru împărăție și pentru nemurire.

23. David a fost preocupat de construirea unei case pentru Domnul, astfel încât Domnul s-a interesat de casa lui David și din proprie inițiativă a propus și a afirmat termenii legământului veșnic. Este scris: „De asemenea, Domnul îți spune, că îți va face o casă”. (2 Samuel 7:11). Acest text frumos arată cum Domnul nu uită niciodată devotamentul față de El. Isus a fost profund preocupat de interesele pe care Dumnezeu i le-a încredințat și de aceea Dumnezeu l-a făcut o casă nu făcută de mâini omenești și peste casa aceea El l-a făcut pe Isus Cap. (Evrei 3:6).

ÎNDURĂRI

24. Există oare vreun motiv să credem că „legământul veșnic” menționat în Isaia 55:3 este legământul nou, cu și prin care Israelul și toată omenirea va avea binecuvântări de restaurare? Nu există nici un motiv să credem că profetul lui Dumnezeu a făcut acolo vreo referire la legământul nou.

25. Oare nu este adevărat că Christosul, care a fost prefigurat de împăratul David, va extinde îndurările peste oameni sub termenii legământului nou și nu arată aceasta că legământul veșnic menționat de profetul Isaia este legământul nou? Este adevărat că Cristos, în timpul domniei Lui ,va arăta îndurare oamenilor, dar aceasta nu dovedește că acest legământ se referă la aceste îndurări date oamenilor prin Cristos.

26. Cu siguranță că Isus nu a avut parte de milă, ci a îndeplinit cu strictețe toate cerințele. Dar membrii trupului Său primesc milă. O anumită lumină este aruncată asupra acestui text de alte traduceri. Septuaginta îl redă, „promisiunile grațioase făcute lui David, care sunt credincioase”. Rotherham redă acea parte a textului, „bunătatea față de David bine asigurată”. Gândul milei nu pare a fi acela al iertării nemeritate arătată față de creatura imperfectă sau cea supusă greșelii; ci mai degrabă, gândul este acela al bunătății extraordinare pe care Iehova iubește s-o arate față de cei preaiubiți ai Lui. Această bunătate este ca mila, prin faptul că nu este cerută de condițiile dreptății. Toată îndoiala față de sensul legământului este îndepărtată de martorul inspirat care a mărturisit: „După cum este scris și în psalmul al doilea: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut. Și fiindcă L-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă în putrezire, El a vorbit așa: Vă voi da îndurările sigure ale lui David.” (F. A. 13:33, 34, Diaglott).

27. Scripturile se referă deseori la membrele trupului ca la Cristos, deoarece ele constituie o parte din Cristos. Oricine a fost pus în Cristos, fiind adoptat în Cristos prin nașterea și ungerea cu Spirit, este o parte din El. (Galateni 3:27, 29). Rezultă, așadar, că „îndurările sigure ale lui David” înseamnă bunătatea extraordinară pe care Iehova o arată față de cei pe care-i îndreptățește, naște și unge cu Spiritul Lui.

CÂND AU FOST FĂCUTE

28. Scripturile arată că condițiile legământului veșnic au fost declarate de Iehova prin intermediul profetului Său Natan și spuse lui David după ce David arătase zel pentru casa Domnului. Atunci Dumnezeu a spus lui David: „Și casa ta și împărăția ta vor fi întemeiate pentru totdeauna; tronul tău va fi întemeiat pentru totdeauna”. (2 Samuel 7:16). Când unsoarea lui Dumnezeu, cântărețul plăcut al lui Israel, era în ultimele ore din viață ,el a profetizat și a spus: „Spiritul Domnului a vorbit prin mine și cuvântul Lui era pe limba mea. Dumnezeu lui Israel a spus, Stânca lui Israel mi-a

vorbit: Cel ce stăpânește peste oameni trebuie să fie drept, conducând cu frică de Dumnezeu; și va fi ca lumina dimineții, când răsare soarele, în dimineața fără nori; ca iarba moale care răsare din pământ după ploaie. Chiar dacă casa mea nu va fi așa înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic.” (2 Samuel 23:2-5).

29. Din moment ce legământul se aplică, fără îndoială, lui Isus, când a fost aplicat Lui? Aplicarea Lui pentru Isus nu putea să aibă loc până când Isus a devenit sămânța lui David. La momentul consacării lui Isus la Iordan, când a fost născut și uns, El a devenit sămânța lui David. David, împăratul uns și fiul iubit al lui Dumnezeu, l-a prefigurat pe Isus, Fiul uns și preaiubit al lui Dumnezeu, care este împărat acum. Când Isus a fost uns la Iordan și a devenit acolo „sămânța lui David”, atunci s-a aplicat Lui acel legământ veșnic. După ce Isus a fost înviat din morți, legământul i-a fost confirmat Lui. Acest lucru este arătat de cuvintele inspirate ale lui Pavel: „Dumnezeu a împlinit același lucru față de noi copiii lor, prin faptul că L-a înviat pe Isus; după cum este scris și în psalmul al doilea: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut. Și fiindcă L-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă în putrezire, El a vorbit așa: Vă voi da îndurările sigure ale lui David”. (F. A. 13:33, 34). „Dar Fiului îi spune: „Tronul Tău, Dumnezeule este în veci de veci; un sceptru al neprihănirii este scepstrul împărăției Tale.” (Evrei 1:8).

Altele primite

30. A fost voia lui Iehova ca Isus să aibă asociați cu El 144 000, care vor constitui mireasa Lui și membrele trupului Lui și co-moștenitorii Lui. Datorită bunătății pline de har a lui Dumnezeu și a altruismului lui Isus, s-a luat măsura ca aceștia să fie primiți în legământ. La momentul instituirii memorialului morții Sale, Isus a spus ucenicilor Săi credincioși că vor fi primiți într-un legământ veșnic. Cu toate acestea, înainte de a le spune, a fost voia Lui să-i învețe o lecție de blândețe și smerenie. Ucenicii se certau între ei care va fi cel mai mare. Isus le-a spus că împărații acestei lumi exercitau autoritate asupra oamenilor și pretindeau a fi binefăcătorii lor. Altfel spus, conducătorii acestei lumi o duceau împărătește în comparație cu alții. Atunci a spus ucenicilor Săi: „Dar voi nu trebuie să fiți așa; ci cel mai mare dintre voi să se facă cel mai mic, și conducătorul ca cel care slujește. Căci cine este mai mare, cel ce se apleacă sau cel ce slujește? Nu cel ce se apleacă? Dar Eu sunt printre voi ca cel ce slujește”. (Luca 22:26, 27, *Diaglott*).

31. Dumnezeu, prin Spiritul Său, revelase același lucru lui David. David a spus: „Dumnezeul lui Israel a spus, Stânca lui Israel mi-a vorbit: Cel ce stăpânește peste oameni trebuie să fie drept, conducând în frică de Dumnezeu”. (2 Samuel 23:3). Puțini au fost oamenii pe pământ care au condus printre semenii lor în conformitate cu acest verset. Aproape fiecare om care primește o anumită autoritate crede că el trebuie să fie șeful sau tiranul sau domnul peste semenii săi. Isus arăta la ucenicii Săi regula că cei care vor conduce cu El trebuie să lucreze diferit de lume. El era printre ei cel mai mare dintre ei și slujea. El le dădea exemplul potrivit. El știa că ei aveau o inimă bună, dar trebuiau să învețe. Acea lecție era în beneficiul tuturor celor care urmau să devină urmașii Lui. Atunci Isus le-a spus cu dragoste: „Și voi sunteți aceia care ați rămas cu Mine în încercările Mele. Și Eu fac un legământ cu voi, după cum Tatăl Meu a făcut un legământ cu Mine, o împărăție, că veți mânca și veți bea la masa Mea în împărăția Mea, și veți sta pe tron, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. (Luca 22:28-30, *Diaglott*).

32. Cuvintele lui Isus nu pot să însemne decât următorul lucru: „Unsprezece din voi ați fost credincioși față de Mine. Ați fost alături de Mine în încercările Mele; și acum urmează să vă părăsesc. Tatăl Meu a făcut un legământ cu Mine pentru o împărăție și acum Eu vă promit că veți fi primiți în legământ și veți împărtăși împărăția cu Mine”.

33. Nu a existat nimic în experiențele vieții lui David ca să prefigureze stropirea sângelui în legătură cu legământul. Totuși, când David urma să plece din lumea aceasta, Dumnezeu a pus Spiritul Lui peste David și l-a impresionat cu importanța legământului veșnic. La Iordan a fost momentul când a început să se aplice legământul față de Isus. În acea vreme Isus a făcut o consacrare care însemna moartea Lui. El a făcut un legământ al jertfei. După moartea și învierea Lui, legământul l-a fost confirmat. Membrii trupului Lui pot fi aduși în legământ numai de și prin sângele lui Isus. Pentru a-i aduce în legământ se cere ceva mai mult decât doar valoarea jertfei de răscumpărare. Dacă doar vărsarea sângelui lui Isus a adus pe cineva în acel legământ veșnic, atunci toți cei ce primesc beneficiul răscumpărării trebuie în cele din urmă să fie aduși în el. Dar aceasta nu este tot ce se cere.

34. Când Isus a spus ucenicilor Săi: „Voi sunteți aceia care ați rămas cu Mine în încercările Mele”, El le-a arătat că ei suferiseră defăimări cu El și că trebuie să continue să sufere defăimări cu El ca o condiție anterioară intrării și rămânerii în legământ. Ei trebuie să moară împreună cu El pentru ca să trăiască cu El în plan divin și trebuie să sufere cu El pentru ca să domnească cu El ca Împărat. Aceasta este dovedit de cuvintele adresate discipolilor Lui: „Atunci Isus le-a spus: Adevărat, adevărat vă spun că dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de pe urmă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, locuiește în Mine și Eu în el”. (Ioan 6:53, 54, 56).

35. Faptul că ei trebuie să sufere defăimări împreună cu El este dovedit de cuvintele Lui: „Servul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au persecutat pe Mine și pe voi vă vor persecuta”. (Ioan 15:20). Și iarăși, faptul că ei vor fi defăimați de organizația Diavolului, este arătat de cuvintele Lui: „Aceste lucruri vi le-am spus, pentru ca în Mine voi să aveți pace. În lume veți avea neazuri: dar îndrăzniți; Eu am biruit lumea”. (Ioan 16:33).

36. Doar cei care suferă cu Isus și care mor împreună cu El pot fi aduși în legământul veșnic. Acest lucru este dovedit de cuvintele lui Pavel: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.”. (2 Timotei 2:11). Pentru a trăi cu Isus în plan divin, omul trebuie să moară împreună cu El în moartea de sacrificiu. Apoi, apostolul Pavel arată că suferința este dintr-un motiv diferit. În alt loc el a afirmat că Isus a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit. În 2 Timotei 2:12 el spune: „Dacă răbdăm, vom și împărți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi.”.

37. Defăimările care au fost adresate lui Iehova Dumnezeu au căzut peste Isus. Aceste defăimări au venit de la Diavolul și organizația Lui. Defăimările adresate lui Dumnezeu și Isus cad peste membrii trupului și provin de la aceeași sursă. (Romani 15:3). Așadar, aceasta dovedește că, fără nici o îndoială, doar aceia vor domni cu Cristos Isus care de bunăvoie și cu bucurie se pun de partea Domnului și care-L reprezintă cu credincioșie.

38. A primi adevărul doar dintr-un punct de vedere egoist, nu ar putea lua pe cineva în legământul îndurărilor sigure ale lui David. Bunătatea extraordinară a lui Dumnezeu este conferită celor care iubesc să rabde suferința și disprețul care sunt lăsate în urmă pentru folosul trupului. Fiecare care a făcut un legământ să facă voia lui Dumnezeu să-și amintească, așadar, că cei care au vreo parte în legământul veșnic și îndurărilor sigure ale lui , trebuie să moară de moartea sacrificială, așa cum a murit și Isus, pentru ca să poată trăi cu El în plan divin. Ei mai trebuie să sufere disprețul adresat Lui pentru neprihănire, ca o condiție anterioară luării parte în împărăția Lui.

INVITAȚIA

39. Ne întoarcem acum din nou la analiza profeției lui Isaia: este evident, din cadrul potrivit al profeției, că cuvintele din Isaia 55:1-3 se aplică în timpul acelei perioade de timp când evanghelia este propovăduită ca o invitație pentru ca oamenii să audă, să creadă și să-L urmeze pe Cristos Isus. Dumnezeu, prin profetul Său, arată apoi cursul care trebuie luat de cei care vor avea parte în legământul veșnic al lui David și care vor primi din îndurărilor lui Dumnezeu. Profeția începe cu exclamația care atrage atenția celor care ar putea avea urechi de auzit. Profetul își ia rolul ca la Cincizecime și cuvintele lui de-a lungul perioadei de jertfă răsună: „Fiecare care însetează, să vină la ape”. Isus a poruncit ca evanghelia să fie propovăduită tuturor națiunilor, ceea ce înseamnă atât evreilor, cât și neamurilor. (Matei 28:20). Acesta nu este un apel, așa cum l-au interpretat greșit mulți, pentru a converti toți indivizii națiunilor pământului; ci este un apel pentru selecția celor care vor fi aduși în legământul veșnic.

40. „În ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat, spunând: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, cum a spus scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”. (Ioan 7:37, 38). Faptul că aceste cuvinte ale invitației au început să aibă o aplicare la Cincizecime, este clar arătat de versetul treizeci și opt al contextului. Faptul că această invitație urma să fie extinsă celor care vor crede în Domnul Isus Cristos și-L vor urma, este arătat de următoarele cuvinte ale lui Isus: „Dar oricine bea din apa pe care i-o voi da, nu va înseta niciodată; ci apa pe care i-o voi da Eu va fi în El un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică. (Ioan 4:14). Acum, aceste scripturi arată că aplicarea este față de cei ce însetează, care-L caută pe Dumnezeu, căroră Domnul li se adresează și aceștia au o dorință sinceră și onestă să vină în armonie cu Dumnezeu.

41. Profetul continuă: „Veniți, cumpărați și mâncați; da, veniți, cumpărați vin și lapte fără bani, și fără plată”. (Isaia 55:1). Cum ar putea să cumpere cineva fără bani și fără plată? Evident că acest lucru se referă la faptul că, pe baza îndreptării omului prin credința în sângele vărsat al lui Isus Cristos, Iehova îl acceptă pe un astfel de om și apoi prin naștere îl conduce în bogăția casei divine a fiilor. Prețul împărtășirii din lucrurile bune și divine ale Domnului este jertfirea din tot ceea ce are cel îndreptățit. Dar această îndreptățire a venit la el fără vreo cheltuială din partea lui. Ea este pusă în contul lui Isus. Prin urmare, ea este fără bani și fără plată din partea cuiva. Acela care este astfel îndreptățit și acceptat de Domnul și care cumpără fără bani și fără plată, este invitat să mănânce, să cumpere vin și lapte și să se împărtășească din ele. În mod evident, vinul și laptele se referă la ceva ce inspiră bucurie și aduce bogății. Așadar, concluzionăm că vinul și laptele se referă la promisiunile prețioase care sunt date celor născuți din Spirit și la bucuria de a sluji pe Domnul, care este fructul viței adevărate. (Ioan 15:8).

42. Al doilea verset al profeției spune: „De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine? și munca voastră pentru ceea ce nu satură? Ascultați-Mă cu atenție, și mâncați ceea ce este bun și sufletul vostru să se desfăteze în grăsime”. (Isaia 55:2). Oamenii au fost invitați să urmeze diferite opinii care duc la viață. Vrajmașul, prin agenții săi, a pus înaintea oamenilor multe lucruri ademenitoare. Mulți care au căutat calea vieții au fost înșelați de subtilitatea celui rău. Prin urmare, profetul întreabă: „De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine?” Isus a spus: „Eu sunt pâinea vieții”. Nimeni nu poate obține viață prin împărtășirea altuia. Așadar, invitația este pentru cel care-L caută pe Domnul, să asculte cu atenție și să mănânce pâinea vieții și se desfăteze în grăsimea care va rezulta din ea.

43. În conformitate cu aceasta, psalmistul, ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, a spus: „Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofti frumuseța. Și fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale.”. (Psalmul 45:10, 11). Aceia care se împărtășesc din Cristos, dându-se cu totul lui Dumnezeu, încrezându-se în meritul lui Cristos, sunt aceia care au oportunitatea vieții în plan divin. Isus a spus: „Adevărat, adevărat, vă

spun, că cel care ascultă cuvântul Meu și crede în Acela care m-a trimis pe Mine, are viață veșnică și nu va veni la judecată; ci a trecut de la moarte la viață”. (Ioan 5:24).

44. Aceasta a fost, într-adevăr, evanghelia care a fost propovăduită de martorii credincioși ai Domnului în timpul erei creștine. Mesajul L-a scos în evidență pe Cristos Isus și pe El crucificat. Acesta a oferit oportunitatea celor care aveau o dorință sinceră să cunoască și să facă voia Domnului să se îndepărteze de lume și să caute pe Domnul și să calce pe urmele lui Isus. Ca o succesiune logică a adoptării acestui comportament Dumnezeu, prin profetul Său, spune: „Plecați-vă urechea și veniți la Mine; ascultați și sufletul vostru va trăi; și Eu voi face un legământ veșnic cu voi, îndurările sigure ale lui David.” (Isaia 55:3). Îndurările sigure ale lui David sau bunătatea extraordinară a lui Iehova, este arătată apoi tuturor celor care se consacră cu totul să facă voia Lui. Fiind născuți și unși ,ei sunt primiți în legământul care le garantează, dacă sunt credincioși, că vor fi părtași ai naturii divine, vor fi făcuți asemenea Domnului Isus Cristos, vor fi co-moștenitori cu El în împărăția Lui, vor sta cu El pe tron și vor primi ,pentru totdeauna, cele mai alese binecuvântări ale lui Dumnezeu.

45. Versetul patru al profeției (Isaia 55) arată de ce este făcut legământul și care este planul lui Dumnezeu în permiterea celor 144 000 să fie chemați dintre oameni și primiți în acel legământ. Analizarea acestui lucru este rezervată altui număr al *Turnului de Veghere*.

46. Versetul cinci (Isaia 55) spune: „Iată, vei chema o națiune pe care n-o cunoști; și națiuni care nu te cunoșteau vor alerga la tine, din pricina Domnului Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel; căci El te-a proslăvit”. Ce se înțelege prin cuvintele: „Vei chema o națiune pe care n-o cunoști?” Apostolul Petru explică aceasta. Evanghelia a mers prima dată la evrei. Ei au avut prima oportunitate de a fi luați în legământ și de a primi îndurările sigure ale lui David. Doar puțini au acceptat. După aceea, numărul principal a fost luat dintre neamuri. Petru, adresându-se celor care au fost chemați la o chemare înaltă, spune: „Dar voi sunteți o rasă aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor pentru un plan; ca să vestiți perfecțiunile Celui care v-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu ați obținut milă, dar acum ați obținut milă”. (1 Petru 2:9, 10, *Diaglott*).

47. Națiunile pământului nu au cunoscut Sionul, nici ceea ce semnifică numele Sion. Când națiunile și popoarele vor ajunge să cunoască că Sionul este organizația lui Dumnezeu și că binecuvântările lor vin din Sion, unde Cristos este Capul, atunci, așa cum spune profetul Isaia: „Națiunile care nu te cunoșteau vor alerga la tine din pricina Domnului Dumnezeului tău”. Ele vor veni în Sion cu cântece de bucurie pe buzele lor; ele vor căuta calea ca să intre în armonie cu Dumnezeu și să învețe că ea vine de la Cristos, Capul Sionului. Oamenii vor învăța că Dumnezeu a proslăvit pe cei pe care i-a primit în legământ și că acesta este instrumentul Lui de a aduce binecuvântări oamenilor. Această scriptură arată clar că profeția, care începe cu exclamația „Cine însetează, să vină” nu se adresează „oricui” și nu se aplică epocii milenare, ci se adresează celor care au urechi de auzit, celor care au credința lui Avraam în timpul jertfei ,care este timpul acceptabil al Domnului.

48. Îndurările sigure ale lui David sunt văzute din Scripturi a fi bunătatea nespus de mare a lui Dumnezeu față de cei unși, care este asigurată pentru toți cei ce sunt credincioși. Acest legământ al îndurărilor sigure ale lui David le conferă celor care sunt aduși în el cea mai mare responsabilitate și cel mai mare privilegiu care a fost conferit vreodată făpturilor umane. Este de datoria fiecărui uns să se informeze acum despre acel privilegiu și acea responsabilitate și să-și dea toată silința să arate ascultare deplină față de Domnul. În următorul număr al *Turnului de Veghere* vom aborda care este acum responsabilitatea unșilor lui Dumnezeu pe pământ.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1,2. În acest text cine este vorbitorul? Ce se înțelege prin „legământ veșnic”?

3,4. Arătați sensul termenului „veșnic” așa cum este aplicat legământului lui Iehova cu Noe și cu Avraam.

5-7. Aplicați termenul și la legământul legii și la legământul nou. În ce sens este aplicabil termenul, în mod uniform, tuturor legămintelor lui Iehova?

8-10. Cum l-a privit Iehova pe David, încât acest legământ trebuia făcut cu el? Ce este precizat prin faptul că a fost un „legământ al sării”? Cu ce condiție ar fi fost limitate la Israel beneficiile acestui legământ?

11,12. De ce ar trebui să fie acest legământ „cu David” de un interes deosebit în acest timp? Ce asigurare avem noi cu privire la aplicarea acestei profeții?

13,14. Ce legătură există între Ioan 17:5 și profeția psalmistului cu privire la Isus, și cum a fost împlinită profeția?

15-17. Cu cine este, așadar, făcut legământul și ce indică scripturile? Ce se spune despre siguranța legământului, principiile de bază ale împărăției, renumele conducătorului și durata domniei Lui?

18-20. Care este obiectul legământului și cum confirmă Pavel și Isaia identitatea părților acestuia?

21-23. Comparați devotamentul lui David față de Iehova și zelul pentru casa Domnului cu cel al lui Isus, pe care l-a prefigurat David, și arătați rezultatul credințioșiei lor.

24-27. Se referă oare acest text la legământul nou și cum ajungem la această concluzie? Care sunt „îndurările sigure” menționate aici și cui sunt acordate ele?

28-29. Când, de cine, prin cine și la cine s-a referit 2 Samuel 7:16? Dovediți când și cui se aplică?

30,31. De ce fel de relație față de acest legământ se bucură urmașii credincioși ai lui Isus? Ce lecție și ilustrație importantă cu privire la slujbă a dat-o Isus ucenicilor Săi? În ce măsură a fost respectat acest principiu printre oameni?

32-35. Ce consolare și încurajare plină de dragoste a dat-o Isus ucenicilor Săi în legătură cu această lecție? Arătați din scripturi care sunt condițiile anterioare intrării și rămânerii în acest legământ.

36-38. Explicați 2 Timotei 2:11, în special în legătură cu legământul dezbătut aici.

39,40. Ce este exprimat aici prin profetul lui Dumnezeu? Când a început să se aplice invitația și cui?

41-43. Ce se înțelege prin „vin și lapte” primit de cei ce răspund și cum „cumpără ei fără bani și fără plată”? Explicați contrastul exprimat în Isaia 55:2 și spuneți cum trece omul de la o condiție la alta.

44,45. Pentru cine a fost dat mesajul evangheliei în timpul erei creștine, și ce binecuvântare a urmat după răspunsul adevărat și devotamentul continuu al acestuia?

46,47. Cum explică Petru „vei chema o națiune pe care n-o cunoști”? Ce se înțelege prin „națiuni care nu te cunoșteau vor alerga la tine din pricina Domnului Dumnezeului tău”?

48. Care este responsabilitatea și privilegiul referitor la „îndurările sigure ale lui David” și la ce ar trebui să conducă realizarea și aprecierea acestora?

ZIUA LUI IEHOVA

Începând cu zilele profeților lui Israel, Biblia are multe de spus despre o zi din viitorul îndepărtat pe care ea (Biblia) o numește „ziua lui Iehova”. Trebuie remarcat faptul că în nici unul dintre pasaje în care este menționată această zi nu există nici o indicație că ziua este una de douăzeci și patru de ore, adică, doar una din zilele obișnuite ale săptămânii. Dimpotrivă, toate trimiterile la ea arată că sunt atât de multe lucruri de făcut în timpul acelei zile încât este imposibil să gândim că intenția lui Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, prin care El a inspirat pe profeții Lui, este ca slujitorii Săi să înțeleagă acea zi ca fiind limitată la o așa perioadă scurtă de timp. Nici nu există vreo nevoie din analogiile Scripturii să credem că o astfel de limitare ar trebui să fie micșorată; mai degrabă toate dovezile arată spre o perioadă de câțiva ani și fiecare student al Bibliei știe că cuvântul „zi” este folosit în Biblie pentru a indica o perioadă determinată, fie lungă, fie scurtă ca durată. Astfel, psalmistul când a scris despre cei patruzeci de ani de experiențe ale Israelului din pustie, din momentul când au părăsit Egiptul până la intrarea lor în țara Canaan, numește acea perioadă „ziua ispitirii în pustie”. De asemenea, în același Psalm, când se referă la o altă perioadă, el spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”, nu se poate presupune în mod rezonabil că psalmistul vorbea despre o zi de doisprezece sau douăzeci și patru de ore. Într-adevăr, apostolul, scriind evreilor, citând al doilea pasaj, arată că perioada întregă în timpul căreia mesajul harului lui Dumnezeu în Cristos Isus, prin consacrare și deplină ucenicie este propovăduit, este numită „Astăzi”. (Psalmul 95:7, 8; Evrei 3:7-13).

Dumnezeu este propriul Său interpret. Urmând regula pe care o dă Biblia celor care caută să cunoască voia lui Dumnezeu pentru a o face, adică, comparând un pasaj din Scriptură cu altul sau, așa cum este spus de apostolul Pavel, „comparând lucrurile spirituale cu spiritualul” (1 Corinteni 2:13), se observă că „ziua lui Iehova” este acea perioadă de timp bine-definită, în timpul căreia Dumnezeu întemeiază împărăția Lui de neprihănire pe pământ.

În profețiile lui Isaia găsim prima și cea mai frecventă utilizare a termenului „ziua lui Iehova”. Isaia a fost cel mai favorizat profet din toți profeții lui Iehova, fiind folosit să vorbească despre timpul când Dumnezeu se va afirma împotriva tuturor forțelor răului, fie acele forțe pe care El a permis să existe în locurile cerești, ca Diavolul și acele spirite mari care au lucrat cu el („Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor înținericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care Sunt în locurile cerești.” – Efeseni 6:12); fie acele puteri ale pământului și anume, cele eclesiastice, politice, financiare; sau acele instituții sociale care sunt stabilite rapid pe pământ pe temelii variate și care se dovedesc toate a fi împotriva împărăției pe care o întemeiază Dumnezeu acum pe pământ.

Astfel, Isaia vorbește despre națiunile aduse în unitatea scopului pentru a abandona războiul, și modul cum ele se vor încuraja unele pe altele ca să caute voia lui Iehova, astfel încât să poată învăța despre El prin împărăția pe care El o întemeiase atunci pe pământ, și care va face necesară unirea tuturor oamenilor. Profetul spune: „Se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele casei Domnului va fi întemeiat în vârful munților, și va fi înălțat deasupra dealurilor; și toate națiunile vor curge spre el. Și mulți oameni vor merge și vor spune: Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța despre căile Lui, și vom umbla pe cărările Lui; căci din Sion va ieși legea, și cuvântul Domnului din Ierusalim”. (Isaia 2:2-4).

Isaia continuă să vorbească apoi despre acel timp ca acela în care toate puterile întemeiate atunci pe pământ vor fi sfărâmate, în care orice lucru înalt care s-a ridicat în ochii oamenilor va fi coborât, și el spune: „Numai Iehova va fi înălțat în ziua aceea”. Faptul că prin „ziua aceea” se înțelege ziua

lui Iehova, este arătat clar de următorul lui cuvânt, „Căci ziua lui Iehova oștirilor va fi peste oricine este mândru și trufaș”. (Isaia 2: 11, 12).

Faptul că această perioadă, una foarte scurtă în comparație cu oricare dintre epocile și aranjamentele, este numită ca „ziua lui Iehova”, este un indicator cert al faptului că nici o altă perioadă sau alte perioade din istoria omenirii nu sunt cunoscute ca zile ale lui Iehova. Este foarte necesar să reținem acest lucru, deoarece bisericile au învățat că rasa umană, în toate experiențele ei variate de viață socială sau națională, a fost întotdeauna sub stăpânirea lui Iehova, marele Creator, Cel Prea Înalt peste tot pământul și, prin urmare, cel puțin într-o măsură foarte considerabilă a fost sub îngrijirea Lui.

Cu excepția duratei scurte din, probabil, primii doi ani ai istoriei sale, rasa umană nu a fost niciodată sub conducerea lui Iehova Dumnezeu, Creatorul ei.

Din pricina lipsei de cunoștință, există atât de multe persoane care au dificultate a înțelege de ce Dumnezeu, care își declară dragostea, binefacerea, înțelepciunea, dreptatea și puterea, ar permite o domnie universală și continuă a răului asupra familiei Lui umane, și de ce în timpul anilor cumpliți ai Războiului Mondial și a anilor de cea mai cumplită pustiire care au urmat după război, Dumnezeul Bibliei nu a oprit cu puterea Sa atotputernică ravagiile acelor zile teribile.

Când planul lui Dumnezeu este văzut în conformitate cu planul Său de veacuri, afirmat de Pavel ca planul lui Dumnezeu de veacuri (a se vedea Efeseni 3:11, V. R., Margin), neamestecarea lui Dumnezeu în cursul răului din lume este ușor de înțeles și căile Lui îndreptățite în ochii celor care se vor închina Lui. Faptele arată că din zilele din grădina Edenului, când Adam a căzut din puritatea Lui, Dumnezeu nu a avut o grijă specială față de interesele umane.

Astfel, se vede că „ziua lui Iehova” este acea perioadă scurtă de timp de la sfârșitul perioadei lungi de mai mult de șase mii de ani, în timpul căreia răul a fost permis pentru a avea aproape o putere nelimitată peste omenire, și înainte ca să înceapă pe deplin domnia Prințului Păcii. În această zi Dumnezeu se ridică la judecată; națiunile pământului sunt aduse la judecată deschisă înaintea Lui, și poziția lor falsă este făcută cunoscută. În timpul acelei zile, falsitatea pretenției religiei organizate de a reprezenta pe Dumnezeu și cea a națiunilor care au fost încântate să se conformeze creștinătății va fi arătată pe deplin înaintea tuturor oamenilor. Această parte a lucrării pe care o face Dumnezeu în timpul zilei Lui aduce manifestarea neplăcerii Lui asupra lor și este cunoscută ca „ziua mâniei”.

Lucrarea pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru Sine în ziua Lui este foarte variată. Cu toate acestea, există două aspecte principale ale lucrării Sale. Unul este nimicirea întregii împotriviri față de voia Lui, fie că este văzută în acel tărâm spiritual care, condus de Satan Diavolul, acel Șarpe vechi, are puteri mai mari decât cele posedate de oameni; fie că este văzută în instituțiile umane mari și mici care se împotrivesc împărăției cerurilor. Celălalt aspect este o lucrare care poate fi denumită ca pregătitoare pentru întemeierea împărăției Lui. Prima lucrare poate fi descrisă ca negativă, iar a doua ca pozitivă.

Nimicirea opoziției, așa cum este văzută în instituțiile umane, este ilustrată de Isaia prin vânturi furtunoase și foc care izbucnește peste cedrii Libanului și peste munții cei înalți, peste turnurile înalte, și peste zidurile întărite, pe care oamenii le-au construit pentru protecția lor. Și nu numai aceasta; furtunile vor fi peste „corăbiile din Tars”, expresie prin care profetul vorbește despre marile nave care ară adâncul și care sunt simboluri ale priceperii omului, atât în comerț cât și în puterea de război a împărățiilor acestei lumi.

În timp ce marile guverne ale pământului, care controlează viețile a milioane de oameni, continuă să ocupe domeniul viziunii, este aproape imposibil pentru oameni să analizeze orice condiție care este asupra pământului, alta decât cea care se obține în prezent. Astfel, în timp ce marile sisteme religioase continuă să ocupe în mințile oamenilor poziția lor pretinsă ca reprezentanți

ai lui Iehova, și în timp ce oamenii pot să-și satisfacă dorințele lor ambițioase, este imposibil ca adevărul referitor la împărăția Lui să poată intra în mințile oamenilor, astfel încât să le permită să vadă că Dumnezeu le vorbește prin evenimente trecute. Cu alte cuvinte, munții și dealurile mari politice, ecleziastice și financiare, și marile instituții financiare ale pământului, trebuie să fie îndepărtate pentru a face cale împărăției cerurilor.

Această lucrare de distrugere este făcută în „ziua lui Iehova”. Ea nu este realizată în întregime de actele fizice ale lui Dumnezeu, ca de exemplu un cutremur care ar răsturna acele mari orașe care sunt centrele guvernului mondial, nici prin alte manifestări ale nemulțumirii divine, deși acestea ar putea însoți totuși declarațiile întemeierii împărăției Lui. Planul lui Iehova este parțial realizat prin permiterea dezvoltării naturale ale politicilor umane de război și lăcomie, care trebuie să aducă în cele din urmă o distrugere reciprocă. Astfel, politicile variate urmate de națiuni au un sfârșit natural în certuri ale lumii și un alt război mondial pare să grăbească lumea spre cea mai teribilă dintre toate catastrofele de război. În același fel, doctrinele false ale bisericilor și ipocriziile lor distrug marile organizații religioase în ochii tuturor oamenilor; și lăcomia finanțatorilor, fie internaționali, fie comerciali, are drept rezultat o stare care este distructivă pentru viața comunităților prin care trăiește finanțatorul.

Faptul că ar trebui înțeles că forțele distructive, care sunt dezlegate în ziua lui Iehova, nu sunt menite să distrugă toți oamenii care nu se găsesc în armonie cu voia lui Dumnezeu, este clar. Scripturile arată că unii oameni vor fi implicați în această distrugere, din pricina faptului că există oameni care sunt hotărâți să nu renunțe la stăpânirea lor asupra popoarelor. Conducătorii pământului, adică oamenii, fie acei care dețin putere politică, financiară sau ecleziastică, sunt deținătorii prezenți. Astfel, dacă văd împărăția lor că trece de la ei, vor încerca s-o păstreze, fără nici o respectare a drepturilor lui Dumnezeu sau ale oamenilor sau ale nevoilor oamenilor.

Fără îndoială că oamenii, fie bogați, fie săraci, nu doresc împărăția cerurilor. Ei ar dori să aibă plăcerile și privilegiile ei, dar nu restricția de a avea aceste lucruri în armonie cu voia Creatorului. Omul preferă să meargă pe calea lui, decât să facă voia Creatorului. Fără îndoială, în această vreme vor fi mulți care, cu cunoștință și pricepere, vor rezista prin toate mijloacele posibile întemeierii împărăției cerurilor. Profiturile lor trebuie să dispară, puterea lor trebuie să fie luată de la ei, ei trebuie să fie deposezați de rangul și demnitatea lor. Planul lui Dumnezeu este să elibereze familia Lui umană de toate lucrurile care au întunecat sfatul Lui și care i-au împiedicat să-L cunoască. Vremea necazului, care se precipită prin evenimentele din „ziua lui Iehova”, este menită să facă ca toți oamenii, bogați și săraci, dar în special cei săraci, să vadă că ajutorul poate fi găsit doar la Dumnezeu.

În timp ce forțele de divizare corupte sunt la lucru în toate instituțiile umane, fie ale bisericii sau ale statului; în timp ce pasiunile sălbatice ale oamenilor sunt stârnite prin acestea, încât grăbesc acea lucrare; și în timp ce Dumnezeu este arătat înaintea tuturor oamenilor în nemulțumirea Lui, există în același timp o lucrare făcută de slujitorii Lui, care este legată imediat cu faza mai pozitivă a adevărului Său. Prima lucrare dărmă și provoacă erori de sistem, dar adevărul Lui începe să construiască noile condiții.

Astfel, în prezent, în afară de toate organizațiile religioase și, într-adevăr, cu o mărturie deplină și foarte certă împotriva marelui sistem al robiei umane, Dumnezeu a adunat un popor la Sine. Ca profeții din vechime, aceștia sunt învățați în căile Domnului; și ca ucenicii lui Isus, care au mers cu El și au fost învățați de El și au făcut lucrarea hotărâtă de El, aceștia sunt un trup compact de oameni, care vestesc ceea ce face Dumnezeu acum pe pământ și atrag atenția oamenilor să mediteze la aceste lucruri, ca să poată să se salveze în această zi a mâniei, care este arătată acum față de națiuni.

ÎNTREBĂRI DESPRE MĂRTURIE

Frații care sunt profund interesați de lucrarea de mărturisire a numelui lui Iehova au pus următoarele întrebări Societății și au cerut ca ele să primească răspuns și să fie publicate în *Turnul de Veghere*. Scopul acestor întrebări și răspunsuri este de a defini mai clar obligațiile celor consacrați, astfel încât să se ajungă la cele mai bune rezultate.

ÎNTREBAREA NR. 1: A cui este responsabilitatea de a stabili tactica care urmează să fie adoptată de lucrători în teritoriu? În unele grupe aflăm că bătrânii doresc să numească o metodă și majoritatea vrea să-i urmeze, și acest lucru este adevărat deseori când poziția bătrânilor este diferită de cea a Societății.

RĂSPUNSUL UNU. Ar trebui să ținem minte totdeauna că ordinea este de o necesitate absolută în lucrarea Domnului. El face totul în ordine. Noi credem că El a pus pe Împăratul Lui pe muntele Său cel sfânt și că Împăratul Lui, Cristos Isus, conduce lucrarea în armonie cu Iehova. Credem că Societatea Turnului de Veghere este organizația vizibilă a Domnului pe pământ. Aceasta ar însemna că ar putea exista doar o singură metodă care ar trebui urmată. Din moment ce Iehova a declarat că unșii Săi sunt martorii Săi, atunci Societății îi revine obligația de a da mărturie. Societatea este alcătuită din toți cei care sunt unși ai Domnului și care sunt în armonie cu lucrarea Lui; și din moment ce prin acțiunea Societății funcționarii ei au fost îmbrăcați cu o anumită putere și autoritate, acestora le revine obligația să definească o tactică de acțiune.

Directorii regionali de slujbă sunt trimiși cu învățături ca să ajute grupele în organizarea și în continuarea unei lucrări sistematice de slujire. Scopul acestei lucrări sistematice de slujire este de a da mărturie oamenilor cu privire la numele și planul lui Iehova. Prin urmare, este responsabilitatea Societății să definească metoda și nu a bătrânilor. În opinia Societății, bătrânii nu au nimic de a face cu metoda sau tactica. Directorul regional vine la grupă cu scopul de a o ajuta să se organizeze și este privilegiul oricărui membru al grupei, care nu dorește să se alăture slujbei, să se abțină să facă acest lucru. Dar nu este privilegiul nici unui membru, fie bătrân sau nu, să încerce să dicteze o metodă contrară celei pe care a sugerat-o Societatea. Nu ar putea exista nici o acțiune armonioasă și nici un rezultat benefic dacă s-ar adopta mai multe tactici. Oricine pretinde o consacrare deplină față de Domnul și care dorește să fie în armonie cu lucrarea Lui ar trebui să urmeze tactica și metoda descrisă de Societate.

În cadrul întâlnirilor cu grupele, directorii regionali ar trebui mai întâi să evalueze cine este în armonie cu Societatea și cine dorește să urmeze metoda ei descrisă cu privire la slujbă. Dacă cineva din grupă se opune metodei Societății, fie el bătrân sau nu, grupa nu ar trebui să urmeze sfatul lui. Dacă grupa este în armonie cu Societatea și dorește să se unească în lucrarea Domnului, atunci grupa, în această privință, ar trebui să refuze să urmeze sfatul și indicația bătrânilor care i se opun. Dacă vreunul din bătrânii sau servii grupei se opun lucrării de slujire, atunci grupa ar trebui să le ceară să demisioneze și să nu încerce să sfătuiască grupa într-o direcție contrară cu ceea ce majoritatea grupei dorește să facă. În cazul în care grupa are de gând să urmeze bătrânii într-o tactică contrară celei descrise de Societate, atunci nu există armonie între o astfel de grupă și Societate.

ÎNTREBAREA NR. 2: În cadrul unei întâlniri a grupei, când se dezbat probleme de servire, cineva care se opune slujbei, așa cum este descrisă de Societate, ar trebui să aibă permisiunea să voteze?

RĂSPUNSUL DOI: Cu siguranță că nimeni cu o minte sinceră nu va dori să voteze dacă nu ar putea cu conștiințiozitate și cu bucurie să intre în slujbă. Doar sinceritatea l-ar obliga să rămână

liniștit și să nu se opună. Dacă se opune slujbei, atunci el nu este în armonie cu Societatea și nu ar trebui recunoscut ca un membru al grupei care are dreptul la toate privilegiile grupei. Cei care votează în probleme de servire ar trebui să fie aceia care sunt cu sinceritate în armonie cu depunerea de mărturie față de oameni ,așa cum a poruncit Domnul în Cuvântul Lui. Simplul fapt că cineva mărturisește că este în armonie cu Societatea nu este o dovadă a acelui fapt. El trebuie să-și dovedească armonia prin sprijinirea de bunăvoie a lucrării pe care Societatea se simte obligată s-o ducă mai departe.

ÎNTREBAREA NR. 3: Să presupunem că bătrânii insistă ca reuniunile grupei să fie ținute Duminică dimineața și să nu țină nici o slujbă de Duminică. Ce ar trebui făcut atunci?

RĂSPUNSUL TREI: Un astfel de curs de acțiune este contrar planului anunțat al Societății pentru continuarea mărturisirii în diminețile de Duminică. Societatea crede că este voia Domnului ca întâlnirile de Duminică dimineața să nu se țină în general, dar că dimineața să fie folosită pentru a duce muncă de mărturisire ,iar întâlnirile să se țină după-amiaza sau seara, între orele patru și opt. Cu toate acestea, dacă grupa și teritoriul ei este la țară, ar fi mai avantajos ca întâlnirile să se țină dimineața, iar lucrarea de mărturisire după-amiaza; dar, în orice caz, ar fi mai avantajos ca mărturisirea să fie dimineața și întâlnirile seara. Principalul obiectiv este de a depune mărturie față de oameni.

ÎNTREBAREA NR. 4: Ce înseamnă lucrător?

RĂSPUNSUL NR. 4: Unul care este consacrat Domnului și care dorește sincer să aibă o parte în a da mărturia lui și care, de fapt, iese în lucrare și participă la a depune mărturie prin a merge din ușă în ușă, și care nu se opune în nici un caz metodei lucrării de servire. Când cineva ajunge să se opună lucrării de servire, atunci, dacă e sincer, nu va dori să fie clasificat ca lucrător și se va abține de la a vota sau participa la întâlnirea de serviciu. Ar putea fi unii în grupele care sunt în deplină armonie cu lucrarea de servire ,dar care sunt neputincioși fizic sau în alt mod în a se implica în ea (lucrare), dar ei pot da cărți la oricine cu care intră în contact. Un astfel de om ar trebui considerat ca un lucrător și îndreptățit la toate privilegiile de vot, când rezultă clar că acesta face tot ce poate pentru cauza Domnului.

ÎNTREBAREA NR 5: Este permis în orice moment ca o soră să fie membru al comitetului de servire?

RĂSPUNSUL NR. 5: Directorul ar trebuie să fie totdeauna un frate, dacă mai există și alți frați în grupă; tot așa și directorul adjunct. Trezorerul poate fi o soră și să aibă un cuvânt de spus în problemele care vor fi dezbătute de comitet.

ÎNTREBAREA NR. 6: Unde grupa este mică și împrăștiată pe un teritoriu mare, care este cel mai bun timp pentru întâlnire?

RĂSPUNSUL NR. 6: Experiența arată că este mai bine deseori să dedici treizeci de minute întâlnirii Miercuri seara, după rugăciunea întâlnirii. Aceasta evită necesitatea unei alte întâlniri sau a unei alte seri. Unde grupa este mare și are întâlniri regulate, atunci întâlnirea de servire ar trebui ținută Joi seara.

ÎNTREBAREA NR. 7: Este permis ca copiii să participe în lucrarea de distribuire a cărților?

RĂSPUNSUL NR. 7: Unde frații în adevăr sunt părinți de copii și copiii lor doresc să participe în slujire, nu trebuie să existe nici o obiecție. Ei ar trebui să fie, desigur, întotdeauna sub supravegherea părinților lor.

ÎNTREBAREA NR. 8: Celor noi interesați, care nu susțin consacrarea, ar trebui să li se dea voie să participe în lucrarea de mărturie dacă doresc acest lucru?

RĂSPUNSUL NR. 8: Ar trebui să ne aducem aminte ce a spus Domnul, și anume să nu împiedicăm pe nimeni care vrea să slujească. Dacă cineva are o dorință sinceră să slăvească numele

Domnului ,punând mesajul adevărului în mâinile oamenilor, atunci el sau ea ar trebui să fie încurajați să facă acest lucru. Probabil că ei sunt mult mai consacrați decât unii care *susțin* a fi consacrați. O persoană dovedește prin faptele ei, mai mult decât prin cuvinte, în ceea ce privește devotamentul ei față de Domnul. Încurajați pe oricine își manifestă dorința să răspândească mesajul împărăției lui Dumnezeu.

ÎNTREBAREA NR. 9: Ce autoritate are comitetul executiv de a dicta tactica unei grupe cu referire la servire?

RĂSPUNSUL NR. 9: Niciuna. Nu este competența comitetului executiv de a face ceva în privința slujbei. Slujba organizației este plănuită din acest birou, iar comitetul executiv ar trebui să nu se amestece în ea. Dacă comitetul executiv se amestecă, trebuie cerut grupei să facă o propunere, în special ca să învețe comitetul executiv să nu se amestece. Un comitet executiv nu are nici o putere și autoritate să acționeze în nici o privință dacă grupa nu a autorizat mai întâi comitetul executiv să acționeze în acel sens.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Iulie 1928

Nr. 13

O mărturie pentru oameni

„Iată, l-am dat ca mărturie pentru oameni, conducător și comandant pentru oameni.” – Isaia 55:4.

Iehova are un scop foarte bine definit în tot ceea ce face. Acest lucru ar trebui să fie în permanență în mințile studenților care caută semnificația Cuvântului lui Dumnezeu. Într-un număr anterior al *Turnului de veghere* s-a prezentat dovada scripturală pentru a stabili că „legământul veșnic, chiar îndurările lui David” a fost încheiat cu regele David al Israelului și că marele corespondent al lui David, Cristos Isus, Regele regilor, a devenit moștenitor al acelui legământ. Dovada mai arată și că Isus, potrivit voinței lui Dumnezeu, i-a luat cu el în acel legământ pe toți cei care de la moartea și învierea lui i-au fost devotați în totalitate lui Dumnezeu. Alte scripturi arată că mulți dintre cei luați în legământ devin necredincioși și se îndepărtează, dar că rămășița continuă cu fidelitate și că Isus Cristos împărtășește marile privilegii ale legământului veșnic, chiar „bunătatea iubitoare asigurată a lui David”, cu cei care cred.

² Mulți s-au amăgit pe ei înșiși sau au fost amăgiți de alții cu privire la scopurile lui Dumnezeu referitoare la chemarea oamenilor la înalta chemare în Cristos Isus. Mulți au crezut că Dumnezeu încearcă cu disperare să-i facă pe oameni să vină la el pentru a-i lua în cer. Ei se consideră foarte importanți în aranjamentul lui Dumnezeu.

³ Mulți au crezut că Dumnezeu îi cheamă pe oameni datorită calităților lor și pentru binele special al oamenilor chemați; că ei sunt așa de valoroși în ochii lui Dumnezeu încât trebuie să îi aibă în organizația lui; și că realizarea planului lui depinde în mare măsură de ei. Știind că Dumnezeu este perfect ei consideră că, în calitate de creștini, trebuie să-și dedice din timpul lor pentru a dezvolta ceea ce ei numesc caracter, pentru a fi potriviți să mănuiască universul pentru Iehova. Cu cât se simt mai importanți, cu atât cred că oamenii au mai multe motive să-i privească ca pe niște creaturi cu calități neobișnuite. Bineînțeles, aceasta este o formă de mândrie. Unii cred că este vocația și datoria lor principală să stea înaintea oamenilor și să-și împărtășească propriile învățături și înțelepciunea. Cu cât se cred mai importanți, cu atât sunt mai puțin dispuși să lucreze în numele Domnului.

⁴ A venit timpul ca toți creștinii să dea deoparte tot ce umbrește chestiunea dezbătută și să răspundă sincer la următoarea întrebare: Care este scopul lui Dumnezeu de a-mi permite să devin un creștin? Răspunsul corect la această întrebare va risipi toată mândria și îngâmfarea.

Modelul perfect

⁵ Singura modalitate de a ajunge la răspunsul corect la întrebare este vizualizarea exemplului perfect, Cristos Isus, lucru ce ar trebui făcut de fiecare creștin, evaluându-se astfel pe sine. Cristos înseamnă „cel uns”. Cristos Isus a fost uns în momentul consacrării lui, acela fiind momentul

începutului creștinismului adevărat. El a fost primul. Toți creștinii adevărați primesc ungera de la Dumnezeu prin Cristos Isus, Căpetenia.

⁶ L-a trimis Dumnezeu pe Fiul său preaiubit pe pământ pentru propria preamărire? Nu! Isus a venit ca Preotul și Reprezentantul lui Dumnezeu, pentru a face ceea ce i s-a poruncit. „Nici un om să nu-și acorde această onoare, decât cel chemat de Dumnezeu.” (Evrei 5:4) A venit Isus să-și prezinte propria înțelegere și înțelepciune prin declararea propriului mesaj? Nu! „Eu nu pot să fac nimic singur... Nu-mi urmez propria voință... Dacă prezint mărturie pentru mine, mărturia mea nu este adevărată.” (Ioan 5:30, 31) A venit el să se preamărească sau a încercat să se preamărească? Nu! A spus: „Cine se va preamări va fi înjosit.” (Luca 14:11) A depus el toate eforturile de pe pământ cu scopul de a primi gloria și onoarea de care nu se bucurase înainte? Nu. După ce și-a terminat serviciul pământesc, s-a rugat: „Tată, glorifică-mă... cu gloria pe care am avut-o la tine înainte de existența lumii.” (Ioan 17:5) Cu alte cuvinte, el și-a îndeplinit însărcinarea cu credință și nu a cerut nici o recompensă în schimb.

⁷ Isus a venit pe pământ pentru a îndeplini voința Tatălui său. El a studiat Cuvântul Tatălui său pentru a-i înțelege mai bine voința, cu scopul de a îndeplini sarcina care i-a fost încredințată. Toți cei care sunt asociați cu el în împărăția lui vor fi nevoiți să facă același lucru. Aceștia sunt chemați să-i urmeze calea și trebuie să facă acest lucru pentru a obține aprobarea lui Iehova. (1 Petru 2:21) Isus nu a venit pe pământ pentru a îmbrăca pământul în gloria lui Dumnezeu, prin realizările morale ale omului. Nici unuia dintre adepții lui nu îi este permis să facă acest lucru. A doua lui venire va face din pământ un loc glorios.

⁸ A avut loc o răzvrătire în cer. Lucifer i-a încălcat încrederea, l-a sfidat pe Dumnezeul cel Atotputernic și, pentru a-și satisface mândria și ambiția egoistă, l-a întors pe omul perfect de la Creatorul lui și l-a făcut să-și piardă viața și casa. De atunci și până acum acel rău a fost și este adversarul lui Dumnezeu și dușmanul omului. În timp ce oamenii s-a înmulțit și au umplut pământul, Diavolul i-a adus sub controlul lui și i-a format într-o organizație. Puțini oameni i-au fost loiali adevăratului Dumnezeu. Iehova l-a căutat pe David și l-a uns să fie rege peste Israel, poporul lui ales. David a fost un om pe placul lui. Și de ce? Cu siguranță nu din cauză că David era ireproșabil și perfect. Motivul adevărat a fost faptul că David îi era loial lui Dumnezeu. Iehova l-a folosit deci să îl ilustreze pe Cel fidel și puternic și pe Cel pe care avea să îl folosească pentru a-i îndeplini scopurile cu privire la rasa umană.

⁹ Dumnezeu și-a declarat scopurile de a stabili o împărăție printre oameni, împărăție care va fi dată creației lui loiale și fidele; fiecare dintre cei care vor avea un loc în acea împărăție va fi supus la un test decisiv pentru a-și dovedi loialitatea, fidelitatea și devotamentul; el va folosi acea împărăție să-i învețe pe oameni adevărul și să-i conducă pe oameni și să le dea o șansă completă și corectă de a se îndepărta de Satan dușmanul și de a se împăca din nou cu el, pentru a trăi.

¹⁰ Iehova l-a trimis pe Fiul său preaiubit din curțile cerului să-i îndeplinească scopurile. Fiul a devenit om și a trăit printre oameni. Când a ajuns la maturitate el s-a dedicat de bună voie și cu bucurie îndeplinirii voinței lui Iehova. Atunci a devenit moștenitorul legământului lui David, prototipul lui, iar acel legământ veșnic a devenit aplicabil pentru Isus, Cel uns al lui Dumnezeu. De ce a fost creat legământul? Dumnezeu răspunde prin profetul său:

¹¹ „Iată, l-am dat ca mărturie pentru oameni, conducător și comandant pentru oameni.” *Isaia 55:4.*

¹² Isus și-a dovedit fidelitatea prin moarte, iar Dumnezeu l-a ridicat din morți și l-a înălțat datorită loialității și fidelității lui. (Filipeni 2:5-11) Dumnezeu i-a spus Fiului său preaiubit, când l-a ridicat din morți: „Îți voi da îndurările lui David”, promisiunile binevoitoare ale lui David, care sunt fidele. Sângele omului Cristos Isus a asigurat salvarea pentru toată omenirea. În afară de faptul că

este Salvatorul, el trebuie și să fie un martor pentru oameni, un conducător și un comandant, pentru a-i aduce înapoi la Dumnezeu. Dumnezeu a încheiat cu el, în acest scop, legământul veșnic pentru a-i da împărăția, un tron și nemurirea. Pentru trei ani și jumătate el a fost marea Lumină a lumii, marele martor al lui Dumnezeu pe pământ. Când s-a dus în cer, el a lăsat interesele împărăției de pe pământ pe mâinile adeptilor lui și le-a poruncit să fie martorii lui Iehova pe pământ.

¹³ Cuvintele lui Isus confirmă cuvintele profetului, arătând că el a venit pe pământ să fie un mare martor pentru Iehova Dumnezeu. Apoi a devenit Regele uns, dar nu venise încă timpul ca el să-și asume puterea ca Rege și să domnească. Ca răspuns la întrebarea lui Pilat „Ești tu un rege?” Isus a răspuns „Tu spui că sunt rege. M-am născut cu acest scop și pentru aceasta am venit în lume, să depun mărturie pentru adevăr. Toți cei care sunt pentru adevăr îmi ascultă vocea.” (Ioan 18:37) Aceasta este o dovadă concludentă că Isus a venit pe pământ să depună mărturie pentru adevăr și că adepții lui trebuie să fie, de asemenea, martori pentru adevăr.

¹⁴ Isus le-a spus discipolilor lui fideli: „Și vă fâgăduiesc, așa cum mi-a fâgăduit și mie Tatăl, o împărăție.” (Luca 22:29, *Diaglott*) Așa cum Isus trebuie să fie un martor pentru Dumnezeu, la fel trebuie să fie toți cei care fac parte din împărăție, martori. Așa cum Isus a fost și este Conducătorul oamenilor, așa și cei care împărtășesc împărăția cu el trebuie să acționeze împreună cu el și să-i conducă pe oameni înspre Dumnezeu, preamărind numele lui Iehova Dumnezeu. Așa cum Isus a refuzat să facă vreun compromis cu Diavolul sau cu vreo parte din organizația lui, așa și toți cei care fac parte împreună cu el din legământul pentru împărăție, trebuie să refuze să facă vreun compromis cu Diavolul sau cu orice parte din organizația lui. Așa cum Isus a fost lipsit de egoism, toți cei care fac parte din împărăție, împreună cu el, trebuie să îi fie devotați în totalitate, fără rețineri și lipsiți de egoism. Isus a spus că aceasta este dragostea adevărată: „Dacă mă iubiți, respectați-mi poruncile.” (Ioan 14:15) În armonie cu această afirmație, este scris faptul că iubirea adeptilor lui este desăvârșită, prin depunerea curajoasă și neînfricată a mărturiei pentru numele lui Iehova. – 1 Ioan 4:17.

¹⁵ Mulți dintre cei consacrați și unși au căzut și și-au pierdut statutul de unși din cauza lipsei de apreciere, din cauza egoismului, a mândriei și a preamăririi personale. Trebuie să se rețină o regulă, care nu are excepție, și care spune că cel care este mândru și egocentric și care nu reușește sau refuză să fie umil și ascultător înaintea Domnului va cădea cu siguranță. Acum Domnul s-a întors și se află la templul său sfânt, testându-i pe toți cei cu spirit și pe cei unși. El face acest lucru pentru ca cei aprobați să îi poată oferi lui Dumnezeu o jertfă în dreptate. (Maleahi 3:1-3) Domnul aruncă acum mai multă lumină asupra Cuvântului lui pentru toți cei din clasa templului, iar această lumină crescută atrage după sine o mai mare responsabilitate asupra celor care au ocazia să o primească. Nimeni nu poate ignora acum studierea Cuvântului lui Dumnezeu și nu poate ignora serviciul lui pe care îl poruncește fără greșală.

Importanța zilei actuale

¹⁶ Isaia și fiii lui au prefigurat biserica lui Dumnezeu și, parțial, rămășița de acum de pe pământ. (Isaia 8:18) Rămășița vine în prim plan doar acum. Acum este vremea în care Domnul este în templul său și îi ia în considerare pe servii lui. Scripturile lasă să se înțeleagă faptul că vor fi unii din Sion care sunt neglijenți cu obligațiile lor față de Domnul și care se vor îndepărta de astfel de greșeli, atunci când li se va atrage atenția. Cu privire la acest lucru, Domnul spune prin profet: „Și Salvatorul va veni la Sion și la cei care se întorc de la greșală în Iacob, spune Domnul. Cât despre mine, acesta este legământul meu cu ei, spune Domnul; Spiritul meu este peste tine și cuvintele mele pe care le-am pus în gura ta nu se vor depărta de gura ta, nici de gura seminței tale, nici din gura

seminței seminței tale, spune Domnul, de acum și pentru totdeauna.” (Isaia 59:20, 21) Aceasta se aplică în mod deosebit momentului în care Dumnezeu creează cerurile și începe să pună baza noului pământ. – Isaia 51:16.

¹⁷ Punându-și Cuvântul în gura clasei lui de rămășiță unsă și punându-și spiritul peste ei, adică peste Cristos Isus, Căpetenia din Sion, fiecare dintre aceștia trebuie să continue să fie un martor de-al Domnului pentru oamenii de pe pământ. Ei trebuie să le spună oamenilor că Iehova este Dumnezeu și să declare ziua răzbunării lui împotriva organizației lui Satan și trebuie să fie martori pentru oameni, să-i conducă spre Dumnezeu, pentru ca ei să asculte și să înțeleagă înainte de marele timp al necazurilor. – Isaia 43:10; 61:1, 2.

¹⁸ Grupa de slujitori a rămășiței este acoperită cu responsabilitate din cauza privilegiului primit. Membrii acestei clase au fost aduși în legământul lui David, pentru ca ei să poată fi acum martorii lui Dumnezeu și pentru oameni, în această zi în care este dată mărturia pentru el. Pare a fi o certitudine că intrarea în împărăție depinde de sânguința depusă pentru îndeplinirea ordinelor lui Dumnezeu. Fără sânguință nimeni nu poate să își asigure chemarea și alegerea. (2 Petru 1:10, 11) Dar, să presupunem că unei persoane îi este oferit privilegiul de a fi martor pentru oameni, cu privire la planul și bunătatea lui Dumnezeu și indignarea lui Dumnezeu împotriva organizației dușmanului, și refuză să respecte porunca cu bucurie, atunci la ce se poate aștepta? Nu se poate da nici un răspuns potrivit la această întrebare, decât dacă răspunsul este susținut de Scripturi.

¹⁹ Privilegiul de a fi luat în legământul lui David și de a i se da o parte în împărăție le-a fost oferit prima dată izraeliților. Adevăratul test al izraeliților a fost atunci când Isus le-a fost prezentat ca Rege. Aceea a fost așezarea în miniatură a Pietrei Unghiulare de Temelie. Izraeliții, cu excepția unei mici rămășițe, nu au respectat Piatra Unghiulară de Temelie, Regele uns al lui Dumnezeu. Apoi bunătatea s-a dus înspre națiuni și multe națiuni au venit spre Domnul, s-au dăruit și au fost primite în bunătatea lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care au făcut acest pas se găsesc astăzi în sistemele confesionale. Alții au ieșit din aceste sisteme și au intrat în adevărul actual. Așadar, regula ce se aplică unuia se aplică tuturor. Dumnezeu nu respectă oamenii.

²⁰ Când Isus a fost prezentat ca Rege, care este așezarea în miniatură a Pietrei Unghiulare de Temelie, el a anunțat regula care se aplică tuturor celor care nu reușesc sau refuză să-și îndeplinească partea lor din legământ. Acea regulă este anunțată cu aceste cuvinte: „Isus le-a spus, Nu ați citit niciodată în scripturi, Piatra pe care constructorii au respins-o a devenit capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri? Așadar, vă spun: Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unei națiuni care va produce roadele lui.” – Matei 21:42, 43.

²¹ Doar cei care produc roadele împărăției primesc o parte din ea. Roadele nu sunt reprezentate de așa-numita dezvoltare de caracter, ci de loialitatea și fidelitatea, stimulate de iubirea de a face voința lui Dumnezeu și trebuie deci să însemne un devotament total pentru Domnul și o respectare cu bucurie a poruncilor lui. (Ioan 15:8-10) Acum Piatra Unghiulară de Temelie, Regele uns al lui Dumnezeu, este așezată în Sion pentru desăvârșire. Domnul este acum în templul său, evaluându-i pe servii lui. El anunță deci regula: „Luați talantul de la el și dați-l celui care are zece talanți.” – Matei 25:28.

²² Cei fideli sunt răsplătiți cu mari privilegii. Talantul menționat în scriptură reprezintă interesele împărăției. Acele interese le sunt încredințate fiecăruia dintre cei unși, în raport cu puțința fiecăruia, puțința însemnând spiritul Domnului, a cărui grad este manifestat prin zelul sau lipsa de zel pentru Domnul. Talanții și spiritul Domnului creează oportunități pentru fiecare să-și dovedească propria fidelitate. Cei care nu reușesc sau refuză să își demonstreze fidelitatea în îndeplinirea intereselor împărăției ce le-au fost atribuite, trebuie să sufere și acele interese le sunt luate și date altora. Aceasta explică de ce unii au căzut din adevăr și din serviciul lui Dumnezeu și unii încă mai

cad. Acest lucru intensifică importanța responsabilităților din prezent și importanța fiecăruia de a face cu bucurie ceea ce poate face. Aceeași regulă pe care Isus le-a aplicat-o evreilor se aplică și tuturor celor care pretind că sunt creștini, fie în biserici sau în afara lor, în adevărul actual. Mesajul pe care Domnul l-a pus în gura celor unși ai lui nu se va depărta niciodată de cei care continuă să fie din rămășiță. Scripturile demonstrează că doar rămășița va fi fidelă până la sfârșit.

²³ Dacă ne iubim frații vom avea un interes profund pentru binele lor. Binele lor este să își asigure chemarea și alegerea. Apoi cade pe seama fiecăruia dintre cei din adevăr să proclame laudele numelui lui Iehova Dumnezeu și planul lui și să își îndemne frații să facă același lucru. *Turnul de veghere* ar fi necredincios față de misiunea lui, dacă nu ar atrage în mod repetat atenția celor consacrați asupra acestui fapt.

²⁴ Cei care sunt mândri, egocentrice și egoiști nu doar vor dovedi că nu reușesc să depună mărturie pentru Dumnezeu și pentru oameni, ci se vor și opune acelei mărturii. Cei fideli să îi observe pe aceștia și să îi evite, din cauza pericolului de a asculta o astfel de opoziție. Părerea bună despre sine și mândria sunt dușmani mortali. Smerenia, care înseamnă supunerea determinată de un devotament iubitor pentru Domnul, face apel la aprobarea lui Dumnezeu și la nenumărate binecuvântări.

ILUSTRARE

²⁵ Domnul a oferit ilustrații în Cuvântul său, cu scopul evident de a le permite celor care caută să îi îndeplinească voința să poată avea o mai bună înțelegere a ei. Regula pe care Isus a anunțat-o cu privire la cei cărora le sunt încredințate privilegiile împărăției este ilustrată în mod izbitor prin experiența lui Șebna, odată administratorul și scribul regelui Ezechia și prin experiența unui contemporan, Eliachim, fiul lui Hilchia, care a fost pus într-o poziție de responsabilitate asupra casei regelui. Semnificația numelor persoanelor implicate pare să arunce lumină asupra chestiunii luate în considerare. Fiecare nume dat de Domnul pare să aibă o semnificație profundă.

²⁶ Șebna este definit de lexicografi prin „creștere și vigoare”, ceea ce înseamnă „înviorat, activ sau chiar opusul lui calm”. Un alt lexicograf îl definește ca „cel ce se odihnește”. Amândouă definițiile par a fi corecte, semnificația fiind, în esență, a unuia care stă în el însuși și care nu stă în Domnul, deci unul care este mândru și egocentric și egoist și care este activ doar pentru el însuși.

²⁷ Eliachim semnifică „cel pe care Dumnezeu îl va ridica sau numi, stabili sau întări și ajuta”. Tatăl lui Eliachim a fost Hilchia, al cărui nume înseamnă „parte de-a lui Iehova”.

²⁸ Scriptura dezvăluie aceste lucruri: pentru o vreme Șebna a deținut poziția cea mai responsabilă din casa Regelui Ezechia, fiind prefectul palatului. Era obiceiul nobililor iudei să își facă morminte. Șebna era evident un străin, dar, observând ceea ce fac nobilii și cei înălțați și simțindu-și propria importanță și fiind mândru și ambițios să iasă în evidență, a făcut același lucru pentru el. Dumnezeu și-a trimis profetul care l-a denunțat pe Șebna, spunându-i că va fi coborât în funcție și făcut de rușine și că Dumnezeu îl va ridica pe Eliachim în locul lui, să îi ocupe poziția importantă în casa regelui.

²⁹ „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor: „Du-te la curteanul acela, la Șebna, dregătorul casei împărătești, și zi-i: „Ce ai tu aici la tine, și pe cine ai aici, de-ți săpi aici un mormânt?” El își sapă un mormânt sus pe înălțime, își scobește o locuință în stâncă! Iată, Domnul te va asvârli cu o aruncătură puternică, te va învărti ca pe un ghem. Te va asvârli, te va asvârli ca pe o minge, pe un pământ întins, și acolo vei muri, acolo vor veni carele tale cele strălucite, tu, ocara casei stăpânului tău! Vei fi izgonit din dregătoria ta, și te va smulge Domnul din locul tău.” – Isaia 22:15-19.

³⁰ Șebna a crezut că se află într-un loc sigur. El se simțea important și simțea că regele depinde foarte mult de el. Dar a fost făcut de rușine prin înlăturarea din funcție. Apoi profetul a spus: „În ziua aceea, zice Domnul, voi chema pe robul Meu Eliachim, fiul lui Hilchia, îl voi îmbrăca în tunica ta, îl voi încinge cu brâul tău, și voi da puterea ta în mâinile lui. El va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide el, nimeni nu va închide, și când va închide el, nimeni nu va deschide. Îl voi împlânta ca pe un drug într-un loc tare, și va fi un scaun de slavă pentru casa tatălui său. Pe el se va sprijini toată slava casei tatălui său, odraslele alese și de ocară, toate sculele cele mici, atât lighenele cât și vasele.” „În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, drugul acela împlântat într-un loc tare va fi scos, va fi tăiat și va cădea, și povara care era pe el va fi nimicită, căci Domnul a vorbit.” – Isaia 22:20-25.

³¹ Îndepărtarea lui Șebna și ridicarea lui Eliachim a avut loc imediat înainte de atacul lui Sanherib asupra Ierusalimului. Șebna pare să reprezinte clar toți creștinii declarați, care nu îi sunt de fapt devotați sincer Domnului, dar care își urmăresc propriile interese. Ei caută să se îmbogățească și cred că poziția lor este una sigură și că sigur fac parte din împărăție; și cred că este scopul lor principal și treaba lor să intre acum în împărăție, pentru că Dumnezeu are nevoie de ei. Această descriere îi reprezintă, în special, pe cei din sistemele confesionale și pe toți cei din afara lor care au manifestat același sentiment egoist. Ei sunt distruși din cauza mândriei, egoismului și preamăririi personale. Profetul spune că ei sunt aruncați deoparte, precum o minge într-un loc întins și sunt purtați departe de vânturile necazului.

³² Eliachim a fost fiul lui Hilchia, numele celui din urmă însemnând „parte de-a lui Iehova”. Eliachim ilustrează deci, în mod potrivit, rămășița fidelă a Domnului, care constituie servul și martorul lui de pe pământ. Profetul afirmă (Isaia 22:21-24) că Eliachim este îmbrăcat cu o robă, ceea ce demonstrează aprobarea; și este întărit cu un brâu, arătând un serv aprobat de-al Domnului; iar conducerea încredințată lui, prezentând interesele împărăției plasate în mâinile clasei de „serv”; și cheia casei lui David este pusă pe umărul lui.

³³ Ezechia fiind rege, se presupune că l-a înlăturat pe Șebna și l-a ridicat pe Eliachim în poziția de încredere și onoare. Ezechia îl ilustrează pe Domnul Isus Cristos care, ca Rege și Preot al Dumnezeului Preaînalt, coboară clasa reprezentată de Șebna și îi ridică pe cei reprezentați de Eliachim. Potrivit înscrierii din Apocalipsa, acest text se aplică, de fapt, în timpul perioadei Filadelfia a bisericii: „Scrie-i îngerului bisericii din Filadelfia; Aceste lucruri sunt spuse de cel care este sfânt, care este adevărat, care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu închide; și închide și nimeni nu deschide.” – Apoc.3:7.

³⁴ Această schimbare de funcție a fost realizată de Ezechia ca pregătire pentru criza ce se apropia, care a avut loc odată cu atacul lui Sanherib asupra Ierusalimului. Sanherib îl ilustrează pe Diavol și organizația lui într-un atac asupra oamenilor Domnului. Imaginea corespunde cu și pare să fie îndeplinită în momentul venirii Domnului la templu pentru judecată, când îi doboară pe cei necredincioși și le acordă bunătatea sa servilor fideli.

³⁵ S-ar părea că cheia casei lui David reprezintă oportunitățile și responsabilitățile cu privire la casa adevăratului David, adică Domnul Cristos. Isus Cristos, devenind moștenitorul legământului veșnic cu David, intră bineînțeles în posesia cheii, ca să o pună pe umărul celui care va obține aprobarea lui Iehova. Scripturile arată că atunci când Domnul a venit la templul său, clasa celor aprobați a primit mantia neprihănirii (Isaia 61:10), iar clasei „servului credincios” i-au fost încredințate oportunitățile de a fi martori de-ai lui Dumnezeu pentru oameni.

³⁶ Altfel spus, Domnul Isus a folosit cheia lui David pentru a deschide clasei de „Serv” a Domnului, ilustrată și prefigurată de slujitorul Eliachim, ușa privilegiilor împărăției, ale legământului veșnic cu David. „Cel care deschide și nimeni nu închide”, iar ceea ce închide nici un

om nu mai poate deschide. Imediat după 1918, când Domnul a venit la templu, acea creștinătate l-a respins pe Domnul și a fost îndepărtată. A fost în aceeași perioadă în care mulți au declarat că sunt în adevăr „dar care, din cauza mândriei, ambiției și egoismului, au fost îndepărtați. Credeau că cuiul lor este unul sigur, dar Domnul l-a distrus și le-au fost luate toate privilegiile împărăției; și acolo a fost îndeplinită și mai mult regula prezentată de Isus, conform căreia împărăția le-a fost luată și dată celor care produceau roadele ei. Transferul poziției și a oportunităților are loc înainte de marele atac asupra organizației Domnului, așa cum a fost ilustrată de marșul lui Sanherib împotriva Ierusalimului. Are loc înainte de Armagedon; iar după schimbarea poziției, rămășița, clasa „servului credincios”, merge înainte cu curaj și neînfricare, reprezentându-l pe Domnul și dând mărturie pentru numele lui.

³⁷ Aceste fapte par să fie o dovadă foarte consistentă că perioada Filadelfia a bisericii nu s-a încheiat până în 1919 sau chiar mai târziu. Cu privire la acest lucru este scris: „Îți cunosc lucrările: iată, Am pus în fața ta o ușă deschisă, și nici un om nu o poate închide: pentru că tu ai puțină putere și mi-ai respectat cuvântul și nu mi-ai negat numele. Iată, îi voi face pe cei din sinagoga lui Satan, pe cei care spun că sunt evrei, dar care nu sunt, dar care mint; iată, îi voi face să vină și să se închine la picioarele mele și să știe că te-am iubit. Pentru că tu ai respectat cuvântul răbdării mele, te voi apăra și eu în momentul ispitei, care va veni asupra lumii întregi să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.” – Apoc.3:8-10.

³⁸ Acest lucru pare să reprezinte cu aproximație momentul în care le-au fost împărțite coroanele celor care au fost considerați fideli și căroră li s-a spus apoi că, dacă vor continua fideli, vor deveni în mod permanent stâlpii templului lui Dumnezeu. „Iată, vin repede: ține bine de ceea ce ai, să nu îți ia nimeni coroana. Pe cel care va reuși îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși de acolo: și voi scrie peste el numele Dumnezeului meu, și numele orașului Dumnezeului meu, care este noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul meu: și voi scrie peste el noul meu nume.” – Revelația 3:11, 12.

³⁹ Din nou, cu referire la profetie, pare a fi un lucru sigur că Domnul spune despre clasa rămășiței fidele, servul Domnului, care este fidelă și devotată lui: „Îl voi fixa ca pe un cui într-un loc sigur.” Aceasta nu se referă doar la indivizi, ci la toți cei care fac parte cu fidelitate din rămășiță până la sfârșit. Toate vasele adevărului sunt încredințate în mâinile clasei „servului credincios”. Această clasă are parte de marele privilegiu; această clasă are deci parte de cea mai mare responsabilitate. Așadar, celor care se află la templu și fac parte din clasa „servului” de acum, le este oferit marele privilegiu și marea responsabilitate. În limbajul profetului, aceștia, atâta timp cât rămân fideli față de Domnul, trebuie să fie martori pentru oameni și martori pentru numele lui Dumnezeu, ca și conducători ai oamenilor, îndrumându-i spre calea salvării omenirii, pe care a pregătit-o Dumnezeu. Cei care vor fi fideli până la sfârșit vor avea parte de un mare privilegiu, de oportunități minunate și de rezultate glorioase.

⁴⁰ Pare a fi cert din Scripturi că perioada Filadelfia a bisericii nu s-a încheiat înainte de 1919. A urmat acea perioadă a bisericii numită Laodiceea. Isus Cristos îi vorbește îngerului bisericii din Laodiceea și îi poruncește să le transmită un mesaj locuitorilor din Laodiceea. Cine este îngerul și cui îi este trimis mesajul?

⁴¹ Ierusalimul reprezintă simbolic toată biserica, în timp ce Sion îi simbolizează în mod specific pe cei fideli și zeloși care compun corpul lui Cristos sau membrii familiei oficiale a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu are de transmis un mesaj, cui îi este încredințat? Fără îndoială, celor care sunt unși de către Iehova. (Isaia 61:1-3) El le spune acestora: „Voi sunteți martorii mei”, „servul meu, pe care îl sprijin”. (Isaia 43:12; 42:1) Acestora le este poruncit să vorbească între ei și cu toți care vor să asculte. Profetul lui Dumnezeu arată din nou că „picioarele lui”, prin aceasta însemnând

ultimii membri ai lui Cristos de pe pământ, își vorbesc unii altora și tuturor din clasa Ierusalimului, spunând: „Dumnezeu tău domnește.” Profetul spune că aceștia sunt în armonie și se unesc pentru a transmite mesajul bucuriei. (Isaia 52:7, 8) Este clar că „servul credincios și înțelept” este compus din cei care primesc aprobarea Domnului, când acesta vine să își evalueze servii, aprobare care este simbolizată de mantia neprihănirii. Toate bunurile lui, adică toate interesele împărăției pe pământ, îi sunt date acelei clase de „servi”. Este foarte clar că îngerul sau mesagerul din Laodiceea este același cu „picioarele lui” și același cu „servul credincios și înțelept”. Acesta mai este numit și „rămășița”. Așadar, clasa de rămășiță poartă mantia neprihănirii și se află în locul secret al Celui Preaînalt. Membrii acestui loc sunt zeloși și energici și caută să apere interesele împărăției Domnului.

⁴² Exisă mulți alții care pretind că sunt ai Domnului, dar ei nu sunt nici zeloși pentru Domnul și pentru cauza lui și nu sunt nici reci. Ei se mulțumesc să gândească că sunt pregătiți pentru cer și așteaptă în liniște să fie duși acasă. Ei cred că este suficient doar să se întâlnească între ei și să își împărtășească experiențele. Ei consideră că adevărul din prezent este cea mai bună religie pe care au cunoscut-o vreodată și sunt, deci, foarte bogați pentru că dețin acest adevăr. Ei nu sunt la curent cu adevărul pe care Domnul îl dezvăluie pentru binele servilor lui. Ei nu participă activ la serviciu, afirmând că nu este necesar. Domnul îi iubește pentru că au încheiat un legământ să facă voința lui Dumnezeu. Datorită faptului că îi iubește, el le face reproșuri și poruncește să le fie transmis un mesaj. Această clasă nu ar putea include confesiunile numite „creștinism organizat”, pentru că acestea sunt înlăturate. Dar, i-ar include pe toți care se află în sistemele bisericesti și pe toți care sunt în afara lor, care se află în adevărul actual, dar care sunt indiferenți, nici calzi, nici reci. Domnul îi poruncește mesagerului să le spună:

⁴³ „Îți cunosc lucrările, că nu ești nici rece, nici fierbinte: Aș vrea să fii rece sau fierbinte. Dar pentru că ești cald, și nici rece sau fierbinte, te voi scuipa din gura mea. Pentru că tu spui: Eu sunt bogat și am multe bunuri și nu am nevoie de nimic [însemnând adevărul și promisiunile extraordinare și prețioase și știu că îl iubesc pe Domnul și nu mai trebuie să fac nimic]; și tu nu știi că ești jalnic și nenorocit și sărac și orb și gol [nefericiți să fie în armonie cu frații lor și nu au aprobarea Domnului, nu au veșmintele de nuntă, nici sub mantia neprihănirii, nici veșmintele mântuirii]: te sfătuiesc să cumperi de la mine aur dat prin foc [lucruri prețioase, divine, care vin prin suferința cu Cristos, purtând reproșurile care l-au batjocorit din cauza statutului de martori fideli], să fii bogat și în veșminte albe [haina de nuntă], să fii îmbrăcat, iar rușinea goliciunii tale să nu apară; și unge-ți ochii cu alifie de ochi, ca să vezi [concentrează-te asupra înțelegerii adevărilor pe care Domnul le dezvăluie astăzi]. Ca mulți pe care îi iubesc, le fac reproșuri și îi liniștesc: fii deci zelos și căiește-te. Iată, stau la ușă și bat: dacă vreun om îmi aude vocea și deschide ușa, Voi intra și voi cina cu el, iar el cu mine.” Apoc.3:15-20). Cei care se însoțesc cu Cristos umblă în lumină. – 1 Ioan 1:7.

⁴⁴ Atunci Domnul îi anunță pe cei care sunt fideli și continuă așa până la sfârșit și care, în mod inevitabil, vor fi din rămășiță, care va fi răsplata pentru cei fideli: „Celui care va izbuti îi voi permite să stea cu mine pe tronul meu, așa cum am izbutit și eu și stau jos cu Tatăl meu pe tronul său.” (Apoc.3:21) Este fără îndoială că tronul menționat aici este tronul lui David cel corespondent, pe care tron și împărăție Dumnezeu a promis să i le dea lui Cristos Isus și în care legământ sunt luați membrii corpului; și cei care vor fi fideli până la sfârșit, vor lua parte la binecuvântările acelui legământ pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1.Ce fapt important cu privire la procedura lui Iehova ar trebui ținut minte de cel care studiază Biblia? Ce am observat deja în legătură cu cei care se bucură de beneficiile „legământului veșnic”?

2,3.Ce puncte de vedere greșite susțin unii, cu privire la scopul lui Dumnezeu în legătură cu înalta chemare? Cum justificăm aceste idei incorecte?

4,5.Ce chestiune clară ia în considerare cel mai devotat creștin cu privire la prezența lui acolo? Care este singurul loc în care se poate găsi răspunsul corect și o ilustrare clară?

6,7.Când și cum a început existența creștinismului adevărat? Care este sursa ungerii creștinilor? Arătați, prin scripturi, cum a venit Isus pe pământ. Cum și cu ce scop a stabilit Isus voința Tatălui? și care este lecția care reiese de acolo pentru adepții lui?

8.Arătați pe scurt originea mândriei, egoismului și nelegiurii. De ce a fost Dumnezeu binevoitor cu David? Și cu ce scop l-a folosit Iehova?

9.Prin ce serviciu vor primi oamenii salvarea? Și ce pregătire are loc acum?

10-12.Cui i se aplică „legământul veșnic”? Și cum a devenit el moștenitorul lui? De ce a fost creat legământul? Către cine se extind privilegiile și obligațiile lui?

13,14.Dovediți cu ajutorul scripturilor care a fost misiunea lui Isus în lume și care este misiunea adepților lui. Ce trebuie să învățăm din procedura folosită de Isus, care să servească pe post de îndrumare în drumul către perfecționarea și manifestarea adevărată a iubirii?

15.Cu ce scop oferă Domnul tot mai multă lumină clasei templului? Ce privilegiu și datorie dublă implică acesta? Care este rezultatul sigur al mândriei și indiferenței continue?

16,17.Cum, când și cui i se aplică Isaia 59:20, 21? Ce responsabilitate implică?

18.Explicați relația ce există între privilegiu și responsabilitate și importanța aprecierii corespunzătoare a acestei relații.

19,20.Comparați comportamentul Israelului față de Isus ca Rege, cu cel al națiunilor la a doua lui prezență și rezultatele lui.

21,22.Care este semnificația și importanța „producerii roadelor împărăției? Ce se înțelege prin „distribuirea talanților potrivit diferitelor capacități ale servilor”? Care este acum importanța aprecierii corespunzătoare și folosirii lecției parabolei?

23,24.Care este singurul mod prin care se poate manifesta iubirea adevărată pentru Domnul și pentru frați? Ce dovedește opoziția față de mărturia împărăției? Care este atitudinea față de opozanți, impusă de scripturi celor fideli?

25-30.Ca regulă, care este caracteristica numelor date sau folosite de Domnul? Cine au fost Șebna și Eliachim și care este semnificația numelor lor? Relatați descrierea biblică a acestor oameni.

31,32.Descrieți clasa care pare să fie reprezentată de fiecare dintre aceste personaje. Ce ilustrează aranjarea chestiunilor acestor oameni de către Domnul?

33,34.Cine l-a coborât în funcție pe Șebna și l-a ridicat pe Eliachim, în mod corespunzător, și cu ce ocazie? Ce este ilustrat prin acest lucru și când se aplică?

35,36.Ce pare să reprezinte „cheia lui David”? Cine deține cheia și cum se folosește de ea? Cum se compară acest lucru cu ilustrarea Șebna-Eliachim? Când se aplică amândouă?

37,38.Care pare să fie aplicarea lui Apoc.3:7-12?

39.Cui i se aplică „Îl voi fixa ca pe un cui într-un loc sigur”? și ce semnifică?

40,41.Citați și comparați scripturi care indică faptul că „martorii mei”, „servul meu”, „picioarele lui”, „servul credincios și înțelept”, „îngerul din Laodiceea” și „rămășița” se referă la aceeași clasă.

42,43.Contrastați acțiunea luată de clasa „rămășiței” cu poziția asumată de mulți alții care pretind că sunt consacrați. Ce mesaj este îndreptat către cei din urmă și de ce?

44.Citați anunțul încurajator ce le este dat acum celor fideli și explicați semnificația lui.

LIBANUL ȘI CEDRII LUI

Liban și Antiliban sunt două lanțuri muntoase în Siria, care formează caracteristica principală a porțiunii nordice a pământului dat Israelului. Lanțul vestic, care este mai important, este Libanul Scripturii. Valea care s-a format în timp, cu râul Orontes curgând înspre nord și vărsându-se în mare, după ce trece de Antiohia și râul Litani, curgând înspre sud și făcându-și intrarea deasupra Tirului, a fost o țară foarte roditoare. Dar caracteristica principală a Libanului a fost reprezentată de copacii lui; coastele sale erau acoperite peste tot de brazi, iar pe pantele mai înalte se aflau cedrii. Vârfurile munților erau acoperite de zăpadă tot timpul.

Numele Libanului înseamnă munte alb și se trage din faptul că vârfurile lui erau întotdeauna acoperite de zăpadă. Izraeliții ce locuiau pe pantele mai joase aveau întotdeauna în fața ochilor acele vârfuri muntoase albe, cu Hermon mai aproape de ei, să le amintească tot timpul. Strălucind la soare, care nu topea niciodată complet zăpada și mai ales când lumina zilei dispărea, păreau că aparțin celeilalte lumi care a dat glorie țării promise. Acești munți înalți sunt o caracteristică importantă a țării promise, ca țară corespondentă.

Ridicându-se de-a lungul pantelor sudice ale poalelor Libanului, unde lanțul întâlnește câmpia, se află izvoarele Iordanului. Acele izvoare, ridicându-se la 518 metri deasupra nivelului mării, se varsă în apele Meromului și apoi în nivelul inferior al Lacului Tiberiada, la 198 de metri sub nivelul mării. Apoi, după un curs întortocheat de aproape 322 de kilometri, chiar dacă ar fi cam doar șaiszeci dacă ar fi o cale directă, Iordanul se pierde în Marea Moartă, la mai mult de 400 de metri sub nivelul Mediteranei.

Acolo unde Iordanul se pierde în apele sărate și moarte apar călduri tropicale și verdeață. Ierihonul, orașul palmierilor, și în antichitate Sodoma și Gomora și celelalte orașe care au existat pe acea câmpie, au prosperat acolo. Nici o altă țară de pe fața pământului nu are niște caracteristici fizice așa deosebite. Aceasta fiind țara promisă, adică țara lui Dumnezeu unde oamenii lui să locuiască, asigură faptul că toate aceste caracteristici sunt oarecum reprezentative pentru lucrurile din împărăția lui Dumnezeu.

Nu este dificil de remarcat că nordul Libanului este reprezentativ pentru relația divină și deci pentru locul puterii, pentru că Profetul Isaia folosește această expresie să numească locul autorității lui Iehova din cer. (Isaia 14:13) De asemenea, vârfurile sale muntoase albe, care străpung și norii uneori, reprezintă bine acea relație cerească pe care a avut-o prima dată cu Iehova, Dumnezeul întregului pământ, Adam și apoi Israelul, prin legământul lui. Calea întortocheată a râului Iordan, de la izvoarele lui limpezi din Liban, peste pământul aluvionar al cursului său inferior până devine un râu de ape repezi tulburi, găsindu-și într-un final liniștea în nemișcarea Mării Moarte, reprezintă bine atât cursul omenirii reprezentat prima dată în Adam, cât și poporul lui Dumnezeu, Israel, părăsind puritatea Sinaiului. Viața omenească s-a derulat rapid de-a lungul anilor și a avut un curs sinuos și omenirea a devenit atât de contaminată de păcat încât cursul vieții este un râu nămolos, care sfârșește în întunericul confuziei care amenință acum rasa. În același fel și Israelul a căzut din privilegiul pe care l-a avut în degradarea care a venit asupra lui când l-a respins pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mesagerul personal al lui Dumnezeu pentru el.

Libanul oferă atât un simbol de grandoare majestică, dar și un loc foarte roditor datorită rouăi, ceții, pâraielor și râurilor lui. Așadar, când profeții din Israel foloseau o ilustrare a binecuvântărilor care aveau să vină peste acel popor, după pedepsele aplicate de Dumnezeu și după ce i-a refăcut, nu

puteau folosi un cuvânt mai bun și spuneau că rodul și gloria Israelului ar trebuie să fie ca cele ale Libanului. – Psalmul 72:16; Isaia 60:13.

Dar cedrii erau gloria specială a Libanului. Așa cum vulturul este regele păsărilor și leul regele animalelor, așa și cedrul este gloria regatului vegetal de pe coastele Libanului. Așa cum Libanul este reprezentativ, așa sunt și cedrii. Psalmistul, referindu-se la cedrii din Liban, vorbește despre ei ca și cum Dumnezeu însuși i-ar fi plantat. „Cedrii din Liban pe care el [Iehova] i-a plantat.” (Psalmul 104:16) Și așa cum spune despre cei neprihăniți: „Va crește ca un cedru în Liban. Ei vor rodi chiar și la bătrânețe; vor fi bogați și roditori.” – Psalmul 92:12, 14.

Osea spune despre Israel, când binecuvântarea lui Iehova este peste el: „Va crește ca și crinul și își va împlânta rădăcinile ca Libanul.” (Osea 14:5) Dar poate că afirmația lui Isaia este mai directă decât aceasta, atunci când vorbește despre puterile care se opun stabilirii împărăției cerului pe pământ și care trebuie distruse înainte ca împărăția să poată fi stabilită în totalitate. El spune: „Omul va trebui să-și plece în jos privirea semeață și îngîmfarea lui va fi smerită: numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat: împotriva tuturor cedrilor înalți și falnici ai Libanului, și împotriva tuturor stejarilor Basanului” – Isaia 2:11-13.

Cedrii sunt folosiți în Biblie în două interpretări diferite, chiar opuse: ei reprezintă atât discipolii adevărați ai lui Cristos, cât și acele mari puteri care se opun adevărului lui Dumnezeu și care se află în dușmănie cu discipolii. Sus, la mari înălțimi, omul nu a avut nimic de-a face cu plantarea lor; iar oamenii aleși ai lui Dumnezeu, aleșii lui Dumnezeu prin Isus Cristos, sunt comparați cu cedrii, din cauză că sunt plantați de Dumnezeu însuși. Locul lor de viață este deasupra norilor. În acest sens ei nu sunt de pe pământ, pentru că fiecare s-a consacrat lui Dumnezeu, dedicându-se doar intereselor lui. Deci, ei sunt separați de ambițiile și plăcerile obișnuite ale oamenilor, pentru că discipolul lui Isus trebuie să meargă pe urmele Stăpânului lui, fără a avea interese personale, ci doar interesele Tatălui și cele ale împărăției cerului, care îi sunt încredințate.

Așa cum cedrii din Liban erau independenți de grija omului, așa și cei care sunt creați după spirit sunt dați spre grija lui Dumnezeu. Isaac i-a spus fiului său că roua cerului ar trebuie să fie porția lui. (Geneza 27:28) Roua și zăpezile au păstrat cedrii veșnic verzi. Doar puțini s-au putut bucura de gloria acelor copaci care se aflau pe vârfurile munților și se poate spune că au crescut doar spre lauda lui Dumnezeu. Și aceasta este o ilustrare care se aplică în special vieții celor care îi sunt consacrați lui Dumnezeu. Oamenii consideră că discipolii lui Isus sunt doar niște obstacole pentru pământ; ei văd că discipolii nu contribuie la bogăția și puterea ordinii mondiale. Ei cred că cei care nu susțin instituțiile omenești și nu încearcă să le îmbunătățească, nu pot face nimic pentru omenire.

Cum putem ști ce puteri ale lumii sunt reprezentate de cedrii din Liban? Răspunsul se găsește pe calea obișnuită, comparând scriptură cu scriptură. Profetul Ezechiel spune că regele Egiptului a fost un cedru din Liban, la fel ca și marele rege asirian. (Ezechiel 31:3) Aici este deci cheia pentru descifrarea reprezentării. Egiptul, Asiria și Babilonul, cele trei mari puteri ale lumii antice și opozanți ai Israelului, sunt reprezentative pentru puterile de pe pământ de când Fiul lui Dumnezeu se va ridica să înceapă războiul cu dușmanii lui, adică toți cei care se opun stabilirii împărăției lui.

Potrivit profeților, acei mari cedri sunt reprezentativi „atât din punctul de vedere al locului, cât și al forței marilor regate și puterilor societății omenești, regatele acestei lumi, fie ele politice, bisericesti sau financiare.

Fixați în fortărețele lor muntoase și rezistând de-a lungul a secole (se crede că unii au chiar mii de ani), ar părea că nici timpul nu ar putea să miște din loc acei copaci. Într-un mod corespondent, marile imperii ale pământului au părut aproape de neclintit. Imperiile puternice antebelice păreau destul de stabile să reziste secole întregi; dar războiul le-a distrus pe multe dintre

ele, iar schimbările postbelice tind să le distrugă pe altele; Satan este acum foarte activ în numele lor. Isaia leagă distrugerea cedrilor din Liban de furtunile aprige ce izbucnesc odată cu înălțarea lui Iehova pentru a se afirma, eveniment care grăbește ziua necazului.

Există în prezent mai marile și mai micile regate și state (fixate și stabilite printre omenire), de la Marea Britanie, cel mai mare imperiu care a existat vreodată, la multele mici regate văzute prin Europa de la primul război mondial și care prin gelozia, pasiunea și fricile reciproce sunt o amenințare constantă pentru pacea superficială a lumii. Apoi există marile puteri religioase conduse de biserica Romei (care se crede invincibilă chiar și în fața forțelor distructive ale timpului), care împreună sunt cunoscute ca religia organizată. Biblia folosește astfel cedrii din Liban în două moduri reprezentative diferite: ei reprezintă poporul ales al lui Dumnezeu și sunt de asemenea reprezentanți ai marilor puteri și instituții ale lumii. Motivul pare să se găsească în faptul că aceste mari organizații guvernamentale, fie ele politice sau bisericesti, sunt interpretări greșite ale organizației lui Iehova.

Toate marile imperii din antichitate erau organizații religioase. Egiptul, Asiria și Babilonul aveau sistemele lor bine definite, prin care se închinau dumnezeilor lor și le aduceau omagii. Iar mai târziu, în special de când Carol cel Mare a încercat să creeze un „Imperiu Roman Sfânt”, puterile mai mari ale Europei au declarat conducerea prin drept divin, iar persoana regelui a fost declarată sfântă.

Preoții din Egipt, Asiria și Babilon au încurajat acest gând pentru că era benefic pentru scopul lor. În zilele „Imperiului Roman Sfânt” gândul a fost întreținut cu silință și menținut, acesta continuând în religiile de stat de astăzi. Pe rând, regii de pe pământ au protejat întotdeauna partea religioasă a regatelor lor și i-au acordat tot sprijinul. Astfel, acești „copaci” au ajuns să fie foarte puternici și s-au bucurat de siguranță.

În viziunea lui Isaia despre distrugerea care va avea loc în ziua lui Iehova, el face legătura cu deșărădăcinarea cedrilor din locul lor înalt din Liban, umilirea privirilor trufașe ale oamenilor și mai spune și că aroganța oamenilor va fi plecată și „în acea zi” ,doar Iehova va fi înălțat. Munții înalți (însemnând regatele lumii) și toți munții sau vârfurile (însemnând super guvernele trufașe), toate turnurile înalte și zidurile îngrădite – toate acestea vor fi distruse. Fără îndoială Isaia se referă la bătălia de la Armagedon, bătălia Dumnezeului cel Atotputernic și la distrugerea tuturor celor care se opun împărăției lui Dumnezeu.

Pentru cel care are ochii deschiși în fața condițiilor prezente ale lumii și care nu are vederea limitată de prejudecăți în favoarea sistemelor actuale ale religiei organizate, și care este educat în ceea ce privește cunoașterea Bibliei, este evident că lumea se grăbește către acea zi teribilă și groaznică a lui Iehova, timpul unui necaz cum nu a mai fost niciodată. – Matei 24:22.

Nu este un lucru nesemnificativ faptul că marele parc al cedrilor, care înconjură Libanul, a dispărut aproape în întregime. Și situația actuală a lumii va fi în curând evidentă pentru toți oamenii. Sfatul lui Isaia în legătură cu acest lucru este mesajul lui Dumnezeu pentru astăzi. El spune: „Nu vă mai încredeți, deci, în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” (Isaia 2:22) Este în afara posibilităților omului să remedieze condițiile de pe pământ; și nu poate rezista în fața puterii lui Dumnezeu, atunci când are motiv să se afirme. Dar dacă Dumnezeu lovește într-adevăr pământul și distruge puterea oamenilor exercitată împotriva lui, face acest lucru cu scopul de a da întregii lumi binecuvântările promise în împărăția pe care o stabilește acum.

CEL MAI MARE TEXT AL BIBLIEI

Dintr-un anumit punct de vedere toate cuvintele lui Dumnezeu, chiar dacă sunt rostite de Isus sau de slujitorii lui Dumnezeu, profeții, sunt la fel de importante; dar este clar că nu toate exprimă

chestiuni la fel de importante; unele dintre ele sunt într-adevăr încărcate cu revelație divină. Se poate spune că cel mai de seamă text din Biblie este o parte din pasajul care leagă cuvintele lui Isus de Nicodim când, explicându-și poziția și motivul pentru care a venit în lume, Isus a spus, „Pentru că Dumnezeu a iubit așa de mult lumea încât l-a dat pe singurul său Fiu, pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” – Ioan 3:16.

În aceste cuvinte ale lui Isus iubirea lui Dumnezeu este declarată mai mult decât în orice alt text din Scriptură. Dacă este înțeles așa cum trebuie, textul exprimă mai mult decât orice legătură a scopului dintre Dumnezeu Tatăl și Isus, Fiul său; modul în care acel scop va avea ca rezultat refacerea completă a rasei umane din sclavia păcatului și a morții sub care a fost adusă; și cum rasa se va bucura apoi de privilegiul primirii vieții veșnice pe pământ, pe care Dumnezeu l-a creat cu acest scop.

Nicodim spusese că el și ceilalți conducători ai Israelului știau că Isus era un învățător care a venit de la Dumnezeu. El a spus, „Noi știm că... nici un om nu poate să realizeze aceste miracole pe care le faci tu, decât dacă Dumnezeu este cu el.” (Ioan 3:2) Isus a întors de la el atenția persoanei care cerceta, ca să spună că el fusese trimis de Dumnezeu; că Dumnezeu, Tatăl lui, l-a trimis la poporul său evreu și în lume, din cauza mării lui iubiri pentru omenire.

Dar creștinătatea, prin dogmele ei false, a distorsionat semnificația clară a acestor cuvinte mărețe ale lui Isus. Prin doctrina sa a trinității dumnezeilor, care spune că formează un singur dumnezeu, este obligatoriu că Isus a spus: „Atât de tare a iubit Dumnezeu lumea încât el însuși a venit din cer să moară pentru om, pentru a-și arăta astfel iubirea.”

Bineînțeles că aceasta nu este doar o denaturare directă a cuvintelor lui Isus, dar este și o absurditate, așa cum știi și autorii și învățătorii dogmei; pentru că Dumnezeu, fiind nemuritor, nu poate muri. El l-a trimis pe Fiul său, care nu fusese atunci nemuritor, să moară, pentru ca el, prin fidelitatea sa, fiind supus chiar până la moarte, să obțină răsplata nemuririi. – Filipeni 2:8, 9.

Mai mult, în afară de această denaturare, se poate observa o deviere clară de la intenția evidentă a pasajului, atât de tare încât să poată ascunde scopul declarat al lui Dumnezeu de a asigura un Salvator pentru rasă. Creștinătatea, având două extreme în ceea ce privește credința și practica și fiind unită doar cu privire la păstrarea doctrinei trinității, declară pe de o parte că Dumnezeu nu a intenționat niciodată să salveze întreaga rasă umană, ci doar pe cei câțiva care sunt aleșii lui și pe care Scripturile îi numesc aleși; și pe de altă parte pretinde că Dumnezeu a avut intenții bune când „s-a dat pe sine” să moară pentru rasă, dar că nu are nici puterea să învingă forțele răului de care este atașată rasa și nici puterea de a rupe legăturile cu care este prinsă rasa. Ei spun că el este un salvator incapabil să își îndeplinească dorința! Și pentru a marca concepția greșită a învățaturii ortodoxe, vestea bună despre iubirea lui Dumnezeu este predicată doar când distrugerea eternă, ca pedeapsă pentru păcat, este proclamată cu toată puterea.

Un predicator scoțian din trecut a împărțit acest text într-un mod oarecum bizar, dar eficient, în patru părți. El a spus: „Aici găsim (1) lacul iubirii lui Dumnezeu; (2) râul sau canalul care poartă revărsarea lacului; (3) ulciorul care este dus la râu pentru a fi umplut cu apă; și (4) înghițitura de apă înviorătoare a vieții. Dumnezeu este marele lac; râul care poartă revărsarea iubirii lui este Domnul Isus Cristos; ulciorul este acțiunea credinciosului de a veni la apă și de a se cufunda în ea; iar înghițitura este credința în viață veșnică.”

Dar acest predicator a fost unul prezbiterian, iar ca doctrină calvinist, care, din necesitate, trebuie să limiteze revărsarea iubirii lui Dumnezeu; pentru că, potrivit acestei doctrine, doar puțini dintre milioanele de suflete nevoiașе de pe pământ ar putea să beneficieze de pe urma revărsării iubirii lui Dumnezeu.

Inima predicatorului a fost mai bună decât mintea lui, adică mai bună decât doctrina lui. El a văzut în imaginația lui râul iubirii lui Dumnezeu prin Cristos ca unul care ar putea asigura apa vieții pentru toți fiii lui Adam. El a văzut o Niagara mare revărsându-și apa, dar parcă inutil, pentru că doar puțini știau de ea sau au avut permisiunea să știe sau, știind despre ea, au și profitat.

Scripturile îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu al neprihănirii și dreptății, care nu îi va trece cu vederea pe cei vinovați și dezvăluie că Dumnezeu are o zi a judecății. Dar ele mai dezvăluie și că el este Tatăl îndurărilor, Dumnezeul alinării; și, potrivit cuvintelor lui Isus din marele text cu care am început, el este cel care a iubit așa de mult lumea încât a dat cel mai mare cadou, a făcut cel mai mare sacrificiu posibil, pentru ca acești copii să fie salvați din necazurile și durerile și sclaviile lor. Marea inimă a Creatorului este plină de compasiune pentru rasa căzută.

El este autorul salvării omenști. Este adevărat că el a reținut revărsarea de iubire și compasiune, dar nu o va reține pentru totdeauna. El a reținut puterea salvării sale pentru ca oamenii să învețe că au nevoie de el. De la prima abatere de la puritatea comportamentului și de la creația originală, omul și-a urmat propria cale și nu a dorit intervenția Creatorului său în căutarea plăcerilor lui. Dar, chiar dacă Dumnezeu a permis ca necazurile vieții să cadă aspru peste oameni și a stabilit aparent moartea permanentă ca preț al păcatului, Cuvântul lui dezvăluie totuși că a asigurat o cale prin care morții pot trăi din nou.

Pentru a realiza acest lucru, prin asigurarea sacrificiului necesar al răscumpărării, Isus a venit ca Miel al lui Dumnezeu pentru a îndepărta păcatul. La înviere, care trebuie să urmeze după acceptarea răscumpărării de către Dumnezeu, durerile lungului drum spre moarte se vor dovedi atunci a fi o revigorare pentru oameni, ca să îi ajute să meargă înainte cu mai multă ardoare pentru acea viață veșnică și bucurie, care este pusă înaintea lor.

Creștinătatea spune că o parte din acea trinitate a lui Dumnezeu a pledat pe lângă o altă parte din acea ființă ciudată din cauză că, așa cum se presupune, Dumnezeu Tatăl era dur și Dumnezeu Fiul era milos și deci, într-un anumit fel, Dumnezeu a pledat pe lângă el însuși pentru ca omenirea să nu piardă bunătatea lui pentru totdeauna, ci să fie refăcută.

Când Dumnezeu Creatorul i-a dezvăluit Fiului său planul lui, omul Cristos Isus a acceptat cu bucurie voința Tatălui său, așa cum arată Biblia.

Apostolul Pavel spune: „Bunătatea lui Dumnezeu care aduce salvarea le-a apărut tuturor oamenilor.” (Tit 2:11) Scriindu-le corintenilor, Pavel spune: „Pentru că voi cunoașteți bunătatea Domnului nostru Isus Cristos care, chiar dacă a fost bogat, pentru binele vostru a devenit sărac, pentru ca voi să deveniți bogați prin sărăcia lui.” – 2 Corinteni 8:9.

Când a venit vremea, cel pe care Ioan îl denumeste Cuvântul (Ioan 1:1), cel care a fost mijlocul folosit pentru exprimarea voinței Creatorului, a fost găsit în formă umană. Această mare schimbare a fost realizată pentru ca Iehova să le poată comunica oamenilor voința lui. „Lacul iubirii lui Dumnezeu” avea acum un canal prin care acea deplinătate a iubirii să poată veni peste omenirea căzută. Când Isus a început să vorbească despre însărcinarea lui și să rostească acele cuvinte ale adevărului pe care Tatăl i le-a dat, au existat oameni care au băut din acel curs dătător de viață și i-au simțit puterea. Ei au înțeles iubirea lui Dumnezeu și au băut mai mult; au trăit în el.

Așa cum Dumnezeu era plin de iubire, Isus era plin de bunătate. Nu exista nimic din slujitorul ostil în el; el era fericit de sacrificiul pe care Dumnezeu îl făcuse prin renunțarea la Fiul său drag. El a renunțat la tot ce a avut în cer și apoi a venit la Tatăl său, ca om, și a spus: „Eu vin... să fac voința ta, o Dumnezeule.” – Evrei 10:7.

Venind pe pământ, el a renunțat la gloria pe care o avuse cu Tatăl și a devenit un om, cu limitările pe care le are omul; dar nu chiar ca oamenii căzuți, ci în comparație cu puterile mai mari pe care ființele spirite le au, mai presus de ființele umane. Puterea pe care a avut-o era parțial aceea

care îi aparținea unui om perfect care a fost făcut conducător peste pământ (Vezi Geneza 1:26); și a fost parțial binecuvântarea care a venit peste el când a fost uns cu spirit și a avut puterea și autoritatea să acționeze în misiunea sa ca reprezentant al lui Iehova, marele Dumnezeu și Salvator al Israelului.

Acest canal, acest râu prin care iubirea lui Dumnezeu avea să se reverse peste lumea căzută, nu era un curs îngust. Isus a fost cel mai mare dar de la Dumnezeu; un canal lat, curgător, pentru apa vieții. Nici o altă ființă nu a slujit interesele Creatorului într-o măsură așa de completă și liberă. Ca om, bineînțeles că nimeni nu a avut o asemenea oportunitate de slujire extraordinară și deplină ca Isus, pentru că el a avut posibilitatea unui om perfect. Despre el este scris că „îi era fidel celui care l-a numit”. – Evrei 3:2.

Atunci nu exista nici o puținătate sau ticăloșie în revărsarea iubirii lui Dumnezeu către pământ. Dumnezeu și-a dat cel mai bun și cel mai însemnat dar, manifestându-și astfel marea iubire pentru omenire. Apostolul Pavel aduce argumente în favoarea acestui lucru când spune: „Cel care nu și-a cruțat nici măcar Fiul, ci l-a dat pentru noi toți, nu ne va da oare și toate lucrurile cu mărinimie?” (Romani 8:32) Omul Cristos Isus a dat tot ce a avut, chiar și viața, pentru a face voința lui Dumnezeu și pentru că a iubit oamenii.

Iubirea lui Dumnezeu este comparabilă cu marile lacuri de pe continentul nord-american, iar revărsarea lacului de iubire a lui Dumnezeu văzută în Cristos este comparabilă cu Niagara, marele curs care preia revărsarea marilor lacuri; iar Cascada Niagara, cea mai mare manifestare a unei astfel de revărsări, pare să fi fost stabilită în mod divin să illustreze puterea și bogăția acelei revărsări.

Dar cine va participa la această demonstrație generoasă de bunătate a lui Iehova? Dacă este menită doar pentru cei puțini, cei pe care îi va alege Dumnezeu sau numărul mic pe care susținătorii „bunătății generoase” spun că Dumnezeu va reuși să îi salveze dintre ruinele omenirii, atunci este o pagubă; și acest lucru nu îi este caracteristic lui Dumnezeu.

În trecut marea Cascadă Niagara era văzută doar de indienii singuratici care, folosind ilustrarea predicatorului, luau ulciorul să îl umple la cursul puternic al apelor. Există și o fărâmbă de adevăr în acea imagine pentru că a fost pe placul lui Dumnezeu să nu spună lumii despre Niagara într-un mod pe care să îl înțeleagă, nici până în momentul în care va veni împărăția lui. Unii au văzut și au înțeles, iar cei care au mers la Isus au trăit. Dar cei care au băut din acel curs dătător de viață al iubirii lui Dumnezeu și au fost înviorați sunt relativ puțini.

Dar Dumnezeu nu este un risipitor de energie, nici în lumea fizică, nici în cea morală. Este total irațional să credem că cel care are voința să salveze oameni, „Care va face ca toți oamenii să fie salvați și să cunoască adevărul” (1 Timotei 2:4), și care a dat asigurarea deplină pentru scopul lui, nu își va îndeplini scopul sau va permite forțelor răului să i se împotrivescă. El are un scop special de a-i face pe unii să îl cunoască înainte să înștiințeze lumea cu privire la existența lui, la ceea ce a făcut și la ce urmează să facă. El îi are pe co-moștenitorii cu Isus, care îi pregătesc și îi adună la un loc pe toți cei care vor fi slujitorii lor în ziua aceea. Lucrarea de salvare a omenirii este marea lucrare a lui Dumnezeu și aceasta are nevoie de mare pregătire; dar nu pentru că Dumnezeu nu ar putea să realizeze această lucrare foarte repede, ci pentru că el i-a ales pe câțiva dintre fiii lui să devină agenți pentru binecuvântarea multora. Semințele spirituale ale lui Avraam sunt cele care binecuvântează familiile pământului.

Dumnezeu a făcut aranjamente ca împărăția pe care o va stabili pe tot pământul să aducă „vremuri de refacere”, despre care se vorbește prin gura tuturor profeților sfinți, încă de la începutul lumii. În timpul acelor vremuri va avea loc o declarație a iubirii lui în funcție de bogăție și putere, așa cum a fost prezentată prin moartea lui Cristos și prin răscumpărarea păcatului. Apoi se vor

îndeplini cuvintele lui Isaia, când a prezis că toată carnea va vedea salvarea lui Dumnezeu și că pământul va fi plin de cunoașterea lui Iehova „așa cum apele acoperă marea.” – Isaia 40:5; 11:9.

În timpul secolelor ce au trecut de când Isus i-a spus prima dată evreului temător această veste bună în noapte, doar puțini oameni au aflat despre viața prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la Cristos. Dar acum a venit timpul ca aceste cunoștințe să fie răspândite pe tot pământul, iar Dumnezeu le răspândește prin mesagerii lui pe care i-a ales.

Acest text ne spune și despre a doua fază a proclamării veștii bune a împărăției lui Dumnezeu și ne amintește, de asemenea, despre cele două feluri de salvare asigurate de Iehova, prin dăruirea Fiului său. Proclamarea lui Isus Cristos ca metodă de salvare a lumii, care a fost considerată prostescă de către grecii înțelepți, după cum spune Pavel, și-a realizat totuși scopul pentru care a fost trimisă în lume. Salvarea a promis celor care cred primii în Cristos că aceasta este realizată doar în cer. (Vezi Efeseni 1:12) Din cauza acestui lucru este necesară o schimbare a organismului, pentru că sângele și carnea nu pot moșteni împărăția cerului. (1 Corinteni 15:50) Aceștia sunt cei care sunt născuți din nou și care primesc un organism spirit în momentul învierii lor, fiind astfel făcuți ca îngerii, dar având un loc superior lor, pentru că îngerii sunt slujitorii celor care sunt făcuți comoștenitori cu Isus în cadrul acestei mărețe salvări a lui Dumnezeu.

Dar salvarea care va fi obținută de familia umană în ziua împărăției lui Dumnezeu, sub conducerea lui Isus ,este realizată în perfecțiunea corpului omenească și pe pământ. Marea salvare prin care biserica este „salvată” nu este o refacere; este ceva mai presus de refacerea spre o fire omenească perfectă. Este o înălțare și o glorie mai presus de orice așteptări. Dar ceea ce se realizează de familia omenească în „vremurile de refacere” este o perfecțiune a ființei, prima dată văzută la Adam; cu adăugarea dezvoltării experienței obținute de atunci și aplicată acum pentru a-l aduce pe om la stadiul de maturitate.

Când toate acestea vor fi îndeplinite ,Dumnezeu va fi obținut atunci, prin dăruirea Fiului său, tot ce a căutat să obțină; iar când Fiul va vedea că truda sufletului lui este răsplătită cu refacerea familiei omenești a lui Dumnezeu va fi mulțumit. Iubirea este cel mai de preț lucru și va învinge spre îndeplinirea tuturor lucrurilor dorite de Dumnezeu odată cu dăruirea Fiului său, care a murit pentru copiii oamenilor. Doar cei care refuză conștiința această iubire a lui Dumnezeu în Cristos sunt răi și vor fi distruși pentru că nu sunt demni să trăiască și ar fi cei care ar deranja pacea omeniilor.

Pentru numele pe care pământul și cerul
Îl vor venera, lăuda și de care se vor teme –
Dumnezeu Iehova, înalt și trufaș –
Cristos înalță acum templul.

Laudă ție, O Stăpân Constructor,
Făuritorul pământului și al cerurilor;
Laudă ție, în care templul
Stă laolaltă potrivit!

Laudă ție, o Dumnezeu Iehova,
Autorul al planului minunat;
În timp ce depunem mărturie națiunilor,
Te vom lăuda de-a lungul vieții.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Iulie 1928

Nr. 14

Perioade de timp stabilite

„Așa cum sunt munții de jur împrejurul Ierusalimului, așa este Domnul de jur împrejurul poporului Său, de acum și pentru totdeauna”. – Psalmul 125:2.

IEHOVA a declarat, într-un mod foarte precis, planul Său cu privire la poporul Său. Prin Cuvântul Lui El dezvăluie că a fixat perioade de timp în care El împlinește ceea ce a planificat. Cuvintele „până” și „de aici înainte” sunt de mai multe ori folosite în Scripturi pentru a accentua aceste perioade fixe de timp. Deoarece Dumnezeu împlinește profețiile Sale și dezvăluie semnificația acestora poporului Său, aceste perioade fixe de timp au o mai mare semnificație pentru cei care sunt devotați Lui. Ambele cuvinte „până” și „de aici înainte” au o legătură strânsă cu întemeierea împărăției lui Dumnezeu în beneficiul omului. Ambele sunt strâns asociate cu termenul profetic „în ziua aceea”. În acea perioadă de timp numele lui Iehova va fi înălțat. (Isaia 2:11). Aceste perioade fixe de timp au o semnificație specială pentru cei unși de pe pământ. Dumnezeu le spune acestora, prin profetul Său: „În ziua aceea veți spune: Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui, declarați lucrările Lui printre popoare, vestiți că numele Lui este înălțat”. (Isaia 12:4).

2. Scripturile care au legătură cu perioadele fixe de timp ale lui Dumnezeu furnizează hrană pentru făptura nouă, care își mărește și întărește credința sa și vede clar care este voia lui Dumnezeu cu privire la creația nouă. Pentru cei care au fost aduși în „legământul lui David”, voia lui Dumnezeu este de o importanță fundamentală. Timp de mai multe secole membrii creației noi au văzut că Dumnezeu intenționa la un moment dat să finalizeze Cristosul, să întemeieze împărăția Lui și să determine ca voia Sa să se facă atât pe pământ, cât și în cer. În ultimii ani, membrii creației noi au primit o viziune mai clară a planului lui Dumnezeu în această privință și această cunoștință înmulțită fără îndoială că Dumnezeu vrea ca poporul Său s-o folosească spre slava Lui și spre binele său. (a poporului).

„PÂNĂ”

3. De la crucificarea lui Isus, cel mai însemnat eveniment al timpului este și a fost „venirea Lui și împărăția Lui”. Până nu a sosit acel timp, Iehova Dumnezeu nu a vrut să se amestece în puterea exercitată de Satan asupra creației invizibile și vizibile omului. La crearea omului, Dumnezeu i-a delegat lui Lucifer autoritatea de a fi stăpânul omului. Răscularea lui Lucifer nu a avut drept rezultat imediat privarea lui de putere. Dumnezeu a permis cursul celui rău pentru a servi ca un test pentru alte creaturi, prin care loialitatea acestor creaturi să fie pe deplin dovedită. El a fixat o limită de timp în care va permite dușmanului Satan să meargă înainte, fără nici un impediment. În mod evident, Isus a învățat că acesta este planul lui Dumnezeu, în timpul celor patruzeci de zile în care a fost în pustie. Când i s-a permis lui Satan să-l ispitească pe Isus, El a răspuns numai după

Cuvântul scris al lui Dumnezeu, demonstrând astfel planul Său de a fi guvernat exclusiv de voia lui Dumnezeu.

4. Când Isus și-a început slujba printre oameni, El a spus clar că nu ar putea face nimic altceva decât ceea ce Tatăl Său îl autorizase să facă. El a arătat că a înțeles că trebuie să facă lucrarea pe care i-a dat-o Tatăl Său s-o facă și că trebuie s-o facă în limita de timp prescrisă de Tatăl Său.

5. Când Isus își terminase practic lucrarea Sa în calitate de om, El a instituit comemorarea morții Sale și atunci El a spus urmașilor Săi: „Nu voi mai bea din rodul viței, până nu va veni împărăția lui Dumnezeu”. (Luca 22:18). Astfel, El s-a referit la o perioadă de timp pe care o fixase Iehova, timp care trebuia să expire înainte ca Isus să poată să facă ceea ce simboliza băutul din rodul viței. El a mai precizat faptul că venirea împărăției lui Dumnezeu va fi cel mai mare eveniment din viitor, pe care urmașii Săi trebuie să-l aștepte și că venirea împărăției va marca un punct culminant în afacerile oamenilor.

6. De unde știa Isus, în mod sigur, că nu va bea din nou din rodul viței până nu va veni împărăția lui Dumnezeu? El a știut că Satan era atunci conducătorul lumii, pentru că creația căzuse sub influența lui. El a știut că Satan nu va preda niciodată de bunăvoie puterea sa. El a știut că venirea împărăției lui Dumnezeu va marca sfârșitul stăpânirii lui Satan prin suferință, fiindcă împărăția neprihănirii lui Dumnezeu va distruge conducerea lui Satan. Isus a știut că El fusese numit ca Funcționar executiv sau mare preot al lui Iehova și că va fi Acela care va îndeplini poruncile Tatălui Său pentru distrugerea puterii lui Satan. Când a fost pe pământ El a știut că dușmanul l-ar distruge dacă i s-ar permite să facă acest lucru, dar că Dumnezeu nu va permite aceasta până la timpul hotărât. El a știut că după înălțarea Lui la cer acțiunea Sa împotriva lui Satan ar putea fi luată numai în conformitate cu voia Tatălui Său.

7. Profetul lui Dumnezeu a înregistrat aceste cuvinte cu privire la Isus: „Zilele mele sunt în mâna Ta; izbăvește-mă din mâna dușmanilor mei și de cei ce mă persecută”. (Ps. 31:15). Aceasta a fost echivalent cu cuvintele lui Isus: Nu pot să fac nimic decât ceea ce Tatăl Meu a planificat și acele lucruri nu le voi face și nu le pot face până la vremea hotărâtă de El. Prin urmare, Isus clarifică regula divină, adică, că unșii lui Dumnezeu nu pot s-o ia înaintea lui Iehova și, așadar, nu pot împlini planurile lui Dumnezeu până la momentul potrivit (Isaia 28:16), și că atunci când sosește timpul potrivit, unșii Săi trebuie să facă cu bucurie ceea ce le poruncește Iehova.

8. Dumnezeu a făcut ca David să scrie această profeție: „Iehova a zis Domnului meu: Stai la dreapta Mea, până voi face pe dușmanii Tăi așternut al picioarelor Tale. Iehova va trimite toiagul puterii Tale din Sion, zicând: stăpânește în mijlocul dușmanilor Tăi”. (Psalmul 110:1, 2). Isus a știut din această profeție că a fost voia Tatălui Său ca El să nu întreprindă nici o acțiune cu privire la detronarea dușmanului până la sfârșitul timpului fixat de Iehova; că atunci Iehova va porunci Fiului Său și Marelui Preot să se ridice și să înceapă lucrarea de aruncare a dușmanului și că atunci Fiul, în calitate de Mare Preot, va duce mai departe lucrarea de distrugere a puterii celui rău și a tuturor asociațiilor răului, care s-au împotrivit lui Dumnezeu.

9. Apostolul Petru interpretează profeția de mai sus, în conformitate cu concluzia prezentată aici. El recunoaște că Isus era Împăratul mare uns al lui Iehova, dar că El trebuia să aștepte timpul stabilit al lui Dumnezeu pentru a detrona pe dușman. (F.A. 2:3-35). Pavel întărește această concluzie că Isus trebuia să aștepte până când a expirat perioada de timp fixată de Iehova. (Evrei 10:12, 13). Pavel arată că profeția rostită de David urma să se aplice lui Isus numai după ce El urma să fie ridicat din morți și înălțat în cer și după ce și-a prezentat valoarea jertfei Sale.

10. Isus Cristos a triumfat împotriva dușmanului când și-a dovedit credincioșia până la moarte și când Dumnezeu l-a înviat din moarte. Prin moartea și învierea Sa, El deschisese calea către viață și a fost îmbrăcat cu putere și autoritate să distrugă lucrările Diavolului, dar că trebuia să aștepte până

la timpul stabilit de Dumnezeu, înainte ca să-și înceapă acțiunea în acest sens. El a știut că la timpul potrivit îl va deposeda pe dușman de toată puterea și va distruge în totalitate lucrările lui. (1 Ioan 3:8). Urma să fie o mare bucurie pentru Cristos să înceapă acea lucrare și s-o ducă la sfârșit; și la timpul hotărât El urma să invite pe urmașii Săi credincioși să participe la această bucurie, care era reprezentată de rodul viței. Prin urmare, El a spus ucenicilor Săi că până la venirea acelui timp El nu va bea acest rod al viței cu ei. Ucenicii Săi nu au știut când se va termina acea perioadă de timp, dar ei au așteptat-o cu nerăbdare și cu mare anticipare și au învățat pe toți urmașii lui Isus să facă la fel.

CÂND

11. Mulți s-au gândit că cel mai important lucru pentru un urmaș al lui Cristos este să ajungă în cer și să trăiască acolo în fericire pentru totdeauna. O astfel de concluzie a fost și este foarte egoistă. De o importanță mult mai mare este întemeierea împărăției lui Dumnezeu și stabilirea neprihănirii, pentru ca numele lui Iehova să fie înălțat. Pe cei care sunt unși ai Domnului și care sunt credincioși în împlinirea poruncilor lui Dumnezeu El îi va recompensa, dându-le o parte în cer și viață veșnică. De aceea, cel mai important lucru pentru creștin este să se desfășoare în glorificarea lui Dumnezeu, ascultând de poruncile Lui și lăsând atribuirea recompensei în grija marelui Dătător al fiecărui dar perfect și bun. Văzând că venirea Domnului și a împărăției Lui marchează punctul culminant, urmașul adevărat al lui Cristos este nerăbdător să știe când perioada de timp fixată ajunge la sfârșit și când începe activitatea lui Isus împotriva lui Satan. În mod evident că, la timpul stabilit de Dumnezeu, cei credincioși vor fi lăsați să înțeleagă răspunsul potrivit la această întrebare. Iehova ,prin profetul Său, a răspuns la această întrebare.

12. Dumnezeu a organizat poporul Israel într-o împărăție, care a prefigurat împărăția Unsului Său. Din cauza necredincioșiei izraeliților, Iehova a luat diadema, coroana și împărăția de la acel popor și când a făcut acest lucru a spus: „O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna; și nu va mai fi, până va veni Cel al cărui este dreptul și o voi da lui”. (Ezechiel 21:27). Astfel, Dumnezeu declară că nu va avea nici un guvern pe pământ, care să se opună conducerii lui Satan, până la venirea Unsului Său și stabilirea împărăției Lui. Prin urmare, El accentuează importanța împărăției lui Dumnezeu și subliniază și importanța perioadelor de timp fixate de El.

13. Mai mult decât atât, această profeție arată că sfârșitul perioadei fixate de timp a neamurilor va marca sfârșitul lumii lui Satan și va mai marca timpul începutului durerilor asupra lumii lui Satan. Când s-a pus întrebarea lui Isus cu privire la dovada sfârșitului lumii, El a răspuns că sfârșitul lumii lui (lui Satan) va fi marcat de războaie, foamete și ciumi și că aceste lucruri vor da startul necazurilor peste lume. Scripturile arată că vremurile neamurilor s-au încheiat în 1914. Acela a fost sfârșitul perioadei de timp fixă de așteptare pentru Isus; și ,de aceea, el a marcat timpul pentru Cristos Isus, în ascultare de porunca lui Dumnezeu, de a se scula și a începe acțiunea împotriva lui Satan și de a-l arunca din cer. Conflictul care a început în cer în 1914 trebuie să continue până când Satan este dezbrăcat complet de puterea sa pe pământ ,așa cum a fost în cer. Necazurile care au început asupra lumii lui Satan în 1914 trebuie să continue până când aceste necazuri se sfârșesc cu cel mai mare necaz pe care lumea l-a cunoscut vreodată sau îl va cunoaște vreodată. (Matei 24:21, 22). Prin urmare, profețiile împlinite arată categoric faptul că anul 1914 marchează sfârșitul perioadei fixate de timp cu referire la inactivitatea lui Cristos împotriva organizației lui Satan.

14. Scripturile mai arată că după trei ani și jumătate, adică, în 1918, Cristos a venit la templul Lui și că atunci și acolo a început să ia legătură cu servii Săi. Cristos Isus își experimenta atunci deja bucuria, fiindcă se îndrepta spre acțiunea împotriva dușmanului pentru răsturnarea dușmanului și justificarea completă a numelui Tatălui Său. Celor pe care i-a găsit acordând cu credincioșie timp și

atenție intereselor împărăției care le-au fost încredințate, El le-a spus: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi face conducător peste multe. Intră în bucuria Domnului tău”. (Matei 25:23). Membrii acelei clase credincioase sunt desemnați de profet ca voluntari, care sunt serviabili în ziua în care Cristos Isus preia puterea. Aceștia sunt menționați ca având roua tinereții lor, fiindcă sunt puternici și viguroși în Domnul. (Psalmul 110:3). Acești credincioși intră în bucuria Domnului, pentru că este bucuria lor mare de a justifica numele lui Iehova și de a vedea că puterile neprihănirii triumfă. Prin urmare, aceștia încep să bea din nou din acel rod al viței care a reprezentat bucuria Domnului.

„ZIUA DOMNULUI”

15. La scurt timp după anul 1918, clasa servului credincios a înțeles că Dumnezeu pusese pe Împăratul Său pe muntele Său sfânt în Sion. (Psalmul 2:6). Prin aceasta ei au înțeles că împărăția lui Dumnezeu a început și că națiunea nouă s-a născut, simbolizată de „copilul” care va conduce prin autoritate divină. (Apocalipsa 12:5). Ei au deosebit două minuni mari, adică, organizația lui Satan și organizația lui Dumnezeu, opusă una împotriva celeilalte și au văzut și au înțeles că venise timpul ca Domnul să înceapă acțiunea pentru a învinge organizația lui Satan. Ei au observat că perioada de timp fixată de așteptare se încheiase și că, prin urmare, timpul nu mai este cu ei. Văzând aceste lucruri, cei credincioși s-au minunat și s-au bucurat și în limbajul profetului lui Dumnezeu au spus: „Aceasta este lucrarea Domnului; este minunat în ochii noștri”. Perioada de timp marcată de cuvântul „până” se sfârșise. Ce zi este aceasta? Au întrebat ei. Pentru ei a răspuns profetul, punând cuvintele în gura celor credincioși: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; ne vom bucura și ne vom veseli în ea”. (Psalmul 118:24). Cei credincioși, care intră în bucuria Domnului și care continuă să fie credincioși Domnului, au rămas în bucuria Lui și și-au dat seama că bucuria Domnului este puterea lor.

16. Lucrul care trebuie accentuat aici este că Dumnezeu are o perioadă de timp fixată precis în care să-și îndeplinească planurile, că slujitorii Lui adevărați și credincioși trebuie să lucreze în conformitate cu voia Sa și că atunci când sosește timpul potrivit pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească, nimic nu poate împiedica ca voia Sa să se facă.

„ZIUA ACEEA”

17. Luați aminte la expresia folosită în profeție, adică, „în ziua aceea”. La ce zi se face referire? Este ziua Domnului, al cărei început este marcat de așezarea de către Iehova a Unsului Său pe tronul său în Sion și direcționarea Lui de a ieși și a domni în mijlocul dușmanilor Săi. (Psalmii 2:6-8; 110:2). „În ziua aceea” Iehova are sarcini care trebuie îndeplinite de fiecare din sfinții Săi credincioși. Ce se va face de către clasa servului Său în ziua aceea? Nici o creatură nu va fi înălțată în acea zi. Nu contează cât de proeminentă a fost o persoană în biserică, ea nu va fi înălțată sau lăudată, fiindcă „numai Iehova va fi înălțat în ziua aceea”. (Isaia 2:11).

18. „În ziua aceea” fiecare care este din clasa templului trebuie să vorbească despre slava lui Iehova. (Psalmul 29:9). „În ziua aceea” acești credincioși vor auzi și vor fi încântați să asculte poruncile lui Dumnezeu, printre care este și aceasta: „Și în ziua aceea veți spune: Lăudați pe Domnul, chemați (proclamați, *margin*) numele Lui, declarați lucrările Lui printre popoare, vestiți că numele Lui este înălțat. Cântați Domnului; căci El a făcut lucruri mărețe; lucrul acesta este cunoscut pe tot pământul. Chiuie și strigă, locuitoare a Sionului; căci mare este Sfântul lui Israel în mijlocul tău”. (Isaia 12:4-6).

19. Cei din clasa servului credincios sunt nerăbdători să intre, și chiar intră cu bucurie în slujba Domnului. Ei se delectează prin aceea că merg la oameni și le spun numele Eliberatorului lumii și despre semnificația marilor evenimente care se vor întâmpla acum. Ei duc cu bucurie la oameni mesajul tipărit pe care Dumnezeu l-a plănuț să fie distribuit celor cărora le va da mărturia. Prin urmare, se înțelege din scripturile de mai sus că perioada de timp fixată, marcată de cuvântul „până” se încheie și începe perioada de timp desemnată ca „ziua aceea”. Sfârșitul uneia și începutul celeilalte marchează clar o schimbare a lucrării care trebuie făcută de unșii Domnului.

20. Așadar, slujitorii care sunt pe pământ și care sunt credincioși lui Dumnezeu, au mărturia lui Isus Cristos că ei sunt membrii ai trupului Său și ,ca atare, ei se străduiesc să păzească poruncile lui Dumnezeu și făcând acest lucru ei sunt aduși față în față cu faptul că Satan înnoiește eforturile pentru distrugerea lor. Ei își dau seama că bătălia a început și că sunt în luptă în calitate de voluntari. (Psalmul 110:3). Ei sunt nerăbdători să câștigue și nerăbdători să vadă numele lui Iehova înălțat; și înțelegând că propria lor salvare depinde de credincioșia lor continuă, ei strigă către Domnul: „Salvează acum, te rugăm, o, Doamne; o, Doamne, te rog, trimite acum prosperitate. Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului; v-am binecuvântat din casa Domnului”. (Psalmul 118:25, 26).

21. Ei încep să înțeleagă ca niciodată înainte că Iehova Dumnezeu este Domnul; și dorind să fie în întregime devotați Lui, ei sunt reprezentați ca atașându-se de altarul jertfei până când sunt mistuiți complet în slujba Domnului; și ei sunt îndemnați să facă acest lucru printr-un devotament iubitor față de El. „Dumnezeu este Domnul, care ne-a arătat lumina; legați jertfa cu funii, până la coarnele altarului. Tu ești Dumnezeu meu și eu Te voi lăuda; Tu ești Dumnezeul meu, eu Te voi lăuda. Aduceți mulțumiri Domnului; căci El este bun; căci îndurarea Lui rămâne pentru totdeauna”. (Psalmul 118:27-29).

22. Dat fiind faptul că Dumnezeu a fixat un timp când Isus, ca Uns al Său, trebuie să înceapă să izgonească pe dușmanul Satan, acea perioadă de timp se termină la începutul „acelei zile”, zi pe care Domnul a făcut-o pentru planurile Sale. Dumnezeu a poruncit ce va trebui făcut în ziua aceea, prin aceea pe care i-a uns. Din moment ce Isus Cristos, când a fost pe pământ, nu a putut face nimic decât doar în ascultare de poruncile lui Iehova, rezultă că toți cei unși acum de pe pământ și care continuă să fie credincioși, trebuie să facă doar ceea ce este poruncit de Domnul. Doar aceia care într-adevăr îl iubesc pe Dumnezeu, sunt aceia care păzesc poruncile Lui, și aceștia fac acest lucru cu inimi vesele, deoarece ei au intrat în bucuria Domnului. (1 Ioan 5:3).

23. Aceste scripturi explică de ce unii, care susțin că s-au consacrat, se opun păzirii poruncilor lui Dumnezeu prin vestirea numelui Său printre popoare, dar ,în același timp, mai există și aceia care se bucură să aibă parte să depună mărturie cu privire la numele Lui. Aceștia care-l iubesc cu adevărat pe Dumnezeu nu au nevoie să fie îndemnați să meargă în serviciu. Ei nu întrebă de ce sau cum, ci se mulțumesc să spună: „Sunt aici, trimite-mă. Poruncește și voi asculta”. Acum Domnul nu numai că a revelat vremurile și anotimpurile, ci a arătat clar și ce așteaptă să facă unșii Săi ,în timp ce sunt pe pământ.

„DE ACUM ÎNAINTE”

24. Expresia „de acum înainte” se referă la o perioadă fixată, timp care este fixat pentru beneficiul și mângâierea celor unși. Cei credincioși sunt pe deplin avertizați că dușmanul Satan va face un efort intens pentru a provoca distrugerea lor, datorită credincioșiei lor față de Iehova. Satan știe bine că bătălia Armagedonului se apropie rapid. El știe că are puțin timp pentru a se pregăti pentru bătălie, și se grăbește să adune toate mijloacele și forțele sale înaintea acelei lupte.

25. Chestiunea este clar formulată și este: Cine este Dumnezeu? Va fi înălțat dușmanul sau Iehova Dumnezeu? Satan a pregătit puterea sa mare de finanțe unite, puterea sa concentrată în politicieni profesioniști, puterea sa exercitată de clerul organizat și puterea sa reprezentată în alte organisme organizate, care sunt exploatate pentru egoism; și toți aceștia se împotrivesc înălțării numelui lui Iehova Dumnezeu. Doar cei din rămășița credincioasă, cei care sunt adevărați și loiali lui Iehova, sunt cei care sunt nerăbdători să-și facă partea lor mică în înălțarea numelui Celui Preaînalt.

26. Linia este trasată clar. Satan și cohortele lui sunt aranjați împotriva lui Dumnezeu și a unșilor Lui. Satan și sămânța lui se străduiesc să intimideze și să sperie pe unșii Domnului pentru a-i împiedica să depună mărturie cu privire la numele sfânt al lui Dumnezeu. Pentru ca cei unși să fie asigurați de protecție, Dumnezeu le spune: „Cei ce se încred în Domnul vor fi ca muntele Sionului, care nu poate fi clintit, ci rămâne pentru totdeauna. Așa cum sunt munții de jur împrejurul Ierusalimului, așa este Domnul de jur împrejurul poporului Său, *de acum* și pentru totdeauna”. (Psalmul 125:1, 2).

27. Muntele Sionului este organizația lui Iehova și nici o putere nu poate clinti această organizație. Munții de jur-împrejurul Ierusalimului asigurau o protecție naturală pentru oamenii acestuia și tot așa Domnul Iehova este de jur împrejurul poporului Său „*de acum și pentru totdeauna*”.

28. La ce se referă cuvântul „*de acum înainte*” așa cum este folosit aici? Fără îndoială căci cuvântul înseamnă că acum a venit timpul fixat al lui Dumnezeu pentru ca numele Lui să fie înălțat și, din acest moment înainte și pentru totdeauna, unșii Domnului vor avea protecția Lui, în timp ce proclamă numele Său. Acești credincioși au intrat în locul secret al Celui Preaînalt și acolo, rămânând sub umbra Atotputernicului, nici un dușman nu le poate face rău. Perioada de timp fixată „*de acum înainte*” începe cu momentul în care Domnul vine la templul Său și adună pe cei aprobați ai Lui sub mantaua neprihănirii și le dă hainele mântuirii. Credințioșia acestei clase o face acum imună și invulnerabilă la atacurile dușmanului. Pentru mângâierea și consolarea lor, este scris: „Domnul te va păzi de orice rău; îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare și la venire, *din acest moment înainte și pentru totdeauna*.” (Psalmul 121:7,8). Din acel moment înainte, toți cei care rămân adevărați și credincioși Domnului vor fi protejați de puterea dușmanului. (Ps. 91:10).

29. Când Domnul adună pe cei credincioși la Sine în templu, El le dă porunca încurajatoare, așa cum este scrisă de profet: „Trezește-te, trezește-te; îmbracă-te cu puterea ta, Sionule; îmbracă-te cu veșmintele tale frumoase, Ierusalime, cetate sfântă; căci *de acum înainte* nu va mai intra în tine cel necircumcis și necurat”. (Isaia 52:1). Aici este marcată linia când Sionul, care este organizația lui Dumnezeu, trebuie să întreprindă o acțiune ofensivă împotriva dușmanului. Dumnezeu dă poporului din Sion asigurarea că nu va mai fi pângărit niciodată de cel rău. Cel necurat nu va mai stăpâni peste el. „Toiagul celor răi nu va rămâne peste moștenirea celor neprihăniți”. (Psalmul 125:3). Clerul arogant nu va mai avea putere niciodată peste unșii Domnului. Unșii Săi, credincioșii Săi, vor sfida puterile celui rău și cu o încredere și bucurie deplină vor declara că Iehova este Dumnezeu și vor proclama numele și lucrările Lui printre popoare.

30. Când Domnul a venit la templul Său și cei credincioși au fost aduși în locul secret al Celui Preaînalt, atunci ei au început să vestească laudele numelui lui Iehova. Din acel moment înainte și pentru totdeauna, acești credincioși trebuie să continue să cânte laudele Lui. Aceștia continuă să spună: „Binecuvântat să fie numele Domnului *de acum și pentru totdeauna*”. (Psalmul 113:2). Domnul a venit la templul Lui în 1918, și după aceea a început proclamarea numelui și slavei Lui de clasa templului. Înainte de acel moment, Sionul este reprezentat ca sterp, dar din acel moment Sionul dă naștere la copiii săi și se bucură, după cum este scris: „El face ca femeia stearpă să locuiască casa și să fie o mamă veselă a copiilor”. (Psalmul 113:9). Aici cei credincioși sunt copiii

Sionului care era odată sterp. Sionul nu mai este sterp. Acești credincioși sunt reprezentați ca locuind casa, casa Domnului, prin aceea că vestesc laudele Domnului și se bucură cu mama lor, care este Sionul sau organizația lui Dumnezeu.

31. Legând împreună termenii „până”, „ziua aceea” și „de acum înainte”, rezultă suma acestora: Perioada „până” a reprezentat un timp fixat care s-a terminat în 1914. Acel timp a marcat și începutul „acelei zile” care este ziua pe care a făcut-o Domnul. Bătălia din cer are drept rezultat izgonirea lui Satan din cer, și Domnul își îndreaptă atenția spre clasa templului. În 1918 El vine la templul Săi și găsește pe cei aprobați, și după aceea pe toți care-i aprobă îi invită să intre în bucuria Sa. Din acel moment „de acum înainte”, și „pentru totdeauna” cei aprobați sau cei credincioși ai rămășiței intră în bucuria Domnului, au protecția Lui completă și absolută, și continuă să înalțe numele lui Iehova.

Împotrivire din ce în ce mai mare

32. Cu toate acestea, nici unul din cei unși să nu se înșele să creadă că lupta s-a încheiat și că ei trebuie să meargă înainte fără necaz sau opoziție. Dimpotrivă, faptele arată că puterile celui rău își continuă opoziția lor organizată. „În ziua aceea” Domnul a adus în acțiune radioul, care este una din cele mai puternice metode de proclamare a adevărilor împărăției. Organizația lui Satan a preluat controlul radioului. În multe locuri sămânța lui Satan și agenții săi sunt capabili să împiedice transmiterea mesajului împărăției lui Dumnezeu.

33. Imperiul britanic și Londra, în special, care este „locul fiarei”, refuză să permită transmiterea adevărului referitor la împărăția lui Dumnezeu. Guvernul canadian, care este o parte a aceleiași organizații, a anulat licențele radio ale acelor posturi care au fost construite și făcute pentru ca numele lui Dumnezeu să fie înălțat pe pământ. În America, Marea Afacere și aliații ei, clerul organizat, depun toate eforturile să controleze radioul, scopul și obiectul fiind acela de a împiedica adevărul să fie spus la oameni. Unul din cei mari din Federația Bisericilor a declarat că posturilor de radio ale Studenților în Biblie trebuie să li se interzică dreptul de a transmite și că guvernul va lua acel drept.

34. Nu pare să dovedească aceasta că puterea Celui Rău triumfă împotriva unșilor Domnului? Nu, nu chiar așa! Marele Iehova Dumnezeu își conduce lucrarea prin Cristos Isus. Se pare că El permite lui Satan și agenților săi să meargă până la limita maximă în amestecarea sau stoparea răspândirii adevărului, și atunci Domnul îi va face de rușine și își va înălța numele pe pământ. El va demonstra prin puterea Sa că El este marele Dumnezeu.

35. Cu toate acestea, în acest moment, Dumnezeu arată clar servilor Săi că ei urmează să cânte laudele Lui și să declare planurile Sale. Experiențele prin care cei unși trebuie să treacă sunt un test al credinței lor. Dar toți aceștia trebuie să-și amintească că suntem acum „în ziua aceea”, timp în care, a declarat Dumnezeu, numele Lui va fi înălțat și numele și adevărul Său nu vor fi niciodată date la o parte și ascunse. Credincioșii trebuie să stea aproape, umăr la umăr și să nu tremure înaintea dușmanului. Acestora Domnul le-a spus: „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului, sau: un duh de dreptate pentru cel ce șade pe scaunul de judecată, și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi până la porțile lui.”. (Isaia 28:5,6).

36. Rămășița credincioasă trebuie să preseze acum bătălia până la poartă și să nu se clatine niciodată sau să dea înapoi. Aroganța și lăudăroșenia dușmanului sunt menite să înspăimânte grupul mic al lui Dumnezeu; dar fiecare trebuie să-și aducă aminte că Iehova este atotputernic, că El a pus

pe Împăratul Său pe tron, că El înaintează maiestuos spre victoria absolută și sigură și că, în modul Său propriu, va sfârâma în bucați toate puterile opoziției.

37. Pentru o perioadă lungă de timp Sionul a fost acela care s-a poticnit și a fost pus deoparte. Acum Sionul, care este organizația lui Dumnezeu, este adus în centrul atenției. Membrii Sionului de pe pământ nu sunt acum decât o rămășiță. A venit timpul ca această rămășiță să fie puternică în Domnul și să triumfe în numele Lui. Pentru încurajarea acestora, Domnul a făcut să fie scris: „Îi voi face pe cei ce șchiopătau o rămășiță și pe cei lepădați o națiune puternică; și Domnul va domni peste ei pe muntele Sion, de acum și pentru totdeauna”. (Mica 4:7).

38. Iehova Dumnezeu și-a pus protecția în jurul Sionului și peste poporul acestuia și, prin Fiul Său preaiubit, Cristos, El va domni pentru veșnicie.

39. Membrii rămășiței știu bine că ei trebuie să moară pentru a fi din familia împărătească a lui Dumnezeu. Isus a invitat în împărăția Sa pe cei care au rămas credincioși Lui în încercări și pe cei care mor de bunăvoie cu El, ceea ce este simbolizat de băutul sângelui Lui. Oamenii credincioși din vechime au depus mărturie despre devotamentul lor față de Dumnezeu, dându-și viața ca martiri. Pe acești oameni credincioși apostolul îi citează ca exemple vrednice pentru biserică și poruncește celor care sunt devotați lui Dumnezeu să urmeze un curs similar, întotdeauna privind la Isus, marele Exemplu, care „a răbdat crucea, disprețuind rușinea”. (Evrei 12:1, 2).

40. În Revelația pe care Dumnezeu a dat-o lui Isus Cristos „pentru a o arăta slujitorilor Săi, El rostește cuvinte de o încurajare specială pentru rămășiță. Venirea Domnului la templul Său marchează timpul „de acum înainte” când numele lui Iehova va fi înălțat și când rămășița trebuie să aibă o parte în lucrarea aceea. Ea mai marchează timpul pentru învierea acelor sfinți care au murit în credință și cărora li s-a cerut să doarmă în moarte până la timpul hotărât de Dumnezeu pentru a-i trezi. Ea mai marchează timpul, de la care moment înainte, cei care mor ca membri ai rămășiței credincioase vor avea o înviere instantanee. Prin urmare, este imposibil ca dușmanul să triumfe împotriva celor credincioși. Pentru încurajarea acestora, este scris: „Și am auzit un glas din cer, spunându-mi: Scrie: Fericiți sunt morții care mor în Domnul de acum înainte. Da, spune Spiritul, să se odihnească de muncile lor grele; și lucrările lor îi urmează”. (Apoc.14:13).

41. Membrii rămășiței credincioase trebuie să fie curajoși. Aceștia sunt în locul secret al Celui Preaînalt și atâta timp cât sunt credincioși și adevărați, trebuie să rămână acolo. Aceasta înseamnă că ei trebuie să moară la timpul hotărât de Dumnezeu, dar că nici un rău nu se va abate asupra lor. De acum înainte, coroana victoriei va fi dată fiecăruia care continuă să fie adevărat și credincios până la sfârșit. Apoc.2:10. Rămășița este acum pe pământ și în acțiune în cel mai minunat timp din istoria bisericii. Amintiți-vă așadar, cuvintele profetului lui Dumnezeu: „Iubiți pe Domnul, voi toți sfinții Lui; căci Domnul păzește pe cei credincioși”. (Psalmul 31:23).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1,2. De ce sunt accentuate perioadele fixe de timp în Cuvântul lui Iehova? Când, pentru cine și cu ce scop sunt revelate? La care perioadă și lucrare importantă se referă aceste perioade fixe?

3,4. Luați în considerare exercitarea stăpânirii lui Satan și explicați planul și limitarea acesteia. Cum a tratat Isus circumstanțele și care a fost procedura Lui?

5-7. Spre care trăsătură importantă a planului divin a direcționat El constant atenția urmașilor Săi? De ce? Care era poziția Lui cu privire la stăpânirea pământului și ce regulă importantă ilustrează comportamentul Său?

8-10. Explicați Psalmul 110:1, 2. Ce legătură are Luca 22:18 cu acesta?

11. Care este preocuparea prezentă a creștinului și legătura lui cu privilegiile lui viitoare?

12,13. De ce a fost luată împărăția de la Israel? Explicați „nu va mai fi, până va veni El”. Cum știm că perioada fixată de timp la care se face referire a expirat? Cum se va încheia acest lanț de evenimente?

14-16. Când și cum s-a împlinit Matei 25:23? Ce legătură are aceasta cu Matei 26:29 și Marcu 14:25? Ce a fost dezvăluit la scurt timp după aceea credincioșilor, și cu ce efect/în ce scop?

17-20. La ce perioadă de timp se referă expresia „în ziua aceea”? În ce se va implica clasa Servului? Care va fi stimulentele lor pentru acțiune și care va fi sursa puterii lor?

21-23. Cum sunt afectați cei credincioși de lumina care se mărește? În ce sens este măsura răspunsului lor o indicație?

24-26. Care este adevărata chestiune „de acum înainte”? Cum sunt aranjate forțele opozante? Care este principala lor metodă de atac? Arătați importanța pentru credincioși de a vedea chestiunea clar și de a o înfrunța cu curaj.

27-29. Ce eveniment a marcat începutul timpului indicat de expresia „de acum înainte”? Descrieți securitatea „rămășiței” și explicați planul asigurării Domnului. Dovediți din Scripturi siguranța credincioșilor de puterile răului.

30. Aplicați Psalmul 113:2 și explicați Psalmul 113:9.

31-33. Ce evenimente în programul divin și ce adăugare și schimbare în activități a marcat vremurile la care se face referire prin termenii „până”, „ziua aceea” și „de acum înainte”?

34-36. Care a fost poziția și procedura dușmanului? În ce măsură poate permite Domnul dușmanului să meargă și cu ce scop?

37-41. Descrieți poziția „rămășiței”. La ce poate să se aștepte să sufere ea și de ce? Este posibil ca dușmanul să triumfe asupra celor credincioși? De ce? La cine se uită ei ca la un exemplu al lor și care este consolarea și bucuria lor?

MUNȚII LUI DUMNEZEU: SINAI

Țara cunoscută celor din vechime cu numele Canaan și celor de mai târziu ca Palestina, locuința poporului evreu, este numită în Biblie „țara promisiunii”, pentru că prin promisiunea lui Dumnezeu a dat-o lui Avraam și seminței lui pentru totdeauna. Așa cum era de așteptat, acest dar al lui Dumnezeu a fost unul grațios; căci țara este plăcută și poate să adăpostească o populație vastă, în confort și plăcere. Forma ei o face o oază de o mărime considerabilă, între marile deșerturi din est și din nord și deșertul peninsulei Sinai din sud. Principala ei caracteristică este un lanț de dealuri, de la nord la sud, cu valea adâncă a Iordanului pe o parte și marea Mediterană pe cealaltă parte. Astfel, ea este o țară cu munți și cu dealuri, cu ravene adânci și șuvoaie rapide, cu multe văi verzi, fertile. Cei mai înalți munți sunt cei din nord, dincolo de acea parte a țării pe care Iosua a împărțit-o printre semințiile lui Israel. O țară cu munți înalți ar fi fost nepotrivită pentru preocupările pastorale ale copiilor lui Iacov, dar, în mod incontestabil, natura deluroasă și chiar muntoasă a țării a contat mult în păstrarea Israelului ca un popor sănătos.

Ar fi normal ca munții mai înalți să fie țesuți în istoria poporului, ca vârfurile să devină repere pentru ca să ghideze călătorul în drumul lui și ca numele lor (ale munților) să devină parte din istoria poporului. Cine nu știe de Hermon și zăpezile lui, de munții înalți ai Libanului, al cărora Hermonul este paznicul de sud; de Ghilboa cu asocierile lui triste cu Saul și Ionatan; de Meghido, cunoscut în zilele de mai târziu ca Armaghedon; de munții Basanului și de munții Horeb din sud?

Doi munți ai ținuturilor Bibliei sunt mai proeminenți în istoria Bibliei decât ceilalți. Ei sunt Sinai și Sion. Strict vorbind, Sinai nu este unul din munții Palestinei, deși probabil este inclus în hotarele țării pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam, adică, întregul ținut care se întinde între râul Egiptului în sud și marele râu Eufрат în nord. Despre Sinai se poate spune că el reprezintă începutul călătoriei Israelului, iar Sionul locul lui de odihnă sau a guvernului stabilit.

Muntele Sinai, de unde a fost dată legea și pentru care el este aproape un sinonim, este unul dintre numeroasele vârfuri cunoscute după acel nume. Astfel, Sinai, înseamnă uneori muntele de unde a fost dată legea, alteori lanțul de munți care domină, dând numele peninsulei care se întinde între cele două brațe ale Mării Roșii.

Când a sosit timpul ca Dumnezeu să elibereze pe poporul Său din robia grea din Egipt, El s-a arătat lui Moise în țara Madian, nu departe de Sinai. De acolo Dumnezeu l-a trimis în Egipt să facă acea slujbă pentru poporul Său pe care i-a dat-o Dumnezeu atunci. El urma să aducă poporul Său la Dumnezeu la Sinai. Era ca și cum Dumnezeu făcuse muntele Sinai locul său de întâlnire, ca și cum El ar fi așteptat acolo până când Moise ar fi mers în Egipt ca să aducă pe popor la El. Astfel, când Israelul a fost eliberat din Egipt și era în siguranță de partea cealaltă a Mării Roșii, a fost dus la acel munte. Moise știa locul întâlnirii, dar probabil că norul luminos care fusese reprezentantul lui Dumnezeu pentru ei în călătoria lor prin mare l-a călăuzit pe calea specială pe care trebuia s-o urmeze.

În călătorie ei au fost hrăniți în mod miraculos cu mană; și printr-un miracol le-a fost dată apă dintr-o stâncă. Astfel, ei au avut multe manifestări că puterea lui Iehova, Dumnezeul întregului pământ, era arătată în numele lor. Ei au venit în cele din urmă la muntele despre care vorbise Dumnezeu.

Dumnezeu vorbește despre această eliberare și de puterea extraordinară pe care a exercitat-o pentru a aduce acel popor nepregătit la Sinai și la Sine, ca fiind o dovadă a dragostei mari și a îngrijirii speciale a Lui. El spune: „Ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine”. (Exod 19:4).

Mai mult ca sigur că Israelul s-a apropiat de munte cu uimire și cu teamă, de locul unde urmau să se întâlnească cu Iehova, Dumnezeul părinților lor, care se arătase așa de puternic în numele lor. Când era acolo, Moise s-a suit deodată pe munte, ca și cum să meargă să raporteze că-și împlinise însărcinarea. Iehova l-a călăuzit ce să facă; și la scurt timp s-a făcut un plan pentru trei zile de atunci încolo, când Iehova urma să confirme legământul Său cu ei. În a treia zi, în timp ce poporul era adunat la poalele muntelui, el a văzut și a simțit manifestările prezenței divine, în fenomene naturale de tunete, fulgere, ploaie, întuneric și cutremur. Apoi ei au auzit manifestările supranaturale, mai întâi o trâmbiță care a răsunat tare și lung și apoi glasul lui Dumnezeu care a rostit cuvintele Celor Zece Porunci, care reprezentau legea fundamentală a legământului.

Israel a rămas la Sinai pentru aproape un an. Prima parte a timpului a văzut evenimente emoționante. Moise a primit poruncă să se suie pe munte și să ia cu el pe slujitorul său Iosua, pe fratele său Aaron și cei doi fii mai mari ai săi și șaptezeci de bătrâni ai poporului. Ei toți au mers pe munte. La scurt timp Dumnezeu a chemat pe Moise să urce mai sus; și luând pe Iosua cu el a mers prin norul care a ascuns vârful muntelui, și, cum era de așteptat, a intrat în prezența lui Dumnezeu. Timp de patruzeci de zile el a rămas acolo, timp în care a primit de la îngerii lui Dumnezeu acele poruncile care formează legea lui Moise.

Modul în care poporul, văzând muntele ca în foc și crezând că nici un om nu ar putea trăi fără hrană pentru atâta timp cât Moise fusese departe de ei, a crezut că trebuie să fie mort și a căzut în păcat dureros și modul în care Moise, văzând ce făcuseră ei, a spart cele două table de piatră pe care degetul lui Dumnezeu scrisese Cele Zece Porunci, este o poveste cunoscută tuturor.

În simbolistica Scripturii, o împărăție este deseori reprezentată de un munte. De exemplu, Isaia, când vorbește despre împărăția lui Dumnezeu care urma să fie întemeiată pe pământ, spune: „Se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților”. (Isaia 2:2); adică, împărăția Domnului va fi deasupra celorlalte împărății și, cum arată expresiv Daniel, le va zdrobi în bucăți. (Dan. 2:44).

Este clar faptul că Muntele Sinai este baza pentru aceste imagini. Marea parte a muntelui reprezintă pământul. Profetul Hagai, referindu-se la Muntele Sinai, care se clatină în prezența lui Iehova, vorbește despre un timp în care Dumnezeu va clătina nu numai pământul, ci și cerul; și referința apostolului în Evrei arată că clătinarea pământului este într-un moment în care Dumnezeu își va întemeia împărăția. (Hagai 2:6; Evrei 12:26, 27).

Împărăția lui Dumnezeu este un guvern ceresc, adică puterea de guvernare este investită în marele Împărat, Isus, care are cu El biserica sa ca și co-moștenitori, (A se vedea Romani 8:17) ființe spirituale, dar care nu vor fi văzute de oameni. Vor mai exista pe pământ reprezentanții aceluși guvern, în comunicare, pe de o parte, cu acele ființe spirituale, biserica slăvită, care conduc și direcționează orice problemă și ,pe de altă parte, în comuniune cu popoarele pământului, ale căror treburi le administrează ei.

În timp ce studentul în Biblie avansează prin paginile ei, învățând întotdeauna (și a sosit timpul că Cuvântul lui Dumnezeu este deschis pentru cei care vin la Dumnezeu întrebând despre El, pentru ca să se facă voia Sa și numele Său să fie onorat printre oameni), el vede că ideea atât de des susținută, și anume, că există o răsplătă comună, cerul, pentru credință și pentru neprihănire și că, prin urmare, toți cei ce sunt acceptabili față de Dumnezeu își găsesc salvarea lor veșnică acolo, nu este adevărată. Dimpotrivă, el învață că există două recompense distincte, atât de diferite una de alta, așa cum le obligă cele două naturi diferite să fie. El învață că urmașul credincios al lui Isus, primește o recompensă similară cu cea pe care a primit-o însuși Isus; adică, el este făcut părtaș al naturii divine. (2 Petru 1:4), recompensa specială pe care Dumnezeu a rezervat-o doar pentru aceștia. El mai învață că celelalte recompense, chiar dacă diferă ca grad, sunt pe pământ, în sensul că ele trebuie să producă bucurie pe pământ.

Astfel, muntele Sinai este folosit în primul rând de Iehova să semnifice împărăția Sa. Imaginea, așa cum este prezentată în Exod, este ușor de urmărit. La poalele muntelui falnic era poporul Israel, reprezentând popoarele lumii, care urmează să audă glasul lui Dumnezeu vorbindu-le lor prin Fiul Său. Ei văd semnele prezenței lui Dumnezeu și apoi aud glasul Lui. Pe munte se suie Moise, slujitorul său Iosua, Aaron și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Aceștia din urmă rămân sub norii care ascund vârful muntelui; dar Moise și slujitorul său Iosua, se urcă mai sus ,ca în prezența lui Dumnezeu.

Biblia arată clar că lucrarea pe care o făcuse Dumnezeu pe pământ din primele zile, când l-a ales pe Avraam să fie asociat în binecuvântarea tuturor familiilor pământului, este pregătirea celor care vor fi reprezentanții împărăției. Copiii lui Israel au primit primii favoarea. Totuși ei nu au primit cel mai înalt privilegiu al împărăției. Acela este rezervat pentru Israelul spiritual, urmașii credincioși ai lui Isus. Aceștia sunt acei care, ca și Moise, sunt chemați să slujească dincolo de nori. Cei care erau merituoși în vechime, sunt reprezentați de bătrânii care pe munte au rămas sub nor.

Fără îndoială că muntele Sinai, prin tipurile lui, prezice timpul când Iehova, Dumnezeul întregului pământ, se va afirma împotriva puterilor celui rău care, spre binele final al tuturor fapturilor Sale, a permis un astfel de control răspândit și devastator, atât în cer, cât și pe pământ. Pe pământ această stăpânire a fost aproape universală; căci, ca număr, numai puține persoane din toate milioanele familiei umane au căutat să cunoască și să facă voia Creatorului. În cer, adică, printre

îngerii lui Dumnezeu, stăpânirea lui Satan a fost limitată, deși este evident din Scripturi că acolo el a avut un sprijin important în răscularea lui împotriva Celui Preaînalt.

Clătinarea muntelui Sinai printr-un cutremur, este o profeție a clătinerii pământului întreg în vremea de necaz, care vine acum peste el. Tot ceea ce nu este din Dumnezeu (și nu sunt multe lucruri de pe pământ care sunt din Dumnezeu) va fi clătinat pe el. Aceasta înseamnă că organizațiile mari pe care oamenii le-au făcut pentru guvernarea diverselor popoare de pe pământ și a tuturor celorlalte instituții, inclusiv sistemele bisericești, oricât de mult sau de puternic înrădăcinate, vor fi clătinate. Oamenii caută acum să obțină această libertate pentru ei, dar ei o doresc fără legea lui Iehova Dumnezeu. Când Dumnezeu se scoală să zguduie pământul, toate planurile omenirii trebuie, în mod neapărat, să se clatine.

Dar muntele Sinai nu spune doar despre această lucrare mare care este făcută de Iehova în vremea necazului și care, la urma urmei, este în marele Său plan, doar despre partea negativă, nimicirea a ceea ce este în calea structurii organizate; el spune și despre modul în care Dumnezeu va aduna popoarele la El pentru a li se dezvălui, și le va arăta că este gata să inaugureze legământul Lui pentru ele, ale cărui prevederi dacă sunt respectate, le vor aduce viață și fericire pentru totdeauna. Rămâne de văzut dacă omenirea va accepta acest lucru ca singurul ei mijloc de eliberare. Dumnezeu nu ar face o astfel de implicare a împărăției dacă ar ști (ca în situația în care El ar avea nevoie) că nu va fi acceptată.

Există, așadar, o mare speranță pentru oameni, care poate fi distinsă în această vreme de necaz pe pământ. Ea este începutul acelor lucruri care se vor încheia cu eliberarea deplină a omului și o oportunitate deplină de a intra în armonie cu Creatorul și de a obține toate acele binecuvântări pe care Dumnezeu le-a avut în minte când a făcut omul pentru pământ și pământul pentru om.

MUNȚII LUI DUMNEZEU: SIONUL

Țara lui Israel este o țară a munților. Sinai și Sion sunt scoși în evidență în Biblie datorită relației lor speciale cu națiunea Israelului. Se poate spune, într-adevăr, că Sinai și Sion reprezintă două faze importante ale istoriei acestui popor ales; adică, legea și obligațiile ei, și împărăția lor când este pe deplin întemeiată. În Egipt Iehova a intrat într-un legământ cu Israel și la Muntele Sinai a confirmat acel legământ și le-a dat legea poruncilor, care trebuia să fie păzită dacă doreau să mențină acea relație. Sionul este asociat cu și reprezintă perioada guvernului întemeiat sub conducerea împăraților lui, care sub David și Solomon a fost tipică a acelei împărății a lui Dumnezeu pe pământ.

Sion a fost numele dat înălțimii din partea de sud-vest a crestei dealurilor pe care este construit Ierusalimul. Numele înseamnă „munte însorit”. În împărțirea țării sub Iosua, această creastă muntoasă a aparținut seminției lui Beniamin, deși, cu excepția părții de nord, țara înconjurătoare a fost dată lui Iuda. A fost, prin urmare, ca o despicătură în partea țării repartizată lui Iuda. Orașul Ierusalim, în care Sionul a format o parte, a fost o așezare foarte veche. El a existat ca oraș în zilele lui Iosua, care l-a dat seminției lui Beniamin. (A se vedea Iosua 18:28). Dar este aproape sigur că Salemul din vremea lui Avraam a fost Ierusalimul de mai târziu.

Dar chiar dacă Ierusalimul este menționat devreme în istoria Israelului, despre Muntele Sion nu se aude decât în vremea lui David, o mie de ani după Avraam sau 500 de ani după împărțirea țării. În timpul întregii perioade în care Israelul a ocupat țara, iebusiții au controlat muntele Sion. Nici beniamiții care au ocupat Ierusalimul, nici cei din Iuda din împrejurimi, nu au putut să deposedeze pe iebusiți de fortăreața lor Sion.

Circumstanțele sub care Sionul este introdus în istoria sacră sunt acestea: Când, la moartea lui Saul, David a fost făcut împărat peste Iuda, el a făcut Hebronul lui Iuda sediul guvernului său (pentru că celelalte seminții ale lui Israel au refuzat să-l accepte ca succesor al lui Saul). După șapte ani de conflict civil, semințiile din nord și-au dat seama de acțiunile lor greșite și au venit la David să-l recunoască ca împărat al lor. Ca împărat peste tot Israelul, el a considerat că ar fi înțelept să mute sediul guvernului în alt loc, în cadrul granițelor a unora din celelalte seminții; căci acest lucru ar dezarma suspiciunea favoritismului față de propria lui seminție și va asigura un loc mai bun de întâlnire pentru cei care trebuiau să călătorească din nord. Alegerea lui a căzut pe Sion care, chiar dacă era la doar douăzeci de mile (aprox. 32 km) la nord de Hebron, a întrunit condițiile solicitate. Deoarece el era în partea repartizată lui Beniamin, s-a ținut cont în alegere de o recunoaștere față de acea seminție din care fusese ales primul împărat; totuși, datorită poziției deosebite, el era aproape în teritoriul lui Iuda.

Colonia iebusiților de pe Muntele Sion a oprit calea lui David. Ei nu au fost izgoniți ușor și nu putea să existe o ocupare adevărată a Ierusalimului, în timp ce ei erau acolo. Armata lui, printr-o faptă curajoasă a lui Ioab, a izgonit pe iebusiți; și, pentru prima dată, Sionul apare în istoria Bibliei și în simbolistica ei.

David a construit un oraș pe munte, l-a împrejmuit cu ziduri și, putem presupune că l-a fortificat. După ce terminase acest lucru, el a pregătit un loc pentru chivot, care pentru mulți ani fusese în Chiriath-Iearim. Apoi el l-a adus în Sion, în cortul locuinței, până la vremea când putea să facă o casă permanentă pentru el.

După aceste lucruri, el a început o serie de războaie împotriva tuturor acelor națiuni care au ocupat ținuturile date lui Avraam în promisiunea originală. (Geneza 15:18), și care s-au opus ocupării de către Israel a țării promise, dată de Dumnezeu. Astfel, ilustrația prezentată este cea a unui împărat-preot (pentru că David a reprezentat pe unul ca acesta) pus peste Sion, dealul sfânt al lui Dumnezeu, a Israelului în odihnă și pace în moștenirea lui și a popoarelor pământului (reprezentate de națiunile cucerite) în prosperitate, sub conducerea împăratului lui Dumnezeu în Sion. Această ilustrație este potrivită cu învățătura simbolică a scripturii, conform căreia Sionul nu intră în atenția Scripturilor până la momentul întemeierii împărăției tipice. Faptul că Sionul, dealul, cu orașul și guvernul lui sub David și în timpul primei părți a domniei lui Solomon, este tipic al anumitor aspecte ale împărăției lui Dumnezeu, este foarte categoric arătat de referirea apostolului la el în Evrei 12:22. Vorbind acolo despre biserică, societatea unită a ucenicilor după spirit și neluând în considerare faptul că experiența pământească a bisericii va fi una lungă, el le spune: „Voi ați venit la Muntele Sion și la orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”. Apostolul are în vedere întreaga biserică; el o vede ca una, așa cum a fost în primele zile și așa cum este acum. Parțial, prin interpretarea eronată a planurilor lui Dumnezeu, a existat o înțelegere comună greșită despre acest Sion ceresc. El a fost de obicei reprezentat ca locul unde poporul lui Dumnezeu se va odihni după depășirea vicisitudinilor călătoriei lui pământești. Este adevărat, desigur, că atunci când se vor termina toate experiențele pământești ale discipolilor lui Cristos, ei vor moșteni o natură nesticăcioasă care, în mod necesar, exclude orice posibilitate de dureri și suferințe sau de acele lucruri care sunt asociate cu o viață de încercare și limitare.

Dar nu la aceasta se referă apostolul. Sionul pe care îl vede el este acea organizație pe care Dumnezeu o întemeiază acum ca sediu al guvernului și puterii Sale și prin care El va aduce distrugerea completă a tuturor acelor forțe ale răului care împiedică împărăția neprihănită Lui, fie cei care se opun întemeierii ei, fie cei care se împotrivesc funcționării ei. Astfel, după cum întemeierea Sionului literal a fost o experiență a domniei lui David, tot așa stabilirea acelei organizații pe care el (Sionul) îl reprezintă trebuia să fie o experiență adevărată în viața urmașilor lui Isus, când a sosit

timpul pe care Iehova l-a fixat pentru ca pământul să fie pus sub conducerea neprihănilor. Este de la sine înțeles că Dumnezeu a ținut întotdeauna frâiele puterii; dar, în înțelepciunea Sa, i-a plăcut ca să permită răului să aibă aproape o autorizație nelimitată pe pământ, cu Satan ca „dumnezeu al acestei lumi”. Când Iehova își începe lucrarea de distrugere a tuturor acelor forțe ale răului care stau în calea salvării și a eliberării depline a făpturilor sale, fie cerești, fie pământești, atunci El stabilește Sionul ca o organizație activă.

Există dovezi suficiente, chiar și pentru acei a căror ochi nu sunt deschiși cu totul față de aceste lucruri, pentru a arăta că Dumnezeu a început să se pregătească pentru această lucrare din 1874 până în 1878, și că pentru o perioadă de patruzeci de ani El a continuat această lucrare. Există dovezi că anul 1914 d. Cr. a văzut sfârșitul permisiunii nelimitate a răului „reprezentat de Satan și de împărățiile acestei lumi. Există și dovezi că anul 1918 a fost un punct decisiv în planul lui Dumnezeu; și că din 1914 până în 1918 organizația lui Dumnezeu a fost întemeiată activ în cer și pe pământ și că de atunci Psalmul al doilea a fost mesajul pe care oamenii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să-l vorbească conducătorilor și popoarelor pământului. Acea proclamare este că El a pus pe Împăratul Său pe dealul sfânt al Sionului și că a sosit timpul când toți oamenii, aflați sub pedeapsa necazului imediat, trebuie să-i arate supunere.

Dovada exterioară a acestui lucru este în necazul care a venit peste pământ cu izbucnirea Războiului Mondial și forțele lui de divizare. Dar o dovadă și mai clară pentru studentul în Biblie este în faptul că el vede împlinindu-se profețiile Scripturilor, atât cele ale Vechiului Testament, cât și cele ale Noului. În al doilea caz și în special în cuvintele rostite de Isus în ultima lui vorbire în prezența discipolilor Săi și relatată, în principal, în al douăzeci și patrulea capitol din Matei, împlinirea este evidentă.

Lungimea timpului dat „Vremurilor Neamurilor” este metoda lui Dumnezeu de indicare a sfârșitului stăpânirii lui Satan pe pământ și a sfârșitului permisiunii domniei răului. Acele vremuri s-au terminat în anul 1914; prin urmare, Primul Război Mondial, a întrerupt mult din soliditatea aceluiași imperiu care a domnit în mijlocul omenirii.

În acel timp Isus a început în cer marea lucrare care va întemeia conducerea neprihănilor. Satan a fost aruncat din cer „după ce fusese dus un război împotriva lui. Între timp, națiunile pământului erau înfuriate și luptau unele împotriva altora.

În acea perioadă Dumnezeu a pus pe Împăratul Său pe locul puterii, peste Sionul Său. Toate sistemele religioase au mărturisit că așteptau și lucrau pentru timpul când împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită pe pământ. Ele au crezut (și, dacă se gândesc doar la acest lucru, încă mai cred) că ele urmau să aducă împărăția prin pregătirea lumii pentru ea prin lucrările ei. Dar ele mergeau într-o direcție greșită și au pierdut din vedere faptul că împărăția este întemeiată în ciuda opoziției. Astfel, când a sosit timpul ca Dumnezeu să întroneze pe Împăratul Său, ele au respins cu un consimțământ mesajul și au refuzat să analizeze faptele, preferând interesele lor stabilite în dauna adevărului. Astfel, Iehova a trebuit să formeze un popor pentru sine. Treptat, societatea Lui a fost formată din acei care erau gata să fie învățați. Dat fiind faptul că lumina a urmat-o ea a devenit pentru ei ca lumina zilei noi, care într-adevăr a fost așa. Prin propriile Lui mijloace Iehova a adus acești oameni în unitate și i-a făcut pe toți cei credincioși o parte a acelei organizații prin care El a plănuț să facă cunoscut adevărul Său și să-și facă lucrarea Sa. Dar liderii creștinismului organizat, deoarece s-au opus mesajului întemeierii împărăției și au făcut ce au putut pentru a-l împiedica, s-au transformat astfel în iebusiți moderni.

Locurile principale ale Creștinătății au avut o așa de mare mărturie, încât cauza pentru evenimentele din prezent de pe pământ este faptul că împărăția cerurilor este întemeiată, că neglijarea continuă a mărturiei devine aproape ca o atitudine categorică împotriva întemeierii

împărăției. În curând se va întâmpla că oamenii vor împlini cuvintele psalmistului, adică, își vor imagina „lucrul deșert” că pot să se împotrivescă întemeierii împărăției neprihănirii lui Cristos pe pământ. Pentru mulți ani, dar în special din anul 1918, Studenții în Biblie, ca o societate unită și compactă, au depus mărturie despre faptul întemeierii împărăției și ,prin proclamații, au atras atenția oamenilor asupra faptului că ei datorează supunere Împăratului și împărăției. Aceștia mărturisesc că doar Iehova este Dumnezeu, că Cristos este Împăratul Lui și că Împăratul Lui este pus pe dealul sfânt al lui Dumnezeu, Sionul.

Acea parte a lumii, cunoscută în general ca Creștinătate, care ar trebuie să fie în alertă cu privire la toate aceste lucruri, acordă puțină atenție Scripturilor. Față de avertismentul văzut în evenimentele din prezent, ea spune că lumea a fost pe o cale rea înainte de aceasta și că circumstanțele din prezent nu sunt mai periculoase decât experiențele anterioare prin care au trecut oamenii, cu excepția faptului îngrijorător că ele sunt acum comune în toată lumea. Dar ei susțin că nu este nimic care să fie dincolo de ingeniozitatea oamenilor; și ei cred cu tărie că lumea se va îndrepta, în special dacă oamenii bunăvoinței își vor da toată silința în acest sens. Acesta este un optimism prostesc și zadarnic, una din noțiunile nebune rostite de psalmist când întreabă conducătorii și națiunile de ce își imaginează lucrul deșert. Nu există nici o dovadă care să arate că omul poate să se descurce în necazul prezent. Picioarele lui se încurcă zilnic în țesuturile dificultăților actuale ale acestei lumi. Zilnic el se cufundă mai mult în mocirla făcută în principal de doctrinele vechi ale dreptului divin al clerului de a învăța și ale împăraților de a conduce.

Muntele Sinai este un tip al împărăției lui Dumnezeu, așa cum va fi văzută de oameni când împărăția este pe deplin întemeiată; în timp ce Sionul, ca un tip al împărăției, dezvăluie mai deplin organizația lui Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale în cer și pe pământ. Datorită bunătății lui Dumnezeu sunt aranjate aceste lucruri; căci cu toate că atât Sinaiul ,cât și Sionul, reprezintă dreptatea și judecata, ambele sunt stabilite pentru eliberarea popoarelor din toată robia lor, fie de puterile tirane de conducere, fie de condițiile dificile ale vieții care sunt rezultatul direct al păcatului. Dumnezeu va elibera membrii familiei Sale umane de dușmanii lor și va inaugura cu îndurare legământul nou pentru ei, prin care toți cei dornici și ascultători vor intra în binecuvântările veșnice ale vieții și fericirii pe pământ.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 August 1928

Nr. 15

PREGĂTITE PENTRU RĂMĂȘIȚĂ

„Dar după cum este scris: Ochiul nu a văzut, urechea n-a auzit, nici nu au intrat în inima omului, lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Dar Dumnezeu ni le-a dezvăluit nouă prin spiritul Său.” – 1 Corinteni 2:9, 10.

IEHOVA a pregătit câteva binecuvântări speciale pentru unii. Acest lucru este arătat clar de versetul de mai sus. Oricine ia parte la aceste binecuvântări trebuie să fie favorizat mult de Iehova. Pare foarte rezonabil ca cei care vor primi aceste favoruri să aibă cunoștință despre acestea la momentul primirii binecuvântărilor. Printre lucrurile pregătite, următoarele par să iasă în evidență, și anume: (a) o viziune a planurilor lui Iehova, și (b) privilegiul cooperării cu inteligență și cu bucurie cu Iehova Dumnezeu și cu Fiul Său preaiubit în marea Lui lucrare. Să examinăm textul și contextul lui, ținând cont de aceste două puncte.

APLICAȚIE

2. Textul de mai sus poate fi împărțit în două părți, și anume: (1) „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și care nu au intrat în inima omului, lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc”, parte care este citată din cuvintele profetului Isaia (Isaia 64:4); și (2) „dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spirit Său”, parte pe care o adaugă Pavel. (V. R.).

3. În general s-a înțeles de către creștini că expresia „lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit” se referă la acele binecuvântări pe care fiecare membru al trupului lui Cristos le va primi la momentul participării în învierea lui Cristos și când va primi slavă, cinste și nemurire în cer. Scripturile arată clar că atunci când membrii trupului vor participa la învierea lui Cristos ei vor fi răsplățiți cu cinste și nemurire și vor fi ca Domnul și-L vor vedea așa cum este El. (1 Ioan 3:2). Cu toate acestea, cuvintele de mai sus ale lui Pavel și acele citate de el din profetul Isaia nu par să facă nici o referire la o împlinire a lucrurilor în slava cerească. Nu pare că scopul apostolului a fost de a pune în contrast răsplata celor cerești cu lucrurile celor ascultători din care va primi fiecare în cele din urmă. Dimpotrivă, „lucrurile pregătite” par clar să se refere la ceva ce va fi primit de creștini în timp ce sunt în trup.

4. Pavel adresa cuvintele sale făpturilor noi în Cristos. El a spus: „Pentru biserică...celor ce sunt sfințiți în Cristos Isus”. Apoi adaugă: „Dumnezeu este credincios, prin care ați fost chemați la părtășia Fiului Său Isus Cristos, Domnul nostru”. Părtășie înseamnă parteneriat. Prin urmare, cuvintele apostolului înseamnă, fără îndoială, că cei cărora el le adresează cuvintele sale au fost chemați la parteneriat cu Cristos Isus într-o anumită lucrare, care urmează să fie făcută în ascultare de porunca lui Dumnezeu. Unii membri din biserica din Corint depuneau efortul să-și arate cunoștința și înțelepciunea lor individuală și din cauza aceasta s-a făcut despărțire. Unii din ei au susținut că sunt urmași ai lui Pavel, alții ai lui Apolo și alții ai lui Chifa. Apostolul le-a spus că chiar dacă ei erau frații săi în Cristos, el nu le putea vorbi despre lucrurile spirituale „astfel încât ei să le înțeleagă, pentru că ei erau copii în Cristos. (1 Cor. 3:1-3). El a accentuat faptul că mesajul salvării nu este rezultatul înțelepciunii vreunui om și nu este vorbit cu înțelepciunea omului. El adaugă: „Dar noi vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu”. El urma să-i impresioneze pe frații săi că planul salvării

este planul lui Dumnezeu și că, prin moartea și învierea Fiului Său preaiubit, Dumnezeu a adus salvare pentru omenire și că nu există alt mod de a fi salvați. Mai mult, el urma să-i facă să înțeleagă că oricât de multă cunoștință ar poseda cineva sau oricâtă înțelepciune este afișată sau oricât de elocvent ar vorbi cineva, aceste lucruri nu folosesc la nimic.

5. În sprijinul poziției sale ,el a spus: „Căci m-am hotărât să nu știu nimic altceva, decât pe Isus Cristos și pe El răstignit. Și am fost la voi în slăbiciune, în teamă și în mare tremur. Și vorbirea mea și predicarea mea nu a constatat în cuvintele atrăgătoare ale înțelepciunii omului, ci într-o demonstrare a spiritului și a puterii; pentru ca credința voastră să nu se bazeze pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:2-5).

6. El subliniază faptul că nu vorbea cu înțelepciunea oamenilor și că „lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit” nu au fost pentru cei ce l-au precedat. Apoi Pavel citează cuvintele lui Isaia, dar nu dă contextul cuvintelor profetului. Scopul expres al apostolului era de a învăța pe frații săi că doar acei care au spiritul Domnului și care-l iubesc pe Dumnezeu pot să înțeleagă planurile lui Dumnezeu și să participe cu Isus în lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat s-o facă.

7. Dumnezeu a folosit mai întâi pe profetul Său să scrie textul de mai sus pe care l-a citat Pavel. Este de așteptat ca profetul, sub îndrumarea lui Dumnezeu să dea contextul potrivit al textului. Profetul a dat cadrul textului. Pentru a înțelege semnificația cuvintelor profetului ,citate mai sus, este important să analizăm contextul în aceeași profecie. Când o profecie este în curs de împlinire și când cei care sunt călăuziți spiritual pot să vadă clar faptele fizice, care se potrivesc cu exactitate cu cuvintele profeției, atunci este sigur că ei au înțelegerea potrivită a profeției. Desigur, omul firesc nu va aplica faptele profeției din cauza puținei credințe și, prin urmare, fără discernământ spiritual. Există multe scripturi care arată că Isaia a fost folosit să ilustreze sau prefigureze clasa „servului”. Isus Cristos este Capul acelei clase și ea include membrii credincioși ai trupului Său care sunt încă pe pământ. În lumina faptelor bine cunoscute de toți urmașii adevărați ai lui Cristos Isus, care sunt acum pe pământ, pare rezonabil ca cuvintele profetului Isaia să se aplice clasei „servului” sau „rămășiței” ,din și după 1918, când Domnul a venit la templul Său și că împlinirea profeției încă progresează. Acest lucru fiind adevărat, „lucrurile pregătite” sunt în special pentru beneficiul „rămășiței”.

8. Biserica nominală este singura biserică pe care a cunoscut-o lumea vreodată. Acel sistem a eșuat și chiar pentru lume pare că biserica creștină a eșuat. Clasa „servului” adevărat este urâtă actualmente de toate națiunile și nu este cu nici un chip văzută de credincioșii declarați ca „sămânța lui Avraam potrivit promisiunii”. Aceștia sunt disprețuiți de liderii din biserica nominală. Cu toate acestea, membrii clasei „servului” știu că Iehova este Tatăl lor, pentru că ei au credința lui Avraam. Ei știu că Dumnezeu poate să-i facă copii ai lui Avraam și că El a făcut așa. (Matei 3:9). Prin urmare, contextul relatat și care arată cadrul profeției, începe cu capitoul precedent, arătând că clasa „servului” adoptă cuvintele profetului, adică: „Căci Tu ești Tatăl nostru, chiar dacă Avraam nu ne cunoaște și Israel (creștinătatea nominală) nu ne recunoaște; Tu, o, Iehova, ești Tatăl nostru; Răscumpărătorul nostru din veșnicie este numele Tău...Vrăjmașii noștri au călcat în picioare sanctuarul Tău. Am ajuns ca cei peste care n-ai domnit niciodată, ca aceia care nu au fost chemați după numele Tău.” (Isaia 63:16, 18, 19, V. R.).

9. Membrii clasei „servului credincios” sunt singurii care se roagă ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată și ca voia Lui să se facă pe pământ. Ei sunt singurii care sunt cu adevărat nerăbdători să vadă guvernul neprihănit al lui Dumnezeu în funcțiune pentru bunăstarea omului. Ei sunt martorii numiți ai lui Iehova Dumnezeu. În același timp, în ochii celor înțelepți în felul lumii, membrii clasei „servului” apar ca cei peste care Dumnezeu n-a domnit niciodată și care nu au fost chemați niciodată după numele Lui. Membrii clasei „rămășiței” sau „servului” sunt singurii care își dau seama pe deplin că numele lui Iehova a fost dat la o parte și că acum a sosit timpul ca numele Lui să fie înălțat.

STRIGĂTUL

10. Primele versete ale profeției din capitolul șaizeci și patru se referă la clasa „servului” sau „rămășiței”. Profetul pune cuvintele în gurile acestora și ei strigă pentru apărarea numelui sfânt al lui Iehova, spunând: „O! de ai despica cerurile, și Te-ai pogorâ, s-ar topi munții înaintea Ta”. (Isaia 64:1). Acestea sunt cuvintele unei rugăciuni sincere către Iehova. Servii adevărați ai lui Dumnezeu nu se roagă într-o manieră vagă sau imprecisă. Cuvintele de mai sus ale profeției, care devin acum rugăciunea clasei „servului”, sunt așa de precise și sigure, încât arată că clasa „servului” știe că a sosit timpul pentru răsturnarea organizației celui rău și pentru întemeierea împărăției lui Dumnezeu și pentru justificarea completă a numelui Său. Această concluzie este sprijinită de cuvintele profetului: „Fă cunoscut numele Tău vrăjmașilor Tăi, pentru ca națiunile să tremure în prezența Ta!”. (Isaia 64:2).

11. Prin urmare, clasa „servului” sau a „rămășiței” se roagă pentru o mare demonstrație a puterii și măreției lui Dumnezeu înaintea tuturor națiunilor pământului, pentru ca toate să-și dea seama că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat.

12. „Rămășița” vede clar acum, prin împlinirea profeției, că timpul hotărât al lui Dumnezeu este aproape ca să facă pentru Sine un nume pe pământ. Ei văd că organizația dușmanului este un lucru monstruos și observă aroganța mare a vrăjmașilor împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, ei se roagă ca Dumnezeu să-și manifeste puterea împotriva vrăjmașilor și să-și facă un nume pentru Sine. Muntele Sinai a fost cândva în foc. Așa de teribilă era vederea și clătinarea muntelui, încât teama și tremurul a fost peste toți cei ce l-au văzut. Experiența de la Sinai a prefigurat apropierea „rămășiței” spre împărăția lui Dumnezeu. (Evrei 12:18-27). Membrii „rămășiței” realizează că biserica se apropie acum de împărăția lui Dumnezeu, așa cum spune apostolul. Li se dovedește clar din Cuvântul Domnului că nimic din marea demonstrație a puterii lui Dumnezeu nu va trezi națiunile asupra faptului că Iehova este Dumnezeu și că a sosit timpul ca să-și întemeieze împărăția și că aceasta constituie singura alinare pentru oameni. Dat fiind faptul că ei văd că planul lui Dumnezeu este de a-și arăta puterea împotriva vrăjmașilor, cei devotați Lui cu adevărat se roagă ca atare. Cu acest cadru al textului în minte, remarcați acum cuvintele profetului pe care le citează Pavel: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și care nu au intrat în inima omului,...Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc”. (V. R.).

13. În vremurile străvechi, Dumnezeu a făcut ca Spiritul Său să fie peste servii Săi credincioși și ei au scris viziuni așa cum erau direcționați și călăuziți de Spiritul lui Iehova. (2 Samuel 23:2; 2 Petru 1:21). Acei oameni credincioși din vechime au dorit mult să cunoască timpul și maniera întemeierii guvernului lui Dumnezeu și a justificării numelui Său; dar nu a fost timpul stabilit de Dumnezeu să dezvăluie aceste lucruri și acei oameni credincioși nu au fost „șadard, favorizați să le cunoască. Timpul stabilit de Dumnezeu a sosit și credincioșii bisericii sunt favorizați să vadă și să înțeleagă cu privire la acele lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Sub călăuzirea spiritului lui Dumnezeu profetul a vorbit despre marele har care va veni peste servii Domnului, care vor fi privilegiați să se roage rugăciunea rostită în Isaia, capitolul șaizeci și patru, primul verset. Când sosește acel timp hotărât, unșii credincioși vor vedea că „piatra” pe care zidarii au refuzat-o a ajuns Piatra Principală; că Domnul este în templul Său și că ei au primit hainele mântuirii; și ei știu că Iehova este Tatăl lor și, știind acest lucru, ei se roagă.

DE CE RUGĂCIUNE?

14. De ce clasa slujitorului lui Dumnezeu se roagă această rugăciune care a fost scrisă de profetul Său? Este oare pentru că membrii acesteia pot grăbi înființarea împărăției? Nu, cu siguranță nu pot! Nici făpturile de pe pământ, nici cele din cer, nu ar putea face nimic să grăbească încheierea planului lui Dumnezeu. El face ca totul să fie exact la timp „așa cum a prevăzut și hotărât.

Rugăciunea rămășiței este rostită pentru același motiv pentru care discipolii lui Isus urmau să se roage, așa cum i-a învățat El: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta”. În nici un caz rugăciunea nu poate grăbi împărăția. Cei care se roagă această rugăciune, cu sinceritate și cu bună credință, sunt ținuti într-o stare de devotament față de Dumnezeu și în disponibilitate de a face voia Lui tot timpul. Ei se roagă ca munții să se topească și să curgă în prezența lui Dumnezeu. În mod simbolic, munții reprezintă aici împărățiile acestei lumi peste care Satan este Dumnezeu. Aceste puteri mondiale, care formează organizația vizibilă a Diavolului, stau în calea adevărului lui Iehova și împiedică oamenii să înțeleagă adevărul. Ele conduc popoarele pământului să creadă că siguranța lor depinde de păstrarea și funcționarea acestor puteri mondiale. Religia organizată este una din părțile puternice ale organizației dușmanului. Ea este principalul mijloc prin care oamenii sunt înșelați. După cum turnul Babel s-a extins în sus deasupra pământului, tot așa sistemul religios al lumii își ridică sus capul și susține cu aroganță că este gardianul oamenilor și mijlocul lor de salvare. Pretinzând că-l reprezintă pe Dumnezeu, dar de fapt reprezentând pe Diavolul, aceste puteri religioase constituie o mare înșelăciune și o piedică pentru oameni. Religia organizată, alcătuiind o parte a organizației Diavolului, trebuie, împreună cu celelalte componente a acesteia, să fie eliminată. Clasa „rămășiței” vede clar că acest lucru este adevărat. După cum acești urmași credincioși ai lui Cristos se roagă pentru întemeierea împărăției lui Dumnezeu, tot așa trebuie să se roage și pentru distrugerea organizației Diavolului. Prin urmare, „rămășița” se roagă: „O, de-ai sfâșia cerurile, de-ai coborî (să-ți manifesti puterea), pentru ca munții (împărățiile) să se topească în prezența Ta, ca atunci când focul aprinde crengile uscate, și ca atunci când focul face ca apa să fiarbă; ca să faci cunoscut numele Tău vrăjmașilor Tăi, pentru ca națiunile să tremure în prezența Ta!” (*V. R., margin*).

„LUCRURILE PREGĂTITE”

15. Cuvintele profetului arată că atunci când va veni timpul ca această rugăciune să fie rostită, atunci va fi timpul când „lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc” vor fi descoperite. Faptul că profetul lui Dumnezeu pune în contrast privilegiul oamenilor credincioși din vechime cu cei ai bisericii și, în această privință, menționează despre „lucruri pregătite”, arată că „lucrurile pregătite” vor fi o pricină de bucurie pentru membrii clasei unse în timp ce sunt pe pământ. Care sunt așadar acele privilegii sau binecuvântări pe care „Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc”? În mod clar ele par să fie: (1) viziunea clară că a sosit timpul pentru a justifica numele lui Dumnezeu, a răsturna organizația lui Satan și pentru a întemeia împărăția neprihănirii lui Dumnezeu; și (2) cunoștința pozitivă că „rămășița” are acum privilegiul binecuvântat de a fi martori ai lui Iehova și de a coopera cu Fiul Său preaiubit în lucrarea care trebuie făcută acum. (1 Corinteni 1:9).

CONDIȚII

16. Remarcați faptul că nici profetul, nici apostolul, nu spune că toți cei ce sunt născuți din Spiritul Sfânt vor avea privilegiul de a se bucura de „lucrurile pregătite”. Expresia este, „lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc”. Cei care-L iubesc pe Dumnezeu vor fi credincioși să asculte poruncile Lui. (Ioan 14:21). Membrii bisericii care-L iubesc își dovedesc dragostea lor pentru Dumnezeu prin păzirea cu bucurie a poruncilor Lui și prin proclamarea cu îndrăzneală a numelui lui Dumnezeu în ziua judecării. (1 Ioan 4:17, 18; 5:3). Cei care sunt egoiști și care nu sunt pe deplin și fără rezerve devotați Domnului nu vor fi, în mod sigur, beneficiarii binecuvântărilor pe care „Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc”, din cauză că nu îndeplinesc condițiile precedente.

17. Domnul a venit la templul Său în 1918. Cam în același timp el a luat în considerare pe servii Săi și a aprobat pe cei credincioși și i-a invitat să intre în bucuria Sa. (Matei 25:21). Chiar și cei care au cunoscut adevărul prezenței lui Cristos și care au fost născuți din Spiritul Sfânt, din și

după 1874, nu au putut intra în bucuria Domnului până la timpul hotărât de Dumnezeu și acel timp a fost când Cristos a venit la templul Său; și atunci doar cei care fuseseră credincioși au fost invitați să intre în bucurie și au intrat în bucuria Domnului. În același timp aceștia sunt reprezentați ca primind hainele mântuirii și aduși sub mantaua neprihănirii. (Isaia 61:10). Aceștia mai sunt ilustrați ca fiind îmbrăcați în haina de nuntă. Prin urmare, ei au dovada că sunt fiii lui Dumnezeu și sunt privilegiați să-L slujească, și ei Îl slujesc cu bucurie. Fiind acum în templul Domnului ei au privilegiul să vadă lumina adevărului așa cum o dezvăluie Dumnezeu unșilor Săi și ei se bucură să umble în lumină. Doar aceștia care umblă în lumină sunt acei care au părtășie sau parteneriat cu Dumnezeu și cu Cristos în lucrarea mare din prezent. (1 Ioan 1:7).

18. Există oameni care susțin că-l iubesc pe Dumnezeu și care ,fără îndoială, sunt născuți din Spiritul Sfânt și care recunosc prezența lui Cristos și că suntem în vremea sfârșitului, dar care nu reușesc sau refuză să respecte poruncile lui Dumnezeu de a fi martorii Lui, așa cum a poruncit El. Ei insistă că datoria lor este să dezvolte un caracter frumos, pentru a fi gata să-L întâlnească pe Domnul. Ei se abțin să spună ceva despre răzburarea lui Dumnezeu împotriva organizației dușmanului; de fapt, ei nu văd organizația dușmanului. Cea mai mare dorință a lor este ca să fie luați la cer, crezând că acesta a fost scopul pentru care i-a chemat Dumnezeu. O astfel de atitudine este foarte egoistă; și egoismul și dragostea nu se înțeleg. Cei care au atitudinea menționată aici nu văd lumina adevărului prezent și, desigur, nu pot să se bucure în el. Ei insistă asupra păzirii adevărilor și doar a acelor adevăruri pe care le-am învățat cu mulți ani în urmă; și ei refuză să recunoască faptul că Dumnezeu, prin Cristos, își dezvăluie adevărul bisericii Sale într-o manieră progresivă și la timpul hotărât de El. Aceștia susțin că *Turnul de Veghere* nu este în acord cu ceea ce biserica a învățat în urmă cu douăzeci de ani și fac din aceasta o scuză pentru cursul acțiunii lor prin refuzul de a avea vreo parte în proclamarea numelui lui Iehova. Faptul este că *Turnul de Veghere* nu a deviat niciodată cu o iotă sau o frântură de la elementele de bază ale planului divin revelat bisericii de Domnul și așa cum este publicat în *Studiile în Scripturi*. Din când în când Dumnezeu a dat poporului Său mai multă lumină și o viziune mai clară a planului Său, după cum a promis. (Proverbe 4:18). Dacă cei născuți din Spirit nu-L iubesc cu adevărat pe Domnul și dacă nu dovedesc acea dragoste în modul numit de Dumnezeu, ei nu pot avea parte în „lucrurile pregătite”. Din acest motiv ei nu înțeleg și nu apreciază adevărul prezent.

19. Argumentul apostolului Pavel este că omul natural nu poate înțelege lucrurile spirituale; că cei născuți din Spirit nu pot să înțeleagă dacă nu sunt într-un mod altruist dedicați Domnului; că oricât de multă învățătură sau cunoștință ar putea avea omul, dacă nu este cu bucurie în acord cu Domnul, el nu poate să înțeleagă lucrurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu; că „ochiul nu a văzut, urechea n-a auzit, nici nu au intrat în inima omului, lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Dar că nouă (lui Pavel și celorlalți ca el) Dumnezeu ne-a dezvăluit aceste lucruri „prin spiritul Său”. Când sosește timpul hotărât al lui Dumnezeu ca să descopere „lucrurile pregătite” cei care-L iubesc și manifestă Spiritul Lui pot să înțeleagă și numai ei.

20. Scripturile arată clar că există în prezent o „rămășiță” a celor născuți din Spirit și unși. „Rămășița” este clasa devotată Domnului Dumnezeu. „Rămășița” este cea care împinge băătălia până la poartă și rămâne sub protecția și siguranța Domnului. (Isaia 28:5, 6). Același clasă este în locul secret al Celui Preaînalt și este protejată acolo. (Psalmul 91:1, 2). „Rămășița” este cea care vede și înțelege acum distincția clară între organizația lui Satan și organizația lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care se roagă pentru căderea organizației lui Satan și pentru întemeierea împărăției lui Dumnezeu și înălțarea numelui Său, și care nu se preocupă atât de mult de recompensa lor personală. Prin urmare, ei cooperează din toată inima și cu bucurie cu Domnul Isus, pe care Iehova îl trimite să domnească în mijlocul dușmanilor. Membrii „rămășiței” credincioase sunt cei care sunt dispuși în această zi a puterii Sale și ei doresc cu bucurie și de bună voie să meargă unde îi călăuzește El. (Psalmul 110:2, 3).

Să așteptăm pe Domnul

21. Profetul reprezintă clasa credincioasă, când spune: „Eu voi aștepta pe Domnul,...și Îl voi căuta”. (Isaia 8:17). Și iarăși: „Fericiți sunt toți cei ce-L așteaptă.” (Isaia 30:18). În multe locuri Scripturile vorbesc despre așteptarea Domnului și multe din aceste texte fac referire specială la așteptarea împărăției Lui. Dumnezeu nu a spus niciodată celor credincioși ai Lui să fixeze o dată și apoi să anunțe că în ziua aceea negreșit Armagedonul va izbucni și că împărăția lui Dumnezeu va fi pusă în controlul deplin al treburilor oamenilor. În mod evident, este o încumetare să spui ziua sau ora în care Iehova va face un anume lucru. Cu toate acestea, cei credincioși nu sunt neștiutori în ceea ce privește vremurile și anotimpurile. Ei pot să vadă împlinirea profeției și știu că timpul este aproape. Domnul, prin profetul Său, a spus: „Cel ce crede nu se va grăbi”. (Isaia 28:16). El nu aleargă înaintea Domnului și apostolul Petru arată clar că acesta nu va fi încurcat. Nici un copil adevărat al lui Dumnezeu nu dorește nici chiar să pară că aleargă înaintea Domnului; ci dorința lui este întotdeauna de a fi în acord cu Domnul, având întotdeauna încredere implicită în Dumnezeu. Când Domnul dezvăluie celor ai Lui că El a pus pe Împăratul Lui pe tron, că Împăratul a venit la templul Său și că a sosit timpul ca numele Domnului să fie înălțat, cei credincioși cooperează cu bucurie cu El în vestirea numelui Său, în ascultare de porunca Lui. Dumnezeu a pregătit această zi mare și a pregătit lucruri în această zi pentru cei ce-L iubesc. Celor care își dovedesc dragostea lor pentru El, El le dă o viziune clară despre manifestarea planului Său și le deschide o oportunitate de a coopera cu El.

22. Din când în când, unii care susțin că au fost de foarte mult timp în adevăr, descoperă că *Turnul de Veghere* și Societatea nu sunt în armonie cu ei și, ei și termină, fără armonie cu Domnul. Ei vin cu afirmația că *Turnul de Veghere* nu este în conformitate cu planul divin, așa cum este învățat în *Studii în Scripturi* și spun acest lucru ca un motiv pentru refuzul de a participa în activitățile regulate ale adunării. Circulă opinia că adevărata dificultate în mintea acestora a început să apară din și după 1918. Punctul adevărat de despărțire este aproximativ când Domnul a venit la templul Său. Lucrarea bisericii din 1874 până în 1918 a fost în special ilustrată de experiențele profetului Ilie. După aceea, lucrarea bisericii a fost ilustrată în special de experiențele profetului Elisei. Cei care au eșuat să vadă acest adevăr au avut o mare dificultate în a vedea lumina crescând, pe care a dat-o Domnul poporului Său. Acestora li se reamintește din nou că Ilie a promis lui Elisei că cererea lui se va îndeplini dacă va fi respectată condiția, adică, „Dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, așa ți se va întâmpla; dar dacă nu mă vei vedea, nu se va întâmpla așa”. (2 Împ. 2:10).

23. Lucrarea prefigurată de Ilie s-a terminat și a fost luată și, după aceea, a început lucrarea lui Elisei. Cei care nu au putut să vadă această schimbare, nu au putut nici să se armonizeze cu lumina crescândă pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său. Cei care văd și înțeleg distincția între lucrarea lui Ilie și cea a lui Elisei nu au nici o dificultate în a vedea că biserica are altceva de făcut, decât doar să aștepte să fie luată la cer. *Turnul de Veghere* a accentuat faptul pe care-l simbolizează Ilie și Elisei și lucrarea indicată de fiecare.

24. Lucrarea (lui) Elisei a bisericii este evidentă în timpul în care „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” trebuie să fie vestită, așa cum a poruncit El. (Isaia 61:2). Aceasta înseamnă timpul pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Nimic nu este mai clar subliniat în Scripturi decât faptul că „în ziua aceea”, zi sau timp care începe când Domnul este așezat pe tronul Său și își începe domnia, în aceea perioadă de timp, o mare mărturie trebuie depusă pentru numele lui Iehova și despre împărăția Lui. Cine să depună această mărturie? Unșii lui Dumnezeu, desigur, pentru că El a poruncit așa.

25. În trecut numai bătrânii făceau slujba, prin luarea cuvântului la întrunirile publice și slujirea grupelor. Este adevărat că unii erau implicați în slujba ambulantă, dar aceștia duceau pur și simplu mesajul la cei care aveau deja ceva cunoștință despre Domnul și pe care Domnul îi strângea laolaltă, conform promisiunii. (Psalmul 50:5). În timpul perioadei Elisei a lucrării bisericii, Domnul

a revărsat Spiritul Său peste orice făptură și fiii și fiicele au privilegiul să proorocească. (Ioel 2:28). Prin urmare, pentru toți cei unși ușa oportunității este deschisă pentru ca toți, în ascultare de porunca lui Dumnezeu, să meargă și să spună popoarelor pământului că împărăția lui Dumnezeu este aproape. Acest lucru se face ca o mărturie pentru națiuni înaintea sfârșitului final. Cum altcumva s-ar putea face acest lucru în mod eficace dacă nu prin punerea chestiunii în mâinile publicului? Radioul deschide calea. Servii grupelor și ambulanții duc mesajul la oameni. Bătrâni, diaconi, surori și toți sunt la un nivel comun în depunerea mărturiei față de lume, așa cum a poruncit Domnul. Acest lucru nu interferează deloc cu întâlnirile de rugăciune, cu întâlnirile de laudă și mărturie și cu studiile aprofundate. Bătrânii încă își fac datoria lor acolo. De ce atunci unii, care pretind că sunt în adevărul prezent, obiectează față de mergerea din casă în casă și față de plasarea cărților în mâinile oamenilor? În mod evident, pentru că ei nu-L iubesc pe Dumnezeu și, prin urmare, „lucrurile pregătite” nu au fost descoperite, înțelese și apreciate de ei.

26. Probabil că ceea ce se spune aici nu-i va ajuta pe cei care s-au abătut. Probabil că unii, care au devenit călduți, pot fi treziți să vadă privilegiul lor de a avea parte în depunerea mărturiei mari cu privire la numele lui Iehova și împărăția Lui. (Isaia 43:10, 12; Matei 24:14). Se așteaptă că cei care sunt activi vor fi încurajați să împingă mai serios lupta la poartă. La fel de sigur cum a sosit timpul pentru ca Dumnezeu să-și întemeieze împărăția, tot așa de sigur a sosit timpul pentru căderea organizației lui Satan. Domnul a arătat clar că toți cei unși, care sunt nerăbdători să asculte poruncile Lui, se vor ruga atât pentru căderea organizației lui Satan, cât și pentru întemeierea completă a împărăției lui Dumnezeu; și ei „prin faptele lor, vor arăta că se roagă corespunzător și cu o dorință de a primi răspuns la rugăciunile lor.

27. Pavel spunea, de fapt, bisericii din Corint: „Dacă încercați să măriți importanța oamenilor, fie ei Pavel, Apolo sau alții, atunci sunteți doar copii în Cristos, sunteți conduși de fire și nu puteți înțelege și aprecia lucrurile adânci ale planului lui Dumnezeu.” Același lucru este adevărat astăzi. Dacă cineva încearcă să mărească numele omului sau ce a scris omul sau dacă este dornic să-și etaleze propria lui înțelepciune sau înțelepciunea și învățătura altui om sau a altor oameni, atunci un astfel de om este călăuzit de fire și nu poate să vadă și să aprecieze „lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc”. Toți trebuie să țină minte că adevărul este adevărul lui Dumnezeu; că El a promis să verse mai multă lumină peste planul Său și că El își dezvăluie planul bisericii Sale la timpul și în modul hotărât de El; și că niciun om care a trăit vreodată nu este îndreptățit să denatureze adevărul. Oamenii sunt doar servi ai lui Dumnezeu și „indiferent de ceea ce fac ei „nu aduc nici un profit Domnului și nu adaugă nimic la planul Său. Planul lui Dumnezeu este acela care se îndeplinește. Cu siguranță acesta este argumentul lui Pavel când spune: „Cine este deci Pavel și cine este Apolo, decât slujitori prin care ați crezut, așa cum i-a dat Domnul fiecăruia? Eu am plantat, Apolo a udat; dar Dumnezeu dă creșterea. Așa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu care dă creșterea”. (1 Corinteni 3:5-7).

28. Aceasta explică motivul pentru care unii, care își simt propria lor importanță, nu pot să înțeleagă lumina din ce în ce mai mare a adevărului și motivul pentru care ei se opun lucrării de slujire și afirmă cu răutate și necorespunzător că Societatea s-a transformat într-un aranjament de vânzare a cărților. Societatea își dă silința să facă lucrarea de mărturie așa cum a poruncit Dumnezeu și folosește radioul, tipografiile și mărturisirea din casă în casă pentru că este modul numit de Domnul pentru a face lucrarea Sa.

VIZIUNE

29. Unul din profeții lui Dumnezeu își ia poziția în turn și veghează acolo și așteaptă. Dumnezeu a poruncit profetului Său să scrie viziunea și apoi adaugă: „Căci viziunea este încă pentru timpul hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți, chiar dacă va zăbovi”. (Habacuc 2:3). Viziunea menționată aici înseamnă, fără îndoială, revelația lui Dumnezeu pentru biserica Sa referitoare la

prezența și planul Său. Profetul Habacuc ilustrează pe membrii credincioși ai trupului, în timpul perioadei bisericii și activității ei, așa cum este reprezentat de Ilie, în timpul cărei perioade toate adevărurile fundamentale au fost restaurate. Marea revelație a fost cu privire la împărăția lui Dumnezeu prin care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Viziunea sau revelația a fost spusă clar pentru ca cel care a înțeles-o să poată alerga în cursă. Acea viziune sau revelație este pentru un timp hotărât cu precizie. Acel timp hotărât s-a încheiat în 1918. Întemeierea împărăției a părut să fie întârziată, dar ea nu a fost întârziată. Domnul a venit la templul Său în 1918; și după aceea, viziunea sau revelația, a fost clarificată așa cum nu putea să fie înainte de acel timp, deoarece trebuia să aștepte timpul hotărât de Dumnezeu. Din 1918 Dumnezeu prin spiritul Său a dezvăluit bisericii multe din lucrurile adânci pe care membrii acesteia nu le-au putut înțelege înainte de acel timp. În această legătură, profetul arată că vor fi unii în biserică care nu vor vedea, care vor fi egoiști și care se vor lepăda. Cauza acestor lucruri este că aceștia vor fi umflați de propria lor importanță. Profetul spune: „Iată, sufletul celui înălțat nu este cinstit în el; dar cel drept va trăi prin credința lui”. (Habacuc 2:4). Profetul arată apoi că cei credincioși vor trăi. Cuvântul în ebraică din care cuvântul „credință” în textul de mai sus este citat este tradus greșit. În aproape toate cazurile același cuvânt de bază este tradus fie „credincioșie (fidelitate), fie stabilitate”. Contextul arată că ar trebui tradus pentru a se citi că de atunci și după acel timp viziunea este făcută clar, astfel „cel drept va trăi prin credincioșia lui”. Aceasta este în armonie cu alte scripturi pe aceeași temă. (Psalmul 31:23). Pavel citează cuvintele profetului Habacuc, dar nu folosește cuvântul „credință” în legătură cu îndreptățirea, așa cum s-a presupus. Și nici profetul nu folosește cuvântul în legătură cu îndreptățirea. După ce citează din cuvintele profetului Habacuc, Pavel adaugă: „Dar dacă vreun om dă înapoi, sufletul Meu nu își va găsi plăcerea în el”. (Evrei 10:38). Cuvântul de bază folosit în acest text și care este tradus „credință” în *Versiunea Autorizată*, mai este tradus de Strong astfel: „constanță (fermitate/neclintire) și fidelitate”. Contextul arată că Pavel a avut în minte acel lucru, continuarea credincioasă în slujirea Domnului și că dacă după ce viziunea este clarificată vreunul dă înapoi el va suferi pierdere. El accentuează apoi această concluzie referindu-se la sine, când spune: „Dar noi nu suntem din aceia care dau înapoi spre pierzare, ci din cei care cred pentru salvarea sufletului”. (Evrei 10:39).

30. Atât profetul Habacuc, cât și apostolul Pavel, arată clar că ascultarea credincioasă insuflată de un devotament altruist față de Domnul este plăcută lui Dumnezeu și câștigă aprobarea finală a lui Dumnezeu. În beneficiul celor care își arată astfel dragostea lor pentru Dumnezeu, El a pregătit în aceste zile din urmă privilegiul de a auzi și înțelege planurile Lui și privilegiul de a fi părtași cu Cristos în marea lucrare de justificare a numelui lui Iehova. Având în vedere că este clar făcută afirmația că cel drept va trăi de atunci încolo prin credincioșia Lui, rezultă că fiecare din cei unși, care este în cele din urmă aprobat, trebuie să continue în credincioșie și în ascultare de poruncile lui Dumnezeu până la sfârșit.

LECȚIE

31. Cel uns trebuie să învețe acum și să ia aminte că pentru a înțelege și aprecia desfășurarea adevărului el trebuie să umble în blândețe și în smerenie înaintea lui Dumnezeu; el trebuie să recunoască că adevărul este al Domnului și nu al omului, și că Domnul direcționează propria Lui lucrare; că Dumnezeu nu este mulțumit de cei care încearcă să se înalțe pe ei înșiși sau să dea slavă numelui oamenilor; că în urmă cu multe secole Dumnezeu a pregătit câteva lucruri prețioase pentru a fi revelate „în ziua aceea”, „ziua pe care a făcut-o Domnul” și, prin urmare, unșii Săi recunosc ziua aceea și se bucură în ea; că Domnul este în templul Lui și judecata este acum peste casa lui Dumnezeu; că cei care-L iubesc pe Dumnezeu și care dovedesc acest lucru prin faptele lor se vor bucura acum în marele privilegiu de a coopera în lucrarea pe care o face Domnul; că acum numele lui Iehova este înălțat în cer, fiindcă Satan este expulzat din cer și este înălțat în Sion pentru că toți

cei ce sunt ai templului vestesc slava Domnului. (Psalmul 29:9); că Dumnezeu a poruncit acum ca unșii Săi să fie martorii Lui și să cânte laudele Lui și să spună popoarelor despre faptele Lui, pentru ca popoarele să știe că Iehova este Dumnezeu și că a venit timpul pentru eliberarea lor. Aceste lucruri Dumnezeu le-a descoperit unșilor Săi prin spiritul Său; și ,prin harul Lui ,cei care au spiritul Lui au posibilitatea să vadă și să înțeleagă adevărul. Acum ,dacă un copil uns al Domnului va da înapoi, el va pierde favoarea lui Dumnezeu. De acum încolo fiecare din unșii Domnului va trăi prin credințioșia sa. Dumnezeu va păzi pe cei credincioși și le va da acestora o răsplată nespus de mare. (Psalmul 31:23; Apocalipsa 2:10).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1-3.Care sunt binecuvântările speciale la care se face referire în acest text? (paragraful 1) În care două părți este divizibil clar textul? (2) Cum au fost înțelese în general „lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu”? La ce se referă 1 Ioan 3:2? (3).

4,5.Cui au fost vorbite cuvintele din textul nostru? Definiți „părtășia”. Descrieți starea bisericii din Corint și analizați intrarea lor în această stare. Ce fapte va impresiona apostolul Pavel asupra minților lor? Cum a fost el însuși un exemplu adevărat pentru ei?

6,7. În ce legătură și cu ce scop a citat Pavel aici pe Isaia? Cui se aplică acest text? Cum verificăm acest lucru și cum este corectitudinea înțelegerii noastre confirmată în acest sens?

8,9.Comparați impresia Creștinătății despre martorii adevărați ai lui Dumnezeu cu poziția reală a acestora din urmă. Comparați și cunoștințele lor despre planul lui Iehova și dorința lor pentru împărăția Domnului cu cele ale clasei „servului”.

10-13. Care este acum rugăciunea clasei „slujitorului”? În ce privință este împlinirea prezentă a profeției o indicație? Și cum răspunde „rămășița”? Analizați incapacitatea profeților de a înțelege propriile lor profeții.

14.De ce clasa „slujitorului” se roagă această rugăciune și la ce folosește ea? Explicați ce se înțelege prin „munții se vor topi în prezența Ta”.

15,16.Care sunt binecuvântările speciale („lucrurile pregătite”)? și cum este arătat timpul pentru revelarea lor? Se vor bucura toți cei născuți din spirit de „lucrurile pregătite”? Explicați.

17,18.De ce nu toți cei născuți din spirit au părtășie cu Dumnezeu și cu Cristos și de ce nu intră în bucuria Domnului? Referitor la aceasta, ce a însoțit venirea Domnului la templul Său? Ce se înțelege prin „adevăr prezent”? și de ce unii nu reușesc să-l înțeleagă?

19.La ce folos este cunoștința în înțelegerea lucrurilor spirituale? Cum este luat în considerare „timpul hotărât” în această privință?

20. Identificați „rămășița”. Care este (a) „viziunea” ei, (b) cursul ei de acțiune, și (c) siguranța ei?

21-23.Ce înseamnă „așteptarea Domnului”? De ce să „nu ne grăbim”? Explicați 2 Regi 2:10 și arătați aplicarea lui. Explicați și deslușiți dificultatea celor care nu au reușit să progreseze cu lumina vărsată din ce în ce mai mult peste Cuvântul lui Dumnezeu.

24,25.Faceți distincția între perioada lui Ilie și a lui Elisei a bisericii cu privire la (a) clasa căreia i-a fost dat mesajul, (b) natura mesajului, (c) scopul slujirii, (d) mijloacele de proclamare disponibile, și (e) domeniul oportunității pentru cei unși .

26-28.Arătați importanța de a fi lipsit de prejudecăți cu privire la lumina crescândă și zeloasă în folosirea acelei lumini pentru scopul ei adevărat. Care este aplicația prezentă a 1 Corinteni 3:5-7?

29,30.Care a fost „viziunea” lui Habacuc 2:3 și „timpul ei hotărât” pentru împlinire? În ce sens a „zăbovit” ea? Explicați „cel drept va trăi prin credință”. Ce măsuri a luat Domnul pentru ca noi să îndeplinim condițiile și care este responsabilitatea fiecăruia în privința aceasta?

31. Pentru a înțelege și aprecia desfășurarea adevărului prezent ce fel de atitudine este necesară și ce fapte trebuiesc recunoscute? De ce depine viața celor credincioși? și care este asigurarea lor încurajatoare?

LIBERTATEA GLORIOASĂ A FIILOR LUI DUMNEZEU

Fiecare ființă rațională are o dorință de libertate sau o teamă de limitare neobișnuită. Ea este parte din nevoia și dorința de a trăi, care se găsește în orice viață pământească și este sigur să fie predicată despre tărâmul spiritual. Se poate spune că ea este parte din viața însăși, fiind o parte din una din cele două mari legi ale întregii vieți animale, adică legea de auto-conservare și de propagare a speciei.

În animalele mai mici dorința pentru libertate este foarte strâns legată de teamă. Animalele domestice sunt deprinse cu o măsură a robiei în slujba lor pentru om. Calul și boul care fac slujba lui, fiind mult mai puternici decât el, trebuie în mod neapărat să fie aduși în robia jugului și a frâului, atât pentru siguranța lui, cât și pentru a-și face slujba. Cu acestea ele sunt obișnuite și, prin urmare, ele sunt liniștite; dar dacă se folosește o formă neobișnuită de constrângere, atunci se simte teama. Animalele sălbatice, „fiarele câmpului” nu poartă hamuri; ele devin supuse robiei doar în condiții ca cele care se găsesc în grădinile zoologice.

Dar cu îngerii și oamenii, situația este diferită; pentru că dacă vreunul din aceștia ar dori să treacă dincolo de limitele stabilite de Creator, dorința nu se datorează vreunei lucru care lipsește, ci este născută dintr-o dorință neînțeleaptă de a avea ceva ce este interzis sau negat. Astfel că în orice dorință pentru o schimbare de la ceea ce este deja asigurat, există un motiv egoist pentru utilizarea libertății imaginate. În toate acestea există o responsabilitate și un test. Întrebarea trebuie să fie pusă și decisă: Cu ce scop este dorită libertatea?

Fiecare înger și fiecare om căruia i-au fost deschiși ochii, știe că viața care i-a fost dată nu este doar pentru sine. Nici un înger și nici un om nu poate fi considerat ca având drept la viața lui și la puterile lui de a le folosi așa cum dorește. El trebuie să realizeze și să fie de acord că el, ca o ființă sensibilă, este o parte a planului Creatorului și că viața lui trebuie să fie considerată ca sub voia Creatorului și pentru planul Lui, după cum fiecare parte a creației anorganice este pentru planul Lui. În aceasta a venit marele test, atât asupra îngerilor, cât și asupra oamenilor. Este imposibil să gândești despre îngerii lui Dumnezeu, care slujesc și se închină Creatorului lor, că duc lipsă de ceva; pentru că mediul lor se va potrivi exact organismului lor și slujbei lor prin el. Începutul păcatului a fost provocat de o dorință de a avea ceva interzis. De aceea, înainte de intrarea păcatului nu era nici o chestiune de libertate. Îngerii și oamenii și-au găsit bucuria în viața dată.

Când Satan a fost încă cunoscut ca Lucifer, Fiul Dimineții, și înainte ca păcatul să se găsească în el, el, împreună cu alți slujitori ai lui Dumnezeu, nu au simțit nici o constrângere; nici nu era posibil ca vreun astfel de sentiment să fie găsit în toți cei care l-au urmat ulterior în răscularea lui. După aceea, când au fost ispitiți prin acțiunea lui, ei vor fi dorit să aibă libertate din ceea ce au crezut că era robia voii Celui Preaînalt. Și nici Adam și Eva nu au putut simți vreo pierdere a libertății în constrângerea ușoară a vieții în grădină și porunca lui Iehova, până când Satan, prin șarpe, a sugerat că exista libertate și bucurie a vieții pentru ei dacă ar intra în libertate din constrângerea legii lui Dumnezeu mâncând din pomul cunoștinței binelui și răului; și ei s-au lăsat să fie ispitiți.

Prin urmare, aici sunt două concepții despre libertate. Una este cea a făpturilor lui Dumnezeu, glorioase în ființă și persoană, cu organisme perfecte, care sunt plasate într-un mediu potrivit pentru cea mai mare bucurie a viețuirii. Aceștia înțeleg bine că ei au fost aduși de Creator potrivit plăcerii bune a voii Sale, pentru ca el să împărtășească plăcerea lor în bucuria vieții lor. Aceștia au bucurii mari din tot ceea ce învață, deoarece ei folosesc cunoștința lor crescută în lauda Creatorului. Ei nu au

nici o altă experiență decât cea a fericirii, pentru că este planul Creatorului de a avea fapăturile Lui găsindu-și fericirea în împlinirea voii Lui.

Această stare a vieții a fost o pricină de bucurie pentru Adam și Eva înainte ca ei să cadă în ispita primului mare păcătos, Satan; și starea aceasta ar fi fost pentru toată familia umană dacă ea ar fi continuat să facă voia Creatorului. În această stare nu există nici un sentiment de constrângere; în consecință nu putea exista nici o conștiință a lipsei de libertate. Era oare posibil o libertate mai mare decât aceasta? Cu siguranță că răspunsul este negativ. Păsările cerului nu au nici un sentiment al constrângerii deoarece ele nu pot să zboare până la soare; fiarele câmpului nu au nici un sentiment al lipsei de libertate fiindcă ele nu pot să zboare. Dacă mediul este potrivit, trebuie să existe sentimentul libertății perfecte.

Cealaltă concepție a libertății se găsește în condiții diferite. Ea își datorează existența unei dorințe de a avea ceva diferit de ceea ce Creatorul a conceput ca fiind cel mai bun pentru făptura Lui, în oricare situație a vieții ar fi plasată. Biblia, în istoria ei, spune cum a intrat păcatul pentru prima dată pe domeniile Celui Preaînalt. Satan, despre care Ezechiel spune, „Erai perfect în căile tale din ziua din care ai fost creat, până când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezechiel 28:15), s-a uitat la el și a acționat ca și cum Cel Preaînalt l-a făcut glorios fiindcă avea slavă în el însuși sau era vrednic de cinste. Satan a vrut ceva mai mult, iar sentimentul constrângerii era prezent.

Urmându-și planurile de a întemeia o stăpânire pentru sine cât de curând s-ar fi ivit oportunitatea, el și-a propus să ispitească perechea umană, peste care el a fost făcut supraveghetor sau îngrijitor. Nu numai că a sugerat că Dumnezeu nu le spusese adevărul și nu era demn de încredere și de temut, ci el a afirmat că dacă ar pune în practică sugestia lui ei ar ști imediat mai mult decât știau în acel moment; cu alte cuvinte, ei ar găsi o viață mai liberă decât cea pe care o aveau până atunci. Eva a căzut în fața ispitei; Adam a căzut la fel, deși el nu a fost ispitit ca Eva.

Mândria, în Satan, a fost primul păcat; a urmat ambiția. Dar acestea sunt primele simțite. Este foarte probabil ca primul strigăt împotriva stăpânirii divine a fost acela care a limitat sau împiedicat înaintarea. Îngerii care l-au urmat pe Satan au căutat libertatea și au obținut-o cu un preț teribil. De la cădere lui, omul a strigat după libertate, și a obținut-o într-o anumită măsură, dar cu un cost groaznic pentru sine. Orice bucurie ar aduce o astfel de libertate, există o măsură corespunzătoare și sigură de nefericire și nemulțumire. Ceea ce are de luat o lume întreagă depărtată de Dumnezeu este dorința ei pentru libertate de a-și lua propria cale. Acest lucru este ceea ce ea încă dorește și pentru care va lupta și care o va duce la bătălia Armagedonului.

Având în vedere cele de mai sus, întrebăm: La ce se referă apostolul când vorbește despre creația întreagă care intră în libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu? Vorbește el despre o libertate când fiecare făptură poate să facă ceea ce vrea, fără nici o constrângere sau considerare pentru alții? În mod evident el nu face acest lucru. Obiectivul învățăturii lui Isus care are legătură cu omul este de a stabili controlul dragostei, care necesită o considerare a altora în fiecare acțiune. Libertatea fiilor lui Dumnezeu trebuie să însemne libertate de a sluji lui Dumnezeu sub condițiile de care s-au bucurat îngerii și omul perfect înainte de intrarea păcatului. La începutul acestui argument, care se încheie cu viziunea creației întregi pusă în libertate, Pavel arată că de la păcatul lui Adam a existat o lege în natura umană care a împiedicat pe om să se ridice din starea în care a căzut prin păcatul lui. El o numește legea păcatului și a morții. (Romani 8:2). De când a început să funcționeze acea lege, nu a existat nici o încetare și nici un mijloc posibil de a scăpa de ea, până la venirea lui Isus Cristos, care, prin metoda în care a fost născut în lume a înlăturat-o. Fiind perfect, nu a existat nici o lege în natura sa care să tindă spre păcat. De aceea, se spune despre El: „Care nu a făcut nici un păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui” (1 Petru 2:22). Fiind liber de păcat, nu a existat nici un motiv ca el să mintă. Astfel, moartea Lui a fost conformă cu planurile lui Dumnezeu, pentru că Isus a venit pe pământ pentru ca prețul de răscumpărare să fie asigurat pentru om, pentru ca să fie adusă o jertfă pentru păcat și, astfel, păcatul lumii să fie îndepărtat. Așadar, Isus s-a consacrat lui Dumnezeu pentru ca Tatăl Lui să folosească viața Lui așa cum i-a făcut plăcere lui Dumnezeu. Moartea lui Isus fiind

voluntară și după voia lui Dumnezeu, Dumnezeu a putut și va face uz de ea pentru a elibera lumea întregă de legea păcatului și a morții.

Toată omenirea a fost în mrejele acestei legi. Nici un om nu a fost perfect liber să facă binele; nici unul nu a fost capabil să facă tot binele pe care vroia să-l facă, nici să refuze răul pe care nu vroia să-l facă. Mai mult, funcționarea legii păcatului înseamnă că fiecare om a fost în robie față de o lege a păcatului care l-a făcut să dorească să nu facă binele, întrucât legea păcatului este intolerantă față de constrângere. Pe lângă această robie, prin încălcarea uniunii iubitoare între Creator și copiii Săi, a venit ceea ce necesita lupta pentru viață din partea lor sub condiții adverse; o luptă care a adus totuși o anumită măsură de câștig atât pentru individ, cât și pentru rasă. Astfel omenirea a fost împovărată de o forță rea în interiorul ei și de condițiile adverse ale vieții. Desigur că de-a lungul istoriei umane, a existat o diferență mare în măsura în care aceste lucruri au venit peste oameni. Unii nu au avut o înclinație spre rău ca alții. Alții, din pricina capacității mai mari a creierului sau a condițiilor mai favorabile ale vieții sau ale puterii răului, nu au căzut în aceeași măsură ca cei mai slabi sau mai puțini capabili. Dar peste și deasupra acestor limitări a existat acea stăpânire a lui Satan pe care a permis-o Dumnezeu, pentru a aduce condițiile care să-l facă pe om să-și dea seama de nebunia lui de a accepta orice situație, ci a devotamentului absolut față de Creatorul Său, și acceptarea voii Lui.

Părerea pe care o au oamenii despre progresul uman și despre starea lumii din prezent este, că chiar dacă trebuie recunoscut că omul a fost foarte încet în trezirea lui și că națiunile trecutului pot fi considerate vinovate pentru că au permis ca măsura lor de civilizație să decadă, totuși, per ansamblu, omenirea trebuie felicitată pentru progresul făcut, mai degrabă decât să fie blamată pentru vreo lipsă. Omul cunoștinței din ziua de azi vede pe strămoșii săi ca animale sub standardul omului. El vede omul-maimuță trecând treptat prin robia unei vieți de animal și ajungând la un sens prostesc al percepției morale. El vede omul luptându-se prin veacurile nenumărate și ajungând la ceea ce este în prezent. Și el persistă în această părere, chiar dacă există dovezi mai clare despre o abilitate umană mai mare în trecut decât există în incapacitatea omului datorită mentalității diminuate. Acum, în timp ce privește la tragedia suferințelor umane și la inumanitatea sau nebunia, sau necesitatea (oricare ar fi alegerea de luat), care a redus în ultimul timp ordinea mondială la haos datorită pasiunii și lăcomiei, el totuși se măgulește cu faptul că oamenii vor avea în curând mai multă înțelegere și se vor ridica la un mod mai înalt și mai bun de administrare a lucrurilor. Un astfel de om trebuie, în mod neapărat, să-și împietrească inima cu privire la faptul că aproape un miliard șapte sute sau opt sute de milioane de oameni care sunt acum pe pământ trăiesc în mare parte în sărăcie sau primejdie și că nu există nici o securitate împotriva condițiilor mai rele care vin pe pământ, nu pentru că natura va eșua, ci pentru că omenirea probabil va face acest lucru, adică va eșua.

Studentul în Biblie are o perspectivă cu totul diferită. El crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; în consecință el vede omul ca unul care a căzut și care a continuat să cadă din starea morală înaltă dată de Creatorul său, de care s-a bucurat la început și că numai ajutorul lui Dumnezeu îl poate reabilita. El vede omenirea luptându-se în robia păcatului și neputincioasă de a se elibera de sub ea. El vede moartea ca un inevitabil aparent, ca ceva care nu e natural omului, și care poate fi îndepărtată dacă Creatorul și familia Sa umană decăzută s-ar strânge din nou laolaltă.

Apostolul Pavel spune că „creația întregă geme după libertate, libertatea fiilor lui Dumnezeu”. (Romani 8:22). Ea geme în durerile ei, neștiind cum și când va veni eliberarea ei; și totuși ea refuză să aibă eliberarea de sub robia păcatului sau mesajul întemeierii împărăției lui Dumnezeu, care urmează să aducă libertate pentru toți oamenii. Cel care știe adevărul este un om liber; cunoștința lui Dumnezeu i-a dat eliberare de îndoială și de orice frică. El știe că lumea urmează în curând să fie eliberată și orice nelegiuire și nedreptate să fie izgonită.

Libertatea pe care omul a așteptat s-o obțină când s-a depărtat de comuniunea cu Creatorul său, preferând să fie liber, mai degrabă decât să poarte o constrângere ușoară care a fost pusă asupra lui, a adus o robie teribilă asupra întregii lui familii. Pe lângă funcționarea legii universale a păcatului și a

morții, există ceea ce fiecare om simte când este obligat să sprijine politicile națiunii sale; și există un fapt bine cunoscut că în acest moment lumea întreagă se confruntă cu certitudinea că la izbucnirea următorului război mondial, care nu poate fi acum departe, persoana, precum și proprietatea fiecărui om sau a fiecărei femei va fi considerată ca aparținând de drept statului și de a fi ținută la dispoziția lui.

Până la nașterea lui Isus nu a existat nici o excepție față de funcționarea legii păcatului și a morții. Ea a domnit în fiecare naștere și în fiecare viață, pentru că fiecare copil născut pe lume era născut din părinți imperfecti și nici un om nu poate da naștere unui fiu la un plan mai ridicat decât acela în care el însuși trăiește. Dar Isus, deși născut din fecioara Maria, nu a avut pe nici un om ca tată al Său; El a fost conceput de Maria prin puterea lui Dumnezeu și, astfel, chiar dacă a fost făcut după asemănarea trupului păcătos, El a fost fără nici o imperfecțiune. El a fost scutit de legea în vigoare, atât din pricina nașterii Sale, cât și datorită hotărârii Lui, când a ajuns la o vârstă pentru a fi responsabil, pentru a trăi doar pentru Dumnezeu, Tatăl Său, și devotamentul Lui întreg și perfect față de El. În toate lucrurile, atât înainte, cât și după consacrarea Lui față de Dumnezeu, El și-a păstrat puritatea.

Dar, într-un sens care nu este în general înțeles chiar și de cei care se numesc după numele lui Cristos, funcționarea legii păcatului și a morții a fost făcută ineficace pentru cei care au devenit urmașii adevărați ai lui Isus. Aceștia, deși născuți imperfecti și cu acea lege domnind în natura lor, sunt din pricina îndreptării lor acceptați de Dumnezeu ca neprihăniți și li se permite să-l urmeze pe Cristos în calea jertfei. Din momentul consacrării și acceptării lor ei sunt socotiți morți față de viața lor din trecut și ca născuți din nou, vii în Cristos. Ei au înnoirea vieții în El. (Romani 6:4; 2 Corinteni 5:17).

Acesta este argumentul apostolului în Romani (capitolul 8) în care este poate cea mai importantă din afirmațiile lui despre învățătura lui Cristos. Acolo el arată că cei care primesc binecuvântarea spiritului lui Dumnezeu primesc astfel spiritul vieții și al neprihănirii; ei au o putere nouă de viață care este, de fapt, o putere motrice spre neprihănire. În același fel ei sunt eliberați de sub robia legii păcatului și a morții pentru ca să trăiască în spirit pentru Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă, desigur, că fiind eliberat de legea păcatului și a morții și fiind transferat la funcționarea legii spiritului vieții în Cristos, discipolul adevărat al lui Isus nu va muri. Ci înseamnă că în fața lui Dumnezeu aceștia nu mor în condamnarea păcatului. De la momentul consacrării și acceptării lor ei sunt socotiți ca vii în Cristos, și au privilegiul de a face „slujba rezonabilă” așa cum a făcut-o și El. În moartea lor ei sunt socotiți ca terminându-și sacrificiul și nu ca terminând o viață condamnată. În viața lor după consacrare ei nu sunt ca aceia care sunt sub legea păcatului și a morții; ei pot și au biruință asupra ispitei și a păcatului; și în învierea lor ei iau parte la prima înviere, ca semnul binecuvântării lui Dumnezeu peste ei.

Când Cristos își preia împărăția, Dumnezeu, după ce va fi acceptat atunci prețul răscumpărării în numele tuturor oamenilor, așa cum o acceptase până acum pentru biserica Sa, funcționarea legii păcatului și a morții va înceta. Răscumpărarea pentru toți devine atunci eficace. Cristos, ca marele Mijlocitor al rasei, preia controlul și devine responsabil pentru lumea întreagă. Fiecare om care acceptă conducerea lui Cristos va începe să câștige ceva din acea viață perfectă care a fost văzută în Adam. Pe măsură ce rasa progresa pe acel drum înalt spre viață, ea va primi toate acele binecuvântări spuse de Iehova prin profeții Săi. Viața, libertatea și fericirea sunt atunci accesibile tuturor.

Din acest motiv special lumea întreagă a omenirii este pusă atunci sub conducerea și grija Celui care a murit pentru oameni, astfel încât toți cei dornici și ascultători să poată primi rezultatul deplin al răscumpărării. Măsura pe care a luat-o Dumnezeu pentru întoarcerea familiei Sale umane la dragostea Sa este la fel de plină ca nevoile lor. Astfel, viziunea vieții lui Pavel în libertate deplină pentru toți va fi îndeplinită. Voia Creatorului va stabili limitele dorinței umane și dorința umană va

căuta doar acele lucruri pe care Creatorul binefăcător le va dori pentru fiecare. Aceasta este libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu care va fi savurată de către om în acel viitor apropiat.

OLARUL ȘI VASUL STRICAT

IEHOVA învață pe fiii Săi umani unele din cele mai importante adevăruri ale Sale, prin cele mai simple mijloace. Unele din cele mai mari lecții ale lui Isus au fost date prin intermediul celor mai simple lucruri din experiențele vieții. Raportul din profetia lui Ieremia despre olar și vasul care a fost stricat la facerea lui și, după aceea, modelat într-un alt vas, este una din lecțiile despre dragostea lui Dumnezeu arătată în Biblie și una din cele mai puternice ilustrații ale planului Său în restaurare.

Ieremia nu a fost omul așa de ușor de imaginat de către noi. Această generație auto-mulțumită se gândește la el ca la un om întotdeauna plin de presimțiri triste. El nu a fost așa. El a jelit și a plâns, dar a făcut acest lucru pentru păcatele poporului său. Dacă el părea a fi un profet al disperării, acest lucru a fost pentru că în calitate de slujitor al lui Iehova el a primit poruncă să spună poporului său iubit despre necazul care se îndrepta spre el, dar care ar putea fi salvat de multe necazuri, dacă s-ar întoarce de la căile lui perverse.

Cuvintele lui de avertizare au căzut în urechi surde și el a văzut că distrugerea inevitabilă trebuie să vină în curând. În ciuda faptului că a fost patruzeci de ani într-o slujbă grea și aproape tot timpul sub suspiciunea de a fi neloial acelor interese pe care le ținea la inimă, Ieremia trebuie să fii avut acea bucurie a slujirii care te sprijină. Cu siguranță el a fost unul din cei mai importanți și cei mai puternici slujitori ai lui Iehova din vechime. Ca toți ceilalți profeți sfinți, el a fost un profet al restatornicirii. Apostolul Petru a spus că toți profeții sfinți, de când a început lumea, au prezis vremuri de restatornicire, vremuri pe care urmează în curând să le vadă și binecuvântările care vor fi gratuite pentru toți. (F. A. 3:21).

Într-o zi Ieremia a primit poruncă de la Iehova să se coboare în casa olarului, pentru că acolo Iehova îi va vorbi. Ieremia a plecat și a privit olarul cum lucra la roata sa. El l-a văzut cum a frământat lutul, apoi cum l-a pus pe roata sa și, treptat, i-a dat o formă a unui vas pe care vroia să-l facă și astfel să-l pregătească pentru ardere, care va face (vasul) bun de folosit. În timp ce privea, el a văzut că s-a întâmpnat ceva cu lutul. Nu se spune dacă olarul, pentru un moment, a eșuat în îndemânarea sa sau dacă a fost un defect cu lutul sau dacă era în el un element străin, cum ar fi o piatră mică. Dar Ieremia a văzut că lucrarea a fost un eșec: „Vasul pe care l-a făcut din lut a fost stricat în mâna olarului”. (Ieremia 18:4).

El a urmărit să vadă ce are să facă omul. Era lutul inutil și îl va arunca? Nu. Olarul a adunat lutul și înmuindu-l, l-a frământat din nou și l-a pregătit încă odată pentru roată. Încă odată lutul a fost răsucit, în timp ce olarul i-a dat o formă cu mâinile sale. Evident că lutul nu era acum potrivit pentru o astfel de piesă de olărie, așa cum era plănuit la început, pentru că olarul a dat o altă formă vasului, așa cum i s-a părut lui bine. Probabil că cel pe care l-a făcut acum va fi la fel de folositor cum ar fi fost primul. Probabil că urma să fie mai folositor, dacă nu cumva ornamental. Ieremia spune: „El l-a făcut din nou”.

În timp ce privea, el a meditat la dezamăgirea olarului, la pierderea de timp și la efortul depus și la grija lui de a folosi din nou lutul; poate că observând răbdarea olarului și că nu a arătat nici o iritare nerăbdătoare pentru că lucrarea lui a fost stricată, cuvântul lui Iehova a venit la Ieremia. Prin această întâmplare Iehova a trimis un mesaj poporului Său Israel. Ea urma să fie o lecție de studiu pentru ei. Iehova a spus: „Iată, cum este lutul în mâna olarului, așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel”; și a adăugat: „O, casă a lui Israel, nu pot Eu să fac cu voi ca acest olar”? (Ieremia 18:6).

În vremea lui Ieremia casa lui Israel, care se bucurase de o unitate fericită sub David și Solomon, fusese cu mult timp în urmă divizată în două regate, ale Israelului de nord și de sud, regatul din nord al celor zece seminții purtând numele lui Israel, iar regatul din sud, fiind alcătuit în principal din

seminția lui Iuda, a purtat numele acelei seminții. În acea vreme regatul din nord fusese înfrânt și oamenii săi fuseseră duși prizonieri în Asiria și împrăștiați prin toată partea de nord a Mesopotamiei și chiar și în est. Regatul lui Iuda, reprezentat în principal de orașul Ierusalim, se grăbea cu pași repezi spre distrugere. El intrase în ultima tură a celor patruzeci de ani. Dumnezeu a pus atunci pe Ieremia să fie mesagerul Său, să le spună despre certitudinea distrugerii care urma să vină asupra Ierusalimului și asupra templului său, asupra preoției și peste toată organizația reprezentată de împărat, preoți și templu.

A fost lucrarea vieții profetului să facă aceasta și povara era grea pe umerii săi. El era un iubitor devotat al poporului său și un iubitor adevărat al lui Dumnezeu, iar sarcina de a spune poporului său despre pustiirea care urma să vină și că ,pentru a fi un profet adevărat, el trebuie să vizualizeze în continuu acea pustiire, a făcut slujba sa pentru Dumnezeu să fie cu atât mai exigentă. Dar Ieremia nu a fost un profet al disperării, nici un prezicător doar al distrugerii. Dimpotrivă, după cum arată această întâmplare și lecția ei, el a fost la fel ca oricare alt profet al restatornicirii, împărtășind în această privință cu toți oamenii sfinți din vechime, care au fost mișcați de spiritul sfânt al lui Dumnezeu.

Legământul important pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam și planurile selectării de către El a Israelului ca națiunea pe care El o alesese dintre toate celelalte națiuni, erau întotdeauna înaintea lui Ieremia și el a știut că planul lui Dumnezeu nu a permis nici o încălcare sau schimbare. Dumnezeu declarase cu jurământ lui Avraam că prin El va binecuvânta toate familiile pământului. El confirmase acel legământ, legat prin jurământ, lui Isaac și Iacov. Copiii lui Iacov ,cărora le-a vorbit Dumnezeu, au reprezentat acel popor ales și, indiferent de încercările prin care ei trebuiau să treacă sau de măsura defavorii lui Dumnezeu pe care ei trebuiau s-o sufere, ei au știut că după ce va fi răbdată măsura pedepsei lor, Dumnezeu va aduce pe poporul Său din vechime din nou la el, pentru ca promisiunea Lui pentru ei și prin ei să fie îndeplinită.

Ilustrația vasului stricat și al lutului remodelat poate să indice că Dumnezeu a avut un plan pentru Israel pe care nu l-a putut îndeplini pentru că Israel se dovedise a fi un lut deficient, dar ea indică în mod sigur că Dumnezeu, marele Olar, la timpul și în modul hotărât de El, va face din acel lut un vas care să fie potrivit pentru uzul Său propriu. Prin scopul imediat al acestei întâmplări a fost o lecție de studiu prin care Iehova vroia să spună poporului Său că, deși din cauza încăpățânării lor El trebuia să aducă distrugerea asupra orașului lor și să-i facă să fie duși prizonieri, El nu putea, nici nu vroia să-i uite, se poate spune cu adevărat că ilustrația are o semnificație și o aplicare mult mai largă. Ea este simbolul relatării Bibliei, a restituirii a tuturor lucrurilor și a modului cum Dumnezeu se va comporta cu întreaga Sa familie umană.

Drept vorbind, istoria relațiilor lui Dumnezeu cu poporul Său ales Israel este povestea-ilustrație a planului Său față de toți oamenii. Se poate spune că sunt două lucruri principale care trebuie remarcate în chemarea și selecția lui Israel de a fi separat de celelalte națiuni și familii ale pământului. Primul, Israel este pentru totdeauna asociat cu promisiunea făcută lui Avraam că în el și sămânța lui toate *famiile* pământului vor fi binecuvântate; și, al doilea, toate *națiunile* pământului vor fi binecuvântate. (Geneza 28:14; 18:18).

Dat fiind faptul că Iehova a selectat atât de distinct pe copiii lui Iacov să fie poporul Său și a făcut un legământ cu ei care, deși călcat de ei, totuși a conținut în el ceea ce urma să fie ilustrația unui legământ nou și veșnic, acel popor este asociat pentru totdeauna cu promisiunea avraamică. Aceasta este baza argumentului lui Pavel în epistola către Romani, unde el arată diferența între chemarea și alegerea bisericii, discipolii adevărați ai lui Isus Cristos și promisiunea făcută Israelului după trup.

O greșeală foarte frecventă făcută de către cititorii lui Pavel este aceea că ei consideră că el învață că discipolii lui Isus formează Israelul pe care Dumnezeu îl va strânge din națiuni; și că de acum înainte aceștia iau locul iudeilor, care până acum fuseseră poporul ales al lui Dumnezeu. Dar argumentul lui Pavel este că după căderea lui Israel prin respingerea lui Isus, care a avut drept

rezultat scoaterea lor de către Dumnezeu din favoarea Sa, Dumnezeu a început să strângă dintre neamuri un Israel spiritual; mai mult, că după ce acest Israel special este adunat, în timpul întregii perioade între cele două veniri, El se va întoarce cu favoare spre poporul Său Israel și îl va restaura prin legământul Său nou promis, ca să fie poporul Său ales, cu scopul binecuvântării națiunilor pământului, conform promisiunilor date lui Avraam. (Geneza 12:1-3; Romani 11:1, 26, 29).

Celălalt, al doilea factor, este acesta pe care-l analizăm acum, și anume, că în timpul întregii perioade în care Dumnezeu s-a ocupat de poporul Său Israel, continuând de-a lungul vremii acea lucrare care urmează să-i facă în cele din urmă instrumente în mâna Sa (inclusiv ceea ce profeții declară că încă va face El), El dă tuturor națiunilor o lecție a dragostei și îndurării Lui. Cu alte cuvinte, Israelul este o reprezentare picturală a ceea ce Dumnezeu va face pentru toți oamenii. Planul Lui de a-i restaura este o dovadă că El va aduce toată creația Sa umană în privilegiul de a-L cunoaște.

Aceasta este una din lecțiile importante ale Bibliei. Cea mai scurtă trecere în revistă a istoriei Israelului mărește îndurarea lui Dumnezeu și arată lauda Lui. Privind la ele de-a lungul secolelor se poate observa cu ușurință că deși ei au avut unele vremuri de har când, fericiți în relația legământului lor cu Iehova, ei au căutat să-L slujească și să-L cinstească, totuși raportul lor este mai degrabă despre vremuri de cădere, nepăsare sau de răsculare și, în zilele de mai târziu, de ipocrizie.

Din momentul în care Dumnezeu i-a tratat ca națiune a Sa și i-a eliberat din robia lor grea din Egipt, arătându-le acolo nu numai planul Său pentru a le purta de grijă, ci și abilitatea de a face acest lucru, El nu a eșuat niciodată să le asculte strigătul, oricât de mult căzuseră de la obligația lor față de El. Raportul de la Egipt înainte, prin Sinai, prin pustie și în timpul celor cincisute de ani petrecuți în țara Canaan înainte de a avea un împărat, este cel al unui popor care a arătat în permanență un spirit rebel. În timpul perioadelor mai timpurii ale istoriei lor, ei au văzut din nou demonstrații ale dragostei și purtării Lui de grijă pentru ei, care, deși mai puțin spectaculoase decât cele pe care le-au văzut părinții lor în Egipt, au arătat totuși că puterea Lui este disponibilă întotdeauna pentru ajutorul lor. Dar poporul nu era mulțumit; el a vrut să-L slujească pe Iehova în propriul lor mod.

Acum, în vremea lui Ieremia, ei au căzut într-o batjocură a închinării. Deja cu o sută de ani înainte, în vremea lui Isaia, această stare era atât de răspândită, încât l-a făcut pe Iehova să spună slujitorului Său că jertfele lor erau de un miros greu în nările Lui. Acum slujba lor era atât de ipocrită, încât Dumnezeu s-a hotărât să destrame slujba templului și tot ceea ce ținea de ea; să distrugă orașul, guvernul, templul și preoția și prin intermediul acesta să dea poporului Său o lecție de viață. Dar, Ieremia a prezis trecerea acelei distrugerii. El a declarat că la sfârșitul celor șaptezeci de ani poporul se va întoarce în țara sa. În vremurile mai recente, în zilele lui Isus, copiii aceluiași popor au continuat căile părinților lor și, din nou, Ierusalimul cu templul său a fost umplut de batjocură. Venirea lui Isus a fost un test pentru ei; ei au căzut înaintea lui, crucificând pe Mesagerul lui Dumnezeu, pe care El l-a trimis din cer.

La scurt timp după crucificarea lui Isus, evreii și stăpânii lor, romanii, au început cearta, care în anii 70-73 d. Cr., a adus sfârșitul vieții lor naționale. Din acel moment, în ciuda suferințelor cumplite și a faptului că nu era nimic de așteptat ca să țină poporul împreună, ei au răbdat de-a lungul secolelor și acum, ca un tânăr care sparge pământul tare, speranțele evreiești reînvie. Aceasta este în conformitate exactă cu profețiile și profețiile indică exact la timp și nu este nimic altceva decât începutul acelei ultime faze când olarul, după ce a frământat lutul, l-a pus din nou pe roată și l-a făcut un vas, așa cum i s-a părut lui că este bine.

Aruncând o privire de ansamblu asupra istoriei omenirii și a planului lui Dumnezeu în crearea pământului pentru om și a omului pentru pământ, avem o ilustrație cu Dumnezeu care pune lutul pe roată pentru a forma un vas de cinste pentru Sine și care va fi totodată și o lucrare de frumusețe. Scripturile dezvăluie că Dumnezeu a intenționat să aibă pământul umplut cu o societate de ființe umane fericite care să se bucure de dragostea Sa și care să mărească numele Lui în și prin fericirea lor. Prima pereche a fost perfectă, dar în păcatul ei era ca și cum lutul de pe roată a dezvoltat un

defect. Vasul, un pământ care se bucura în dragostea lui Dumnezeu, a fost stricat la facere, pentru că lutul a dezvoltat ceea ce l-a împiedicat pe Dumnezeu să-și continue planul Său. Din acel moment a apărut că lutul a fost împrăștiat și că olarul nu va face nici o încercare de a-l strânge.

Va fi Dumnezeu tot așa de bun față de omenire ca propria Lui ilustrare a bunătății și planului față de casa lui Israel? Această întrebare și răspunsul ei dau înțelepciunea relațiilor lui Dumnezeu cu copiii oamenilor. Toate scripturile indică spre un timp în care Dumnezeu va restaura omenirea, când, prin demonstrarea dragostei și puterii Sale, El va eradica din inima umană tot ceea ce este contrar voii Sale. Pentru a face acest lucru în întregime și ca lecția să nu fie doar pentru puțini, ci pentru mulțimile celor care au trăit de la Adam încoace, Dumnezeu a prevăzut o zi de o mie de ani sub conducerea Celui care a iubit atât de mult lumea încât să moară pentru ea. În acel moment Dumnezeu, în calitate de mare Olar, va strânge lutul Său imperfect și împrăștiat, cea mai mare parte din el din țărâna pământului, condiția morții, îl va pune pe masa de frământat și apoi îl va pune pe roata hotărârilor Sale bune și va forma vasul din nou, un vas pentru cinste. Acesta este într-adevăr subiectul principal Bibliei, pentru că apostolul Petru spune că toți profeții sfinți, de când a început lumea, au vorbit despre vremurile așezării. (F.A. 3:19-21).

Dar mai există în această ilustrație a vasului refăcut o altă ilustrație a relațiilor grațioase ale lui Dumnezeu cu cei care nu l-au permis să facă din ei ceea ce ar fi vrut El să facă. În Apoc.7:9, Ioan vorbește despre o mulțime mare care, la sfârșitul acestei epoci, adică la momentul când judecata a început de la casa lui Dumnezeu, își va spăla hainele și astfel va putea să stea înaintea Mielului. Aceștia sunt aduși din necazul cel mare, evident lăsat să vină peste ei pentru ca ei să ajungă să-și dea seama despre nevoia lor de curățare de ceea ce i-a pângărit și să fie făcuți potriviți pentru prezența și slujba lui Iehova.

În acest moment există un număr mare de persoane din rândurile religiei organizate care au o măsură a fidelității față de Dumnezeu. Acestea, până în prezent, au refuzat să țină seama de glasul lui Iehova care vorbea ,atât prin dovezi exterioare ale circumstanțelor, cât și prin dovezi interioare ale mesajului adevărului, care ele singure armonizează Cuvântul lui Dumnezeu, spunând că timpul pentru întemeierea împărăției Sale a venit. Aceștia au preferat să rămână mai degrabă pe calea lor decât să asculte de mesagerii lui Dumnezeu. În consecință, ei lucrează din greu pentru a sprijini religia decăzută și deseori se necăjesc deoarece ei văd că lumea se îndepărtează de Dumnezeu, refuzând să ia aminte la voia Creatorului. Aceste persoane au slujit și slujesc dumnezeilor care nu sunt altceva decât chipuri cioplite; adică, diferite organizații ale credinței.

Ioan, în viziunea sa a văzut pe aceștia salvați din necazurile lor. El i-a văzut adunați ca o societate; prea târziu să fie ceea ce ar fi putut să fie sau să facă ce ar fi putut să facă pentru Iehova, dar cu toate acestea, aduși înaintea Lui cu acceptare. Încă mai există o oportunitate pentru toți aceștia să intre în armonie cu adevărul și cu slujba lui Dumnezeu, înainte ca să vină sfârșitul final al timpului. Toți cei care se grăbesc din casa lor prezentă, din întunericul Babilonului și din robia credulității și care vin la slujba lui Dumnezeu în Sion, vor vedea că marele Olar va face din ei un vas de cinste pentru Sine. Și chiar dacă lor nu le este dat să șadă pe tron ca co-moștenitori cu Împăratul, ei Îl vor sluji zi și noapte în templul Lui.

Nimeni să nu-și piardă inima sau să nu se dezamăgească pentru că a avut în interiorul său lut tare, care a împiedicat pe Olar să-l facă un vas pentru o slujbă pe care a vrut Olarul să-l facă. Dacă există pocăință de faptele moarte și o dorință de a sluji pe Dumnezeu, o dorință de a fi pus pe roată, Dumnezeu este minunat de bun și există nădejde pentru un om ca acesta, pentru ca ceea ce pare un vas stricat în întregime să fie refăcut pentru slujba Lui.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 August 1928

Nr. 16

ANTICRISTUL

„Cine este mincinosul dacă nu cel care neagă că Isus este Christosul? Acela este anticristul, cel care îl neagă pe Tatăl și pe Fiul.” – 1 Ioan 2:22.

Scriind bisericii lui Dumnezeu, apostolul Ioan a afirmat că manifestarea anticristului va fi o dovadă că a venit „vremea din urmă”. Răspunzând la întrebarea ucenicilor Săi cu privire la ceea ce va indica sfârșitul lumii și, prin urmare, „zilele din urmă”, Isus a spus: „Căci se vor scula cristoși falși și profeți falși și vor face semne mari și minuni, ca, dacă ar fi posibil, să-i înșele și pe cei aleși”. (Matei 24:24). Nu a existat niciodată, în timpul perioadei creștinismului, atât de multă înșelăciune așa cum este acum.

2. „Cristos” înseamnă „unsul” lui Dumnezeu. Isus Cristos este Răscumpărătorul omului prin sângele Său. El este mai mult decât atât. El este Responsabilul lui Dumnezeu pentru a îndeplini planurile lui Iehova. El este marele Împărat pe care Iehova l-a pus pe tronul Său sfânt, în Sion. El este Capul organizației principale a lui Dumnezeu, organizație prin care Iehova va binecuvânta toate familiile și națiunile pământului.

3. „Anticrist” este ceea ce este împotriva lui Cristos. Este o organizație în opoziție cu Cristos. Scripturile afirmă clar că anticristul este un mincinos și un înșelător. (2 Ioan 7). Tatăl minciunilor, marele înșelător și adversarul răutăcios al lui Cristos, este Satan Diavolul. (Ioan 8:44; Apoc.12:9; 13:14; 20:2, 3). Satan a construit o organizație puternică, atât vizibilă, cât și invizibilă, cu și prin care el a înșelat oamenii și i-a ținut în supunere.

4. Cristos este un Preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec. (Psalmul 110:4). Preot, așa cum este folosit aici, înseamnă Responsabil al lui Dumnezeu care va îndeplini pentru totdeauna planurile lui Dumnezeu. Dar Cristos, „unsul” lui Dumnezeu, se referă în mod special la El ca Împărat sau Conducător al lumii. A unge înseamnă a îmbrăca cu autoritate. (Isaia 61:1, 2). David a fost uns să fie împărat peste Israel. (1 Samuel 16:13; 2 Samuel 5:3). David a fost un tip al lui Cristos Isus, pe care Dumnezeu l-a uns să fie Împărat peste lume. (F.A. 4:27; 10:38; Evrei 1:9). Răspunzând la întrebarea lui Pilat, Isus a spus: „Tu spui că sunt împărat. Pentru aceasta m-am născut, și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37). Prin urmare, dovada este concludentă că numele „Cristos” are o referire mai specială la conducere. Când sosește timpul ca Iehova să trimită pe Fiul Său preaiubit ca să domnească ca Împărat, El spune: „Da Eu L-am pus (uns, margin) pe împăratul Meu pe muntele Meu cel sfânt Sion”. (Psalmul 2:6). În acel moment Iehova a poruncit tuturor conducătorilor pământului să fie supuși Împăratului Său.

5. Din moment ce ungerea se referă la Cristos ca Împărat, „anticrist” trebuie să se refere în mod specific la acea organizație care este opusă împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Ea trebuie să includă toate fapăturile care sunt membri activi sau susținători ai acelei organizații. Pentru a ajunge la concluzia cu privire la cine este Cristosul și cine este anticristul, este necesar doar să verificăm cine este pentru împărăția lui Cristos și cine este împotriva împărăției lui Cristos. Isus a

spus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește”. (Matei 12:30). Prin autoritatea acestor cuvinte toți cei care nu sunt în mod afirmativ pentru Cristos și împărăția Lui sunt împotriva Lui și împotriva acelei împărății, sprijinind fie direct, fie indirect, organizația dușmanului. Cei care slujesc și sprijină organizația lui Satan vor fi, prin urmare, ai lui anticrist.

Amăgitor

6. Din moment ce Scripturile spun clar că anticristul este un înșelător, rezultă că agenții activi ai lui anticrist practică o fraudă asupra oamenilor, care are ca rezultat înșelăciunea. Unul care învață și practică adevărul nu ar putea să înșele, pentru că el nu induce pe niciunul în eroare. Cei care înșeală trebuie să învețe și să practice ceea ce nu este adevărat și fac acest lucru în mod subtil și fraudulos. A înșela înseamnă a induce în eroare prin practica ipocriziei.

7. Un exemplu puternic al acestui lucru se găsește în Farisei, care erau membrii clerului când Isus era pe pământ. Ei se apropiau de Dumnezeu cu buzele, dar inimile lor erau departe de El. Ei practicau înșelăciunea, și din acest motiv Isus le-a spus că ei erau susținătorii și copiii Diavolului. (Ioan 8:42-44). El i-a denunțat ca ipocriți, fiindcă ei susțineau una și făceau alta. Cuvintele Lui sunt clare și categorice: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitori orbi, care strecurați țințarul și înghițiți cămila! Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru Sunt pline de răpire și de necumpătate. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată. Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi Sunteți ca mormintele văruite, cari, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru Sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru Sunteți plini de fățarnicie și de fărâdelege.” (Matei 23:23-28).

8. Pavel, martorul inspirat al lui Iehova, a scris cu privire la „zilele din urmă” și menționează în mod specific că în acea vreme va exista o societate de oameni care sunt mari înșelători, pretinzând că-l reprezintă pe Dumnezeu, dar ,de fapt, îl reprezintă pe dușmanul Satan. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțămitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.” (2 Timotei 3:1-5).

9. În mod necesar rezultă că oamenii cuprinși în descrierea apostolului dată aici formează o parte a anticristului. Dacă există societăți de oameni sau organizații care pretind că-l reprezintă pe Dumnezeu și totuși al căror curs de acțiune este exact contrar Cuvântului lui Dumnezeu și împărăției neprihănirii Lui, atunci există doar o singură concluzie care trebuie trasă și aceea este că aceste societăți sau organizații de oameni sunt o parte a anticristului. Dacă ei pretind că-l reprezintă pe Domnul și totuși nu spun oamenilor adevărul, iar cursul lor de acțiune este împotriva lui Dumnezeu, a lui Cristos și a împărăției Lui, atunci ei sunt înșelători. Dacă ei au o formă de evlavie și totuși neagă puterea Lui, atunci ei sunt în mod clar cuprinși în definiția scripturală a anticristului, și Cuvântul Domnului spune: „De aceștia îndepărtează-te”.

10. Pentru ca oamenii să poată urma într-un mod inteligent sfatul apostolului, ei trebuie să cunoască faptele. Singurul scop al acestei publicații este de a arăta faptele în beneficiul celor care doresc să cunoască adevărul. Trebuie înțeles în mod clar că ceea ce se spune aici nu este cu scopul de a provoca controverse sau a sprijini indivizi sau a defăima sau disprețui. Dacă Diavolul are o organizație mare care înșeală oamenii, atunci oamenii trebuie să aibă oportunitatea să

cunoască adevărul pentru propria lor protecție. Toți oamenii sinceri, fie ei conducători sau conduși, ar trebui să dorească adevărul.

MEMBRII CLERULUI

11. Oare cui slujesc membrii clerului din prezent, ca clasă, lui Iehova Dumnezeu și Cristosului Său sau Diavolului? Ei nu pot fi slujitori la amândoi. „Nu știți căci cui vă dați ca slujitori să ascultați de el, sunteți slujitorii celui de care ascultați; fie ai păcatului pentru moarte, fie ai ascultării pentru neprihănire?” (Romani 6:16). „Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la masa Domnului și la masa demonilor.” (1 Corinteni 10:21).

12. Cum poate fi verificat răspunsul corect la această întrebare? Isus a anunțat regula: „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” (Matei 7:20-23). Isus a spus din nou: „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite.” (Matei 21:43).

13. Cuvintele lui Isus dovedesc că deși mulți pretind că sunt urmași ai lui Cristos, dacă ei nu fac roadele împărăției Lui, ei sunt împotriva împărăției Lui și sunt, prin urmare, ai lui anticrist. Pentru a aduce roadele împărăției omul trebuie să creadă și să învețe că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat; că Cristos Isus este Fiul Său și că sângele Său vărsat aduce prețul de răscumpărare pentru salvarea omului din păcat și moarte; că Cristos i-a învățat pe urmașii Săi să se țină separați de lume și să se roage pentru venirea împărăției lui Dumnezeu și pentru facerea voii Lui pe pământ ca și în cer; că Cristos a promis că va veni din nou și își va întemeia împărăția; și că până la acea vreme toți urmașii Săi adevărați vor fi devotați cu totul lui Dumnezeu și lui Cristos. Cei care fac roadele sunt alcătuiți dintr-un popor pe care Dumnezeu l-a scos pentru numele Său și care reprezintă cu credincioșie numele Său până la venirea împărăției. (F.A. 15:14-17).

Judecați singuri

14. Faptele, așa cum există și cum sunt binecunoscute tuturor, le vom prezenta acum aici. Scripturile sunt citate în privința acestor fapte. Scripturile constituie regula sau legea prin care se poate ajunge la o concluzie corectă. Având faptele și legea, fiecare care citește să stabilească pentru el însuși dacă organizațiile cunoscute ca sisteme ale bisericii, în special clerul și șefii turmelor lor, sunt parte a organizației lui Dumnezeu sau sunt parte a organizației Diavolului. Dacă se stabilește din fapte și din lege că ele slujesc lui Satan și sunt parte a organizației Lui, atunci ele sunt o parte a lui anticrist. Dacă se ajunge la această concluzie, atunci devine privilegiul și datoria fiecăruia care iubește neprihănirea să părăsească și să se îndepărteze de învățătorii falși și să caute adevărul în Cuvântul lui Iehova Dumnezeu. A sosit timpul când oamenii trebuie să adopte o poziție, fie de partea lui Iehova Dumnezeu, fie de partea Diavolului și din acest motiv ei trebuie aduși în contact cu adevărul. Pentru a ajuta oamenii să ajungă la această concluzie vom prezenta faptele următoare.

Tăgăduirea sângelui lui Cristos

15. Există două clase generale de clerici, una care se numesc „moderniști” și cealaltă care se numesc „fundamentațiști”. Să presupunem că ambele sunt cinstite. Atunci trebuie să existe o

oarecare influență sinistră care îi face să difere din punct de vedere material; și acest lucru ridică întrebarea: Cui slujesc ei? Poziția „moderniștilor” este prezentată pe scurt astfel: Că Iehova Dumnezeu nu a creat omul, ci că omul este rezultatul procesului evoluției; că raportul Bibliei despre facerea omului și căderea lui din cauza păcatului nu este adevărat și nu trebuie luat în considerare; că omul nu are nevoie și nu a avut niciodată nevoie de un Răscumpărător și ,prin urmare, sângele vărsat al lui Isus Cristos pe Calvar nu are nici o valoare adevărată pentru rasa umană. Ei contestă, așadar, Cuvântul lui Dumnezeu.

16. Mai jos sunt date declarațiile câtorva membrii ai clerului cu privire la chestiunea evoluției și care sunt în opoziție cu declarația Bibliei despre crearea omului. Facem acest lucru pentru ca oamenii să fie ajutați să stabilească pe cine reprezintă „moderniștii”.

17. Charles Darwin a fost unul din principalii susținători ai evoluției. El a negat declarația Bibliei despre crearea omului de către Dumnezeu și a avansat teoria că omul a evoluat de la o ordine foarte mică de animal.

18. Dr. S. Pakes Cadman, conducătorul Federației Bisericilor din America, scriind cu privire la influența darwinismului (A se vedea capitolul XIV, *Evoluție sau Creștinism*) spune:

„Darwin a fost primul care a primit și a transmis o lumină care, fără el, ar fi fost întârziată pentru un termen nedefinit...Prin urmare, este meritul lui Darwin pentru inocularea în generația lui și după multe generații a concepției maiestuoase a unei continuități neîntrerupte și irezistibile a vieții; o viață cu calități inerente care își păstrează continuitatea sa, o viață care nu se întoarce niciodată și care purcede întotdeauna de la inferior la superior...Profunzimea reflecției, în cele din urmă, l-a despărțit de odgoanele tradițiilor Biblice și științifice....Explicația darwiniană îmi apare ca cea mai importantă pe care am cunoscut-o vreodată în ceea ce privește atributele Minții Prezidente...Dacă Biserica s-ar fi grăbit să profite de situație, descoperirea darwinismului ar fi fost spre binele ei”.

19. Reverendul Harry Emerson Fosdick (capitolul XVI, aceeași carte) spune:

„Învățătorii noștri cei mai importanți, dar și cei mai săraci, cei care sunt profund religioși, precum și cei care sunt religioși într-un sens disprețuitor, cred în evoluție...Într-un mod pozitiv ideea unui Dumnezeu universal, care este Dumnezeul evoluției, este infinit mai mare decât făcătorul ocazional de minuni care este Dumnezeul unei teologii vechi”.

20. Episcopul de Birmingham, Anglia, de la amvonul său a spus:

„Afirmația lui Darwin că omul a apărut din maimuță a rezistat testului pentru mai bine de cincizeci de ani de examinare critică....Cunoștința avansată și cercetarea atentă nu au făcut decât să confirme adevărul ei. Drept rezultat, povestea despre crearea lui Adam și Eva, despre inocența lor primară și căderea lor, au devenit pur și simplu folclor. Victoriile lui Darwin au distrus întreaga schemă teologică”.

21. În acest context par adecvate cuvintele Dr. A. Wakefield Slaten:

„Am fost educat în școli teologice. Nu prea îmi vine să cred că este posibil ca un preot sau predicator să treacă prin specializarea oferită lui și să iasă un om cinstit”.

22. Rev. Chauncey J. Hawkins, pastor al Primei Biserici Congregaționale din San Francisco, este citat de presă după cum urmează:

„Acceptarea curajoasă a teoriei științifice că omul a fost la început un animal mai mic și a evoluat la această stare din prezent a fost soluția problemelor cu care se confruntă biserica modernă, soluție oferită de pastor, care a declarat că religia organizată nu-și va recăpăta niciodată statutul de „factor vital în viața omenirii” dacă nu renunță la credința în povestea originii omului, cuprinsă în cartea Genezei. Biserica este nesigură în mijlocul unei lumi tragice”.

23. Rev. Dr. John Haynes Holmes, din New York, așa cum a fost relatat de presa publică, spune:

„S-au întâmplat multe lucruri în ultimii 2000 de ani. Psihologia Sf. Pavel s-a terminat. Omul modern stă la picioarele omului de știință, a astronomului, sociologului și biologului. Omul

modern citește biologia, nu teologia. Omul modern refuză să creadă că există ceva sacru...O religie nouă va ieși din ceața cu care se confruntă Iudaismul și Creștinismul contemporan. Această religie nouă va recunoaște fiecare religie specială ca un lucru divin și sfânt. Ea nu va avea nici un dumnezeu și nici o credință.”

24. Ziarul *New York Times* relatează despre Decanul Shailer Matthews de la Universitatea Divinity School din Chicago ,după cum urmează

„Putem fi noi oare creștini și totuși să ne folosim inteligența sau trebuie să sacrificăm inteligența de dragul credinței noastre? Creștinismul nu trebuie să fie restricționat de Biblie”.

s 25. Statul Tennessee a promulgat o lege care interzice predarea în oricare din universități, școli normale sau publice, a vreunei teorii care neagă povestea creării divine a omului ,așa cum este relatată în Biblie și care învață în schimb că omul a provenit dintr-un animal mai mic, considerând astfel o infracțiune să predai teoria evoluției. Profesorul Scopes a fost acuzat și dat în judecată pentru predarea evoluției. Hon. Wm. J. Bryan a făcut o apărare curajoasă în favoarea Bibliei. Instanța de judecată și-a deschis sesiunile cu rugăciunea unui „fundamentalist”. Acest lucru nu a fost pe placul „moderniștilor”. Predicatorii moderniști care au fost prezenți acolo au înaintat următoarea petiție curții:

„Vă rugăm să luați în considerare că printre persoanele care au relație foarte apropiată cu și care participă activ în acest proces al lui John T. Scopes sunt mulți pentru care rugăciunile fundamentalistilor nu sunt înălțătoare din punct de vedere spiritual și uneori ofensatoare; întrucât prin propriile voastre măsuri toți oamenii prezenți în sală sunt obligați să participe la rugăciuni prin ridicare în picioare, ni se pare drept și corect ca să auzim uneori o rugăciune care nu necesită nici o atenție mentală din partea noastră, în care să participăm cu conștiinciozitate”. (semnat) Rev. C. F. Potter, slujitor în Biserica Unitariană din Vest, N. Y. ; Rabbi Jerome Mark, Temple Beth-E1, Knoxville, Tenn.; Rev. F. W. Hagan, Prima Biserică Congregațională, Huntington, W. Va.; Rev. D. M. Welch, slujitor Biserica Unitariană Knoxville.

26. Dr. McAfee, înainte de conferința președinților a cincizeci și șapte de universități și colegii presbiteriene, este relatat de presă că a făcut următoarea afirmație:

„Dumnezeul evoluției este un factor mult mai puternic în viață decât dumnezeul Bibliei”.

27. Universitatea de Nord-Vest a trimis chestionare la slujitorii ai bisericii pentru a obține părerea lor cu privire la doctrinele modernismului și fundamentalismului. Următorul pasaj este dintr-un editorial din *Georgianul Atlantei* din 17 Mai 1928:

„Din cei 436 care au răspuns, 47% și-au exprimat convingerea că Dumnezeu a făcut lumea așa cum declară cartea Genezei; dar 61 % au spus că ideea evoluției este potrivită cu credința în Dumnezeu. Doar 80 % îl declară pe Dumnezeu atotputernic și doar 68 % cred că Dumnezeu își arată atotputernicia prin minuni. În acest sens aproape o treime din slujitorii care au răspuns sunt de acord, în aparență” cu acel (vechi) „infidel” celebru, colonelul Ingersol, a cărui infidelitate a constat în afirmarea faptului că „miraculosul este fals”.

28. În totală contradicție a declarațiilor membrilor distinși ai clerului modern, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, și i-a suflat în nări suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu”. (Geneza 2:7).

29. Toate lucrările lui Iehova sunt perfecte. (Deuteronom 32:4) „Aceasta este cartea generațiilor lui Adam. În ziua în care Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu; i-a creat de parte bărbătească și de parte femeiască; și i-a binecuvântat, și le-a dat numele Adam, în ziua în care au fost creați”. (Geneza 5:1, 2).

30. Omul a încălcat legea lui Dumnezeu, a fost condamnat la moarte și expulzat din Eden. (Geneza 2:17; 3:15-24). „De aceea, așa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și moartea prin păcat, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuțit”. (Romani 5:12). Dumnezeu a promis să răscumpere pe om din moarte. (Osea 13:14). Isus a venit pe pământ, și a devenit Răscumpărătorul omului. (Matei 20:28; Ioan 10:10). Mijlocul de salvare

este prin credința în sângele lui Isus. (Ioan 3:16; Fapte 4:12; 1 Timotei 2:3-6). Promisiunea este că omul va primi binecuvântările vieții și restaurării la a doua venire a Domnului Isus Cristos și a împărăției Lui. (2 Timotei 4:1)

31. Comparând declarațiile de mai sus ale clerului modernist cu afirmațiile anterioare stabilite clar în Cuvântul lui Dumnezeu, să se stabilească răspunsul la întrebarea: Pe cine reprezintă sau slujesc acești slujitori, pe Dumnezeu sau pe Diavolul? În acest context luați în considerare și următoarele cuvinte citate din Scripturi:

32. „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești”. (Coloseni 2:18)

33. „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roșu în însuși cugetul lor.” (1 Timotei 4:1, 2).

34. „Să știi că în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi...trădători, încapățânați, umflați de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie, dar negându-i puterea; de aceștia depărtează-te”. (2 Timotei 3:1, 2, 4, 5).

35. Apostolul a avertizat despre acest lucru și că oamenii vor apărea ca reprezintă neprihănirea, dar în același timp reprezintă și pe Diavolul. „Căci știu aceasta, că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor cruța turma”. (Fapte 20:29). „Și nu este de mirare, fiindcă și Satan se preface într-un înger de lumină. Deci nu este mare lucru dacă și slujitorii săi se prefac în slujitori ai neprihănirii, al căror sfârșit va fi potrivit lucrărilor lor”. (2 Corinteni 11:14, 15).

36. Sunt mulți șefi în sistemele bisericii cărora le place să aibă astfel de învățători, deoarece ei ascund de ei propria lor responsabilitate. Apostolul a avertizat cu privire la acest lucru când a scris: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. (evoluția este o fabulă)” (2 Timotei 4:3, 4).

37. Dumnezeu a știut dinainte și a prezis prin scriitorii Săi inspirați că în zilele din urmă aceste „erezii condamnabile” vor fi aduse pentru a distruge credința în El și în Cuvântul Lui; de aceea a fost scris: „În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.” (2 Petru 2:1, 2).

38. Dacă Dumnezeu nu a creat omul perfect, atunci, desigur, omul nu a căzut. Dacă omul nu a căzut el nu are nevoie de un Răscumpărător și astfel sângele lui Isus nu folosește la nimic. Este concludent că teoria moderniştilor, care neagă raportul Scriptural al creației, este o respingere completă a sângelui lui Cristos, care este singurul mijloc de salvare pentru omenire. Din moment ce Satan este șeful mincinoșilor și al înșelătorilor și organizația lui este anticristul, trebuie să fie clar tuturor că cei care se opun lui Cristos și neagă împărăția Lui pentru binecuvântarea omenirii sunt ai lui anticrist și, prin urmare, oamenii nu trebuie să se încreadă în ei ca învățători ai lor.

Fundamentaștii

39. Fundamentaștii pretind că cred în Iehova Dumnezeu și că Biblia este Cuvântul adevărului, și că Isus este Salvatorul lumii. Ei susțin că Dumnezeu a creat omul și că omul a căzut datorită păcatului și a fost condamnat la moarte, dar că numai trupul moare și că sufletul omului este nemuritor și nu poate muri; că de aceea, toți oamenii răi trebuie să petreacă eternitatea într-un

chin fără sfârșit și toți cei buni trebuie să fie luați în cer. Susținerile sau învățăturile lor sunt contradictorii și inconsecvente, arătând că ei se înșeală și nu-L reprezintă pe Dumnezeu. Dacă omul ar avea un suflet nemuritor, nu ar putea să moară niciodată; prin urmare, el nu ar putea fi răscumpărat prin jertfa lui Isus Cristos. Dacă cei răi merg în chinul veșnic, atunci răscumpărarea și eliberarea și restituirea ar fi imposibilă. Dacă omul ar fi *veșnic* în chin, el nu ar putea fi scos afară niciodată. Este evident că fundamentalistii au fost înșelați de aceste învățături și că învățăturile lor nu sunt adevărate și consecvente.

40. Mai mult, membrii clerului fundamentalist învață doctrina trinității, care presupune că există trei Dumnezei în unul, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, toți egali. Dacă Isus a fost însuși Dumnezeu, atunci moartea Sa nu ar putea fi un substitut pentru om; prin urmare, El nu ar putea fi răscumpărătorul omului.

41. Scripturile învață clar că există un singur Dumnezeu și un singur Fiu, Cristos Isus, și că Isus a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii și făcut om pentru ca să guste moartea pentru fiecare om. (1 Timotei 2:3-6; Evrei 2:9). Cuvântul lui Dumnezeu afirmă clar că va fi întemeiată o împărăție a neprihănirii printre oameni, cu Cristos ca Împărat, și că sub El toți cei supuși ai rasei umane vor fi readuși la perfecțiune umană. (Fapte 3:19-24).

42. Fie că fundamentalistii vor fi sinceri sau nesinceri, nu este necesar să ajungem la concluzia cu privire la faptul pe cine îi reprezintă ei. Dacă ei ar fi reprezentanții lui Dumnezeu, atunci învățătura lor ar fi în armonie cu Cuvântul Său și ar fi consecventă. Dar dacă ceea ce învață ei este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, atunci ei ori greșesc într-un mod intenționat, ori sunt înșelați. Să presupunem că sunt sinceri și apoi să stabilim cum au ajuns la această concluzie greșită. Satan a fost acela care a introdus învățătura nemuririi sufletului când a spus Evei: „În mod sigur nu veți muri”. Acea afirmație a fost o minciună, pentru că Isus a spus așa; și acea minciună a dus la moartea omului și la tot necazul care a venit peste omenire din cauza suferinței și a morții. (Ioan 8:44; Romani 5:12).

43. Scripturile declară clar: „sufletul care păcătuiește va muri”. (Ezechiel 18:4). Aceasta dovedește că sufletul este muritor și supus morții și, când este mort, chinul veșnic ar fi o imposibilitate. Chinul veșnic este total incompatibil cu un Dumnezeu drept și iubitor. Mulți oameni sinceri au fost îndepărtați de la Dumnezeu din cauza acestei învățături false și Satan este cel care este responsabil pentru aceasta. „Nemurirea propriu-zisă a sufletelor” și „chinul veșnic” aruncă ocară asupra numelui lui Dumnezeu. Aceasta a fost dintotdeauna politica lui Satan, pentru a-i determina pe oameni să-L urască pe Dumnezeu și să se îndepărteze de El. Dacă un om învață doctrinele lui Satan, atunci acel om este slujitorul Diavolului, fie că știe acest lucru, fie că nu-l știe. Dacă învață o eroare conștient sau inconștient, el lucrează pentru acela care-l defaimă pe Iehova. Învățăturile nemuririi înăscute și a chinului veșnic și doctrina trinității au fost toate inițiate și promovate de Satan cu scopul de a orbi oamenii cu privire la adevăr și de a-i îndepărta de Dumnezeul drept și adevărat și de mijlocul Lui de salvare prin Cristos Isus. În acest sens, apostolul spune: „Dar dacă evanghelia noastră este ascunsă, ea este ascunsă printre cei ce pier (*V. R., margin*) cărora dumnezeul acestei lumi a orbit mințile celor care nu cred, ca nu cumva lumina evangheliei glorioase a lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu, să strălucească pentru ei.” (2 Corinteni 4:3, 4).

44. Nici moderniștii, nici fundamentalistii nu învață că nădejdea omenirii stă în faptul că Dumnezeu va întemeia o împărăție neprihănită pe pământ și va oferi o oportunitate deplină pentru om ca să fie ascultător de Domnul și să fie restaurat. De fapt întreaga lor învățătură este împotriva domniei lui Cristos peste un guvern neprihănit, în calitate de Conducător invizibil al omului. În mod neapărat atunci, ei trebuie să fie puși în clasa anticristului sau a anti-împărăției. Acest lucru este spus cu toată indulgența. Omul a fost victima unei mari înșelăciuni, lucrarea Diavolului. Se poate pune atunci întrebarea, Cum să se aștepte omul să fie cândva mai bine?

45. Apostolul a subliniat faptul că o lumină mai mare va veni la sfârșitul lumii. (1 Corinteni 10:11). Prin urmare, a sosit timpul când oamenii trebuie să înceapă să cunoască adevărul. Este accentuat din nou faptul că aceste afirmații sunt făcute aici, nu cu scopul de a ridiculiza oamenii, ci pentru a atrage atenția omenirii că marele dușman al omului este Satan Diavolul.

CREȘTINĂTATE

46. Cuvântul *Creștinătate* este un nume impropriu. El este definit de lexicografi și înțeles în general, ca fiind acele guverne ale pământului care sunt creștine și care sunt urmașe ale lui Cristos. Cuvântul este folosit ca sinonim cu „împărăția lui Cristos”. Membrii clerului au făcut oamenii să creadă că multe din națiunile de frunte ale pământului constituie împărăția lui Cristos și, de aceea, ei le numesc pe acestea Creștinătate. Aceasta este o înșelăciune clară a vrăjmașului, Diavolul. Când a fost pe pământ Cristos Isus a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Împărăția Mea este viitoare”. El i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage lui Dumnezeu: „Să vină împărăția Ta. Să se facă voia Ta pe pământ, așa cum se face în cer”. (Ioan 18:36; Matei 6:10). El a spus ucenicilor Săi că se va întoarce și va întemeia împărăția Sa.

47. Scripturile învață clar că împărăția sau guvernul lui Dumnezeu va fi întemeiat la a doua venire a Domnului. Când Cristos va prelua controlul deplin al treburilor pământului Satan trebuie să fie izgonit cu totul, iar guvernul pământului va fi atunci neprihănit. Împărăția lui Cristos nu ar putea să fie un guvern corupt.

48. Este bine cunoscut faptul că există o mare corupție și dezordine în fiecare națiune a pământului; și în special acest lucru este adevărat în acele națiuni numite Creștinătate. Isus Cristos a poruncit ca cei din împărăția Lui să nuucidă. (Matei 5:21, 22). Mai este scris că nici un ucigaș nu va face parte din împărăția lui Dumnezeu. (Galateni 5:21; 1 Ioan 3:15). În Războiul Mondial, începând din 1914, au participat în principal națiunile numite creștine. Clericii din toate aceste națiuni au îndemnat oamenii săucidă. În mod sigur că făcând acest lucru ei nu erau slujitorii lui Cristos, ci trebuie clasificați ca slujitori ai Diavolului, care a comis prima crimă. (Ioan 8:44).

49. Lloyd George, într-un discurs rostit la Londra, în 25 Iunie 1928, înaintea Bisericii Galeze, a spus cu privire la responsabilitatea clerului în legătură cu Războiul:

„Priviți la Europa de astăzi. După lecția teribilă pe care am avut-o, sunt mai mulți tineri în vigoarea și prima parte a vieții care sunt învățați și antrenați să seucidă unii pe alții decât ca atunci când au fost puse temeliiile pământului. Ca slujitor, când a început războiul, spun că dacă toate bisericile din Creștinătate ar fi spus: Opriți-vă! Această crimă nu trebuie să înceapă! niciun monarh nu ar fi îndrăznit să arunce lumea în război.

50. Clericii au fost susținătorii Războiului Mondial și i-au îndemnat pe tineri în tranșee; și făcând acest lucru pe cine oare au reprezentat ei?

51. Când Războiul Mondial era în toi, în multe din țările implicate în război au locuit câțiva urmași adevărați ai lui Cristos Isus care au crezut în mod literal porunca Lui, „Să nuucidă”. Preferând să asculte de Domnul mai degrabă decât de oameni și, prin urmare, abținându-se de la uciderea semenilor lor, acești profani creștini au refuzat să poarte arme și săucidă. Ei au fost persecutați pentru aceasta, ostracizați, mulți din ei întemnițați, în timp ce alții au fost bătuți cu cruzime și uciși. Oamenii care au condus persecuția împotriva acestor creștini au fost clericii. Numărul 27 al revistei *Epoca de Aur*, publicată de I.B.S.A., Brooklyn, N. Y., stabilește dovezi detaliate a părții că mulți din membrii clerului au participat la acea persecuție. În mod sigur Domnul nu va persecuta pe nimeni care l-a reprezentat pe El pentru că acela a respectat porunca Lui. Pe cine, atunci, au reprezentat clericii în persecuție, pe Dumnezeu sau pe Diavolul?

52. Biblia descrie marile puteri mondiale, de la Babilon până în prezent, și le menționează pe toate sub simbolul „fiarelor sălbatice” datorită cruzimii acelor guverne. (Daniel 2:37-43;

Revelația 17:13). Toate acele guverne au fost sub conducerea invizibilă a celui rău. „Noi (urmașii lui Cristos) știm că suntem din Dumnezeu, și că lumea întreagă zace în cel rău”. (1 Ioan 5:19, V.R.). Membrii clerului au participat în politicile tuturor guvernelor pământului și aceasta, în special, în ultimii o mie cinci sute de ani.

53. Liga Națiunilor este un pact format și la care au aderat multe națiuni care pretind a fi creștine, dar al căror conducător invizibil este de fapt Satan Diavolul. Confederația sau Liga Națiunilor este prezisă clar în Scripturi. (Isaia 8:9, 10). Acea organizație este desemnată ca „fiara” care este împotriva lui Cristos și care face război împotriva lui Cristos și a celor care sunt cu El. Prin urmare, în mod clar, Liga Națiunilor este instrumentul lui Satan și este din anticrist și împotriva împărăției lui Cristos. Apoc.17:13-15). Liga Națiunilor este produsul Diavolului, organizată de el cu scopul de a ține oamenii sub controlul său. Mulți oameni sinceri au fost înșelați și păcăliți să sprijine Liga Națiunilor. Ei nu trebuie blamați. Vina trebuie pusă acolo unde aparține, asupra dușmanului omului, Satan Diavolul. Satan a orbit mulți clerici și i-a făcut să sprijine Liga Națiunilor. Următoarea a fost o rezoluție adoptată de Consiliul Federal al Bisericilor la momentul organizării Ligii Națiunilor:

„A sosit timpul să organizăm lumea pentru adevăr, dreptate, justiție, și umanitate. În acest scop, ca și creștini, îndemnăm constituirea unei Ligi a Națiunilor Libere la viitoarea Conferință de Pace. O astfel de ligă nu este doar o pace oportună; ea este mai degrabă expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Liga Națiunilor este înrădăcinată în evanghelie. Ca și evanghelia, obiectivul ei este „pacea pe pământ, bunăvoința printre oameni”. Ca și evanghelia, apelul ei este universal.

Morții eroici vor fi murit în zadar dacă din această victorie nu va veni un cer nou și un pământ nou, în care locuiește neprihănirea. (2 Petru 3:13).

Biserica (nominală) poate da un spirit al bunăvoinței, fără de care nici o Ligă a Națiunilor nu poate rezista”.

54. Prin declararea acestui produs al Diavolului ca fiind expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, în mod sigur cei care au adoptat această rezoluție au reprezentat pe Diavolul și nu pe Domnul Dumnezeu; fie conștient, fie din neștiință, aceasta nu schimbă faptul: „Sunteți slujitorii celui căruia-i slujiți”.

55. Sunt Iehova Dumnezeu și Cristosul Său pentru partidul republican sau pentru partidul democrat? O clasă a clericilor susține că-l reprezintă pe Domnul și se aliază cu republicanii; alții se aliază cu democrații; și toți se roagă pentru succesul partidelor lor. Clericii care sprijină oricare partid iau parte, prin urmare, în politicile lumii care constituie o parte a organizației lui Satan. Acest lucru fiind adevărat, membrii clerului sunt aliați cu anticristul, pentru că ei sunt împotriva împărăției lui Cristos.

56. La o reuniune a slujitorilor Federației Bisericii, ținută în Chicago, în 27 Februarie 1928, a fost adoptată următoarea rezoluție de către ei:

„Decisă: întrunirea slujitorilor Federației Bisericii din Chicago face apel pe această cale la toți din poporul nostru să se adune în locurile lor de închinare, Miercuri, 7 Martie, și să se roage Atotputernicului Dumnezeu pentru putere și viziune pentru a ne îndeplini responsabilitatea noastră ca cetățeni în sarcina selectării oamenilor pentru slujba publică la alegerile primare din 10 Aprilie.

57. Au fost oare acei slujitori în favoarea regatului lui Dumnezeu prin Cristos făcând apel la rugăciunea publică sau încercau ei să sprijine pe conducătorul invizibil, care este acum dumnezeul acestei lumi, Satan Diavolul? Dacă ar fi reprezentat cu adevărat pe Domnul, ei ar fi urmat învățătura lui Isus, și în loc de a se ruga să cunoască cum să aleagă oameni pentru slujbă, ei s-ar fi rugat cum i-a învățat Isus: „Să vină împărăția Ta. Să se facă voia Ta pe pământ, ca și în cer”.

58. În prima parte a anului 1928 Comisia Federală a Comerțului a audiat mărturia care expunea uniunea gigantică și crudă sau puterea, cunoscută ca Asociația Electrică Națională și Asociația Americană a Gazului. Dovezile au arătat în mod categoric că aceste asociații au apelat sistematic la mituirea oficialităților publice în detrimentul poporului. Ei au invadat colegiile și au subvenționat profesorii să predea împotriva interesului public și acum, la o audiere în Washington, în 26 Iunie 1928, dovezile dezvăluie că clerul este implicat în ajutarea acestei puteri. Ziarul New York American, într-un mesaj de la Washington cu data de mai sus, arată următoarele lucruri cu titluri îngroșate: „Clerul a ajutat puterea. Comisia Federală a Comerțului audiază mărturia care îi numește pe slujitori ca propagandiști. Earl W. Hodges din New York a spus Comisiei despre „slujitori”. Lucrau oare acei clerici pentru împărăția lui Cristos sau pentru împărăția Diavolului? Pe cine au reprezentat ei? Apostolul spune că ei reprezintă pe acela pe care-l slujesc, și ei slujeau unei părți a organizației Diavolului, care este anticrist.

AFACERE

59. Membrii clerului se unesc cu Marea Afacere și cu politica pentru a guverna lumea. Rev. Rahming, din Denver, a spus recent de la amvonul său: „Biserica încearcă să umanizeze capitalul și în același timp să creștinizeze forța de muncă”. Prin cursul lor de acțiune și prin cuvintele lor, membrii clerului se dovedesc a fi o parte a lumii și sunt prieteni ai lumii, iar lumea este organizația lui Satan, așa cum arată clar Scripturile. Aceasta dovedește că ei nu sunt pentru Cristos și împărăția Sa, și prin urmare, ei sunt o parte a anticristului. În acest sens remarcăți următoarele scripturi:

60. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.” (1 Ioan 2:15).

61. „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1:27).

62. „Preacurvarilor și preacurvelor, nu știți că prietenia lumii este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, oricine vrea să fie un prieten al lumii, este dușmanul lui Dumnezeu” (Iacov 4:4).

ÎMPĂRĂȚIA LUI CRISTOS

63. Cristos este Unsul lui Iehova ca Împărat sau Conducător al lumii. De aceea, se face referire la împărăție ca la împărăția lui Cristos, și împărăția lui Dumnezeu. Când Cristos, ca Împărat Uns al lui Dumnezeu, preia controlul deplin al tuturor lucrurilor de pe pământ, atunci nu va fi nici o parte a guvernului Său care să fie în mâinile năărăilor, ciubucarilor și a persoanelor care fac trafic de influență, care să jefuiască oamenii. Marea bătălie a Armagedonului, care stă în față, va duce la distrugerea completă a întregii organizații rele a lui Satan care asuprește acum omenirea.

64. După marele conflict al Armagedonului, Cristos va prelua conducerea tuturor treburilor pământului în calitate de Conducător invizibil al lui. Guvernul Lui va fi un guvern de pace și neprihănire. Observați unele din afirmațiile consolatoare ale Cuvântului lui Dumnezeu în această privință: „Guvernarea va fi pe umărul Lui; El va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Tată Veșnic, Prinț al Păcii. Guvernul Lui se va întinde și pacea nu va avea sfârșit.” (Isa. 9:6, 7; 11:4-9).

DUȘMANUL

65. Satan Diavolul este dușmanul oricărei neprihăniri. (Fapte 13:10). El este dușmanul care a semănat tulburare și discordie printre popoarele pământului. (Matei 13:39). El este dușmanul de moarte al lui Dumnezeu și al Cristosului Său. (Psalmul 69:9; Ioan 14:30). Satan este cel mai rău

dușman al omului, pentru că el a adus suferință și moarte asupra omenirii. El este dușmanul membrilor clerului, pentru că i-a învins pe mulți dintre ei. Fiecare organizație care este împotriva împărăției lui Cristos este a dușmanului sau a anticristului. Dumnezeu prin Cristos va distruge în împărăția Sa pe toți dușmanii până la moarte. (1 Corinteni 15:26). Prin Cristos El va distruge toate lucrările lui Satan și apoi îl va distruge pe Satan însuși. (1 Ioan 3:8; Evrei 2:14). Făcând acest lucru Cristos va curăța pământul și-l va face un loc potrivit pentru a trăi. (Isaia 2:2-4). Asuprirea va înceta și toți asupritorii vor fi nimicți. (Psalmul 72:4; Isaia 14:4). Faptul că guvernele pământului asupresc acum oamenii și pun poveri peste ei grele de purtat este o altă dovadă că Satan este marele asupritor și conducătorul invizibil al acestei lumi. El mai arată că membrii clerului care sprijină sistemele opresive actuale slujesc lui Satan, fie că fac acest lucru de bunăvoie, fie orbește.

66. Iehova este adevăratul Prieten și Binefăcător al omului. Cu mult timp în urmă El a promis că va binecuvânta toate familiile pământului la timpul stabilit de El și că aceste binecuvântări vor veni când Fiul Său uns, Cristos Isus, va prelua conducerea asupra lumii. (Geneza 12.3; Galateni 3:16, 27-29). Dumnezeu își ține întotdeauna promisiunile. (Isaia 55:11; 46:11). În Cuvântul Său Dumnezeu declară că oamenii trebuie să fie aduși la o cunoștință exactă a adevărului și că toți trebuie să ajungă să-L cunoască de la cel mai mic până la cel mai mare. (1 Timotei 2:3, 4; Ier. 31:34).

67. A sosit timpul acum ca oamenii să înceapă să învețe adevărul. Înainte de manifestarea mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Satan și a organizației Lui în marea bătălie a Armagedonului, care este aproape, El poruncește că trebuie depusă o mărturie față de popoarele și națiunile pământului pentru ca ele să aibă o oportunitate de a-L căuta și de a fi protejate în timpul aceluia conflict mare. (Matei 24:14; Țefania 2:2, 3). De aceea, este o datorie solemnă a fiecărui om și femei care iubește neprihănirea și care vrea să vadă pe aproapele său în avantaj, să spună vecinului său despre ceea ce înseamnă evenimentele din prezent. Oamenii trebuie să știe că Satan Diavolul a fost mult timp dumnezeul acestei lumi și că el este principalul lor dușman și asupritor. Ei trebuie să știe că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și marele Prieten și Binefăcător al oamenilor; și că Cristos Isus, Împăratul Său uns, va aduce oamenii, prin împărăția Sa, ceea ce ei doresc cu sinceritate. Dumnezeu l-a pus deja pe Împăratul Său pe tronul Său; și bătălia Armagedonului, spune El, trebuie să urmeze la scurt timp. (Psalmul 2:6-10).

68. Intrăm acum în „ziua Domnului” când numele Lui trebuie să fie înălțat. „Și în ziua aceea veți spune: Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, faceți cunoscut că numele Lui este înălțat”. (Isaia 12:4). De aceea, fiecare care iubește neprihănirea să „spună printre națiuni că Domnul domnește; lumea va fi întemeiată astfel că nu se va clătina; El va judeca popoarele cu dreptate”. (Psalmul 96:10).

69. Trebuie să fie clar tuturor celor care au analizat problema că tot ceea ce se opune împărăției lui Cristos și cunoștinței adevărului referitoare la ea (la împărăție) este din anticrist. Oamenii ar trebui să ia o poziție acum de partea lui Iehova și a Cristosului Său, și ar trebui să caute adevărul prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu pentru ca să cunoască calea dreaptă și să umble pe ea și să fie binecuvântați pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1. Ce spun apostolul Ioan și Domnul Isus că va dovedi că a venit „timpul din urmă” ?
2,3. Ce înseamnă „Cristos” și cui se aplică acest titlu? Ce semnifică „anticrist”, și cui se aplică?

4,5. Definiți cuvântul „uns”. La ce slujbă se referă el în special? La ce trebuie atunci să se refere „anticrist”, și pe cine include acea organizație?

6,7.Ce rol joacă anticristul? Cine în vremea lui Isus ne-a dat un exemplu frapant al acestei practici anticreștine?

8,9. Ce scrie Pavel cu privire la înșelători și la „zilele din urmă”? Societățile acestor persoane vor forma oare o parte a lui anticrist? Ce avertizează Scripturile cu privire la acest lucru?

10-13.Cu ce scop publică *Turnul de Veghere* fapte referitoare la adepții și susținătorii anticristului? Pot membrii clerului să slujească lui Dumnezeu și Cristosului Său, precum și lui Satana în același timp? Prin ce regulă putem verifica cui slujesc ei? Ce trebuie să facă omul pentru a aduce roadele împărăției lui Cristos? Dacă faptele dovedesc că membrii clerului și conducătorul turmei sunt parte a lui anticrist, ce curs ar trebui să adopte iubitorii neprihănității față de ei?

14-27.În care două clase generale se împarte clerul din ziua de azi? Ce poziție ia grupul modernist cu privire la originea omului? Citați declarații publicate și rapoarte pentru a dovedi poziția clericilor conducători față de raportul Bibliei despre crearea omului și atotputernicia lui Dumnezeu.

28-31.Relatați pe scurt raportul Scriptural al creării omului, al căderii, răscumpărării și al restaurării promise. Declarațiile publicate anterior ale Moderniștilor sunt în acord cu Biblia? Pe cine trebuie atunci să reprezinte ei?

32-38.A avertizat apostolul Pavel despre existența acestor condiții printre membrii clerului din zilele noastre? Citați cuvintele lui. Citați cuvintele apostolului Petru cu privire la același aspect. Este teoria Moderniștilor o respingere a singurului mijloc de salvare pentru om? Ar putea să fie aceștia învățători demni de încredere ai oamenilor?

39-41.Ce pretind clericii Fundamentalisti că cred, și sunt oare susținerile lor consecvent cu ei înșiși și cu Scripturile? Se armonizează învățătura lor despre trinitate cu învățătura răscumpărării?

42,43.Sinceritatea inimii schimbă oare faptul cu privire la cine cineva slujește? Cine este responsabil de la început pentru doctrinele nemuririi umane și ale chinului veșnic, și care a fost scopul urmărit prin introducerea și promulgarea lor?

44,45.Predică oare moderniștii sau fundamentalistii împărăția lui Dumnezeu ca singura nădejde pentru omenire? Cu ce îi deosebește acest fapt? Când urma să vină o lumină mai mare la oameni?

46-48.Cum este aplicat termenul *Creștinătate*? Este această aplicație în conformitate cu Scripturile? Există corupție și anarhie în guvernele Creștinătății? Ar putea ele atunci să constituie împărăția lui Cristos?

49-51.Citați pe Lloyd George cu privire la responsabilitățile clerului în legătură cu Războiul Mondial. În activitățile lor de război și în persecutarea creștinilor credincioși pe cine a reprezentat clerul?

52-54.Prin ce sunt simbolizate marile puteri mondiale în Biblie? S-a ținut clerul departe de politicile acestor guverne? Din ce este formată Liga Națiunilor? Al cui produs și instrument este ea? Ce acțiune a întreprins Consiliul Bisericilor la momentul organizării Ligii? Pe cine a reprezentat el (consiliul) în luarea acestei acțiuni?

55-57.Se roagă clerul pentru succesul partidelor politice lumești? Îi aliază/unește acest lucru cu anticrist? Pentru ce ar trebui să se roage un adevărat reprezentant al Domnului?

58-62.Ce dovezi avem noi că membrii clerului lucrează în interesul bogăției organizate sau a Marii Afaceri? Îi dovedește acest lucru că sunt o parte a anticristului? Citați scripturi în sprijinul acestei afirmații.

63,64.De ce este numit guvernul viitor al lui Dumnezeu atât împărăția lui Dumnezeu, cât și împărăția lui Cristos?

65,66. Pentru cine sau al cui dușman este Satan? Cine-l va distruge pe el și pe toți dușmanii, și prin ce mijloc? Cine este adevăratul prieten și binefăcător al omenirii? Ce a promis El cu mult timp în urmă și putem noi oare să ne bazăm pe promisiunile Lui?

67,68. Ce poruncește acum Iehova pentru ca oamenii să înceapă să învețe adevărul? Ce sarcină îi revine, prin urmare, fiecărui iubitor al neprihănirii? Subliniază Scripturile că această sarcină este obligatorie?

69. Având în vedere discuția de mai sus, ce concluzie trebuie să tragem cu privire la anticrist? Ce curs ar trebui să adopte, prin urmare, oamenii?

ZIUA JUDECĂȚII

Prin profeții Israelului Biblia a prezis o zi în care Dumnezeu va aduna națiunile pământului, va strânge împărățiile și apoi va vărsa peste ele indignarea Sa. Profetul Țefania, vorbind în numele lui Iehova, a spus: „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am Hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.” (Țefania 3:8). Ziua aceea este ziua judecății lui Dumnezeu asupra națiunilor. Fără îndoială că ziua aceea și judecata aceea sunt acum peste lume, adică neazul în care este aruncată ea.

Atunci când este amintit faptul că aceste națiuni sunt în principal acelea care, conform stilului Creștinătății, sau ale împărăției lui Cristos, ele au mărturisit numele lui Cristos, și prin urmare, au protestat să fie sub controlul voii lui Dumnezeu și al învățăturilor lui Isus, nu este dificil să vedem motivul pentru care Dumnezeu va vărsa peste ele indignarea Sa și va expune batjocura lor înaintea oamenilor. Numindu-se astfel sau recunoscând numele, ele au luat numele lui Dumnezeu în deșert; ele au făcut ca numele lui Dumnezeu să fie necinstit printre oameni. În relațiile lor unele cu altele, în loc de a acționa ca urmași ai lui Isus, ele au acționat ca fiarele sălbatice. Ele au luptat unele împotriva altora, nu în apărarea neprihănirii sau în numele popoarelor asuprite, ci pentru jaf și furt și pentru a-și lărgi împărățiile lor. Puterea a domnit; dreptatea a fost disprețuită.

Toți oamenii știu că niciuna din națiunile Creștinătății nu și-a bazat politicile sale, fie externe, fie interne, pe revelația lui Dumnezeu sau pe învățăturile lui Isus Cristos. În ochii oamenilor Marea Britanie a fost considerată a fi cea mai mare din națiunile creștine și chiar și ea s-a considerat așa; dar în ciuda acestei mărturisiri Marea Britanie nu a dat niciodată nici cea mai mică atenție Cuvântului lui Dumnezeu sau învățăturilor lui Isus atunci când guvernele ei au urmărit relațiile lor cu alte popoare. Pretenția acestor națiuni de a fi creștine este o batjocură în ochii lui Dumnezeu. Prin urmare, indignarea Lui este vărsată peste națiuni deoarece ele refuză să accepte faptele clare prin care El le vorbește.

În mod natural, națiunile care au dispărut din istorie nu au nici un loc în această judecată; ea poate cădea doar peste acelea care sunt în existență atunci când începe ziua lui Iehova; cu excepția faptului că, întrucât politicile națiunilor din prezent sunt de fapt rezultatul celor din trecut, condamnarea care cade peste națiunile din prezent este o judecată a națiunilor din trecut. Certurile națiunilor din prezent, care au provocat atragerea lumii în război și aproape în distrugere, sunt rezultatul politicilor de război și ale certurilor prostești ale trecutului.

Mai trebuie reținut că această judecată a națiunilor, care în mod neapărat afectează toate popoarele națiunilor, nu ia cu nici un chip locul acelei judecăți generale despre care a vorbit Isus când a spus: „Și tu, Capernaum, care ești înălțat până la cer, vei fi coborât în iad; căci dacă lucrările puternice care s-au făcut în tine ar fi fost făcute în Sodoma, ea ar fi rămas până în ziua de azi. De aceea, vă spun că va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei în ziua judecății, decât pentru tine.” (Matei 11:23, 24).

Este evident din aceste cuvinte ale lui Isus că există o zi a judecății care stă să vină, în care toate lucrurile legate de istoria umană vor fi aduse la lumină. Această judecată a fost dezvăluită mai întâi în zilele lui Enoh. Iuda spune: „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți.”. (Iuda 14, 15).

Omul înțelept, când a făcut rezumatul despre întrebările vieții și valoarea ei, a spus: „Să ascultăm concluzia întregii chestiuni: Teme-te de Dumnezeu, și păzește poruncile Lui; fiindcă aceasta este datoria omului. Căci Dumnezeu aduce orice lucru la judecată, și orice lucru secret, fie bun, fie rău.” (Eclesiastul 12:13, 14). Isus a spus despre ziua aceea: „De fiecare cuvânt nefolositor pe care-l rostesc, ei vor da socoteală în ziua judecății”. El a adăugat: „Fiindcă prin cuvintele tale vei fi declarat drept, și prin cuvintele tale vei fi condamnat.” (Matei 12:36, 37). Apostolul Petru spune: „Domnul știe cum...să păstreze pe oamenii nedrepti pentru ziua judecății”. (2 Petru 2:9).

Este de necontestat faptul că există un sens foarte solemn care urmează să fie dat avertismentului Bibliei despre o zi a judecății viitoare. Oricine va prinde acea judecată cu inabilitatea de a sta înaintea neprihănilor ei, trebuie să suporte plata păcatului, care este moartea, sfârșitul deplin și final al vieții. Dar judecata nu este deloc așa cum a fost proclamată de liderii creștinătății. Ea nu este un lucru brusc, un fel de apogeu catastrofal care încheie brusc istoria umană; ci ea este, așa cum e de așteptat în toate lucrurile sub grija Creatorului grațios, un timp de examinare neprihănită, în care se va face dreptate tuturor și prin care Creatorul este mărit în mila Sa și în prevederea pe care a luat-o pentru a se ocupa cu păcatul lumii, precum și cu păcătoșii care au căzut de pe cale, victime ale mediului și slăbiciunii lor, mai degrabă decât opoziții intenționate ai lui Dumnezeu și ai neprihănilor.

Declarațiile teologilor descriu ziua aceea ca cel mai teribil eveniment din istoria umană; dar această interpretare este una din acele învățături ale demonilor despre care vorbește Pavel. (A se vedea 1 Timotei 4:1). Într-un alt pasaj, apostolul Pavel, îndemnându-i pe frați la maturitate și poruncindu-le să nu se oprească la primele principii ale învățăturii lui Cristos, detaliază aceste prime principii, printre care sunt „învierea morților și...judecata veșnică”. (Evrei 6:1, 2). Teologii au ignorat această afirmație cu privire la declarația judecății sau au interpretat-o ca însemnând că deciziile judecății sunt veșnice, în sensul că sentința nu a fost niciodată revizuită. Orice student al Bibliei poate să descopere pentru sine că Pavel spune că judecata însăși durează veșnic. Aceasta, luată în legătură cu declarația că domnia lui Cristos, căruia îi este dată toată judecata, este de o mie de ani, arată clar că judecata veșnică sau care durează veșnic (căci așa ar trebui tradus cuvântul) este ziua lui Cristos, ziua de o mie de ani a judecării lumii. Ce asigurare de grijă, dreptate, neprihănire și eliberare se află aici pentru toți cei care se dovedesc vrednici!

Nu este nevoie de un studiu aprofundat al Scripturilor pentru a descoperi că cu toate că ele arată că nu va exista o acceptare a păcatului, totuși ziua judecății se va dovedi a fi ziua eliberării omului. Când Pavel a vorbit despre ziua aceea oamenilor din Atena, el a spus că Dumnezeu dăduse asigurarea acestui lucru tuturor oamenilor prin faptul învierii lui Isus Cristos din morți. (Fapte 17:31). Ziua judecății va aduce judecata neprihănită a lui Dumnezeu împotriva a tot ceea ce a fost dăunător numelui Său și cauzei neprihănilor, care înseamnă împlinirea voinței Lui, și împotriva tuturor oamenilor care refuză cu bună știință să facă voia Lui și care, prin urmare, sunt o lovitură pozitivă pentru toți ceilalți și care vor fi o sursă de pericol pentru familia umană a lui Dumnezeu, fie pe pământ, fie în cer.

Oricâtă teamă există pentru om în ziua aceea a judecății, este evident că Dumnezeu are în ea lucrurile după care oamenii au tânjit, oricât de ignorant, adică, eliberarea de dușmanii săi, și

libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu. (Romani 8:19). Fără îndoială că acea zi aduce atât libertate, cât și condamnare.

Am spus că Creștinătatea, cu greșeala ei inevitabilă, și în unele cazuri cu perversiunea intenționată (așa cum va fi permisă în timp ce adevărul ajunge să fie cunoscut) a reprezentat ziua aceea a judecății generale ca fiind cea mai îngrozitoare zi din toată istoria umană. Clericii au formulat imagini teribile ale lucrurilor care se vor face în ziua aceea, când omul este pus în fața judecății; și artiștii, a căror faimă a făcut ca numele lor să fie cunoscute în toată lumea, au pictat pe pânză închipuirile intenționate ale clericilor; și astfel s-a întâmplat că denaturarea rușinoasă a sensului clar a Cuvântului lui Dumnezeu și a lui Cristos a fost fixată în mințile oamenilor. Dar nici unul care cunoaște puterea clericală nu are nici o îndoială că toate acestea s-au făcut pentru a susține vicleșugul lor. Mulți oameni buni au fost înșelați de ei și au repetat ceea ce i-au învățat meseriașii.

De la cădere omul a fost întotdeauna supus fricii. El și-a dat seama de forțele răului împotriva cărora i-a fost imposibil întotdeauna să se războiască. De asemenea, el știe că, fiind imperfect, el nu poate sta înaintea Făcătorului său, dacă ar fi chemat la judecată. Astfel, el a fost victima oamenilor răi, precum și a spiritelor rele. Într-o epocă a superstiției a fost ușor pentru clerici să înșele oamenii despre Dumnezeu și să ascundă bunătatea Lui de ei pentru ca să-i țină în robia bisericii.

Probabil că au fost foarte puțini oameni care nu au simțit că nu ar putea lupta într-o bătălie egală, într-o încercare de a face binele. Când omul a dorit să ia un curs drept în viață, urmând ceea ce duce la bine și adevăr, el a simțit întotdeauna puterea unei forțe în natura sa care l-a împiedicat. Nici un om nu merge în sus cu ușurință; este întotdeauna o luptă. Aceasta este exprimat de Pavel, care, atunci când a vorbit despre iudeii sub lege, a văzut binele (așa cum i-a indicat legea), însă a trebuie să spună că binele pe care vroia să-l facă nu l-a făcut pentru că răul a fost întotdeauna prezent în el. (Romani 7:19). De asemenea, Pavel afirmă un fapt universal când spune că moartea a domnit asupra tuturor, pentru că toți au păcătuit. (Romani 5:12). Legea păcatului și a morții s-a întărit în ființa omului căzut; adânci în natura sa depravată sunt rădăcinile răului. Oamenii cu voință puternică pot să stăpânească unele din înclinațiile lor rele și să depășească slăbiciunile lor, dar nimeni nu se poate dovedi un învingător în această luptă. Toată experiența umană corespunde cu aceasta.

Dacă, atunci, de la căderea omului a existat o slăbiciune în el care a făcut imposibil ca el să umble pe calea dreaptă a moralității, și care, când el a făcut unele eforturi de a se ridica la lucruri mai înalte, l-a adus imediat în jos în țărână, trebuie să fie o învățătură luată din aceasta, în orice judecată instituită de Dumnezeu neprihănit, Acela despre care Avraam a spus. „Nu va face oare dreptate Judecătorul întregului pământ”? (Geneza 18:25). Totuși creștinătatea învață că toți aceștia, prinși de moarte sau de venirea bruscă a judecății despre care vorbesc ei, vor fi condamnați și pe bună dreptate, la distrugere veșnică de la fața Creatorului și de la nădejdea intrării în acea moștenire glorioasă pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru familia Sa umană.

Dacă Dumnezeu neprihănit face ca omenirea să fie judecată în neprihănire prin acel om pe care El l-a numit, adică, omul Isus Cristos, care este făcut judecătorul tuturor oamenilor, „fiindcă El este Fiul omului” (Ioan 5:27), trebuie să fie ceva care să vină pentru omenire, pe lângă condamnare și pedeapsă pentru păcatele și nelegiuirile ei.

Judecata implică proces, iar procesul implică examinare completă și deplină a tuturor circumstanțelor cazului. Acum, cu toate că este adevărat că toți oamenii de la început au fost călcători ai legilor lui Dumnezeu, fie a celor care, după cum spune Pavel, sunt scrise în natura omului, fie a celor pe care Dumnezeu le-a dat la Sinai, în special pentru poporul Său Israel, și că în consecință toți oamenii sunt păcătoși înaintea lui Dumnezeu și sub condamnarea morții, totuși nu este demonstrat că oamenii sunt păcătoși în mod intenționat. Apostolul Pavel, vorbind despre aceasta, spune că această stare de condamnare a fost peste toți copiii lui Adam, deoarece ei s-au

născut în lume. (Romani 5:14). Cu toate acestea, trebuie remarcat că condamnarea nu se datorează, așa cum învață în mod greșit teologii, faptului că Dumnezeu atribuie păcatul lui Adam copiilor săi; ea este pentru că slăbiciunea și imperfecțiunea în care el căzuse l-a făcut să dea naștere unui fiu după asemănarea sa, adică un fiu care era imperfect ca și el după păcătoarea lui și după ce sentința de moarte trecuse asupra sa.

Așadar, cu toate că toți oamenii sunt păcătoși în ochii lui Dumnezeu, nu toți sunt la fel de vinovați înaintea Lui. În mod neapărat acei lucrători ai nelegiurii, care au asuprit oamenii, care i-au indus în eroare, și care i-au ținut în robia întunericului, vor avea o judecată mult mai aspră decât victimele lor.

Nimeni nu va nega faptul că există inegalități în viața umană. Unii se nasc pe lume cu toate avantajele morale și fizice; alții se nasc cu nici una dintre acestea, și deseori cu dezavantajul unui mediu rău în întregime. Doar un cleric aspru, care a fost dezumanizat de dogmele sale aspre, poate trimite pe acești rău-favorizați în exil veșnic de la acele bucurii ale vieții pe care Dumnezeu le-a rezervat pentru familia Sa umană; și doar o minte rănită de gânduri care au venit de la demoni îi poate trimite în chin veșnic sau să atribuie soarta lor groaznică lui Dumnezeu. Dar toți oamenii, de orice stare, sunt sub legea păcatului și a morții; și astfel trebuie așteptată o zi a judecării neprihănite care să aducă eliberare pentru toți, și cu ea o oportunitate deplină ca fiecare să arate dacă da sau nu, adevărul și neprihănirea, dacă sunt cunoscute și disponibile, vor fi apreciate și acceptate. Ziua aceea va stabili acest lucru pentru fiecare om. Psalmistul a spus, „Doamne, cine este ca Tine, care izbăvești...pe cel sărac și sărman de cel care-l jefuiește?” (Psalmul 35:10). Fără îndoială că acest cuvânt se aplică nu numai eliberării depline pe care Dumnezeu o va aduce pentru săracii pământului de toate acele sisteme nelegiuite care au ținut pe oameni jos, ci și eliberării din acea robie mai mare și mai groaznică care a ținut omul sub legea păcatului și a morții. Ziua judecării este ziua pusă deoparte de Dumnezeu pentru această lucrare mare.

Lucrul important care trebuie căutat în tot studiul Bibliei, așa cum este revelația planului lui Dumnezeu, este relația pe care fiecare parte o are față de întreg. O epocă a urmat după altă epocă, nu într-un proces natural de dezvoltare, ci conform planului lui Dumnezeu. Ziua judecării, ultima din vremurile importante ale Bibliei, trebuie analizată în relația ei cu acelea care au precedat-o.

Trebuie luate în considerare două lucruri. Primul, de la căderea omului Dumnezeu nu a acuzat lumea de păcatul ei împotriva Lui, dar, după cum spune apostolul Pavel, El și-a închis ochii față de el (de păcat). (Fapte 17:30). Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a ignorat păcatul lumii sau că trece cu vederea păcatul. Al doilea, (și aici se vede motivul pentru acel curs), Dumnezeu în dragostea și îndurarea Sa pentru lumea întreagă de oameni a oferit un preț de răscumpărare și o jertfă pentru păcat, prin care păcatul oamenilor să fie acoperit. Acum, ziua judecării este mia de ani a conducerii lui Cristos. Atunci prețul de răscumpărare care a fost câștigat pe Calvar cu un așa de mare cost atât pentru Sine prin dăruirea Fiului Său drag, cât și pentru Fiu care a murit așa de greu conform voci Tatălui Său și de dragul omului, va fi folosit pentru toți oamenii. Ziua aceea mai este un timp al învierii, când, prin puterea lui Cristos, toți cei care sunt în mormintele lor vor ieși. (Ioan 5:28, 29). Lumea este dată în mâna lui Cristos, marele Eliberator-Judecător. Păcatele trecutului sunt acoperite de prețul Său de răscumpărare; și atunci, dacă există ascultare, ajutorul deplin va fi dat fiecăruia și tuturor ca să ajungă la acea eliberare deplină, și la acea restaurare la perfecțiunea omenirii, așa cum a fost văzută la începutul ei, în Adam, tatăl rasei, înainte de căderea lui. Aceasta este imaginea pe care o realizează Isaia când spune despre răscumpărării Domnului întorcându-se (din morminte) și venind în Sion și obținând bucurie și veselie pentru totdeauna. (A se vedea Isaia 35).

PREDICAREA EVANGHELIEI LA PĂGÂNI

Unul din ultimele cuvinte ale lui Isus spuse ucenicilor Săi a fost învățătura Lui pentru ei, „Mergeți...și învățați toate națiunile”. Instrucțiunea Lui a dezvăluit o schimbare foarte mare de atitudine din partea lui Dumnezeu față de națiuni, pentru că, din ziua, cu două mii de ani mai devreme, când Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, tatăl poporului ales, până în momentul în care Isus a vorbit ucenicilor Săi, popoarele pământului fuseseră lăsate fără nici o revelație de la Dumnezeu, cu excepția a ceea ce toți oamenii aveau în lucrările creației.

De la moartea lui Iacov, Israelul a fost națiunea lui Dumnezeu. De atunci înainte popoarele pământului au fost împărțite în aleși și ne-aleși. Izraeliții au numit pe națiuni *goyimi*, cuvânt care este tradus în Bibliile englezești cu cuvintele națiuni, neamuri, păgâni, popoare. Izraeliții erau poporul lui Dumnezeu; ceilalți nu erau. Lui Israel Dumnezeu s-a revelat și și-a făcut cunoscut numele, după cum profetul Amos, când vorbea pentru Dumnezeu, a spus: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului”. (Amos 3:2).

Așadar, când Isus a spus ucenicilor Săi să meargă la toate națiunile cu mesajul împărăției cerurilor, El a arătat o schimbare de atitudine foarte hotărâtă din partea lui Dumnezeu față de națiuni. Dar cu toate că aceasta era situația, nu a existat de fapt nici o schimbare în dispoziția Lui pentru ei: Dumnezeu a fost întotdeauna plin de îndurare față de oameni. Schimbarea a însemnat o dezvoltare în planurile Sale. Nici ucenicii nu au înțeles de ce venise schimbarea în acel timp. Ei aveau încrederea, caracteristică iudeilor, că națiunea lor va fi învățătorul tuturor națiunilor. Acest lucru părea rezonabil, având în vedere relația lui Dumnezeu cu ei și profețiile care fuseseră rostite în numele lui Iehova. Isaia, într-un pasaj tipic, spusese, „Israel va înflori și va face lăstari și va umple fața lumii cu roade”. (Isaia 27:6).

Evreii credeau că într-o zi ei vor fi făcuți conducători ai lumii și vor face ca toți oamenii să vină sub tutela lor și să-l recunoască pe Dumnezeu, așa cum împăratul lor, David, supusese națiunile sub el. Dar așteptarea era că *națiunea* va face lucrarea sub conducerea lui Mesia. Aceasta era în mintea lui Petru când s-a adresat mulțimilor, care se grăbiseră să vadă omul al cărui șchiopătare de o viață fusese vindecată în mod miraculos de el și Ioan, în numele lui Isus răstignit recent. Petru a îndemnat atunci oamenii să se pocăiască de păcatul lor împotriva lui Dumnezeu, prin respingerea lor a Mesagerului Său și pentru ceea ce făcuseră lui Isus. Știind ceea ce spusese profeții despre binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Israel și despre binecuvântările ulterioare pentru lumea întreagă, care urmau să vină prin poporul ales, el i-a îndemnat la pocăință pentru ca să vină vremuri de înviore pentru Israel și vremuri de reșezare pentru lume. (Fapte 3:19-21).

Dar în timp ce priveau asigurările Domnului, cu mințile lor mișcate de spiritul care le-a fost dat, apostolii au înțeles că nu venise timpul ca Dumnezeu să binecuvânteze lumea; și astfel ei au înțeles că nu exista nici o nădejde de restaurare națională a Israelului spre pocăință, nici de favoare a lui Iehova pentru ei ca popor, până când fusese făcută o altă lucrare.

Ei au cunoscut că era planul lui Dumnezeu de a-i folosi pe ei, apostolii, să adune rămășița credincioasă în Israel și pentru unii să meargă printre națiuni cu cuvântul adevărului referitor la Isus, și că prin slujba lor vor fi adunați unii dintre națiuni. Ei au văzut din fapte că Dumnezeu strângea un popor pentru Sine dintre neamuri, pentru că cei care au crezut au primit și darul Spiritului Sfânt. Apoi a devenit clar că această societate adunată va forma un Israel nou, un Israel spiritual, o națiune spirituală, a cărei moștenire va fi în cer; în timp ce moștenirea promisă lui Avraam și Izraeliților a fost țara Canaan. Isus, liderul lor, după învierea Sa, plecase să pregătească un loc pentru ei. (Ioan 14:1-3).

Chiar dacă sarcina de a predica evanghelia împărăției a fost dată ucenicilor ca o societate și prin ei bisericii pe care ei au reprezentat-o, ea a fost dată apostolului Pavel să facă chestiunea să atragă pe apostoli, și apoi să predice evanghelia printre Neamuri.

Pavel a înțeles foarte clar că propriul său popor nu va avea evanghelia împărăției conform învățaturii lui Isus; și el a mai înțeles că predicarea lui printre neamuri nu a fost destinată de Domnul pentru a converti națiunile la învățăturile lui Isus. În ceea ce privește pe propriul său popor, el a spus că ar dori mai degrabă să fie blestemat de la propriile sale privilegii în Cristos, numai ca ei să accepte adevărul și să intre în binecuvântările pe care Dumnezeu le avea pentru toți cei care se vor preda Lui prin Cristos. (Romani 9:3)

Dar el a știut că, atunci când lucrarea pe care urma s-o înceapă el printre națiuni se va termina, favoarea lui Iehova se va întoarce la poporul Său de demult și poporul va primi binecuvântările pe care le-a rezervat pentru ei. Dar, fiindcă schimbarea în transferarea favorii lui Dumnezeu de la iudei către neamuri era atât de mare și de importantă, a fost necesar ca acest lucru să fie clarificat credinciosului, fie iudeu, fie om dintre neamuri.

Pavel s-a întors în continuu la Scripturi pentru a dovedi că această proclamare pentru națiuni trebuia făcută și el a adus dovezi că unele neamuri au apreciat mesajul chemării înalte a lui Dumnezeu în Cristos Isus, așa cum au făcut și apostolii înșiși. Unul din pasajele citate de Pavel în sprijinul lucrării sale de vestire a planului lui Dumnezeu printre păgâni, adică națiuni, este din Psalmi: „De aceea, Te voi mărturisi printre neamuri și voi cânta numelui Tău”. (Romani 15:9-11; Psalmul 18:49). El spune că „Isus Cristos a fost un slujitor al circumciziei (adică al Israelului) pentru adevărul lui Dumnezeu, pentru a confirma promisiunile făcute strămoșilor (Avraam, Isaac și Iacov). (Romani 15:8). Acele promisiuni au fost că în sămânța lui Avraam, adică cei după spirit, care erau circumciși în inimă, ca și în cazul celor care sunt ucenici adevărați ai lui Isus, *toate familiile* pământului urmau să fie binecuvântate. Prin urmare, Pavel spune că lucrarea pe care Isus a făcut-o în mijlocul propriului Său popor după trup a fost „pentru ca neamurile să-l glorifice pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa”. (Romani 15:9).

Acea lucrare a fost începută când Domnul înviat l-a pus pe Pavel în lucrarea sa. Se poate spune că după moartea apostolilor, chiar dacă o formă de religie organizată și-a început activitatea ei corupătoare, totuși o măsură a lucrării adevărate a continuat până în această zi. Dar este evident că nici lucrarea lui Pavel, nici lucrarea mai mică care a fost posibilă puținilor ucenici credincioși, nu a îndeplinit nici chemarea pe care le-au vestit promisiunile lui Dumnezeu, nici profeția pe care el a citat-o.

Noi răspundem că Psalmul vorbește despre un conflict și despre un triumf și că mărturia lui Dumnezeu, și cântecul spre lauda lui Iehova, este datorită aceluși triumf. Faptul că Pavel a citat pasajul pentru a dovedi propria sa lucrare nu trebuie înțeles ca însemnând că el a crezut că lucrarea lui a împlinit profeția. Nu a existat nici o victorie a puterii opozante în cazul său. El a intrat într-o țară necunoscută și, ar putea părea altora, neajutat de Dumnezeu său. Dacă el a cântat în lucrarea sau despre ea, acest lucru s-a petrecut când el era în închisoare în Filipi ca prizonier, trist din cauză că a fost bătut de reprezentantul guvernului Roman. Acești pionieri au fost cuceritori în spirit, dar nu în sensul în care a fost rostită profeția Psalmului; și această experiență a principalului apostol al evangheliei pentru neamuri reprezintă ceea ce s-a întâmplat slujitorilor credincioși ai lui Isus care au depus mărturie pentru națiuni despre harul lui Dumnezeu în Cristos Isus.

Pentru a înțelege Psalmul este necesar să ne uităm la relația din prezent a națiunilor cu Iehova, Creatorul, Cel Preaînalt peste tot pământul și să punem câteva întrebări și să le dăm răspuns. Faptul este că în prezent, cu o populație a lumii de 1 906 000 000, există foarte puțină credință în Dumnezeu sau cunoștință despre El și că doar cinci sau șase sute de milioane din aceștia mărturisesc că sunt ai lui Cristos. Aceștia din urmă sunt aproape total necunoscători ai Bibliei și acum se întorc de la ea, crezând că ea nu este un ajutor pentru a progresa, ci un obstacol în calea progresului. Așa de completă este respingerea în Creștinătate a Bibliei și a religiei care se presupune că o reprezintă, încât acum se poate vedea împlinirea profeției lui Isaia că „adevărul s-

a poticnit în piața de obște”. (A se vedea Isaia 59:14). Oamenii refuză să creadă că Iehova lui Israel este Dumnezeu, Creatorul, Tatăl lui Isus sau că Isus este Salvatorul lumii.

Această situație nu este una pe care Dumnezeu nu a prevăzut-o; El nu este surprins în ceva ce nu ar putea evita. Dimpotrivă, Psalmul din care cităm, dezvăluie starea care se află acum. Lumea aruncă ceea ce ea crede că este constrângerea închinării lui Dumnezeu. Dar ea nu face acest lucru pentru că a ajuns să creadă că Creștinismul s-a transformat într-o mare ipocrizie. Alte cauze sunt la mijloc.

Această stare ne duce la declarațiile Bibliei, care dezvăluie că există un mare imperiu rău, controlat de Satan, primul care s-a răsculat împotriva lui Iehova Dumnezeu. A fost voia lui Dumnezeu să permită acelui spirit mare, Satan, să aibă o conducere și stăpânire printre oameni și peste ei; astfel că de la răsturnarea împărăției lui Iuda de către împăratul Nebucadnețar al Babilonului, el a fost numit „dumnezeul acestei lumi” și „prințul acestei lumi”. (2 Corinteni 4:4; Ioan 12:31). S-ar putea spune că, din moment ce Dumnezeu arată că aceasta este situația, Satan a fost reprezentantul curților cerești. El și-a folosit toate privilegiile sale pentru a contracara planurile lui Dumnezeu printre oameni și de-a lungul secolelor a reușit să orbească oamenii față de bunătatea lui Dumnezeu. El a capturat toate rasele lumii și le-a folosit pentru propriile lui scopuri. Chiar și iluminismul care a venit la oameni prin educație și prin cunoștința în creștere a puterilor pământului, a fost folosit să orbească oamenii cu privire la Dumnezeul lor.

Dar a venit o vreme în care Satan trebuia să fie izgonit din cer. Atunci Fiul lui Dumnezeu a făcut război împotriva lui. Din acel timp, anul 1914, Satan, neîngrădit de nici un sentiment de autoritate sau de limitare pe care să i-o impună Dumnezeu, a intrat deschis într-un conflict cu Dumnezeu. Imperiul lui a fost descoperit sub o organizație mai apropiată. O parte din ea este invizibilă omului, dar este văzută de cei ai căror ochi sunt deschiși. Cealaltă parte este vizibilă foarte clar; ea reprezintă puterile mari politice, ecleziastice și financiare ale pământului, vârful acelei împărății peste care Satan a domnit ca Dumnezeu. Împărățiile acestei lumi, ca atare, au fost sub controlul lui și se poate observa de orice persoană care vrea să vadă că aceste trei mari puteri de pe pământ sunt unite să țină ordinea prezentă a lucrurilor în consolidare. Aceasta este marea organizație a lui Satan pe care el a înființat-o cu mare abilitate, în scopul unei opoziții înverșunate față de întemeierea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Acea mare împărăție a răului trebuie să fie învinsă și Fiul lui Dumnezeu pleacă s-o cucerească, pentru că ea stă în calea adevărului și a libertății oamenilor. Până când nu este înlăturată, sămânța lui Avraam nu poate binecuvânta popoarele.

Pavel nu a avut nici o nădejde că națiunile pământului se vor întoarce la Cristos, nici prin slujba lui de apostol al neamurilor și nici că ,cândva în viitor, printr-o lucrare similară, ele se vor întoarce la Dumnezeu. Aceasta a fost până în momentul în care Cristos urma să preia puterea Sa și să se aibă în vedere iluminarea națiunilor și întoarcerea lor la Dumnezeu. El a fost Acela care a vorbit despre Satan despre „dumnezeul acestei lumi”. Prin urmare, el a așteptat timpul în care Isus va distruge cu „strălucirea violentă a prezenței Lui” tot ceea ce stătea în calea împărăției neprihănirii. (2 Tesaloniceni 2:8). El a mai știut că Dumnezeu hotărâse un timp pentru domnia lui Cristos, când El urma să domnească pe pământ în neprihănire și când va scoate lumea întregă din întunericul și robia ei la lumina și libertatea dragostei lui Dumnezeu și când oamenii vor trebui să învețe despre Dumnezeu și să învețe să-L iubească, și astfel să intre în viață datorită ascultării lor.

Psalmul optsprezece descrie grafic un conflict violent. Slujitorul lui Dumnezeu întâmpină opoziție puternică, atât de mare încât l-ar opri efectiv, dacă nu ar fi puterea lui Dumnezeu cu Slujitorul Său. Iehova supune dușmanii, îmbrăcând pe Slujitorul Său cu putere. În aceste circumstanțe Slujitorul Domnului strigă că „va cânta lui Iehova printre neamuri”. Atragem atenția asupra faptului că o astfel de lucrare se face acum, o lucrare care, când va fi terminată, va împlini profeția. Dumnezeu a făcut cunoscut acum adevărul Său despre întemeierea actuală a împărăției.

Profeția este o asigurare că toți dușmanii adevărului vor fi distruși. Dușmanii sunt aceia care, în locurile autorității și puterii de pe pământ, împiedică adevărul cu privire la Dumnezeu și la întemeierea împărăției Lui, și care caută să dețină controlul popoarelor.

Acest adevăr a adunat la Iehova un grup de slujitori credincioși care, prin vestirea planurilor Sale, fac cunoscută slava numelui Său; căci numele lui Iehova a fost ocărât printre oameni, întrucât atât de multe lucruri contrare bunății și îndurării Lui au fost atribuite Lui de cei care au mărturisit că-L slujesc și că slujesc intereselor Lui. Așadar, actualmente este privilegiul celor care sunt aduși la cunoștința planului Său de a întemeia împărăția cerurilor, să vestească printre oameni onoarea datorată numelui Său, adică, că numai El este Dumnezeu, că El își înființează împărăția Sa pe pământ sub conducerea lui Cristos, Împăratul Său și că acum este datoria tuturor oamenilor să arate ascultare față de împărăție.

Această predicare a evangheliei, vestea bună a împărăției, are două faze distincte. Ea se confruntă cu forțele acestei lumi care caută să păstreze controlul asupra oamenilor și asupra resurselor pământului și ea spune popoarelor despre binecuvântările care vin la ele prin Acela care a murit pentru ele și care este Prințul și Salvatorul care să-i izbăvească și elibereze complet.

Împărăția este sigură; zilele de asupra și ale tuturor lucrurilor dureroase sunt aproape de sfârșit. Ziua eliberării este aproape. Aceasta este evanghelia împărăției pe care slujitorii Domnului o cântă înaintea națiunilor și în cinstea numelui lui Iehova.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Septembrie 1928

Nr. 17

FULGERELE LUI DUMNEZEU

„La glasul Lui, există un vuiet de ape în ceruri, și El face aburii să se ridice de la marginile pământului; El face fulgere pentru ploaie, și scoate vântul din cămărilor Lui”. - Ieremia 10:13, V.R.

IEHOVA este sursa fulgerelor. El folosește lucrurile pe care le-a făcut și care sunt vizibile omului, pentru ca să învețe omul cu privire la ceea ce îi este invizibil. Atât lucrurile vizibile, cât și cele invizibile, pe care Dumnezeu le-a furnizat, El le va face să fie spre binele celor care sunt ascultători de El într-un mod altruist.

2. Fulgerul este descărcarea electricității atmosferice și, de obicei, este însoțit de o lumină strălucitoare. Trecerea rapidă a electricității prin aer produce sunetul care se numește tunet. Când există fulgere și tunete atunci ele sunt, de obicei, însoțite de o ploaie torențială. Fulgerele și manifestarea puterii care le însoțește, menționată în textul de mai sus, simbolizează demonstrarea puterii lui Dumnezeu față de poporul Său, în special.

3. Psalmistul folosește expresia identică folosită de Ieremia în textul de mai sus. Contextul în Psalm arată că aplicarea textului trebuie făcută în „zilele din urmă”. (Psalmul 135:7). Ieremia, într-un alt loc (51:16) folosește aceeași expresie, și acolo contextul arată la fel că timpul aplicării este în „ziua Domnului”, care precede căderea organizației lui Satan.

DE LA IEHOVA

4. Toate fulgerele provin de la Iehova și sunt o manifestare a puterii Sale. Acest lucru este dovedit de cuvintele lui Iehova adresate lui Iov. „Poți tu să trimiți fulgere, ca să plece, și să-ti spună: Iată-ne?” (Iov 38:35, margin). Acest text a fost aplicat posturilor de radio și operatorilor lor, dar textul nu poate să însemne acest lucru. Radioul este în natura fulgerului și aparține lui Iehova, și fără permisiunea Lui omul nu poate folosi radioul. În mod clar textul spune că Dumnezeu își trimite fulgerele Sale și că omul nu are o astfel de putere. Prin urmare, radioul este o manifestare a puterii lui Dumnezeu și nu a puterii vreunei creaturi. Radioul aparține lui Iehova, și omul îl folosește doar cu permisiunea Lui.

5. Din nou, este scris: „Încarcă norii cu aburi, și-i risipește scînteietori; mișcarea lor se îndreaptă după planurile Lui, pentru împlinirea a tot ce le poruncește El pe fața pământului locuit.” (Iov 37:11, 12, V. R.). Norul folosit în acest text nu reprezintă necazul, ci el reprezintă prezența lui Iehova Dumnezeu; și acest text arată că Dumnezeu luminează norul cu fulgerele Sale, însemnând astfel că prezența Lui este însoțită de lumină pentru cei care caută să-L cunoască.

6. Ca o dovadă suplimentară că fulgerele provin de la Iehova este scris în Zaharia 10:1, V. R.: „Cereți de la Iehova ploaie la vremea ploilor târzii, de la Iehova care face fulgerele; și El le va da

averse de ploaie, și fiecăruia iarbă pe câmp”. Orice reprezintă fulgerul, el reprezintă ceea ce provine de la Iehova, și Lui i se datorează meritul pentru acest lucru.

7. Fulgerul luminează și dezvăluie ceea ce a fost mai înainte în întuneric sau ascuns. În sens simbolic, fulgerele lui Dumnezeu luminează Cuvântul Său pentru cei ce-L așteaptă, și dezvăluie și expun ceea ce este opus lui Dumnezeu și organizației Lui. De aceea, se va vedea că textul vorbește despre fulgerele lui Dumnezeu aplicat la un timp în care Dumnezeu își demonstrează prezența Sa față de servii Săi, dându-le o lumină mai mare asupra Cuvântului Său și dezvăluindu-și planurile Sale cu privire la ei și, de asemenea, îi expune pe dușmanii lor. Tunetul simbolizează glasul lui Iehova. „Ai tu un braț ca Dumnezeu? sau poți să tuni cu un glas ca al Său?” (Iov 40:9). „Glasul tunetului Tău era în cer”. (Psalmul 77:18). „Dumnezeul gloriei tună”. (Psalmul 29:3). Împreună cu tunetul vine și ploaie din abundență. (Iov 38:34). Ploaia este un simbol al adevărului înviorător care îmbroștează și înveselește inima servilor lui Dumnezeu. Scripturile următoare susțin această concluzie:

„Mă așteptau ca pe o ploaie; și își deschideau larg gura pentru ploaia târzie”. (Iov 29:23).

„Tu, Dumnezeule, ai trimis o ploaie abundență, prin care ai întărit moștenirea Ta, când era istovită”. (Psalmul 68:9).

„Cântați Domnului cu mulțumiri, cântați laude cu harpa Dumnezeului nostru; care acoperă cerurile cu nori, care pregătește ploaia pentru pământ, care face să crească iarba pe munți”. (Psalmul 147:7, 8).

9. Dumnezeu are calea Sa proprie și mijlocul sau canalul pentru a aduce adevărul la servii Săi. Acest lucru este indicat de cuvintele scrise în Iov 28:26: „Când a făcut o lege pentru ploaie și o cale pentru fulgerul tunetului”. Când fulgerul lui Dumnezeu luminează, atunci El vorbește în tonuri de tunete și apoi urmează o abundență de adevăr înviorător pentru îmbroștarea celor care iubesc neprihănirea și care caută calea lui Dumnezeu. „Cine a deschis un canal pentru revărsarea de ape sau o cale pentru fulgerul tunetului”. (Iov 38:25, V. R.).

ADEVĂRUL SĂU

10. Aceste texte dovedesc că adevărul provine de la Iehova și că nici o făptură nu este autorul adevărului. Din acest motiv Isus a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine; judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis. Dacă depun mărturie despre Mine, mărturia Mea nu este adevărată. (Ioan 5:30, 31). Și a mai spus: „Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17:17). Iehova face fulgerele Sale, tunetele și ploaia, astfel că adevărul este al Lui și El îl face cunoscut făpturilor Sale la timpul și în modul hotărât de El. El oferă mijlocul sau canalul prin care aduce adevărul Său la oamenii Săi și orice măsură încercată împotriva acestui adevăr nu este în armonie cu Dumnezeu. Rezultă, așadar, că oricine încearcă să continue lucrarea lui Dumnezeu contrar căii lui Dumnezeu este un lucrător al nelegiurii, din cauză că el este fărădelege.

11. În ultimii cincizeci de ani Dumnezeu a favorizat pe mulți, dându-le o anumită cunoaștere a adevărului Său. El a folosit un om în special și mulți alții în general, ca vase care să ducă adevărul și să-l aducă în centrul atenției oamenilor. Mulți au cinstit, într-un mod greșit, făptura care a dus mesajul, mai degrabă decât Creatorul care furnizează adevărul. Ei nu au primit adevărul și nu l-au ținut în dragostea adevărului și în dragostea marelui Dăător al adevărului și, prin urmare, au căzut. Închinarea sau cinstea nepotrivită dată unei creaturi nu este plăcută înaintea marelui Creator. Mulți care au fost luminați cu ceva adevăr au insistat și încă mai insistă că din 1916 nu a fost dezvăluit nici un adevăr bisericii și că, de aceea, organizația Turnului de Veghere și publicațiile ei nu mai duc de atunci hrană la vreme potrivită familiei credinței. Din acest motiv ei s-au ținut departe de sau s-au

împotrivit campaniei intense pe care o duce Societatea de ceva timp în depunerea mărturiei despre numele lui Iehova și împărăția Lui. Deoarece unii au căzut, Dumnezeu a adus pe alții „din pricina numelui Său, care au intrat în bucuria lui Cristos Domnul și au plecat să cânte laudele lui Iehova Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Haideți să analizăm acum unele din adevărurile prețioase pe care le-a descoperit Dumnezeu prin fulgerele Sale, adevăruri pe care El le-a folosit pentru a înmprospăta servii Săi în timpul bătăliei, și unele (adevăruri) pe care le-a dat din 1916.

TIMPURI DE ÎNVIORARE

12. În primul text citat mai sus, profetul lui Dumnezeu spune: „Și El (Dumnezeu) face ca aburii să se ridice de la marginile pământului”. Aburul sau roua se ridică de pe pământ și aduce înmprospătare pentru pământ și pentru vegetația lui. În mod frecvent, înainte de o ploaie abundentă, roua sau aburul acoperă pământul dimineața devreme și înmprospătează lucrurile pământului. În zorii zilei prezenței Domnului, cam în jurul anului 1875, adevărurile înviorătoare au început să fie aduse poporului lui Dumnezeu așa cum promisese El. Acel adevăr i-a înmprospătat într-o țară făcută uscată și setoasă de agenții dușmanului. Acela a fost începutul împlinirii cuvintelor lui Petru: „Vremuri de înviorare vor veni din prezența lui Iehova; și El va trimite pe Isus Cristos, care v-a fost predicat înainte”. (Fapte 3:19, 20). Dumnezeu a continuat să aducă adevăruri înviorătoare la servii Săi și El i-a adunat și i-a scos din Babilon.

13. În 1914 Iehova l-a pus pe Împăratul Său pe muntele său cel sfânt Sion. (Psalmul 2:6). „și din tronul (simbolic al împărăției) ieșeau fulgere, tunete și glasuri”. (Apoc.4:5). În 1914 s-a născut națiunea neprihănită, și a urmat marea bătălie în cer. După aceea, a venit o mare luminare pentru poporul lui Dumnezeu, după cum este scris: „Glasul tunetului Tău a fost în vârtej; fulgerele au luminat lumea; lumea s-a cutremurat și s-a zguduit.” (Psalmul 77:18, V. R.).

14. În acel moment a început marele Război Mondial. Glasul lui Iehova a fost auzit mai presus de zgomotul războiului și fulgerele Lui au expus duplicitatea organizației frauduloase care luase numele Fiului Său preaiubit. Cei credincioși au continuat până în 1918 să vestească adevărul ferm, reprezentat de grindină sau ploaia înghețată, împotriva bastioanelor dușmanului; și în acel an Satan, prin trimișii săi, au împiedicat lucrarea de mărturie. S-a oprit revelația adevărului acolo? Nu au mai luminat fulgerele lui Dumnezeu de atunci? Este adevărat că acela a fost un timp de descurajare. Dar ce fac cei credincioși într-un astfel de timp? Ei îl așteaptă pe Domnul și se roagă Lui. Lor, prin profetul Său (Zaharia 10:1, V.R.), El le spune. „Cereți de la Iehova ploaie la vremea (când trebuie) ploii târzii, da de la Iehova care face fulgere; și El (vă) va da averse de ploaie”.

15. Așa a fost rugăciunea celor credincioși; și Domnul a auzit strigătul servilor Săi și le-a împlinit dorința inimii lor, dându-le o lumină mai mare. Numai Dumnezeu, care face fulgerele, este responsabil pentru ploaia care simbolizează adevărul Său. Prin profetul Său Ieremia El spune: „Este oare printre idolii deșertii ai neamurilor vreunul care să aducă ploaie? Sau pot cerurile (cele care practică o închinare superstițioasă) să dea ploi bogate? Nu ești Tu, Acela, o Doamne, Dumnezeul nostru? De aceea, pe Tine te așteptăm, căci Tu ai făcut aceste lucruri”. (Ieremia 14:22). Domnul răspunde rugăciunile credincioșilor Săi. Alții nu pot obține și păstra adevărul.

TEMPLUL

16. În 1918 Domnul a venit la templul Său. Referitor la acel timp în Apocalipsa 11:19 este scris: „Și Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, și s-a văzut în templul Său chivotul legământului

Său; și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” Fulgerele Domnului au fost văzute de poporul Său de atunci. Glasul tunător al lui Iehova a fost auzit de cei credincioși și ei și-au unit glasurile lor slabe cu glasul Lui și, probabil că, cutremurul de pământ și grindina mare au urmat rapid după aceea.

17. Fulgerele lui Dumnezeu și glasul tunetului sunt întotdeauna urmate rapid de ploaie. Nu există nici o binecuvântare a adevărilor primite decât cea care vine de la Dumnezeu. În mod evident, atunci, limbajul profetului se aplică de când Domnul a venit la templul Său. „La glasul Lui, există un vuiet de ape în ceruri, și El face aburii să se ridice de la marginile pământului; El face fulgere pentru ploaie și scoate vântul din cămărilor Lui”. (Ier. 10:13, V.R.)

FAPTELE

18. După ce Domnul a venit la templul Său, adică, în jurul anului 1919, fulgerele au dezvăluit poporului lui Dumnezeu că o mare lucrare de mărturie prefigurată de Elisei trebuie făcută. Domnul era atunci în templul Său cel sfânt, pentru judecarea celor neprihăniți ai Lui. (Psalmul 11:4, 5). Cei aprobați au primit hainele mântuirii și au fost aduși sub mantaua neprihănirii, și a fost un moment de mare veselie pentru ei pentru că au fost făcuți parte a Sionului, care este organizația lui Dumnezeu. (Isaia 61:10). Iehova, prin profetul Său, le-a spus atunci: „Înveseliți-vă, copii ai Sionului, și bucurați-vă în Domnul Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia târzie moderată (margin, după neprihănire), și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia târzie și ploaia timpurie în prima lună”. (Ioel 2:23). Adevărurile înviorătoare care au venit atunci la poporul lui Dumnezeu l-au făcut să se bucure.

19. După ce Sionul dăduse naștere copilului (guvernului nou), după ce s-au născut copiii lui (Isaia 66:7, 8), atunci, în mod clar, în împlinirea profeției lui Ioel, Iehova a început să toarne ploi ale adevărului peste servii Săi și, de atunci, a continuat să facă așa. Nici un om sau altă creatură nu este responsabilă pentru acele ploi ale adevărului. Ele au provenit de la Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus, Ofițerul Său Executiv; iar cei aduși în starea templului și făcuți membrii ai Sionului s-au bucurat nespuse de mult din pricina a ceea ce Dumnezeu le-a dat. Maleahi reprezintă aceste adevăruri ca fiind clare, simple și rafinate, așa cum și argintul este rafinat, și că fiii lui Dumnezeu, care au fost purificați și aduși în starea templului și au rămas acolo, au continuat să aducă Domnului jertfele lor de laudă și slujire în neprihănire. (Maleahi 3:3). Aceștia au fost martori zeloși pentru împărăție și ei se cunosc după roadele lor. Faptul că mulți, care au fost odată unși, nu s-au bucurat de ploaia adevărului din 1918 și nu au dat dovada acesteia prin participarea în depunerea mărturiei, este o dovadă puternică că ei nu sunt în starea templului.

DOUĂ SEMNE MARI

20. Printre alte adevăruri pe care Dumnezeu le-a revelat poporului Său de la strângerea lor în condiția templului sunt două semne mari sau minuni. Acestea sunt, adică, organizația crudă și asupritoare a lui Satan și organizația sfântă și binecuvântată a lui Dumnezeu; și niciodată înainte Dumnezeu nu a descoperit, în mod clar, aceste două organizații poporului Său. Acesta a fost unul din rezultatele ploilor înviorătoare. Cei unși văd acum că există un conflict mortal între cele două organizații și că punctul culminant al acestui conflict va fi atins la Armageddon, când organizația rea a lui Satan va cădea, ca să nu se mai ridice niciodată.

21. Prin fulgerele Sale și prin ploile abundente, copiii credincioși ai lui Iehova în Sion, au înțeles că marea chestiune acum este: Cine este Dumnezeu și cine va fi conducătorul lumii? Ei știu că

Iehova este Dumnezeu și că El și-a început deja conducerea Sa, cu și prin Fiul Său preaiubit Cristos Isus; prin urmare, în limbajul psalmistului, ei exclamă: „Domnul domnește; să se înveselească pământul; să se bucure mulțimea de insule. Fulgerele Lui au luminat lumea; pământul a văzut, și s-a cutremurat”. (Psalmul 97:1, 4).

22. Fulgerele Lui arată clar celor din Sion ipocrizia și duplicitatea organizației lui Satan, în special partea ecleziastică a acesteia și, în ascultare de porunca lui Dumnezeu, cei credincioși proclamă timpul răzbunării Lui împotriva acelei organizații rele. Din cauza aceasta s-a cutremurat partea pământească a organizației lui Satan.

23. Cei credincioși din Sion aud glasul lui Iehova spunând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” și aceștia răspund: „Iată-mă; trimite-mă”. (Isaia 6:8). Ei ascultă și respectă cu bucurie poruncile lui Iehova, care le spune: „Voi sunteți martorii Mei că Eu sunt Dumnezeu. Mergeți și spuneți oamenilor mesajul adevărului ca să audă, chiar dacă nu-i dau atenție”. Înainte ca indignarea lui Iehova să fie exprimată în plinătatea ei împotriva organizației lui Satan, trebuie dat un avertisment al acesteia (al indignării) și acest avertisment sau lucrare de mărturie trebuie făcută și va fi făcută de cei care sunt din clasa templului. Acest lucru este sigur din cauză că toți cei din clasa templului vestesc slava lui Iehova. (Psalmul 29:9).

24. Vor exista unii printre cei consacrați, care sunt urmașii declarați ai lui Cristos, și sunt unii acum care nu sunt nici reci, nici fierbinți. Ei susțin că-L iubesc pe Dumnezeu și pe Cristos, dar ei nu au un zel înfocat specific casei Domnului. Ei sunt leneși sau caută să dezvolte un caracter plăcut și frumos. Marea parte a timpului ei țin discursuri plăcute despre caracter unii altora. Ei sunt căldicei în ceea ce privește împărăția lui Cristos și, de aceea, Domnul le spune: „Astfel, fiindcă ești căldicel, și nu ești nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura Mea”. (Apocalipsa 3:16, *Diaglott*). Dacă ei nu dau atenție avertismentului Domnului, dacă nu se trezesc la privilegiile lor și nu devin zeloși și sinceri în slujba Domnului, este clar din cuvintele Lui că aceștia nu vor avea parte în împărăția Sa.

25. Celor zeloși din Sion Domnul, prin martorul Său credincios Pavel, le spune: „Rămâneți neclintiți într-un singur spirit, luptând umăr la umăr pentru credința Veștii Noi. Nu fiți cuprinși de frică niciodată în fața împotrivorilor voștri. Îndrăzneala voastră va fi pentru ei o dovadă sigură de distrugere iminentă, dar pentru voi ea va fi o dovadă a salvării voastre.” (Filipeni 1:27, 28, *Weymouth*). Nu există nici o despărțire printre acești credincioși. Ei văd și lucrează în armonie deplină și completă pentru a mări numele lui Iehova.

DE CE NEÎNFRICAȚI

26. De ce sunt cei din Sion neînfricați? Nu datorită curajului fizic, științei sau oratoriei, ci pentru că ei au Spiritul Domnului și au intrat în bucuria și plăcerea de a asculta poruncile Lui. Printre cei credincioși ai Lui nu există nici o diferență, ci ei toți sunt la un nivel egal. Înainte de venirea Domnului la templul Său bătrânii, bisericii creștine și-au făcut partea lor de mărturisire pentru public. Dar odată cu venirea fulgerelor și tunetelor lui Dumnezeu, a glasului și a ploilor Sale, El a revărsat Spiritul Său peste toți cei unși, fără a ține seama de sex, educație sau condiția anterioară a robiei. Aceasta este exact conform cu promisiunea Lui făcută prin profetul Său Ioel. (2:27-29).

27. În această trezorerie sau casă a comorii, Dumnezeu a rezervat aceste binecuvântări pentru poporul Său până la timpul stabilit de El; și exact la timp El a vărsat Spiritul Său peste toți cei unși. Acestora El le spune: „Și poporul Meu nu va fi dat de rușine niciodată”. Acești credincioși și zeloși nu se rușinează de Dumnezeu, de Christosul Său și împărăția Sa, și ei nu vor evita să vestească planul Său întreg. Ei sunt neînfricați pentru că Iehova și-a pus mâna peste ei. El i-a adus în locul secret și și-a dat cuvântul că cei ce rămân acolo nu vor suferi niciodată răul. Celor pe care i-a adus în

locul secret al Celui Preaînalt, Iehova le spune: „Nu-ți va fi teamă de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua”. (Psalmul 91:5). Desigur că nimeni nu-și poate menține mult timp ungera Sa, dacă nu intră cu zel și cu bucurie în slujba Domnului ,atunci când este timpul oportun.

SCOP

28. Care este scopul lui Dumnezeu în aducerea poporului Său în această stare și în dăruirea lor a unei măsuri mai mari a Spiritului Său? Este oare ca ei să se complacă în visuri ale plăcerilor de care se vor bucura când vor ajunge în cer? Aceasta nu ar fi deloc potrivit sau necesar, fiindcă până când cei credincioși nu ajung în cer, ei nu știu ce vor fi sau cum vor arăta. (1 Ioan 3:2). Dumnezeu, prin profetul Său, răspunde la întrebarea referitoare la cei ce se complac în aceste visuri. El spune: „Bătrânii voștri vor avea vise”. Un om bătrân este unul a cărui vitalitate a trecut și care trăiește în trecut și nu este zelos pentru prezent sau viitor. „Bătrânii voștri” reprezintă o clasă care este preocupată de sine și auto-mulțumită cu ceea ce a obținut. Lor, tot adevărul le-a fost dat în trecut și fulgerele lui Dumnezeu nu mai luminează. Apoi, Domnul, prin profetul Său spune: „Tinerii voștri vor avea viziuni”. Tinerii sunt viguroși, activi și puternici. Ei reprezintă clasa care înțelege planurile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său și care sunt sânguincioși să-și facă datoria și și-o fac cu bucurie, din inimă. Prin profetul Său, Dumnezeu spune: „Fiii și fiicele voastre vor profeti”. „A profeti” înseamnă a predica, a vorbi sau a cânta, și aceasta este exact ceea ce Dumnezeu poruncește ca poporul Său să facă în această zi. (Isaia 12:1-6). În prezent există sute de distribuitori și mii de lucrători ai societății ,care merg din ușă în ușă ,predicând vestea bună a împărăției, spre slava lui Dumnezeu.

29. Fulgerele, tunetele și ploile El le-a adus din comoara Sa în acest moment și a vărsat Spiritul Său peste toți unșii Săi, pentru ca aceștia să spună oamenilor despre ziua răzbunării Lui și despre planul Său de a distruge organizația lui Satan, de a face un nume pentru Sine, și de a întemeia guvernul neprihănirii Sale în beneficiul omului. Nu ar putea exista un alt motiv pentru care Dumnezeu să spună ființelor umane: „Voi sunteți martorii Mei că Eu sunt Dumnezeu”. Dumnezeu nu face nimic în ascuns. El a dat un avertisment și El își folosește slujitorii să ducă avertismentul la oameni, pentru ca ei să știe despre planurile Lui pentru cei care ar dori să știe. Lucrarea de ducere a acestui avertisment sau de depunere a mărturiei pentru numele lui Iehova este doar preludiul bătăliei mari a Armagedonului. Referitor la furtuna care se apropie, este scris: „El își acoperă mâinile cu fulgerul, și îi dă poruncă împotriva atacatorului. Zgomotul acestuia spune despre El, la fel și animalele, despre furtuna care se apropie”. (Iov 36:32, 33, V.R.).

30. Fulgerele lui Iehova nu sunt fără rost. Există un plan bine conceput în aducerea la iveală în acest timp a anumitor adevăruri. Mâna Lui este un simbol al puterii Lui, și El își acoperă mâinile cu fulgere și lovește direct la țintă. Servii Săi se înveselesc, iar organizația dușmanului tremură. Glasul Său tunător spune despre planul Său, și el slujește ca un avertisment pentru cei mici și mari, și chiar pentru cei reprezentați de vite. Declararea zilei Lui de răzbunare este o parte a însărcinării pe care El o dă unșilor Săi; de aceea, unșii Săi, pentru a fi credincioși, trebuie să îndeplinească acea însărcinare. (Isaia 61:2).

31. Mai mult, este scris: „Îngerul (reprezentantul lui Dumnezeu) a luat cădelnița (vasul sau organizația sa), și a umplut-o cu foc (adevăruri clare și distrugătoare ale ipocriziei) și a aruncat-o pe pământ (peste organizația vizibilă a lui Satan); și au fost glasuri, tunete și fulgere.” (Apoc.8:5). Chestiunea mare care trebuie stabilită acum este: Cine este Dumnezeu? Iehova a făcut din aceasta problema arzătoare acum pe pământ și în poporul Său. El se manifestă prin fulgerele Sale asupra acelei chestiuni; și, dat fiind faptul că numai Dumnezeu poate trimite fulgere, fulgerele Lui dovedesc

și luminează aceea chestiune în discuție și arată clar ce trebuie să facă unșii Săi acum. Cei care-L iubesc vor păzi poruncile Lui și, păzind poruncile Lui, ei nu se pot abține să nu participe la cântarea laudelor Sale, pentru ca numele Lui să fie acum înălțat.

ORGANIZAȚIA SA

32. Profetul Ezechiel a avut o viziune despre organizația lui Dumnezeu care intră în acțiune împotriva organizației lui Satan. Ezechiel era un tânăr, aproape de treizeci de ani, și viziunea lui se poate spune că denotă viziunile văzute de „tinerii” descriși de profetul Ioel, viziuni care, rezultând din fulgerele și ploaia lui Dumnezeu, sunt văzute tocmai înainte de bătălia Armagedonului și distrugerea organizației lui Satan.

33. În viziune, Ezechiel a văzut un vânt năpraznic, care ieșea din nord, simbolizând indignarea divină exprimată împotriva organizației lui Satan. În acea viziune au apărut înaintea lui „patru creaturi vii”. „și fiecare avea patru fețe, și fiecare avea patru aripi”. (Ezechiel 1:3-11). S-a spus că aceste patru creaturi vii au reprezentat „caracterul lui Dumnezeu”. Acest lucru nu ar putea fi adevărat, deoarece cele patru creaturi sunt denumite în continuare heruvimi. Scripturile arată că heruvimii sunt slujitorii lui Dumnezeu care execută ordinele Sale. Heruvimii au fost plasați la intrarea Edenului, pentru a executa judecata lui Dumnezeu. Lucifer a fost heruvim și era îmbrăcat cu putere să execute ordine, chiar și cu puterea morții. Prin urmare, heruvimii sunt în mod clar reprezentanții lui Iehova, care execută judecățile Lui.

34. În acea viziune Ezechiel a mai văzut patru roți de același fel și ele se mișcau armonios. Și acest lucru a fost interpretat greșit. În vremurile moderne cineva a făcut o diagramă care divide dezvoltarea planului lui Dumnezeu în cicluri, și aceste roți din viziunea lui Ezechiel au fost interpretate să reprezintă acele cicluri. Aceasta nu ar putea fi adevărat, deoarece nu există nici o scriptură care să susțină această concluzie; în schimb există numeroase scripturi împotriva acestei concluzii.

35. Patru este un număr simbolic, care reprezintă perfecțiunea. Observați cuvintele profetului în privința aceasta: „Și m-am uitat, și iată, un vânt năpraznic venea dinspre nord, un nor mare și un foc scânteietor, și o lumină strălucitoare era în jurul norului, iar din mijlocul focului ceva de culoare portocalie. În ceea ce privește asemănarea creaturilor vii, înfățișarea lor era ca cărbunii care ard în foc; printre creaturile vii se mișca încoace și încolo ceva ca niște lămpi și focul era strălucitor, iar din foc ieșeau fulgere”. (Ezechiel 1:4, 13).

36. Focul ilustrează forța distructivă pe care Dumnezeu o aduce asupra organizației lui Satan. Cele patru creaturi vii, care au ieșit din aceste simboluri ale distrugerii, par să ilustreze clar factorii vii ai organizației complete a lui Dumnezeu. Cele patru roți corespund cu carul antic cu patru roți. În viziune, Ezechiel ilustrează un firmament deasupra capetelor heruvimilor și deasupra tocurilor celor patru roți; și deasupra acestui întreg firmament, atât însuflețit cât și neînsuflețit, s-a văzut în viziune înfățișarea unui tron, pe care stătea o persoană glorioasă, înconjurată de lumină divină.

37. Luată împreună, imaginile creaturilor și instrumentele neînsuflețite dau înfățișarea unei organizații enorme, vii, ca un car care se extinde sus în cer și deasupra căreia prezidează Iehova Dumnezeu. Alături de Iehova este Cristos Isus, Ofițerul Său Executiv. Cu El în cer și ca o parte a organizației mari, sunt sfinții înviați și legiunile de îngeri glorioși și credincioși; și jos, pe pământ sunt „picioarele Lui”, cei care sunt membrii Christosului și care sunt încă pe pământ. Întreaga organizație se învâрте într-un cerc mic de înțelepciune divină și este direcționată de „înțelepciunea care vine de sus”. Prin urmare, imaginea întregă este cea a unei organizații puternice a lui

Dumnezeu, intrând în acțiune, tocmai înainte de marea bătălie a Armagedonului și peste care și prin care Dumnezeu se plimbă și prezidează.

38. Ezechiel a spus: „Și din foc ieșeau fulgere”. Aceasta trebuie să însemne că prin organizația lui Dumnezeu adevărul Său luminează. Mai mult, viziunea înseamnă că fiecare parte a organizației divine se mișcă într-o armonie exactă cu voia marelui Iehova Dumnezeu. Viziunea este împlinită în ziua răzbunării lui Dumnezeu.

39. Martorii credincioși ai lui Iehova trebuie să vestească „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” pentru că El a poruncit aceasta. Membrii rămășiței credincioase constituie o parte a organizației lui Dumnezeu, împotriva căreia organizația dușmanului este așezată în linie de bătaie, cu scopul declarat de a distruge rămășița. (Apoc.12:17). Aceasta este o dovadă că rămășița este o parte a organizației lui Dumnezeu. „Societatea”, așa cum o numim în general, este o parte a acelei organizații puternice, care se întinde de la pământ până în cerurile preainalte și pe care a văzut-o Ezechiel. Acest lucru este adevărat, deoarece Societatea, așa cum a fost numită până acum, înseamnă toți cei consacrați și unși cu adevărat ai Domnului, care sunt încă pe pământ și care se străduiesc cu credincioșie să asculte poruncile Lui. Aceasta nu este o afirmație făcută din egoism, ci o afirmație clară, că urmașii devotați ai lui Cristos sunt în întregime de partea lui Iehova și formează ceea ce profetul descrie ca „doritori (voluntari) în ziua puterii (Lui).” Prin urmare, întrebarea pe care ar trebui să și-o pună fiecare este: Sunt eu o parte a acelei organizații puternice a Domnului sau sunt căldicel și indiferent față de chestiunea importantă dinaintea minții omului? Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui și El nu va avea pe nimeni în organizația Lui ,care este căldicel și indiferent.

40. Profetul Ioel, de asemenea, menționează organizația puternică a lui Dumnezeu, pe care o descrie ca „armata Lui”. Sionul este locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu poporul Său. Sion este numele dat organizației lui Dumnezeu. Ioel amintește o poruncă dată, care arată că se aplică în „ziua răzbunării Domnului” și tocmai înainte de a începe marea bătălie a Armagedonului. Prin profetul Său, Domnul Dumnezeu oștirilor spune: „Sunăți din trâmbiță în Sion, și sunăți o alarmă pe muntele Meu cel sfânt; să tremure toți locuitorii țării; căci ziua lui Iehova vine, căci ea este aproape”. (Ioel 2:1, V.R.).

41. Apoi Ioel dă o descriere a organizației puternice a lui Dumnezeu: „Înfățișarea lor este ca înfățișarea cailor; și ca și călăreții, așa aleargă ei”. (Ioel 2:4, V.R.).

42. Cristos Isus este marele Ofițer Executiv, care conduce această organizație. El este descris de Apocalipsa: „Și am văzut cerul deschis, și iată, un cal alb, și Cel ce stătea pe el se numește Cel Credincios și Adevărat; și El judecă și poartă război cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc, și pe cap sunt multe diademe; și El are un nume scris, pe care nu-l cunoaște nimeni în afară de El. El este îmbrăcat într-o haină stropită cu sânge; și numele cu care este numit este Cuvântul lui Dumnezeu”. (Apoc.19:11-13, V.R.).

43. Revenind la profeția lui Ioel ,găsim o descriere a organizației puternice și armonioase a lui Dumnezeu, care intră în acțiune și efectul pe care îl are aceasta asupra celor din organizația lui Satan. „Vin uruind ca niște care pe munți, și pâraie ca o flacără de foc, când mistuie miriștea; par o puternică oștire, gata de luptă. Tremură popoarele înaintea lor, și toate fețele îngălbenesc”. (Ioel 2:5, 6, V.R.)

44. Ioel continuă cu descrierea Sa, arătând că marea armată a lui Dumnezeu ,atunci când intră în acțiune, este irezistibilă. „Ei aleargă ca niște bărbați puternici; se urcă pe zid ca niște oameni de război; și fiecare merge pe calea lui, și nu rup rândurile” (Versetul 7). Acest verset și următorul, arată că întreaga organizație lucrează în armonie exactă și aceasta este o dovadă că toți cei care nu sunt în armonie deplină cu Iehova, nu sunt parte a organizației Lui. „Nu se îmbrâncesc unul pe altul;

fiecare merge pe cărarea lui; ei trec printre arme, și nu-și întrerup cursul”. (Versetul 8) – Psalmul 110:6.

45. Apoi descrierea arată organizația lui Iehova atacând orașul (organizația) dușmanului, sărind peste apărarea lui în sistemele lui organizate, și trimițând fulgerele adevărului Lui în fortărețele dușmanului. „Ei năvălesc în oraș; aleargă pe zid; urcă pe case; intră pe ferestre ca hoțul” (Versetul 9). Scopul acestor acțiuni este de a face pământul, partea vizibilă a organizației lui Satan să se cutremure, și cerurile, partea invizibilă a acesteia, să se zguduie. „Pământul se cutremură înaintea lor; cerurile se zguduie; soarele și luna se întunecă; și stelele își retrag strălucirea lor”. (Versetul 10).

46. Ca și descrierea organizației dată de Ezechiel, Ioel arată că Iehova este peste și deasupra ei, umblând pe cerul cerurilor și dând porunca Sa victorioasă forțelor Lui, pentru că El este la dreapta Fiului Său preaiubit, Mareșalul activ al luptei. (Psalmul 110:5). „Și Iehova face să-I răsunе glasul (tonuri/voci tunătoare) înaintea armatei Sale; căci tabăra Sa este foarte mare; căci cel ce împlineste cuvântul este puternic; pentru că ziua lui Iehova este mare și foarte înfricoșătoare; cine poate s-o îndure?” (Versetul 11).

47. Apostolul Pavel a avut o viziune oarecum similară cu cele menționate de profeți. El dă o descriere a bisericii, care se apropie de adunarea generală a întâilor născuți. El se referă la tunetele și fulgerele care au fost arătate la inaugurarea legământului legii la Muntele Sinai. El ne spune despre cutremurul de atunci și marea demonstrare a puterii divine a prefigurat ceea ce trebuie să aibă loc acum, odată cu aducerea împărăției dreptății. Apoi, el adaugă: „Fiindcă am primit, deci, o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”. (Evrei 12:28, 29). De aceea, fiecare care pretinde că este unsul Domnului, să aibă grijă să nu se opună organizației lui Dumnezeu, care se îndreaptă spre o victorie completă.

MEMBRII - PICIOARE

48. Toți membrii-picioare trebuie să fie în armonie și să publice vestea bună a păcii și a salvării. Toți cei unși, care sunt străjeri pe zidurile Sionului, trebuie să-și înalțe glasurile împreună și să cânte laudele lui Iehova. Toți aceștia trebuie să se vadă ochi în ochi, pentru că Domnul spune, prin profetul Său, că așa va fi. (Isaia 52:7, 8). De aceea, toți care sunt indiferenți sau care se opun lucrării active de proclamare a zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, a întemeierii împărăției sale și a binecuvântărilor care vor urma, să se dea la o parte și să nu facă nici un efort pentru a-i împiedica pe cei care aleargă în organizația lui Iehova. Cei care se opun activ, se opun lui Cristos Împăratul și, prin urmare, se fac o parte a anticristului.

LUCRAREA RĂMĂȘITEI

49. În timp ce organizația puternică a lui Iehova intră în conflict, care va fi partea făcută de cei unși de pe pământ? În beneficiul celor unși, și pentru a-i lumina, Dumnezeu a realizat o ilustrație și acum o luminează, pentru ca s-o putem înțelege.

50. Iosafat, împăratul uns al lui Israel și, prin urmare, reprezentantul Celui Preaînalt pe pământ, a prefigurat pe unșii lui Iehova, care sunt acum pe pământ. Conducătorii lui Amon, Moab și ai Muntele Seir, au invadat Iuda, ca să-i distrugă pe izraeliți. Ei au reprezentat organizația Diavolului, care acum, sub conducerea Balaurului, merge „să facă război cu rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos”. (Apoc.12:17). Iosafat s-a rugat ca să știe ce

trebuie făcut pentru a respinge atacul dușmanului și Domnul Dumnezeu l-a îndrumat să numească cântăreți, care să laude pe Domnul în frumusețea sfințeniei, și să fie puși în mijlocul organizației izraeliților și să înainteze împotriva dușmanului. Aceasta au și făcut; și, când ei au început să cânte și să-L laude pe Iehova, El a pus o ambuscadă împotriva dușmanilor și au fost loviți. (2 Cronici 20:1-23).

51. Astfel, Domnul spune unșilor Săi de pe pământ că, în timp ce organizația mare și puternică înaintază în bătălie, partea care trebuie făcută de membrele-picioare ale Christosului este de a cânta. Suntem acum în „ziua aceea” și Dumnezeu spune poporului Său: „În ziua aceea veți spune: Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, faceți cunoscut că numele Lui este înălțat. Cântați Domnului; căci El a făcut lucruri mărețe; aceasta faceți cunoscut pe tot pământul. Chiuie și strigă, locuitoare a Sionului; căci mare este Sfântul lui Israel în mijlocul tău”. (Isaia 12:4-6).

52. Glasurile umane, bine instruite și acordate, fac cea mai armonioasă muzică care a fost auzită vreodată de urechea umană. Cântecele armonios și plăcut al rămășiței unse este mesajul adevărului, care anunță că Iehova este Dumnezeu, că Cristos este Conducătorul drept al pământului și că guvernul neprihănit al lui Dumnezeu va aduce binecuvântări tuturor familiilor pământului. Societatea celor unși este mică la număr, dar „mare” în puterea Domnului; și această societate mică, mergând cu fețe fericite și cu cântece armonioase ale bucuriei pe buzele lor care spun mesajul Domnului, stârnește groază în inima organizației dușmanului. Aceasta este partea care trebuie făcută de cei de pe pământ. Armata invizibilă a Domnului oștirilor va face cealaltă parte și cea mai importantă parte a acestei lucrări.

53. Cei care au zel arzător pentru Domnul și împărăția Sa nu vor avea nevoie să fie îndemnați să fie martorii Lui, ci cu bucurie din inimă și cu un cântec de laudă pe buzele lor, vor merge din ușă în ușă și vor spune oamenilor că a venit timpul în care Iehova Dumnezeu își va face un nume pentru Sine pe pământ și binecuvântările oamenilor vor urma la scurt timp după aceea.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1-3. Care este scopul final al tuturor lucrurilor pe care Iehova le-a furnizat? Ilustrați în ce mod secundar aceste lucruri au fost folosite de El.

4-7. Cui aparțin toate legile naturale și mijloacele de aplicare a lor? Relatați abilitatea omului de a le folosi. Explicați simbolismul „fulgerului”. Când se manifestă fulgerele lui Iehova?

8-10. Arătați simbolismul „tunetului” și al „ploii”. Ilustrați, în legătură cu fulgerul, tunetul și ploaia, mijlocul și maniera lui Dumnezeu de dăruire a adevărului poporului Său. Cum poate fi clasificată orice altă procedură contrară acesteia?

11. Ce revelație a adevărului au primit servii lui Dumnezeu în ultima jumătate de secol? Al cui este meritul? Pentru a păstra adevărul, cum trebuie să fie primit el? Ce poziție și-au asumat unii cu privire la adevărul prezent și cu ce rezultat pentru ei și pentru ceilalți?

12-15. De la cine, la cine, când și cum au venit „vremurile de înviore”, și cu ce rezultat? Dați aplicația: „din tron au ieșit fulgere și tunete și glasuri”. Arătați atitudinea celor credincioși în acel timp și cum a răspuns Iehova la rugăciunea lor. (12-15).

16,17. Dovediți când și cum Apocalipsa 11:19 a fost împlinită.

18,19. Ce au dezvăluit „fulgerele de la templu”? și ce „ploaie târzie” abundentă a vărsat Iehova peste poporul Său?

20,21 Arătați două „minuni” revelate celor din condiția templului și importanța de a le discerne.

22,23. Ce calități disting, în mod special, organizația lui Satan? Care este natura mesajului care trebuie dat acum și când și de cine va fi vestit el?

24,25. Arătați calitățile care identifică rămășița credincioasă. Descrieți o altă clasă a celor consacrați și arătați pericolul poziției lor.

26,27. Relatați curajul clasei Sionului.

28,29. Cu ce scop a adus Iehova „fulgerele, tunetele și ploile Sale”? Ce responsabilitate și privilegiu a urmat și cu ce rezultat?

30,31. Dovediți că Dumnezeu are un scop precis și special în dezvăluirea anumitor adevăruri în acest timp. Ce înseamnă acest fapt pentru cei unși?

32-39. Descrieți viziunea lui Ezechiel despre organizația lui Dumnezeu, și explicați caracteristicile proeminente ale acesteia. Când a fost împlinită viziunea și cu ce test s-au confruntat cei unși?

40-46. Ținând cont de viziunea lui Ezechiel, arătați armonia acesteia cu profeția lui Ioel în ceea ce privește: (a) organizația și conducerea ei, (b) calitățile demonstrate de actorii acesteia și (c) natura și scopul activităților lor.

47,48. Aplicați ilustrația lui Pavel a muntelui Sinai, pentru a arăta importanța unei aprecieri corecte a relației noastre cu Iehova și a ascultării de ceea ce El a încredințat unșilor Săi. Cu ce alternative se confruntă fiecare membru a celor unși?

49-53. Comparați circumstanța „rămășiței” cu poziția lui Israel sub Iosafat, înaintea armatelor lui Amon, Moab și Muntele Seir. Care este partea făcută de „rămășiță”, cum este ea făcută și cu ce scop?

EPOCA DE AUR A PROFEȚIEI

Anticii au vorbit despre o epocă de aur când oamenii, îndeletnicindu-se cu agricultura, locuind în pace unii cu alții, s-au bucurat de plăcerile reciproce și de roadele pământului, și tot pământul era în pace și odihnă. Dar oricât de mult această imagine a zilelor de demult a locuit în mințile anticilor, oamenii au renunțat la gândul că aceste zile au existat vreodată sau că oamenii ar fi putut să aibă o astfel de vreme de pace și fericire.

Este adevărat și faptul că poezii și visătorii și-au imaginat un fel de epocă de aur, care urma să vină, în care oamenii vor trăi în bucuria roadelor și a binecuvântărilor pământului, în condiții de pace și siguranță.

Dar, natura umană fiind ceea ce este, oamenii realiști nu pot să conceapă un timp în care lupta internă sau lupta între națiuni va înceta și pentru majoritatea oamenilor ideea de a trăi în pace, fără rivalitate comercială și luptă agresivă, ar fi prea naivă pentru a fi acceptată. Miile de ani de experiență umană conving fiecare om de gândul că nu există nici o nădejde că oamenii vor trăi împreună ca frații, fiecare purtând de grijă atât de bunăstarea lui, cât și a altuia, fiecare om trăind nu pentru sine, ci pentru bunăstarea generală a rasei, ca o familie. Așa de adânci sunt rădăcinile egoismului în natura umană, așa de mare control are egoismul în inimile oamenilor, încât este evident că fără o putere, de care oamenii acum sunt ignoranți, nimic nu i-ar putea determina să aștepte o schimbare.

Religioniştii cred că dacă ar avea o oportunitate, ar putea face multe pentru a aduce condiția fericită, iar moraliştii cred că ar putea fi de ajutor; socialistul este sigur că ar putea ajuta cu ceva, dacă oamenii ar accepta și ar trăi conform idealurilor lui. Dar religia organizată eșuează pe pământ și moralitatea este neputincioasă în fața greutății ignorării neprihănirii de către lume; iar socialistul nu are nici un medicament pentru acea deviere morală care a reprezentat ruina oamenilor.

Biblia este singura carte din lume care pretinde că vorbește pentru Dumnezeu și este singura care aduce dovezi că face acest lucru. Ea vorbește despre o epocă de aur din trecut și despre una care încă urmează să vină și care va fi mult mai bună decât toate visurile preferate ale oamenilor și mai bună decât poate să-și imagineze inima. Mai mult decât atât, ea (Biblia) vorbește despre cei care au trăit și au suferit și au murit în timpul secolelor întunecate ale ignoranței și care vor fi aduși atunci la viață și vor avea oportunități egale de a se bucura de binecuvântările Creatorului. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu Biblia și cu puterea lui Iehova, o astfel de viziune pare dincolo de limita posibilului; și nu este de mirare atunci când există ezitare în a accepta ceea ce spun profeții.

Mitologia reprezintă epoca de aur a omului ca fiind acele zile în care oamenii erau puțini la număr, erau ca o familie, cu o singură limbă și înainte ca războaiele să izbucnească pe pământ. Acele zile corespund cu acel timp și cu acele condiții despre care Biblia spune că au existat imediat după Eden, când oamenii din obligație s-au întors la agricultură pentru a trăi și când Iubal a învățat să mânuiască harpa și orga, și Tubal-Cain a ajuns un instructor al fiecărui meșteșugar în aramă și fier și când Lameh a devenit tatăl poezilor.

Epoca de aur a omului a fost mai devreme decât acele zile și a durat doar din momentul creării lui Adam până în ziua în care el și Eva au fost izgoșiți din grădina Edenului, probabil nu mai mult de doi ani. În timpul acelei perioade Adam, și apoi el și nevasta sa, au trăit în fericire perfectă, pentru că erau curați la inimă și minte și perfecți în trup. Ei erau în armonie cu Creatorul lor și s-au bucurat de tovarășia reciprocă în comuniune cu El; nu exista nimic care să strice fericirea lor; ei erau fără grijă și durere și fără acele neazuri care au afectat atât de puternic copiii lor. Aceasta a fost cu adevărat o epocă de aur. Același Cuvânt al lui Dumnezeu vorbește despre o epocă de aur care încă urmează să vină și de care se pot bucura toți copiii lui Adam.

Biblia nu este deloc ceea ce cred a fi cei care au ascultat de predicatori. Ea nu este torța civilizației umane, așa cum au pretins bisericile și nici, pe de altă parte, nu poartă dogmele îngrozitoare ale judecății umane, așa cum ele au învățat cu atâta nerușinare. Ea nu conține nici o dovadă că Dumnezeu a intenționat vreodată ca să fie folosită ca un sprijin al acestei civilizații, așa cum au vizualizat-o bisericile și creștinătatea și care au încercat să o aducă sub controlul pământului. Ea este lumina lui Dumnezeu pentru a călăuzi oamenii spre planurile Sale și spre acceptarea de către ei a voii Lui. Dar Dumnezeu încă nu a dat Biblia lumii ca atare. Timpul pentru acest lucru încă urmează să vină în ziua, care va izbucni în curând peste lume, când lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu va acoperi pământul, când adevărul cu privire la El va fi deplin și liber și când toți oamenii vor vedea salvarea lui Dumnezeu. (Isaia 40:5).

Până acum Biblia a slujit ca să călăuzească slujitorii lui Dumnezeu spre cunoașterea voii Lui în măsura în care I-a făcut plăcere Lui să dezvăluie acea voie; din când în când El a dat doar atâta lumină peste paginile ei cât să slujească planului Său. Pentru iubitorii lui Dumnezeu, Cuvântul Său a fost o „candelă pentru picioarele lor și o lumină pe cărarea lor”, în timp ce ei mergeau prin dificultățile acestor politici a lumii.

Biblia este cartea libertății omului. Este adevărat că nu există nici o carte ca ea care marchează degradarea omului, nici una care notează cu credincioșie slăbiciunile lui și nevoia lui de iertare de la Făcătorul lui; dar, de la început până la sfârșit, ea vorbește despre marea nădejde pe care o are omul datorită cuvântului sigur și cert al Creatorului său. Ea începe cu povestea fericirii omului, un fel de

epocă de aur, și se termină cu o descriere a unei epoci asemănătoare adusă din nou omului, dar cu binecuvântările ei extinse, care să aducă cea mai mare satisfacție și cea mai deplină bucurie pentru toți oamenii. Dar înainte ca povestea Bibliei să poată fi primită este necesar să se respingă interpretările crezurilor. Acestea, stabilite la nivel declarativ, ca să spună ceea ce învață Biblia, au pervertit în totalitate sensul ei. Făcătorii de crezuri au luat cuvintele clare ale scripturii pentru a susține dogme care au fost menite să ofere sprijin diverselor sisteme ale bisericii, în loc să spună ceea ce a dezvăluit Dumnezeu. Acești oameni au fost instrumentele lui Satan, fiind învinși de acest adversar viclean al lui Dumnezeu. În consecință, ei au acceptat negarea lui Satan a cuvântului lui Dumnezeu, când a spus lui Adam, că va muri negreșit dacă va mânca din fructul pomului cunoștinței, ca fiind adevărat. Satan a spus că ceea ce spusese Dumnezeu nu era adevărat, știind că nu este adevărată susținerea lui, și bisericile au acceptat cuvântul lui Satan și au crezut că Dumnezeu nu a vorbit adevărul clar când a spus că Adam va muri. Ei au luat și încă mai păstrează, dogma păgână a nemuririi umane, ca explicația deplină a acceptării de către ei a minciunii lui Satan.

Studentul trebuie să accepte că omul este muritor și este supus morții. Fiecare afirmație din Biblie arată că aceasta este situația. Dogma chinului în iad trebuie respinsă ca fiind o blasfemie la adresa Creatorului; ea este o învățătură a demonilor. Descrierea cerului ca un loc unde toți oamenii buni, blânzi, slabi la minte, merg la moarte, împreună cu cei care au căutat să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu și cu urmașii lui Isus din Nazaret care I-au slujit cu toate costurile; și această învățătură trebuie respinsă. Mai mult, învățătura bisericilor că pământul nu este locuința omului, că el este o ființă spirituală, a cărei condiție permanentă trebuie să fie în afara oricărui organism pământesc și aceasta trebuie refuzată. Curățindu-ne mintea de aceste obstrucții ne putem întoarce apoi la Biblie pentru lumina ei, încrezători că Cel care a dat-o va da lumină căutătorului sincer, care dorește cunoștința, pentru ca să poată trăi în armonie cu voia lui Dumnezeu și să aducă lui Iehova onoarea care se datorează numelui Său.

Mai mult, este la fel de necesar să ne curățăm mintea de dogmele așa-numitei științe ca și de dogmele credinței. Savanții științei declară foarte dogmatic că omul este rezultatul unor procese evolutive și că pământul a fost locuința lui pentru sute de mii de ani; ei nu vor să audă de nimic în sens contrar. Pentru toți aceștia povestea Bibliei este doar o fabulă; iar teologul susține acest lucru pentru sprijinirea dogmelor lui. Nici teologia, nici știința, așa cum folosesc oamenii acești termeni, nu conduc omul altundeva decât în sălbăticia îndoielii și a incertitudinii.

Dar considerând Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu dat să spună omului despre planurile Lui față de omenire și pământ și să aducă omul, slava încoronatoare a tuturor lucrurilor pământești, într-o relație apropiată cu Creatorul său, obținem motivul existenței omului și un raport cum s-au petrecut toate. Cu alte cuvinte, omul care permite lui Dumnezeu să fie călăuza sa spre cunoștință și care caută să facă voia lui Dumnezeu, intră într-o cunoștință mai deplină decât cea pe care Adam a încercat s-o apere într-o manieră tainică ,când a fost ispitit la căderea lui. El a dorit cunoștință fără a ține cont de modul și timpul lui Dumnezeu. Despre Biblie se spune deseori că este o carte atât de dificilă și de misterioasă, încât nu poate fi înțeleasă. Cei care declară că o predau și-au ascuns ignoranța lor cu privire la ea în spatele dificultăților ei și au înțeles că misterul ei este un motiv și mai puternic pentru a-o ține în venerație, pentru a-o respecta. Ei preferă să se uite la carte și s-o țină ca un fetiș, mai degrabă decât să cunoască conținutul ei. Preoții religiei organizate au devenit mari preoți ai dumnezeului ignoranței. Biblia nu ar fi fost considerată așa de dificilă, dacă nu ar fi fost politica clericilor care au ținut cunoștințele ei departe de oameni.

Începând cu primul ei capitol, Dumnezeu a început să spună de ce a creat omul. (Geneza 1:26-28). Mai întâi ea spune despre crearea pământului; apoi a omului care urma să fie reprezentantul lui

Dumnezeu pe pământ, cu stăpânire asupra vieții animalelor de orice formă. Crearea pământului a fost pentru plăcerea lui Dumnezeu și pentru a mări plăcerea creaturilor Sale.

Când pământul a fost pregătit, Dumnezeu a întocmit apoi omul din țărâna pământului, făcându-l astfel una cu ceea ce omul însuși numește pământ-mamă. Faptul că el a fost întocmit cu o structură similară cu ceea ce se găsește în toate celelalte creaturi pământești, arată că Dumnezeu a decis că această structură era cea mai bună pentru toate ființele pământești. El nu indică faptul că omul a evoluat de la o stare inferioară, așa cum declară cei înțelepți în felul lumii. Dumnezeu a pregătit o grădină pentru om, unde să se poată adăposti de condițiile mai dificile de pe pământ și unde, cu timp pentru meditație, el să poată să acumuleze experiență. El i-a dat de lucru, dar nu așa cum cereau instrumentele agriculturii. Apoi, într-un mediu perfect și fără durere sau suferință a trupului sau a minții și fără nimic ca să strice fericirea perfectă, cu lucru suficient care să-l țină ocupat, omul s-a trezit că trăiește în ceea ce, de atunci, oamenii au numit cu drag o epocă de aur.

Dar exista un loc în care nu se intra de bunăvoie, pentru că exista o limitare slabă pusă asupra omului; și chiar dacă organismul său și circumstanțele lui erau perfecte, el a căzut înaintea unei dorințe de a avea mai degrabă propriul său drum, decât cel ce a fost trasat pentru el de Creatorul său. Epoca lui de aur s-a terminat. Nu mai exista comunicare cu Creatorul; exista sentimentul rușinii; era o deschidere pentru acuzație între el și nevasta lui; au început suferința, durerea, necazul, primejdia și, după aceea, au urmat toate acele lucruri care au făcut viața umană să fie umplută mai mult cu necaz, decât cu fericire. Câștigul îndărătniciei nu era nimic față de pierderea suferită. Omul a câștigat eliberare de limitarea ușoară, pe care legea Creatorului său a pus-o asupra lui, dar a căzut sub robia groaznică a păcatului și a morții.

Din ziua aceea copiii lui Adam au călcat pe drumul pe care l-a luat el. Istoria lor este scrisă cu luptă și sânge. În prezent, la aproape 6000 de ani după cădere, lumea, măgulindu-se că a atins un standard ridicat de inteligență, aproape că s-a ruinat cu războiul fratricid și pare incapabilă să învețe vreo lecție din nebunia ei. Nu există nici o perspectivă că omul va învăța. Nu există nimic care să arate că el poate să învețe, din moment ce este atât de strâns legat de pasiune, frică și invidie. El nu se poate elibera din mediul său.

În viziunile lor despre „ziua perfectă”, profeții nu au acordat nici o atenție inabilității aparente a omului de a o produce. Ei nu se îngrijorează de probleme. Pentru ei, problemele nu există; ei cunosc puterea lui Dumnezeu. Pentru ei, totul depinde de El. Astfel, Isaia spune, vorbind pentru Iehova, „Desigur, așa cum mi-am pus în gând așa se va întâmpla; și așa cum am hotărât, așa se va împlini”. (Isaia 14:24). Profeții nu se preocupă cu problemele de canalizare sau cu sistemele de învățământ, ci cu manifestarea puterii lui Dumnezeu, cu schimbarea inimii care poate aduce acceptarea voii Lui și cu binecuvântările care urmează când legile lui Dumnezeu sunt respectate.

Dat fiind faptul că profetul Isaia vorbește mai mult decât ceilalți profeți despre împărăția dreptății, care va fi întemeiată pe pământ, putem să-l considerăm mesagerul tipic al lui Iehova în legătură cu aceasta, chiar dacă trebuie ținut minte că toți profeții lui Dumnezeu au avut în vedere vremuri de reșezare. (Fapte 3:21). El își începe profeția, declarând că Israelul, căzut în păcat, va fi vindecat în cele din urmă de Dumnezeu și va fi readus la starea lui de la început. El vede din nou Israelul ca atunci când era înaintea lui Iehova la Muntele Sinai, socotit acceptabil pentru El; dar acum purificat de întinăciunea lor, primit prin păcatele lor împotriva lui Dumnezeu și a legământului lor. Apoi el spune despre binecuvântările care, imediat după aceea, vor fi găsite de națiuni; pentru că, văzând poporul antic al lui Dumnezeu bucurându-se din nou de favoarea lui Iehova, ele însele vor merge la El. Ei vor învăța că Dumnezeu a făcut toți oamenii dintr-un sânge; că toți sunt dintr-o singură familie; ele se vor întoarce de la războaie și apoi va începe conducerea dragostei frățești. (Isaia 2:1-4).

Isaia vorbește apoi despre timpul în care toată natura va fi în armonie, când nu va exista nimic care să dăuneze sau să distrugă în toată împărăția lui Dumnezeu; despre cum Iehova, Dumnezeul întregului pământ, va face o sărbătoare a grăsimilor pentru toți oamenii și va distruge, în acel timp, vâlul care este peste ochii tuturor oamenilor, pentru ca toți să-L cunoască, de la cel mai mic până la cel mai mare și să se veselească în binecuvântările pe care le are El pentru ei. În acea împărăție Dumnezeu va înghiți moartea cu victorie, și va șterge lacrimile de pe toate fețele. (A se vedea Isaia 11:6-9; 25:6-9). Ulterior, el arată cum răscumpărării Domnului se vor întoarce (de la condiția morții și a condamnării de până atunci) și vor umbla pe drumul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toți, până când vin la Sion, adică, la acceptarea guvernului Său, unde vor fi obținute bucuria și veselia, iar necazul și gemetele vor fugi. Aceasta este o ilustrație a rasei întregi, care se întoarce de la starea morții la binecuvântările vieții, conform planului original al lui Dumnezeu pentru om. Ea corespunde afirmației cuprinzătoare, dar mai concise a psalmistului, „Tu întorci pe om în distrugere; și spui: Întoarceți-vă, fii ai oamenilor”. (Psalmul 90:3). Răscumpărarea pe care Dumnezeu a oferit-o include orice om, oricând a trăit el, pentru că Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru fiecare om. (Isaia 35; Evrei 2:9).

În zilele acelea oamenii vor primi răsplata lucrării mâinilor lor și vor locui în pace; oamenii vor construi case și le vor locui, vor planta vii și vor mânca din roadele lor. Nu va fi permis nici un hoț de terenuri, nu va exista nici o posibilitate de a scoate pe cineva din posesiunile lui, printr-o ilegalitate trivială. (Isaia 65:21, 22).

Aceste ilustrații ale lui Isaia sunt repetate cu alte cuvinte de profeți. Ieremia vorbește despre un timp în care Iehova va face un legământ nou cu poporul antic, care la rândul său, va vedea toată lumea adusă la pace și odihnă. Dar punctul culminant al tuturor declarațiilor profetice și a tot ce a avut loc în legătură cu ele, se găsește în ultima viziune a apostolului Ioan, unde el vorbește despre împărăția cerurilor, care coboară pe pământ, și că Dumnezeu va locui în cort cu ei și El însuși va șterge lacrimile din ochii lor și va alunga tot ceea ce nu este în armonie cu voia Lui, pentru ca marea Sa familie umană să locuiască în pace înaintea Lui. (Apoc.21:3, 4). Așa este epoca de aur pe care o dezvăluie Biblia. Ea este la fel de sigură, după cum și Dumnezeu este atotputernic să facă tot ce vrea.

CE A VENIT SĂ SALVEZE ISUS?

ISUS, vorbind despre Sine, a spus: „Fiul omului a venit să caute și să salveze ceea ce era pierdut”. (Luca 19:10). Întrebăm, ce se înțelege atunci când oamenii vorbesc despre salvare și ce a vrut să spună Isus? Răspundem: concepția comună este exprimată în moduri diferite. Pentru adeptul înfocat al unei mișcări de renaștere spirituală, „a fii salvat” înseamnă același lucru ca expresia veche „a avea religie și, când aceasta nu este o simplă emoție, ea se manifestă în exterior printr-o întoarcere bruscă de la o viață de auto-indulgență sau vicii, la o decență generală de trai, în special când aceasta are legătură cu o pasiune religioasă. Pentru mulți cuvântul înseamnă a fi salvat de chinul iadului; din acest motiv, doar prin rodul imaginației lor nesăbuite, și prin învățătorii falși, a fost făcut destul de adevărat acest lucru pentru milioane de oameni, pentru a-i pune în prezent în suferințe. În ceea ce ar putea fi numit o gândire religioasă de un nivel mai ridicat, și așa cum termenul a fost folosit de Metodistul din vechime, „a fi salvat” însemna o conștiință de acceptare a lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său referitor la Isus Cristos. Mai însemna a obține eliberare de sub legea păcatului, care domnește în fiecare inimă, în mod natural. Dar chiar și la el salvarea includea izbăvire de chinul veșnic, pe care el îl considera a fi judecata fiecăruia, care nu l-a acceptat pe Cristos, adică,

care nu a „acceptat religia”. Credința în Isus ca Salvatorul omenirii și aderarea la o biserică a fost acceptată ca o asigurare împotriva posibilității de a fi aruncat în chinul iadului. De la Roma încoace, toate bisericile au învățat cu asiduitate că doar dacă oamenii se dau pe ei înșiși în grija bisericii, ei sunt pe deplin acoperiți de răul viitor. Astfel, salvarea a însemnat, în principal, sentimentul de a fi salvat de teama chinului veșnic, lucrul îngrozitor care a domnit în creștinătate, din primele zile ale epocilor întunecate până în prezent.

Lăsăm la o parte ideile deșarte din învățăturile crezurilor și ne uităm la ceea ce spune Biblia; pentru că tot ceea ce se poate cunoaște despre relația din prezent a omului cu Dumnezeu și tot ce se poate cunoaște despre ceea ce este dincolo de mormânt, trebuie să provină din ea (din Biblie). Nu există o altă lumină asupra lucrurilor vieții și morții, decât aceea pe care Dumnezeu a dat-o deja în Cuvântul Său. Cel care, ca spiritistul, caută cunoștință din altă sursă, așa cum face spiritistul când merge la cei morți și caută lumină din întunericul mormântului, se trezește rapid în comunicare cu demonii, care personifică morții și este curând condus la o parte. Toate acestea reprezintă un pericol major pentru ei, pentru că ei devin cu ușurință păcăliții acelor demoni care, după potop, au încercat să îndeparteze pe oameni de Dumnezeu. Aceștia încă au același spirit de rebeliune și caută cu lăcomie mințile și trupurile tuturor acelor care vin la ei, făcându-i victime ale voinței lor rele, atât împotriva lui Dumnezeu, cât și împotriva oamenilor. Acești batjocoritori ai lui Dumnezeu caută ceea ce este interzis și îl fac pe riscul lor, după cum și Eva a căutat cunoștință „altă decât cea de la Creator și a fost dusă astfel la moarte. Fructul interzis își are plăcerile lui, dar rezultatul împărțării din acesta trebuie să aducă suferință și poate să însemne despărțire de Dumnezeu.

În Vechiul Testament cuvântul salvare este cel mai frecvent întâlnit în Psalmi și în profeția lui Isaia. El nu înseamnă întotdeauna același lucru. Prima lui menționare este de Iacov, care în ultimele sale zile a spus: „Am așteptat salvarea Ta, Iehova”. (Geneza 49:18). Iacov, pentru care se poate spune că circumstanțele rele păreau pregătite să se instaleze în toate zilele vieții lui, este tipic pentru slujitorii lui Iehova, în toate zilele, care uneori cad prin propriile lor greșeli sau uneori, prin providența lui Dumnezeu sunt aduși în poziții de dificultate și pericol. În amurgul vieții sale, când era sub adăpostul lui Iosif și al lui Faraon și sub grija ocrotitoare a Dumnezeului său, el a spus că îngerul lui Dumnezeu îl păzise de orice rău. Odihna și păzirea au fost salvarea lui Dumnezeu realizată. Pentru el salvarea a reprezentat izbăvire de temerile lui, dificultățile lui și asigurarea care a venit pe această cale că Dumnezeu era cu el și că el era acceptat ca unul care a luat parte la binecuvântările legământului pe care Dumnezeu le dăduse tatălui său Isaac și bunicului său Avraam.

Cuvintele oamenilor, în ziua în care Iehova a dat Israelului biruință asupra filistenilor prin îndrăzneala și curajul lui Ionatan, a cărui viață a fost în pericol prin jurământul neînțelept al tatălui său, dau nota generală a Scripturilor Vechiului Testament, cu privire la salvare. Oamenii au spus, „Să moară Ionatan, care a obținut această mare salvare (eliberare) în Israel?” (1 Samuel 14:45). Astfel, psalmistul strigă în numele oamenilor asupriți de dușmanii lor, „Fă să strălucească fața Ta, și vom fi salvați”. (Psalmul 80:3). Astfel, sentimentul de odihnă și protecție este o salvare prezentă.

Psalmul 22 vorbește despre suferințele unuia care, în necazul său strigă: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” și „Toți cei ce mă văd râd de mine și mă disprețuiesc; își deschid larg gura, dau din cap, spunând: S-a încrezut în Domnul ca să-l izbăvească; să-l izbăvească, pentru că și-a pus plăcerea în El... Ei privesc, se uită țintă la mine (victima lor). Își împart hainele mele între ei.” (Psalmul 22:1, 7, 8, 17, 18). Unele din aceste cuvinte au fost rostite de Isus la crucificarea Sa și unele s-au împlinit în acel timp. (A se vedea Matei 27:46; Ioan 19:23). Din aceste pasaje este relativ ușor să vedem că cel despre care se vorbește în special în Psalmi, fie în necaz, fie în biruință, este Isus. Dar, în mod frecvent, urmașii Săi credincioși sunt asociați cu El, astfel că experiențele Lui sunt și ale lor. El și ei sunt văzuți în una: „societatea unsă”. Acesta a fost misterul

care a fost dezvăluit bisericii în zilele lui Isus și ale apostolilor. Așadar, nota personală în Psalmi este profetie adevărată; ea a fost împlinită parțial la prima venire; ea va fi finalizată în experiența bisericii adevărate la a doua venire a lui Cristos.

Când s-a născut Isus, s-a declarat că s-a născut un Salvator. El a fost numit „Salvator” pentru că El urma să elibereze pe poporul Său de păcatele lui. Aceasta nu era ceea ce oamenii așteptau de la Mesia; ei au dorit un împărat și putere. Dar Dumnezeu a trebuit să facă o lucrare pentru poporul Său, înainte de a-i putea da ceea ce doreau ei. Ei trebuiau mai întâi să se întoarcă de la căile lor rele, înainte ca Dumnezeu să-i poată binecuvânta pentru slujirea altora. Prin răscumpărarea și îndreptățirea prin spirit, urma să existe o eliberare de marele dușman și viața, de atunci încolo, putea fi trăită pentru Dumnezeu. Această salvare de puterea păcatului a fost eliberarea de cea mai mare forță conducătoare pe care au cunoscut-o oamenii.

Dar exista un pericol special atunci care amenința Israelul ca popor. Ioan Botezătorul a venit spunând despre un timp al judecării și care va presupune suferință națională și, probabil, dezastru. (Matei 3:10, 12). De asemenea, Isus a prezis în mod categoric că necazul și suferința vor veni cu siguranță asupra poporului. Apostolii credeau că necazul va veni repede și chiar dacă nu a venit așa de repede cum se așteptau ei, totuși el a fost întotdeauna înaintea ochilor lor. Astfel, Petru a îndemnat pe toți care vor auzi, să se salveze din acea generație nenorocită. (Fapte 2:40).

În timp ei au înțeles că urma să fie o judecată generală asupra popoarelor neamurilor, precum și asupra iudeilor. Așadar, pentru ucenici salvarea a însemnat eliberare completă din robia păcatului și a Diavolului; de teama de moarte, pentru că învierea lui Isus a dovedit că spaima nu-i putea ține în stăpânirea ei; și de teama de a se dovedi neacceptabili, în cele din urmă, în fața lui Dumnezeu; și ea a inclus eliberare de teroarea timpului de necaz, spre care evreii se îndreptau repede și „de asemenea, de cea vremurilor din urmă care va veni peste tot pământul”. (Matei 24).

Astfel, (1) Biblia, ca în cazul lui Iacov, spune despre o salvare care are sensul de grijă și protecție a lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că este posibil pentru cei ce sunt salvați să știe că sunt într-o situație unde nici o putere a răului nu-i poate răni. Aceasta nu înseamnă că ei nu vor fi supuși acelor lucruri care sunt comune omenirii; ci înseamnă că ei știu că sunt în grija lui Dumnezeu și că nici unul din aceste lucruri nu poate veni asupra lor fără cunoștința Lui; și că, dacă răul este permis, ei sunt sub controlul Lui; și că El va face să rezulte binele, pentru că pentru aceștia „toate lucrurile lucrează împreună spre bine”. (Romani 8:28). Apoi (2) vorbește despre o salvare personală de puterea păcatului și de puterea lui Satan, conducătorul târâmului păcatului. Despre acest lucru, prin Spiritul Sfânt, Pavel scrie. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt”. (Tit 3:5). Mai mult, (3) există salvarea completă care urmează să fie realizată când urmașul lui Isus, credincios până la moarte, primește recompensa promisă a credinței sale și este primit a fi co-moștenitor al lui Isus, Fiul înălțat al lui Dumnezeu. La această salvare se referă apostolul Petru, când spune despre moștenirea neîntinată care așteaptă pe cei credincioși: „La o moștenire nestrăicătoare, și neîntinată și care nu se veștejește, rezervată în cer pentru voi”. (1 Petru 1:4).

Dar aceste eliberări sunt locale, fie față de individ, fie în funcție de timp și circumstanțe și nu îndeplinesc nevoia lumii. Rămâne întrebarea: Ce a vrut să spună Isus când a zis că a venit să caute și să salveze ce era pierdut? Cuvintele Lui pot fi luate în două sensuri. Probabil că El a vrut să spună că venise să caute pe *cei care* erau pierduți, care ar însemna întreaga familie umană și nu numai cei care au crezut sau au știut că fără sentimentul protecției Dumnezeului lor ei erau pierduți; sau poate să însemne *ceea ce* omul pierduse prin păcatul lui, adică, viața în comuniune cu Dumnezeu. Oricare variantă am lua-o, ea spune despre pierderea vieții și un efort de a recupera pierderea.

Dar întrebăm atunci: Ce e cu salvarea lumii? Fără îndoială că, înaintea lui Dumnezeu rasa întreagă este sub condamnare din cauza păcatului. Nici un om nu are dreptul la viață, pentru că păcatul lui Adam l-a adus pe el și pe toți copiii lui în pericolul morții veșnice. Dar când Dumnezeu a dat pe Fiul Său Isus să fie un preț de răscumpărare pentru toți oamenii și L-a prezentat ca unul care va îndepărta păcatul lumii și a făcut ca El să fie izbăvitorul oamenilor din întuneric și robia lor, este evident că există o compensare care, ulterior păcatului care a adus condamnarea, modifică complet situația. Răscumpărare înseamnă eliberare de sub condamnare și include posibilitatea restaurării. Eliberarea se așteaptă să fie experimentată în vremea învierii. Primul lucru pe care-l va primi omul după ce iese din mormânt va fi o surpriză. Cei care au murit cunoscând doar învățăturile ortodoxiei, vor constata că în loc de un judecător așezat pe un tron de foc și mulțimile vaste de ființe umane adunate în jurul lui și majoritatea fiind aruncați în chinul mai rău decât mintea omului îl poate concepe, există eliberare înaintea Lui, cu posibilitatea deplină a vieții și cu el însuși sub grija Salvatorului, care a murit pentru el. El va descoperi rapid necesitatea strică a ascultării de legea neprihănirii care va fi atunci în vigoare, dar acolo El nu va avea nimic care să-l împiedice, ci totul ca să-l ajute.

Întrebăm pentru unii: Nu este, atunci, nevoie să ne temem că la moarte păcătoșii cad în chin veșnic sau, dacă „Judecătorul întregului pământ” va veni dintr-o dată ca să destrame treburile pământului (așa cum au declarat clericii), să ne temem de acel lucru îngrozitor atunci? Răspunsul la ambele întrebări este Nu! Prevederea Răscumpărătorului prin Iehova, a faptului că El însuși a furnizat un preț de răscumpărare și a plănuțit ca lumea să aibă un Salvator - Judecător și pentru o zi a judecării care durează o mie de ani, este o dovadă concludentă că teologii au greșit în declarațiile lor despre Dumnezeu și planul Său cu privire la oameni.

Apostolul Pavel spune că Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului”. (1 Timotei 2:4). Mai întâi El îi salvează de la moarte; și apoi, prin intermediul măsurii pe care a luat-o prin domnia lui Cristos, El îi va învăța adevărul cu privire la El, astfel încât să poată învăța căile neprihănirii. Ignoranța despre El și mândria lor a ținut pe oameni departe de El; cunoștința de Dumnezeu este cea care este de primă necesitate în salvarea omului. Isus a spus: „Aceasta este viața veșnică, ca să Te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat și Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3).

Copiii lui Adam nu au fost învățați adevărul despre Dumnezeu. Abel a descoperit că ar putea să fie plăcut lui Dumnezeu căutând să facă voia Lui și arătând o dorință pentru acel curs. Dar în timp ce zilele se scurgeau cu întuneric adunat în jurul oamenilor, Satan, a cărui înșelăciune mincinoasă a inițiat necazul, a avut grijă ca înșelăciunea să devină mai mare și nu mai mică. Omul a început să se teamă de Dumnezeu și să gândească rău despre El, învinuindu-L pentru mizeria Lui.

În timp ce familia umană s-a înmulțit, întunericul a devenit mai dens. Prima venire a lui Isus nu a luminat lumea, astfel încât ea să-L cunoască. Dar Dumnezeu a planificat ziua iluminării, când toți oamenii vor ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu, pe care a-L cunoaște înseamnă a-L iubi. Ziua aceea este pe punctul de a veni, cu lumina și căldura ei vindecătoare. Cei a căror ochi sunt deschiși, prin vederea credinței, văd această salvare deplină a omului din toate necazurile și poverile și îl văd bucurându-se de binecuvântările pe care Dumnezeu a plănuțit să i le dea. Iar Isus „va vedea rodul sufletului Său și va fi mulțumit” când va vedea omul bucurându-se de aceste binecuvântări. (Isaia 53:11).

Dar mesagerii lui Iehova au un mesaj prezent pentru toți oamenii referitor la lucrurile care au loc acum și care vin peste lume. Orice om inteligent știe că lumea trece printr-o schimbare mare. Totul este în mișcare; dar nici unul nu știe, dacă nu este luminat de Scripturi, ce reprezintă mișcările sau ce prevestesc ele. Studentul în Biblie știe că aceste lucruri sunt acelea prezise de profeții lui Dumnezeu

și de însuși Isus. Ele sunt schimbările care vor îndepărta instituțiile ordinii mondiale prezente, înainte de întemeierea celei noi. Deoarece mișcările sunt la scară mondială și includ tot ceea ce are legătură cu lucrurile umane, este clar că ele implică marea perioadă de necaz despre care a vorbit Daniel și despre care a spus Isus că va veni la întoarcerea Sa. Nimeni nu va scăpa de ceea ce trebuie considerat ca condamnarea necesară a aceluia necaz dacă nu este „sub umbra Celui Atotputernic”.

Din nou, ca și în zilele înainte de căderea Ierusalimului, care au adus asupra aceluia popor nefericit, iudeii, cel mai mare necaz pe care l-a experimentat vreodată un oraș, strigătul din partea slujitorilor lui Iehova răsună departe: „Salvați-vă din această generație ticăloasă”. Cel care vrea, poate să vină la adăpostul mării stânci a adevărului și să fie protejat de ea, atât de căldura fierbinte a acelei zile, cât și de exploziile distrugătoare care amenință să distrugă omenirea. Cel care știe, se odihnește în Cuvântul lui Dumnezeu, în bunătatea lui Dumnezeu și în certitudinea că Dumnezeu poate și va îndeplini planurile Sale de a binecuvânta omenirea, folosind chiar și acea lecție aspră a necazului, ca parte a mijlocului Său în acest scop.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Septembrie 1928

Nr. 18

Congresul

Guvernul lui Iehova este cel mai important în mintea fiecăruia care este uns de El. Înțelegerea celor unși este că Iehova își propune să distrugă conducerea lui Satan și să dea conducerea lumii în mâinile lui Cristos, Isus, Fiul Său preaiubit. Guvernul lui Dumnezeu prin Cristos va fi un guvern neprihănit, prin care El va binecuvânta toate familiile pământului. Pentru acest guvern al neprihănirii creștinii se roagă de multe secole: „Împărăția Ta să vină, voia Ta să se facă pe pământ ca și în cer”. Cei unși au ajuns să înțeleagă importanța de anunțare a guvernului viitor al neprihănirii deoarece aceasta este voia lui Dumnezeu. Interesele împărăției, pe care Domnul le-a încredințat în mâinile unșilor Săi, includ lucrarea de anunțare a căderii organizației lui Satan și a întemeierii guvernului neprihănit al lui Dumnezeu.

Convenția Studenților Bibliei pentru anul 1928 s-a ținut în Detroit, Michigan, din 30 Iulie până în 6 August, inclusiv. Participarea estimată a fost între zece și doisprezece mii de persoane. Presa publică din Detroit, datorită influenței clerului catolic și protestant, a făcut exact ceea ce era de așteptat, adică a ignorat convenția Studenților în Biblie. Publicitatea din partea presei a fost izbitoare prin absența ei. După ce s-a terminat convenția, unul din grupul reporterilor a sunat la telefon ca să știe ce se petrece la Coliseum. Cu toate acestea, lipsa publicității din partea presei, nu i-a stânjenit deloc pe Studenții Bibliei. Societatea și-a publicat propriul ei ziar, *Mesagerul*, ziar care a dat un raport mult mai complet decât l-ar fi putut da vreun alt ziar lumesc. Multe mii de cititori ai *Turnului de Veghere* au raportul dat de *Mesagerul*. Abonamente pentru *Mesagerul* au venit din toate părțile pământului.

Convenția a fost una a slujirii. Unșii au mers acolo cu intenția să slujească. Dorințele lor au fost îndeplinite. La convenție au ținut discursuri următorii vorbitori: R. J. Martin, J. C. Watt, A. H. Macmillan, T. J. Sullivan, H. Schmid, G. Y. Me-Cormick, J. De Fehr, C. J. Woodworth, H. E. Pinnock, R. G. Green, D. Haslett, V. C. Rice, M. L. Hartman, F. W. Franz, H. S. Murray, W. L. Bowen, R. D. Goodrich, B. H. Boyd, H. Smith, Jos. Greig, W. F. Me-Lendon, G. C. Powell, E. B. Sheffield, W. J. Thorn, F. H. Dougherty, R. H. Barber, M. A. Howlett, G. H. Draper, Clifford Roberts, P. H. Harding, L. B. Burteh, W. E. Woodworth, J. A. Baeuerlein, T. F. Silvey, J. Hemery, W. F. Salter, W. W. Johnston, W. E. Van Amburgh, R. A. Kinninmonth, C. W. Cutforth, E. J. Coward și J. F. Rutherford.

Fiecare discurs a accentuat privilegiul binecuvântat și importanța de a face voia lui Dumnezeu și că, pentru a face aceasta, era nevoie de lucru. Fiecare discurs a fost oportun, util, și încurajator. *Mesagerul* a dat un rezumat al fiecărui discurs. Spațiul în *Turnul de Veghere* nu va permite o relatare completă a acestor discursuri. *Mesagerul* a făcut doar un scurt rezumat al discursurilor date de președintele Societății, însă discursurile lui vor fi redată în întregime în *Turnul de Veghere* în acest număr și în numerele viitoare.

ZILE DE SLUJBĂ

Au fost puse deoparte două zile pentru slujbă, Joi, 2 August și Sâmbătă, 4 August. Ziua de Joi s-a limitat strict la orașul Detroit. În ziua de Sâmbătă o parte a lucrătorilor au fost în oraș, în timp ce alții au fost în suburbii și în zonele rurale.

Pe lângă frații care vorbeau engleza și care au participat la convenție, au fost ținute și întâlniri de cei care vorbesc limbile următoare, adică: greacă, ungară, italiană, ucraineană, rusă, germană, poloneză și lituaniană. Frații care vorbeau engleza și cei care vorbeau limbi străine au participat la slujbă. Numărul total al lucrătorilor în zilele de slujbă, a fost 4 757. Numărul total de cărți și broșuri puse efectiv în mâinile oamenilor, în acele două zile de slujbă, a fost de 67 261. Pe lângă aceasta, mulți dintre frați au luat cu ei cărți și broșuri pentru a le distribui în drumul de întoarcere la casele lor și aceasta a ridicat la un total general de mai mult de 100 000 de volume distribuite la convenție.

La convenție 596 de distribuitori s-au înregistrat ca prezenți pentru slujbă. Opt din aceștia au fost din Anglia, doi din Scoția, doi din Irlanda, iar ceilalți din Statele Unite și Canada. În plus, mulți distribuitori auxiliari au fost prezenți și au participat la slujbă. În timpul convenției șaiszeci și patru de noi cereri pentru lucrarea de distribuire a tractelor au fost primite. Aceasta ridică numărul total pentru lucrarea de distribuire în Statele Unite la 1 911. În acest sens, este interesant să comparăm primele șase luni ale următorilor ani în timpul cărora au fost vândute cărți de distribuitori:

1926	162 624 volume
1927	135 496 volume
1928	353 974 volume

Distribuitorii au zelul specific casei Domnului pe care îl manifestă prin lucrarea lor și acest lucru a fost arătat în special la convenție.

În afară de distribuitori, mulți din clasa obișnuită a lucrătorilor s-au implicat în slujbă. Aceasta a inclus practic toți bătrânii care au participat.

O întrunire a bătrânilor care au participat a fost ținută joi după-amiază. Nu a existat niciodată la convenție un așa de mare zel și devotament față de Domnul, arătat de grupul de bătrâni. Ei nu numai că fuseseră în slujbă în acea zi, ci și-au manifestat și hotărârea de a lua conducerea în grupele lor pentru slujbă, din toată țara. A fost o întrunire binecuvântată și va aduce fără îndoială mult bine și slavă numelui Domnului. O relatare completă a discursului dat la întâlnirea bătrânilor apare în *Mesagerul*.

În fiecare seară, în timpul convenției, frații englezi au transmis un program la radio de la șapte la opt. Acest program a cuprins muzică furnizată de orchestra din WBBR, ajutată de alții care au participat la convenție, și din muzică vocală de cei de la convenție și un discurs sau o prelegere, care varia de la douăzeci și cinci la treizeci de minute, despre prezentarea adevărului. Fratele care vorbea engleză a folosit postul WGHP; D-l Kirby, managerul local al postului și asistenții săi au fost foarte amabili și politicoși cu cei care au participat la emisiunile Turnului de Veghere. Ei înșiși au apreciat foarte mult emisiunile și au comentat, în mod favorabil, despre lucrarea făcută de Studenții Bibliei. Chiar și frații care vorbeau alte limbi, au transmis la alte posturi. Astfel, mii de oameni din Detroit și din împrejurimi au avut posibilitatea să asculte în casele lor.

Ar fi o banalitate să afirmăm că aceasta a fost cea mai bună convenție care s-a ținut vreodată. Ar fi, de asemenea, o afirmație adevărată. Nu este în memoria nimănui care a participat să fii fost cândva o convenție în care să fii fost atâta determinare unită și exprimată de a onora numele lui Iehova Dumnezeu. Convenția a fost mai bine organizată decât oricare alta pe care am avut-o până acum și s-a putut observa că toată lumea era nerăbdătoare să facă ceva și să facă acel lucru când era posibil. A fost foarte puțin timp pentru vizite personale, cu excepția seriei după ce programul zilei se încheia.

În acest sens *Turnul de Veghere* are ocazia să spună că președintele Societății apreciază foarte mult un contact mai personal cu mulți dintre frați, pentru a discuta despre problemele lor personale și de a face vizite cu ei, dar consideră că este absolut imposibil să facă acest lucru. Multele îndatoriri care trebuie îndeplinite și efectuate, necesită tot timpul și puterea disponibilă. Cititorii *Turnului de Veghere* și cei care au participat la convenție sunt rugați să ia această afirmație ca o expresie personală a dragostei din partea președintelui pentru toți frații dragi. Cu toate că dorim să avem vizite personale și conversație mai mult decât avem, acest lucru trebuie să fie amânat până când lucrarea Domnului va fi făcută pe pământ, și atunci vom avea marele privilegiu de a participa la adunarea generală a întâilor născuți. Lucrarea Împăratului necesită acum grabă și continuitate în acțiune. Ea necesită atenția ne-divizată a celor care încearcă să reprezinte pe Domnul.

Convenția a fost una binecuvântată. Ea a dat posibilitatea celor prezenți să dobândească o viziune mai clară a multelor profeții pe care Iehova le împlinește acum față de poporul Său. Ea a încurajat pe alții să intre în slujba Domnului și a încurajat foarte mult pe cei ce sunt deja în slujbă. *Turnul de Veghere*, în numele lui și în numele cititorilor săi, exprimă mulțumițiile noastre comune față de Iehova Dumnezeu, pentru binecuvântările Lui variate, revărsate asupra poporului Său la această convenție.

MĂRTURIA PUBLICĂ

Evenimentul remarcabil al convenției a fost programul de duminică dimineața, 5 August. Importanța lui a fost mărită pentru că s-a făcut aranjamentul pentru ca cei care trebuiau să rămână acasă și pentru public, în general, din America și Canada și din alte țări străine, să poată auzi programul. Mai mult de o sută de posturi de radio au transmis acest program de la Coliseum. Nu a mai fost niciodată ceva egal cu aceasta în transmisiunile radio. Niciodată nu au mai fost atât de multe posturi legate împreună, simultan, pentru a transmite același program. Referitor la acest program *Mesagerul* a spus:

„Cel mai important eveniment care a avut loc vreodată în Detroit, Michigan, în Statele Unite sau pe continentul american sau în Lumea Nouă, are loc în această dimineață de la 9:30 la 11:00, când Judecătorul Rutherford ține un discurs pe tema „CONDUCĂTOR PENTRU OAMENI”, prin intermediul celei mai mari rețele de posturi radio, legate împreună, din istoria umană.

Pe tot cuprinsul Statelor Unite și al Canadei, discursul epocal al Judecătorului va fi transmis simultan de mai mult de o sută de posturi de radio, nouăzeci și șase dintre ele fiind legate prin linii telefonice. Zece vor prelua programul direct de la fața locului și îl vor retransmite fără ajutorul firelor. În total vor fi 106 de posturi radio.

Rețeaua cu fir a celor nouăzeci și șase de posturi radio, acoperă 33 500 de mile de linie telefonică (53.900 km) și 91.400 de mile (147.062 km) de linii de telegraf. Aceasta ar înconjura de cinci ori pământul la ecuator. Ar ajunge la mai bine de jumătate de drum spre lună. Este, fără îndoială, cel mai important element de educație din anele rasei umane.

La 160 de puncte, de-a lungul rețelei de telefon, vor fi incluse în circuitele de comunicare repetoare, prin intermediul a numeroase tuburi vidate, pentru a mări volumul curenților care pierd sunete. În timpul perioadei actuale de transmisie, mai mulți de 500 de experți în telefoane vor supraveghea rețeaua, pentru a preveni întreruperi și distorsiuni, atât cât este omenește posibil”.

Ziarul *New York Times* a spus, cu privire la rețeaua de radio:

„Cea mai extinsă și mai costisitoare conexiune radio din istorie a fost aranjată pentru Judecătorul Joseph F. Rutherford, fost avocat în Missouri, care a ajuns predicator evanghelic, conform unui anunț de ieri, de la sediul său din Brooklyn.

Rețeaua de radio comandată de predicator depășește chiar și pe cele stabilite pentru Președinte sau pentru orice altă știre extraordinară. Costul nu putea fi evaluat ieri, dar un indiciu cu privire la acesta stă în faptul că utilizarea a patruzeci de posturi radio, timp de oră, a costat compania de cauciucuri Dodge Motor Car Company, 42 000 de dolari în Ianuarie.

Vor fi nouăzeci și șase de posturi de radio folosite în conexiunea lui Rutherford și timpul folosit va fi de o oră și jumătate. Nu s-a putut evalua ieri dacă cheltuiala imensă pentru discursul Judecătorului de Duminică viitoare va fi suportată de organizația lui, Asociația Internațională a Studenților în Biblie, de el însuși sau de un filantrop prietenos”.

VOR VORBI LA CONGRES

Evangelistul, un dușman intransigent al „creștinismului organizat”, succesor al Pastorului Russel, va fi principalul vorbitor la convenția anuală a Studenților în Biblie, care se va ține în Coliseum, în Michigan State Fair Grounds, lângă Detroit. Anul trecut convenția s-a ținut în Toronto și fostul Judecător, care a scris broșura „Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată”, a mobilizat ceea ce era atunci cea mai extinsă conexiune radio. El a avut cincizeci și trei de posturi de radio.

Conexiunile anterioare și numărul de stații de legătură. au inclus: Al patrulea dineu anul al Industriei radio din 21 septembrie 1927, cu optzeci și cinci de posturi; recepția Colonelului Lindbergh din 11 Iunie 1927, cu cincizeci de posturi; lupta lui Dempsey-Sharkey din 21 Iulie 1927, din Stadionul Yankee, cu cincizeci și două de posturi radio; discursul cu ocazia zilei de naștere a lui Washington, dat de Președintele Coolidge, în 1927, cu patruzeci și două de posturi; emisiunea Buick din 23 Iulie, patruzeci și opt de posturi; bătălia Tunney-Heeney, cu patruzeci și trei de posturi.

Închirierea și utilizarea circuitelor de rețea obișnuite ale Companiei Naționale a Audiovizualului costă 33 000 de dolari pentru o perioadă de douăzeci și patru de ore, circuitele speciale trans-continentale costă 24 000 de dolari, în jur de 45 000 de mile (72 405 km) de fire normale și special pregătite fiind folosite.

La câteva ore după încheierea programului, sute de telegrame au fost primite din fiecare parte a Statelor Unite și a Canadei și toate au relatat faptul că recepția a fost aproape perfectă. Fiecare parte a prelegerii a fost auzită deosebit și fără întrerupere, cu o singură excepție care s-a datorat unei probleme de alimentare într-un post de radio. Cu câteva zile înainte de acea Duminică, vremea a fost extrem de caldă și sufocantă. O furtună electrică a fost pe tot teritoriul Statelor Unite și al Canadei, Sâmbătă noaptea. Duminică dimineața era răcoros și înnorat. Acest lucru a fost decisiv în favoarea transmisiunii. Furtuna a îndepărtat electricitatea statică și a permis ca emisiunea să iasă în eter fără întrerupere. Domnul să fie laudat pentru aceasta! În dimineața următoare, Luni, Washington (D. C.) Post a efectuat un reportaj cu următorul titlu:

„LANȚ DE RADIO BIBLIC, CU 100 DE POSTURI, STABILEȘTE UN NOU RECORD

Discursul Judecătorului J.F. Rutheford de la Detroit, auzit de milioane!” reportaj

Comentând, în continuare, despre program Washington Post spune:

„Conform sponsorilor ei, transmisiunea de Duminică dimineața a Asociației Internaționale a Studenților Bibliei, adunată în convenție ieri dimineața în Detroit, a inclus mai mult de 100 de posturi și, prin urmare, a fost cea mai mare din istoria radioului. Ea a fost auzită de ascultătorii din Washington, prin postul WRHF.

Principalul vorbitor a fost Judecătorul Joseph F. Rutherford, care a fost odată avocat în Missouri, dar a devenit ulterior un predicator evanghelic și președinte al Asociației Internaționale a Studenților în Biblie”.

„Am avut o telegramă de la unul din cotidienele din New York”, a spus Judecătorul Rutherford în timpul discursului său, „întrebând cât costă această conexiune și cine plătește pentru ea?”.

„Răspunsul meu este că ea costă 50 000 de dolari și este plătită de mulțimea de creștini din Statele Unite, care sunt bucuroși să facă acest lucru”. Într-un alt moment, judecătorul a remarcat, în paranteză: „Satan Diavolul a încercat să împiedice această conexiune, dar a fost incapabil să facă aceasta”.

Incluse printre acele posturi, care au transmis discursul, au fost Posturile Radio WORD, în Batavia, III, lângă Chicago, cu o putere de 5000 de wați și WBBR, în Rossville, N. Y., din afara orașului New York, ambele deținute de organizația Judecătorului Rutherford.

Prima transmisiune de acest gen

Ora transmisiunii a fost stabilită pentru ora 9:30 dimineața, astfel încât să nu intre în conflict cu slujbele de Duminică dimineața, care sunt difuzate, marcând astfel prima transmisiune la nivel de țară, care a fost făcută vreodată la această oră neobișnuită.

S-a spus că discursul a fost auzit în 36 de State, trei provincii din Canada și a fost retransmis în alte țări, prin unde scurte, de la Postul de Radio WGY din Schenectady.

Aceasta a fost probabil un teritoriu mai larg acoperit decât de conexiunea Linbergh de 50 de posturi sau de convenția națională de 68 de posturi, care nici una din ele nu a ajuns în Canada sau conexiunea propusă Hoover, care în prezent cuprinde 75 de posturi radio.

Pentru confortul ascultătorilor din capitală, au fost instalate difuzoare în Pythian Temple și în alte câteva puncte din oraș.

Audiența vizibilă, care l-a salutat pe Judecătorul Rutherford la Coliseum, în Detroit, conform anunțului care a venit la radio, a numărat mai mult de 12 000 de persoane. Pe lângă acele difuzoare, au mai fost instalate și altele în Parcul Belle Isle, la aproximativ 10 mile (16 km) depărtare de Detroit, unde s-a spus că s-a adunat o altă mulțime.

În beneficiul special al Australiei și al Noii Zeelande s-au făcut planuri pentru ca prelegerea de Duminică dimineața să fie repetată și transmisă pe unde scurte, de la postul puternic WGY din Schenectady. Ora aleasă a fost de la patru la cinci, Luni dimineața. Aceasta a fost considerată de ingineri cea mai potrivită oră pentru a ajunge la ținuturile îndepărtate ale Australiei și Noii Zeelande. La acea oră, președintele Societății a apărut în camera de control a inginerilor din Coliseum, State Fair Grounds, și a repetat discursul pe care l-a ținut anterior, duminică dimineața. Acest discurs a fost transmis prin telefon la Schenectady, New York și, de acolo, difuzat pe unde scurte la unul din cele mai puternice posturi de radio din America. S-au făcut demersuri pentru a fi redifuzată prelegerea, la câteva posturi din Australia și Noua Zeelandă.

La scurt timp după aceea, au fost primite cablograme (telegrame transmise prin cablu) din diferite părți ale Australiei și Noii Zeelande, care anunțau că recepția prelegerii de Luni dimineața a fost splendidă și că a fost recepționată bine în acele țări. Cablogramele din Jamaica au vorbit și ele despre același lucru. Trinidad, B. W. I. a relatat, de asemenea, o recepție splendidă. Cu siguranță este o minune a Domnului că vocea umană poate fi dusă la așa de mari distanțe acum. Este timpul hotărât de Dumnezeu. El a furnizat radioul în acest scop. Cinstea și lauda se cuvin numelui Lui.

PROGRAMUL

Harry Howlett, unul din crainicii postului de radio WHK din Cleveland, Ohio, a fost ales să facă anunțul pentru conexiunea radio. Pentru a face conexiunea, el a călătorit cu avionul, sosind la timp pentru a conduce programul. Exact la 9:30 a. m. s-a făcut anunțul celei mai mari rețele de radio și o scurtă prezentare despre program. Muzica a fost asigurată de orchestră, urmată de un imn cântat de un cor de două sute de voci. Apoi a urmat prelegerea, după care întreaga adunare s-a unit să cânte bine-cunoscutul cântec, „Ce temelie puternică”. Fără îndoială, că alte sute de mii de persoane din America și Canada s-au unit în acest cântec. Orchestra a încheiat programul. Aceasta a fost marea dorință a Studenților în Biblie, de a lăsa să se înțeleagă clar că sunt împotriva Diavolului și a organizației lui și sunt cu totul devotați lui Iehova Dumnezeu. Când președintele Asociației a fost prezentat audienței văzute și nevăzute, el a spus: „Înainte de a începe discursul meu voi citi o Declarație ,sub formă de rezoluție, voi propune adoptarea ei și apoi voi vorbi despre Declarație.” Apoi a continuat să citească Declarația, care este prezentată aici în întregime, după care a rostit prelegerea sa, care a fost auzită de milioane de oameni. Rezoluția a fost adoptată în unanimitate de convenție. De asemenea, publicăm un raport complet al discursului.

La momentul în care am mers la presă, au fost primite mii de cereri primite prin poștă și prin telefon, pentru copii ale discursului. S-a făcut anunțul că toți cei ce au solicitat o copie, în termen de cinci zile de la data difuzării prelegerii, vor primi o copie gratuit. *Epoca de Aur* va efectua un raport complet și va fi trimisă o copie celor care au solicitat-o.

Turnul de Veghere profită de această ocazie pentru a anunța că Societatea tipărește în prezent o ediție în limba engleză, în cinci milioane de exemplare, a discursului și Declarației de mai sus, pentru distribuirea printre oameni și multe alte milioane vor fi tipărite în limbi străine.

Convenția din anul 1928 a Studenților Bibliei a trecut. Cu toate acestea, se speră că lucrarea bună făcută în Detroit tocmai a început și că milioane de oameni de pe tot pământul vor primi o binecuvântare din aceasta. Este imposibil să găsim cuvinte pentru a exprima o recunoștință deplină față de bunătatea lui Dumnezeu, pentru poporul Său din prezent.

Fiecare din cei unși să continue să-și manifeste recunoștința sa, prin cântarea laudelor lui Iehova. Numele Lui să fie înălțat acum!

DECLARAȚIE ÎMPOTRIVA LUI SATAN ȘI PENTRU IEHOVA

Studenții Bibliei, la convenția internațională, s-au adunat să se declare împotriva lui Satan și, în întregime, pentru Iehova al oștirilor și anunță apăsător, în continuare, aceste adevăruri vitale și anume:

Primul: Că popoarele pământului, organizate în forme de guverne și sub controlul unui conducător superior și invizibil constituie lumea;

Al doilea: Că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic și este sursa întregii autorități drepte; că El este Împăratul Veșnic, Dumnezeul dreptății, înțelepciunii, dragostei și al puterii și adevăratul prieten și binefăcător al creației întregi;

Al treilea: Că Iehova a încredințat fiului Său Lucifer autoritatea de a fi supraveghetorul omului; că Lucifer a devenit necredincios, s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și l-a făcut pe om să cadă din neprihănire; și ,de la acea răsculare, Lucifer a fost cunoscut cu titlurile Balaur, Șarpe, Satan și Diavol; că Satan Diavolul a provocat luptă printre națiuni și este responsabil pentru toate războaiele crude, crimele rele, toate atrocitățile și celelalte acte corupte care au fost comise; că ,până în prezent, Iehova nu l-a constrâns pe Satan de la exercitarea puterii și influenței asupra omului, pentru ca omenirea să poată învăța rezultatele nefaste ale comiterii răului; că timp de

multe secole Satan a fost conducătorul invizibil al lumii, defăimând constant numele lui Iehova Dumnezeu și provocând mari prejudicii oamenilor și națiunilor;

Al patrulea: Că Iehova a promis că la timpul hotărât îl va constrânge pe Satan și va întemeia un guvern neprihănit pe pământ, pentru ca oamenii să aibă oportunitatea vieții veșnice în fericire; și, în acest scop, El l-a uns pe Fiul Său preaiubit Isus ca să fie răscumpărătorul și conducătorul invizibil al lumii;

Al cincilea: Că a sosit timpul hotărât al lui Iehova ca El să-și împlinească promisiunea și să-și curețe reputația Sa în mintea creației întregi; că Cristos Isus și-a luat rolul Său înalt, în calitate de administrator al lui Iehova și, marea chestiune acum este: Cine este Dumnezeu și cine va conduce popoarele și națiunile?

Al șaselea: Că, fiindcă Satan nu va renunța la conducerea sa rea asupra națiunilor și popoarelor pământului, Iehova al oștirilor, cu Mareșalul Său uns, Cristos Isus, va împinge conflictul împotriva lui Satan și a tuturor forțelor lui rele și, de acum încolo, strigătul nostru de luptă va fi: **SABIA LUI IEHOVA ȘI A UNSULUI SĂU**; că marea bătălie a Armagedonului, care va începe în curând, va duce la imobilizarea completă a lui Satan și la răsturnarea completă a organizației lui rele, și că Iehova va întemeia dreptatea pe pământ, cu și prin Cristos, conducătorul nou, și va elibera omenirea de rău și va aduce binecuvântări veșnice pentru toate națiunile pământului;

Al șaptelea: De aceea, a sosit timpul potrivit ca toți cei care iubesc neprihănirea să se pună de partea lui Iehova și să-L asculte și să-L slujească cu o inimă curată, pentru ca să primească binecuvântările nelimitate, pe care Dumnezeul Atotputernic le-a rezervat pentru ei.

CONDUCĂTOR PENTRU OAMENI

„Binecuvântat este poporul al cărui Dumnezeu este Iehova”. – Ps. 33:12.

Afirmațiile din Declarație, tocmai citite în auzul vostru, sunt adevărate. Fiind adevărate, ele sunt de cea mai mare importanță pentru oameni în acest moment. Cer indulgența audienței, văzute și nevăzute, în timp ce prezint dovezi în sprijinul acesteia. Am o încredere de neclintit că atunci când oamenii vor cunoaște și aprecia adevărul, o mare povară va fi ridicată din mințile lor. Doresc o oportunitate de a avea parte în aducerea adevărului în atenția oamenilor. Făcând acest lucru, vin la dumneavoastră ca un prieten al omenirii întregi. Nu am nici un interes egoist să slujesc, decât acesta, ca ceea ce este pentru bunăstarea generală a omenirii, să fie spre binele meu. Bunăstarea veșnică a oamenilor depășește cu mult toți banii prin care mărfurile pământului sunt măsurate.

O guvernare bună este esențială pentru bunăstarea tuturor oamenilor. Ea ar trebui să reprezinte interesul intens al fiecărui bărbat și al fiecărei femei. Părinții ar trebui să învețe pe copiii lor principiile guvernării bune. Nu poate exista nici un progres real în studiul ei, dacă problema nu este abordată cu calm și fără părtinire sau prejudecată.

În toate guvernele oamenilor există, atât o putere invizibilă, cât și una vizibilă, exercitată pentru rău și pentru bine. Puterea invizibilă este superioară celei vizibile și, prin urmare, este puterea care controlează. Dacă este spre rău, puterea invizibilă astfel exercitată face puterea vizibilă nesatisfăcătoare. Dacă puterea invizibilă este exercitată spre bine, atunci efectul asupra puterii vizibile este bun și oamenii sunt binecuvântați.

LUMEA

Lumea este un guvern vast, alcătuit din diferite națiuni și popoare. În toate națiunile, oamenii au recunoscut o putere invizibilă care influențează cursul de acțiune al națiunilor. Atunci când sunt în primejdie cumplită, oamenii apelează la puterea invizibilă și recunosc astfel că puterea invizibilă este superioară guvernatorilor lor vizibili. În armonie cu această afirmație, este scris în Scripturi: „Binecuvântată este națiunea al cărei Dumnezeu (Conducător invizibil) este Iehova”. (Ps. 33:12).

Trebuie dedus, din această afirmație Scripturală, că există o putere invizibilă conducătoare, alta decât Iehova Dumnezeu și că atunci când oamenii sunt controlați de acea putere, acest lucru nu este pentru binecuvântarea lor.

Toate națiunile recunosc necesitatea unui conducător vizibil. Faptul că Statele Unite este în prezent implicată într-o campanie mare, pentru a stabili care va fi conducătorul ei, este o dovadă a acestei afirmații. Este important să cunoaștem ceva despre conducătorul vizibil și, în acest sens, se desfășoară o campanie de educare. Este de o importanță mai mare să cunoaștem despre și cu privire la conducătorul invizibil, pentru că influența și puterea lui este mai mare decât cea a conducătorului vizibil.

Sunt convins că marea masă a popoarelor pământului, indiferent de religie sau politică, dorește să aibă și să se bucure de un guvern drept și neprihănit. Având în vedere că omul nu este perfect și că există o putere invizibilă care-l influențează, este vital să stabilim în cine se găsește puterea neprihănită și cine este distribuitorul puterii rele. În dezbaterea acestei chestiuni nu există nici o dispoziție pentru a se răsfrațe asupra oamenilor. Studenții Bibliei nu au nici o dorință sau înclinație să lupte împotriva vreunui om sau a unei societăți de oameni. Dorința lor este de a pune adevărul, în mod clar, înaintea minților oamenilor. Când adevărul va fi înțeles, se va constata că interesele tuturor oamenilor sunt la fel. Prezint acum dovada că există un dumnezeu rău care controlează lumea; că Iehova, Dumnezeul Atotputernic al neprihănității va distruge în scurt timp puterea dumnezeului rău și va întemeia pe pământ un guvern neprihănit, care va ușura pe oameni de poverile lor și le va aduce binecuvântări veșnice; că suntem în prezent într-o criză și chestiunea înaintea oamenilor este cea mai importantă din toate timpurile.

IEHOVA

Cine este conducătorul invizibil al națiunilor pământului? Este Iehova sau altul? Iehova este Dumnezeul adevărat. Despre El, Isus a declarat că a-L cunoaște înseamnă viață veșnică. El este Marele Veșnic, Creatorul cerului și al pământului, Dătătorul oricărui dar bun și perfect. (Isa. 42:5). Când Israel a fost poporul Său ales, Iehova a fost numele Lui național pentru ei. Acest nume înseamnă mai mult decât aceasta. El semnifică scopul Său cu privire la creația Sa. Cuvântul Său, Biblia, dezvăluie scopul Său; prin urmare, Biblia este autoritatea pentru această concluzie. El este drept și neprihănit. „Judecățile lui sunt adevărate și neprihănite cu totul”. (Ps. 19:9). „Căci Iehova este neprihănit; El iubește neprihănirea”. (Ps. 11:7, V. R.). Neprihănirea Lui este comparată cu neclintirea munților mari și dreptatea Lui ca fiind mai adâncă decât fundul mării. (Ps. 36:6).

Iehova este atât de înțelept, încât nu poate să facă niciodată nici o greșală. Înțelepciunea celor mai înțelepți oameni ai lumii este nebunie în comparație cu înțelepciunea lui Iehova Dumnezeu. (1 Cor. 1:25). Referitor la creația Sa, profetul Său a scris: „O Doamne, cât de multe sunt lucrările Tale! Cu înțelepciune le-ai făcut pe toate.” (Ps. 104:24). Cu înțelepciune a creat omul și înțelepciunea Sa a pregătit marele plan pentru învățarea omului prin experiență și oferirea celor ascultători a binecuvântării veșnice.

În Iehova locuiește toată puterea originală. Toți ceilalți, care exercită putere, fac acest lucru cu permisiunea lui Iehova. Toată puterea tuturor națiunilor pământului nu este decât un strop dintr-o

găleată sau un bob mic în comparație cu puterea lui Iehova Dumnezeu. (Isa. 40:17-22). El este Dumnezeul Atotputernic, ceea ce înseamnă că nu există nici o limitare a puterii Lui. (Gen. 17:1-6). Pentru El a vrea să facă un lucru înseamnă că va fi făcut. Când a dorit să creeze pământul și lucrurile de pe el, Spiritul Său se mișca deasupra elementelor și pământul și creaturile vii au rezultat după aceea. (Gen. 1:1-26). Spiritul Lui este puterea Lui, invizibilă omului.

Iehova Dumnezeu este dragoste, ceea ce înseamnă că tot ceea ce a făcut și ce va mai face, este influențat de altruism. El este autonom și nu are nevoie de nimic și nimeni nu-I poate aduce vreun beneficiu. Toate actele Lui sunt făcute în beneficiul creaturilor Sale. Profetul Său, care învățase despre El, a exclamat: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! De aceea, copiii oamenilor își pun încrederea sub umbra aripilor Tale”. (Ps. 36:7). „Pentru că bunătatea Ta este mai bună decât viața, buzele mele Te vor lăuda”. (Ps. 63:3).

Sunt conștient de faptul că Iehova a fost acuzat, în repetate rânduri, ca fiind nedrept și crud. Dar când învățăm că dușmanul Lui a adus aceste acuzații și le-a insuflat în mintea omului, înțelegem că acuzațiile sunt false. (Ioan 8:44). În Iehova locuiește dreptatea, înțelepciunea, puterea și dragostea, toate lucrând împreună în armonie perfectă și întotdeauna exercitate pentru binele creației Sale. Din acest motiv este scris: „Binecuvântată este acea națiune a cărei Dumnezeu este Iehova”. Opusul acestei afirmații trebuie să fie adevărat; prin urmare, nici o națiune nu ar putea avea o binecuvântare adevărată, dacă acea națiune nu-l are pe Iehova ca Dumnezeu al ei.

ABSENȚA BINECUVÂNTĂRII

Pentru a fi binecuvântată, o națiune trebuie să aibă pace, să fie fără asuprire și fără teama acesteia; oamenii trebuie să fie siguri în proprietatea lor, în casele lor și în trupurile lor; legile acelei națiuni trebuie să fie administrate egal pentru bunăstarea generală a tuturor, fără niciun privilegiu special pentru nimeni; și oamenii trebuie să se bucure de prosperitate în lucrurile lor materiale și spirituale. Există oare vreun om astăzi care să poată, din memoria sa, să arate o națiune care a avut o binecuvântare adevărată? Sunt sigur că nu există nici unul. Există un motiv pentru acest lucru. Doresc să subliniez faptul că scopul meu nu este să aduc dezonoare nici unui om. Doresc să afirm faptele așa cum sunt ele în realitate, pentru ca să putem stabili, în mod sincer și corect, cine este și a fost pentru o perioadă lungă de timp, dumnezeul sau conducătorul invizibil al acestei lumi.

Cum putem stabili cine a fost conducătorul invizibil al omului, într-o perioadă fixată de timp? Regula stabilită de Isus este sigură de urmat, și anume: „După roadele lor îi veți cunoaște”. Dacă o națiune sau guvern practică nedreptatea, arată favoare necuvenită câtorva și asuprește mult majoritatea, cu siguranță nici un om sincer nu ar putea spune că națiunea este dreaptă. Dacă puterea vizibilă este exercitată de câțiva, în detrimentul majorității, cursul arată o mare lipsă de înțelepciune și absența dragostei. Privind înapoi, în istoria națiunilor pământului din ultimii două mii cinci sute de ani, va fi ușor să recunoaștem că în acea vreme s-a practicat o nedreptate grosolană și o mare asuprire pusă asupra popoarelor, care au fost conduse. În perioada aceea nici un conducător nu a lăsat un raport ideal în spate. Este această condiție nefericită și rezultatul ei datorat faptului că toți conducătorii sunt, de bună voie, nedrepti? Sunt sigur că nu acesta este motivul. Dimpotrivă, faptele arată că mulți conducători au încercat cu sârguință să întemeieze un guvern drept și înțelept și, după eforturi laborioase au eșuat în cele din urmă. Mulți conducători și-au dat viața lor, într-un efort viguros de a face mai bine oamenilor și nu au reușit. Sinceritatea lor nu poate fi pusă la îndoială.

Atunci de ce au eșuat? Este adevărat că au fost oficiali, care au fost de bună voie necinstiți, cruzi și asupritori, dar chiar și cei mai răi dintre aceștia au cedat unei influențe sinistre, care i-a

indus să ia un curs greșit. Acea influență rea și puternică a fost exercitată de conducătorul invizibil asupra conducătorilor vizibili. De ce a fost așa? Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie răspunsul adevărat, adică, că conducătorul invizibil asupra națiunilor a fost și este acel mare rău, Satan Diavolul.

DUMNEZEUL RĂU

Când omul umbla în Eden, grădina lui Iehova, el era perfect în organismul său. Iehova i-a încredințat fiului Său Lucifer puterea și autoritatea de a fi stăpânul invizibil al omului. Lucifer era atunci perfect și o creatură a slavei. Lucifer și Logosul erau cele două „Stele ale Dimineții” care au cântat un imn de laudă la punerea temeliei pământului. (Ezec. 28:14-17; Iov 38:7). A fost în natura omului să se închine lui Iehova Dumnezeu. Lucifer a dorit această închinare pentru sine. Ambiția lui l-a dus la răsculare împotriva lui Dumnezeu, activitate care a început prin înșelarea făcută de Lucifer omului, ca să nu respecte legea lui Dumnezeu. (Isa. 14:11-14). Acel act greșit a provocat mari ravagii pentru omenire.

Drept rezultat, omul a fost condamnat la moarte și expulzat din paradisul casei lui, și toată omenirea de atunci a suportat consecințele acestui lucru. (Gen. 3:3-24, Rom. 5:12). Acel efect rău asupra națiunilor este exprimat astfel de profet: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” (Isa. 14:12).

Încetând să mai fie un înger al luminii, Lucifer a devenit întruchiparea întunericului și a răutății, și de atunci până în prezent Biblia îl desemnează sub titlurile Satan, Șarpele, Balaurul și Diavolul. Toate războaiele nedrepte care au fost purtate între oameni, și toate crimele crude comise de oameni, s-au datorat influenței rele a lui Satan Diavolul, pentru că el a fost primul ucigaș și tatăl minciunilor. (Ioan 8:44). Toate lacrimile de amărăciune care au curs de la cei care au fost tratați cu nedreptate și asupriți cu durere, se datorează influenței lui Satan, pentru că el este asupritorul mare și rău. (Ps. 72:4). Toată amărăciunea care a existat și a fost expusă printre oamenii creștini declarați, toată intoleranța religioasă și persecuția creștinilor, trebuie să fie puse pe seama lui Satan. Toată defăimarea răutăcioasă împotriva lui Iehova Dumnezeu și toată defăimarea numelui Său sfânt trebuie pusă pe seama lui Satan Diavolul.

FAPTELE

Astăzi, în fiecare națiune se ridică un strigăt al oamenilor împotriva nedreptății. Eu susțin că nedreptatea primară din partea guvernelor, nu poate fi pusă pe seama oamenilor care dețin funcțiile de conducere. Există o putere nevăzută care induce nedreptatea și asuprirea; și acea putere este exercitată de Satan Diavolul, care este dumnezeul sau conducătorul invizibil al acestei lumi. Cu nouăsprezece secole în urmă, omul perfect Isus a fost pe pământ. El a venit pe pământ să reprezinte pe Tatăl Său, Iehova Dumnezeu și să facă voia Tatălui Său. (Ioan 5:30). Timp de trei ani și jumătate Isus a suferit cea mai cumplită persecuție care ar putea fi provocată și care a culminat cu moartea Sa umiltoare. Pentru un timp oamenii de rând l-au ascultat cu bucurie și l-au salutat ca pe un Salvator al lor. Apoi Fariseii și conducătorii au instigat oamenii împotriva Lui și toți s-au întors împotriva Lui, iar guvernul roman a cedat strigătelor lor pentru sângele Lui și L-au crucificat. Au fost oare Fariseii și conducătorii vinovați în întregime pentru moartea Lui? Ei au fost complici la actul greșit al uciderii Lui, dar apostolul Petru, sub inspirație, le-a spus, așa cum scrie în Fapte 3:17: „Acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut aceasta, așa cum au făcut și conducătorii voștri”.

Cine este cel responsabil și cine a împiedicat pe conducătorii vizibili și pe Farisei să cunoască și să înțeleagă adevărul? Isus a răspuns că Satan Diavolul a fost acela, pentru că ei cedau

influenței lui și făceau voia lui. (Mat. 23:14-16; Ioan 8:42-44). Mai mult, este scris clar în 2 Corinteni 4:3, 4, că Satan Diavolul este dumnezeul acestei lumi și că el orbește mințile oamenilor ca nu cumva adevărul să strălucească în mințile lor.

Satan Diavolul a fost acela care a căutat să-L inducă pe Isus să calce legământul Său cu Iehova și astfel să aducă distrugerea lui Isus. Eșuând să facă aceasta, el nu a încetat activitățile sale împotriva lui Isus. „Când diavolul își terminase orice ispită, a plecat de la El (Isus) pentru un timp scurt”. (Luca 4:1-13).

Din când în când evreii au căutat să-L omoare pe Isus și în fiecare caz ei acționau sub influența lui Satan Diavolul. Când Isus s-a apropiat de sfârșitul pelerinajului Său pământesc, a zis ucenicilor Săi: „Nu voi mai vorbi mult cu voi, pentru că vine prințul acestei lumi și nu are nimic în Mine”. (Ioan 14:30). La scurt timp după aceea, Iuda l-a trădat pe Isus în mâinile celor care L-au ucis; și, astfel, despre cel responsabil care l-a influențat pe Iuda să facă aceasta, este scris: „Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau un mijloc cum să omoare pe Isus; căci se temeau de norod. Dar Satana a intrat în Iuda, zis și Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece.”. (Luca 22:2, 3). „Cum a fost dată bucățița, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: „Ce-ai să faci, fă repede.”. (Ioan 13:27).

Prin urmare, dovada este concludentă că Satan a fost conducătorul invizibil al acestei lumi, care a provocat moartea lui Isus. O astfel de persecuție rea nu ar fi putut să provină de la Iehova Dumnezeu împotriva propriului Său Fiu. De atunci până în prezent, creștinii adevărați au suferit persecuție violentă. Aproape toți apostolii lui Isus au suferit moarte violentă. A fost oare Iehova Dumnezeu responsabil pentru aceasta? Cu siguranță, nu! Isus Cristos este Fiul uns al lui Dumnezeu; iar biserica sunt membrii trupului lui Cristos și fiecare este, prin urmare, un fiu al lui Dumnezeu. (Rom. 8:14-16).

După aceea, românii au persecutat și au omorât mulți creștini. Guvernul francez a făcut același lucru. Mulți creștini declarați au fost arși pe rug în Imperiul Britanic. John Calvin, marele predicator, când a deținut o funcție înaltă în guvernul Elveției, a făcut ca Servetus să fie ars pe rug. Guvernul turc a făcut ca mii de oameni să fie omorâți cu cruzime, pentru că au susținut că sunt creștini. În timpul Războiului Mondial creștinii au fost persecutați, întemnițați și uciși în aproape fiecare națiune implicată în război, pentru că acei creștini nu au vrut să-și încalce conștiința și legea lui Dumnezeu, prin uciderea semenilor lor. Să fie aceste fapte sângeroase teribile puse doar pe seama oamenilor? Eu răspund, Nu! Influența rea a conducătorului invizibil Satan a pricinuit comiterea acestor crime grave. Aceste rele nu aveau cum să provină de la Iehova Dumnezeu, pentru că El este drept și iubitor și pentru că persecuția a fost îndreptată în principal împotriva copiilor Săi.

Toate dovezile arată că Satan, conducătorul invizibil al acestei lumi, este cel responsabil pentru aceste acte greșite, iar concluzia este în armonie cu cuvintele lui Isus, care a spus urmașilor Săi: „Pentru că...Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște....Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta. În lume veți avea neazuri.” (Ioan 15:18-21; 16:33). Aceasta este o dovadă suplimentară că persecuția creștinilor a fost pricinuită de Satan Diavolul și că el este conducătorul invizibil al acestei lumi. Lupta creștinilor nu a fost împotriva oamenilor, ci împotriva lui Satan cel invizibil și împotriva cohortelor lui de răi. În acest sens este scris: „Îmbrăcați-vă cu armura completă a lui Dumnezeu, ca să puteți sta fermi împotriva tuturor stratagemelor Diavolului. Căci lupta noastră nu este doar cu carnea și sângele, ci cu despotismele, imperiile, forțele care controlează și guvernează această lume întunecată”. (Efes. 6:11, 12, *Weymouth*).

MĂRTURIA DIN PREZENT

Cu scopul de a dovedi că Satan este dumnezeul sau conducătorul invizibil al tuturor națiunilor pământului și că el este responsabil în principal pentru toată răutatea, crimele, asupririle și suferințele profunde ale popoarelor, citesc mărturia unor oameni bine-cunoscuți ai lumii.

Pentru o perioadă lungă de timp comerțul cu femei pentru scopuri imorale a fost practicat în multe națiuni și guvernele au autorizat acest trafic rău. S-a făcut un efort pentru a abolii această practică rea. Referitor la Comitetul Ligii numit să investigheze și să facă un raport despre desființarea acestui trafic rău, ziarul Manchester *Guardian*, din data de 6 Martie 1928, spune:

S-a dovedit imposibil să se obțină o recomandare unanimă pentru desființarea imediată de către toate guvernele a sistemului de bordeluri autorizate. Reprezentanții guvernelor țărilor unde acest sistem încă mai există, cum ar fi Franța, Italia, România, Spania, și Japonia, s-au opus propunerii, solicitând să se facă investigații suplimentare despre consecințele abolirii față de ordinea publică și sănătatea publică...Delegatul belgian a fost unul dintre cei mai convingători susținători ai abolirii, chiar dacă sistemul autorizațiilor încă mai există în Belgia...Cu cinci ani în urmă, Franța și alte guverne au obiectat față de dezbateră subiectului în cauză, considerând că este doar o chestiune internă. Acum caracterul internațional al răului nu mai este negat.

Referitor la guvernul român, ziarul *Națiunea*, din 13 Iunie 1928, spune:

Guvernul român, de fapt, susține corupția și mita neascunsă; susține progromurile și persecuția violentă a minorităților naționale din interiorul granițelor României; susține drepturile de proprietate ale membrilor proeminenți ai partidului liberal, pe cheltuiala celorlalți indivizi și a însăși națiunii.

În Rusia guvernul deportează sioniști în Siberia înghețată, unde suferă agonie de nedescris. Ziarul New York Times, din 3 Iunie 1928, îl citează pe Dr. Arlosoroff, după cum urmează:

Localități compuse din trei până la cinci case, situate la o distanță de sute, uneori mai mult de o mie de mile de o stație de cale ferată, cu serviciu al poștei de doar trei ori pe an, sunt alese pentru a forma reședința sioniștilor deportați.

OGPU, serviciul secret politic Sovietic, dă fiecărui deportat doar în jur de trei dolari pe lună. Condamnaților li se interzice să meargă dincolo de limitele satului. Deportații care nu reușesc să se prezinte pentru înregistrarea zilnică, sunt considerați că încearcă să evadeze și sunt pedepsiți cu privarea de libertate într-un penitenciar.

Persoanele bolnave, care suferă de atacuri acute de febră, sunt târate zilnic să se înregistreze. În Kirgisia mai mult de patruzeci de deportați sioniști au fost pedepsiți cu închisoarea, din cauza scrisorilor găsite în casele lor. În fiecare a doua lună locația deportaților este schimbată pentru a împiedica „adaptarea” și dobândirea unei ocupații potrivite.

Italia a abolit constituția sa și guvernul ei din prezent este o tiranie. Ziarul Manchester *Guardian* din 9 Iunie 1928, publică un comunicat de la Signor Nitti, fostul prim-ministru al Italiei, din care cităm următoarele:

Cu toată libertatea asocierii, a adunării și a presei suprimate, a tuturor ziarelor independente, chiar și a celor conservatoare și catolice, băieți și fete urmează să fie crescuți de la o vârstă fragedă în cultul violenței...Copiii iresponsabili, chiar și fetele tinere, sunt înarmate pentru apărarea regimului. Pe străzile Italiei copiii de ambele sexe pot fi văzuți făcând exerciții militare cu arme de foc. Ei sunt învățați principiile violenței; ei au în fiecare zi justificări ale războiului; ura este inspirată în inimile lor tinere. Li se spune că Italia ar trebui să fie un imperiu și că, în consecință, ea va trebui să meargă la război...Orice libertate a activității profesionale este restricționată; independența magistraților este suprimată; tribunalele speciale, care nu mai sunt formate din magistrați, ci din membrii de partid, judecă și condamnă pe adversarii lor, care nu au mijloace de apărare și îi deportează, aproape întotdeauna, fără a-i pune la interogatoriu. A părăsi Italia fără permisiunea guvernului a devenit imposibil...Italia a devenit o închisoare vastă, unde nu mai există veselie și viață și unde o sărăcie extremă, în ciuda informației false răspândită de

agenții oficiali în fiecare țară din Europa și America, devine de zi cu zi mai insuportabilă. Mii de cetățeni cinstiți ,care nu mai pot obține permisiunea de a părăsi Italia, trebuie să se supună la tot felul de umiliri; generali iluștri, deputați, profesori, sunt aruncați în închisoare sau deportați în insule pustii. Crima politică și tortura sunt ținute în cinste, ca în cele mai rele perioade ale Evului Mediu.

Asuprirea popoarelor Egiptului și ale Indiei de marele Imperiu Britanic este bine-cunoscută de oamenii din toate țările. Acasă răzeșii sunt împovărați foarte mult cu greutatea taxelor, pentru a da posibilitatea națiunii să-și continue imperialismul ei. Din toate părțile pământului se aud strigăte ale oamenilor din cauza taxelor excesive și a altor sarcini puse peste ei.

Statele Unite este cea mai bogată țară în resurse naturale de pe pământ; totuși, în această țară, milioane de oameni sunt șomeri și duc lipsă de lucrurile necesare vieții. În același timp povara taxelor și a corupției a crescut până la culme. Ziarul New York American, din data de 17 Decembrie 1927, spune:

Mita și corupția sunt blestemul guvernului. Niciunde nu este povara mai grea ca în New York...Cetățeanul de rând ajunge la capătul răbdării, când politica necinstită și afacerile strâmbe se unesc să dubleze taxele. Zeci de proprietari din Queens, inclusiv proprietari de case, sunt amenințați cu faptul că vor fi nevoiți să-și vândă proprietățile pentru a putea plăti sumele exorbitante pentru sistemul de canalizare din Queens. Unele estimări sunt că jumătate din costul de 16 000 000 de dolari din sistemul din Jamaica se datorează mitei.

Trustul gigant de electricitate a corupt părțile principale ale guvernului, a invadat școlile și colegiile, a corupt profesorii, și a făcut o încercare sistematică de a întoarce mințile tinerilor de la principiile corecte ale guvernării. Ziarul New York American din 21 Iunie 1928, îl citează pe membrul congresului american, La Guardia, după cum urmează:

Dezvăluirile din Senat și investigația Comisiei Federale a Comerțului a puterii, au descoperit una din cele mai crude monopoluri formate vreodată în această țară. Puterea electrică este în mâinile unui monopol absolut și declarațiile vor arăta că milioane de dolari sunt disponibile pentru corupție, controlul legislației și subvenționarea învățământului ,atât în colegiile publice, cât și cele private din toată țara.

Acea corporație rea nici nu a fost măcar mustată de conducătorii vizibili ai națiunii americane. Ziarul New York Times din 3 Iunie 1928 îl citează pe senatorul Underwood, după cum urmează:

Oamenii care exercită puterea nu sunt întotdeauna aceeași oameni ca cei peste care ea este exercitată. Minoritățile organizate conduc acum. Oamenii simpli nu sunt organizați. Ei nu au agenți în capitală care să apere interesele lor; ei sunt deseori induși în eroare și dezinformați de propaganda mincinoasă...Mai bine de jumătate din legile aprobate acum sunt experimentale la începutul lor și slabe în rezultatele lor....Guvernul a devenit o birocrație complicată, care în fiecare zi devine din ce în ce mai apăsătoare.

Senatorul Reed din senatul Statelor Unite, de la platforma publică și în presă, declară că guvernul Statelor Unite este în prezent în mâinile „nătărăilor corupți și ale grupurilor de interese”. Este oare Iehova, Dumnezeuul acestor oameni răi?

Abandonările fiecărei națiuni de pe pământ ar putea fi menționate aici, dacă va permite timpul. Scopul meu nu este de a amplifica neajunsurile lor, ci de a menționa doar pentru a arăta că Iehova nu este Dumnezeuul acestor națiuni, ci că Satan Diavolul este conducătorul invizibil sau Dumnezeuul fiecărei națiuni de pe pământ. Influența lui subtilă, întotdeauna îndreptată spre rău, este responsabilă pentru crimele împotriva oamenilor și pentru suferințele mari ale oamenilor din orice națiune. În același timp, el a căutat cu sârguință să țină pe oameni orbi față de adevărul adevărat.

Care ar putea fi scopul pentru care Satan conduce oamenii în astfel de condiții deplorabile, făcând națiunile să se lupte unele împotriva altora și, în același timp, să se numească creștine? Obiectivul principal al lui Satan a fost dintotdeauna să defaime numele lui Iehova Dumnezeu și să determine oamenii să-L urască și să se întoarcă de la Iehova, pentru ca el (Satan) să-i țină sub stăpânirea și controlul lui. El a influențat în mod fals pe membrii clerului, reprezentanții săi vizibili, să învețe că Iehova este dumnezeul națiunilor pământului și, în același timp, să-l acuze pe Iehova de toate războaiele și crimele. Făcând acest lucru, el a determinat ca milioane de minți sincere să se întoarcă de la Dumnezeul adevărat și să arunce Cuvântul Său, Biblia.

De la Primul Război Mondial este recunoscut faptul de oamenii de conducere din fiecare națiune că criminalitatea și răutatea au crescut, că creștinismul organizat își pierde influența asupra oamenilor și că corupția la nivel înalt devine mai accentuată. D-l Lloyd George, într-un articol publicat Duminică, 24 Iunie 1928, spune:

Tinerii care au trecut prin război, au ajuns la concluzia că o religie care a permis și a părut să încurajeze o astfel de izbucnire a sălbătăciei, era o înșelătorie expusă. Revolta sau, mai degrabă, supărarea tineretului este cea mai gravă problemă cu care se confruntă bisericile.

De ce este această stare nefericită, sporită în ultimul deceniu? Scripturile răspund: „Vai de locuitorii pământului și ai mării! Căci Diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, pentru că știe că nu mai are decât puțin timp”. (Apoc.12:12).

DE CE ESTE PERMIS

Dacă toată puterea dreaptă locuiește în Iehova Dumnezeu, de ce a permis El lui Satan să exercite putere asupra națiunilor? Un răspuns scurt este că, El a permis acest lucru pentru ca omenirea să poată, prin experiență, avea o lecție completă despre efectele nefaste ale facerii răului. Dumnezeu l-a expulzat pe om din Eden, și i-a pus înainte binele, și a permis lui Satan să pună răul înaintea omului, și a permis omului să-și exercite dreptul Său moral liber și să urmeze pe Diavolul, și să sufere supărare și moarte, sau să fie credincios și ascultător lui Dumnezeu și să învețe calea care duce la viață și fericire veșnică. În acest scop Iehova a ales pe izraeliți și a intrat într-un legământ cu ei. Primele cuvinte ale acelui legământ sunt că izraeliții nu ar trebui să aibă niciun alt dumnezeu în afară de Iehova și nu ar trebui să se aplece și să se închine altor dumnezei. (Exod 20:2-5). Acea poruncă nu a fost dată datorită egoismului din partea lui Iehova, ci numai în beneficiul omului. Cu alte cuvinte, Iehova le-a spus: „Satan și asociații lui vă vor duce la suferință și moarte. Dacă vreți să trăiți, ascultați glasul Meu și supuneți-vă Mie”. A fost ca și cum un părinte grijuliu ar spune fiului său rebel: Nu-l urma pe acel om rău ca să pierzi totul, ci ascultă-mă pe mine dacă vrei să fii fericit.

Se face deseori acuzația că Iehova este un Dumnezeu crud și însetat de sânge. Această acuzație este cu totul falsă. Aduceți-vă aminte că Iehova este singura sursă de viață. Din cauza neascultării intenționate, Adam a fost pe bună dreptate condamnat la moarte. Prin moștenire, toți oamenii au venit în existență fără dreptul la viață. (Rom. 5:12; Ps. 51:5). Națiunile, sub influența lui Satan, au persistat în persecutarea izraeliților, ca popor ales al lui Dumnezeu. Ei au fost extrem de răi, condamnați pe bună dreptate și au meritat să moară. El i-a executat, așa cum un șerif ar executa în mod legal un criminal condamnat. Când izraeliții au persistat în neascultarea voită de legea lui Dumnezeu, pentru binele lor propriu, Iehova a folosit alte națiuni, ca unelte ale Lui, pentru a-i pedepsi. În fiecare caz, actele lui Dumnezeu au fost legale și drepte și exercitate în beneficiul omului.

Cu două mii cinci sute de ani în urmă, Dumnezeu și-a retras favoarea de la Israel, din cauza neascultării lui și a permis Babilonului să execute judecata Lui împotriva acelei națiuni. În același

timp, El a promis că în viitor va întemeia un guvern neprihănit, la momentul venirii Aceluia a cărui drept este să conducă. Cei credincioși așteaptă timpul hotărât al lui Iehova.

GUVERNATORUL

Să se înțeleagă oare din această afirmație că Iehova intenționează să întemeieze un guvern neprihănit pe pământ, în beneficiul omului? Exact aceasta înseamnă. Isus Cristos este Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. El este Guvernatorul sau Împăratul uns al lumii și, la timpul stabilit de Dumnezeu, El devine Conducătorul invizibil al lumii, în armonie completă cu voia lui Iehova. Acolo unde puterea invizibilului Satan a fost folosită pentru rău, puterea Cristosului invizibil va fi folosită acum pentru binele și binecuvântarea popoarelor pământului.

Când Isus a fost înaintea lui Pilat, El s-a declarat a fi Cel Uns care va conduce lumea. Când a fost ridicat din morți, toată puterea din cer și de pe pământ a fost încredințată în mâinile Lui. (Mat. 28:18). Cu toate acestea, El nu a început să exercite acea putere dintr-odată. Când s-a urcat la cer Iehova l-a spus, așa cum este scris în Ps. 110:1: „Stai la dreapta Mea, până voi face pe dușmanii tăi așternut al picioarelor tale”. Războiul Mondial a marcat sfârșitul acelei perioade de așteptare, așa cum este arătat de mărturia lui Isus însuși. (Mat. 24:3-14). Acela a marcat timpul când Iehova, prin profetul Său spune: „Totuși Eu pun pe împăratul Meu, pe muntele Meu cel sfânt Sion”. (Ps. 2:6). Și acum, Iehova spune lui Cristos, Guvernatorul neprihănit al pământului: „Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca proprietate. Le vei zdrobi (puterile răului) cu un toiag de fier; le vei sfărâma în bucăți ca pe vasul unui olar”. (Ps. 2:8, 9, V. R.).

Începutul Războiului Mondial a marcat sfârșitul așteptării lui Iehova. Satan a fost aruncat atunci din cer și a venit pe pământ, ca să-și continue răutatea lui, despre care avertizează Dumnezeu. (Apoc.12:12). Iehova poruncește ca avertismentul să fie dat acum națiunilor, înainte ca El să treacă să distrugă puterea lui Satan; de aceea, El spune conducătorilor pământului: „Acum, deci, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți Domnului cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți cîți se încred în El! (Ps. 2:10-12).

MAREA CHESTIUNE

Acum, marea chestiune înaintea națiunilor și popoarelor pământului este: Cine este Dumnezeul vostru și pe cine vreți să slujiți, pe Diavolul sau pe Iehova?

Iehova Dumnezeu va răsturna în curând organizația întemeiată a Diavolului și va stabili neprihănirea pe pământ. Înainte ca să facă aceasta, El oferă națiunilor pământului o oportunitate de a renunța de bunăvoie la Diavol și de a recunoaște pe Iehova ca singurul Dumnezeu adevărat și pe Cristos ca Guvernator neprihănit și drept al pământului. Scopul este de avertiza națiunile și popoarele, pentru ca ele să ia o poziție de partea lui Iehova. Dacă eșuează să facă aceasta, ce va urma atunci?

ARMAGHEDON

La intervale stabilite de timp, Iehova a adus cu putere numele Său înaintea popoarelor, ca nu cumva acestea să uite că El este singurul lor Binefăcător și Dătător de viață. Când egiptenii au asuprit pe izraeliți, Dumnezeu s-a coborât în Egipt ca să facă un nume pentru Sine. (2 Sam. 7:23). El i-a trimis pe Moise și pe Aaron să avertizeze pe egipteni. Ceea ce s-a întâmplat acolo, a

prefigurată lucruri mai mari care vor avea loc și care încep acum. (1 Cor. 10:11). Dând avertismentul, Moise și Aaron au reprezentat pe Cristos și biserica Sa. Egiptul și conducătorul lui au reprezentat pe Diavolul și organizația lui. Dumnezeu și-a exercitat acolo puterea Sa, pentru a răsturna pe egipteni și armatele lor. Acum, dat fiind faptul că națiunile pământului eșuează să se pună de partea lui Iehova, dar țin la Satan, Dumnezeu va înfrânge pe Satan și organizația lui, în marea bătălie a Armagedonului și toate națiunile și semințiile pământului vor vedea lucrul acesta.

Cu toate că toate națiunile vor fi implicate în Armagedon, națiunile nu se vor lupta între ele, așa cum s-au luptat în Războiul Mondial. Scripturile declară că aceasta va fi „marea bătălie a Atotputernicului Dumnezeu.” (Apoc. 16:12-14). Motivul luptei este acesta: A sosit timpul ca Împăratul uns al lui Dumnezeu, Cristos Isus, să preia conducerea lumii și să conducă cu neprihănire. Conducerea nedreaptă a lui Satan trebuie să se termine acum. Arogant, crud și rău, dincolo de orice descriere, Satan crede că poate să-l învingă pe Iehova și, prin urmare, se pregătește pentru marea bătălie a Armagedonului. El adună toate forțele sale, atât vizibile cât și invizibile. El depune toate eforturile să-l discrediteze pe Dumnezeu, să întoarcă pe oameni împotriva lui Dumnezeu și să-i înșele să îmbrățișeze o religie, care îl exclude cu totul pe Dumnezeu. El orbește mințile șefilor de state, determinându-i să creadă că ei au capacitatea să întemeieze un guvern drept și că ei pot fi ajutați să facă aceasta, ascultând de sfatul clerului apostat și necinstit. El induce pe finanțatorii egoiști să creadă că puterea lor este irezistibilă și că ei pot să corupă conducătorii și să asuprească oamenii, așa cum vor. Astfel, forțele răului sunt așezate în linie de bătaie împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său.

Iehova nu va mai permite lui Satan să-și exercite influența sa orbitoare asupra popoarelor pământului. Marea bătălie a Armagedonului este necesară pentru a învăța toată creația că Iehova este adevăratul Dumnezeu și în afară de El nu este niciunul. Unele viziuni despre bătălia Armagedonului sunt date în Cuvântul lui Dumnezeu. Este timpul pentru acțiune și El spune Fiului Său preaiubit, Preotul și Împăratul Său uns: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. Războinic viteaz, încinge-ți sabia, podoaba și slava, da, slava Ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!”. (Ps. 45:2-4).

Mai mult, El spune noului Guvernator al pământului: „Stăpânește în mijlocul dușmanilor tăi”. Deoarece Satan refuză să renunțe la stăpânirea sa, trebuie să urmeze bătălia. Descriind în continuare lupta, profetul spune: „Domnul, de la dreapta Ta, zdrobește pe împărați în ziua mâniei Lui. El face dreptate printre neamuri: totul este plin de trupuri moarte; El zdrobește capete pe toată întinderea țării. (Ps. 110:5, 6).

În ceea ce privește efectul de anvergură al Armagedonului, profetul lui Dumnezeu, Ieremia, spune: „Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, și dă pe cei răi pradă săbiei, zice Domnul.” „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată, nenorocirea merge din popor în popor, și o mare furtună se ridică de la marginile pământului. Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi un gunoi de pământ. Gemeți, păstori, și strigați! Tăvăliți-vă în cenușă, povățuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Vă voi zdrobi, și veți cădea la pământ ca un vas de preț. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povățuitorii turmelor! Se aud strigătele păstorilor, și gemetele povățuitorilor turmelor, căci Domnul le pustiește locul de pășune”. (Ier. 25:31-36).

Acum este dat avertismentul pentru națiuni, de cei care sunt devotați lui Iehova și aceasta fără a ține cont de credință, denominațiune, starea anterioară a slujirii. Satan și agenții săi fac un efort

disperat pentru a împiedica răspândirea acestui avertisment. Isus declară că, atunci când această lucrare de mărturie este terminată, va urma Armaghedonul și El îl descrie ca un timp de necaz, așa cum nu l-a cunoscut lumea niciodată înainte și nu-l va mai cunoaște niciodată din nou. (Mat. 24:21, 22).

Ca o descriere suplimentară, profetul spune: „Pământul(organizația vizibilă a lui Satan) se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului. (Isa. 24:20, 21).

De ce se va implica Iehova într-o astfel de bătălie teribilă? Răspunsul este: Pentru că răul trebuie să fie eradicat și Satan, care este dumnezeul acestei lumi, trebuie să înceteze să mai stăpânească peste guvernele și națiunile pământului și, prin urmare, trebuie să fie izgonit complet, iar organizația lui distrusă pentru totdeauna. Iehova își va face un nume pentru Sine și ,prin această demonstrare mare a puterii Sale, va învăța oamenii că El este Dumnezeu Atotputernic și că binecuvântările vieții, libertății și fericirii vin doar de la El.

Profetul, descriind în continuare Armaghedonul și ce va urma după aceea, spune: „Apucați de ameteală, se clătinau ca un om beat, și zădarnică le era toată iscusința. Atunci, în strîmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor. A oprit furtuna, a adus liniștea, și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit, și Domnul i-a dus în limanul dorit.”. (Ps. 107:27-30).

DORINȚA CELOR SINCERI

Dorința tuturor oamenilor sinceri, fie ei republicani sau democrați sau de alte convingeri politice, este ca oamenii să fie prosperi, pașnici și fericiți; și dorința tuturor împăraților și conducătorilor sinceri de pe tot pământul este ca oamenii să poată avea un guvern care să nu cunoască niciun război și ca oamenii să se bucure de pace, sănătate și viață. Această dorință nu ar putea fi niciodată realizată, atâta timp cât Satan Diavolul este dumnezeul sau conducătorul invizibil al omului. Bătălia Armaghedonului, care este aproape și care va zgudui pământul de la centru spre circumferință, este esențială pentru a trezi oamenii cu privire la faptul că doar Iehova poate să satisfacă dorința lor neprihănită. De aceea, Dumnezeu spune: „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „Încă puțină vreme, și voi clătina încă odată cerurile(conducerea invizibilă) și pământul(conducerea vizibilă), marea(chiar și mulțimile pământului) și uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni, și voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor. (Hag. 2:6,7).

CONDUCĂTOR NEPRIHĂNIT

Cristos, care este Împăratul uns al lui Dumnezeu, trebuie să devină acum Conducătorul pământului. Puterea și influența Lui este toată spre bine. Sub conducerea Sa, toată asupra, corupția și crima vor înceta, și cei săraci și nevoiași vor avea partea lor dreaptă și modul guvernării Lui va fi egal. „El va judeca pe săracii poporului, va salva pe copiii nevoiașului, și va zdrobi în bucăți pe asupritor. În zilele Lui cel neprihănit va înflori; și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună”. (Ps. 72:4, 7).

Guvernul care va fi pe umărul Lui va fi un guvern al păcii și neprihănirii. (Isa. 9:6, 7). Văzând că oamenii nu mai doresc război, oamenii fac o încercare de a stabili pacea pe pământ. Ei nu pot să reușească niciodată aceasta. Războiul nu va înceta până când Satan nu va fi legat și dezbrăcat de puterea sa și acest lucru se va face în marea bătălie a Armaghedonului. Actul de legare al lui Satan este descris în Apocalipsa 20:1-3: „Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea

în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.”

Referitor la același timp, Dumnezeu, prin profetul Său, spune: „Arcul de luptă va fi nimicit; și El (Dumnezeu) va vorbi de pace națiunilor”. (Zah. 9:10).

Cu guvernul lui Iehova sub Cristos în putere deplină, oamenii nu vor mai avea niciodată război. (Isa. 2:2-4). Conducerea neprihănită va aduce oamenilor nu numai pace, ci și prosperitate. Sărăcia va dispărea rapid, pământul își va da roadele și Domnul va răspândi o sărbătoare pentru toți oamenii. (Isa. 25:6; Ps. 67:7). Nu va mai fi practică fraudă și înșelăciune printre oameni. Oamenii nu vor mai fi ținuți în ignoranță oarbă cu privire la drepturile lor; ci toți vor cunoaște adevărul, de la cel mai mic până la cel mai mare. (Ier. 31:31, 34). Mai mult decât atât, boala, durerea și moartea vor înceta și morții se vor întoarce din mormintele lor și se vor unii din nou cu cei dragi ai lor. (Ioan 5:28, 29; Apoc. 21:1-5).

În Isaia 25:6-8 este scris că Dumnezeu va face o sărbătoare cu mâncăruri grase pentru toți oamenii; că toată orbirea și neînțelegerea vor fi îndepărtate; că El va înghiți moartea prin biruință și va șterge lacrimile de pe toate fețele. Atunci cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și ascultă de El și care se supun influenței binefăcătoare a Conducătorului invizibil și neprihănit al pământului, vor trăi pentru totdeauna și nu vor muri niciodată. (Ezec. 18:27, 28).

De ce puțini oameni pot organiza corporații mari, cu putere și bogăție nelimitată și le folosesc cu nerușinare pentru a corupe oficialii guvernului și pentru a asupri oamenii? De ce guvernul oficial dă favoruri speciale celor super-bogați, în timp ce o ureche surdă este întoarsă la strigătele asupriților? De ce una din acele corporații, adică, Compania Națională a Audiovizualului, formează o alianță cu clerul și împreună încearcă să stabilească ce trebuie să audă oamenii sau să nu audă, cu privire la religie și Biblie? De ce membrii clerului se opun și persecută pe cei care spun oamenilor adevărul și în același timp apar elogioși pe ecrane, în spatele cărora corporațiile crude și politicienii fără scrupule își continuă lucrarea lor abjectă? Răspund: pentru că Satan Diavolul este dumnezeul lor. Ei sunt sub puterea și influența lui, și vor îndeplini porunca lui. Nu există nici o izbăvire pentru popoare? Da, și izbăvirea este aproape!

Fiul rebel al lui Iehova, care pentru mult timp a fost conducătorul invizibil al lumii, este responsabil pentru toate persecuțiile, asupririle și suferințele popoarelor pământului. A sosit timpul hotărât al lui Iehova în care conducerea rea a lui Satan trebuie să se termine. Cu și prin Fiul Său uns și credincios, Cristos Isus, Iehova, în marea bătălie a Armagedonului, va distruge organizația lui Satan, și va întemeia apoi lumea în neprihănire, care va rămâne pentru totdeauna. (Ps. 96:10).

Cine se va declara pe sine însuși cu totul de partea lui Iehova? Strigătul de luptă al celor care-L iubesc trebuie să fie de acum încolo: „SABIA LUI IEHOVA ȘI A UNSULUI SĂU”.

Sunt convins că există foarte puține popoare de pe pământ care doresc să fie rele. Cei mai mulți dintre oamenii, care exercită puterea de conducere, ar prefera să vadă neprihănirea pe pământ. Atât oamenii, cât și conducătorii, au fost înșelați și învinși de Satan Diavolul. Când națiunile și popoarele vor ajunge să cunoască adevărul și să asculte și să-L slujească pe Dumnezeu, atunci se va putea spune cu adevărat: „Binecuvântată este națiunea al cărei Dumnezeu este Iehova”. Chestiunea aceasta este simplă și clară: Vor continua națiunile să slujească pe Diavol sau vor sluji și vor asculta de Iehova Dumnezeu?

Această Declarație nu este împotriva oamenilor, nici împotriva conducătorilor. Nu este împotriva predicatorilor orbi, care au indus în eroare oamenii. Această Declarație este împotriva dușmanului comun al creației întregi. Ea este împotriva dușmanului care, timp de secole, a defăimat numele lui Iehova Dumnezeu și a adus durere nemărginită omului. Ea este împotriva lui

Satan și a aliaților lui în întuneric și rău. Ea este făcută ca o mărturie despre faptul că conducerea malefică a lui Satan trebuie să se termine în scurt timp și că Iehova, din pricina numelui Său și a salvării oamenilor, va întemeia un guvern neprihănit, în care toate națiunile pământului vor fi binecuvântate.

Fac apel la oamenii tuturor națiunilor, la toți iubitorii neprihănirii, să se pună de partea lui Iehova Dumnezeu. Fiecare care dorește să vadă răul eradicat și neprihănirea întemeiată pentru totdeauna pe pământ și oamenii binecuvântați cu pace, fericire și viață, să se ridice în picioare și să voteze Da! pentru această Declarație.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Octombrie 1928

Nr. 19

IEHOVA ÎȘI FAVORIZEAZĂ RĂMĂȘIȚA

„Vino, poporul Meu, intra în odăița ta și încuie ușa după tine ; ascunde-te doar o clipă până va trece mânia! Căci iată că Domnul iese din locul Său ca să pedepsească locuitorii țării pentru nelegiuirea lor, iar pământul va da pe față sângele și nu-i va mai acoperi pe cei uciși.“ – Isaia 26:20, 21

PROFEȚIILE lui Iehova și circumstanțele care marchează împlinirea acestora arată unșilor săi că marea bătălie a Armagedonului se apropie cu repeziciune. Noua națiune, ilustrată de copilul de parte bărbătească, s-a născut; lupta în cer s-a sfârșit; Satan este aruncat pe pământ și știind că timpul de pregătire pentru marea luptă este scurt, el este foarte revoltat împotriva rămășiței lui Dumnezeu, întrucât aceasta îl preamărește pe Iehova. Satan și trimișii săi poartă război împotriva rămășiței, care are mărturia lui Isus Cristos și care, cu bucurie păzește poruncile lui Dumnezeu. Iehova provoacă fulgere să strălucească din templu, dezvăluind locul unde se află dușmanul și, în același, timp, arată rămășiței drumul spre locul de scăpare.

2. David a fost unsul lui Iehova, regele lui Israel. El a prefigurat pe Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, care este brațul lui Dumnezeu și o unealtă importantă în vederea îndeplinirii scopurilor Sale. Perioada actuală pare să fie asemănătoare cu cea a domniei lui David. După ce David s-a stabilit în Sion, a construit o casă pentru chivotul legământului și a denumit locul „Sion”. Ca rege al lui Iehova, David a vorbit cu autoritate, chivotul legământului fiind un sprijin pentru el. Apoi, el a consolidat împărăția, prin strângerea poporului în Sion. A avut loc o reuniune în vederea cunoașterii și înțelegerii a ceea ce înseamnă să fii poporul ales al lui Dumnezeu. După ce oamenii au fost astfel pregătiți și uniți cu adevărat, având încredere în Iehova și în David, ca rege, el s-a pregătit pentru război și a ieșit la luptă pentru a-i distruge pe dușmanii lui Israel. Acum, marele antitipic David, reprezentantul lui Iehova, după ce a adus poporul la templu, se încinge și iese la război împotriva dușmanului, pentru a apăra numele lui Iehova.

IES AFARĂ

3. Profetul Isaia (64: 1, 2) îi ilustrează pe unșii și credincioșii Sionului, adresându-i lui Iehova următoarea rugăciune: „O! de ai despica cerurile, și Te-ai pogorâ, s-ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele, și ar tremura neamurile înaintea Ta!”. Această rugăciune demonstrează scopul lui Dumnezeu, la momentul potrivit, de a veni jos pe pământ pentru a izgoni și distruge organizația lui Satan.

4. Organizația lui Iehova este numită Sion sau Ierusalim. Ea este locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu poporul Său. De îndată ce Iehova și-a adus poporul la templu, cei din Sion, în mod special, l-au cunoscut pe Iehova Dumnezeu. El este cunoscut de către cei care îi sunt cu adevărat devotați și de cei care au fost cuprinși în seminția lui Iuda. „Dumnezeu este cunoscut în Iuda, mare

este Numele Lui în Israel. Cortul Lui este în Salem, și locuința Lui în Sion” (Ps. 76: 1, 2) Este scris din nou: „Domnul este mare în Sion, și El este înălțat mai presus de toate popoarele”. (Ps. 99:2).

5. Dar Iehova nu este cunoscut de oamenii din afara organizației Lui. Marea chestiune acum este: Cine este Dumnezeu și cine va conduce lumea? El face ca servii Săi din Sion să spună oamenilor lumii cine este El; și puțini din ei vor auzi, crede și vor lua aminte, așa cum arată Scripturile. Apoi, profetul spune: „Căci iată că Domnul iese din locul Lui”. Aceasta arată că până la o anumită vreme Iehova se ține ascuns, nedescoperit, necunoscut și nerecunoscut. Până la timpul fixat și după strângerea servilor Săi la templu, doar clasa preoțească, care formează Sionul, a văzut manifestările puterii și slavei lui Dumnezeu. „Când Domnul va zidi Sionul, se va arăta în slava Sa” (Ps. 102:16). Acea slavă se arată mai întâi unșilor, dar când vine timpul, slava și puterea Domnului va fi dezvăluită și altora. De aceea, în armonie cu rugăciunea pe care o face rămășița credincioasă, și în armonie cu cuvintele profetului, se pare că Iehova iese din locul Său, prin faptul că „coboară” din cer și se face cunoscut în afara organizației Sale.

SCOP

6. Popoarele pământului trebuie să învețe că Iehova este Dumnezeu. El își va face un nume pentru Sine, ceea ce înseamnă că El își face cunoscut numele celor care nu L-au cunoscut până acum. De aceea, profetul Isaia (26:21) spune: „Căci, iată, Domnul iese din locul Său ca să pedepsească pe locuitorii pământului pentru nelegiuirea lor; și pământul va da pe față sângele (margin) și nu va mai acoperi pe cei uciși”. Rotherham redă acest text astfel: „De aceea, pământul va da pe față sângele lui, și nu va mai arunca o învelitoare peste cei uciși”.

7. Timp de secole, conducătorii pământului, sprijiniți de mulți dintre oameni, au vărsat sângele celor nevinovați și și-au acoperit faptele lor rele; dar vine timpul când Iehova ridică învelitoare și descoperă toată răutatea care a fost făcută de om, la instigarea Diavolului. Evident că timpul pentru acest lucru este după ce Satan este aruncat din cer și când se grăbește spre bătălia Armagedonului. Referitor la acel timp este scris: „De aceea, bucurați-vă ceruri, și voi care locuiți în ele. Vai de pământ și mare; pentru că Diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, știind că nu mai are decât puțin timp”. (Apoc. 12:12, V. R.).

8. Pământul, așa cum este folosit aici, se referă în special la factorii de guvernare ai națiunilor. Profetul explică de ce Iehova a ieșit din locul Său, ca să acționeze împotriva organizației rele. Prin urmare, este scris: „Căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara, și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea Sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.”. (Isa. 24:5, 6).

9. Întreaga rasă umană este dintr-un singur sânge, pentru că Dumnezeu a făcut toate națiunile dintr-un singur sânge, ca să locuiască pe fața pământului. Pământul, timp de secole, a băut, în sens figurativ, sângele multor milioane de oameni, vărsat pe nedrept; și celor care sunt vinovați de vărsarea aceluși sânge, Dumnezeu le spune: „Glasul sângelui fratelui tău strigă la Mine din pământ”. (Gen. 4:10). Printre cei a căror sânge a saturat pământul, sunt bărbații și femeile care au fost uciși din cauza credințelor lor în a mărturisi numele și bunătatea Atotputernicului Dumnezeu. Referitor la aceasta este scris în Apocalipsa 6:9,10: „Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești Sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”.

10. În mod evident, această scriptură nu se referă la înviere, ci se referă la faptul că Domnul va dezvălui raportul sângeros al pământului, atrăgând atenția universală asupra acestui fapt, precum și luând notă de aceasta și va trage pe cei vinovați la răspundere. Pământul oficial a aruncat o învelitoare a patriotismului fals peste ucișii săi și a zidit monumente în memoria lor, ca un alt mijloc de a orbi oamenii față de adevăr. Domnul declară că va rupe această perdea care acoperă și îi va arăta pe cei vinovați. Partea pământului care a dus un război, în mod ipocrit și fals, împotriva unui lucru sfânt, pentru a orbi oamenii, și a îndemnat pe cei nevinovați să se ucidă unii pe alții, este alcătuită din elementul ecleziastic. Acestora, Dumnezeu le spune: „Chiar și pe hainele tale s-a găsit sângele vieților sărmanilor nevinovați; nu (vărsat) în actul spargerii (adică, nu vărsat pentru că în acel moment ei comiteau o crimă, așa cum face un hoț), le-ai găsit, totuși (sângele este) pe toate aceste haine”. (Ier. 2:34, *Rotherham*).

11. Acest text înseamnă că tinerii care au fost îndemnați să intre în război de discursurile elogioase ale clerului și al căror sânge cald l-a băut pământul, nu au murit în timpul comiterii unei crime. Neputincioși și nevinovați, ei au fost forțați să meargă la război și, de aceea, responsabilitatea pentru acea crimă este pusă de Iehova peste oamenii care i-au îndemnat să meargă.

LEVIATANUL

12. Această profecie este o dovadă suplimentară că membrii clerului, care au luat numele Domnului Dumnezeu și L-au reprezentat greșit, sunt o parte a organizației Diavolului. Iehova iese din locul Său să-și manifeste indignarea împotriva rău-făcătorilor și, prin profetul Său, spune: În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare, Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar [monstrul care alunecă, care fuge, fugitiv, margin], (Asur), și Leviatanul, șarpele inelat (Babel), și va ucide balaurul de lângă mare (Egiptul). Isaia 27:1

13. Leviatanul este un monstru din mare și ilustrează clar partea pământescă a organizației Diavolului. (Apocalipsa 12:9; 20:2). Întreaga organizație a lui Satan a fost lunecoasă (care scapă printre degete), chiar până în punctul în care oamenii au fost făcuți să creadă că nu există nici un Diavol, și mulți care susțin că sunt ai lui Cristos au fost incapabili să detecteze sau să vadă organizația Diavolului. Care parte a organizației lui este, așadar, cea mai fugitivă? Fără îndoială, elementul ecleziastic, alcătuit din membrii clerului și cei din fruntea turmei lor.

14. Când Isus a fost pe pământ, a făcut referire la membrii clerului, numindu-i „generație de vipere” sau „șerpi”. Aceasta arată că aceștia sunt sămânța lui Satan și o parte a organizației lui rele. Ei sunt instrumentele principale folosite în persecutarea urmașilor credincioși ai lui Cristos. „Ei și-au ascuțit limba ca a șarpelui; veninul viperei este sub buzele lor”. (Ps. 140:3). Din momentul în care iasă din școlile teologice, ei sunt membrii activi ai organizației rele.

15. „Cei răi Sunt stricați încă din pântecul mamei lor, mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pântecul mamei lor. Au o otravă ca otrava unui șarpe, ca otrava unei aspide surzi, care își astupă urechea”. (Ps. 58:3, 4). Acel element al organizației lui Satan, surd la strigătele neprihănirii și adevărului, aruncă fără încetare săgețile lui veninoase împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu. În același timp, ei alunecă printre oameni, înălțând propriile lor virtuți, susținând în mod fals că-L reprezintă pe Dumnezeu.

16. Aceștia au alunecat printre popoarele naive ale pământului, care sunt reprezentate de mare. Un moment ei par că-L reprezintă pe Dumnezeu, dar imediat după aceea susțin, în mod deschis, lucrarea dușmanului. Un moment, cu cuvinte mieroase și elogioase pe buzele lor, ei pozează ca reformatori și, imediat după aceea, cu cuvinte amare lovesc în stânga și în dreapta pe cei care încearcă cu smerenie să reprezinte pe Dumnezeu. Ei sunt simbolizați corect de monstrul din mare,

care se ridică la suprafață și apoi dispare rapid. Un număr mare de oameni au fost ținuti în închisoarea Babilonului, din cauza nelegiurii și a metodelor seducătoare și lunecoase ale clerului. Alunecând printre oameni, ei răspândesc un spray pentru a orbi oamenii față de faptul că există un Diavol sau că el are o organizație sau că Diavolul este dușmanul lor. Ei organizează și conduc sistemul lor seducător și fraudulos al religiei și îl numesc greșit „creștinism” și dau să sugă sau dau hrană celor pe care i-au prins în capcană, după cum este scris: „Până și șacalii își apleacă sânul și își alăptează puii; dar fiica poporului Meu a ajuns fără milă, ca struții din pustiu”. (Plâng. 4:3). Ei învață cruzimea pe cei ce intră în sistemele lor și îi îndeamnă să folosească cruzimea împotriva urmașilor lui Cristos, prin recurgerea la tot felul de violențe.

17. Faptul că leviatanul sau marele monstru din mare este o ilustrație a organizației lui Satan, este arătat clar de cuvintele lui Ezechiel din 29:3: „Vorbește, și spune: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată că am necaz pe tine, Faraoane, împăratul Egiptului, crocodil mare, care te culci în mijlocul râurilor tale, și zici: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!”. Organizația lui Satan spune: „Pământul este al nostru și îl vom conduce după placul nostru”.

DUMNEZEU SE RIDICĂ

18. David a prefigurat pe oamenii din Sion și, marcând cursul acelei mari organizații rele a dușmanului, a pus o rugăciune în gura clasei rămășiței, care strigă la Dumnezeu: „Dumnezeu Se scoală, vrăjmașii Lui se risipesc, și potrivnicii Lui fug dinaintea Feței Lui. Cum se risipește fumul, așa-i risipești Tu; cum se topește ceara la foc, așa pier cei răi dinaintea lui Dumnezeu.”. (Ps. 68:1, 2).

19. Aceste cuvinte sunt în armonie exactă cu adevărul, pe care profetul Isaia spune că-l prefigurează aceiași clasă, care se roagă lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu a făcut ca aceste rugăciuni să fie scrise în cuvântul Lui, este o dovadă că la timpul hotărât de El, cursul Său de acțiune va fi un răspuns la și în armonie cu aceste rugăciuni și cei credincioși îl vor cunoaște (cursul). Copiii Sionului văd, prin credință, că națiunea nouă este născută și luată la Dumnezeu și la tronul Lui. (Apoc.12:5). Cu alte cuvinte, ei văd că Iehova, cu și prin marele Său Preot și Împărat, a preluat conducerea lumii și este pe cale de a distruge organizația rea. În extaz, clasa rămășiței strigă: „Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței. Cântați lui Dumnezeu, cântați! Cântați Împăratul nostru, cântați!”. (Ps. 47:5, 6).

20. Cuvântul „strigăt”, așa cum este folosit în acest text, înseamnă un strigăt de luptă. Când un general de armată, cu o încredere deplină în abilitatea sa, începe un atac cu hotărârea de a câștiga, există un strigăt sau un strigăt de luptă care indică intenția de a câștiga. Când armatele lui Israel au înconjurat Ierihonul, ele si-au manifestat încrederea lor că victoria va rezulta prin strigăte și prin sunetul trâmbiței. Tot așa și acum, Iehova a preluat conducerea lumii și înaintează să zdrobească în bucăți dușmanul; și El face acest lucru cu un strigăt și cu sunetul trâmbiței, dând asigurare credincioșilor Săi că victoria are să urmeze în curând.

SABIA LUI

21. Referindu-ne din nou la profeția lui Isaia, este scris: „În ziua aceea, Domnul, cu sabia Lui grea, și mare, și puternică” va pedepsi organizația Diavolului. (Isa. 27:1). Cristos Isus este marele Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, după rânduiala lui Melchisedec. El este Brațul lui Iehova și Sabia Lui. Unul din titlurile Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu”. (Apoc.19:13). El este Sabia lui Iehova și, astfel, Iehova își întinde Brațul Său să facă război cu dușmanul. (Ier. 47:6). Când sosește

timpul stabilit ca Dumnezeu să intre în bătălie, El își ascute Sabia și îl trimite pe marele Său Preot să conducă lupta. Referitor la acel timp este scris: „Dacă îmi voi ascuți sabia scânteietoare, și mâna Mea va apuca judecata, voi aduce răzbunarea asupra vrăjmașilor Mei, și îi voi răsplăti pe cei ce Mă urăsc. Îmi voi îmbăta săgețile cu sânge și sabia Mea va devora carnea; cu sângele celor uciși și al captivilor, de la capetele conducătorilor dușmanului”. (Deut. 32:41, 42, V. R.).

22. Fulgerele lui Dumnezeu vin de la și prin Cuvântul Său, sabia spiritului. De aceea, în momentul în care Iehova își ascute sabia sa scânteietoare, fulgerele Lui luminează, iluminând mințile unșilor Săi, făcând cunoscute planurile lui Dumnezeu cu privire la ei și expunând poziția și acțiunea dușmanului. Adevărul și lumina pe care Dumnezeu o varsă peste Cuvântul Său în prezent este o dovadă puternică că suntem în „ziua aceea”, când forțele se adună pentru Armageddon. Aceste adevăruri încurajează și întăresc mintea și inima servilor lui Dumnezeu.

LOC DE SIGURANȚĂ

23. Fulgerele lui Dumnezeu luminează din norii prezenței Lui și dezvăluie acum celor din clasa templului organizația monstruoasă și hidoasă a lui Satan Diavolul. Ei văd că organizația alunecoasă și crudă, simbolizată de leviatan și de vipera șuierătoare, aruncă cuvinte amare împotriva societății mici a celor credincioși și instigă astfel mulțimea, simbolizată de valurile mării, să se lupte și să nimicească rămășița. Cei credincioși văd partea organizației șarpelui ,care încearcă din nou, pe ascuns, să inducă executarea legii pentru a aresta și întemnița pe cei care îndrăznesc să depună mărturie despre vestea bună a împărăției lui Dumnezeu. Ei observă aroganța, ura și cruzimea elementelor aliate ale organizației dușmanului, care se îndreaptă împotriva lor, pentru că ei insistă să asculte de poruncile lui Iehova Dumnezeu.

24. După cum monstrul hidos și urât, Goliat, a terorizat pe izraeliți pe câmpul de luptă, tot așa ,monstruozitatea și sălbăticia organizației dușmanului provoacă teroare în mintea și inima fiecăruia care are puțină credință. Cu toate acestea, acest lucru nu se întâmplă cu cei care sunt îmbrăcați cu armura divină și care sunt puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui. Aceștia știu că sunt imperfecti și ar cădea rapid în mâinile dușmanului, dar încrederea lor este absolută în Domnul. Pentru încurajarea lor și pentru asigurarea lor deplină în acest ceas de primejdie, în timpul mâniei lui Dumnezeu, Iehova le vorbește prin profetul Său și le spune: „Vino, poporul Meu, intră în odăița ta și încuie ușa după tine ; ascunde-te o clipă până va trece mânia!”

25. În 1918, Domnul a adus pe poporul Său la templu. De atunci ei s-au implicat în marea lucrare de mărturie, iar organizația dușmanului a crescut constant în ura ei expresă împotriva lor. Este scris: „Când se ridică cei răi (din 1918), oamenii (trupului lui Cristos) se ascund”. (Prov. 28:28). Vorbind urmașilor Săi, Isus a citat cuvintele identice ale lui Isaia, adică: „Intră în odaia ta și, după ce închizi ușa, roagă-te Tatălui tău”. (Mat. 6:6, V. R.).

26. Referitor la Elisei este scris: „Atunci el a intrat, a închis ușa după ei amândoi și s-a rugat Domnului”. (2 Împ. 4:33). Cei credincioși ai bisericii, sunt reprezentați ca spunând: „Împăratul mă duce în odăile lui”. (Cânt. 1:4). Cei care sunt duși în acel loc de siguranță, spun Dumnezeului Atotputernic: „Tu ești adăpostul și scutul meu; eu nădăjduiesc în făgăduința Ta.”. (Ps. 119:114). Porunca pentru sfinți de a se ascunde în odăiță nu se putea împlini înainte de venirea Domnului la templu. Contextul arată că în „ziua aceea” a mâniei lui Dumnezeu, locul siguranței este furnizat; și, dat fiind faptul că intrăm în ziua aceea mare și teribilă, locul de siguranță trebuie să fie acum disponibil.

27. Camerele interioare sau locul de siguranță este furnizat pentru și făcut cunoscut celor care au primit mantaua neprihănirii ,de la venirea Domnului la templul Său. Cei care, luând aminte, au fost

găsiți credincioși, au primit hainele mântuirii. (Isa. 61:10). Nu toți cei care pretind că sunt în adevărul prezent, sunt în această stare de securitate. Cei care nu au văzut fulgerele Domnului, de la întemeierea templului, nu văd că există un astfel de lucru ca un loc de securitate sau siguranță. Ei nu au văzut nici o distincție între lucrarea simbolizată de Elisei și de Ilie. Ei nu au văzut sau nu au apreciat existența și puterea organizației Diavolului. Unii chiar spun că s-a vorbit prea mult despre organizația Diavolului. Este evident că dacă un om nu vede organizația Diavolului, el nu vede și nu apreciază nici organizația lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu văd nici o semnificație adevărată în definiția numelor, prin care marele Creator se descoperă pe Sine și nu pricep ce se înțelege prin locul secret al Celui Preaînalt. Rămășița poporului Său este cea care este în această stare și se bucură datorită acestor lucruri. Pentru rămășiță „numele Domnului este un turn puternic; cel neprihănit fuge în el și este la adăpost”. (Prov. 18:10).

28. Dumnezeu spune rămășiței: „Ascunde-te doar o clipă, până va trece mânia”. În mod evident „clipa” este „timpul scurt” pe care Diavolul îl cunoaște că trebuie să se pregătească și să lupte la Armagedon. (Apoc. 12:12). La același timp face referire și psalmistul: „Cum sunt nimiciti, într-o clipă!” (Ps. 73:19). Prin înaintarea și purtarea războiului împotriva rămășiței, organizația Diavolului o amenință cu distrugerea imediată. În acel timp, pentru încurajarea rămășiței, este scris: „Totuș, așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor: „Poporul Meu, care locuiește în Sion, nu te teme de Asirian; da, el te lovește cu nuiuaa, și își ridică toiagul asupra ta, cum făceau Egiptenii. Dar, peste puțină vreme, pedeapsa va înceta, și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească.”. (Isa. 10:24, 25).

29. Dumnezeu declară că mânia Sa dreaptă va fi exprimată împotriva organizației lui Satan. Prin profetul Său, El spune: „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am Hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.”. (Țef. 3:8).

30. După ce Domnul Dumnezeu adună pe poporul Său în locul siguranței, vorbește apoi organizației pământului, spunând: „Ascultați, popoare toate! Ia aminte, pământule și tot ce este pe tine! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul care este în templul Său cel sfânt! Căci, iată, că Iehova iese din locul Său, și El va coborî și va păși pe înălțimile pământului.” (Mic. 1:2, 3). Astfel, Dumnezeu își exprimă hotărârea de a se descoperi popoarelor pământului și, pentru a face acest lucru, El iese din locul Său și își manifestă puterea înaintea tuturor.

31. Faptul că ziua mâniei Lui va fi una de mare nechez pentru toți cei ce locuiesc pe pământ, și va face numele Lui cunoscut tuturor, este arătat clar de Cuvântul Său sigur: „Iată, numele lui Iehova vine de departe, arzând de mânie, și cu fum greu care se ridică; buzele Lui sunt pline de indignare și limba Lui este un foc mistuitor; suflarea Lui este ca un torent care se revarsă, care ajunge până la gât, ca să cearnă națiunile cu sita distrugerii; și un frâu care duce la rătăcire va fi în fălcile popoarelor”. (Isa. 30:27, 28, V. R.).

32. În ziua aceea, a mâniei exprimate a lui Dumnezeu, nici o parte a organizației lui Satan nu va putea să stea în picioare, după cum este scris: „Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia lui.”. (Ier. 10:10).

33. Legiunile dușmanului se vor topi înaintea marșului victorios al Brațului lui Iehova. „Tu cutreieri pământul în urgia ta, zdrobești neamurile în mânia Ta.” (Hab. 3:12). Furia Lui este un foc mistuitor și fortărețele dușmanului vor cădea la apropierea lui. „Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ținea piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul, și se prăbușesc stâncile înaintea Lui.”. (Naum 1:6).

34. Organizația dușmanului va face un atac feroce împotriva organizației lui Dumnezeu și mulți, așa cum este arătat de profeția lui Ieremia, vor cădea; dar rămășița Sionului va fi salvată, pentru că

ea este în locul secret al Celui Preaînalt: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic”. (Ps. 91:1). Cu încredere și cu o asigurare deplină, ei cântă: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stâncă.”. (Ps. 27:5).

SERVICIUL RĂMĂȘITEI

35. În timp ce este în ascunzătoarea ei, va fi oare rămășița inactivă? Nu, nicidecum! Nimeni nu poate fi inactiv și să rămână în clasa rămășiței. Faptul că se ascund în locul secret al Celui Preaînalt, nu înseamnă că ei vor fi în afara vizorului dușmanului sau temători că dușmanul le-ar putea vedea mișcările. Dimpotrivă, ei vor fi foarte activi și paharul bucuriei lor se va revărsa. Referitor la acest lucru este scris: „Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el.”. (Ps. 23:5).

36. Rămășița va avea o parte activă în organizația lui Dumnezeu, la momentul exprimării mâniei Sale drepte. Este scris: „Voi ridica pe fiii tăi, Sionule, împotriva fiilor tăi, o, Grecie (organizația lui Satan), și te voi face (Sionule) ca sabia unui viteaz”. (Zah. 9:13, V. R.).

37. În fiecare zi membrii loiali ai Sionului văd dovezile că credințioșii lor în mărturisirea numelui lui Iehova este grea și dureroasă asupra membrilor organizației lui Satan. Rămășița credințioasă merge fără teamă, cântând onoarea numelui lui Iehova. Care este rezultatul? Pavel spune, și vedem că este adevărat: „Îndrăzneala voastră este pentru dușman o dovadă sigură de distrugere iminentă”. (Fil. 1:28, *Weymouth*).

38. Observați ,din nou, cuvintele profetului: „Iehova, cu sabia Lui grea, mare și puternică, va pedepsi Leviatanul”. Cristos Isus este Sabia mare și puternică a lui Iehova, iar rămășița este „sabia grea” a lui Iehova și este grea și dureroasă pentru dușman. Nimic nu necăjește mai mult clerul și aliații lui decât credințioșii rămășiței lui Dumnezeu, care depune mărturie.

39. După cum Ghedeon a reprezentat pe Domnul Isus, tot așa și mica ceată a celor trei sute de oameni ai săi a reprezentat rămășița Domnului, din această vreme. După cum lumina a strălucit din făcliile armatei mici a lui Ghedeon și membrii acesteia au strigat victoria, tot așa, în ziua mâniei lui Dumnezeu, fulgerele Lui luminează arătând poziția dușmanului și dezvăluind confuzia lor, în timp ce rămășița strigă cu bucurie: „Sabia lui Iehova și a Unsului Său”. (Jud. 7:20). Dumnezeu și-a ascuțit sabia Sa strălucitoare și îi poruncește să intre în marele conflict, în timp ce rămășița cântă laudele lui Iehova și a Împăratului Lui.

BUCURIE ȘI PACE

40. Membrii rămășiței trebuie să fie acum martori credințioși ai lui Dumnezeu, pentru că El a poruncit acest lucru. Toți cei din clasa templului vor vesti slava Sa, deoarece așa afirmă profetul Său. (Ps. 29:9). Aceștia trebuie să anunțe ziua răzbunării Dumnezeului nostru, pentru că aceasta este o parte a însărcinării lor. (Isa. 61:1-3). În timp ce membrii rămășiței se îndreaptă spre ziua mâniei lui Dumnezeu, depunând mărturie despre numele Lui, pentru ei este un timp de pace și de cântări ale bucuriei; pace, pentru că încrederea lor în Iehova este completă; bucurie, pentru că ei au o parte în justificarea numelui Său. Doar cei slabi în credință și temători se vor retrage, așa cum a fost în zilele lui Ghedeon.

41. Iehova a adus pe membrii rămășiței credințioase în locul Său secret și pentru ei El este un refugiu și o cetate. Ei sunt ascunși de săgețile distrugătoare ale dușmanului, pentru că sunt în locul

secret al lui Iehova. Iehova este o fortăreață pentru cei ascunși ai Lui, în ziua necazului. (Naum 1:7). Ei nu se tem, pentru că Dumnezeu a pus cuvintele Lui în gurile lor și i-a acoperit cu mâna Sa puternică și le poruncește să fie martorii Lui, în timp ce El face cerurile noi și pune temeliiile pământului nou. Dumnezeu îi asigură de protecția Lui și că ei nu trebuie să se teamă. (Isa. 10:24-26). El le-a promis: „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului, sau: un duh de dreptate pentru cel ce șade pe scaunul de judecată, și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi până la porțile lui.” (Isa. 28:5, 6).

42. Așa cum trupa mică a lui Ghedeon a sunat din trâmbiță înaintea începerii atacului asupra madianiților, tot așa și acum, rămășița trebuie să sune din trâmbița Domnului Dumnezeu. Biserica este acum în timpul descoperirii mai depline a vocii lui Dumnezeu, care este reprezentată de lună și, prin urmare, este un timp de bucurie specială pentru poporul lui Dumnezeu. Prin cuvintele profetului, membrii rămășiței sunt încurajați acum să spună unii altora: „Cântați tare către Dumnezeu, tăria noastră; faceți un zgomot vesel către Dumnezeul lui Iacov. Sunați din trâmbiță la lună nouă, la lună plină, în ziua sărbătorii noastre (solemne).” (Ps. 81:1, 3, V. R.).

43. Pentru că servii Domnului sunt înveseliți printr-o înțelegere clară a vocii și adevărului Său, reprezentat de lună, inimile lor răspund cu bucurie în cântarea acestui cântec. Ei fac acest lucru mergând din ușă în ușă și spunând oamenilor despre Iehova și despre guvernul neprihănirii pe care El îl întemeiază în beneficiul omului. Ei fac acest lucru prin folosirea radioului și prin publicarea cărților care conțin mesajul care este dus la oameni. Iehova a făcut posibilă în această zi depunerea acestei mărturii și a deschis ușile oportunității pentru ca toți cei ce-L iubesc să participe la ea și toți cei din clasa templului să se bucure și să cânte astfel laudele Lui. Așa cum micul grup al lui Ghedeon a ridicat sus drapelul lui, a sunat din trâmbițe și a strigat, tot așa și acum Dumnezeu spune servilor Săi: „Înălțați un steag în țară, sunați din trâmbiță printre națiuni (ca mărturie pentru oameni, așa cum a spus Isus- Mat. 24.14), pregătiți națiunile împotriva lui (Babilonul, organizația Diavolului), chemați împotriva lui împărățiile”. (Ier. 51:27, V. R.). Această mărturie trebuie dată acum împărățiilor.

UNIȚI

44. Dar trebuie ținut minte că cei care fac lucrarea „spre slava lui Iehova, trebuie să fie deplin și complet uniți în inimă și în acțiune. A trecut vremea glumelor. A trecut vremea pentru manifestarea egoismului. Cel care insistă în menținerea stimei de sine sau a reputației bune, se va afla în dificultate. Isus nu și-a făcut nici o publicitate, ci a mers direct înainte cu lucrarea Tatălui Său, neținând cont de calomnatori sau împotriviți. Slujitorii Săi trebuie să facă la fel.

45. Atâta timp cât un om este din rămășiță, el este din aleșii lui Dumnezeu. În același timp el este ținta specială a dușmanului. Putem ști că împotriva lui, Satan duce un război, pentru că am fost avertizați în acest sens. (Apoc.12:17). Sunteți din rămășiță? Aveți mărturia lui Isus Cristos că sunteți ai Lui? Vă străduiți să păziți poruncile lui Dumnezeu în această zi de război? Dacă da, atunci să știți, cu siguranță, că Iehova Dumnezeu este pentru voi; și, așa cum spune Pavel: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră!”. Sunt unii care pretind că sunt fiii lui Dumnezeu, dar care își găsesc plăcerea în a aduce acuzații împotriva fraților lor și, făcând acest lucru, ei se împrumută ca instrumente vrăjmașului, într-o încercare de a tulbura pacea organizației lui Dumnezeu.

46. Poziția adevărată a rămășiței este arătată astfel de apostol: „Cine va aduce vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îi îndreptățește”. (Rom. 8:33). Îndreptățirea din acest text nu înseamnă acea îndreptățire pe care o primește cineva în momentul

consacrării. Ea înseamnă aprobarea celor care sunt creaturi noi în Cristos. Ea înseamnă că slujitorul trebuie să se închine Stăpânului său și la nimeni altul. Dumnezeu este acela care stabilește dacă unul din slujitorii Săi va fi refuzat sau aprobat, și nu este dreptul nimănui să încerce să facă acest lucru. Nici un fiu devotat cu totul lui Dumnezeu nu va permite ca atacurile calomniatorului și ale vorbitorului de rău să perturbe echilibrul său .

47. Toate controversesele și toate despărțirile să înceteze printre cei care mărturisesc că sunt ai lui Cristos. Nu puteți lupta umăr la umăr, dacă există dezbinare în rândurile voastre. Organizația lui Dumnezeu, ilustrată de Ierusalim, trebuie să fie o organizație unită, care să lucreze întotdeauna împreună, în armonie. Iehova a adus pe servii Săi în locul Său secret, și acolo psalmistul îi reprezintă pe aceștia, spunând: „Am fost bucuros când mi-au spus: Să mergem în casa Domnului. Picioarele noastre ni se opresc în porțile tale, Ierusalime”. (...?)

48. Aceasta înseamnă că nimeni nu va rezista, care nu este credincios, în organizație, pentru că „Ierusalimul este zidit ca o cetate(organizație) care este compactă”. De acolo, din organizația lui Dumnezeu, sunt date mărturiile, mulțumirile și laudele, în cinstea numelui lui Iehova. „Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului, după mărturia lui Israel, ca să aducă mulțumiri numelui Domnului”.

49. Judecata națiunilor este acum în curs de desfășurare și rămășița are o parte mică în ea. „Căci acolo sunt așezate tronurile de judecată, tronurile casei lui David”. Toți cei din organizația lui Dumnezeu trebuie să fie acum în pace și nu în controversă printre ei. Ei trebuie să se roage pentru pace și să mențină pacea, după cum este scris: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești! Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sînul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.” (Ps. 122:6-9).

50. Uniți în cauza sfântă a neprihănilor și reprezentând cu credincioșie interesele împărăției, locuind împreună în locul secret al Celui Preaînalt și făcând cu sârguință ce le stă în putere, prin harul lui Dumnezeu, membrii rămășiței sunt invulnerabili față de atacurile dușmanului. Cristos Isus, Cel Credincios și Adevărat, îmbrăcat cu autoritate absolută și încins pentru război, își conduce forțele Sale în conflict. Membrii rămășiței credincioase, în această zi a judecății, își îmbină glasurile în cadențe armonioase, în timp ce calcă cu bucurie pe urmele marelui Stăpân; și ,în timp ce merg, ei strigă: „Sabia lui Iehova și a Unsului Său”.

51. Organizația puternică a lui Dumnezeu, cu Iehova Însuși umblând pe cerurile preaînalte, va intra în conflict pentru o victorie completă și deplină, după cum este scris: „Dar Domnul Se va arăta deasupra lor, și săgeata Lui va porni ca fulgerul; Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță, și va înainta vijelia de la miazăzi.” (Zah. 9:14).

52. În viziune, Isaia arată pe poporul lui Dumnezeu, care este adus în locul secret al Celui Preaînalt. Apoi el arată pe Iehova ieșind din organizația Sa, pentru a se face cunoscut națiunilor pământului. El arată pe Cristos, Împăratul și Ofițerul Executiv al lui Iehova, Sabia lui scânteietoare, scoasă din teacă, conducând armatele neprihănilor împotriva dușmanului; el amintește porunca lui Iehova că rămășița trebuie să cânte laudele Lui, fiind martorii Lui și spunând oamenilor că Iehova este Dumnezeu. El arată că împărăția lui Iehova este aici și că ea va ușura popoarele de poverile lor și va aduce binecuvântări veșnice.

53. Apoi, profetul atinge punctul culminant în elocvența lui, spre lauda lui Iehova Dumnezeu. El arată spre epocile de suferință și ajunge până la epoca deschizătoare a luminii și păcii. El spune rămășiței ceea ce toți cei loiali și credincioși trebuie să facă și că cei care ascultă cu bucurie poruncile lui Dumnezeu și se încred în El, vor fi păziți într-o pace deplină. Cuvintele lui emoționează și încurajează pe membrii rămășiței, pentru că lor el le spune: „În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: „Avem o cetate(organizație) tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și

întăritură(cetate și apărare completă). Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima tare, Tu-i cheazășluești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul IEHOVA este Stânca veacurilor. (Isa. 26:1-4). Odată cu marșul membrilor rămășiței, cu steagul dragostei lui Dumnezeu deasupra lor și știind că victoria este sigură și rapidă, de acum înainte și pentru totdeauna numele mare al lui Iehova va fi înălțat.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1,2 La ce mare eveniment se face referire aici și ce fapte necunoscute de cei unși indică oportunitatea unei înțelegeri a textului? Explicați ce a prefigurat reunirea Israelului sub David ca împărat?

3-5. Cui s-a făcut cunoscut Iehova, și cu ce scop? Care este rugăciunea rămășiței și ce indică ea?

6-8. Prin ce mijloace vor fi întoarse mințile oamenilor spre Iehova, pentru a-L cunoaște? Cum înțelegem că ei au fost pe deplin îndepărtați de Dumnezeu?

9-11. De către cine și cum a fost întinat, mistuit și pustiit pământul? Cum va răzbuna Iehova sângele celor uciși?

12-17.Arătați potrivirea numelor „șarpe” și „leviatan”, ca având legătură cu Diavolul, cu instrumentele sau cu organizația lui.

18-20.Explicați semnificația rugăciunii exprimate în Psalmul 68:1, 2. Cum s-a suit Dumnezeu „cu un strigăt și cu sunetul trâmbiței”?

21,22.Identificați „brațul” și „sabia” lui Iehova, și arătați potrivirea numelor. Relatați creșterea rapidă a luminii asupra planului și activității lui Dumnezeu.

23,24.Ce dezvăluri au fost făcute de luminile fulgerelor lui Dumnezeu și ce activități ale dușmanului au fost descoperite? Explicați ilustrația Goliat-David ,în această legătură.

25-27.Aplicați Proverbe 28:28 și 2 Împărați 4:33, ca ilustrând poziția bisericii în 1918 și de atunci încolo. Ce lucrare de separare are loc și cum se poate discerne?

28-34.Rămășița are poruncă să se „ascundă”. De ce? Unde? Pentru care „clipă”? Față de cine va fi declarată mânia lui Dumnezeu și împotriva cui va fi exprimată? Cu ce rezultat și cu ce scop se va face aceasta?

35-39.Aplicați Psalmul 23:5. Explicați scripturile care arată dacă rămășița va fi inactivă, în timp ce stă în „ascunzătoarea” ei. De asemenea, aplicați ilustrația cu Ghedeon.

40-43. Cu scriptura și cu ilustrații, arătați: (a) cum va fi identificată rămășița și (b) sursa puterii, curajului, păcii și bucuriei ei. Cum este împlinit Psalmul 88:1?

44-48.Cât de importantă este unitatea și cum poate fi ea asigurată? Ce lecție ar trebui învățată din atitudinea lui Isus față de împotriviții? Explicați cum servește persecuția pentru a scoate în evidență două clase. Arătați și explicați poziția adevărată a rămășiței.

49,50.Care este partea rămășiței în judecata națiunilor? și care este testul uceniciei adevărate?

51-53.Descrieți imaginea prezentată lui Isaia în viziune, cu privire la rămășiță. Ce asigurare încurajatoare și poruncă inspiratoare dă Iehova aici celor credincioși? Care este marele privilegiu de care se bucură ei acum?

Rege al veșniciei și regi ai pământului

„Iehova este Dumnezeu cu adevărat; El este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic”. –Ier. 10:10.

Un împărat, în special în zilele dinainte de „vremea sfârșitului” a fost, în general, un conducător absolut. Pe tron, el era mai mare decât oricine altcineva, în tărâmul său întreg. Un astfel de conducător este Iehova. El planifică și acționează absolut conform cu sfatul voii Sale. El este deasupra tuturor lucrurilor însuflețite și neînsuflețite, și le întrece pe toate în putere. Din veșnicie în veșnicie El este Cel Puternic, adică Dumnezeu și, prin urmare El este „Împăratul eternității”. Nu există nici un raport despre începutul domniei Lui, pentru că nici un raport nu ne spune când Dumnezeu a început să creeze creaturile vii, peste care se extinde stăpânirea Lui. În viziunea apocaliptică (Apoc. 15:3) cei 144 000 de sfinți sau slujitori sfinți ai lui Dumnezeu, sunt auziți că se adresează Lui, în cântec, ca „Împărat al vremurilor” (margin), evident, referindu-se la succesiunea fără sfârșit a epocilor în timpul cărora El domnește.

Isus l-a numit pe Iehova „marele Împărat”. Denumindu-L ca „mare”, Isus, evident că l-a pus în contrast cu împărații mici ai pământului, pentru că în acel moment nu erau alți împărați în cer în afară de Iehova Dumnezeu. (Mat. 5:35). Isus a citat cuvintele Psalmului 95:3, care declară: „Căci Iehova este un Dumnezeu mare; este un Împărat mare, mai presus de toți dumnezeii”. Putem înțelege aceste cuvinte, când ne aducem aminte că cuvântul „dumnezei” a fost aplicat în antichitate puternicilor pământești. (Exod 22:28). Ieremia s-a închinat și el lui Iehova, spunând: „Cine nu se va teme de Tine, o, Împărate al națiunilor?”. El nu s-a referit la faptul că Iehova este conducătorul prezent al națiunilor lumesti, în același fel cum este Satan, „dumnezeul acestei lumi”. Dumnezeu este conducător al națiunilor, în sensul că El este superior lor și mai puternic decât ele. „Nu există o altă putere (autoritate) decât cea a lui Dumnezeu”. Națiunile sunt ca o picătură dintr-o găleată și sunt socotite ca praful pe o balanță. Profetul arată că acesta era gândul său, când adaugă: „...căci între toți înțelepții neamurilor, și în toate împărățiile lor, nu este nici unul ca Tine”. (Ier. 10:7).

Marele Conducător universal vorbește pentru Sine, spunând: „Cerul este tronul Meu și pământul este așternutul picioarelor Mele”. (Isa. 66:1). Psalmistul rostește un gând similar, spunând: „Domnul și-a pregătit tronul Său în ceruri; și împărăția Lui stăpânește peste tot”. (Ps. 103:19). Cerul este ceea ce este deasupra capului omului sau deasupra lui; el este invizibil lui; omul se uită la cer, în sensul că are respect pentru el și îl contemplă. Domnul Dumnezeu și-a pregătit tronul Său în ceruri, evident, când a început crearea organizației Lui de ființe cerești. El a făcut omul „puțin mai prejos decât îngerii” din cer și, în mod natural, omul trebuie să se uite la acea organizație cerească. Această organizație înaintea cu lucrarea și planurile lui Iehova și El își are scaunul Său de domnie deasupra ei. În mod logic, se spune despre El căci „călărește pe cer”(Deut. 33:26) și El are singur dreptul de a numi și unge pe Acela care-L va reprezenta ca Împărat peste pământ. (Ps. 75:6, 7).

Adam a primit stăpânire peste toate lucrările pământești făcute de mâinile lui Dumnezeu. (Gen. 1:26, 28; Ps. 8:6-8). Dumnezeu nu a dat omului titlul de împărat, pentru că Scripturile aplică acel titlu conducerii peste creaturile inteligente, făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Adam nu urma să aibă stăpânire asupra semenilor săi, ci asupra animalelor necuvântătoare, care îi erau inferioare în organism. Nimeni, înainte de potopul din vremea lui Noe, nu este denumit în Scripturi ca împărat.

După potop, oare cine a insuflat ideea de „împărat” în mintea omului? Scripturile sacre arată că acela a fost Satan, marele pretendent și falsificator al lui Dumnezeu. Nimrod, slujitorul Său devotat, este primul om menționat care a avut o împărăție. „Începutul împărăției lui a fost Babel”. (Gen. 10:10). Babel sau Babilon, a fost o organizație civică sau politică, care a fost construită ca sfidare și

ca dispreț față de Dumnezeu. Față de ea, Dumnezeu și-a arătat devreme dezacordul Său. (Gen. 11:1-9). Cu permisiunea lui Dumnezeu, Satan l-a promovat pe Nimrod ca un apărător eroic al siguranței și securității oamenilor față de atacurile fiarelor sălbatice. Priceperea sa superioară la vânătoare i-a câștigat rapid popularitatea de „Nimrod, vânător viteaz înaintea Domnului”, împingându-l astfel pe Dumnezeu pe un loc secundar.

Nimrod a încălcat legământul lui Dumnezeu cu privire la uciderea nejustificată a animalelor și a pângărit pământul cu sângele lor. (Gen. 9:3-5) Pe drumul popularității sale el a ajuns cu ușurință în poziția de împărat. Raportul nu relatează cum a fost făcut împărat, dacă a fost votat de oameni sau dacă a pretins într-un mod arogant și a luat împărăția pentru sine. Cu toate acestea, putem fi siguri că el nu a devenit împărat după standardele și numirea lui Dumnezeu. Conducerea lui s-a extins peste câteva cetăți, pe care el le-a fondat.

Spiritul de stăpânire peste alții a fost molipsitor. Începutul împărăției lui Nimrod a fost în ținutul sau câmpiile Șinearului, dar nu după mult timp, după moartea sa, alții au devenit obsedați de spiritul de conducere, pentru că Biblia menționează nu numai un „împărat al Șinearului”, ci și trei împărați aliați cu el și alți cinci împărați în țara Canaan. Faptul că acești împărați din urmă au fost tributari primului, arată că planurile de subjugare a altor popoare erau deja active pe pământ. De asemenea, faptul că Tideal este numit „împărat al națiunilor” sugerează gândul unui imperiu, la scară mică, dar totuși un împărat, chiar în acel timp.

A mai existat un alt împărat pe pământ atunci. El a fost diferit de toți ceilalți împărați din timpul său. El era împărat al Salemului. Numele lui era Melchisedec și înseamnă „împărat al neprihănirii”, arătând că el era socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu și era un conducător drept. El nu a fost supus sau tributari împăratului din Babel sau din Șinear sau unui monarh contemporan lui. El a fost în armonie cu Ființa supremă, altfel nu ar fi fost „preotul Dumnezeului Celui Preaînalt”. Ca preot, el a primit zeciuiele pe care Avraam i le-a adus ca recunoaștere lui Dumnezeu. Ca preot, el a chemat binecuvântarea lui Dumnezeu peste Avraam, peste acela care învinsese pe cei cinci împărați lumești. Aceasta a arătat că el nu era în alianță și simpatie cu împărățiile acestei lumi și că împărăția lui nu era „din lumea aceasta”, adică nu din organizația mondială prezentă a lui Satan.

Binecuvântându-l pe Avraam, acest preot- împărat Melchisedec a arătat că Dumnezeu a fost acela care dăduse pe dușmani în mâinile lui Avraam, în mâinile aceluia în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Trebuie să luăm în considerare faptul că Avraam a intrat în acțiune împotriva celor patru împărați puternici cu doar 318 slujitori instruiți și cu cei trei vecini, Aner, Eșcol și Mamre, care au mers cu el. Avraam nu ar fi obținut o victorie împotriva armatelor aliate ale acestor patru împărați, dacă Dumnezeu nu l-ar fi ajutat. Faptul că Avraam a recunoscut acest lucru, este arătat prin faptul că el a adus preotului lui Dumnezeu zeciuiala din toată prada de război. Ne întrebăm dacă această victorie a fost similară cu cea a lui Ghedeon ,care cu cei trei sute de războinici ai săi a lovit pe madianiți. (Gen. 14:1-24).

În Melchisedec avem prima sugestie sau indiciu că Dumnezeu va unge un împărat care să domnească peste acest pământ, a cărui împărăție nu va fi „din lumea aceasta”, așa cum este organizată de Satan. Apostolul Pavel este singurul care ne spune că Melchisedec are această semnificație tipică, fiind „asemănat cu Fiul lui Dumnezeu”, Isus Cristos, Împăratul uns al lui Dumnezeu. (Evr. 7:3). Melchisedec nu a avut nici un succes, nici ca preot, nici ca împărat. Preoția copiilor lui Israel și împărății lor, nu s-au născut din el. În preoția și împărăția sa, el a fost de un rang mai mare decât împărății și preoții evrei, având în vedere faptul că strămoșul lor, Avraam, plătiese zeciuială lui și primise binecuvântarea lui. Aceasta este în acord cu regula divină că „cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare”. Astfel, Levi, din care a fost luată preoția evreiască, a plătit zeciuială prin Avraam, și tot așa a făcut și Iuda, din care au fost luați împărății evrei. Prin urmare,

slujba lor împărătească și preoțească a fost inferioară celei a lui Melchisedec, care a fost „preot pe tronul Lui”. (Evr. 7:1-22; Zah. 6:13).

Avraam, deși a avut un grup de 318 slujitori adulți, împreună cu familiile lor, nu a fost numit împărat în Scripturi. Evrei 7:4 îl numește patriarh. Aceasta nu înseamnă că el a fost un patriarh ecleziastic, cum ar fi patriarhii Constantinopolului sau ai Alexandriei. El l-a recunoscut pe Melchisedec ca preot al lui Dumnezeu din vremea aceea. Avraam a fost prea temător de Dumnezeu pentru a-și aroga titlul de împărat, ca acela pe care Dumnezeu îl acordase lui Melchisedec. Trecând de la o națiune la alta, el a intrat în permanență în contact cu așa-numiții împărați pământești, dar el nu i-a imitat, asumându-și un astfel de titlu sau poziție. Descendenții lui Avraam, copiii lui Israel, au căzut în capcana de a dori un împărat pământesc, dar Avraam s-a uitat la Dumnezeu ca la conducătorul său. El a văzut cum Dumnezeu a muștrătat monarhi pământești din pricina numelui Său și i-a umilit. El a crezut promisiunea lui Dumnezeu că „împărații vor ieși din tine”. (Ps. 105:12-15; 135:11; Gen. 17:6). Aceasta a fost de ajuns lui Avraam, și el a așteptat cu nerăbdare și „s-a bucurat să vadă ziua (lui Cristos); a văzut-o și s-a bucurat”. (Ioan 8:56).

Isaac și Iacov au urmat cursul smerit al lui Avraam. Prin urmare, când Dumnezeu a adus pe descendenții lor, izraeliții, la poalele Muntelui Sinai și i-a organizat ca națiune, nu era nici un împărat peste ei, în afară de Iehova Dumnezeu. Edomiții, verișorii lor, au luat, cu toate acestea, un curs diferit, căci citim: „Aceștia sunt împărații care au domnit în țara Edom, înainte ca să domnească un împărat peste copiii lui Israel”. (Gen. 36:31). Împărăția lui Edom este folosită corespunzător în Scriptură ca o ilustrație a imperiului Diavolului și a conducătorilor lui (Obad. 1, 21), dar izraeliții au fost numiți o națiune „neprihănită” și, de aceea, au primit numele „Ieșurun”. Despre ei citim: „El (Iehova Dumnezeu) a fost împărat în Ieșurun, când s-au strâns căpeteniile poporului și semințiile lui Israel”. (Deut. 33:5). Astfel, după cum spune profetul Ezechiel, „Israel a ajuns o împărăție”. (Ezec. 16:13).

Dumnezeu a extins profeția cu privire la venirea Celui care va împărăți, când l-a inspirat pe Iacov, care era pe moarte, să spună: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele.”. (Gen. 49:10). Mulți ani mai târziu, Dumnezeu a făcut ca buzele perverse ale lui Balaam, cel iubitor de câștig, să profetească: „Împăratul lui se înalță mai presus de Agag, și împărăția lui ajunge puternică... O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului... Cel ce se naște din Iacov domnește ca stăpânitor, și pierde pe cei ce scapă din cetăți.”. (Num. 24:7, 17, 19). Speranțele regale au fost trezite în continuare, în inimile evreilor, când Dumnezeu le-a spus la Muntele Sinai: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă”. (Ex. 19:6). Dumnezeu, evident, a avut în minte ordinul măreț al lui Melchisedec. (Ps. 110:4).

Domnul a prevăzut că evreii vor fi ispitiți să imite sistemul politic al vecinilor lor păgâni. De aceea, El a luat măsura de precauție de a introduce în legile Sale pentru ei, cursul drept pentru regii lor potențiali. Acest lucru îi va asigura să aibă un împărat bun, care să domnească și să conducă oamenii în frica Domnului. (Deut. 17:14-20). Israel a suferit pentru că nu a văzut că această parte a legământului cu Dumnezeu nu era păzită de conducătorii lor. Se pare că pentru ei a avea un rege uman nu constituia o încălcare a legământului. Cu toate acestea, Dumnezeu nu le-a recomandat un astfel de aranjament, ca fiind util sau necesar. Faptul că ei au cerut un conducător uman, a fost într-adevăr un caz de a avea „mândria vieții”. Ei au vrut să se conformeze cu națiunile lumești și s-o ia înaintea Domnului și să încerce să îmbunătățească planurile Lui. Prin urmare, ceea ce a avut un început rău, a avut și un sfârșit rău, pentru că Dumnezeu a spus ulterior: „Ți-am dat un rege (Saul) în furia Mea și l-am înlăturat (pe Zedechia) în mânia Mea”. (Osea 13:11). Nici sfârșitul sistemelor de

conducere ale națiunilor lumești ale neamurilor nu va fi mai bun. Dumnezeu va distruge tronurile și împărățiile lor, în ziua mare a mâniei Lui, care este acum aproape.

Când evreii au cerut de la El un împărat, Dumnezeu l-a folosit pe Samuel, care, fără îndoială, a fost cel mai bun jurist din vremea aceea, adică cel mai experimentat în legea lui Dumnezeu, pentru a le spune maniera guvernării și să o scrie într-o carte. (1 Sam. 10:25). Luând toate aceste măsuri, Dumnezeu a avut în vedere să facă „umbre” sau „imagini profetice” a aceluiași guvern mai mare, care va fi pe umărul Prințului Păcii. Exista, așadar, un motiv în numirea împărăției evreiești ca „împărăția Domnului”. (1 Cron. 28:5). Este clar că Dumnezeu a avut întotdeauna în vedere împărăția glorioasă a lui Mesia și El a îndreptat întotdeauna atenția poporului Său spre ea și a dorit ca s-o țină înaintea ochilor lor. Cei care sunt chemați acum să fie moștenitori ai acelei împărății, ar trebui să-și amintească acest lucru. Din acest motiv, Isus a spus ucenicilor Săi să caute „mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate celelalte lucruri necesare le vor fi adăugate”. Primii trei împărați ai Israelului au domnit patruzeci de ani. (F. A. 13:21; 1 Cron. 26:31; 29:26, 27; 2 Cron. 9:30). Saul, Beniamitul, s-a dovedit necredincios ungerii lui. Succesorul lui, David, din seminția lui Iuda, a fost credincios ungerii lui Dumnezeu. Dumnezeu a apreciat atât de mult acest lucru, încât l-a făcut pe David să fie un tip al Celui care va veni, care va primi sceptrul împărăției cerești și al cărui drept va fi să conducă. El a planificat ca Acela care va veni, să se tragă din linia lui David. Datorită acestui plan, Dumnezeu a folosit pe fiul care l-a succedat pe David la tron, ca o ilustrație a lui Mesia, întronat în slavă și pace. Prin urmare, Dumnezeu a avut grijă ca să-l aleagă pe Solomon ca succesor al lui David și peste el a vărsat favoarea neobișnuită, astfel încât să facă umbra lucrurilor viitoare cât mai clară posibil.

„Domnul a înălțat tot mai mult pe Solomon, sub ochii întregului Israel, și i-a făcut domnia mai strălucită decât a fost a oricărui împărat al lui Israel înaintea lui” (1 Cron. 29:25). „Astfel, împăratul Solomon a întrecut pe toți împărații pământului în bogăție și în înțelepciune. Și tot pământul îl căuta pe Solomon, ca să audă înțelepciunea lui, pe care i-a pus-o Dumnezeu în inimă”. (1 Împ. 10:23, 24). „Mai mult, împăratul a făcut un tron mare de fildeș și l-a îmbrăcat cu cel mai bun aur...Nu era un tron asemănător în nici o împărăție”. (1 Împ. 10:18, 20). „Și Solomon a stăpânit peste toate împărățiile...Ele i-au adus daruri și au slujit lui Solomon în toate zilele vieții lui”. (1 Împ. 4:21). Ce imagine ne dau toate aceste lucruri despre slava și măreția domniei Aceluia care „va stăpâni de la o mare la alta și de la râu până la marginile pământului”, Acela care este „mai mare decât Solomon” și care, când va fi „înălțat”, va atrage toți oamenii la Sine! (Ioan 12:32).

Sfârșitul trist și dezamăgitor al lui Solomon nu este o umbră care să sugereze ceva necredincios sau dezamăgitor în domnia lui Cristos Isus. Nu ar putea să fie așa, pentru că Cristos nu va îmbătrâni niciodată sau nu va deveni slab la minte și nu va încheia domnia Sa în moarte. El este viu pentru veșnicie și va domni pentru veșnicie, spre slava lui Dumnezeu. „Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece”. Una din multele încercări ale lui Satan de a împiedica planurile Domnului a fost în acțiunea Ataliei, fiica împăratului rău Omri. Ea a pus mâna pe tron după moartea fiului ei, împăratul Ahazia. Ea a fost o femeie rea. (2 Cron. 22:3). În plus, a fost total anormal ca o femeie să uzurpe autoritatea unui bărbat în împărăția tipică a lui Dumnezeu. Dumnezeu promisese lui David că nu va fi lipsit de un *om* care să stea pe tronul lui. Dumnezeu nu a luat nici o măsură ca o femeie să conducă poporul Său și prin urmare, El a detronat-o rapid și a instalat un copil pe tron. (2 Cron. 22:10-23:15). Astfel, el a păstrat adevărată imaginea despre cum Isus, Capul, va domni și biserica Sa adevărată, adică mireasa Sa, va fi pur și simplu o co-moștenitoare cu El, Domnul ei.

Împărăția lui Israel nu a fost planificată să fie o instituție permanentă, ci doar o prefigurare a ceva infinit mai mare, mai înalt și mai bun. Aceasta ne ajută să înțelegem motivul pentru care Iehova a răsturnat-o în întregime (Ezec. 21:25-27) și nu a permis niciodată evreilor s-o restaureze. Chiar și

În aceste zile, când evreii sunt repuși în Palestina, nu ar putea exista nici o perspectivă umană ca ei să stabilească un plan pentru o altă împărăție, pentru că trăim în perioada în care capetele încoronate ale pământului dispar și regalitatea pământească devine din ce în ce mai ne-populară. În schimb, împărăția glorioasă a lui Mesia, deși nu în mod vizibil, și-a asumat controlul asupra pământului din 1914, și se pregătește să zdrobească regatele acestei lumi și să binecuvânteze toată omenirea cu libertate, viață, fericire și restaurare spre favoarea lui Dumnezeu.

SATAN ȘI TEAMA

Se spune uneori că omul este o făptură religioasă și că natura lui îl direcționează să se închine unei puteri mai mari decât el. Este bine cunoscut faptul că, foarte rar (sau aproape niciodată), a fost cunoscut vreun trib care să fie cu totul fără o anume formă de închinare. Din cauza aceasta, unii susțin că dorința de închinare este implantată de Dumnezeu și la aceasta se referă apostolul Ioan când, scriind despre Isus, a spus: „El a fost adevărata Lumină, care luminează orice om care vine în lume”. (Ioan 1:9).

De unii, acest obicei universal de închinare printre oameni, este considerat a fi o parte a dezvoltării omului, deoarece în procesul evoluției el s-a ridicat deasupra altor animale. Și totuși, evoluționistul avantajat și necredinciosul în Biblie nu poate fi mulțumit când vede că această tendință de închinare se găsește atât de universal; pentru că, în înțelepciunea lui, el știe că nu există nici un Dumnezeu personal, căruia să i se închine și de care să se teamă. De aceea, el trebuie să aducă în discuție un proces universal, care a condus omul în direcția greșită: și anume, că el a făcut un pas greșit. Unii cred că tendința din prezent de a te debarasa de religie și închinare este evoluție, care face cale îndoarsă.

În afară de faptul că afirmația lui Ioan că „Isus Cristos luminează orice om” nu se referă la nimic existent în om, nici la îndemnul de a se închina, nici la lumina conștiinței, există faptul foarte clar evidențiat tuturor celor care dau o ușoară considerație, că închinarea omului l-a îndepărtat de Dumnezeu și nu l-a apropiat de el. Apostolul Pavel este foarte hotărât în privința aceasta. La începutul epistolei către Romani el descrie degradarea lumii în această vreme. Omul, spune el, s-a degradat în închinarea lui, mergând contrar atât simțului comun, cât și naturii sale. Dorind să-l scoată pe Dumnezeu din gândurile lor, pentru ca să nu trebuiască să-l recunoască pe El și voia Lui, el spune că ei au început să se închine la patrupede și târâtoare, forme de viață inferioare pe scara existenței. (Romani 1:23, 24).

Luând populația pământului, astăzi, ca fiind aproape de două miliarde de persoane, întrebăm: Către cine este direcționată închinarea acestei mulțimi? Dacă luăm în considerare calculul stupid al „creștinătății”, care arată că sunt aproape opt sute de milioane de creștini, o cifră care reprezintă populația totală a anumitor țări numite „creștine”, încă mai sunt aproape un miliard două sute de milioane care nu știu nimic despre Iehova, Dumnezeu și Tatăl lui Isus Cristos, singurul Dumnezeu. Din aceștia, milioane de persoane din Orientul Mijlociu și India se închină dumnezeului lui Mahomed, o închinare care, pentru creștinul ortodox, nu este mai bună în sine decât cea a păgânilor din locurile întunecoase ale pământului, care sunt absolut ignoranți despre Iehova. Obligate să recunoască faptul că eforturile misionare ale creștinătății, pentru a converti păgânii la forma lor de creștinism, nu aduce rezultatele dorite, sistemele religioase doresc să dea acum un loc formelor de închinare care nu recunosc creștinismul nici în cel mai mic grad. Termenul nesincer „religie

comparativă”, a deschis o ușă pentru acceptarea tuturor formelor de închinare ca fiind, cel puțin, o dovadă suficientă că oamenii doresc pe Dumnezeu și ar trebui să fie acceptați de El.

Creștinismul ortodox s-a rătăcit complet, prin faptul că a permis că o astfel de închinare poate fi acceptabilă înaintea lui Iehova Dumnezeu. Atât Moise, cât și Pavel, când au vorbit despre jertfele națiunilor, au declarat răspicat că aceste jertfe sunt aduse demonilor, nu lui Dumnezeu. (Deuteronom 32:17; 1 Corinteni 10:20). Nepăsarea „Creștinătății”, care socotește că această închinare este acceptabilă lui Iehova, se datorează faptului că liderii ei au pierdut cunoștința despre El. Ei au ajuns să gândească despre Dumnezeu, la fel de impersonal, ca „Prima mare Căuză” sau „Mintea Mare”. De asemenea, ei consideră că nu este posibil ca Acesta să fii dat oamenilor o revelație a voii Sale; de aceea, ei sunt de părere că cei care vor să se apropie de Iehova, prin închinare, sunt liberi să facă acest lucru în propriul lor mod. Mergând la Biblie pentru călăuzire (și ea este singura autoritate în toate aspectele legate de Dumnezeu și familia umană), găsim două motive pentru care oamenii aduc jertfe și se închină. Dar, pentru a ajunge la adevăr, Biblia trebuie să fie crezută cu propriile ei afirmații. Cu alte cuvinte, toată învățătura credulității trebuie lăsată complet la o parte. O astfel de învățătură întunecă sfatul; nu aduce lumină.

Primul motiv pentru care omul se închină este că Dumnezeu l-a făcut perfect. Aceasta implică capacitatea de a raționa, de a avea cunoștința cursului vieții, care îl va conduce pe calea vieții și cunoștința consecințelor neascultării de voia Creatorului. Astfel, la început, omul avea un standard moral ridicat al vieții. El nu putea să facă nimic altceva decât să-L adore pe Creatorul său. Omul nu a progresat de atunci, ci a degenerat.

Acest lucru duce la al doilea motiv pentru care omul se închină. Odată cu păcatul original, curând a venit o anumită vrăjmășie din partea omului față de Dumnezeu și, odată cu ea, a venit o dorință tot mai mică de închinare, în sensul de a oferi adorație. Când a dispărut dragostea, frica a intrat în mintea omului. Se poate spune că omul se închină „fie de frică, fie din dragoste. Raportul Bibliei nu dă nici o indicație că, după căderea sa, Adam a avut dragoste pentru Dumnezeu sau că s-a temut de El sau că a avut vreo dorință de a-L servi. Cu toate acestea, există prezumția rezonabilă că oamenii au fost aduși repede sub frică. Când, în zilele înainte de potop, Satan a încercat să corupă întreaga familie umană, ducând pe unii dintre îngeri în relații nelegitime cu femeile de pe pământ și a reușit să facă aceasta spre ruina, atât a îngerilor, cât și a oamenilor, a fost parte din planul lui Dumnezeu să facă ca unii îngeri să fie legați „astfel încât acest lucru să nu se mai repete. Iuda spune: „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.”. (Iuda 6). Dar unii nu au fost legați; și aceștia, puterile răutății din locurile înalte, au lucrat cu Satan ca să obțină și să mențină controlul întregii rase umane. Despre ei apostolul Pavel spune: „.....” Efeseni 6:12. Aceștia, împreună cu Satan, sunt cei care i-au stăpânit pe oameni și au făcut-o prin intermediul fricii. Aceștia sunt monștrii antichității, demonii cărora le este adusă închinarea păgână. Oamenii s-au închinat pentru a se păzi de răutatea acestor spirite rele, care, fără dragoste și milă, le-ar putea și le vor face rău. Jertfele lor au fost și sunt, mai degrabă, pentru a-i împăca pe aceștia, decât pentru orice alt motiv.

Dar ce scop au avut aceste spirite rele în căutarea și obligarea ființelor umane să aducă jertfe lor? Sau ce scop are Satan ca să înșele oamenii în acest lucru? Acest lucru nu poate fi înțeles dacă nu se cunoaște ceva despre Satan, principalul păcătos, conspiratorul de moarte împotriva lui Dumnezeu. Satan, așa cum arată Scripturile, și-a propus să întemeieze o stăpânire, care să rivalizeze cu cea a Celui Preaînalt. El a spus: „Voi fi ca Cel Preaînalt”. (Isa. 14:14). În om, el a văzut posibilitatea unei familii în continuă creștere și, prin urmare, oportunitatea lui de a deveni un mare conducător. Dacă ar putea direcționa acest râu de viață să curgă în beneficiul lui, în timp, vor exista mulțimi de oameni sub controlul său. Dar, evident, el a avut nevoie de ajutorul unora din acele ființe rele, care l-au

urmat în răscularea sa. Ei urmau să fie părtași cu el în stăpânirea sa. Astfel, acest mare spirit rău a încercat să dețină controlul asupra omului și peste copiii lui, care se vor naște. El a fost acela care a început sistemul închinării false, în parte ca să înșele oamenii, dar, în întregime, ca să-i controleze prin frică.

Nu a fost scopul Creatorului să-l nimicească pe Adam din viață, imediat după păcatul său; sentința morții urma să vină într-un ritm lent, și Adam a ajuns de fapt la vârsta de 930 de ani înainte de a muri. I s-au născut fii și fiice și, astfel, lumea a început să fie populată. Dar copiii lui erau slăbiți în starea lor morală și, treptat, au devenit slabi și din punct de vedere fizic. Dumnezeu nu a făcut nici o încercare să-l atragă pe om la Sine; iar Satan a făcut o încercare să-i înșele mai departe despre Creatorul lor grațios și a vrut ca ei să gândească despre Dumnezeu într-un asemenea mod încât să-i facă să-L urască și să se teamă de mânia lui.

O vedere de ansamblu, luată cu privire la faptele cunoscute despre viața umană pe pământ, duce la concluzia că majoritatea vastă a oamenilor a trăit și, încă mai trăiește, în frica spiritelor rele și a demonilor. Frica și spaima, nu de viitor, ci de ființele rele, au obsadat constant omenirea.

Este spre rușinea „creștinismului”, reprezentat de biserici, că, după ce Dumnezeu se descoperise prin Isus Cristos, eclesiasticii lui au deformat atât de mult învățăturile lui Isus, astfel încât să-L facă responsabil pentru dogma chinului veșnic, pe care, spun ei, Dumnezeu l-a pregătit pentru toți cei care, din oricare motiv, au căzut de la poruncile Lui sau din harul Lui. Spre rușinea așa-numitului „creștinism”, trebuie spus că mulți din liderii lui și-au găsit o plăcere diabolică în descrierea torturilor groaznice pe care (spun ei) Dumnezeu le-a stabilit pentru cei condamnați, adică, pentru cei care refuză să asculte de ei sau să se pună sub grija sistemelor lor bisericesti. Așa de persistenți au fost acești oameni, încât chinul iadului a fost primit în „creștinătate” ca o parte integrantă a așa-numitei „religii creștine”. Acești oameni, în loc de a-l sluji pe Dumnezeu, au devenit, de fapt, agenții spiritelor rele și ai demonilor și, desigur, ai Diavolului. Astfel, numele lui Dumnezeu a fost hulit de cei care mărturisesc că spun oamenilor despre bunătatea Lui și despre dorința Lui ca ei să-L slujească în dragoste. Rezultatul a fost, că se poate spune despre cei care au venit sub influența sau puterea clerului, că creștinii s-au temut de Dumnezeul lor, la fel cum și păgânii s-au temut de dumnezeii-demoni ai lor.

Puțini și-au dat seama de locul pe care l-a avut Satan, în cursul istoriei umane, de-a lungul secolelor. Imaginile pictate de scriitorii și artiștii „creștinătății”, și susținute de o preoție sau o clasă a clerului degradată, au determinat oamenii să gândească despre Satan și ajutoarele lui puternice, ca despre super-demoni, care-și fac locuința obișnuită în iadul ortodox. Cu toate acestea, Scripturile dezvăluie că Satan a avut o poziție înaltă în autoritate, prin permisiunea lui Dumnezeu și a deținut-o până când a venit timpul ca el să nu mai aibă posibilitatea să acuze pe slujitorii lui Iehova sau să continue să fie „dumnezeul acestei lumi”. (2 Corinteni 4:4). Faptul că Iehova Dumnezeu a permis lui Satan să înșele oamenii cu privire la Dumnezeu, precum și cu privire la Satan, este parte a marelui plan pe care Dumnezeu îl are în permiterea răului. El a permis ca răul să domnească în locurile înalte ale creaturilor cerești, după cum i-a permis să domnească și pe pământ, printre oameni. Trebuie reținut faptul că, în lucrările Lui pentru oameni, Dumnezeu a avut în vedere întotdeauna salvarea rasei întregi. Lucrarea Lui nu este niciodată pentru moment și nu a fost făcută pentru un individ sau pentru o comunitate limitată, când s-a ivit o ocazie specială. Planul Său este de a salva rasa omenească, pentru ca toți să ajungă să-L cunoască și, cunoscându-L, să trăiască.

„Frica are chin” și oamenii nu pot fi niciodată liniștiți până când frica nu este îndepărtată. Este ușor să vedem că marele antidot pentru a scoate otrava fricii din mințile oamenilor este cunoștința dragostei lui Dumnezeu. Aceasta este prima necesitate. Dar acesta este lucrul pe care Dumnezeu l-a plănuisit să-l facă pentru oameni. Este adevărat că, în prezent, Iehova Dumnezeu face ca să se depună

o mărturie despre vremea necazului care vine repede pe pământ; totuși, El nu face acest lucru pentru a speria pe oameni, ci, în dragostea Lui pentru ei, El îi avertizează ca ei să poată fugi de consecințele teribile ale nelegiuirii lumii, nelegiuire adusă la culme în această zi a judecății. Mesajul împărăției neprihănirii, pe care Dumnezeu o stabilește acum pe pământ, este asigurarea Lui despre planul Său iubitor de a elibera pe oameni din orice robie și din toate temerile lor. Apostolul Ioan a spus, „Iubirea perfectă alungă frica”. (1 Ioan 4:18).

Împăratul împărăției lui Dumnezeu este Acela care a murit pentru toți oamenii, pentru ca ei să fie salvați de orice dușman. Va fi scopul domniei lui Cristos de a arăta tuturor oamenilor că Dumnezeu este Prietenul tuturor aceluia care vor fi supuși voii Lui. Aceste condiții sunt ușoare și Dumnezeu nu va fi considerat niciodată ca exigent, decât de acela care este extrem de egoist; ele pot fi rezumate, așa cum a fost legea lui Israel, și anume: dragostea față de Dumnezeu cu toată inima și dragostea față de aproapele, ca pentru sine. Apostolul Pavel a declarat că Dumnezeu „a făcut dintr-un singur om toate națiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată fața pământului”. (F. A. 17:26). Este evident că una dintre condițiile vieții va fi aceea că nici un om nu va fi permis să locuiască printre semenii săi, dacă nu este la fel de atent cu bunăstarea tuturor, așa cum este de atent cu bunăstarea sa proprie.

În momentul de față, când este necesar, mai mult ca niciodată, ca slujitorii lui Iehova să depună mărturie despre cinstea numelui Său, ca marele Creator și Dumnezeul și Tatăl Domnului Isus Cristos și despre planul Său în împlinirea tuturor promisiunilor Lui, prin întemeierea împărăției neprihănirii pe pământ, este politica specială a lui Satan de a încerca să-i pună sub frică. O parte importantă a mărturiei lor este cu privire la schemele lui Satan împotriva lui Iehova și o demascare a organizației mari pe care a făcut-o el, pentru a se pune împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său, Cristos Isus. De asemenea, slujitorii lui Iehova trebuie să demaște tactica lui Satan, prin care acea organizație este sprijinită, ca să înșele lumea întreagă. Oamenii încă nu știu că forțele mari printre ei, forțele ecleziastice, politice și comerciale, care mențin ordinea prezentă a lumii, sunt parte a organizației lui Satan. Dar el știe că atunci când ei vor cunoaște cât de profund și amarnic au fost înșelați de acești îngrijitori și apărători ai drepturilor și libertăților umane, care declară că vor salva omenirea de la distrugere și că, în spatele lor el, Satan, este marele înșelător, marele dușman, el știe că nu va mai exista nici o șansă pentru el și pentru organizația sa.

Nu este de mirare, atunci, că el are mânie mare împotriva acestora și ar pune frică în inima lor, dacă ar putea să facă aceasta. Cu privire la acest timp, Isus a spus: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci, mai degrabă, temeți-vă de Acela care poate să distrugă, atât sufletul, cât și trupul în gheenă”. (Matei 10:28). Iar Iehova a spus, pentru slujitorii Săi din acest timp: „Pentru că ai făcut pe Iehova...pe Cel Preaînalt, locuința ta; nici un rău nu se va abate asupra ta”. (Psalmul 91:9-11). Satan nu-l poate răni pe acel slujitor al lui Iehova, care este ascuns „în locul secret al Celui Preaînalt”.

În timpul domniei lui Cristos, toate sursele posibile ale fricii vor fi îndepărtate din omenire. Satan, marele producător al fricii, urmează să fie legat pentru mia de ani a domniei lui Cristos, pentru ca să nu mai înșele națiunile. (Apocalipsa 20:3). Iar cu privire la acele spirite mari și puternice, care l-au ajutat de bunăvoie să înșele oamenii și să-i aducă sub puterea fricii, ele vor fi cu siguranță distruse la începutul acelei domnii, în focul despre care Isus a spus că este pregătit pentru Diavol și îngerii săi. Satan, însuși, nu este izgonit în acea distrugere, până la sfârșitul celor o mie de ani, dar spiritele rele, ființe spirituale, fie oameni, care s-au dat să fie de bunăvoie agenții răului, urmează să fie distruse la început.

Astfel, în împărăție nu vor exista motive de frică. Această ușurare este așa de mare și va aduce atât de multă eliberare, încât ea însăși va fi aproape ca o salvare. Dat fiind faptul că vedem plinătatea măsurii pe care a luat-o Dumnezeu pentru binecuvântarea lumii, este imposibil să facem altceva

decât să-L lăudăm. Cu frica dispărută din minte și cu obstacolele mari îndepărtate din cale și cu voluntari pe drum, nu poate să se întrevadă altceva decât că omenirea va face progrese rapide pe drumul ascendent spre viață și fericire.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Octombrie 1928

Nr. 20

Perioada Filadelfiei

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide”. – Apocalips 3:7.

IEHOVA este Părintele bisericii, care constă din acel popor pe care l-a chemat dintre oameni. Isus Christos este Capul bisericii, care este corpul său. Spiritul lui Iehova este acea putere a lui Dumnezeu care, prin iubitul său Fiu, Isus Christos, vorbește bisericii sale. Iehova Dumnezeu a dat acea descoperire lui Isus Christos, pe care el trebuie să o arate servilor săi, care compun biserica. (Apoc. 1:1). Printr-un serv al său, prin Ioan, a însemnat-o aceasta, care la timpul potrivit să fie spre folosul fraților săi.

2. Dumnezeu a împărțit în perioade lucrul sau activitatea bisericii. Pentru fiecare perioadă este un anunț corespunzător. Isus Christos, capul bisericii, în tot timpul alegerii ei a fost împreună cu membrii credincioși ai corpului său. El chiar a și spus aceasta: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28:20). Aceasta este promisiunea comună pentru unși. Se poate aștepta ca unii membrii ai bisericii să poată fi mai mult pe pământ, decât într-un timp al bisericii amintit mai sus. Însă indivizii n-au importanță. Domnul privește pe biserica sa ca pe un singur corp unit.

3. În numărul prezent al revistei vom examina perioada Filadelfiei. În articolul următor va fi vorba despre perioada bisericii Laodicea.

4. Numele diferitelor perioade ne dau ajutor spre aceea, ca în mod potrivit, să aplicăm faptele la profeție. Avem dovezi convingătoare că perioada bisericii Filadelfia cade odată cu lucrarea Ilie, pe când lucrarea bisericii din timpul Laodicea este odată cu lucrarea lui Elisei. Fiindcă aceasta este așa, putem să vedem că unii indivizi vor putea lua parte în lucrul bisericii pe pământ în amândouă perioadele.

5. Biserica Filadelfia a fost precedată direct de Sardes. Cuvântul „Sardes” câte odată este tradus „cântare de bucurie”, iar câte odată așa ceva „ce rămâne”. Amândouă numele sunt potrivite. Sub acel timp al înmăpătatării, care a venit prin reorganizare „cântecul de bucurie”, a apărut de la cei care s-au desprins de papalitatea. Însă mulți dintre aceia care au devenit protestanți, în scurt timp după aceea s-au aliat organizației Diavolului, prin aceea că au început a se ocupa cu politica. Numărul mic al acelor care au rămas credincioși către Domnul, a început lucrul perioadei Filadelfia.

6. Era vorba despre anul 1874, în care s-au depus eforturi susținute mai departe de câțiva, cum ar fi Moody, în proclamarea mântuirii de către și prin sângele lui Isus Hristos. Apoi, nu peste mult, credincioșii unși ai Domnului, între ei și pastorul Russell, au început a vesti a doua prezență a Domnului. După aceea a urmat restaurarea acelor învățături fundamentale ale adevărului, care din cauza meșteșugurilor(uneltirilor) vrăjmașului au fost ascunse. (Maleahi 4:5 ; Matei 17:11). Scriptura și faptele sprijinesc foarte mult acea deducție, că perioada bisericii Filadelfia s-a început

cam pe la 1874 și s-a sfârșit în jurul anului 1918, pe când perioada Laodicea cam pe la 1919 și-a luat începutul și încă nu s-a împlinit.

7. Descoperirea lui Iehova este acel mesaj, pe care l-a dat lui Isus Christos, care, prin Ioan servul său, l-a scris către înger sau către solul său, pe care mesaj solul credincios, ca reprezentant al lui Dumnezeu, trebuia să-l facă de cunoscut. Mai înainte, a domnit acea părere că cei șapte soli ai bisericii sunt șapte persoane, dintre care una este Ioan. Însă această părere nu este sprijinită de Scriptură. Din contră, toată corporațiunea unșilor credincioși activă, sub conducerea de căpetenie a lui Isus Christos, constituie pe solul corespunzător perioadei bisericii. Dacă Domnul are ceva de vestit, spunerea acelei vești o încredințează credincioșilor săi unși. – Isaia 42:1 ; 43:10-12 ; 61:1-3.

8. Toate bunătățile Domnului ,care înseamnă interesele împărăției, le-a încredințat la toți servii săi; aceste interese ale împărăției sau bunătăți cuprind, în sine, și acel privilegiu sau datorie, ca să fim soli vestitori ai împărăției lui Dumnezeu(Luca 19:13-21). Unii au fost credincioși, iar alții nu. Credincioșii rămași sub ungere trebuie să constituie pe acel „sol” sau „înger”, care grăiește către fiecare membru al bisericii. Aceia care au „ auzul credinței”, aceia care au urechi de auzit (Galat. 3:3), ascultă cu bucurie ceea ce Domnul vrea să spună bisericilor.

9. Cuvântul „Filadelfia”, în diferite traduceri, este redat cu: „amabilitate frățească”, „ iubire frățească” sau „ iubirea fraților”. Ceea ce a caracterizat, în mod deosebit, biserica Filadelfia de la început până la sfârșit, este adunarea și pregătirea acelor sfinți care au încheiat un legământ de sacrificiu cu Iehova. Trăsătura dominantă a spiritului Domnului către însuși Capul corpului și către fiecare membru, care a legat pe sfinți împreună, a fost descoperită în fiecare, și anume: „dragostea”.(2Corint. 5:14). Iubirea fraților a fost accentuată de aceia, care în această perioadă au fost oratorii bisericii și, în special, aceasta a făcut-o fratele Russell. Acesta a fost în aceeași perioadă de timp când sistemele confesionale au pus un mare accent pe reuniunea într-o federație compactă. Chiar în acest period s-a întâmplat, că grâul fals(neghina) a fost legat în snopi pentru nimicire, însă tot atunci „grâul” amintit în pildă, pregătindu-se spre împărăție, a ajuns în strânsă legătură unul cu altul.

10. Apostolul Petru dă sfat celor unși, referitor la pașii următori, unul după altul, care trebuie să-i facă, ca să împlinescă condițiile legământului de jertfă, iar apoi ultima menționare este „iubirea față de frați”. Aceasta, de regulă, o numesc „iubirea Filadelfiei”, fiindcă se referă la iubirea frățească. Această iubire, în original, este deosebită prin cuvântul grecesc „fileo”. După aceea, apostolul arată că la punctul cel mai înalt pe această cale se ajunge la „iubire”, exprimată prin cuvântul grecesc „agape”. În anul 1918 Domnul a venit la templul său și, după aceea ,biserica a priceput, în primul rând, înțelesul cuvântului „iubire” (grecește „agape”) știind că acesta înseamnă un devotament neegoist față de Dumnezeu, prin supunere față de poruncile sale. Pentru aceea, iubirea este proba adevărată și principală, a acelor care mărturisesc că umblă pe urmele lui Isus. Iubirea se arată în măsura acelu zel și seriozitate, care sunt desfășurate în purtarea de grijă a intereselor împărăției, care s-a încredințat tuturor unșilor. Lucrul din perioada Filadelfiei, cei unși l-au făcut cu credincioșie. După aceea a trebuit să se facă ceva mai mult și biserica a trebuit să se trezească la un grad mai înalt de devotament neclintit față de Iehova. Prin astfel de devotament, se descopere și se arată rămășița.

11. A fost în perioada Philadelphia, de la 1874 1918, când cele zece doctrine primare sau adevăruri au fost restaurate în biserică. „Aceste lucruri El spune că sunt sfinte, și El este cel adevărat”. Christos Isus, în acea perioadă de timp a adus biserica Lui la adevăr, și o mare parte din acest adevăr a fost mult timp ascuns față de cei credincioși

12. Isus Christos, care a devenit moștenitorul legământului lui David, care se referă la împărăție, a ajuns posesorul „cheii lui David” și a deschis înaintea celor unși ușa vestirii împărăției lui Dumnezeu; și fiindcă a deschis-o, nimeni nu poate să închidă ușa ocaziunii. Reformarea bisericii, precedentă perioadei Filadelfia, a ajuns sub influența lumii; dar în perioada Filadelfiei, Domnul, fiind prezent, a deschis ușa ca să fie vestit planul de mântuire. Adevărurile fundamentale nu vor fi

mai mult mânjite de învățătorii mincinoși și de învățăturile false vestite prin ei. În această perioadă ,Domnul a închis pentru sistemele nominale aceea ușă a ocaziunii de a-l reprezenta pe el și nimeni nu va mai deschide ușă pentru aceste sisteme.

13. Isus, în timpul când era pe pământ, a spus o parabolă în care a zis: „Lăsați-le să crească amândouă împreună(grâul și neghina) până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grâinarul meu.”(Matei 13:30). Cel adevărat și cel fals au crescut împreună, până la timpul secerișului, care s-a început în perioada Filadelfiei. Vestirea adevărului a legat în snopi sistemele bisericii nominale, însemnate în pildă prin neghină (după trad.engl. grâu fals). Ei și-au întrunit toată puterea și tăria lor spre aceea ca să stea în contra adevărului. Parabola s-a îndeplinit și grâul fals a fost ars sau pustiit, în mod simbolic, prin aceea că ocaziunea de a fi în împărăție s-a luat de la ei pentru totdeauna.

14. Domnul Isus recunoaște pe următorii ca fiind credincioși și le zice următoarele cuvinte de aprobare: „Știi faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu.”(Apoc.3:8). Aceasta nu poate să înfățișeze intrarea în împărăție ci, mai degrabă, ocaziune pentru un lucru anumit, care se îndeplinește pe pământ spre mărirea Domnului. Însă, în tot cazul, această ușă a ocaziunii poate fi privită și ca drum conducător în împărăție, pentru că numai aceia care se supun poruncilor Domnului, prin intrarea prin această ușă a ocaziunii și îndeplinirea cu credincioșie a datoriei lor, vor dobândi o abundentă intrare în împărăție.

15. În perioada Filadelfiei a devenit restaurată pentru biserică „credința care a fost dată sfinților, odată și pentru totdeauna”. Cei credincioși au păstrat cuvântul Domnului prin aceea, că l-au spus și altora în adevăr și cu credincioșie. Ei n-au făcut așa ca unii, care au câștigat unele cunoștințe și, după aceea, au neglijat a le folosi spre mărirea Domnului, prin aceea că nu l-au spus pe acestea și altora. Aceia care au urmat un astfel de drum necuviincios și au rămas pe el, au pierdut puterea și au căzut. Aceasta este în armonie cu profeția scrisă mai înainte, care sună astfel: „Căci buzele preotului (și nu capul) trebuie să păzească știința, și din gura lui se așteaptă învățătură” (Maleahi 2:7). Conducătorii bisericii perioadei Filadelfiei au preumbrit pe preoți; datorința și privilegiul lor a fost acela, ca să servească altora și fiecare care a avut urechi și inimă supusă, a adunat ceva tărie sau putere. Pentru aceea, zice Domnul bisericii Filadelfia: „ Putere mică ai”. Domnul a dat o măsură de putere sau tărie mai mare urmașilor săi credincioși, în perioada bisericii următoare, în acea lucrare pe care a reprezentat-o Elisei.

16. Urmașii adevărați ai lui Isus se alipesc tare de acel adevăr, că Isus este Fiul lui Dumnezeu și nu egal cu el; că el este răscumpărătorul omenirii prin sângele său vărsat; și că singurul mijloc de mântuire este sângele lui Christos; acești credincioși nu au negat numele lui Christos, ci, dimpotrivă, ei au proclamat numele său și în al doilea rând prezența sa. Ei au stat ferm în contra teoriei evoluției și a criticii înalte, și au vestit „pe Christos, dar încă pe cel crucificat”. Pentru aceea, Domnul recunoaște lucrul lor, vorbește cu recunoștință despre acesta și își află în ei plăcerea; apoi ,după aceasta, le zice lor:

17. „Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.” – Apocalipsa 3:9.

18. În perioada Filadelfiei ,fratele Russell și mai mulți tovarăși ai lui, au vestit cu credincioșie mesajul adevărului. În mod deosebit, fratele Russell a fost obiectul de răs și critică înfocată a preoțimii și a altor conducători ai bisericilor nominale. Aceia care i-au fost tovarăși credincioși au fost expuși, de asemenea, la o asemenea critică și rea voință. Preoțimea s-a mărturisit pe sine „iudei”, care înseamnă aceea că sunt din Iuda(adică „laudă pe Dumnezeu”) sau s-au pretins pe sine membrii ai familiei regale a lui Dumnezeu . Ei și-au bătut joc de învățăturile adevărate, care vorbesc

de împărăție, și aminteau cu dispreț „ pe pastorul Russell și turma lui mică”, după cum ei au numit pe cei credincioși. Însă, Isus zice, că ei sunt fiii părintelui lor, a Diavolului, care este mincinos (Ioan 8:44). Astfel de disprețuitori amăgesc și pe alții. Au făcut teologia, n-au învățat adevărul, s-au deprins în diplomație și pentru aceea au devenit vestitori deprinși ai neadevărurilor. Aceștia sunt vrăjmașii lui Christos, dar toți vrăjmașii lui vor fi puși așternut picioarelor sale.(Ps.110: 1). Aceștia, dar, dacă vor cândva să se închine lui Dumnezeu, trebuie să se plece înaintea „ picioarelor sale” și să recunoască rătăcirea lor.

„Timpul încercării”

19. După aceea Isus vorbește despre un timp scurt și fixat, despre aceea că acela va fi un timp de criză, fiindcă atunci va veni o mare ispită sau încercare peste toți locuitorii lumii. El promite că cei credincioși vor fi ținuti în siguranță în acest timp de lipsă sau încercare. Cauza ținerii lor în siguranță nu va fi posedarea unei cunoștințe mai mari, nici poziția importantă ocupată de ei în biserică, ci credințioșia lor. Isus chiar și spune aceasta: „ Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.” – Apoc. 3:10.

20. Răbdarea pentru creștin înseamnă statornicie în împlinirea datoriei sale, însemnată pentru el prin legământul său. Aceasta înseamnă „ răbdarea răului, ca un bun ostaș” și aceea că aceasta o face cineva fiindcă știe căci calea lui este dreaptă și plăcută lui Dumnezeu. Creștinul poate să se obosească și să se supere din cauza altor lucruri, dar în serviciul Domnului niciodată nu trebuie să devină supărat și nemulțumit. Aceia pe care Domnul i-a aprobat și ținut în timpul perioadei Filadelfia, fiindcă au păzit cuvântul răbdării lui, este natural că trebuie să-l păzească și după aceea încontinuu, dacă vreau să fie ținuti în siguranță de el.

21. Domnul Isus a arătat clar, că cei aprobați trebuie se arate răbdare cu pace. El a răbdat cu pace ofensele păcătoșilor și urmașii săi chiar la aceasta sunt făcuți atenți. (Evrei 12:2,3). Isus a zis următoarele: „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre”. (Luca 21:19). „ Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.” (Matei 10:22 ; 24:13). Sămânța care a căzut pe pământ bun, închipuie pe aceia care..... „fac roade în răbdare” . (Luca 8:15). Apostolul, prin inspirație, încă tot la aceasta îndeamnă pe creștin, că trebuie să fie răbdător: „ iubirea toate le răbdă”. (1Corint. 13:7). „Dacă răbdăm împreună cu el, vom și împărăți împreună cu El” (2Timot. 2:12). „ Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.” (Evrei 10:36). Celor care prin străduință (d. trd. engl. în răbdare) în fapte bune, caută mărire și cinste, le va da viață veșnică”. (Rom. 2:7). „ Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.” (1Ioan 2:5). Esența făgăduinței este aceea, că Domnul nu-i va ținea pe ei departe de ispită, ci îi va griji de aproape și în mijlocul ispitei va priveghea cu trezie asupra intereselor lor, aceasta însă o face pentru consacrarea și credințioșia lor față de el.

Când s-a început?

22. În anul 1918 a venit timpul (d. engl.: ceasul) de mare ispită sau încercare. Aceasta o arată următoarele cuvinte ale lui Isus: „ Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” (Apoc. 3:11). Când zice aceasta, că vin curând, este clar că aceasta înseamnă venirea sa în templul său. Scopul venirii sale în templul său este pentru încercare sau judecată.(Ps. 11:4,5 ; Maleahi 3:1-3). Dumnezeu, în 1914, a așezat pe tronul său pe Isus Christos , Regele său. (Ps. 2:6). Acest fapt a fost urmat de marea luptă ce s-a făcut în cer, care s-a sfârșit cu aruncarea lui Satan din cer pe

pământ.(Apoc. 12:9). Atunci s-a început încercarea mare a locuitorilor pământului, pe care Domnul a spus-o mai înainte ,zicând: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”. Acesta este timpul ispitei sau încercării părții vizibile a organizației lui Satan și această încercare a venit pe pământ asupra acelor care s-au mărturisit pe sine creștini; rămășița însă este între ei, așa cum și Isus a fost în lume, dar n-a aparținut ei.

23. De la acest timp începând, întrebarea principală este aceea: „ Cine este Dumnezeu?” Aici, fiecare care se mărturisește pe sine a urma lui Christos, este chemat ca în această zi să-și aleagă pe cine să servească. ((Iosua 24:15). Ca poporul să știe faptele, trebuie să i se spună că ce a însemnat războiul mondial, foametea, epidemia, cutremurul de pământ și persecuțiile care au urmat acestuia. „ Această evanghelie a împărăției trebuie să fie vestită în toată lumea spre mărturie” (Matei 24:14 – după tr. engl.). Aceasta veste a adevărului a pus înaintea popoarelor pământului întrebarea principală. Toți aceia care cred, în adevăr, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, că Christos este Rege și că a sosit timpul distrugerii răului și acel timp ca guvernarea dreptății să fie așezată și care s-au consacrat pe sine Domnului fără egoism, nu se retrag de a se arăta pe sine a fi pe partea Domnului, primind cu bucurie vestea și vestind-o mai departe. Continuând aceasta, ei sunt aprobații Domnului. Aceia care n-au păzit cuvântul răbdării sale stăruitoare sau care n-au stăruit cu răbdare, n-au putut sta în încercare, s-au poticnit și au căzut. Venirea Domnului în templul său a arătat începutul ceasului de încercare. Atunci a devenit El prezent ca Rege și, în mod simbolic, a fost așezată piatra unghiulară. Mulți, care se mărturisesc a fi creștini, l-au lepădat pe el. Atunci a devenit el piatră de poticnire, așa cum Domnul a spus înainte(Isaia 8:14,15). Biserica creștinătății nominale a căzut cu totul, în mod deschis s-a pus pe partea organizației lui Satan și mulți dintre aceia care au ieșit din confesiuni și au mărturisit adevărul, au căzut în încercare. Însă pe aceia care au păzit cuvântul răbdării sale stăruitoare, Domnul i-a păzit în acest ceas al încercării și au devenit părți ale rămășiței. Aceștia au fost aduși sub mantia dreptății, pe care a întins-o Iehova, și care, în mod simbolic, înseamnă aprobarea lor. Au fost îmbrăcați și cu haina mântuirii, prin care au fost cunoscuți ca copiii lui Dumnezeu. Domnul i-a păzit pe ei și-i păzește, prin aceea că, luând în considerație întreaga lor seriozitate, le-a dat de lucru, încredințându-le interesele împărăției sale. Aceasta i-a scos pe ei din nevoie și i-a mântuit din primejdie. Aceia care au rămas credincioși, au fost strămutați sub „ ocrotirea Celui Prea Înalt”, unde rămânând, sunt în siguranță față de orice vătămare. Așa cum Dumnezeu a ocrotit pe Elisei în Dotam, când l-au înconjurat sirienii, tot așa păzește Domnul pe rămășița sa, pe care o înconjoară vrăjmașul și îi va păzi pe ei până atunci, până când îl reprezintă pe el cu credincioșie.

24. Scriptura și faptele arată că Domnul a trebuit să vină în templul său și a și venit, înainte de a se sfârși complet perioada bisericii Filadelfia; pentru aceea a zis bisericii sale: „ Ține ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa ta!”. Aceste cuvinte nu înseamnă aceea, că atunci s-ar fi dat o cunună deosebită la fiecare persoană. Îndrumarea zice aceea, că fiecare să păstreze ceea ce deja a primit. Dobândirea definitivă a cununii vieții va atârna de păstrarea a ceea ce deja s-a dat. Aceasta nu se poate explica în așa fel, că fiecare a avut o cunună și altcineva ar fi venit și ar fi luat-o. În armonie cu aceasta este scris: „ Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină.” (2Ioan 8). Clasa fecioarelor nebune n-a luat aminte la aceea, ce prin lucrul ei a câștigat. „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelilele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite și cinci înțelepte. Dar cele înțelepte, împreună cu candelilele, au luat cu ele și untdelemn în vase.” (Matei 25:1,2,4). Fecioarele nebune nu și-au păstrat iubirea cea dintâi și devotamentul lor față de serviciul Domnului. Dar la fecioarele înțelepte, din contră, a fost uleiul bucuriei și au servit pe Dumnezeu cu bucurie și activitate. Scriptura aceea arată că cununa vieții o vor căpăta aceia care sunt statornici și credincioși până la moarte. Pierderea cununii, de această parte de vâl, înseamnă aceea că interesele împărăției de la unii vor fi luate ,atunci

când Domnul face socoteală cu servii săi. „Luați-i, deci, talantul și dați-l celui ce are zece talanți.” – Matei 25:28.

25. Venirea Domnului în templul său a însemnat începutul încercării, despărțirea fecioarelor înțelepte și nebune, descoperirea rămășiței și sosirea acelor dovezi, când însărcinarea de îngrijitor a fost luată de la clasa închipuită prin Șebna și clasa înfățișată prin Eliachim a fost introdusă în această onoare. Până la acest timp, aceia care au fost pătrunși de însemnătatea lor proprie și de lucrul Domnului puțin s-au interesat, aceea au gândit că poziția lor este sigură. De aici încolo, prerogativa sau privilegiul reprezentării și răspunderii, Domnul le-a încredințat aceluia care, fără de egoism, serios și cu zel au păstrat cuvântul lui. – Isaia 22:15-25 (vezi *Turnul de Veghere* din 1 Iulie 1928)

26. Așa se vede, că acel interval de timp care a ținut de la luarea lui Ilie până la începutul activității lui Elisei, corespunde timpului de mare încercare a bisericii, care a ținut mai mult de un an, până la sfârșitul neactivității ei din 1919. După cum Elisei, ajungând la râul Iordanului, a așteptat acolo până la trecere, chiar așa și biserica, după marea încercare venită asupra ei în 1918, a așteptat un timp în inactivitate. Așa se vede că acest timp înseamnă sfârșitul perioadei bisericii Filadelfia. Dacă aceasta este așa, atunci, desigur că unii din biserica Filadelfia au ajuns în perioada Leodicea. Întrucât Domnul a intenționat să încheie perioada Filadelfiei, a fost potrivit să zică: „Iată eu vin curând!”. El s-a pregătit să vină degrabă (repede), adică direct în templul său pentru judecată, ca pe cei aprobați să-i ia în templul său. Promisiunea referitoare la cei aprobați a fost aceea, că vor fi făcuți stâlpi în templul lui Dumnezeu: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.” – Apocalipsa. 3:12.

27. Dumnezeu a zis lui Moise că perdeaua de la ușa cortului să fie atârnată pe patru stâlpi. (Exodul 26:31-37). Stâlpul închipuie un sprijin sau un astfel de lucru imobil care este așezat definitiv. Așa se vede că, înțelesul cuvintelor Domnului este acela, că templul acum a devenit organizația neclintită și statornică a lui Dumnezeu și aceia care înving și câștigă aprobarea Domnului, vor fi întăriți ca părți a acestei organizații, pe care așa o sprijine și o țin ca niște stâlpi, dacă o reprezintă cu credincioșie; și continuând aceasta cu credincioșie, niciodată nu vor ieși de acolo. Așa se vede că aceasta înfățișează clar poziția rămășiței credincioase, amintită prin profetul Isaia. Încercarea înfocată a fost în 1918, când mulți au căzut. Pe aceia care au ținut cu credincioșie cuvântul Domnului și care au rămas credincioși față de numele lui, Domnul i-a păzit în această încercare, i-a trecut prin ea și i-a introdus în organizația sa. Cuvântul său îi caracterizează astfel: „În templul său fiecare vorbește despre gloria lui”. (Ps. 29:9, după trad. originală). Aceștia sprijinesc cu credincioșie și bucurie organizația Domnului, pe cum stâlpii sprijinesc biserica dedesubt. Făcând aceasta neconținut, niciodată nu vor ieși afară, pentru că „Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac.” – Ps. 125:1,2.

28. Organizația lui Dumnezeu este introdusă acum și el o va ocroti. De acum nu va mai permite ca Sionul să sufere vătămare. Fiecare membru al templului zice: „Fie Numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac!” – Ps. 113:2 ; Isaia 12:4.

29. Domnul Dumnezeu a așezat numele său în templul zidit de Solomon, care a preumbrit pe acel templu care „este mai mare de cât al lui Solomon”. Se vede deci cuviincios, că Isus învingătorilor le zice: „Voi scrie peste el numele Dumnezeului meu”. Acesta este un semn care servește spre a arăta aceea că pe cine reprezintă membrii clasei templului, că ei aparțin lui Dumnezeu și sunt membrii organizației sale.; că încrederea lor este în Iehova și că ei posedă încrederea lui; și că ei vor mărturisi despre numele său, ca stâlpi și membrii credincioși ai organizației sale. Cuvintele arată și aceea, că aceia care poartă numele lui Iehova posedă sprijinul și ajutorul său, înțeleg scopurile sale și că pentru ce le-a dat numele lui. Aceia că ei primesc numele cetății sau organizației

sale pogorâte din cer, înseamnă aceea că aceștia sunt membrii împărăției sau a guvernului său și, de fapt, iau parte în reprezentarea cu credincioșie a guvernării sale. „Și numele cetății din ziua aceea va fi: Iehova locuiește acolo”. – Ezechiel 48:35.

30. După aceea Domnul adaugă: „Și voi scrie peste el.....numele meu cel nou”. Când Domnul Dumnezeu a trimis pe iubitul său Fiu să domnească, i-a zis: „Tu ești preot în etern după rânduiala lui Melchisedec.” (Ps. 110 :4). Acei credincioși, care au fost aduși în templu și făcuți părtași lui, vor purta numele preoției regale. Aceasta înseamnă aceea, că dacă vor stărui cu credincioșie până la capăt, vor primi cununa vieții și vor fi cu Domnul în etern, în executarea acelor scopuri pe care Iehova Dumnezeu le-a rânduit pentru ei.

31. Rezumatul subiectului nostru este: Perioada bisericii Filadelfia s-a început la timpul prezenței a doua a Domnului în 1874 și a ținut până la timpul când Domnul a venit la templul său. Atunci a venit judecata Israelului spiritual și aceia care s-au dovedit credincioși către Dumnezeu și către Domnul Isus Christos, au fost numiți membrii rămășiței. Aceștia au fost aduși sub mantia dreptății, care este semnul aprobării; au fost îmbrăcați cu veșmântul mântuirii, care i-a identificat pe ei ca membrii clasei templului; și au fost aduși sub ocrotirea Celui Prea Înalt, în care loc de favoare sunt în siguranță până rămân credincioși. Natural, aceasta aceea înseamnă, că ei vor păstra totdeauna cuvântul lui Dumnezeu și vor reprezenta cu credincioșie cauza lui, ca membrii ai clasei templului. Aceștia au fost trecuți din perioada bisericii Filadelfia, în perioada bisericii Laodicea. Deci „urmează că trebuie să fie acum unii în corp ,cari au fost din perioada Filadelfiei și care acum se bucură de binecuvântările Domnului, în perioada bisericii Laodicea. Aceștia au fost păziți de orice vătămare în ceasul ispitei și aceasta se va întâmpla cu ei până atunci, până când rămân credincioși către Tatăl lor și către Răscumpărătorul lor. „Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul!” „Da” zice Duhul „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” (Apoc. 14:13). Aceia care, de acum în acolo, rămân credincioși până la sfârșitul călătoriei lor pământeste, imediat vor fi transmiși la locul pregătit pentru ei și la domnie împreună cu Christos, în serviciul permanent al lui Iehova și vor lua parte la binecuvântarea tuturor familiilor pământului.

Ocrotire

32. Faptele arată, că la timpul închiderii perioadei Filadelfia și la începutul perioadei Laodicea, a venit „ceasul de mare ispită”(sau timpul încercării). Dumnezeu a păzit în ispită pe cei credincioși, conform promisiunii sale credincioase și îi va păzi până atunci, până când rămân credincioși și mărturisesc iubire și devotament față de el. (Ps. 31:24). Cu venirea „ceasului ispitei” Domnul a vărsat spiritul său peste tot corpul, pentru ca „în adevăr ,să cheme în ajutor numele Domnului și pe rămășița lui a adus-o în organizația sa, pe muntele Sion. „ Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul.” (Ioel 2:32). Rămășița credincioasă a fost adusă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și Domnul a luminat cărarea lor: „Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățile poporului Său”. – Isaia 30:26.

33. Legea lui Dumnezeu sau voința sa, care este închipuită prin lună, a devenit mai luminoasă înaintea rămășiței; lumina strălucitoare asupra planului lui Dumnezeu, închipuită prin soare, într-una crește și îi va conduce pe cei credincioși până la ziua perfectă. Credincioșii perioadei Filadelfia au fost trecuți în perioada Laodicea și au fost făcuți membrii clasei templului. Fulgerele de lumină venite din templu ,arată definitiv credincioșilor că a sosit sfârșitul lumii, că noul guvern s-a născut și că a sosit timpul spre aceea ca evanghelia să fie vestită spre mărturie la toate națiunile. Rămășița a trecut cu bucurie în perioada Laodicea ,cântând laudă numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1,2. De la cine și cum a venit cartea Apocalipsului la biserică? În ce părți se poate împărți lucrul bisericii ,făcut în perioada creștină? Cui sună promisiunea cuprinsă în Matei 28:20?

§ 3-5. Pentru ce trebuie să cercetăm numele deosebitelor perioade ale bisericii? Observă aceasta!

§ 6-8. Aplică Matei 17:11 și Maleahi 4:5! Cine sunt „îngerii bisericilor”? cum a primit fiecare biserică solia corespunzătoare?

§ 9-11. Definește timpul perioadei „ Filadelfia” și arată cum se potrivește acest nume! Descrie lucrarea isprăvită în acest timp și arată versuri din Scriptură, care dovedesc că Domnul a recunoscut-o!

§ 12,13. Cum se reflectă expresia „ cheia lui David” la perioada Filadelfia, și la ce se referă această expunere: „ Va deschide și nimeni nu va închide și va închide și nimeni nu va deschide”?

§ 14,15. Ce este „ ușa deschisă” amintită aici? Cum a fost deschisă, cum a fost folosită și cu ce rezultat?

§ 16-18. Cum a primit „ biserica Filadelfia” lumina, care a arătat prezența a doua a Domnului? Descrie atitudinea „ sinagogii lui Satan” și arată cum a arătat aceasta care este poporul Domnului adevărat!

§19-21. Definește că ce este răbdarea și arată din Scripturi importanța ei mare! Ce făgăduințe prețioase s-au dat acelor care au păzit cuvântul răbdării sale stăruitoare?

§ 22,23. Ce înseamnă expresia „ ceasul ispitei”? când s-a început și cu ce eveniment important? Ce evenimente mari au întrecut, nemijlocit, pe acesta? Ce fel de solie a devenit atunci potrivită timpului și pentru ce? Arată, în legătură cu aceasta, poziția și răspunderea credincioșilor și că ce este rezultatul supunerii lor?

§ 24,25. Explică expunerea „ ține ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa ta”, în legătură cu parabola despre fecioare și talanți.

§ 26. Ce înseamnă așteptarea lui Elisei la râu? Ce arată aceea că el, mai înainte, a fost tovarășul lui Ilie? Ce înseamnă aceea „ Iată vin degrabă”?

§ 27,28. La cine se referă Apoc. 3:12? Ce trebuie biruit și pentru ce? Cum au devenit aceștia „ stâlpii templului lui Dumnezeu”? pentru ce „ nu vor mai ieși afară de acolo”?

§ 29,30. Spre ce a cugetat Isus ,când a zis că voi scrie peste el: a) „numele Dumnezeului meu”; b) „numele cetății Dumnezeului meu”; c) și „numele meu cel nou”?

§ 31-33. Arată, că ce au fost experiențele deosebite ale bisericii ,ce s-au ivit la trecerea din perioada Ilie, în perioada lui Elisei! Atunci cine sunt aceia care au pășit în activitatea „ bisericii Laodicea” și la ce binecuvântări și privilegii deosebite au fost părtași?

Prezența Lui

Întrebare: Matei 24:27 sună astfel: „Căci cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa”. Este la loc acea deducție, că fulgerul amintit aici este soarele, care luminează de la răsărit la apus?

Răspuns: Nu! aceasta nu este o deducție la loc. Deși răsărirea soarelui și creșterea luminii sale înfățișează bine creșterea arătării prezenței Domnului, totuși nu aceasta este cauza la aceea, că Isus folosește cuvântul „fulger” în textul citat. Este clar căci cuvintele lui se referă la acel timp, când vine

el în templu lui Iehova și adună pe cei aprobați în starea templului. De la acest timp începând, poporul lui Dumnezeu poate să aștepte o înțelegere mai bună despre planul lui Dumnezeu. De când vedem înțelesul fulgerelor lui Dumnezeu, înțelegem mai bine și textul de mai sus.

Cuvântul „fulger” aplicat în textul de mai sus nu înseamnă „luminător mare”. Iar cuvântul „se vede” este tradus din cuvântul grecesc „faino”. Acest cuvânt înseamnă simplu „scliffeală sau arătare strălucitoare”, „aruncare de strălucire”. Cuvântul „fulger”, amintit în textul nostru, este tradus din cuvântul „astrape”. Așa se învață, că acest cuvânt grecesc se trage de la cuvântul „aster,” care înseamnă „stea”, desigur pentru aceea, căci însușirea principală a stelei este strălucirea, scânteierea sau radierea. Traducerea engleză Diaglott redă cuvântul „astrapo” prin „fulgerare” sau „scânteiere”.

Cuvântul „soare”, în grecește, corespunde cuvântului „helios”. Chiar în această vorbire din acest capitol, în versetul 29, Isus folosește cuvântul „helios” sau „soare”. Se vede, pozitiv, că el și în versetul 27, ar fi aplicat tot acest cuvânt, dacă ar fi voit să spună că prezența sa se va asemăna cu soarele, ieșind de la răsărit și luminând până la apus.

Pentru aceea, am zis că Isus a trebuit să se refere la soare în textul douăzeci și șapte, fiindcă acest corp ceresc se arată de la răsărit și luminează, gradual, până la apus și corespunde acestei descrieri. Este adevărat că fulgerele nu se ridică totdeauna la răsărit să se vadă până la apus, dar așa se vede că Isus n-a voit să spună aceasta. Aici înțelesul mai degrabă este acela: fulgerele se ridică de la o parte a cerului și luminează până la cealaltă și, pentru aceea, nu sunt legate de un loc. Fulgerul, adesea se ridică de la o parte a cerului și strălucirea lui se poate vedea până la cealaltă parte, la mare depărtare. Că Isus a gândit la așa ceva când a vorbit, aceea se arată în cuvintele scrise în Luca 17:24, unde el a vorbit despre acest lucru: „Căci cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa”. Faptul important este acela, că luminarea fulgerului este pentru orientarea acelor care priveghează, și acela nu este legat de un loc.

Fiindcă Isus folosește cuvântul „fulger”, să cercetăm de aproape o definiție cunoscută a fulgerului, care pe noi ne va ajuta la o înțelegere mai bună a subiectului. Privind arătarea „fulgerelor”, se pot împărți trei clase. Prima: Că acesta nume îl folosesc, fără a face deosebire, când se cugetă la fulgerul „fulgerător” (fulgerul care brăzdează cerul)....La al doilea fel de fulgere aparține fulgerul „lat”. Această suprafață de lumină apare pe orizont cu mare iuțeală, în culoare aurie sau roșcată, cu nici o formă hotărâtă sau margine. Acesta, de regulă, nu provine prin explozia electricității și rareori este cauzat acesta direct din iscarea fulgerelor. Acesta provine din reflexia fulgerelor de ploaie, ce sunt afară de orizont, care se aruncă asupra norilor sau asupra aburului ce este în atmosferă și, câte odată, se vede și la multe sute de mile de la locul real al furtunii, care stârnește fulgerele. Al treilea fel de fulgere este fulgerul rotund (globular). Enciclopedia americană volumul 17 pag. 433.

Cuvintele lui Isus nu exprimă acel cuget, că fulgerul luminează de a lungul unei linii pe orizont, de la răsărit până la apus, ci că fulgerul se ridică într-o parte a cerului (fie aceea la răsărit, la apus, la miazănoapte sau miazăzi) și strălucirea lui este atât de orbitoare, încât luminează și regiunea îndepărtată a cerului. Pentru aceea fulgerul nu este limitat la un loc.

Dacă luăm textul în propria lui legătură, putem să dobândim o înțelegere mai bună. Isus a cercetat templul, pe care l-a zidit Irod. Irod era edomit, adică descendent al lui Esau. El și templul său au închipuit sistemele bisericii nominale, care, în numele Domnului, au edificat un templu fals. Când Isus a venit în templul lui Irod, a observat aceea că preoțimea evreiască și aliații ei au făcut acolo comerț și templul l-au făcut o peșteră de tâlhari. Aceasta a preumbrat foarte bine situația prezentă. Preoții au folosit sistemele lor religioase spre aceea, ca să ajute pe interesații lor lacomi de câștig în comerțul lor, cu care împreună, casa pretinsă a Domnului a făcut o „peșteră de hoți” Matei 21:12,13.

Isus, după ce a părăsit templul, a spus cuvintele care compun textul subiectului nostru de cercetare: „La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-i arate

clădirile Templului. Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.” Matei 24:1,2.

Desigur că Isus a cugetat atunci, că în acel timp când va veni la acel templu pe care îl va clădi Dumnezeu, el va veni pentru judecată, care judecată cuprinde în sine stigmatizarea (semnul de infamie) templului fals, care a fost preumbrit prin templul lui Irod și căderea completă a sistemelor babilonice. În timpul când s-au spus aceste cuvinte, Isus și ucenicii săi au șezut pe Muntele Măslinilor și priveau zidurile templului. Acolo, când erau împreună, i-au pus lui această întrebare: „Spune-ne nouă când se vor întâmpla acestea (adică pustiirea templului) și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului lumii”? Răspunsul lui Isus a trebuit să se refere la acel timp, când se vor întâmpla cele trei lucruri amintite, adică sfârșitul lumii, a doua venire a Regelui de drept al lumii și judecata templului și dărâmarea și pustiirea aceluia templu pretins, care a fost ilustrat prin templul lui Irod.

1914 înseamnă sfârșitul lumii și acel timp când Iehova a așezat pe Isus Christos pe tron ca Regele de drept al lumii. Peste trei ani și jumătate, adică în 1918, Isus a venit la templul adevărat al lui Dumnezeu, mai întâi pentru aceea, ca să facă judecată peste casa adevărată a lui Dumnezeu, iar, după aceea, peste cea pretinsă, care judecată cuprinde în sine pustiirea organizației lui Satan, împreună cu acest templu pretins. – Ps. 11: 4-6 ; 1Petru 4:17.

Înainte de 1914 n-a fost dovadă despre aceea, că profeția Domnului cuprinsă în Matei 24 s-ar fi împlinit. Dovada prezenței lui, ținută în partea de timp de la 1874 până la 1914, trebuie găsită în altă parte a scripturii. Între 1914 și 1918 Mirele părea să zăbovească să vină și clasa „servului rău” a devenit evidentă și, prin urmare, necredincioasă. Motivul clasei servului rău era egoist, pentru că ei au fost în căutarea timpului când s-ar putea primi o recompensă pentru ei înșiși. Cei care s-au consacrat pe sine Domnului fără de egoism, au rămas credincioși și când Domnul a venit la templul său, l-au reprezentat cu credincioșie, după cea mai bună capacitate a lor. Din acești membrii credincioși și aprobați se compune „servul credincios și înțelept”. Acestui „serv credincios și înțelept” i-a încredințat Domnul toate averile sale, adică interesele împărăției. Pe acești credincioși i-a adus în starea templului, le-a dat veșmântul mântuirii și i-a acoperit cu mantia dreptății.

Războiul mondial s-a sfârșit în 1918 și cei unși s-au trezit mai târziu la cunoștința acestui fapt, că trebuie să pună mărturie în largul lumii despre planul lui Dumnezeu și, mai ales, au avut cea dovadă că lumea s-a sfârșit și Domnul este prezent. Domnul atunci a fost în templu, luminând mintea celor credincioși. Christoșii și învățătorii cei mincinoși s-au arătat și au făcut multă paradă de înțelepciunea lor, precum Isus a prezis aceasta.

Cunoscând acum împrejurările în care s-a rostit textul, să cercetăm textul însoțitor al versetului nostru și legătura lui. Isus a zis mai înainte : „Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: "Iată-L în pustie", să nu vă duceți acolo! "Iată-L în odăițe ascunse", să nu credeți”. (Matei 24:25,26). Isus a păzit pe urmașii săi de acele amăgiri, pe care le vor exercita învățătorii cei mincinoși față de ei, care vor învăța că unde va fi Christos.

Dumnezeu este autorul fulgerelor. (Ieremia 10:13). Iehova dă lumină bisericii sale prin Cap, prin Isus Christos. Pentru aceea, Domnul a făcut atenți pe urmașii săi despre aceea, că lumina care va arăta prezența lui nu se va trage din o astfel de parte, care zice că Domnul este într-un loc deosebit. Pentru aceasta a zis el că, dacă unii oameni,, care nu sunt în stare să facă fulgere și care nu sunt autorii adevărului, vă vor zice vouă, celor ce sunteți în clasa unsă a lui Dumnezeu și în starea templului: „Iată-L în pustie”, să nu vă duceți acolo! „Iată-L în odăițe ascunse”, să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul (strălucirea adevărului dumnezeiesc vine de la Iehova și se trimite membrilor organizației sale prin Isus Christos, Capul ei) de la răsărit și se vede până la apus(și pentru aceea nu este numai într-un loc), așa va fi și venirea Fiului omului”.

Cu alte cuvinte, Isus Christos nu va fi într-un loc anumit, ci în templul său, și lumina lui, care va lumina mintea membrilor clasei templului în privința adevărului referitor la prezența sa, va veni de la Iehova și va lumina fiecărui membru al clasei templului, fără considerare că în care parte a

pământului sunt. Acest cuget îl exprimă Luca 17:24. Această deducție se arată și din fapte. De la 1918, dar mai cu seamă de la 1922, clasa templului vede mai curat prezența Domnului și vederea planului lui Dumnezeu crește tot mai tare. Aceste adevăruri crescânde așa vin, ca și strălucirea fulgerului, și aceia le văd care sunt atenți la descoperirea mai departe a adevărului Domnului.

Mai departe, putem zice în mod potrivit, că răsăritul înfățișează poziția lui Isus Christos față de membrele corpului său care sunt pe pământ, că strălucirea fulgerelor lui Dumnezeu vine de la el la biserica lui Dumnezeu, care luminează mintea credincioșilor unși; de la răsărit (prin Christos) se ridică și se arată până la apus sau până la membrele corpului ce sunt pe pământ. Luminează în mintea unșilor lui Dumnezeu, fără considerație că unde sunt.

Deducțiunea clară este aceea, că profetia cuprinsă în Matei 24:27 nu s-a împlinit, până când Domnul n-a venit la biserica sa în 1918; că fulgerul aminti aici n-are nimic de a face cu soarele, ci fulgerul înfățișează aceea că, cu ce iuțeală a venit Domnul în templul său. – Maleahi 3:1,2.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Noiembrie 1928

Nr. 21

Perioada Laodicea

„Și îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: Iată ce zice cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu” – Apocalips 3:14.

IEHOVA a îmbrăcat pe Isus, când el a înviat, cu toată puterea în cer și pe pământ. Aceasta nu poate să însemne că Iehova a voit să se despoaie pe sine de toată puterea. Aceasta trebuie să însemne aceea că Isus este Executorul principal, care este îmbrăcat cu toată puterea și dreptul ca să ducă înainte planul lui Dumnezeu, lucrând în armonie deplină cu voința lui Iehova. Textul de mai sus întărește acea deducție. Cuvântul „Amin”, folosit în acest text, după originalul evreiesc înseamnă: „tare, statornic, vrednic de încredere, credincios, adevărat”. În vechiul testament, cuvântul „amin” înseamnă: „sigur, credincios, adevărat, veritabil”.(Isaia 65:16). Textul care compune subiectul nostru de cercetare este solia lui Iehova Dumnezeu, trimisă prin iubitul său Fiu, căruia i-a dat întâietate în toate.(Colos. 1:18). El este începutul creației lui Dumnezeu, pentru care a venit timpul ca, în calitate de marele Oficiant al lui Dumnezeu, să completeze creatura nouă a lui Dumnezeu.

2. Un titlul dat marelui Oficiant al lui Iehova este „martorul credincios și adevărat”. Din aceasta, în mod potrivit, trebuie trasă aceea deducție, că în timpul perioadei Laodicea, trebuie să fie un timp de a se da o mare mărturie în toată lumea și sfinții lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să vestească evanghelia împărăției, spre mărturie în toată lumea. Glorificatul Isus Christos este capul clasei care pune mărturie pe pământ și aceia care sunt credincioși și adevărați și locuiesc în el, se vor uni cu el cu bucurie în munca punerii mărturiei.

3. Acei unși ,care au fost aduși sub mantia dreptății și au fost prevăzuți cu haina mântuirii, posed semnul recunoștinței și au pășit în bucuria Domnului.(Isaia 61: 1,2,10). De acum înainte, dacă se vor ținea și pe mai departe în cuvântul lui Dumnezeu și se vor supune cu bucurie poruncilor sale, vor locui sub umbra Atotputernicului, sub ocrotirea Celui Prea Înalt. Aceasta se vede clar, că cuprinde în sine pe acei credincioși, care au fost trecuți din perioada bisericii Filadelfia și care sunt în templul lui Dumnezeu. Solia Laodicea ,în mod înțelept, nu poate să sune sistemelor bisericii nominale, fiindcă aceste sisteme, prin primirea Ligii Națiunilor, au lepădat pe Domnul și au fost lepădate cu totul. Fără îndoială, la începutul perioadei Laodicea ,au fost câțiva astfel de copii ai Celui Prea Înalt, care n-au meditat în mod corespunzător la aprecierea privilegiilor lor. De la 1919 au ajuns și alții la cunoștința adevărului. Toți au trebuit să fie puși la încercare. Unii dintre ei au râvna convenită casei Domnului, pe când alții nu au. Până la un timp, după ce Domnul a venit la templul său, mulți dintre acei din adevărul prezent au rămas în inactivitate. Numai în 1922 s-a trezit, într-adevăr biserica, la cunoștința acelui fapt că voința lui Dumnezeu este aceea ca pe pământ să se facă o mărturie lătită, care trebuie să atragă atenția omenirii la Rege și împărăție și, în mod special, s-a accentuat faptul acela că Iehova este Dumnezeu.

4. Solia Laodicea nu se referă la alții, ci numai la unșii lui Dumnezeu. Această deducție o adevăresc următoarele cuvinte ale lui Isus: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!”(Apoc. 3:19). Apostolul Pavel, folosit de Domnul, a aplicat chiar

aceste cuvinte, când a zis către biserică următoarele: „Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.” Suferiți pedeapsa! Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii.” – Evrei 12:5-8.

5. Trebuie că la mulți dintre cei unși s-a răcit zelul față de Domnul și pentru aceea Domnul zice: „să ai zel și pocăiește-te”. Pentru ce ar trage Domnul atențiunea cuiva spre aceea ca să aibă zel, dacă respectivul nu este copilul său? Pentru ce ar sfătui Domnul pe cineva să se pocăiască (după tr. engl.: „să-i pară rău de lucrurile sale”) și să-și schimbe calea, dacă prin această faptă nu poate să vină în deplină armonie cu Dumnezeu și nu poate să ajungă în grația sa? Datoria fiecărui uns este aceea, ca să arate un zel cuvenit casei Domnului. (Ps. 69:10). Acesta este o altă și convingătoare dovadă la aceea, că solia Laodiceei nu poate să sune bisericii nominale. Fără îndoială, solia Laodiceei sună acelor care au ajuns la cunoștința adevărului prezent, dar care au neglijat să-l prețuiască în mod potrivit. Domnul îi avertizează pe ei că-i va muștra și certa, fiindcă îi iubește. Dacă se vor pocăi și vor fi cu zel, vor câștiga aprobarea lui. Pentru aceasta, respectivii vor fi încercați.

6. Diferite dicționare mai importante, dau cuvântului „Laodicea” mai multe înțelesuri. Îl traduc cu: „popor adevărat” (Cruden); „dreptatea poporului” (Mc. Clinton și Strong) și „judecata poporului”.

7. La lumina acelor fapte care au devenit cunoscute, de când Domnul a venit la templul său, se vede logic că cuvântul Laodicea are înțelesul de timpul de judecată și servirea adevărului pentru poporul ales al lui Dumnezeu sau servirea adevărului și judecata acelor care au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu. În acest timp Domnul pofteste o deplină socoteală de la poporul său, în ce privește interesele împărăției încredințate lor. Această deducție este în armonie cu acel fapt, că Domnul este în templul său pentru judecată și că el șede în scaunul său de judecată ca să purifice și să curățească casa fiilor, pentru ca cei aprobați să aducă Domnului daruri în dreptate. – Ps. 11: 4 ; Maleahi 3:1-3.

8. „Îngerul” bisericii Laodicea nu se poate să fie o persoană. Domnul n-a încredințat unei singure persoane interesele împărăției sale. Pe Dumnezeu îl preamărește clasa templului. (Ps. 29:9 – trad. originală), „Picioarele vestitorului evangheliei” vestește solia mântuirii, dând în știre uni altora și tuturor celor concepuți de spirit, că „Dumnezeul tău domnește”. Membrii clasei, rămășița credincioasă, sunt păzitorii Sionului, care văd ochi către ochi și împreună își ridică glasul spre vestirea laudei lui Iehova. – Isaia 52:7,8.

9. Solul, deci, trebuie să fie membrii credincioși și zeloși ai corpului, care posed mărturia lui Isus Christos și care își dau cea mai mare silință, ca să puie mărturie pe pământ, conform poruncilor lui Dumnezeu(Apoc. 12:17). Aceștia vorbesc pe pământ unii altora și fraților lor din casa lui Dumnezeu. Ei lucrează numai ca membrii reprezentanți ai corpului lui Christos, ca să ducă mesajul unii altora și la orice ureche auzitoare. Deci solul Laodiceei nu este altul decât tot corpul, membrii credincioși ai lui Christos.

10. Nu trebuie uitat că solia trimisă bisericii Laodicea, precum și solia trimisă bisericilor celorlalte perioade este profetie, fiindcă vorbește despre aceea ce „trebuie să se întâmple în curând”. Deci credem că această profetie n-a putut fi înțeleasă clar mai înainte, până ce n-a început a se împlini sau până n-a fost în curs de împlinire. Înțelegând ,deci, că perioada Laodiceei s-a început în anul 1919, după această dată de timp au venit mulți la cunoștința adevărului și s-au consacrat pe sine spre a face voința Domnului. Toți aceia au trebuit să fie puși la încercare. Lucrul adevărat a punerii mărturiei despre împărăție nu s-a pornit până la 1922. Lucrul punerii mărturiei în formă unitară și organizată, de la această dată și după, și-a luat avânt. Atunci și-a început biserica partea ei de lucru, închipuită prin lucrarea lui Elisei.

11. Profetia lui Ioel, împlinită prima dată la Rusalii, în anul 33 d. Chr. „în acest timp a avut a doua împlinire: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!” (Fapte 2:17). (Vezi T.V. din 1922, sub titlul „Revărsarea spiritului sfânt”). Înainte de aceasta, în perioada Ilie a bisericii, mai cu seamă bătrânii au vestit evanghelia. Dar a venit timpul când aceia care au fost aduși în Sion mai nou, au început să ia parte activă în vestirea împărăției lui Dumnezeu. Bărbați și femei, care erau tineri, au pășit pe câmpul de serviciu. Grupele adunărilor au devenit organizate și s-a făcut o aranjare pentru vestirea evangheliei în mod sistematic, prin umblare din casă în casă și lucrul a pornit cu mai mare însuflețire, decât cândva mai înainte. A fost promis, că în acest timp, tinerii vor avea vedenii.

12. „Vedenie” înseamnă înțelegere mai clară a adevărului, iar cuvântul „ tineri” se referă la acei activi, cu deplină putere în serviciul Domnului. Faptele, fidele față de profetie, aceea arată că cei ce au venit la cunoștința adevărului în timpul din urmă, au înțeles mai repede adevărul și au văzut mai degrabă intențiile lui Dumnezeu și relația lor față de lucrul său și mai repede au pășit cu bucurie în el.

13. Chiar atunci „ bătrânii” (adică aceia care au avut mai puțin zel și putere spirituală) au visat visuri. Unii dintre aceia, care au fost deja de mult în adevăr și unii din aceia care au ajuns mai târziu la cunoștința adevărului, au început să gândească aceea, că Dumnezeu toată lumina referitoare la cuvântul său a descoperit-o deja în trecut și mai mult nu trebuie așteptat în această privință. Cu astfel de cuvinte s-au liniștit pe sine, zicând: „ Noi suntem în posesiunea adevărului și noi trebuie să ne mulțumim cu meditația despre binecuvântările viitoare”. Lucrul lor a stat din vorbiri ținute înaintea adunărilor și din vorbiri publice, despre planul lui Dumnezeu, ținute ocazional înaintea publicului. Ei n-au fost dispuși a dezveli organizația lui Satan și a compara organizația lui Dumnezeu cu organizația Diavolului; pentru aceea n-au adus fructele împărăției. „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu ori și cine- Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:20,21). Ei au lucrat, însă nu pe drumul desemnat de Dumnezeu. Ținând înaintea ochilor aceste fapte, să fim cu atenție la acele cuvinte ale lui Isus, care, conform îndrumării lui ,trebuie spuse Bisericii Laodicea: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!” – Apoc. 3:15.

14. Clasa arătată aici, afirmă despre sine aceea că isprăvește cutare lucru. Dar ce fel de lucru? Orice lucru ar fi făcut, dacă acela n-a fost făcut după îndrumarea Domnului, El nu-l recunoaște. Ei n-au devenit cu totul reci, ceea ce se arată prin aceea că afirmă despre sine că iubesc pe Domnul și-l mărturisesc. Dar nu sunt nici fierbinți, care înseamnă aceea, că nu sunt zeloși, fiindcă nu este în ei adevărata însuflețire pentru Domnul și pentru împărăția lui. Cuvântul „ fierbinte”, folosit aici, este tradus din cuvântul grecesc „zestos”, care înseamnă serviciul cu râvnă, cu zel sau cu însuflețire fierbinte față de Domnul. Acum să fim atenți la faptele bine cunoscute.

15. Unii bătrâni, în diferitele adunări, în substanță au zis: „ Revista vorbește prea mult despre organizația lui Satan și despre serviciu; noi trebuie să vorbim cu cruțare despre preoțime și despre bisericile nominale, ca nu cumva să vătămăm pe unii din ele; noi nu vedem potrivită umblarea de la casă la casă și punerea cărților în mâna poporului, fiindcă aceasta ar arăta aceea că noi suntem interesați unei vinderi de cărți; și aceasta ar arunca o lumina rea asupra adevărului; noi trebuie să dezvoltăm un caracter frumos; trebuie să cultivăm iubirea; noi trebuie să ne adunăm împreună și să medităm despre acelea care sunt scrise în studiile în scripturi (volume), fiindcă de la 1916 Domnul n-a mai descoperit nimic bisericii sale; noi nu ne unim cu acelea ce au apărut în revistă în anii din urmă și pentru aceea noi îndemnăm pe frați la aceea ca să urmeze exemplul nostru și să învețe cu sârguință volumele și să se pregătească spre aceea ca să se întâlnească cu Domnul în cer”. Predicile lor înaintea multora păreau convingătoare. Așa s-a văzut că este un drum și mai ușor și mulți au devenit căldicei.

16. E clar că aceia care au urmat umblarea unor bătrâni arătați mai sus, n-au văzut „vedenii”, adică n-au înțeles și n-au apreciat acele adevăruri pe care Domnul le-a dat bisericii sale, de la venirea sa în templul său. Din contră, aceștia au devenit „visători” și-au zidit castele cu mare înfățișare și toate acestea cu privire la modul minunat în care vor apărea atunci când vor ajunge în împărăție. Ei nu sunt „reci”, fiindcă n-au lepădat pe Domnul. Ei vreau numai să înconjure acea critică și lepădare a lumii, care totdeauna se naște din serviciul însuflețit și activ față de Domnul. Aceștia, deci, sunt cu inimă împărțită și nestatornici și aparțin aceluia, despre care apostolul zice: „Căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.” (Iacov 1:8). Fiecare trebuie să recunoască că este o clasă călduță. Între acei mulți oameni modești, care se pretind că sunt în adevărul prezent, în comparație, numai un număr mic este cu zel în serviciul Domnului.

17. Unii, care pretind a fi în adevărul prezent, în substanță, zic aceea că toată lumina cuvântului lui Dumnezeu a fost adusă la iveală înainte de 1917 și noi suntem în posesiunea acesteia și aceasta este totul de ce avem lipsă. Oare aceasta nu este aceea, ca și cum ar zice: „Bogat sunt și am de toate; am câștigat un nume bun și caracter strălucit; așa de plăcut caracter mi-am dezvoltat, că îmi asigură mântuirea; și prin activitatea mea isprăvită în trecut am câștigat o mărturie bună și n-am lipsă de aceea ca să merg de la casă la casă și să vorbesc altora despre ziua răzbunării și despre împărăția lui Dumnezeu și, prin aceasta, să aduc lepădare asupra adevărului, cu ce nu este de lipsă”. Unii astfel vreau să se convingă despre aceea, că ei sunt dreți și aceea afirmă că „serviciul dumnezeiesc este un câștig”. (1 Timotei 6:5). Se poate observa că aceștia, de regulă, se țin mai buni decât frații lor; fiindcă sunt dezvoltați mai bine. Prin aceasta ajung în acea clasă care, conform scrierii profetului, zice: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt mai sfânt decât tine!”. – Isaia 65:5.

18. Ei nu voiesc să ocupe o poziție hotărâtă față de organizația Diavolului și se retrag de la a preamări numele lui Iehova înaintea oamenilor; pentru aceea ei nu sunt nici reci, nici fierbinți. Aceștia au fost preumbriți prin Efraim, care s-a amestecat cu popoarele: „Efraim este ca o turtă neîntoarsă”. (Osea 7:8). Cu alte cuvinte, ei numai puțin sunt calzi sau călduți, coți pe jumătate. Cu aceea că se țin pe sine mai sfinți decât frații lor, iarăși numai cu Efraim se aseamănă: „Și Efraim zice: „Cu adevărat m-am îmbogățit, am făcut avere; și în toată munca mea nu mi s-ar putea găsi nici o nelegiuire care să fie un păcat.” (Osea 12:8). Cu alte cuvinte, aceștia zic: „Bogat sunt; de nimic n-am lipsă; am un caracter frumos și nimeni nu poate afla greșeală în mine; pentru aceasta eu sunt pregătit pentru cer”.

19. Aceștia, într-adevăr, sunt de compătimit; pentru aceea Domnul le zice: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. (Apocalips 3:17). Aceia cugetă despre sine că sunt bogați, măcar că nu posed adevărata „bogăție în credință”. (Iacov 2:5). Urmarea altui drum și împărțirea reală în mărturisirea despre numele Domnului și împărăția lui, ar aduce pentru ei lepădare. Ei acum nu socotesc „defăimarea lui Christos mai pe sus decât tezaurele recunoștinței lumii”, cum a făcut Moise. (Evrei 11:26). E clar că aceștia nu au nume bun la Domnul și pentru aceea sunt săraci, deși cugetă despre sine că sunt bogați. „Un nume bun este mai de dorit (la Domnul) decât o bogăție mare și a fi iubit prețuiește (înaintea Domnului) mai mult decât argintul și aurul.” (Proverbe 22:1). Pentru aceea, Domnul pe aceia care doresc a plăcea lui Dumnezeu și cărora nu le pasă de alte lingușiri goale și de recunoștința oamenilor și care nu voiesc a cugeta despre sine mai mult decât se cuvine, el îi arată ca pe unii care astfel se roagă: „Depărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție; dă-mi pâinea care-mi trebuie.” (Proverbe 30:8). Aceștia vreau să cunoască voința Domnului referitor la ei, care pe ei îi edifică și se luptă pentru plăcerea lui. Din contră, aceia care sunt pătrunși de însemnătatea și distincția lor, cedează lingușirilor și laudelor false, ajunse în urechile lor. Desigur, aceștia nu au un nume bun la Domnul, căci altfel nu i-ar muștra și nu i-ar admonesta că sunt mizerabili, săraci și goi.

20. Fiindcă Domnul îi iubește, le zice: „Ești orb”; aceasta înseamnă aceea că Domnul este în templul său. Iubirea lor către Domnul și cauza lui a devenit călduță și pentru aceea sunt orbi. Chiar la această clasă se adresează apostolul, când zice: „Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.” 2Petru 1:9.

21. Domnul le zice lor și „goi”. Nimic nu au ce i-ar asemăna cu cei zeloși, care reprezintă pe Domnul în această zi de judecată și care își află plăcerea în vestirea numelui său.(1Ioan 4:17,18). Ei „visează visuri”, fiindcă nu văd și nu înțeleg adevărul prezent. „Când nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu”. Proverbe 29:18.

22. Legea a oprit a umbla gol. De la servii Domnului s-a cerut ca să poarte haine deosebite. Haina cea de deasupra a identificat pe purtătorul său cu servul cunoscut al lui Dumnezeu.(Exodul 20:26 ; 28:42,43). E clar că Isus s-a referit la aceasta când, referitor la venirea sa în templul său și la timpul de dinaintea Armagedonului, a zis următoarele cuvinte: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” Apoc. 16:15.

23. Acești fericiți sau aprobați trebuie să poarte hainele mântuirii și veșmântul de nuntă și trebuie să fie sub mantia dreptății. Dacă cineva nu are vedenie(vedere) despre acele adevăruri mari, pe care Dumnezeu le-a dat poporului său prin Christos și le disprețuiește, este sigur că goliciunea unui asemenea om este văzută. Aceștia nu poartă haina de nuntă, fiindcă ei nu execută lucrul Domnului în modul desemnat de el, nu sunt sub mantia dreptății, fiindcă nu posed aprobarea Domnului. Pentru aceea îi mustră, îi face atenți și le zice: „Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” Apoc. 3:16.

24. Cuvântul folosit aici „lepădare”, însemnează ceva lucru scârbos, vărsătură. Dacă cei călduți nu se împărtășesc din fi atenționați corespunzător și nu voiesc a se acomoda de partea organizației lui Dumnezeu activă, care vestește lucrul lui, ci se repauzează pe învingerile, meritele și bunătatea lor din trecut, Domnul, pe cum declară, îi va vărsa din gura sa, ca pe un lucru scârbos și de neprimut. Aceste cuvinte sunt o atenționare de cea mai aspră natură. Fiindcă el vrea să vadă aceea, că se silesc la ținerea legământului lor, pentru a-și face sigură alegerea, le dă lor aceasta atenționare și, după aceea, îi îndeamnă astfel: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.” -- Apocalips 3:18.

25. Să fim cu atenție la aceea, că Domnul îi face atenți pe aceștia, ca să cumpere de la el. Cum poate să cumpere careva uns al Domnului de la Domnul? Desigur, cu plățirea aceluși preț pe care Domnul îl pofteste, adică ținerea cu bucurie a acelor porunci, care se referă la acel timp când Domnul este în templul său. Unii așteaptă prea mult cu plățirea. Isus nu-i sfătuiește la aceea, că ei trebuie să-și cumpere un caracter văzut și frumos, așa cum au făcut cei preumbriți de Efraim. El le zice: „Cumpără de la mine aur lămurit prin foc”. Aceasta trebuie să însemne așa ceva, care poate fi câștigat prin probe înfocate. Regula este hotărât accentuată, adică aceea că: „pe prețul multor strâmtorări trebuie să intre în împărăție; „servul nu este mai mare decât Domnul său” și „spre aceea ați fost chemați, ca să urmați faptele lui”. Fără îndoială că Domnul arată calea pentru ei ca să poată cumpăra aprobarea divină, urmând în pașii Săi și servind ca El, pentru că El a servit și a primit ocară din cauza credințioșiei Sale. Aceia care se supun cu credințioșie poruncilor lui Dumnezeu, trag asupra lor acele defăimări, care au căzut asupra lui Isus. – Romani 15:3.

26. Acea afirmație, că cineva poate fi atât de plăcut și nobil prin meditație și tăcere liniștită, încât Domnul pentru aceasta să poftască a-l lua în cer, este o încercare de amăgire a vrăjmașului. Recunoștința Domnului și aprobarea lui pot fi câștigate sau cumpărate prin supunere cu credințioșie la poruncilor sale, care atrage foc de la vrăjmaș asupra celor credințioși, după cum și este scris: „Dacă m-ar cerceta a-și ieși curat ca aurul”.(Iov 23:10). Recunoștința și numele bun înaintea Domnului sunt câștigate prin cultivarea, cu deplin devotament, a intereselor împărăției sale încredințate servilor săi. Recunoștința este arătată în aceea că Domnul sporește acestor servi

ocaziile serviciului față de el și această recunoștință a Domnului este mai de lipsă de cât toate la aceea, ca cel uns să poată fi socotit drept înaintea lui Dumnezeu.

27. „Hainele albe” trebuie cumpărate de la Domnul, ca cineva să poată fi învingător. Aceste haine însemnează aceea, că individul este solul Regelui, martorul lui Iehova și aparține credincioșilor Domnului. Aceste adevăruri și recunoștințe trebuie câștigate prin supunere cu bucurie poruncilor lui Dumnezeu.

28. Mai departe, Domnul sfătuiește pe aceia pe care el îi aprobă, astfel: „să -și câștige alifie pentru ochi și să -și ungă ochii ca să vadă”. Fără îndoială, sunt în biserică de aceia, care nu pot vedea față în față acele adevăruri mari, pe care Dumnezeu le-a descoperit poporului său. Ei zic că nu pot să le vadă și pentru aceea nu cred în ele și nu iau parte în lucrul de serviciu. Au lipsă de alifie pentru ochi ca să vadă, altfel Domnul nu le-ar zice ca să se îngrijească de ea și s-o folosească. Această deducție, trasă din cuvântul Domnului, este sprijinită de acele fapte care pot fi observate printre adunări, așa cum arată exemplul următor:

29. Un bătrân pe care, de un timp, membrii adunării mai slabi îl văd mare și care simte importanța lui, zice: „Eu nu pot vedea că acum s-a dat bisericii mai mare lumină, referitor la planul lui Dumnezeu, decât înainte de aceasta cu doisprezece ani și, pentru aceasta, eu nu sunt în armonie cu Societatea și cu lucrul ce este în curs”. Aceștia, nu numai că nu voiesc a lua parte activă în serviciu, dar și pe alții îndeamnă spre aceea ca să nu facă aceasta. Ce înseamnă și ce închipuie aceea alifie pentru ochi, a cărei folosință Domnul o recomandă celor din Laodicea, ca să poată vedea? Alifia se folosește la ungere și amintește de uleiul ce este în ea; de aceea închipuie spiritul Domnului, a cărui fruct, mai pe sus de toate, este iubire și bucurie. Dacă în inimă este amărăciune, aceasta orbește ochii. (1 Ioan 2:11). Spiritul criticii acre și propunerii în contra lucrului Domnului, ce este în decurs pe pământ, împiedică vederea acestor adevăruri; și cel ce este pătruns de acesta, nu poate vedea față în față.

30. Deci, este clar, că aceea de ce avem lipsă, este un devotament fără de egoism Domnului, căci și apostolul Petru, spre aceea sfătuiește că „dacă cineva nu are aceste lucruri este orb și umblă cu ochii închiși”. (2 Petru 1:9). Devotament fără de egoism Domnului, conduce la ținerea poruncilor sale. Nu numai cunoașterea poruncilor este de lipsă, ci și ținerea acestora; iar ținerea acestora rezultă în luminarea mai departe. „Poruncile lui Iehova sunt curate și luminează ochii.” (Ps. 19:8). Toți aceia care doresc să fie în armonie sinceră cu Domnul și voiesc să vadă față în față, se vor ruga astfel: „Deschide ochii mei, ca să vadă minunile ce rezultă din legea ta”. Psalm 19:18 (trad. engl”).

31. Domnul a promis că aceia care astfel se supun, își ung ochii și îndeplinesc cu bucurie voința lui, vor vedea lucruri prețioase. Între lucrurile promise sunt și următoarele: „Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. „Iată drumul, mergeți pe el!” când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”. – Isaia 30:20,21.

32. Folosirea alifiei pentru ochi, dumnezeiască, face mai clară vederea adevărului. „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui (frumusețea lui în scaunul de judecata a templului său).” (Isaia 33:17). Aceia care au fost aduși în templu și care au căpătat hainele mântuirii, cunosc că Christos este Rege pe tronul său. Cei care și-au uns ochii cu alifia de ochi dumnezeiască, astfel sunt înfățișați, ca zicând: „Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți. Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit. Piatra, pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri.” (Ps. 118:20-23). După aceea, acele lucruri care s-au pregătit pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu, au fost descoperite lor, fiindcă posed spiritul Domnului (1 Corinteni 2:10). Aceștia văd că acum este „acea zi”, când numele lui Iehova trebuie vestit între popoarele pământului și că chiar acesta este lucrul prezent al bisericii. – Isaia 12:1-6.

33. Fiindcă Domnul iubește pe aceia care au încheiat un legământ cu el, spre a face voia lui Dumnezeu, dar, dacă totuși nu sunt zeloși, îi mustră ca să se pocăiască, trebuie permisă aceea deducție, că dacă aceștia se întorc și vor dovedi râvna cuvenită casei Domnului, vor fi pe deplin statorniciți în grația lui Dumnezeu. Aceia care, cu toată ocaziunea întinsă lor, nu se trezesc la cunoașterea privilegiilor lor și nu-și schimbă ținta, își pierd ungera și ajung în clasa „mulțimii mari” sau se duc în întunec cu totul și pierd totul.

Înainte ușii

34. „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”(Apoc. 3:20). Isus nu bate la ușa fiecăruia. Aceste cuvinte ale sale că „stau la ușă și bat”, este clar că se referă la venirea în templul său, adică în casa lui proprie. El pentru aceea bate, ca să vadă dacă servii lui sunt treji și sânguincioși. El pentru aceea vine, ca să judece casa sa și să ceară socoteală servilor săi. „Iată că Judecătorul este chiar la ușă.” (Iacob 5:9). Pe unii servi îi află treji, care răspund la batere imediat, iar alții sunt nepăsători. Cu mult înainte, a dat servilor săi următoarea atenționare: „Mijlocul să vă fie încins(încingătoarea înseamnă serviciul Domnului), și făcliile (voi înșivă care, ca martori ai lui Dumnezeu, purtați lumina) aprinse; și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor.... ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă”. – Luca 12:35,36.

35. Aceia care sunt atât de orbi, că nu pot să vadă aceea că Domnul a venit la templul său și atât de surzi, că nu pot să audă baterea lui, ei nu pot păși în serviciu, dacă nu sunt treziți și dacă nu le sunt deschiși ochii. Domnul, pe aceia care sunt treji și zeloși, îi folosește spre aceea ca să atragă atențiunea altora asupra privilegiilor lor. Isus zice:

36. „De va auzi cineva glasul meu și va deschide ușa....”. Aceasta, desigur, însemnează aceea că dacă unul dintre cei călduți aude solia Domnului și devine zelos („fierbinte”), deschide ușa, se asociază „oștii păzitorului” și pășește cu însufletire în serviciul Domnului, ori și ce cale i-ar deschide Domnul spre acesta, va câștiga grația Domnului. Răspunderea tuturor acelor din casa fiilor este aceea ca să apuce orice ocazie ce li se dă pentru fapte. Deschiderea ușii Domnului nu este altceva, decât a executa serviciul Domnului, în supunerea poruncilor sale. Ușa este ocaziunea de care se folosesc cei supuși.

37. Domnul nu forțează pe nimeni la aceea ca să stea în serviciul său. N-are lipsă de nimeni; el însă dă semn, că este în templul său și a sosit timpul de serviciu; după aceea, însă, oferă posibilitate fiecărui individ, ca să primească ocaziunea sau să o lepede. Individul, prin aceea apucă ocaziunea, că face cu bucurie și fără de egoism totul, ce poate numai, ca să vestească vestea lui Iehova și a Regelui său: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui...Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el”. Ioan 14:21,23.

38. Acelora, care răspund cu bucurie, Isus le zice: „Eu voi intra la tine, și voi cina cu tine, și tu cu mine”. Aceia care sunt atenți cu credincioșie spre Domnul și care, trezindu-se, lucrează cu bucurie împreună cu Domnul în vestirea mesajului împărăției, sunt foarte fericiți. „Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească”. – Luca 12:37.

39. Ce este acea mâncare sau ospăț, în care se împărtășește cel credincios cu Domnul? Aceasta este o astfel de mâncare, pe care Tatăl cereș o pregătește, prin Isus Christos, Regele său, așezat acum pe tron și în care împărtășește pe cel credincios. „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4:34). Mâncările cinei amintite aici sunt

următoarele: „Isus a venit în templul său în 1918, în armonie cu voința Tatălui și cheamă pe membrii corpului său, ca să ia parte la justificarea numelui Tatălui său, la vestirea numelui său și a împărăției sale, la dezvelirea organizației vrăjmașului, la eliberarea prizonierilor ,prin edificarea unui drum mare(drum înalt) pentru popor, dând la o parte pietrele de poticnire și arătând poporului drumul vieții. El cheamă pe urmașii săi din perioada Laodicea, ca să ia parte cu el în această binecuvântată lucrare. Aceasta este cina Regelui și pentru aceea serviciul împărăției este hrana celor credincioși. Domnul își află plăcerea în aceia care se supun cu bucurie poruncilor sale și declară că-i recunoaște. El pe acești sfinți îi curăță, ca să aducă lui Iehova jertfă adevărată , care nu este alta decât jertfa laudei lui Dumnezeu, prin vestirea numelui său și a faptelor sale printre popoare. – Maleahi 3:1-3 ; Evrei 13:15; Isaia 12:4.

Învingătorii

40. Înaintea minții fapturilor stă marea întrebare: Cine este Dumnezeu? Cine este pe partea Domnului? Cine stă lângă Domnul și cine face parte cu bucurie din familia lui Christos? Cine va învinge, prin aceea că își va curăți mâinile de tot ce aparține organizației Diavolului și cine se va consacra pe sine Domnului fără de retragere?

41. Acelora care fac aceasta și prin aceasta înving influența vicleană și blestemată a organizației Diavolului, Isus le zice: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie”.(Apoc. 3:21). Isus a învins lumea. Soții lui chiar asta trebuie să o facă acum! (Ioan 16:33). Așa poate să fie cineva învingător, dacă se consacră pe sine ,fără de egoism, lui Dumnezeu și Regelui său și dacă suportă cu bucurie acele defăimări, pe care vrăjmașul le aduce asupra lui, fiindcă este credincios Domnului.

42. Să nu uităm niciodată că solia Laodicea sună acelora care au încheiat legământ de sacrificiu cu Domnul. Perioada bisericii Laodicea este un mare punct culminant în desfășurarea planului dumnezeiesc. Privilegiul cel mai mare, dat cândva fapturilor, vine în această perioadă. Domnul Isus, întorcându-se către frații săi, în substanță, le zice următoarele: „Acesta este timpul din urmă și a luptei până la sfârșit. Fiecare trebuie să stea, ori pe partea lui Iehova, ori pe partea vrăjmașului! Să fiți ori reci, ori fierbinți! Stați deschis către vrăjmașul sau vă consacrați cu totul lui Iehova? Dacă rămâneți călduți, veți fi lepădați, ca ceva lucru scârbos; și fiindcă vă iubesc, vă fac atenți”. E clar căci cuvintele Învățătorului însemnează aceea, că acum aceia care iubesc pe Iehova și pe Domnul Isus, se vor alia repede cu acea oaste, care cântă pretutindeni, cu bucurie, laudă numelui lui Iehova.

43. Nu este nici o speranță sau vedere spre aceea că preoțimea, care a lepădat pe Domnul, să ajungă cândva deplin în favoarea Domnului și, pentru aceasta, nu lor le sună solia Laodicea. Faptul că Domnul acesta o aplică acelora pe care îi iubește și pe ei îi mustră să se întoarcă la el, prin îndeplinirea condițiilor ca să fie pe deplin restaurați, este dovadă convingătoare la aceea, că solia sună numai acelora care au fost concepuți și unși de spiritul sfânt, dar care s-au rătăcit și care pot fi încă să fie primiți. Solia, deci, a devenit de cea mai mare importanță pentru clasa unsă în timpul aceasta.

44. Revista i-a grăbit pe frați spre aceea ca să fie activi în serviciu, fiindcă aceasta, în mod pozitiv, este în armonie cu voința Domnului. Singurul scop al grăbirii serviciului a fost acela, că unii unși ai Domnului, care au devenit călduți, să se trezească la marele privilegiu prezent, de a preamări numele lui Iehova. Văzând aceea, că noi suntem „în acea zi”, este clară porunca că toți acei unși, care voiesc să câștige aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să vestească numele lui și să vorbească oamenilor despre faptele lui. Dumnezeu a așezat pe Regele său pe tronul său și sfinților învingători

le va fi permis ca în acea împărăție să șadă cu el pe tronul lui, care va revărsa binecuvântări asupra tuturor familiilor pământului.

Întrebări pentru studiul berean

1,2. În ce înțeles a încredințat Iehova toată puterea, în cer și pe pământ, lui Isus ? Ce înseamnă cuvântul „Amin” folosit aici? Cercetând cuvintele apostolului Pavel, cuprinse în Coloseni 1:18, în legătură cu titlul lui Isus „martorul cel credincios și adevărat”, ce deducție putem trage privitor la mărturia ce trebuie dată pe pământ?

3. Ce fel de aranjare ,potrivită timpului, a fost făcută de Iehova pentru aceia care au fost trecuți de perioada Filadelfia? Cui sună solia Laodicea? Ce este scopul soliei? Pentru ce nu s-a dat aceasta bisericii nominale?

4,5. Pe cine mustră și ceartă Domnul și pentru ce? Pentru ce trebuie atenționați cei unși ca să fie zeloși? și de la cine trebuie să se întoarcă ?

6-9. Arată însemnătatea potrivită a numelui „Laodicea”? Cine este „îngerul” amintit în acest text? Cui servește „îngerul” și cum?

10-13. La ce face amintire expresia „ceea ce are să fie în curând”? Explică împlinirea din Ioel 2:28-30.

14-16. Pentru ce mulți, care se numesc după numele Domnului, vor cădea de la intrarea în împărăție? Explică că , pentru ce nu sunt în stare unii a vedea „adevărul prezent”? În ce înțeles sunt unii „nici reci, nici fierbinți”? Ce împrejurare arată că este o „rămășiță pe pământ”?

17-19. Explică starea acelor, care zic: „sunt bogat și n-am lipsă de nimic”! Descrie clasa preumbrită prin Efraim! Ce conduce la starea de „călduți”? Ce fel de lecție se poate învăța, în această privință, din umblarea lui Moise? Aplică Proverbe 30:8!

20-23. Descrie acea stare, pe care o desemnează aici cuvintele „orbire” și „goliciune”!

24-26. Ce fel de prezent sau viitor are activitatea din trecut în serviciul Domnului? De la cine și cum poate să cumpere cineva „aur lămurit prin foc”? și în ce înțeles poate să fie bogat prin aceasta?

27-30. Ce sunt „hainele” amintite aici și cum pot fi câștigate? Ce adeverește aceea că în prezent este lipsă de „alifie pentru ochi”? și ce vor fi în stare a vedea aceia care o folosesc? Ce este semnul amărăciunii și cum se manifestă aceasta în general ? Și cum poate fi aceasta învinsă ?

31-33. Înșiră unele lucruri scumpe, pe care numai cei supuși pot să le vadă ? Ce este urmarea sigură a desconsiderării privilegiilor oferite celor unși?

34-37. Explică versul 36 din Luca 12 și arată relația lui cu Apocalipsa 3:20, în expunerea: „iată stau la ușă și bat”: a) cine este cel ce bate? b) unde bate? c) cu ce scop bate? d) cine răspunde și pentru ce?

38-39. Ce însemnează aceea, „ că aude vocea mea” și „va deschide ușa”? Și la ce ospăț și de ce societate se bucură aceia care răspund cu bucurie?

40,41. Care este acum întrebarea principală ? Cine trebuie să răspundă la aceea? Asupra la ce trebuie să învingă ? Ce este promis învingătorilor și cum poate să fie cineva învingător?

42-44. Cum poate fi cineva „rece” sau „fierbinte”? Ce arată aceea, că Domnul adresează aceste cuvinte acelor pe care-i iubește? Arată : a) potrivirea acestei solii timpului și b) cât de mari sunt privilegiile prezente și cu ce fângăduință mare stau în legătură ?

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Noiembrie 1928

Nr. 22

Altarul din Egipt

„Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și la hotar, va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul. Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător, care să-i izbăvească.” — Isaia 19:19,20.

Partea I

FULGERELE lui Iehova descopăr unșilor săi astfel de profeții, care în timpul dinainte erau ascunse. Motivul este evident. Pe unii i-a adunat în starea templului și începe la descoperirea lucrurilor sale profunde. „Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer ... și s-au făcut fulgere și grindină mare.” — Apocalips 11 :19.

2. Îndată ce Iehova împlinește profeția sa, lasă să fie recunoscută de cei ce-l iubesc. Mai bine zis, Domnul nutrește pe poporul său cu hrană la timp. Mulți cercetători sinceri ai Bibliei cred și caută să convingă și pe alții, că pot să înțeleagă profeția ,chiar înaintea împlinirii ei. E clar însă, că încercarea de a explica profeția înainte de timpul stabilit de Iehova, nu este altceva decât o încercare zadarnică. Aceasta se poate spune despre cele mai multe experiențe de acest fel. Nu se prea vede de lucru înțelept, ca creaturile de pe pământ să înțeleagă profețiile înainte de împlinirea lor sau măcar în stadiul împlinirii.

3. Textul citat din Isaia este ,desigur, astfel de profeție, pe care Dumnezeu o va descoperi clasei servitorului credincios, atunci când va vedea de bine timpul său potrivit. Aceasta nu înseamnă că Domnul ar urî pe aceia cari caută sărguincios a înțelege o profeție, înainte de ce i-ar fi sosit timpul de împlinire. Îngerii din cer au dorit să cunoască unele lucruri ascunse, înainte de sosirea timpului în care le va fi dat se înțeleagă, totuși nu se vede că lui Dumnezeu nu i-ar fi plăcut năzuința lor. (1 Petru 1 :12). La tot cazul, Dumnezeu nu le-a permis ca să le înțeleagă. Tot aceasta regulă este valabilă și pentru creatura nouă de pe pământ. Dacă un copil al lui Dumnezeu vede că a primit o explicare greșită, nu se va descuraja, ci se va bucura, că Iehova a avut plăcerea de a-l împărtăși de mai mare lumină. Dacă creștinul va înțelege că a urmat o explicare greșită a unor profeții, și vede acum o explicare mai lămurită și mai armonioasă, atunci cu bucurie va părăsi pe cea veche și va accepta pe cea nouă.

4. Adevărul său Dumnezeu îl face cunoscut în mod treptat. (Proverbe 4:18). Altcum, nu poate creștinul se dea socoteală de speranța sa. (1 Petru 3:15). Aceasta trebuie s-o facă pe baza cuvântului lui Dumnezeu și nu pe baza a ceva știință sau filozofie.— Isaia 1:18 ; 1Timotei 6:20 ; 2Timotei 1:12; Coloseni 2:8.

5. În pământul Egiptului, în partea de nord al Africii, este o zidire de piatră ce se numește piramida din Gizeh. În cei cincizeci de ani trecuți, mulți cercetători ai cuvântului lui Dumnezeu așa au știut și au crezut, că piramida cea mare din Egipt este aceea la care se referă Isaia, în textul din

fruntea articolului. Mulți s-au sprijinit pe această zidire, ca prin aceasta să documenteze acel plan dumnezeiesc, care este depus în cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, unii au numit piramida „Biblia de piatră” și „martorul de piatră al lui Dumnezeu din cer pentru copiii săi”. Aceia care s-au încrezut în aceste socoteli, au suferit întristare și s-au înșelat. Când marele eveniment nu s-a întâmplat la timpul așteptat, atunci credincioșii piramidei au căutat noi măsurări, pe baza cărora au stabilit noi timpuri și credința lor și-au bazat-o pe aceste dovezi.

6. Unele fapte absolut concrete și care merită să ne ocupăm de ele, ne servesc ca obiect de studiu. Credincioșii de azi ai piramidei nu au înțeles și văzut deosebirea dintre lucrarea lui Ilie și a lui Elisei: nu au înțeles deosebirea dintre organizația lui Dumnezeu și a lui Satan și nu au voit să ia parte la vestirea zilei de răzbunare a lui Iehova împotriva organizației lui Satan; nu au înțeles nașterea națiunii și venirea Domnului în templul său. Dâșii, de fapt, nu sunt în armonie cu adevărul prezent, care adevăr a îndemnat pe aceia cari s-au consacrat Domnului ca să ia parte cu mult zel și avânt la vestirea și preamărirea numelui lui Iehova.

7. Credincioșii piramidei au susținut că tot adevărul pe care biserica trebuia să-l primească cât timp este pe pământ, a fost descoperit înainte de 1917 și că ,de atunci, biserica trebuie să aștepte în inactivitate și să grijească până când membrii vor dezvolta un caracter care îi va face potriviți pentru ducerea lor în cer. Ei mai continuă cu examinarea măsurilor piramidei, ca să stabilească că, precis, în care zi vor fi duși în cer. Atâta este sigur, că nu progresează în adevăr și nu au intrat în bucuria Domnului. De fapt nici nu știu din ce constă bucuria Domnului. Nu se poate oare că mulți consacrați au greșit în legătură cu piramida și că aceia care s-au sprijinit pe piramidă și pe măsurile făcute, au fost întorși de la Dumnezeu și de la serviciul său?

8. În articolul prezent și următor al revistei vom dovedi și credem că vom arăta clar că Isaia 19 :19, 20 nu are nici o relație cu piramida din Egipt; că această profecie nu s-a putut înțelege înainte de venirea Domnului în templul său; că profetia se referă la clasa rămășiței și că acum suntem în ziua împlinirii ei. Vom examina și aceea, cine a edificat piramida și în ce scop!

Cauza

9. Iehova nu face nimic fără scop și dacă cuvântul său îl descopere celor unși, ei se pot aștepta că vor vedea motivul acestui fapt. De altfel , pentru ce ar chema copiii săi să se înțeleagă cu El? (Isaia 1 :18). Imediat se naște întrebarea, că Dumnezeu oare în ce scop ar edifica o piramidă în pământul Egiptului și pentru ce ar face unele măsuri pe ea? Dacă am susține că El de aceea a făcut aceasta ca să ne arate planul său de mântuire, răspunsul potrivit este că această purtare s-ar părea a fi împotriva Cuvântului său. Dumnezeu nu se poate contrazice! El totdeauna este consecvent și trebuie să rămână neschimbător. Când Iehova a dat cele zece porunci evreilor, după care trebuiau să se conformeze , punctul dintâi le-a interzis ca să aibă și alți dumnezei afară de El. Pentru a arăta lipsa și însemnătatea credinței și supunerii față de El, le-a poruncit: „Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici altă asemănare de cele ce sunt în cer sus, sau jos pe pământ sau în apă sub pământ”. Exodul 20:4.

10. Scopul învederat al lui Dumnezeu a fost ca poporul său să se încreadă numai în El și în cuvântul său. În cuvântul său nu se află nici o îndrumare la piramida cea mare, ca la ceva ce întărește dovezile Bibliei, cu toate că piramida a fost edificată în timpul când s-a dat legea. Atunci când Dumnezeu, în cele zece porunci, a zis: „să nu faci nimic asemănător celor ce sunt în cer”, în aceste cuvinte ,desigur, s-a referit la creația Sa, făcută în cer și care este tot acolo. Atunci, pentru ce ar fi făcut sau ar fi lăsat să se facă pe pământ așa ceva, ce se aseamănă cu lucrurile de sus? Dacă ar fi făcut astfel, atunci ar fi făcut împotriva legii sale. Planul lui Dumnezeu îl poate arăta și stelele, dar ,chiar dacă este așa, copilul lui Dumnezeu totuși nu este autorizat ca să cerceteze stelele pentru

aflarea planului lui Dumnezeu. Unii au probat ca să dovedească planul lui Dumnezeu cu starea stelelor, dar aceștia, puțin după aceea, au pierdut zelul de a cerceta și au devenit orbi față de cuvântul lui Dumnezeu, care conține adevărul. Aceștia, de regulă, s-au întors la spiritism sau la demonism.

11. Nu mai încapă nici o îndoială că voința lui Dumnezeu este aceea, ca biserica să fie condusă de cuvintele sale și nu după alte obiecte. Copiii lui Dumnezeu trebuie să umble cu credință și nu cu vedere naturală. Credința este o convingere despre lucrurile ce nu se văd și această încredere și convingere este baza acelor lucruri pe care copilul lui Dumnezeu le speră. Fără credință, însă, nu se poate ca cineva să-i fie plăcut lui Dumnezeu. (Evrei 11:1,6). Credința este rezultatul ascultării și înțelegerii cuvântului lui Dumnezeu, pe care trebuie să ne bazăm cu toată încrederea. (Romani 10 : 17) Copilul lui Dumnezeu trebuie să asculte adevărul din cuvântul său și trebuie să se bazeze pe el. Cum poate să cunoască adevărul din măsurile unei piramide de piatră? Doar nu suntem în neștire despre faptul, că de unde putem primi adevărul și că de unde trebuie să și vină! Isus a zis: „Cuvântul tău este adevărul” și că consacrații trebuie să se sfințească prin adevăr. (Ioan 17 : 17). Iehova înalță cuvântul său peste toate lucrurile, chiar și asupra numelui său: „Căci mărit-ai făgăduința ta peste tot numele tău.” (Psalm 138:2). Oare poate Dumnezeu să înalțe cuvântul său printr-un stâlp de piatră, ce s-a ridicat pe pământ într-un anumit loc? Un titlu dat Fiului iubit al lui Dumnezeu este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Iehova a lăsat să se scrie prin profetul său următoarele cuvinte, în folosul bisericii: „Ah, de s-ar întări căile mele în păzirea așezămintelor tale.” (Psalmul 119:5). În cuvântul lui Dumnezeu nu stă scris nicăieri că o zidire de piatră sau altceva trebuie să conducă pe copilul său.

12. Unii, dimpotrivă, caută să dovedească că piramida din Gizeh este o dovadă puternică a planului lui Dumnezeu, cuprins în cuvântul său. Dacă aceasta ar fi așa, atunci ar fi o recunoaștere din partea lui Dumnezeu că cuvântul său, în sine, nu poate servi destulă dovadă și este lipsă pentru alte lucruri care să dovedească adevărurile sale. Dacă cuvintele sale au lipsă încă de dovezi sprijinitoare, atunci afirmația psalmistului că cuvântul său este conducătorul copiilor săi, nu poate să fie dreaptă. Dacă însă cuvântul său, în sine, este îndeajuns pentru conducerea copiilor săi, atunci nu mai are lipsă de alte dovezi ca să întărească cuvintele sale. Dumnezeu nu face lucrurile fără de rost sau de care n-are lipsă. Este, deci, înjosire a cuvintelor sale scrise, afirmația că are lipsă de confirmare. În Scripturi este stabilită regula că omul lui Dumnezeu, prin cunoașterea și supunerea lui față de cuvântul său, poate să devină desăvârșit. (2Timotei 3:16, 17; Ioan 17:17). În acest scop s-au scris, în mod profetic, următoarele cuvinte pentru folosul copiilor lui Dumnezeu: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!... Mă desfățez în orânduirile Tale, și nu uit Cuvântul Tău... Căci mă încred în Cuvântul Tău... Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri... Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău, și nu lăsa nici o nelegiuire să stăpânească peste mine!... Cuvântul Tău este cu totul încercat, și robul Tău îl iubește... Temelia Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale cele drepte Sunt veșnice... Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale Sunt drepte!” — Psalm 119:11,16,42,89,133,140,160,172.

13. Iehova a zis: „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” — Isaia 55:11.

14. Lucrul celor ce se încred în piramidă este ca să arate din cuvântul lui Dumnezeu, dacă are ceva legătură cu această zidire de piatră. Dacă aceasta o vor dovedi, atunci vor arăta totodată și insuficiența cuvântului lui Dumnezeu. Dacă însă aceasta nu o vor putea dovedi, atunci fiecare care are de gând să servească pe Iehova, să arunce din mintea sa piramida. De fapt piramida din Gizeh, în cuvântul lui Dumnezeu nu este amintită nici de-a dreptul, dar nici indirect, ceea ce putem vedea din următoarele cuvinte, pe care le vom examina.

15. Scriptura spune: „Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață.” (Galateni 6:6). Deci, dacă cuvântul lui Dumnezeu nu ne îndrumă la piramidă, deoarece nu ne învață despre ea și măsurile ei, atunci învățăturile despre ea nu numai că sunt

împotriva Scripturii și ,deci, sunt false, dar constituie și îndrăzneală față de Dumnezeu. A scoate o măsură din această zidire de piatră și a ne folosi de ea pentru a învăța poporul lui Dumnezeu că aceasta arată timpul precis când Dumnezeu va duce în cer biserica, nu este altceva decât a căuta a merge înaintea Domnului și este, deci, o îndrăzneală. Acela care nu învață ceea ce conține cuvântul lui Dumnezeu, acela nu învață lucruri bune. Biblia engleză, textul din Galateni 6 :6 astfel îl redă: „Cine primește de la altul învățatură, să facă parte din toate bunurile lui și a celui ce-l învață spre toate lucrurile bune”

16. Înainte de ce s-a dat spiritul sfânt (Ioan 16: 13), Domnul, pentru a întări credința învățăcelilor săi, le-a arătat pe un deal o schimbare a sa. După ce ,însă ,apostolii au primit spiritul sfânt la Rusalii, nu s-au mai sprijinit în dovada viziunii de pe munte. Ei au privit acum la cuvântul lui Dumnezeu și încrederea lor au pus-o în cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta dovedește acea, că fiecare creatură nouă trebuie să facă asemenea și încrederea sa trebuie s-o pună în cuvântul lui Dumnezeu, după cum este scris: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare(decât schimbarea Domnului); la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.— 2 Petru 1:19.

17. Dumnezeu a revărsat lumina sa asupra cuvântului său și l-a luminat pentru conducerea poporului său. Acele lucruri care le-a însemnat în cuvântul său au fost scrise în folosul poporului său. (Romani 15:4) Când Pavel a învățat pe aceia cari doreau să fie învățatori în adunare, a zis că bătrânul trebuie să se țină de cuvântul cel credincios după învățatură, ca să poată, prin învățatura cea sănătoasă, să sfătuiască și să înfrunte pe cei ce se opun. (Tit 1:9). Dacă cineva se sprijine pe măsurile ce le dă piramida, nu va fi în stare să înfrunte pe cei ce se opun, mai cu seamă atunci când, în legătură cu aceste măsuri, vorbește de evenimente importante, care totuși nu se vor împlini..

18. Dacă Dumnezeu ar fi avut de gând să dea învățatură poporului său prin măsurile unei piramide de piatră, nu se vede oare curios, că nici Isus și nici apostolii n-au vorbit nici un cuvânt despre aceasta, ci dimpotrivă, au arătat importanța studiului cuvântului lui Dumnezeu, după care să se conformeze și pe care să-l servească în mod neegoist? Dacă însă Dumnezeu nu a dorit să învețe pe poporal său prin piramida din Gizeh, atunci învățarea ei în adunări nu se poate numi decât pierdere de timp! Dar este mai mult, deoarece studiul ei întoarce cugetările de la cuvântul lui Dumnezeu și de la studierea lui.

19. Dacă Biblia nu amintește piramida, atunci studiul asupra ei nu este altceva decât o filozofie deșartă și este exercitarea științei, în mod fals, și nu se poate numi urmarea lui Christos. (1 Timotei 6:20; Coloseni 2:8). Dacă vedem că Biblia nu amintește piramida cea mare și dacă mai stăruim pe lângă ea și ne mai ocupăm cu măsurile ei, atunci am pășit pe un teritoriu periculos, deoarece adevărul îl căutăm la un altfel de izvor, despre care Dumnezeu ne poruncește ca să nu-l căutăm acolo. (Exodul20:5) Dumnezeu nu a promis nici un scut aceluia care, în afară de cuvântul său, caută învățatura despre planul său.

Situația piramidei

20. Cu un desen ingenios au voit să demonstreze că piramida mare din Gizeh este situată la hotarele pământului Egipt și, tot atunci, și în mijlocul său. Mulți indivizi iubitori de adevăr au înghițit această filozofie fără să fi stat puțin să cugete bine asupra acestui fapt. Mai întâi de toate este imposibilitate fizică a așeza un obiect pipăibil, în același timp, și în mijloc și la hotarele unui teritoriu. Dacă aruncăm o privire asupra hotarelor Egiptului, vom vedea cu ușurință că piramida mare din Gizeh nu este nici în mijlocul și nici la hotarele lui.

21. Egiptul, în direcția nord - sud, are o lungime de 600 mile engleze, iar partea cea mai lată este de 250 mile. Vechiul Egipt, în partea de sud ,este în hotar cu Etiopia, iar în partea de nord

hotarul îl formează Marea Mediterană. Profetul Ezechiel amintește Siene (în evreiește : Seveneth), care a fost în partea de jos a Egiptului și a căzut mai aproape decât piramida. (Ezechiel 29:10 ; 30:6). Piramida din Gizeh cade la vre-o 100 mile de la Marea Mediterană în spre sud, iar de la Siene la 400 mile depărtare în spre nord. Situația piramidei nu se poate deci acomoda cuvintelor profeției, nici chiar atunci, dacă într-adevăr s-ar referi la pământul Egiptului.

Altarul

22. Profeția spune: „În ziua aceea va fi un altar lui Iehova în pământul Egiptului”. Se spune că altarul amintit aici nu este altul decât piramida din Gizeh. Nici o dovadă nu sprijine această afirmație. Cuvântul evreiesc din care s-a tradus „altarul” arată un loc de jertfă. În Scriptură nimic nu arată că piramida a fost sau va fi vreodată loc pentru jertfire. Desigur, acum, nu servește de loc pentru aducerea jertfelor, iar când biserica va fi completă, nu se va mai da ocazie pentru jertfire, legământul de jertfă fiind atunci terminat.

23. Dacă textul ar avea explicare literală și s-ar referi la pământul Egiptului, atunci faptele ar trebui să arate că la piramida din Egipt s-au adus vre-odată , se aduc sau se vor aduce jertfe. În Biblie nu este nici un cuvânt care sprijine părerea că piramida din Gizeh este altarul despre care vorbește Scriptura. Trebuie să se prăbușească părerea că profeția despre altar s-ar referi la piramida mare din Gizeh.

Stâlp

24. În continuare spune profetul: „Și un stâlp la hotarele lui pentru Iehova”. Cuvântul „stâlp” folosit aici înseamnă monument sau semn de aducere aminte. Spre dovedirea că această explicare este potrivită, profetul urmează astfel: „Și va fi drept semn și mărturie pentru Iehova, Dumnezeuul oștirilor, în pământul Egiptului”. În trecut nici o dată nu a servit piramida din Egipt de mărturie pentru Domnul și ,desigur ,aceasta nu o face nici în prezent.

25. Nu mulți oameni își consacrează atenția piramidei, în timpul prezent. Acei puțini care se ocupă de ea nu sunt alții decât anglo - izraeliții Marii Britanii, care se cred un popor ales al lui Dumnezeu, pentru ducerea la îndeplinire a planului său. Desigur, sunt duși în eroare și sunt înșelați. Sunt încă și alții puțini, afară de dâșii, care se declară de urmașii lui Christos, și care susțin că piramida întărește dovada planului lui Dumnezeu. Anglo-izraeliții nu știu nimica despre planul lui Dumnezeu și piramida nu le servește de nici o întărire sau dovadă. Dacă cineva știe ceva despre planul lui Dumnezeu, la acesta nu mai poate să adauge nimica piramida din Egipt.

Forma

26. Piramida astfel se poate defini că este un corp masiv, ce este edificat pe o bază de trei, patru sau mai multe unghiuri și în vârf se sfârșește într-un punct comun. Astfel este și forma piramidei din Gizeh, cu excepția că în vârful ei nu se află o piatră ce i-ar servi de un vârf ascuțit .Mulți oameni pot se stea în vârful ei lățit. S-a spus că piramida, cu forma ei, închipuie desăvârșitul și deplinătatea și ,în mod simbolic , închipuie planul lui Dumnezeu și, în mod deosebit, piatra unghiulară sau cea de temelie care este Isus Christos. (Vezi broșura: Dovada piramidei pag. 11.). Pentru sprijinirea acestei păreri, citează următoarele cuvinte ale apostolului: „...ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu; fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Christos”. — Efeseni 2 :19, 20.

27. Când apostolul a scris cele de sus, desigur, nu a avut în gând nici piramida din Gizeh, dar nici alta. El vorbește către clasa celor uni și le spune că ei au fost zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, iar piatra unghiulară este însuși Isus. Apostolul spune, după aceea, într-un mod foarte clar, cele ce urmează: „Și prin El și voi Sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Efeseni 2:22). Tot apostolul spune: „Sunteți zidire a lui Dumnezeu.” (1Corinteni 3 :9) „Voi sunteți templul viului Dumnezeu.”— 2Corinteni 6: 16.

28. Apostolul, când a vorbit cuvintele de mai sus, desigur, a avut în minte templul lui Solomon, care reprezintă simbolic întregul Christos, capul și membrele. Nu-i umbla în minte nici o piramidă. Nici templul lui Solomon nu a avut formă de piramidă. Felul organizației împărăției lui Dumnezeu este descris în Apocalipsa 21:10—16. Nici aceasta n-are formă de piramidă. În Scripturi nu este nicăieri amintit de vre-o piramidă sau un edificiu asemănător piramidei. Faptele arată că Isus Christos este piatra unghiulară a creaturii noi, acest fapt însă nu dovedește că piramida sau piatra unghiulară a aceleia reprezintă pe Christos, chiar și atunci dacă, într-adevăr, ar avea o piatră unghiulară. Piramida nici de cum nu este potrivită pentru a simboliza prin ea clădirea lui Dumnezeu descrisă în Scripturi.

29. O altă profeție scrie aceasta: „Cine ești tu munte mare înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes! El va pune piatra cea mai însemnată în vârful templului, în mijlocul strigătelor de îndurare, îndurare cu ea”. (Zaharia 4:7) Acest verset l-au folosit spre dovedirea, că la terminarea zidirii, Isus va fi așezat ca piatra principală, ceea ce reprezintă punerea pietrei unghiulare. Scriptura nu sprijine această părere. Isus Christos este capul sau piatra unghiulară a casei regale și deoarece este unsul lui Iehova, El este Regele. Ca piatră unghiulară a creaturii noi, a fost deja uns înainte de ce ar fi fost aleasă vre-o altă piatră. Ca piatră de temelie, El atunci a fost, în înțeleș restrâns, când s-a prezentat ca Rege lui Israel, iar în înțeleș deplin, atunci când a venit în templul său. Nu este scriptură care l-ar arăta pe Isus ca piatra unghiulară a unei piramide sau a altceva. Scriptura așa descrie casa lui Dumnezeu ca și templul său și pe Isus Christos, ca pe mai marele casei, iar ceilalți membrii se aseamănă cu niște pietre vii, ce sunt zidite în aceasta clădire. Piramida nu este casă.

Cine a edificat-o?

30. Este sigur că piramida din Gizeh nu a edificat-o Dumnezeu, nici nu s-a edificat la porunca și sub îngrijirea sa. „Unde erai tu când am întemeiat pământul?” Spune dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliele lui?” — Iov 38:4—6.

31. Această scriptură a fost citată pentru dovedirea că „Dumnezeu a edificat-o”. Nici un motiv serios nu avem ca să putem presupune așa ceva. Cei trei prieteni ai lui Iov și-au exprimat priceperea, cunoștința și știința. Dar Dumnezeu le-a dat un răspuns ce a răsturnat și nimicit orice pricepere, știință și cunoștință omenească. Interpretând cuvintele lui Iehova către Iov, avem următoarele: „Cine ești tu care, fără să ai cunoștință, dai sfaturi? Fii om în toată firea și răspunde la întrebările mele! Eu am așezat fundamentul pământului înainte de ce am făcut pe om. Unde ai fost tu atunci? Știi ceva despre aceea cine a întins peste el frânghia de măsurat? Cine i-a așezat piatra de temelie și cea de unghi?” Prin aceste cuvinte Iehova a dat de înțeleș lui Iov și prietenilor săi că înțelepciunea lor este nebunie în ochii Lui. Dumnezeu, desigur, nu a preamărit însemnătatea unei piramide de piatră, când a exprimat aceste cuvinte. Este atât de clar că s-a referit la așezarea temeliei pământului, încât nu mai încapă nici o îndoială. După aceea, mai vorbește de o altă lucrare mare, ce s-a îndeplinit tot atunci (la facerea pământului): „când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fii

lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”? (Iov 38 :7) Toate aceste lucruri s-au făcut cu multe secole înainte creierii omului și cu mult mai mult înainte zidirii piramidei.

32. Din textele amintite mai sus se poate deduce că atunci când Dumnezeu a așezat temeliile pământului a fost o mare serbare. Cu acea ocazie, probabil că acelora cari erau împrejurul Lui ,dar mai cu seamă lui Logos și Lucifer a descoperit planul său referitor la pământ și intenția sa de a crea pe om, care se devină stăpânitorul acestui pământ. Lucifer și Logos ,cei doi fii ai lui Dumnezeu, au cântat preamărirea lui Dumnezeu și toate cetele îngerești din cer, care s-au strâns în acel loc, au izbucnit în strigăte de bucurie. Aceasta este o dovadă temeinică că Dumnezeu a descoperit acelora, care erau atunci prezenți, ceva din planul său referitor la pământ și la crearea omului, și că cunoștința acestui fapt a îndemnat pe creaturile cerești ca să izbucnească în strigăte de bucurie. Este înțelept să credem că Lucifer atunci a primit ceva cunoștință despre măsurile pământului și despre relația lui față de celelalte planete și că această cunoștință, mai târziu, a folosit-o pentru scopurile sale egoiste, ca să poată duce pe alții în rătăcire. Cunoscând deci măsurile pământului și relația lui față de celelalte planete, această cunoștință a folosit-o la zidirea piramidei.

33. Din broșura „Dovada piramidei”, pag. 8, cităm următoarele: „S-a închipuit că Melchisedec, cu toate că el însuși n-a fost egiptean, totuși a folosit muncitori egipteni, la zidirea piramidei celei mari. Și până la un grad oarecare, tradițiunile egiptene sprijin o astfel de presupunere. Ele arată faptul că în Egipt a năvălit, cam în timpul acela un popor, pe care tradițiile îl numesc „hyksoși” (adică regi ai păstorilor sau regi pașnici). Regii aceștia pașnici ce au încălcat Egiptul se pare că n-ar fi încercat a neliniști, în general, regimul egiptean; și după ce au rămas un timp pentru un scop oarecare, ce nu-l amintesc tradițiile, au părăsit iarăși Egiptul, în formă tot atât de pașnică precum au și venit. De regii aceștia pașnici, numiți hyksoși, se presupune că s-a ținut și Melchisedec, și se crede că ei ar fi fost ziditorii piramidei celei mari, ai altarului și „mărturie” pentru Dumnezeu în pământul Egiptului”.

34. Dacă muncitori egipteni au fost angajați la zidirea piramidei, acest fapt în sine, constituie o dovadă sigură, că Dumnezeu nu a avut nici o legătură cu zidirea ei. Se spune că în piramidă ar fi zidite astfel de pietre, a căror greutate face chiar 80 tone. Unele din aceste pietre au lungimea de 30 picioare. Este dovedit că pietrele au fost aduse din minele de piatră, ce zac pe marginea de răsărit a fluviului Nil. Dacă acest lucru a fost îndeplinit de oameni, atunci acel lucru a fost făcut de sclavi. Dacă aceasta este așa atunci, desigur, mulți au murit dintre dânșii, fiind istoviți și prea tare forțați la lucru. Dacă a fost ceva jertfă în jurul piramidei, atunci această jertfă a constat din jertfirea robilor cari au zidit piramida. Iehova nu poate să lucreze astfel. Marele Dumnezeu al iubirii și dreptății nu ar edifica o astfel de clădire ,la a cărei zidire să fie apăsați robii și să le fie periclitată viața.

35. Este cu mult mai logică (cuminte) interpretarea, că piramida din Gizeh, celelalte piramide ce se află în jurul acesteia, precum și sfînxul, au fost zidite de domnitorii Egiptului, care au fost conduși de Satan diavolul. Domnitorii Egiptului sunt renumiți pentru faptul că au apăsat sclavii. Diavolul este apăsaătorul maestru.

36. Dintre fiii lui Noe, care au ieșit cu el din corabie, Dumnezeu pe Sem l-a ales și l-a binecuvântat. Avraam a fost un urmaș al lui Sem, căruia i-a promis Dumnezeu că planul său, referitor la binecuvântarea omenirii întregi, îl va împlini. Dumnezeu urmașilor lui Avraam a dat Biblia, cuvântul adevărului.

37. Satan, față de alegerea lui Dumnezeu, a ales pentru sine pe Ham, celălalt fiu al lui Noe. Egiptul este cunoscut ca pământul lui Ham. Pe Nimrod, un urmaș al lui Ham, diavolul l-a făcut să fie văzut în ochii poporului mai însemnat decât Dumnezeu. Diavolul, cu urmașii lui Ham, a făcut cea dintâi putere (domnie) mondială. Atunci a așezat Satan înțelepciunea sa în pietre moarte, care se pot numi Biblia lui Satan și nu martorii de piatră ai lui Dumnezeu. Satan, când a zidit piramida, a depus în ea și puțin adevăr, căci așa se practică cu succes înșelăciunea și amăgirea.

38. Cunoștința ce a dobândit Satan la întemeierea lumii, ajungea ca să cunoască mult din măsura și unitățile de măsură folosite de Dumnezeu. Folosindu-se Satan de această cunoștință, a putut să depună în piramidă astfel de date, care vor fi în armonie cu adevărul și vor servi la înșelarea omenirii.

39. Profesorul Smith ,pe baza socotelilor astronomice, a dedus că piramida cea mare a fost zidită în anul 2170 înainte de Christos. Presupune că la miezul de noapte al echinocțiului de toamnă al anului 2170 î.Ch. , steaua Draconis, care este, de altfel, simbolul Balaurului sau al lui Satan, a strălucit chiar de-a dreptul intrării piramidei și pe baza acestei calculări, stabilește timpul când piramida a fost terminată. Mai departe (după cum este scris în broșura „Dovada piramidei”, pag.7), folosind pasajul ce duce în sus ca telescop, susține că Pleiadele (Găinușa) tot în acel timp era într-o linie cu pasajul ce duce în sus și că aceasta a arătat spre Iehova. Ce înseamnă aceasta socoteală ,dacă presupunem că Pleiadele reprezintă locul tronului lui Iehova? Din pasajul intrării se vedea steaua Draconis, însă pasajul ce duce sus, s-a terminat în piatră, deci „Găinușa” nu se putea vedea. Scopul lui Satan a fost totdeauna acela ca să se preamărească pe sine și să excludă pe Iehova de pe orizont.(2Corinteni 4:4,5) Dacă socotelile amintite mai sus sunt exacte, atunci aceasta constituie o nouă dovadă că Diavolul însuși a supravegheat zidirea piramidei.

40. Egiptul a fost locul științelor. Chiar și Moise a fost crescut în științele Egiptului. (Fapte 7 : 22). Egiptul a fost locul de naștere al astrologiei și al prezicătoriei. Astrologii și prezicătorii sunt uneltele dovedite ale lui Satan.

Scopul lui Satan

41. Celelalte piramide clădite în jurul localității Gizeh au servit ca morminte. Din Egipt s-a născut obiceiul de a îmbălsăma morții. Dumnezeu a zis :„Din praf ești și trebuie să devii praf”. Îmbălsămarea morților ,desigur, a avut ținta ca să combată legea lui Dumnezeu, prin aceea ca să împiedece prefacerea corpului în pulbere. Natural că Satan a fost autorul acestui procedeu, deoarece aceasta a și fost în armonie cu prima sa minciună. Satan ,cam în modul următor s-a cugetat : „Mă pot aștepta la aceea că pentru clădirea acestor morminte și pentru îmbălsămarea (păstrarea) morților, voi fi onorat și că acei oameni care onorează pe Dumnezeu îl vor părăsi pentru mine. Piramida din Gizeh să nu fie mormânt, ci să conțină multe lucruri care, în aparență, sprijine planul lui Dumnezeu și, astfel, acei oameni care onorează pe Dumnezeu așa se vor uita la ea, ca la clădirea lui Dumnezeu. Mult timp vor folosi pentru studierea acestor pietre moarte și vor proba ca să scoată din ea planul lui Dumnezeu, iar prin acest fapt vor lucra chiar împotriva poruncii lui Dumnezeu. (Exod 20:4,5). Și, în același timp, îi voi întoarce de la Dumnezeu.

42. Natural că nimeni nu poate spune cu exactitate ce plan și-a făurit Satan, însă faptele arată că concluzia de sus este în armonie cu cele întâmplate. Credincioșii piramidei au neglijat a vedea multe lucruri pe care Dumnezeu le-a descoperit în folosul bisericii. Mîntea acestora a fost întoarsă de la Iehova și cuvântul său.

43. În alt loc profetul zice: „Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor”.(Isaia 31:1). Acest text, fie îl interpretăm literal, fie în înțeles simbolic, este un avertisment Israelului spiritual, adică noii creaturi. Dacă îl folosim literal, înseamnă că creaturile noi au plecat în „Egiptul” literal, ca să caute dovezi pentru întărirea planului lui Dumnezeu, ceea ce nu este potrivit. Dacă însă îl luăm simbolic, atunci însemnează că noile creaturi au plecat în lume după ajutor. Astfel, obțin întărirea dovezii despre o filozofie lumească sculptată în piatră. Această înțelepciune nu este de la Dumnezeu, ci de la Diavolul. Explicarea potrivită a acestui text este, că creștinul să nu se adreseze pentru înțelepciune către lume sau către orice din lume, ci încontinuu să se uite la Iehova care, prin

cuvintele sale ,vorbește către copiii săi. Scopul diavolului a fost totdeauna acela ca să întoarcă mintea omului de la cuvintele lui Dumnezeu.

44. „ Sfinxul” (o statuie uriașe cu cap de om și chip de leu), care este situat în apropierea piramidei, fără îndoială, închipuie pe Diavolul. Desigur, nimeni nu va fi care să spună că a fost ridicat de mâna lui Dumnezeu. Acolo șede sfinxul înaintea piramidei și, ca vorbitorul Diavolului, pare a spune, plin de îndrăzneală, următoarele : „Mi-a reușit să înșel pe creștini și să-i întorc de la cuvântul lui Dumnezeu, care acum caută înțelepciune în această piatră”. Dumnezeu, pare a-i răspunde prin profetul său, zicând: „Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc” răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?” — Isaia 8:19.

45. Acum , dar rămâne întrebarea: ce înseamnă profeția lui Isaia (19:19,20) despre altarul și stâlpul din Egipt, dacă aceea nu se referă la piramida din Gizeh? În articolul următor al revistei vom încerca a răspunde la această întrebare.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1-3. Cui dă Iehova înțelegerea profeției sale și când? Îi place lui Dumnezeu năzuința noastră de a înțelege profeția înaintea împlinirii ei? Ce purtare trebuie să dovedească cei ce caută adevărul în legătură cu aceasta?

§ 4. Aplică Proverbe 4:18! Care este singurul izvor unde putem afla acea lumină, pe care ne putem sprijini concluziile noastre?

§ 5-8. Ce este piramida ce servește ca obiect de examinare și unde este situată? Pentru ce au studiat-o? Ne dă ea lămurire despre profețiile pe care trebuie să le înțelegem acum? Ne arată deosebirea dintre lucrarea lui Ilie și cea a lui Elisei? Arată ceva despre deosebirea dintre organizația lui Dumnezeu și cea a lui Satan? Ne încurajează spre vestirea răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan? Ținând seamă de acestea, la ce ajungem dacă, în privința cunoștinței, ne-am baza pe piramidă?

§ 9-13. Pentru ce cheamă Dumnezeu copiii săi să se înțeleagă cu El? Aplică Psalmul 119:105 și Ioan 17:17! Oare să fie, deci, izvorul nostru de cunoștințe, pe care să ne bazăm credința și deducerile noastre? Citează alte texte cari arată. de ce mare însemnătate este cuvântul lui Dumnezeu și că este chiar de ajuns în sine!

§ 14-19. Arată Dumnezeu, în cuvântul său, că măsurile piramidei ar fi niște unelte pentru învățătura poporului său? Dacă nu, și dacă nici o parte a ei nu conține intențiunea lui Dumnezeu, atunci care este concluzia potrivită de a stabili dacă piramida este o parte a mărturiei pentru Dumnezeu?

§ 20-25. Descrie situația piramidei! Pentru ce scop s-a folosit? Corespund aceste fapte cu descrierea din textul nostru și cu afirmația „altar” și cu „stâlp pentru Iehova”? La ce concluzie trebuie să ne conducă aceasta?

§ 26-29. La ce clădire se referă apostolul Pavel? Ce vorbește despre ea ca templu? Explică însemnătatea pietrei unghiulare! Se potrivește descrierea aceasta a apostolului, piramidei?

§ 30-31. Cu ce ocazie și în ce scop au fost vorbite cuvintele din Iov 38:4-6? La ce se referă aceste cuvinte? Putea să fie în aceste cuvinte indicare spre piramidă?.

§ 32—35. Ce ocazie este descrisă în Iov 38:7? În legătură cu aceasta, explică originea măsurilor piramidei! La ce concluzie ajungem, în ce privește conducătorul zidirii, dacă examinăm materialul folosit la clădire și modul după cum s-a făcut?

§ 36-40. Arată că Egiptul, sub conducerea lui Satan, a devenit stăpânire mondială! Ce socoteli astronomice ne arată că Dumnezeu nu a condus lucrarea?

§ 41-42. În ce scop au fost folosite celelalte piramide din Egipt? Ce a fost cauza, probabilă, că această piramidă din Gizeh a fost folosită în alt scop?

§ 43—45. Explică ce înseamnă a merge în Egipt după ajutor? La ce trebuie să fie poporul Domnului cu mare băgare de seamă, pe baza luminii din Isaia 8:19?

TURNUL DE VEGERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

1 Decembrie 1928

Nr. 23

Altarul din Egipt

„Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și la hotar, va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul. Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător, care să-i izbăvească.” — Isaia 19:19,20.

Partea a II-a

IEHOVA a fixat un timp hotărât pentru împlinirea profețiilor sale, când vor fi înțelese; înainte de sosirea timpului stabilit de Dumnezeu, oamenii nu le pot înțelege. Textul profeției din fruntea articolului hotărăște timpul când cei ce s-au consacrat Domnului o vor înțelege. Să băgăm bine de seamă la cuvintele profetului: „În ziua aceea va fi un altar lui Iehova”. Cuvântul „ziua aceea” are înțeles profund și ne servește de cheie la înțelegerea acestei profeții. Lucrul principal la examinarea acestei profeții este ca să stabilim însemnătatea cuvintelor „ziua aceea”.

2. Scriptura ne arată că „ziua aceea” a început în anul 1914, că acest fapt poporul lui Dumnezeu numai atunci l-a înțeles clar când Domnul a venit în templul său, și că această ziua ține până la prăbușirea organizației lui Satan și până se va ridica pe pământ împărăția de dreptate a lui Dumnezeu. Ne putem deci aștepta că clasa celor unși va pricepe mai clar profeția „în ziua aceea”, deoarece fulgerele lui Iehova strălucesc din templu. Scriptura arată când trebuie să înceapă împlinirea acestei profeții, prin urmare, și aceea când o putem înțelege.

3. Revista, încă demult, a dovedit din Scriptură că Domnul în 1918 a venit în templul său. Domnul a început atunci la curățirea adevărului, curățind drumul de unele lucruri cari făceau piedică. Acest fapt a fost închipuit prin curățirea argintului. Tot astfel a procedat la alegerea și curățirea fiilor lui Levi, dintre care s-a ales clasa preoțească, adică clasa celor unși de pe pământ, a căror chemare este să aducă laudă și consacrare deplină în adevăr lui Dumnezeu. — Maleahi 3 :1-3; Evrei 13 :15.

4. După ce Domnul a venit în templul său, membrii clasei templului au învățat că „piatra” despre care Dumnezeu spune prin profeții săi, că El o așează în Sion „o piatră de temelie încercată și de preț și că această piatră va deveni o „piatră de poticnire”, nu se referă la o grămadă de piatră, luată în înțeles literal. Au învățat că această piatră este Christos, Regele uns al lui Dumnezeu. (Isaia 28 :16 ; 8 :14) Au învățat că această piatră atunci a fost depusă, în înțeles restrâns, când Isus a intrat în Ierusalim și s-a oferit ca Rege Israelului. Au învățat, pe mai departe, că mai târziu, când Isus în 1918 a venit în templul său, piatra a fost depusă în mod desăvârșit. Acum, în timpul sfârșitului, Dumnezeu a așezat această piatră în Sion, pe tronul său. (Psalm 2:6). Urmașii Domnului au învățat că Iehova este Sanctuarul lor și că alții, cari au susținut că sunt urmașii Domnului, dar nu-i s-au consacrat în mod deplin, s-au poticnit în piatră.

5. Așezarea acestei pietre arată începutul acelei perioade care în Scriptură este amintită ca „ziua aceea”. După venirea Domnului în templul său, clasa templului este văzută în situația cum exprimă următoarele cuvinte: „Mă bucur în Iehova, sufletul meu este vesel în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat în veșmântul mântuirii, m-a învelit cu mantia fericirii ,ca pe un mire ce-și pune podoaba și ca pe o mireasă ce se împodobește cu sculele ei”. (Isaia 61 :10). În relație cu aceasta

,observă ceea ce spune profetul despre „ziua aceea” : „Te laud pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit. Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta și este o minune înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim în ea.” —Psalm 118:21-24.

6. Piatra despre care vorbește psalmistul este, desigur, aceeași piatră despre care amintește și Zaharia 4:7; amândouă se referă la același timp. Isus, citând cuvintele amintite ale psalmistului, a mărturisit că se referă la El , ca fiind în calitate de Rege. În cuvintele sale, nimic nu arată că s-ar fi gândit la piramida din Egipt, când a vorbit despre piatră. Totuși, ar fi curios ca Iehova să dea așa mare importanță unei grămezi de piatră ce se află în Egipt și să spună despre ea, că amândouă casele lui Israel trebuie să se lovească în ea. Dacă El s-ar fi referit la o piatră naturală, atunci trebuie să fi vorbit de o lovire sau piedică literală, și că ambele case ale lui Israel trebuiau să meargă în Egipt, ca acolo să sufere o lovitură sau piedică fizică. Desigur, ar fi foarte nesperios să spună cineva că piciorul său s-a împiedecat în piramida din Egipt, și ca ea a căzut peste el! Doar piramida din chestie este cu mult mai mare, de cum să se poate întâmpla așa ceva! Deoarece toate aceste scripturi, care se referă la piatră, se folosesc în mod simbolic pentru ilustrarea Christosului, de aici rezultă că nu poate fi vorba de o piatră sau zidire naturală și că este nepotrivit a aplica aceste scripturi la piramida din Egipt. Nimic nu ne îndreptățește, deci, a ne folosi de scripturile amintite, cu scopul ca să dovedim vrednicia piramidei din Gizeh.

7. Așa se vede că englezul Taylor John a fost cel dintâi care, în anul 1859, a afirmat părerea că piramida din Gizeh ar conține ceva date științifice. Mai târziu Piazzi Smith, un alt învățat englez, în urma cercetărilor ce a făcut asupra piramidei din Egipt, exprimase părerea că piramida din Egipt ar fi pentru om o întreagă comoară de descoperiri științifice. Nu peste mult a venit un tânăr scoțian, anume Robert Menzies, care, în urma cercetărilor sale, a ajuns la concluzia că aceea este o mărturie pentru Dumnezeu. Două sunt motivele pentru ce aceste păreri nu pot fi potrivite și nu pot aduce creștinilor nici o lămurire de preț. 1) În acel timp Domnul încă n-a fost venit în templul său și profeția încă n-a fost împlinită, ba chiar nici nu se afla încă în stadiul împlinirii; 2) acești oameni nu erau consacrați și nu făceau parte din clasa celor unși. Dâșii și-au exprimat înțelepciunea lor proprie. De altfel, este bine știut că Dumnezeu nu în acest mod comunică adevărul său celor unși.

Profeția

8. Profeția lui Isaia ce formează obiectul nostru de examinare se începe cu aceste cuvinte: „Profeție împotriva Egiptului” (Isaia 19 :1). Aceasta este o cuvântare profetică vorbită de profetul lui Iehova despre Egipt și despre relația dintre poporul lui Dumnezeu și Egipt. Această profeție nu se poate referi la Egiptul literal, deoarece în acel timp când s-a edificat piramida, Dumnezeu nu a avut credincioși în Egipt și ,după cum știm, acolo nici în prezent nu lucrează în serviciul Domnului nici un consacrat.

9. În mod simbolic Egiptul reprezintă organizația lui Satan, iar faraon, regele Egiptului, pe însuși diavolul. Profeția următoare ne arată aceasta în mod foarte clar: „Vorbește, și spune: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată că am necaz pe tine, Faraoane, împăratul Egiptului, crocodil mare, care te culci în mijlocul râurilor(popoarelor) tale, și zici: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!” (Ezechiel 29 : 3) „Știm că suntem de la Dumnezeu și toată lumea zace în cel rău”.(trad. engleză: toată lumea zace sub cel rău)”. — 1 Ioan 5:19.

10. Satan Diavolul declară că toată lumea este proprietatea sa, precum și toate popoarele și națiunile de pe pământ, care sunt simbolizate prin „râuri”. Aceasta i-a spus-o și lui Isus , care nu l-a contrazis. Profetul lui Dumnezeu continuă astfel: „Te voi scoate din mijlocul râurilor tale și te voi arunca în pustiu (în abis, în decursul mileniului) Ezechiel 29 : 4, 5). Aceasta arată timpul când Dumnezeu ține judecată asupra organizației lui Satan. În acest mod timpul împlinirii profeției lui Isaia este stabilit.

11. Împlinirea profeției începe în „ziua aceea”, în care se și sfârșește, atunci când Christos este prezent ca să se intereseze de afacerile de pe pământ și ca să-și stabilească împărăția. Acesta este timpul când Domnul este în templul său, unde face judecata. (Psalm 11:6) „Și vor cunoaște că eu sunt Iehova, când voi pune foc în Egipt și când se vor sfărâma toți cei ce-l ajutau”. — Ezechiel 30:8.

12. Cuvântul „Egipt” este derivat din cuvântul ebraic, ceea ce înseamnă “ceea ce se leagă, aduce problemele sau persecută”. Dumnezeu are un scop în tot ceea ce face, chiar și cu privire la numele atribuite oricărei creaturi sau organizație. Acest tâlc al cuvântului Egipt se potrivește de minune cu organizația lui Satan, care pe oameni îi împovărează, le cauzează întristare și îi apasă. Nimeni nu este în stare să dovedească că Egiptul n-ar reprezenta lumea, care este organizația lui Satan. Dumnezeu este împotriva organizației lui Satan.

13. Profetul Isaia continuă astfel: „Iată, Iehova călărește pe un nor repede și vine în Egipt”. Aceasta este în armonie cu profeția lui Ezechiel, în care este descrisă puternica organizație a lui Dumnezeu și care pornește împotriva organizației lui Satan. „M-am uitat, și iată că a venit de la miazănoapte un vânt năpraznic, un nor gros, și un snop de foc, care răspânda de jurîmprejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului. Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii. Pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om. Astfel era arătarea slavei Domnului. — Ezechiel 1:4,5,26,28.

14. Isaia spune mai departe: „Și va intra în Egipt”. Aceasta înseamnă, desigur, că Domnul pornește împotriva organizației lui Satan, împotriva acelei mari cetăți care, spiritual, „se cheamă Sodoma și Egipt, unde și Domnul nostru a fost răstignit”. (Apocalipsa 11 :8) Astfel, înțelesul cuvântului „Egipt”, precum și timpul împlinirii profeției este bine stabilit.

15. Isaia continuă cu cuvintele: „idolii Egiptului tremură înaintea lui și li se îndoie inima egiptenilor în ei”. Organizațiile ecleziastice de pe pământ consideră Liga Națiunilor, înființată în anul 1919, ca „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Această coalitie organizată, din care fac parte preoții și mai marii turmelor lor, politicienii și marii bogătași, a ajuns în pericol, așa cum a prezis aceasta și Isus: „Inimile oamenilor se vor topi de frică”. Așa se vede că, în timp ce organizația lui Satan de pe pământ se străduiește să aranjeze afacerile de pe pământ în ce privește domniile, ca să mai poată ține omenirea în apăsare, a ajuns la o boală de inimă și nu peste mult inima lor nu va mai putea funcționa.

16. Isaia zice mai departe: „Căci voi întărâta pe egipteni împotriva egiptenilor și se vor bate unu cu altul, cetate cu cetate”. Aceasta este în armonie cu ceea ce s-a întâmplat când Ghedeon și mica lui trupă au înconjurat pe madianiți, prin care fapt este bine ilustrată lupta Armagedonului: „Cei trei sute de oameni au sunat iarăși din trâmbiță; și în toată tabăra, Domnul i-a făcut să întoarcă sabia unii împotriva altora. Tabăra a fugit până la Bet-Șita spre Terera, până la hotarul de la Abel-Mehola lângă Tabat.”. (Judecători 7:22) Stările actuale și ceea ce se vede clar din evenimentele de astăzi, ne dau posibilitatea de a stabili împlinirea profeției.

17. Când Moise și Aaron, reprezentanții lui Iehova, au venit în Egipt, ei au dat în știre faraonului intenția lui Iehova. Dar pentru că faraonul n-a luat în considerare această prevestire, atât dânsul, cât și Egiptul întreg, au ajuns în mizerie. Tot atunci înțelepții, magii și sfătuitoarii lui faraon s-au împotrivit lui Moise și Aaron și au contribuit în mare măsură la împietrirea inimii faraonului. În timpul din urmă, acești înțelepți și sfătuitoarii organizației lui Satan au fost făcuți atenți asupra adevărului. „După cum Iane și Iambre i s-au opus lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii ce sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința”. (2Timotei 3:8). Pavel, în acest verset, probabil descrie factorii guvernamentali ai organizației Diavolului, pe aceia care sunt văzuți, ca pe niște oameni stricați la minte, osândiți în ce privește credința și cari se împotrivesc adevărului prezent. Întâmplările ce se pot vedea, în general, arată că trăim chiar în timpul împlinirii profeției lui Isaia din capul articolului.

18. Profetul continuă cu cuvintele: „În adevăr, voievozii Țoanului au înnebunit, sfetnicii înțelepți ai lui Faraon s-au prostit. „Cum îndrăzniți voi să spuneți lui Faraon: „Noi Suntem fiii

înțelepților, fiii străvechilor împărați?” (Isaia 19:11) Acel timp când acești sfătuitori vor deveni nebuni, din cauză că nu iau în seamă pe Iehova Dumnezeu, ci îl resping, neprimind nici planul Lui, ni-l descrie profetul prin următoarele cuvinte ale sale: „Unde Sunt înțelepții tăi?” „Să-ți faci descoperiri dumnezeiești, și să spună ce a Hotărât Domnul oștirilor împotriva Egiptului”. — Isaia 19:12. Acest timp este în curs.

19. Toți aceia care cunosc adevărul lui Dumnezeu, pot vedea că sfătuitorii înțelepți ai creștinătății sunt nebuni. Dâșii nici aceea nu vreau să recunoască că numele adevărat al lui Dumnezeu este Iehova. „De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.”—Isaia 29:14.

20. Tot despre acest timp, când profeția este în împlinire, vorbește Isaia în cuvintele sale ce urmează: „În ziua aceea, Egiptul va fi ca o femeie: va tremura și se va teme, văzând mișcarea mâinii Domnului oștirilor, când o va ridica împotriva lui.” Iehova își ridică acum mâna (pe Isus Christos) împotriva națiunilor, care fac parte din organizația vizibilă a lui Satan. Acest fapt îi va înfricoșa peste măsură, chiar după cum a prezis Isus : „Pe pământ strâmtorarea popoarelor cu nedumerire....” (Luca 21:25,26) Acum preoții sunt ca femeile, partea slabă, nu se bat și nu se luptă pentru ceea ce cred. (Vezi Ieremia 51:30). Se mulțumesc să spună credincioșilor lor: „credeți ce voiți ,numai să rămâneți la noi”.

21. Cu numele „Iuda” sunt însemnați toți aceia care laudă numele lui Iehova. (Geneza 29 :35). Credincioșilor care petrec acum pe pământ, Iehova le-a poruncit ca să vestească printre popoare preamărirea Lui. (Isaia 12:4—6) Rămășița credincioasă ,în prezent, face tot ce poate ca să îndeplinească această poruncă, spunând poporului ce este organizația lui Satan, că Dumnezeu procedează la zdrobirea ei și că timpul împărăției lui Dumnezeu a sosit. Ei vorbesc popoarelor despre faptele lui Dumnezeu și despre bunătatea lui plină de dragoste. În armonie cu aceste fapte, bine cunoscute de fiecare adevărat creștin, a mai profetizat Isaia următoarele : „Chiar și țara lui Iuda va fi o groază pentru Egipt: cum i se va vorbi de ea, se va îngrozi, din pricina Hotărârii luate împotriva lui de Domnul oștirilor.”. Isaia 19: 17. Solii Domnului ies afară printre popoare, vestindu-le adevărul, ceea ce cauzează durere reprezentanților organizației lui Satan. Inimile lor se umplu de mare groază.—Ezechiel 30:9.

22. Să băgăm bine de seamă că sunt în Egipt astfel de persoane, care nu fac parte din el și cari au jurat credință Dumnezeului oștirilor, ceea ce înseamnă că au făcut legământ de sacrificiu cu Iehova Dumnezeu. După origine și natură sunt și ei copiii mâniei ca și alți oameni, însă aceștia s-au consacrat lui Iehova, predându-se să se împărtășească de moartea lui Christos. Trăiesc în lume, dar nu fac parte din ea, tot astfel ca Isus, care fiind pe pământ a fost în lume, dar nu a făcut parte din ea. Pe pământ ei vorbesc pe limba patriei lor promise, adică pe limba regelui uns al lui Iehova. Profetul spune: „În vremea aceea, vor fi cinci cetăți în țara Egiptului, care vor vorbi limba Canaanului, și vor jura pe Domnul oștirilor: una din ele se va numi cetatea nimicirii!”. Isaia 19:18. Traducerea Septuaginta acest din urmă pasaj îl redă astfel: „una se va numi Ieredec, adică „cetatea adevărului”. Aceasta arată că ei sunt din ordinul Melchisedec și că fac parte din organizația adevărată a lui Dumnezeu. Numărul cinci este un număr sfânt și se pare a închipui pe toți aceia care stau lângă Domnul oștirilor. Rămășița face parte din organizația lui Dumnezeu și vestește popoarelor că Dumnezeu voiește să nimicească organizația lui Satan Astfel rămășița, în înțelesul profeției, este „cetatea nimicirii” și „a adevărului”. Aceste cuvinte pe care le-am examinat, și care sunt în legătură cu textul nostru ne ajută, de asemenea, ca să putem stabili timpul împlinirii profeției.

Altarul

23. Să examinăm acum, mai de aproape, acel text despre care unii au crezut că se referă la piramida din Egipt. Cuvintele lui Isaia sună astfel: „Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul

în țara Egiptului și la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul”. Cuvântul „root”, care este tradus „altar”, arată un loc de junghiere sau jertfire. Acest verset se referă deci la aceia care, prin legământul de sacrificiu, stau în legătură cu Dumnezeu.

24. În decursul vârstei de jertfă (vârsta Evangheliei) au fost primiți în legământul de jertfă. Va veni timpul când Iehova, referindu-se la aceștia, le spune: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalmul 50 :5) Pavel , făcând aluzie la această clasă, zice: „... suntem socotiți ca niște oi de junghiat.” (Romani 8:36). Despre clasa celor credincioși ,care au fost primiți în legământul de jertfă, spune Isus: „Le-am dat cuvântul tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum eu nu sunt din lume.” (Ioan 17:14). Cu alte cuvinte, aceștia fiind în Egipt, sunt în lume, însă nu fac parte din ea. Noi suntem acum în „ziua aceea” și rămășița credincioasă, clasa altarului lui Iehova, se află în mijlocul lumii (Egiptului). Acest altar nu este o grămadă de pietre moarte, care s-a ridicat cu multe veacuri înainte pe pământul Egiptului literal, ci acest altar reprezintă pe „unșii lui Dumnezeu.” Aceștia acum sunt în lume, dar nu ca o parte a organizației Diavolului. Aceia în fiecare zi aduc jertfe de laudă și consacrare în dreptate. Făcând aceasta, ei poartă „ocara” ce cade asupra Christosului. (Maleahi 3 :3; Evrei 13 :13, 15) Ei sunt solii lui Dumnezeu, care sunt datori a vesti poporului solia Lui. „Apoi a venit un alt înger care s-a oprit în fața altarului cu o cădelniță de aur în mână. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.” (Apocalips 8 :3, 5). Aceste scripturi arată lămurit ce înseamnă cuvântul „altar” din profeția lui Isaia.

Stâlp

25. După cum am amintit, „stâlpul” înseamnă „monument care mărturisește”. Profetul spune: „și la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul.” (vers 19). Rămășița credincioasă formează picioarele Christosului, întrucât este încă pe pământ. Și aceștia stau exact pe hotarul dintre împărăția Diavolului și cea a lui Dumnezeu. Timpul de trecere în împărăția lui Dumnezeu a sosit. Ei au ajuns la un timp când chiar se pregătesc a trece hotarul și anume, din lumea aceasta rea în împărăția glorioasă a lui Iehova. Astfel, ușor putem vedea cum se poate spune, cu drept cuvânt, despre poporul lui Dumnezeu, care este pe pământ, că este „altar lui Iehova în pământul Egiptului și la hotarele ei un stâlp de aducere aminte pentru Domnul.” În calitate de altar aduce jertfă, iar ca stâlp de aducere aminte, mărturisește despre Domnul.

26. Este imposibil să se potrivească piramida literală din Gizeh cu cuvintele profetului; însă situația rămășiței lui Dumnezeu corespunde întocmai cu descrierea profetului, de unde rezultă că este la loc să aplicăm profeția asupra rămășiței. O altă dovadă despre timpul împlinirii profeției o aflăm din gura lui Isus, prin cuvintele pe cari le adresează bisericii lui Dumnezeu din Filadelfia, care perioadă s-a sfârșit după venirea Domnului în templul său: „Pe cel ce va birui îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu.” (Apocalipsa 3 :12). Până când un credincios va face parte din clasa rămășiței și va dovedi credincioșie, va fi în biserica lui Dumnezeu un stâlp de mărturie, precum este scris: „Și în templul său totul zice: Mărire!” — Psalm 29 :9.

Semn și mărturie

27. Continuând ,profetul spune: „Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător, care să-i izbăvească.” (Isaia 19:20). Piramida nu este nici semn, dar nici mărturie pentru Domnul oștirilor. Iehova, prin titlul de „Domn al oștirilor” se declară ca luptător, atunci când pornește împotriva organizației Diavolului. (Exodul 15:3; Naum 2:13; Apocalipsa 16:14; 2 Cronici

20 :15). Scriptura dovedește îndeajuns că bătălia Armaghedonului este lupta Atotputernicului Dumnezeu împotriva organizației Diavolului. (Habacuc 3:1—15). Cuvântul lui Dumnezeu ne lămurește și aceea că bătălia Armaghedonului va fi tot în „ziua aceea”, care ziuă este amintită atât de mult de profeți. Noi trăim chiar în „ziua aceea” și toate semnele arată că ne apropiem de lupta cea mare a Dumnezeului nostru atotputernic. Este „în acea zi”, altfel spus, în imediata apropiere a Armaghedonului, când „altarul și stâlpul de la hotarele lui va în mijlocul Egiptului” fiind un semn și o mărturie a Domnului oștirilor.

28 „Tu ai făcut minuni și semne mari în țara Egiptului și până în ziua de azi, și în Israel și printre oameni, și Ți-ai făcut un Nume așa cum este astăzi.” (Ieremia 32 : 20) Acest verset a fost greșit aplicat asupra piramidei din Gizeh. Minunile și semnele din pământul Egiptului, precum semnul și mărturia care sunt în Egipt pentru Dumnezeul oștirilor, se referă la unul și același lucru și anume, la urmașii credincioși ai Domnului, care se cheamă și rămășița lui Dumnezeu. Aceștia formează turma mică, care face tot ce-i stă în putință în privința preamăririi numelui lui Dumnezeu. În lumina Scripturii, nu mai încape nici o îndoială că ce sunt acele „minuni și semne”.

29. Isaia a zis, că el și fiii săi au fost așezați ca semne și minuni în această lume: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, Suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18) Isaia și fiii săi au preumbrit clasa rămășiței. (Vezi articolul „Rămășița”, apărut în broșură în anul 1925 și Isaia 30 :3, 4) „Ascultă, deci, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta-căci aceștia Sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla.” — Zaharia 3:8.

30. Poate deci cineva, care cunoaște planul lui Dumnezeu și vede desfășurarea profețiilor sale, să susțină măcar o clipă că grămada de piatră din Gizeh, numită piramidă ,este un semn pentru Domnul și că pune mărturie pentru numele Lui? Desigur nu! Azi întreaga lume tăgăduiește numele lui Iehova. Preoții, politicienii și marii bancheri astfel glăsuiesc: „Lumea este a noastră și nu cunoaștem pe Iehova. Prin aceasta ei repetă numai cuvintele lui Satan. — Ezechiel 29 : 3.

31. Această asociație trufașă, la sfatul „înțelepților”, caută să înființeze o religie universală, care însă ar nesocoti cu desăvârșire pe Iehova. Noi am ajuns acum la vremea, când lucrurile acestea au ajuns culmea în dezvoltare, deoarece aceasta este „ziua aceea” care a pregătit-o Iehova, în care zi aceste sisteme nelegiuite vor fi trase la judecată. Iehova declară, prin profetul său: „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Care dintre ei ne-au făcut cele dintâi proorocii? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să-i asculte oameni și să zică: Adevărat!” — Isaia 43 : 9.

32. Dumnezeu pretinde de la reprezentanții Diavolului să dovedească spusele lor sau să dea loc adevărului , așa cum spune Isaia: „Voi Sunteți martorii Mei,-zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu Sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi,.. . Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu Sunt străin între voi; voi Îmi Sunteți martori - ,zice Domnul, că Eu Sunt Dumnezeu.” — Isaia 43:10, 12.

33. Aceștia sunt singurii pe pământ, care sunt semne, monumente și martori pentru Domnul oștirilor. Ei pun mărturie pentru El, pentru numele său și despre răzbunarea sa, ce se va dezlănțui în bătălia Armaghedonului. Rămășița se străduiește, după cele mai bune năzuințe ale sale, să se conformeze poruncilor lui Dumnezeu, vestind Evanghelia spre mărturie tuturor popoarelor.

34. Dacă Satan poate să ducă în rătăcire pe credincioși, îndreptând privirile lor către o zidire de piatră din Egipt, să studieze măsurile ei, din care să afle timpul stabilit de Dumnezeu când vor fi glorificați cei aleși, atunci scopul său și l-a ajuns. Prin acest fapt ar întoarce mintea acestora de la Iehova și de la minunatele împliniri ale profețiilor sale. În legătură cu aceasta să stabilim îndeosebi aceea că credincioșii piramidei, cari încă cercetează secretele ei presupuse, nu își dau deloc silința să depună mărturie împotriva organizației lui Satan și pentru numele lui Iehova, ba chiar caută să împiedice pe credincioși să vorbească ceva împotriva preoților nelegiuiți , care se supun lui Satan și se lasă folosiți ca vorbitori ai lui Satan , care este un dușman viclean ce făurește planuri viclene și

se folosește de orice unelte, prin care poate înlătura pe oameni de la serviciul lui Dumnezeu. Un plan dintre cele mai viclene ale lui a fost inventarea piramidei din Gizeh, de care se folosește pentru a-și ajunge scopurile sale. Sunt unii care se reazemă de piramidă și, cu toate acestea, declară că se țin de Christos, a cărui urmași sunt.

35. Fără considerare la orice părere exprimată de unii sau alții, Christos, în prezent, nu poate să aibă pe pământ nici un membru care să nu aparțină clasei templului, deoarece Christos „pe unii pe care i-a găsit credincioși, i-a adus în starea templului, i-a îmbrăcat în haina mântuirii și i-a acoperit cu mantia dreptății (fericirii). Că cineva vă rămânea în această situație fericită sau nu, atârnă de credințioșia sa continuă ce va arăta față de Domnul. Pentru aceea, toți aceia care sunt în afară de această stare binecuvântată și totuși susțin că se țin de Christos, sunt christoși mincinoși.

36. Cu referire la acele stări de lucruri ce se vor perinda după venirea sa în templu, Isus a zis: „Căci se vor scula christoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși”. — Matei 24 : 24.

37. Credincioșii și învățătorii piramidei, care se susțin a fi ai lui Christos, spun că piramida este acel mare semn și minune despre care amintește Scriptura. Este evident că ei au fost înșelați de Satan. Planul viclean al lui Satan de a rătăci pe creștini, prin aceea că aceștia credința lor s-o edifice asupra piramidei din Gizeh, pe copilul credincios al lui Dumnezeu nu-l va înșela. Acela care face parte din cei aleși și „astfel, este în umbra Atotputernicului, are promisiunea că cel rău nu-l va atinge. Va părăsi piramida din Egipt, cu măsurile ei și se va conforma întocmai cuvântului lui Dumnezeu.

Timpu mǎrturiei

38. S-a zis că piramida din Gizeh servește acum ca mărturie urmașilor lui Christos, iar sub domnia sa va servi spre dovadă omenirii întregi. Aceasta părere nu o sprijine nici mintea sănătoasă, dar nici Scripturile. Adevărații urmași ai Domnului au cuvântul de încredere al lui Dumnezeu, care le servește ca îndrumător. Aceștia n-au învățat nimic din piramidă, ce i-ar fi făcut capabili să cunoască și se înțeleagă poruncile lui Dumnezeu și să le urmeze. Cuvântul lui Dumnezeu este candelă picioarelor. Fulgerele Lui le arată voința sa. Prin ce se poate motiva că este lipsă de o grămadă de piatră, ca omenirea de sub domnia lui Christos să fie instruită prin ea? Când oameni desăvârșiți ca Avraam, Moise și David se vor întoarce pe pământ, atunci vor învăța ei poporul să cunoască adevărul lui Dumnezeu, așa cum nu ar putea s-o facă aceasta nici o piatră moartă din lume. Făcând uz de radio, pe care Iehova l-a pus în funcțiune pentru scopurile sale, vor vorbi din Ierusalim sau din oricare alt oraș, tuturor națiunilor . Atunci orbirea ce a adus Satan asupra oamenilor va fi înlăturată și dâșii vor lua cunoștință despre Dumnezeu și despre planul său măreț, ce se referă la binecuvântarea lor.

39. Să nu trecem cu vederea faptul, că profeția spune că această mărturie se dă într-un astfel de timp când poporul , din cauza apăsătorilor, va striga către Domnul: „...Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător, care să-i izbăvească.” (Isaia 19:20). Se vede clar că cele două versete, de la începutul capitolului 19 din Isaia, se referă la factorii guvernamentali văzuți ai lumii, care sunt apăsătorii poporului. Pe întreaga suprafață a lumii văzute se aud strigătele poporului împotriva acelor cari domnesc asupra lor și care își dau silința ca să țină poporul și pe mai departe sub robie. Impozitele se măresc din ce în ce, iar ,de altă parte, posibilitatea de câștigare a pâinii de toate zilele scade din ce în ce. Speculanții, însă, se tot îmbogățesc, iar apăsarea din partea lor devine tot mai insuportabilă. Politicienii se lasă mituiți și, sub influență, de asemenea contribuie la apăsarea poporului. Predicatorii, în mod ipocrit, arată pe Dumnezeu în mod fals și se străduiesc ca să țină poporul în închisorile spirituale create de ei, ca să întărească sistemele nelegiuite de azi și ca să procure un vâl de scutire pentru asociații lor, sub care să poată continua cu apăsarea. Despre acest timp și stări de lucruri a vorbit Iacov (5:1-6). Aceste stări

de lucruri preced izbucnirea groaznică a mâniei lui Dumnezeu, ce se va dezlănțui împotriva organizației lui Satan. Acesta este timpul când prizonierii vor striga de răul paznicilor.

40. Profetul declară că altarul și stâlpul din Egipt și de la hotarele lui, vor pune mărturie pentru numele Domnului oștirilor. Evenimentele din timpul nostru dovedesc această descriere. După acestea urmează bătălia Armaghedonului (care nu va fi lupta dintre muncă și capital), care va aduce eliberarea popoarelor. Deodată cu recunoașterea Eliberatorului lor, vor avea parte de ușurare și de binecuvântări veșnice.

41. Dumnezeu dorește ca martorii săi se pună mărturie despre aceste adevăruri mângâietoare. Porunca Lui este ca ei să spună popoarelor că Iehova este singurul și adevăratul Dumnezeu și că binecuvântările de care se va împărtăși poporul, numai de la El vor veni. Aceasta este vestea de bucurie ce trebuie dată în știre popoarelor de pe pământ, înainte ce Dumnezeu va zdrobi organizația lui Satan. După această mărturie și după bătălia Armaghedonului, în care Dumnezeu va zdrobi Egiptul (lumea), va vindeca popoarele de pe pământ și le va aduce binecuvântările mult așteptate: „Atunci Domnul Se va descoperi Egiptenilor, și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe și daruri de mâncare, vor face juruințe Domnului și le vor împlini. Astfel, Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta, și-i va vindeca.” (Isaia 19:21, 22). Atunci Iehova va pregăti un ospăț pentru popor din bucate grase și le va înlătura vălul de pe ochi. — Isaia 25 : 6,7.

Privilegii și datorie

42. Care sunt privilegiile și datoriile rămășiței în prezent? Unele dintre cele multe binecuvântări de care se împărtășește rămășița, sunt următoarele: Domnul le permite să cunoască că numai un singur Dumnezeu există, Iehova, care este Creatorul cerului și al pământului și că membrii rămășiței, mulțumită faptului că au fost primiți în Christos, au devenit copiii lui Iehova; căci cuvântul său este conducătorul (călăuza) lor și că nu au lipsă de alt conducător; că a așezat cuvântul Său în gurile lor și i-a acoperit cu mâna sa; mai departe, că nu-i va lăsa să fie amăgiți de dușman prin nici o viclenie a sa; că au fost adăpostiți în umbra Atotputernicului, în care loc pot rămâne dacă se vor dovedi credincioși până la moarte; și că nici o nenorocire nu-i va ajunge, atât timp cât vor rămâne acolo; că Iehova le-a încredințat serviciul de martori ai Lui, ca să spună poporului că El este Dumnezeul lor și că a sosit împărăția sa și le-a poruncit să laude și să preamărească numele său, în timp ce El înaintea împotriva organizației dușmanului.

43. Membrii rămășiței, în calitate de soldați ai organizației lui Dumnezeu, trebuie să execute îndatoririle lor. Datoria rămășiței este prea bine descrisă, prin următoarele cuvinte: „Cântați lauda numelui lui Iehova”. Rămășița nu trebuie să lupte cu arme literale, ci, în timp ce lupta se pregătește și se desfășură din altă parte, datoria ei este să slăvească măreția Domnului. Această datorie a lor, Dumnezeu a preumbrit-o printr-o icoană. (2 Cronici 20: 21,22). Tocmai în timpul de acum, trebuie să figureze rămășița ca altar în mijlocul lumii, căci, prin faptul că cei unși își jertfesc totul ce au și prin buzele lor aduc jertfa laudei, servesc lui Dumnezeu. Rămășița, în prezent, trebuie să fie și stâlp de amintire și un monument al numelui și dreptății lui Iehova, la hotarele lumii.

44. Poporul Domnului a întocmit o declarație, prin care se declară împotriva Diavolului și de partea lui Iehova. Acum unșii trebuie să dovedească dacă ceea ce au spus o și cred din inimă, iar aceasta numai așa o pot dovedi, dacă vor arăta poporului nelegiuirea organizației lui Satan și că singura cale sau unealtă, pentru eliberarea și binecuvântarea lor, este Dumnezeu și împărăția sa binecuvântată. Și deoarece stau tocmai în mijlocul lumii și, totodată, și la hotarele ei și privesc în împărăție prin poartă, Iehova le spune: „Treceți, treceți pe porți, pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum; dați pietrele la o parte. Ridicați un steag peste popoare”! (Isaia 62 :10) Rămășița va da ascultare acestei porunci. Aceia a căror credință este legată de piramida din Gizeh nu vor împlini această poruncă!

45. Unși Domnului trebuie să ducă la îndeplinire acum un lucru pe care îl țin de privilegiul și datoria lor. Rezoluția adusă cu ocazia marelui congres din 1928, precum și vestea adevărului care a urmat-o, este deja tipărită în mai multe milioane de exemplare (deocamdată numai în limbile engleză și germană), care stau gata pentru a fi împărțite printre popor. Rămășița credincioasă le va împărți. Până când strigătul poporului împotriva apăsătorilor ajunge la Iehova, martorii credincioși ai Domnului trebuie să spună poporului că Satan este dușmanul și apăsătorul adevărat al lor, care, în scopul apăsărilor, se folosește de uneltele sale de pe pământ, dar poporul, nu peste mult, se va bucura de mântuirea lui Iehova

46. Să se lepede cei unși de orice învățătură ce nu se dovedește cu Scriptura. Domnul oștirilor numai pentru aceia va servi de sanctuar, care se tem și îi servesc Lui. (Isaia 8 : 13, 14). A promis că va păzi pe cei credincioși. Această promisiune nu se referă la alții. Credincioșii vor fi dușmani neîmpăcați ai contrarului Satan și dușmani și astorfel de lucruri, care sunt cumva în legătură cu Satan. Ei trebuie să se predea cu totul lui Iehova, fără rezervă și cu bucurie. Cărare mijlocie nu există și nici împăcare cu Satan! Pe cei credincioși îi nutrește cuvântul său, îi conduce sfatul său, îi întărește și pe urmă îi primește în glorie. (Psalm 73 :24). De acum înainte, până se apropie și se desfășură lupta, rămășița va dovedi predare deplină față de Domnul și serviciul său. Ei vor sta totdeauna ferm de partea lui Iehova și vor cânta preamărirea numelui Său.

47. Acum ne mirăm cum de am putut odinioară crede în piramida din Gizeh și pentru ce ne-am jertfit timpul pentru studierea ei. Acum nu numai că vom înceta cu studierea ei pe mai departe, dar vom cere chiar iertare de la Dumnezeu pentru timpul ce l-am pierdut astfel. Timpul dorim a-l răscumpăra astfel, că supunându-ne la cuvintele sale, mergem înainte cu lucrul, amintindu-ne de poruncilor sale: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit.” Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii, și veți zice în ziua aceea: „Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui!— Isaia 12 :1—4.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1-2 La care timp se referă expresiunea „în ziua aceea?” Pentru ce este important ca să cunoaștem însemnătatea acestor cuvinte?

§ 3-5 Pentru ce este însemnat anul 1918? Ce fel de lucrare de curățire și de separare s-a început atunci? Ce fel de adevăruri importante în ce privește „piatra” din profeții au fost descoperite clasei templului, începând de la acel timp?

§ 6,7 Asemănă Isaia 28:16 cu Psalmul 118:22 și explică cine este acea piatră!? Când se împlinesc aceste scripturi? Cum au putut să se lovească ambele case ale Lui Israel în piramidă? Dacă vom observa de unde au originea părerile despre măsurile piramidei, avem oare drept ca pe acelea să le aruncăm, deoarece nu conțin nici o învățătură de preț pentru creștin?

§ 8-12 Arată înțelesul profetic al cuvintelor „Egipt” și „râurile sale!” Când va veni judecata lui Dumnezeu asupra lui? Spune ce înseamnă cuvântul „Egipt” și arată cât de bine se potrivește simbolul!

§ 13-16 Ce înseamnă că Iehova „se coboară în Egipt?” Ce înseamnă că înaintea Lui vor tremura idoli Egiptului? Ce înseamnă că inima Egiptului se va topi? Fă asemănare între Isaia 19:2 și anti-tipul prin Ghedeon! Ce a fost prin aceasta preumbrît?

§ 17 Cine a fost Moise și Aaron? În ce scop au fost ei trimiși în Egipt? Cum au fost primiți? Ce urmare a avut? Arată cum se împlinește în prezent această icoană?

§ 18-20 Cine sunt „voievozii Țoanului”? Pentru ce îi numește Domnul de „nebuni”? Ce arată timpul când aceștia vor fi umiliți? Aplică Isaia 19:16!

§ 21-22 Explică cum va fi pământul lui Iuda spaimă egiptenilor? Ce înseamnă că „în ziua aceea cinci cetăți vor fi pe pământul Egiptului? Cine sunt aceia care jură pe Domnul oștirilor? În ce înțeles vorbesc ei pe limba Canaanului? Pentru ce numai una dintre aceste cetăți se cheamă „cetatea pustiirii?

§ 23-26 Definește cuvintele „altar” și „stâlp”! În ce înțeles sunt aceștia în mijlocul Egiptului și tot atunci și pe hotarele lui! Care scripturi servesc încă pentru explicarea cuvântului „stâlp de amintire” și pentru a stabili timpul când dă mărturie?

§ 27-29. Ce înseamnă expresia: „Domnul oștirilor”? Spune oare piramida ceva despre lupta Armagedonului și despre pregătirea pentru acea luptă? Pentru ce? Ce ne arată Domnul prin Isaia 8: 18 și Zaharia 3 :8? Ce sunt semnele și minunile din Ieremia 32:20?

§ 30,31. Este înțelept să credem că Egiptul reprezintă întreaga lume? Care este situația de azi a Egiptului simbol? Cum se unește cu spusele profeților lui Dumnezeu? Iehova la ce cheamă acum popoarele? Cine duce această solie și cine pune mărturie pentru Domnul? Arată piramida aceste lucruri? Pentru ce? Ce atitudine au aceia care se consacră pentru studiul piramidei și se sprijine în învățăturile ei în privința vestirii împotriva organizației lui Satan? Satan ce scop urmărește prin ea?

35—36 Explică dacă este posibil ca vre-un copil al lui Dumnezeu să nu aparțină clasei templului? Pentru ce nu sunt amăgiți cei aleși? Cui le promite Domnul siguranță?

37,38 Arată din Scripturi care este îndrumătorul adevărat al creștinului? Cum vor fi instruite și îndrumate popoarele sub domnia lui Mesia?

§ 39-41 În ce împrejurări vor fi preveniți conducătorii, iar poporul cum se va împărtăși de vestea mângâietoare? Arată ce stări de lucruri sunt acum? Care sunt apăsătorii și cum apasă poporul? Spune ceva piramida despre acest fapt? Pentru ce? De ce natură este mărturia actuală? Ce scop urmărește? Cum și cineva o face?

§ 42-44. Enumeră câteva din acele binecuvântări de care se bucură în prezent rămășița! Arată datoria rămășiței în calitate de „altar din pământul Egiptului” și „stâlp de aducere aminte de la hotarele lui”!

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. XLIX

15 Decembrie 1928

Nr. 24

Domnitorul născut din Betleem

„Și tu, Betleeme Efrata, cu toate că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” — Mica 5:2.

1. IEHOVA a numit prin profetul său locul unde se va naște copilul Isus. Poporului său a făcut mai demult cunoscut, cum că faptul că Isus s-a născut în Betleem, se unește cu profeția lui Mica. Aceasta au putut-o stabili chiar și sfătuitoarii lui Irod. (Matei 2:4-6). Însă de când Dumnezeu a adus poporul său în starea templului, pentru aceștia fulgerele lui Iehova le arată înțelesul mai profund al profeției lui Mica! De la nașterea sa până la sfârșitul activității sale de pe pământ, Isus, în mic, a împlinit această profeție. Aceasta însă trebuie să aibă și o împlinire mai mare și mai completă, care va avea loc atunci când Isus cel din Betleem va veni și va deveni Domnitorul lumii. Împlinirea deplină atunci se începe, când Dumnezeu pune pe Fiul său iubit pe Sion, muntele său sfânt și îi spune: „Domnește între dușmanii tăi!” și „Îți voi da popoarele (națiunile) drept moștenire și marginile pământului drept stăpânire.” — Psalm 2: 6,8 ; 110:2.

2. Profeția lui Mica trebuie examinată în legătură cu profeția lui Isaia și anume, îndeosebi, cu Isaia 7:14 și 9: 6,7; tot asemenea, trebuie examinată și relația cu Apocalipsa 12: 1-10. Isaia și Mica au trăit și profețit cam în același timp și este o legătură strânsă între dânșii. Aceia care au recunoscut și au prețuit adevărul lui Dumnezeu ce a arătat poporului său referitor la nașterea națiunii și aducerea unșilor în starea templului și prețuiesc, îndeosebi, relația rămășiței față de Domnul, se bucură acum de acea arătare care, mulțumită fulgerelor lui Iehova, ajunge la dânșii. Pentru aceștia, însemnătatea întâmplărilor din anii 1914 și 1918 a crescut în importanță.

Lumină ce vine din lături

3. Pe Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, l-a preumbrit David, al cărui nume înseamnă „iubit”. Isus s-a născut în aceeași cetate. Cuvântul Betleem înseamnă „casa pâinii”. Isus a zis despre sine: „Eu sunt pâinea, care s-a pogorât din cer”. Toți aceia care doresc să aibă viață, trebuie să mănânce din acea pâine. David a asigurat poporului Israel un trai fericit. Dânsul, nu numai dorință, dar și capacitate a avut cum să pășuneze poporul, ceea ce a și făcut. Isus Christos este înzestrat cu toată puterea și dreptul și este devotat deplin Părintelui; El va duce la îndeplinire planul lui Dumnezeu, referitor la binecuvântarea tuturor oamenilor de bine cu o viață fericită. David a fost speranța Israelului după corp. Isus este speranța Israelului spiritual și, prin casa sa, El este speranța tuturor popoarelor de pe pământ.

4. Credem că poporul lui Dumnezeu va afla hrană la timpul potrivit, din profeția explicată a lui Mica și se va bucura de ea. Versurile din Mica 4:6-13 și 5:1-15 sunt în strânsă legătură și de aceea, trebuie să le pertractăm în legătură una cu alta. Este scris lămurit și foarte hotărât că: „ Tot ce

s-a scris mai înainte, s-a scris spre învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau scripturile să avem nădejde.” (Romani 15:4). Rămășița poate deci aștepta cu încredere că în această profeție scrisă de demult, spre folosul său, va afla ceva ce i-ar fi spre ajutor, ca să continue cu bucurie serviciul în lucrul Domnului. De va avea cineva mai multe sau mai puține ocazii de serviciu, credem că fiecare membru al rămășiței va afla mângâiere în aceste adevăruri și o întărire a speranțelor sale.

Împlinire

5. Betleem-Efrata a fost un loc foarte roditor, a fost o cetate care se bucura de multe promisiuni dumnezeiești. Cetatea era mică între cetățile lui Iuda, însă era de mare însemnătate, deoarece din ea trebuia să se nască Domnitorul. Că cine este acest Domnitor, putem observa din textul ce se află în fruntea articolului. Aceste cuvinte astfel sună: „a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” El a fost unealta lui Iehova în executarea tuturor lucrărilor Sale. Numele lui a fost Logos, care s-a schimbat mai târziu în Isus, care a trebuit să se nască în Betleem și pe care l-a preumbrit David. Atunci când Isus s-a născut în Betleem, profeția s-a împlinit în mic. Însă celelalte lucruri profețite nu s-au împlinit cu ocazia nașterii sale și, astfel, putem spune cu siguranță, că această profeție nu a avut împlinire deplină la nașterea sa. Atunci nu au năvălit asirienii, după cum spune profeția. Mica, în viziunea sa, a văzut afară de aceasta că lupta a decurs pe pământul asirienilor și că aceia au fost nimiciți. Așa ceva nu s-a întâmplat în timpul nașterii lui Isus. Aceasta arată deci, că la împlinirea deplină a profeției, trebuia să se împlinească și partea referitoare la asirieni.

6. Timpul împlinirii depline îl arată Mica 5:3, care sună astfel: „De aceea îi va lăsa până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Israel.” Revista din Mai 1925 a publicat deja dovezile, ce arată că în anul 1914 „Sion” a dat naștere copilului bărbat, care va domni peste lume. (Isaia 66 :7,8; Apocalipsa 12:5). Aceasta arată nașterea națiunii și a Regelui sau Domnitorului. Atunci s-a întâmplat că Dumnezeu a așezat pe tron pe Unsul său. Psalm 2 : 6.

7. Aici se arată că împlinirea deplină a profeției numai atunci se începe, când Sionul va fi cuprins de dureri de naștere și va naște pe Fiul său și îndată ce va avea durerea de naștere va și naște pe fiii săi.” (Isaia 66 : 8)”. Această profeție este în armonie cu profeția lui Mica: „Rămășița fraților săi se va întoarce.” Scriptura ne lămurește că Israelul după corp a avut o rămășiță, care a preumbrit pe creatura nouă; că rămășița creaturii noi atunci se va arăta, când Domnul va veni în templul său. Toți aceia care, de la Rusalii începând, au fost primiți ca membrii în Christos, sunt frații lui Isus Christos. (Evrei 2:11). Acum, însă, după ce națiunea care trebuie să domnească peste lume s-a născut și după ce Domnul a venit în templul său, rămășița a fost dusă la Dumnezeu și în starea templului. Aici, de asemenea, se arată marea importanță a venirii Domnului în templul său ce a avut loc, după credința noastră, în anul 1918. Ni se pare că cei unși tot mai clar vor vedea marea importanță a anului 1918, în ce privește planul lui Dumnezeu.

8. Să examinăm acum Mica 4:6,7! „În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna pe cei șchiopi, voi strânge grămadă pe cei izgoșiți, și pe aceia pe care-i chinuisem. Din cei șchiopi voi face o rămășiță, din cei ce erau risipiți, un neam puternic; și Domnul va împărăți peste ei, pe muntele Sionului, de acum și până-n veac!” Aici aflăm o dovadă ce ne arată timpul împlinirii profeției în măsură deplină.

9. Expresiunea „ziua aceea” arată un timp ce este adeseori amintit de profeți și este o dovadă convingătoare că acest timp s-a început în anul 1914, când Dumnezeu pe Acela care are dreptul de domnie l-a așezat pe tron, în calitate de Domnitor al pământului. Alte scripturi arată că

acest timp va dura până când domnia lui Satan va fi nimicită și împărăția lui Christos va fi în deplină acțiune și pământul va ajunge în stăpânirea absolută a Prințului păcii. Sfinții au învățat, după ce a venit Domnul în templul său, ce înseamnă expresiunea „în ziua aceea”. Așezarea pietrei unghiulare, care nu este alta decât Regele uns al lui Dumnezeu, atunci s-a întâmplat când Domnul, în anul 1918, a venit în templul său. „Ziua aceea” a început cu trei ani și jumătate înainte de venirea lui în templul său. Profetul, care a reprezentat pe clasa templului, a zis aceste cuvinte: „Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit. Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” — Psalm 118:21—24.

10. În „ziua aceea” trebuie să se împlinescă în mare profetia lui Mica, care vorbește despre Domnitorul născut din Betleem. În acest timp strânge Domnul pe poporul său și îl duce în starea templului. Cuvintele profetului: „voi strânge, pe cea care șchiopătează, voi aduna pe cea alungată, pe cea care am chinuit-o.” arată aceasta. Aceste cuvinte se referă la poporul Domnului, care a suferit ocară și persecuție și totuși a rămas credincios. Aceștia arată pe clasa rămășiței credincioase, membrii căreia vor deveni membrii ai „națiunii tari”, a națiunii ce s-a născut de curând, a cărei cap este Isus Christos. (1 Petru 2: 9, 10). Toate aceste lucruri se întâmplă după venirea Domnului în templul său. Acesta este timpul când Domnul va zidi Sionul și se va arăta clasei Sionului în măreția sa. (Psalm 102 :17. Iehova atunci zidește Sionul când Isus Christos, capul Sionului, va ocupa postul său de Domnitor și va aduna pe urmașii săi credincioși în organizația Sionului. Aceasta o face pentru ca aceia care se țin de Sion să fie îmbrăcați în veșmântul mântuirii și să fie aduși sub mantia fericirii, pe care le-a câștigat El. (Isaia 61 : 10). După ce Sionul s-a fondat, vine Isus Christos, Domnitorul născut din Betleem, la poporul său și astfel împlinește actul depunerii pietrei de fundament în înțeleș deplin. Atunci va domni peste ei în muntele Sion, de acum și până în etern, după cum spune profetul Mica. „Sionule fericit, ce soartă fericită mai ai!” Membrii primiți în Sion sunt ilustrați ca membrii plini de bucurie.

11. Mica astfel urmează cu profetia: „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” — Mica 4 : 8.

12. Nu este greu a afla cine este „turnul turmei” „și cetatea fiicei Sionului”. Isus Christos este puternica cetate a turmei lui Dumnezeu. El este Mai Marele Sionului, căruia i s-au predat drept moștenire națiunile pământului. El este leul din seminția lui Iuda. El este turnul turmei. El va moșteni și va domni peste toate lucrurile, când Dumnezeu îl va așeza pe tronul său. Îl trimite afară din Sion, spunându-i: „Domnește între dușmanii tăi”. (Psalm 110:2). Atunci se întâmplă și aceea că membrele corpului său, pe care Mica le numește „fiicele Sionului”, sunt duse în biserică și vor lua în posesiune moștenirea împreună cu El. (Romani 8 : 16,17), Acea domnie, care va fi încredințată lui Isus Christos, este de cea mai mare importanță, de aceea este „domnia cea dintâi.” Aceia care fac parte din clasa rămășiței și vor rămâne credincioși până la schimbarea lor definitivă în asemănarea Domnului, aceia vor lua parte în această domnie glorioasă.

13. În anul 1918, când Domnul a venit în templul său atunci s-a început judecata asupra casei lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) Acesta a fost un timp de aspre încercări pentru toți aceia care erau candidații vreunui loc în clasa templului. (Maleahi 3 :1-3) Mulți dintre poporul lui Dumnezeu, un timp oarecare, au fost în nedumerire, deoarece au așteptat și sperat că până la acea vreme împărăția va fi stabilită pe deplin și fiecare membru credincios va fi dus la cer. Fiind în nesiguranță și nehotărâți, au strigat către Domnul. Mica așa zice în legătură cu aceasta: „Pentru ce strigi tu însă acum așa de tare? N-ai împărat? Nu mai ai sfetnic, de te apucă durerea ca pe o femeie la naștere?” — Mica 4: 9.

14. Poporul Domnului n-a recunoscut imediat că Domnul a venit în templul său, cel puțin atunci nu când a avut loc evenimentul venirii în templu. De la 1918 până la 1919, a fost un timp de

mari dureri de naștere. În acel timp biserica lui Dumnezeu într-adevăr era în prinsoarea Babilonului, iar Babilon este un nume al organizației lui Satan. Lucrul celor aleși a fost în mare măsură împiedicat și era aproape oprit de tot. În acel timp a ieșit la iveală în Ierusalim, (între aceia care au susținut, că s-au consacrat Domnului) clasa „servului necredincios”. Ierusalim este un nume al organizației lui Dumnezeu. Acesta era timpul când Sionul se afla în dureri de naștere și când a născut pe copiii săi. Cei credincioși s-au alăturat Domnului, și au fost nesocotiți de aceia care susțineau, că de asemenea fac parte din organizația lui Dumnezeu. Vorbind simbolic, „tovarășii lor de serviciu i-au bătut”. (Matei 24:48,49). Și sistemele babiloniene i-au bătut și i-au persecutat. Pe când rămășița era legată de silnicia Babilonului, Dumnezeu a eliberat-o din organizația lui Satan. În timpul acela, pe toți aceia care au rămas credincioși Domnului, i-au urât toate națiunile pentru numele Lui. (Matei 24: 9). Întâmplările de atunci corespund exact următoarelor cuvinte ale profetului Mica: „Sufere, fiica Sionului, și gemi ca o femeie la naștere! Căci acum vei ieși din cetate și vei locui în câmp, și te vei duce până la Babilon! Acolo vei fi izbăvită, acolo te va răscumpăra Domnul din mâna vrăjmașilor tăi.” — Mica 4 :10.

15. În anii 1918 și 1919, aceia care au rămas credincioși Domnului au devenit urâți de sistemele babiloniene. Organizația lui Satan s-a sfătuit împotriva Domnului și a poporului său. Babilonienii, vorbind despre acești credincioși, cam astfel glăsuiau: „Să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-se dorința față de Sion”; să fie un lucru netrebnic și murdar. Și într-adevăr preoții au crezut că în anul 1919 au curățit pământul de studenții bibliei „neplăcuți”, care vorbeau numai despre Biblie: „Căci acum multe neamuri s-au strâns împotriva ta și zic: „să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-se dorința față de Sion.” — Mica 4 :11

16. Despre aceste sisteme babiloniene, care compun neghina (grâul fals), a zis Isus: „Alegeți mai întâi neghina și legați-o snopi, ca să fie arsă, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.” (Matei 13:30. Aceste sisteme ecleziastice, în anul 1919, s-au amestecat cu celelalte părți ale organizației Diavolului, datorită Ligii Națiunilor, despre care a spus Consiliul Federației bisericești americane că este „expresia politică de pe pământ a împărăției lui Dumnezeu.” Așa se vede că profeția lui Mica s-a împlinit cu acei preoți care nu cunosc cugetele lui Dumnezeu. „Dar ei nu cunosc cugetele lui Iehova și nici nu înțeleg sfatul său, că îi va aduna ca pe snopi în arie.” (Mica 4:12). În timp ce dânșii se grăbeau să se pună în drumul Domnului, prin încercarea înființării împărăției lor, urmând astfel drumul lor au fost strânși în snopi și duși la arie ca să fie îmblățiți.

17 În anul 1919 cei unși au ajuns la aprecierea privilegiilor lor și au văzut cum de au devenit ei leneși, după cum amintește profetul Isaia; au strigat către Domnul, care le-a arătat că trebuie să facă ceva. Atunci, ascultând de poruncile lui Dumnezeu, au început la lucru, care îl continuă și acum. (Isaia 6: 1-11). În anul 1922 au văzut unșii Domnului mai clar, că a sosit timpul ca în numele Domnului să pornească o mare activitate. Au început atacul împotriva sistemelor babiloniene, și de atunci se străduiesc ca să depună mărturie puternică pentru adevăr și numele lui Iehova și împotriva sistemelor nelegiuite. Umblarea credincioșilor din biserica lui Dumnezeu, se pare să fie descrisă de profetul Mica prin cuvintele următoare: „Scoală-te și treieră fiica Sionului! Căci îți fac un corn de fier și o copită de aramă, ca să sfărâmi multe popoare și să închini Domnului prada lor, să închini Domnului întregului pământ averile lor!” — Mica 4 :13.

18. Iehova se îngrijește de unealta poporului său, cu care să facă lucrul treieratului. A dat unealtă poporului său, cu care să pedepsească mulțimea lui Satan. A adus la iveală radiofonia, prin care vestea adevărului, pregătită pentru prizonierii Babilonului, să ajungă chiar și în urechile predicatorilor, prin ușile bine închise. Prin proclamații, hotărâri aduse în public, editare de cărți și broșuri și prin împărțirea acestora în lung și lat, mulți membri ai organizației lui Satan au primit muștrări prin ele. Dumnezeu, în așa mod a descoperit adevărul său, că acela se poate folosi cu bune rezultate. Profetul spune că Dumnezeu a dat poporului său „corn de fier”, cu care să împungă pe dușman. Iehova a făcut să fie „de oțel” unghiile poporului său. Poporului său a dat Evanghelia păcii.

(Efeseni 6:15). Vestea, vestită de cei credincioși, a fost evanghelia păcii și a bunăvoinței, totuși a servit pentru stăvilirea influenței preoților. Zelul ce a dovedit poporul lui Dumnezeu în răspândirea acestei vești a adevărului, a pedepsit tare organizația dușmanului și inimile lor s-au umplut cu frică. (Filipeni 1 :28). Preoțimea, din partea ei, de vre-o 50 de ani a arătat multă prejudecată și dușmănie față de adevăr.

19. Începând de la anul 1922, colportorii și vestitorii localnici au ieșit pe câmp înzestrați cu cărți și multă împotrivire au răpus și „mult popor au sfârâmat”. Oamenii, acum așa se desfac de la sistemele bisericești, ca niciodată până acuma. Profetul Mica spune: „Să închini Domnului prada lor, să închini Domnului întregului pământ averile lor”. Membrii de pe pământ a cetii micuțe a Domnului, prin răspândirea din casă în casă a literaturii, prețul tipăririi cărților îl recapătă și acești bani sunt folosiți mai departe în acest scop bun. Aceste sume sunt neînsemnate, dar Domnul și lucrurile micuțe le binecuvântă. Aceste micuțe sume, care au intrat din costul tipăririi milioanele de broșuri și cărți, au fost folosite spre tipărirea altor cărți și rămășița credincioasă și pe mai departe se va folosi de acești bani, numai în scopul lucrului Domnului. Vestea adevărului acum progresa și așa se vede că va crește din ce în ce, până când pe pământ toți vor cunoaște pe Domnul.

Pășunează pe ai săi

20. În timp ce Domnul a fost pe pământ, pe ucenicii săi i-a hrănit cu cuvintele vieții. Însă nici ucenicii n-au prețuit îndeajuns această hrană, de care s-au împărțășit din mâna Lui, până când Isus nu a mers în cer și nu le-a trimis spiritul sfânt. Este un mare interval între împlinirea în mic și cea în mare a profeției lui Mica, despre Domnitorul care se va naște în Bethleem. Acest interval este însemnat prin următoarele cuvinte: „ până când naște cea care are de născut.” După nașterea Sionului și a națiunii, Domnul a început să pășuneze pe poporul său, care de atunci încoace prețuiește mai mult hrana întinsă de Domnul, ca oricând mai înainte. Profetul așa vorbește: „El se va înfățișa, și va cârmui cu puterea Domnului, și cu măreția Numelui Domnului, Dumnezeului Său: vor locui liniștiți, căci El va fi proslăvit până la marginile pământului”. — Mica 5:4.

21. Aceasta nu dă de înțeles, că de aceea stă ca să se pască pe sine. Aceasta înseamnă lămurit că Domnul, după ce în anul 1918 a venit în templul său, paște poporul său. Fără îndoială, că următoarea profeție a Domnului Isus Christos, tot la acest timp se referă: „Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.” — Luca 12 :37.

22. Domnitorul, în timp ce vine din Betleem (casa pâinii și a rodniciei) se încinge, pe cei credincioși îi așează la masă, adică îi păzește în pace, până când aceștia se nutresc cu acea hrană pe care a pregătit-o pentru dânșii. Ca și domnitorul Sionului, stă ca păstor Isus Christos, ca să pască membrii casei, care constituie clasa servului credincios și îi nutrește cu „hrană potrivită”. Aceasta dă de înțeles că ei primesc astfel de hrană care-i edifică. Partea profeției referitoare la aceasta, în mod minunat s-a împlinit din anul 1922, despre care mulți credincioși pot să dea dovezi îmbucurătoare! De la acel timp, Domnul Isus, Capul Sionului și Domnitor etern, din belșug a hrănit pe poporul său cu adevărul prezent. Într-adevăr, le-a așternut masa înaintea dușmanilor lor. Psalm 23.5.

23. Rămășița cu bucurie își amintește de hrana întăritoare, care a primit-o de la Domnul, acum, în timpul din urmă. Hrana adevărului nu provine de la oameni și nu prin om a fost adusă la iveală o oarecare parte a ei. Acesta este adevărul lui Iehova; El îl dă poporului său prin Isus Christos. Acel Domnitor, care a venit din Betleem și este înzestrat cu orice putere și drept de domnie, „stă și paște cu puterea lui Iehova. cu măreția numelui Dumnezeului său”, nutrindu-i cu acea hrană, care a fost pregătită de Iehova Dumnezeu. Pe aceia îi nutrește, care au lipsă de nutremânt și care se bucură

că primesc această hrană. El este acel Domnitor, care aduce hrană din grânarul Tatălui său, precum a și prezis aceasta în cuvintele sale proprii.

24. Credem că, facem bine dacă arătăm vre-o câteva din lucrurile scumpe, pe care le-a dat Domnul servitorilor săi. Le-a lămurit că lumea a ajuns la sfârșit și că națiunea nouă s-a născut. (Apocalips 12 : 1-17). Le-a arătat ce este organizația dușmanului și că această organizație trebuie să fie nimicită; i-a împărtășit de îndoita măsură a spiritului sfânt și i-a învățat ce mare importanță are mărturia depusă cu zel și credincioșie pentru numele lui Iehova. Le-a arătat însemnătatea numelui Iehova și că unșii de pe pământ țin de privilegiu și datorie ca să preamărească acum pe pământ acest mare nume; Domnul le-a lămurit că trebuie să preamărească pe Creator și nu pe creaturile sale. Le-a arătat din ce constă bucuria Domnului și a chemat pe credincioși să intre în bucuria Domnului, ceea ce ei au și făcut. Le-a arătat că lupta ce stă înaintea noastră este marea luptă a Dumnezeului Iehova împotriva dușmanului, iar cei unși au datoria să laude și să preamărească numele lui Iehova, în timp ce procedează la nimicirea organizației lui Satan. Le-a arătat, pe mai departe, că privilegiul fiecărui uns este ca să vestească națiunilor vestea bună a împărăției.

25. Mulți care odinioară umblau în lumina adevărului și care și acum se pretind a fi urmașii lui Christos, au neglijat a recunoaște și a prețui adevărul prezent, cu care hrănește Domnul pe ai săi. Ei încă tot mai susțin că „servul înțelept și credincios” este un singur om și că toată hrana, pe care trebuie s-o primească biserica lui Dumnezeu în timpul prezenței a doua a Domnului, s-a dat înainte de anul 1916. Acest fapt ar însemna că de la acel timp încolo, biserica n-a mai primit nici o altă hrană potrivită.

26. Aceia care susțin acest punct de vedere și critică revista, niciodată nu au priceput ce este deosebirea între lucrarea preumbrită de Ilie și cea preumbrită de Elisei. Nu se unesc cu dovada Scripturii referitoare la venirea Domnului. Cred că revista atribuie anului 1918 prea mare însemnătate. Ei nu pot deosebi organizația lui Satan și, de aceea, se codesc să spună ceva despre preoții fățarnici, care fac parte din această blestemată organizație. De asemenea, nu pot distinge și prețui nici organizația Domnului. Bătrâni (moșnegi) sunt aceștia, care visează visuri, dar vedenii nu văd.

27. Aceste stări de lucruri numai cu acel scop le amintim, ca să poată vedea cel credincios pericolele timpului prezent și să le poată înconjura, și ca să vadă de ce mare importantă este activitatea zeloasă și pe mai departe în serviciul Domnului. Dacă cineva nu vede lumina adevărului prezent, este cu neputință pentru dânsul ca să umble în ea. Afară de aceasta, dacă cineva neglijează supunerea față de acest adevăr, acela nu peste mult va pierde și prețuirea lui. Iehova a promis că pe cei credincioși îi va păstra. (Psalmul 31 :24). Dimpotrivă, de asemenea trebuie să fie adevărat, că cei necredincioși nu pot aștepta scut de la Dumnezeu față de atacurile dușmanului. Acela, pe care Domnul l-a uns și care neglijează să pună mărturie cu credincioșie lângă Domnul, acela, desigur, va pierde ungera primită.

28. Despre acei credincioși, care se bucură că primesc hrană din mâna Domnului, așa amintește profetul: „Vor rămânea liniștiți.” (Mica 5:4) Aceasta înseamnă că sunt în siguranță. Ei au ajuns în umbra Atotputernicului, prin faptul că Domnul i-a adus în templul său și i-a adus sub mantia dreptății; Iehova Dumnezeu le este cetatea puternică și de la El așteaptă hrană și putere, ceea ce și capătă de la scumpul său Fiu, Domnitorul din Betlehem. Acolo, în adăpost, sunt scutiți de orice stricăciune și dacă vor rămânea credincioși, vor fi păziți încontinuu, așa că nu li se va întâmpla nimic care să le strice. (Psalm 91 :1-10). Până când membrii rămășiței se vor nutri cu hrana ce le-o întinde Domnitorul ce vine din Betleem, nu vor deveni slabi și descurajați, ci vor fi tari în Domnul și în puterea sa. Ei nu umblă răzleți, ca niște oi pierdute, care caută în diferite locuri hrană. Ei știu cu atât mai bine, că hrana lor este de la Domnul. „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul ieslea

stăpânului său.” (Isaia 1 :3) Astfel, știe precis și rămășița că hrana o primește de pe masa lui Iehova, pe calea stabilită.

29. După aceasta zice profetul: „Căci El va fi proslăvit până la marginile pământului.” Domnitorul din Betleem acum este mare în mintea și inima rămășiței. Vine în puterea și măreția lui Iehova. Cei din Sion îl vestesc ca pe Domnitorul cel mare, pe care Dumnezeu l-a așezat pe tronul său. Nu peste mult măreția și puterea sa se va întinde peste întreg pământul. Acesta este timpul victoriei lui Iehova. — Filipeni 2:11.

Război și pace

30. După cum spune profetul, Asiria va face un atac împotriva rămășiței. „El va fi pacea noastră! Când va veni Asirianul în țara noastră, și va pătrunde în palatele noastre, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului.” (Mica 5:5). Fără îndoială, Asiria este un nume dat organizației lui Satan. Această profeție este în deplin acord cu următoarele cuvinte din Apocalipsa: „Și s-a mâniat balaurul pe femeie și plecă să facă război cu cei rămași din sămânța ei, care păstrează poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.” (Apocalips 12:17). În timp ce dușmanul face atac împotriva rămășiței, marele Domnitor din Betleem este pacea rămășiței. El este marele Prinț al păcii, pe umerii căruia zace grija noului guvern. (Isaia 9 : 6, 7) În calitate de locțiitor sau reprezentant al lui Iehova, El vine ca să facă pace, însă ,mai întâi, trebuie să poarte război și să bată pe dușman. (Apocalipsa 19:11-14). Membrii credincioși ai rămășiței sunt cu El și îl urmează, deoarece El este capul Sionului și reprezentantul iubit al lui Dumnezeu. În El se încred și locuiesc în pace. El este Răscumpărătorul, Domnul și Regele lor și au toată încrederea în El.

31. Asirienii, reprezentanții lui Satan, să grăbesc să intre în cetatea clasei templului, unde să-i surprindă și să-i nimicească. În încercarea dușmanului de a nimici rămășița, se află în față cu o strașnică împotrivire. Marele Domnitor din Betleem hrănește pe mai departe rămășița și o întărește, așa că aceasta, cu deplină încredere, pășește în slujba Domnului. Nu se lasă speriată de dușman, deoarece are toată încrederea că o sprijine puterea cea mai supremă și iubirea fără de margini. Mâna puternică a lui Iehova este asupra acestei cete și , până când dovedește credincioșie față de Dumnezeu, va fi ascunsă în loc sigur. (Isaia 51 :16). Iubirea leagă laolaltă și ține în strânsă legătură pe cei din clasa rămășiței. Aceasta înseamnă că membrii acestei clase, în mod neegoist, se consacră Domnului și , din iubire, fac totul pentru apărarea intereselor lor comune.

32. Profetul spune: „Atunci vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului”. Șapte este simbolul deplinătății, și acest vers ar arăta că fiecare păstor, prin care este arătată întreaga rămășița, se luptă pentru interesele fraților săi. Numărul opt este mai mult cu unul decât numărul care reprezintă deplinătatea. Astfel, aceștia probabil că reprezintă pe toată rămășița credincioasă , împreună cu Conducătorul ei, omul Isus Christos ,care păzește interesele poporului lui Dumnezeu față de organizația Diavolului. El este Acela care conduce lupta și care este sigur de izbândă. Această profeție pare a ne arăta că întreaga clasă a rămășiței formează o corporațiune solidă și compactă împotriva dușmanului și pe partea Domnului. Ei se roagă pentru pace și fac tot ceea ce pot ca să lucreze mereu în armonie cu adevărul. Psalm 122:6-9.

33. Poporul lui Dumnezeu a editat în public o hotărâre prin care se declară de partea lui Iehova și împotriva lui Satan. Prin profetul Mica, Domnul astfel vorbește către dânșii: „Acum, strânge-ți rândurile în cetate, ceata Sionului, căci Suntem împresurați!” (Mica 5:1). Iehova este puternicul Domn al trupelor ce înaintază în luptă și Isus Christos, Domnitorul din Betleem este comandantul lor. Și clasa rămășiței trebuie să-și ocupe locul în rândul celor luptători. Lucrul rămășiței este, ca în timp ce decurg pregătirile pentru luptă și se decide lupta, să cânte.

34. Profetul, prin următoarele cuvinte, descrie decurgerea și sfârșitul luptei: „Ei vor pustii țara Asiriei cu sabia, și țara lui Nimrod cu sabia scoasă din teacă. Ne va izbăvi astfel de Asirian, când va veni în țara noastră, și va pătrunde în ținutul nostru.” (Mica 5:6). Aceste cuvinte sunt în armonie cu profețiile lui Isaia 13:1-9 și Ieremia 25:30-35. În profeția lui Mica (marginal) se citește: „cu săbiile lor proprii.” Aceasta ar arăta că membrele organizației lui Satan ar purta luptă unul împotriva altuia. Aceasta ar fi în armonie minunată cu chipul războiului Armaghedonului, închipuit prin Ghedeon și cei 300 credincioși ai săi. Iehova va nimici dușmanul și tot El va elibera atunci pe poporul său. Această eliberare atunci va avea loc când poporul său va fi atacat de asirieni. Aceasta constituie deci o altă dovadă, că profeția despre Domnitorul născut în Betleem, atunci va avea împlinirea deplină, când Domnul vine în templul său.

Binecuvântări

35. După marele război, cum ne amintește profetul, trebuie să fie un timp când poporul va fi binecuvântat și rămășița va avea parte în aceea ca să împartă aceste binecuvântări poporului. „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă care nu se bizuie pe nimeni, și nu atîrnă de copiii oamenilor.” (Mica 5: 7) Rămășița așa va fi între popoare, ca „roua de la Domnul” și ca „ploaia pentru iarbă”. Aceste cuvinte arată mângâierea și binecuvântarea popoarelor. Aceasta poate însemna și aceea că, dintre rămășiță, unii pot să rămână pe pământ și după războiul Armaghedonului și vor avea încă mult de făcut pentru Domnul, pentru cinstea și lauda sa. Oamenii, după ce au trecut marele război al Armaghedonului, nu vor mai privi la om și la fiii oamenilor, ca să aștepte de la dânșii ajutor și mângâiere, ci se vor întoarce către Domnul și cu bucurie vor asculta de cuvântul său. Unele creaturi, în calitate de reprezentanți și soli ai lui Dumnezeu, vor avea privilegiul ca să ducă solia păcii poporului.

36. În înțelesul profeției, rămășița Domnului va birui în puterea lui Iehova. Leul este regele animalelor sălbatice și nici un alt animal nu se poate întrece cu el. Turmele de oi sunt absolut neputincioase față de un leu tânăr și puternic. Pe rămășița credincioasă a lui Dumnezeu, profetul o descrie ca pe un leu tânăr. Între acele multe popoare, aceasta, în numele Domnului, va fi în stare ca să dea ajutor celor lipsiți și ca să arate celor ce se împotrivesc nimicirea lui Dumnezeu. „Mâna ce se va înălța asupra apăsătorilor.” arată că puterea lui Iehova va acționa asupra tuturor dușmanilor și că toți dușmanii poporului se vor stârpi. „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă care nu se bizuie pe nimeni, și nu atîrnă de copiii oamenilor. Rămășița lui Iacov va fi între neamuri, în mijlocul multor popoare, ca un leu între fiarele pădurii, ca un pui de leu între turmele de oi: care, când trece, calcă în picioare și sfișie, și nimeni nu poate scăpa pe altul.” (Mica 5:7,8) Aceste cuvinte ale profetului par a justifica deducerile precedente.

37. Marele Domnitor, ce vine din Betleem, va stârpi organizația lui Satan cu toiag de fier și va conduce popoarele, cărora le va aduce pace veșnică. Profetul, după aceasta, descrie zdrobirea desăvârșită a tuturor organizațiilor și sistemelor ridicate de Satan, pe care le-a întărit și le-a folosit pentru apăsarea popoarelor. „Ți se va ridica mâna peste potrivnicii tăi, și toți vrăjmașii tăi vor fi nimiciți! „În ziua aceea, zice Domnul, îți voi nimici cu desăvârșire caii din mijlocul tău, și-ți voi sfărâma carăle; voi nimici cu desăvârșire cetățile din țara ta, și-ți voi surpa toate cetățile. Voi nimici cu desăvârșire descântecul din mijlocul tău, și nu vei mai avea vrăjitori; voi nimici cu desăvârșire idoli tăi și stâlpii tăi idolești din mijlocul tău, și nu te vei mai închina la lucrarea mânilor tale; voi nimici cu desăvârșire din mijlocul tău Astarteele tale, și-ți voi dărâma idoli. Îmi voi răzbuna cu mânie, cu urgie, pe neamurile, care n-au vrut s-asculte.”— Mica 5: 9-15.

38. Pentru aceasta se vede clar că, în timpul acela când Isus s-a născut în Betleem și în timpul slujbei sale, profeția nu putea să se împlinească deplin și nici nu s-a împlinit. Împlinirea ei deplină acum este în curs și clasa templului are privilegiul de a cunoaște aceasta, deoarece fulgerele lui Iehova, din timp în timp, cu mare strălucire arată adevărurile sale. Acea hrană de care Domnul s-a îngrijit pentru poporul său în timpul de acum, trebuie să-i îmbărbăteze pe dâșii, să-i mângâie și să-i întărească. El conduce pe poporul său pas cu pas. În acest timp se vede clar, că El a așezat cuvintele sale în gura rămășiței, pe care a trimis-o să-i fie martor. Ca să poată rămânea în clasa templului, membrii rămășiței trebuie să fie credincioși și devotați Domnului și trebuie să-i vestească măreția. — Psalm 29 :9.

39. Acum trăim într-un timp de mare primejdie. (Apocalips 16 :15) Fiecare membru al rămășiței trebuie să dovedească trezie și pregătire. Trebuie să fie decis a sta de partea Domnului. Orice ocazie trebuie s-o folosească în scopul serviciului Domnului și pentru preamărirea numelui său glorios. Cu bucurie trebuie să vestească între popoare faptele mari ale lui Iehova. În aceasta zace siguranța rămășiței. Nu se poate îndeajuns aprecia situația rămășiței. Dacă Domnul ți-a dat ocazie ca să iei parte la serviciul său, atunci ai grijă ca să nu-ți ostenească mâinile!

40. Siguranța înseamnă a rămânea în umbra Atotputernicului și în cetatea puternică a lui Dumnezeu. Ca cineva să poată rămânea acolo, trebuie să facă parte din clasa templului, care vestește măreția lui Iehova. În timp ce trupele dușmane înaintază în luptă, rămășița nu se teme. Ei văd că marele Domnitor s-a născut în Betleem și că El este marele Reprezentant al lui Iehova. La porunca lui Dumnezeu, începe la nimicirea dușmanului și la introducerea pe pământ a dreptății desăvârșite. Va continua să hrănească pe toți aceia care se încred în El și care s-au consacrat cu totul lui Iehova Dumnezeu. Aceștia, cu încredere și bucurie vor spune: „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit.” (Isaia 12 : 2) „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășluiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine. “ — Isaia 26 :3.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1,2. Ce l-a mânat pe profet ca să aplice în textul nostru cuvântul Betleem și celelalte cuvinte cuprinse în profeție? La ce au folosit acest text, cu ocazia împlinirii în mic? Explică pentru ce vedem acum înțelesul profund al acestei profeții! Când trebuie să se împlinească pe deplin? Ce alte profeții trebuie să examinăm în legătură cu aceasta și pentru ce? Numai cine poate pricepe însemnătatea desfășurării adevărului prezent și întâmplările decurse între și după anii 1914 —1918?

§ 3, 4. Ce înseamnă cuvântul. „David”? Pe cine a preumbrit David? Explică ce a închipuit aceea că: 1) el s-a născut în Betleem, 2) că pe poporul lui Israel l-a adus într-o situație plăcută; 3) și că dânsul a fost speranța lui Israel! Arată că profeția aceasta s-a scris pentru binele nostru! Pentru ce ni s-a descoperit acum înțelesul ei?

§ 5-7. La ce se referă aceste cuvinte: „a cărui obârșie se ridică până în vremurile străvechi, până în zilele veșnicilor”? În ce măsură s-a împlinit această profeție cu ocazia nașterii Mântuitorului și cum putem ști aceasta? La ce fapte se referă versul 2 ,din care putem afla timpul împlinirii profeției? Ce dovadă avem cu referire la faptul și la timpul împlinirii profeției?

§ 8—10. Arată timpul împlinirii acestei profeții pe baza următoarelor expresiuni: 1) „în ziua aceea”, 2) „voi strânge pe cea pe care am întristat-o”, „voi face pe cea șchioapă să ajungă o rămășiță și pe cea alungată o națiune mare” și 4) „Iehova domnește ...pe muntele Sion”.

§ 11.12. Ce înțeles are „domnia cea dintâi”? Spune cine este „turnul turmei”! Arată timpul și modul împlinirii cuvintelor: „la tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului”

§ 13—15. Descrie împrejurările în care s-a împlinit profeția lui Mica!

§ 16. Cine „nu cunoaște cugetele lui Dumnezeu”? Ce fapte au arătat lămurit că „ei nu cunosc intențiunile sale”? Când și cum „i-a strâns pe dânșii în snopi la arie”?

§ 17—19. Când și cum au început să se îplinească cuvintele: „Scoală-te și treieră..... și „vei sfârâma popoare multe.”? Cum au fost consacrate prăzile lor Domnului?

§ 20—23. Ce legătură este între Mica 5:4 și Luca 12:37? . Explică motivul pentru ce este atât de îmbelșugată „hrana la timp” ce dă Domnul poporului său!

§ 24. Arată câteva din adevărurile pe care Domnul le-a dat unșilor săi!

§ 25—27. Pentru ce unii „care odinioară erau în adevăr, nu pot vedea și prețui adevărul prezent? Îndeosebi, ce adevăruri importante nu văd ei și care este urmarea? Pentru ce este de mare importanță a vedea lumina adevărului prezent? Cum poate cineva, numai pe baza aceasta, să-și păstreze ungera primită?

§ 28. Unde și cine „locuiesc în siguranță”? Cum au ajuns acolo? Sub ce condițiuni pot rămânea acolo?

§ 29—31. Spune cine este „Asirianul”! De unde va veni? Ce înseamnă că „va veni în pământul nostru și va călca în palatele noastre”? Despre cine și pentru ce este scris: „căci acum se va mări până la marginile pământului”? Explică expresiunea: „și va fi pace”!

§ 32—34. Descrie cu cine va sta în față Asirianul când va veni în pământul nostru; și ce rezultat va avea lupta! Aseamnă aceasta cu icoana făcută de Ghedeon!

§ 35—38. Citește Mica 5:7! Ce se descrie în versurile 8 și 9?

§ 37—40. Ce mai este descris în partea din urmă a acestui capitol? Arată când se va împlini în deplin această profeție! Ce arată aceasta, în ce privește situația prezentă a rămășiței lui Dumnezeu? Ce privilegiu și datorință au cei unși față de marile adevăruri descoperite în timpul de acum? De ce binecuvântări și asigurări se bucură cei unși?